

Giới thiệu Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường

Vào năm thứ tư Thiên Ứng, công chúa đi hoà thân, Lục Đường Vũ là người ham ăn biếng làm, cuối cùng cũng bị cha nàng một cước bắt đi đưa dâu. Công chúa mỏng manh, thích khóc lóc; đại sứ kết giao thì nói năng thận trọng, lại không được tiếp lộ nhiệm vụ bí mật, còn có những biến động bất ngờ của thời cuộc, tất cả đều quấy nhiễu Lục Đường Vũ đến loạn thất bát nháo. Phía sau cuộc sống vui vẻ, kích thích, mạo hiểm thì những âm mưu cũng dần được tiến hành...

Trải qua thất tình cũng nguy hiểm thập tử nhất sinh, nhưng sau khi trở về nhà, Lục Đường Vũ lại phải đối mặt với một hồi phong ba dữ dội...

Ở trong vòng xoáy vô cùng này, ai mới thật sự là vị thần bảo hộ chân chính của nàng?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Tháng hai năm thứ tư Thiên Ứng, sáng sớm tiết trời se lạnh, ta vẫn như ngày thường bị đánh thức bởi một tiếng động lớn.

Nằm ở trong chăn ấm áp, ta thở dài một tiếng, cũng như thường ngày, chậm rãi ngồi dậy, bắt đầu mặc quần áo chải đầu.

Đại thị nữ của công chúa vẫn như trước không đợi ta ăn mặc chỉnh tề liền vội vàng chạy đến, nhào xuống dưới chân ta. Lời nói của nàng, sớm ta cũng đã nghĩ ra.

“Thụy Vân quận chúa, công chúa lại đang nổi giận! Xin người hãy nhanh chóng đi đến khuyên giải.”

Ta đưa mắt nhìn trần nhà, “Hôm nay nàng lại vì cái gì?”

“Công chúa thấy trời hôm nay rất là khô nóng. Bọn nô tỳ khuyên nhủ một câu, nàng lại càng khóc lớn hơn, đang bắt đầu đập vỡ đồ vật.”

“Trời nóng phải không?” Ta nhìn nàng một cái, “Ngày hôm qua là vì rau nấu quá nhừ, hôm trước thì cảm thấy thịt dê có mùi tanh, hôm kia lại thấy sữa có mùi khó ngửi, hôm nay là do trời quá nóng... Thức ăn ăn không quen, cùng lắm thì đổi dầu bếp. Hiện tại là do trời nóng, các người nghĩ ta có thể hô phong hoán vũ sao?” Đại thị nữ buồn rười rượi nói: “Nô tì cũng biết là làm khó quận chúa người, nhưng mà cũng chỉ có người mới khuyên can được công chúa. Có thể làm cho công chúa bình tâm, vui vẻ đi gả đến Bắc Triều, người liền công đức viên mãn.”

Xem ra lời này là nói. Nếu ta công đức viên mãn, liền có thể bạch nhật phi thăng đúng không? *đắc đạo thành tiên đấy*

Đã trải qua mấy ngày, Gia Nguyệt công chúa đi đến nơi nào, nơi đó liền trở nên náo nhiệt. Một bước tiến vào phòng ngủ của nàng, liền đối mặt với một đồng hồ độn vurun đầy mặt đất, thị nữ sớm đã chạy mất dấu.

Ta hơi thất thần, trước mặt liền có một cái đĩa bay đến. Ta nhanh chóng thoát thân. Chiếc đĩa sứ men xanh đập lên cây cột, vỡ tan nát. Sau đó ta lách sang bên phải, một cái bình hoa trắng tiến đến nơi mà ta vừa mới đứng. Ta tiếp tục nhảy sang bên trái, một chiếc hộp kẹo đường rơi trên mặt đất, chia năm xẻ bảy.

Sắc mặt Gia Nguyệt xanh mét, tóc tai tán loạn, giống như đã luyện công đến tẩu hỏa nhập ma, tay chạm vào cái gì đều ném xuống mặt đất.

Mắt nhìn thấy nàng đang cầm lấy một chiếc bình hoa bằng Thanh Ngọc, định ném về phía ta, ta liền bước về phía trước, quyết đoán quát lên: “Chờ đã!”

Gia Nguyệt lặng đi một lúc, thị nữ trái phải nhìn thấy thời cơ, nhào đến giữ nàng lại.

“Cẩn thận đừng làm bị thương công chúa.” Ta vừa lau mồ hôi vừa quay đầu phản phó tiểu thái giám đến quét tước.

Gia Nguyệt ném đi bình ngọc trên tay, bắt đầu gào khóc. Những câu khóc lóc của nàng, ta cũng đã thuộc nằm lòng.

“Mệnh của ta sao lại khổ như vậy! Nương mắt sớm, hoàng đế ca ca không đợi mà liền ra lệnh một tiếng gả ta đi đến phương Bắc, đến cái nơi ăn tươi nuốt sống kia! Nam Lương chúng ta thua trận, phải cắt đất dâng tiền, có liên hệ gì tới một nữ nhân như ta? Ngụy Thiên Khang người là lão tặc, chuyên quyền hại nước! Cả nhà Lục thị đều là tham quan dong thần, Lục Thiên Khang khinh thường hoàng thượng còn nhỏ tuổi, bán nước cầu vinh, người sẽ không được chết từ tể!”

Thị nữ đều không dám lên tiếng, lặng lẽ đưa mắt nhìn ta.

Lão tặc ở trong miệng của Gia Nguyệt công chúa, chính là người cha Ngụy Vương thân ái của ta. Cũng đã nhiều lần cứu mạng tiên đế, phụ trợ tiên đế lên ngôi, tiếp tục ủng hộ thái tử, sau khi tiên đế băng hà lại giúp đỡ thánh thượng hiện tại đăng cơ.

Ta bỏ đi khuôn mặt tươi cười, tức giận nói: “Công chúa cẩn thận đừng để hao tổn khí lực. Cho dù gia phụ có ngàn vạn lần không đúng thì thân thể này vẫn là của người.”

Gia Nguyệt chỉ vào mũi của ta mà mắng: “Lục Đường Vũ, ngươi đừng có đứng ở đây mà nói chuyện giả nhân giả nghĩa. Nếu không phải do cha ngươi đề nghị hoà thân, ta cũng sẽ không rơi vào nông nỗi này. Đều do ngươi hại ta, ta hận ngươi cả đời!”

Cả đời còn rất dài, nếu là ta, ta cũng sẽ không sớm như vậy liền tiếc lộ.

“Công chúa nguôi giận. Mọi người đều nói, trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng, ngươi gả cho hoàng đế Bắc Lương, đây cũng xem là một cuộc nhân duyên tốt. Bệ hạ cũng thật sự là suy nghĩ cho người.”

Gia Nguyệt gào một liên đới sang khóc oa oa: “Hắn nghĩ cho ta sao? Hắn phái người đến làm hi nương đưa dâu *người săn sóc nàng dâu*, còn không phải là vì muốn quán thúc ta sao? Ai mà không biết Lục Đường Vũ ngươi từ nhỏ đã ra ngoài bá sự học nghệ, võ nghệ cao cường. Ta mà có hành động gì thì ngươi sẽ chế ngự được ta.”

“Công chúa người là quá lo lắng. Người là tân nương tử, không phải là phạm nhân.” Ta dở khóc dở cười, “Bệ hạ ra lệnh cho ta làm hi nương, thứ nhất trong những nữ tử ở kinh thành, chỉ có thân phận của ta là thích hợp nhất. Thứ hai, đường đi hiểm trở, ta cũng có thể làm hộ giá bảo vệ cho người. Bệ hạ là thật lòng yêu thương người, nên mới an bài như vậy.”

Gia Nguyệt hừ nói: “Ai mà không biết giao tình giữa ngươi và hoàng đế ca ca rất tốt, trước đây ngươi đã đánh nhau giúp hắn. Một người hai người các ngươi đều có người yêu thương, tiếc rằng nương ta mất sớm, không có ai thương ta.”

Gia Nguyệt khóc đến chết đi sống lại, giống như sắp bị bán vào hang ổ của thổ phi đến nơi. Nàng chỉ mới mười sáu, trời sinh tính tình nhạy cảm đa nghi, lại được nuông chiều từ bé, không chịu được một chút khổ sở. Từ ngày ra khỏi kinh thành, đều khóc lóc không ngừng, nước mắt thẳng một đường từ kinh thành ra tới biên ải.

Ta nhìn thấy khuôn mặt của Gia Nguyệt vì khóc mà sưng lên, tựa như một cái bánh bao lớn bị lên men không đều. Nàng vốn cũng không quá xinh đẹp, mặt sưng lên liền càng xấu, quả thực vô cùng thê thảm. Mặc dù khóc hay không khóc cũng là chuyện của nàng, nhưng tân nương tử mà khóc đến mù mắt thì thật không tốt. Ta nghĩ hoàng đế Bắc Lương người ta cũng không vui vẻ mà cười một người mù làm lão bà.

Là một người thân cận, ta đã đến an ủi nàng. Nhưng Gia Nguyệt hoàn toàn không hợp tác còn dùng vũ lực. Ta đang định nói tiếp, nàng liền cầm lấy chén trà ở trong tay ném tới.

Ta còn chưa kịp tránh né, một bóng người vọt tới, chắn ở trước mặt ta.

Chén trà đập lên cánh tay của hắn, nước trà nóng bỏng hắt ra, bốc lên một làn khói trắng.

Nam tử không nói một lời, đưa lưng chắn trước người ta, thân hình cao lớn, sừng sững bất động.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Gia Nguyệt chuẩn bị đại náo lần thứ hai, liền không ngờ gặp phải người này, mặt đỏ lên, toàn bộ đáng về hùng hổ đều bị dập tắt.

“Phong... Phong đại nhân.”

“Công chúa.” Sứ giả hoà thân chấp tay cúi người, nói có bài bản hẳn hoi, “Thân thể của công chúa ngàn vàng, hiển nhiên phải biết quý trọng. Hơn nữa, công chúa xuất môn ra ngoài, chính là đại diện cho uy nghi của hoàng thất chúng ta. Nếu như hành vi của công chúa có chỗ không thích đáng, chẳng những làm cho thể diện của hoàng gia bị hao tổn, mà người Nam Lương chúng ta còn bị kẻ khác nhạo báng. Xin công chúa hãy nghĩ lại!”

Gia Nguyệt lộ ra vẻ sợ hãi.

Ta kéo kéo vạt áo của Phong Tranh. Tuy tiện nói vài câu là được, cần chi phải kéo theo quốc gia đại nghĩa, chỉ làm Gia Nguyệt thêm sợ hãi.

Nhưng mà không như ta nghĩ, Gia Nguyệt tự nguyện nghe hết lời nói của Phong Tranh. Tuy rằng sợ hãi vẫn là sợ hãi, nhưng lại xấu hổ cúi đầu, giọng nói mềm mại: “Phong đại nhân nói rất đúng, là ta thiếu cân nhắc, còn làm phiền đại nhân nhắc nhở. Phong đại nhân yên tâm, sau này ta sẽ chú ý, không thể bôi nhọ mặt mũi của hoàng đế ca ca.”

Phong Tranh nói: “Xin công chúa hãy tiếp tục dùng cơm. Hạ quan cáo lui.”

Gia Nguyệt dẫn người ngoài, được thị nữ đưa trở về.

Phong Tranh khom lưng lui ra ngoài, ta đi theo sau hần, cũng chán nản trốn đi.

Bên ngoài ánh mặt trời vừa mới mọc, sương sớm nhuộm thấm lên cảnh sắc mỹ lệ. Sứ giả hoà thân đứng giữa vầng dương rực rỡ, dung nhan được nổi bật lên vô cùng tuấn mỹ lại lạnh lùng như băng.

Một làn gió thổi qua, sợi tóc cùng vạt áo của Phong Tranh đều bị thổi tung, nhẹ nhàng lay động, ánh mắt của hần càng thêm xa xăm, bóng dáng càng thêm trầm mặc.

Ta lặng yên ngắm nhìn tựa như đang đứng chiêm trưng dưới ánh mặt trời, bất chợt làn gió lạnh thổi qua làm cả người rét run, lên tiếng đánh động mỹ nam đang trầm tư.

“Phong Tranh, vừa rồi rất cảm ơn ngươi. Cuối cùng công chúa vẫn là nghe lời ngươi. Ta bị nàng giầy vò gần một tháng, chỉ cần một câu nói của ngươi đã giải quyết toàn bộ hậu hoạ. Sớm biết như thế, ngay từ đầu nên thỉnh ngươi ra tay trấn an nàng mới phải.”

Phong Tranh thần nhiên quét mắt nhìn ta, không mang theo tình cảm, “Sắc trời cũng không còn sớm, cũng xin quận chúa hãy chuẩn bị. Hôm nay chúng ta còn phải lên đường.”

Giọng nói khô khan trước sau như một không dư không thừa, rõ ràng là còn trẻ như vậy, rõ ràng trước đây là một tên gia hoả luôn dong dài lại hay xen vào chuyện bao đồng. Thật không biết vì sao càng lớn lại càng im lặng, làm ra bộ dạng cùng tính khí lạnh lùng như băng thể này.

Ta quay đầu bước đi, đi được hai bước, nhớ ra có điều bất thường, lại thỉnh thích chạy lại.

“Đem tay ngươi cho ta xem.”

Trên gương mặt cứng ngắc của Phong Tranh lộ ra chút nghi hoặc.

Ta lập tức kéo tay hần, đem tay áo cuốn lên, quả nhiên nhìn thấy một vết nóng đỏ ở trên tay hần.

Ta cứng lưỡi, “Một vết lớn như vậy...”

Phong Tranh liền thu tay về, buông tay áo, thần nhiên nói: “Chỉ là một vết thương nhỏ thôi.”

Ta áy náy nói: “Thật ra ngươi không cần phải chán, ta cũng có thể tránh được chén trà kia. Một chút khả năng ấy, ta cũng có.”

Phong Tranh hơi bất mãn nhìn ta, dường như cho rằng ta là đồ đàn: “Nàng là công chúa, hất trà về phía ngươi, ngươi không thể tránh.”

Ta gھừ cợt cười rộ lên, “Sao ngươi lại cứng nhắc như vậy. Ta có phải là dạng người chịu đứng yên ở đó để người khác hất nước trà lên người hay không?”

Phong Tranh không cam lòng mà ngậm miệng lại, nhưng nét mặt vẫn giống như không thoả được nguyện vọng. Dáng vẻ này của hần rất giống với cha ta. Ông vẫn luôn như vậy đối với ta, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Ta cười hì hì, nói một chút đạo lý với hần: “Phong đại nhân, chúng ta đều là người mang theo trách nhiệm. Người là đại sứ hoà thân, ta là hi nương đưa dâu. Ngươi phụ trách hộ tống công chúa an toàn, ta phụ trách hầu hạ công chúa vui vẻ. Phục vụ cho người, luôn phải chịu chút khổ cực. Ta là người biết co biết duỗi, ý chí rất kiên cường.”

Giọng nói của Phong Tranh trong trẻo lạnh lùng, ẩn chứa sự bất mãn, “Mặc dù là nói như vậy, nhưng ngươi cũng không cần phải đến đó để rồi nhận khổ, ngươi biết rõ là nàng không thích ngươi.”

“Ở nơi này có ai yêu thích ta?” Ta tự gھừ hỏi lại, “Ta là Ngụy Vương chi nữ, là nữ nhi của lão tặc bán nước kia. Các ngươi đều là những chiến sĩ yêu nước, có người nào là không hận không thể xả thịt lột da cha ta? Ngươi thử nhìn lại chính mình xem, từ lúc xuất môn đến bây giờ, có khi nào ngươi liếc mắt nhìn qua ta hay không?”

Cuối cùng Phong Tranh cũng lộ ra vẻ mặt ngượng ngùng. Suốt ngày hần đều mang theo dáng vẻ già dặn, nhưng khi quýnh lên, mặt liền ửng đỏ, chơi rất vui nha.

“Ngươi cũng không cần tự xem nhẹ mình. Ngươi và cha ngươi không giống nhau. Nếu như ngươi thành tâm cùng công chúa nói chuyện, để nàng hiểu được tính tình của ngươi, nàng nhất định sẽ thay đổi nhìn nhận về ngươi.”

Ta cười rồi lên tiếng, “Này, Phong đại nhân, chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, ngươi nói thử xem tính tình của ta thế nào?”

Phong Tranh mím chặt môi, đôi mày khẽ nhăn lại. Hần là một chính nhân quân tử, nếu như một khi không vừa lòng đối với nữ nhân cũng sẽ không nhỏ nhen mà chỉ trích, vì thế đành phải ngậm miệng.

Ta liền thay hần nói hết: “Thụy Vân quận chúa, người này bản tính không xấu, nhưng mà ngang bướng không chịu nổi. Thân là nữ tử, nhưng lại không tuân theo chuẩn mực của nữ nhân, yêu thích giao du, hơn nữa hành vi lại thô lỗ, có thể nói là không hề thanh tao. Phong đại nhân, ngươi nói xem ta nói

như vậy có đúng không?”

Đôi mày của Phong Tranh như muốn dính vào nhau, rõ ràng trong đôi mắt ném ra một tia không vui, nhưng gương mặt lại càng đỏ hơn.

Cha của hắn là Ngự Sử, đại trung thần, khi buộc tội cha ta, lời nói kia đúng là thao thao bất tuyệt tựa như sông Trường Giang và Hoàng Hà, nhưng lại sinh ra nhi tử trăm mặt kiêu lời như vậy, giống như một tảng đá khó chịu đã đóng băng ngàn năm.

Chỉ có điều, hắn sinh ra đã vô cùng tuần tú, các cô nương trong kinh thành đều thích vị lang quân này của Phong gia, mỗi ngày đều viết thơ tình cho hắn. Muội muội Văn Tinh của ta cũng thích hắn, cả ngày Tranh ca ca thể này, Tranh ca ca thể nọ, ta nghe đến nổi lỗ tai cũng bị đóng kén.

Nương ta từng nói, không nên tin nam nhân, nam nhân càng đẹp càng không đáng tin, ví như cha ngươi, có mới nói cũ, thật sự không có lương tâm.

Diện mạo của Phong Tranh là dạng này, nên tất nhiên cũng thuộc vào đám người “không đáng tin cậy”. Nhưng mà hắn lại tuổi trẻ tài cao, trước tiên làm thư đồng của thái tử, sau đó vào cấm vệ quân, công trạng lỗi lạc. Ngay cả cha ta cũng từng nói, Phong Tranh là đứa nhỏ điềm tĩnh, chừng chặc, có khả năng gánh vác trọng trách, rất đáng tin.

Cha ta luôn lấy việc ta là trưởng nữ chứ không phải trưởng nam mà hối tiếc.

Phong Tranh và Văn Tinh, là mẫu mực của thanh mai trúc mã. Cha ta và lão cha nhà Phong gia cứ như nước với lửa, nhưng lại không ngăn cản việc người thân hai bên qua lại, vì thế cho phép Phong Tranh thường xuyên đến nhà của ta.

Khi còn bé, ta cùng con của hạ nhân ở nhà bếp lén nghịch cát, vẫn thường thấy hai người bọn họ đứng trong thùy tạ của hoa viên mà ngâm thơ giống như các bậc bề trên. Phong Tranh nói “Thanh Phong”, Văn Tinh liền đối “Minh Nguyệt”, Phong Tranh nói “Xuân Hoa”, Văn Tinh liền đối “Thu Thực”. Tóm lại là hai người kẻ xướng người họa, không chê vào đâu được, ra hình ra dạng.

Ta nghịch một thân bùn đất, chạy đến trước mặt bọn họ, Phong Tranh liền che chở cho Văn Tinh, lộ ra vẻ mặt xem thường, tựa như xem ta là con rệp.

Mối quan hệ căng thẳng giữa ta và Phong Tranh đúng là một lời khó nói hết. Trong đó có một nửa vì ta là người thô kệch nên khinh thường hắn tài hoa như vậy. Một nửa còn lại đều do sự hiểu lầm của hắn.

Khi nói đến điều này, phải quay lại mười năm về trước, thời điểm chúng ta chỉ là những đứa trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Nương của Văn Tinh là sủng thiếp của cha ta, nên dĩ nhiên nàng cũng là ái nữ của cha. Từ nhỏ khi cả nhà ăn cơm, Văn Tinh đều được cha ta ôm ở trên đùi cho ăn. Tuy rằng thuở nhỏ ta rất tùy tiện, nhưng cũng biết ghen tỵ, vì thế ta luôn ngấm ngấm ức hiếp muội muội.

Đây cũng chẳng phải là việc làm quang minh gì, hiện tại ta cũng xấu hổ khi nhắc đến. Nhưng mà lần đó Văn Tinh té ngã vỡ đầu, thật sự là do vô ý, cũng không phải vì ta cố ý lấy con ếch dọa nàng.

Tiếc rằng không ai tin ta, khi đó Phong Tranh còn đứng ra chỉ vào người ta mà nói: “Là do nàng đẩy Văn Tinh!”

Ta đã phải chịu một trận roi của cha, còn bị ông ấy đưa ra khỏi phủ, đi theo sư phụ vào núi tu hành. Trong lòng ta hận Phong Tranh đến thấu xương, trước khi đi còn ném phân ngựa vào mặt hắn. *^^*

Từ đó về sau, ấn tượng tốt giữa hai người cũng không còn. Ta thấy hắn đối trá nông cạn, hắn lại thấy ta xảo quyệt âm hiểm. Ta có hơi lớn tiếng với Văn Tinh một chút, Phong Tranh liền nhảy ra, dáng điệu như gà mẹ, cho rằng ta khi dễ muội muội Văn Tinh của hắn.

Khi nói chuyện lại phải để mắt đến người khác thật sự là rất mệt mỏi, chỉ cần không chú ý một chút là liền đắc tội với hắn, nói đùa cũng không được.

Sau này khi tất cả mọi người đều trưởng thành, Phong Tranh từ một thiếu niên như gà mẹ không ngờ lại biến thành một công tử anh tuấn trăm mặt ít lời. Còn ta thì nổi danh thành người không có trách nhiệm nhất ở Lục gia. Ta với hắn hoàn toàn khác biệt tựa như mây và bùn.

Ta thầm nghĩ, may mắn ta là nữ tử, nếu không sợ rằng cha ta sẽ bị ta làm cho tức chết.

Sáng sớm đã bị Gia Nguyệt công chúa hành hạ một hồi như vậy, ta liền nghe thấy bụng đói kêu vang. Dù cho Phong Tranh có đẹp mắt thế nào cũng không thể ăn thay cơm. Ta cáo từ hắn, trở về dùng điểm tâm.

Trong phòng có người.

Ở trong bóng tối, ta vươn tay lấy thanh bảo kiếm mà nướng cho ta.

Rèm cửa nhẹ nhàng lay động, ta rút kiếm đâm tới, vừa nhanh vừa độc.

Người ở phía sau rèm cửa hiện ra dưới mũi kiếm của ta, nhảy ra ngoài, thấp giọng kêu: “Nha đầu chết tiệt kia, xuống tay ác như vậy, muốn cái mạng già này của sư huynh ngươi sao?”

Ta cười hi hi thu kiếm, “Điều dân lớn mật, vốn là khuê phòng của quận chúa mà ngươi cũng dám tự tiện xông vào ư? Coi chừng ta gọi gia đình đến, đem ngươi cho chó ăn!”

Thân ảnh Hạ Đình Thu lắc mạnh, trán của ta liền bị gõ trúng.

Nét mặt đau khổ ôm lấy đầu, “Nhị sư huynh, sao ngươi lại đến?”

Hạ Đình Thu tiêu sái phát nhẹ vạt áo, nói: “Ngươi đưa tin bảo là muốn đến Bắc Triều đưa dâu, sư phụ hết sức hoảng hốt, Đại tẩu của ngươi lại đang mang thai, Đại sư huynh không thể rời đi, liền phái ta tới thăm ngươi.”

Ta cảm động “A” lên một tiếng. Từ đạo quán đến đây cũng không gần, Nhị sư huynh đơn thân cưỡi ngựa ngàn dặm đến, chỉ vì muốn xem ta có tốt hay không. Sao ta lại không cảm động?

Rèm cửa được kéo lên, trong phòng liền trở nên sáng sủa. Hạ Đình Thu mỉm cười nhẹ nhàng bước đến dưới cửa sổ. Nam tử còn trẻ tuổi nhưng dáng vẻ rắn rỏi, tuấn tú nho nhã, nét mặt như vẽ.

Ta rót nước từ bếp lò, pha bình trà nóng, sau đó hai tay dâng lên trước mặt Nhị sư huynh. Hạ Đình Thu thấm ướt yết hầu rồi mới bắt đầu giáo huấn.

“Sư phụ nói, nha đầu Đường Vũ kia, làm việc cầu thả, tham ăn lại ham chơi, kêu nàng đi đưa dâu, sợ rằng sẽ gây ra rắc rối. Thật không biết trong đầu cha nàng đang nghĩ gì?”

Hắn rung đùi đắc ý, đem giọng điệu làm nhảm của sư phụ học được mười phần.

Ta nhin không được ha ha cười, “Ta đi đưa dâu, chứ đâu phải đi xuất giá, lão nhân gia khản trương cái gì?”

Hạ Đình Thu chậm rãi thu hồi lại khuôn mặt tươi cười không đứng đắn, đôi mắt đào hoa nhẹ nhàng nhú lại, thẳng tắp nhìn ta, “Trong thư ngươi nói lần này đi là có việc quan trọng, cũng không nói rõ là việc gì. Bản thân ta cũng rất tò mò, cha ngươi có thể cho ngươi làm chuyện gì?”

Ta cũng thu hồi lại khuôn mặt tươi cười, đứng dậy mở cửa nhìn xung quanh một chút, sau đó khép lại cửa sổ, lúc này mới ngồi xuống.

Ta nghiêm mặt nói: “Cha muốn ta đi Bắc Lương để trộm một vật.”

“Cái gì vậy?”

Ta nói: “Là bảo ấn trấn quốc.”

Hạ Đình Thu nhú mày, “Chính là bảo ấn, mà một trăm năm mươi năm về trước Vũ Vương khi làm phản thì mang đi phải không?”

Ta gật gật đầu, “Cha ta nói, chính xác là do quốc sư nói, những năm gần đây thiên tai đại họa không ngừng, dân chúng lầm than, đều có liên quan đến việc bảo ấn bị mất. Nếu muốn quốc thái dân an, phải tìm về bảo vật trấn quốc này.”

“Hoàng đế tin?”

“Nếu không sao ta lại ở đây.” Ta cười khổ.

Hạ Đình Thu đứng lên, chấp tay sau lưng, đi lại vài bước trong phòng, quay đầu nhìn ta, “Cha ngươi nói với ngươi. Vậy ngươi có biết manh mối gì không?”

“Cha ta nói, trong triều đã phái người đi tìm hiểu. Đến lúc đó sẽ có người giao bảo vật cho ta, ta phụ trách đem nó trở về.”

Đôi mày Hạ Đình Thu khoá lại, vẻ mặt ngưng đọng, “Việc này còn có ai biết?”

“Ở đây chỉ có một mình ta.” Ta nói, “Ngay cả công chúa cũng không biết.”

“Nhưng ngươi làm thế nào mà trốn thoát?”

“Nói là sẽ có một nhóm người giả vờ cướp bảo vật để đánh lạc hướng. Cha muốn ta đến lúc đó phải nghe theo chỉ huy.”

“Nếu ngươi bị bắt...”

Ta mỉm cười mỉa mai, “Cha ta nói, ta là quận chúa, cho dù bị bắt, cũng sẽ không bị giết.”

Hạ Đình Thu tức giận, khẽ quát lên: “Đúng là hồ đồ!”

“Xuyt!” Ta vuron ngón trỏ.

Hạ Đình Thu hỏi: “Vì sao lại kêu người làm việc này?”

“Không kêu ta thì kêu ai?” Ta hỏi lại, vài phần đắc ý, “Cũng không phải là ta khoe khoang, trong những nữ quý tộc ở kinh thành, ai có thể to gan mà thậm trọng như ta, lại có chút võ công?”

Hạ Đình Thu giễu cợt, “Tiểu Vũ nhi, người là người đàn độn, vốn không mưu trí, tính tình lại bướng bỉnh, thà chết cũng không khuất phục, nhất định là sẽ chết không toàn thây.”

“Người có cần phải nói thẳng như vậy không.” Tuy rằng những lời nói của hắn đều là sự thật.

“Ta nói sai sao?” Hạ Đình Thu làm ra vẻ ngây ngô vô tri.

“Không có...” Ta chán nản gục đầu lên bàn, than thở nói, “Xưa nay ta vốn vô dụng, nếu việc này mà thành, cũng có thể giúp cha ta một chút. Tình cảnh gần đây của Lục gia chúng ta càng ngày càng không tốt, cuối cùng ta cũng vì gia đình mà làm một việc gì đó.”

“Hoàng đế cũng đã lớn nha.” Hạ Đình Thu lắc đầu thờ dãi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Láy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Hoàng đế năm nay mười chín tuổi, năm trước khi vừa đủ mười tám đã tự mình chấp chính, nhưng mà phần lớn quyền lực đều còn ở trong tay cha ta. Ngay cả ta cũng không còn xem hắn là bạn thời thơ ấu, riêng cha ta thì là vẫn xem người ta chỉ là một đứa trẻ không đủ năng lực.

Hạ Đình Thu nghiêm túc nói: “Lần này ta đi, cũng được Đại sư huynh nhắc nhở, hắn nói nếu người có một chút không nguyện ý, cứ đem người đánh ngất xỉu rồi mang về núi. Nhưng mà xem ra là người không chịu đi theo ta.”

Ta sao lại không muốn đi, trong lòng ta đang gào khóc muốn trở về núi. Nhưng mà ta đã không còn là một tiểu nha đầu mười tuổi, gia tộc gặp nạn, là lúc ta phải dũng cảm đối mặt.

Ta cười cười nhìn Nhị sư huynh, vỗ ngực nói: “Ta biết các người quan tâm ta. Không cần phải lo lắng, ta có lòng tin sẽ an toàn trở về.”

Hạ Đình Thu đang định nói chuyện, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, “Có người đến.”

Hắn trốn phía sau bình phong. Sau một lúc lâu, thị nữ của ta Hạ Hà ở bên ngoài gõ cửa.

“Quận chúa, Phong đại nhân hỏi người đã chuẩn bị xong chưa? Phải gấp rút lên đường.”

“Ta biết rồi. Các người cứ đi trước. Ta sẽ đến ngay.”

“Vâng. Còn có, người muốn nô tỳ đưa thuốc trị bỏng cho Phong đại nhân, nô tỳ cũng đã đưa đến. Phong đại nhân rất là cảm kích, bảo nô tỳ thay mặt đại nhân cảm tạ người.”

Hiện tại ta mới nhớ lúc trước là thuận miệng phân phó một tiếng. Đại tẩu của ta là nữ nhi của y tiên, trước khi ta xuống núi nàng có cho ta không ít loại thuốc tốt. Phong Tranh là vì bảo vệ ta nên mới bị thương, tặng thuốc cho hắn cũng là việc nên làm

Ta đuổi thị nữ đi, lại quay đầu nhìn Hạ Đình Thu đang mỉm cười gian trá nhìn ta.

“Lại còn tặng thuốc trị thương cho người ta. Năm đó ta rót xuống khe suối, muốn người bùng cho ta một bát canh cũng không chịu.”

Ta khoanh tay trước ngực nói: “Người ta là vì bảo hộ ta nên mới bị thương, ta là biết tri ân tri lễ. Còn bát canh kia, người phải nhớ đến chừng nào mới chịu quên! Là Đại tẩu nói người có thương tích ở trong người, không cho người uống loại canh vừa chua lại vừa cay!”

“Bất qua ta chỉ nói một câu, người liền xù lông lên. Thảo nào mọi người đều nói nữ sinh ngoại hướng (con gái là con nhà người ta).” Hạ Đình Thu bĩu môi, nét mặt oán hận.

Trước kia khi Hạ Đình Thu đưa ta về Kinh ăn tết cũng gặp qua Phong Tranh vài lần, ấn tượng đối với hắn cũng không tệ lắm. Hắn nói: “Người này có

phần chừng chạc đường hoàng, thái độ làm người chính trực, quang minh lỗi lạc, lại có học thức.”

Ta liền nói: “Ý tứ của sư huynh là cho rằng ta là người dốt nát, dè tiện âm hiểm, lại không đứng đắn sao?”

“Hiếm thấy người cũng có lúc tự suy ngẫm.” Hạ Đình Thu cảm động.

Ta phát cáu.

“Thôi không nói nhiều. Ta cũng có vài thứ muốn đưa cho ngươi.” Hạ Đình Thu đưa cho ta một cái túi vải màu xanh.

Ta mở ra xem, bên trong có một hộp thuốc, một la bàn, một vài giấy tờ thông quan *qua cửa* làm giả, còn có một bộ y phục dạ hành. Thuốc là của Nhị sư huynh, la bàn cùng giấy tờ thông quan nhất định là do Đại sư huynh cẩn thận chuẩn bị, y phục hiển nhiên là do Tam sư huynh làm cho ta.

Hạ Đình Thu giải thích rõ ràng cho ta công dụng của từng loại thuốc kia, thấy sắc trời không còn sớm, hắn cũng đứng dậy cáo từ.

Ánh mặt trời ở bên ngoài rất đẹp, bầu trời quang đãng, đúng là một ngày tốt để lên đường. Hạ Đình Thu bạch y đơn giản ở trong gió khẽ lay, trên gương mặt tuấn tú hiện rõ lên sự lo lắng. Hắn liếc mắt nhìn ta thật sâu, nói: “Ngươi hãy bảo trọng.”

Ta nhìn hắn leo tường rồi đi, thân thủ tiêu sái, uyển chuyển tựa như một con gió mát.

Ta nghĩ hắn nhất định là rất lo lắng cho ta, nhưng mà cùng hắn vui cười tức giận trong mấy năm nay đã thành quen, những lời nói quan tâm dịu dàng, lại không thể nói ra miệng.

Ta nhớ lúc trước khi đi, cha đã từng nói. Ông nói: “Để cho ngươi mạo hiểm, cũng không phải là chủ ý của cha. Thật sự là có rất nhiều bất đắc dĩ.”

Người lớn bao giờ cũng có rất nhiều bất đắc dĩ. Ta tin tưởng rằng cha cũng thương yêu ta, nhưng mà phía trước còn có lợi ích của gia tộc, ông không có đủ sức lực để quan tâm nhiều như vậy.

Chỉ là ta thật không rõ, nếu một khi gia tộc suy yếu, liệu một mình cha ta có thể ngăn con sóng dữ hay không.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Một đường đi về phương Bắc, phong cảnh hai bên đường cũng dần dần thay đổi.

Phía Bắc kinh thành, rừng núi thay cho sự phồn hoa, ở đây chủ yếu có hai tộc người sống lẫn vào nhau, kiến trúc nhà ở cũng mang theo những đặc thù của người dân tộc, tường đỏ ngói vàng, mái hiên cong vút, cửa sổ nhỏ hẹp. Địa hình từ bình nguyên chuyển sang đồi núi, còn thấp thoáng nhìn thấy dãy núi phía Đông Bắc chạy dài.

Lúc này vừa đúng đầu xuân, hoa đào ở hai đường đang nở, mặc dù không giống với những gì được viết trong sách, hoa khai tam thiên chúc chúc kỳ hoa *hoa nở ba nghìn, toả sáng rực rỡ*, nhưng những đoá hoa hồng nhạt thưa thớt, hơi lay động ở trong gió xuân cũng khiến lòng người vô cùng yêu mến.

Gia Nguyệt khóc suốt mấy ngày, gần đây cũng đã ngừng lại, bởi vì cuối cùng nàng cũng chịu lau khô nước mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ vài lần.

Nàng là một nữ tử được nuông chiều ở trong thâm cung, hiển nhiên rất nhanh bị thu hút bởi thế giới mới lạ đầy màu sắc ở bên ngoài.

Gia Nghiệt thích thú ngồi dậy, cũng nói nhiều hơn. Nàng nhìn thấy người nông dân ở hai bên đường đang làm việc, vừa đánh trâu vừa kéo lấy lưỡi cày, liền hỏi thị nữ trái phải, cái vật đen thui đó là gì.

Thị nữ nói với công chúa, đó là trâu.

Gia Nguyệt kinh ngạc, “Thì ra là trâu, không ngờ lại trông như vậy, cũng không giống với bức hoạ lắm.”

Sau đó Gia Nguyệt lại hỏi kia là cây trúc hay cây đậu, chỉ một lát liền rối tung lên.

Thị nữ của công chúa cũng đều là nữ tử nhà quan viên, cuộc sống an nhàn lại quanh năm sống trong thâm cung, kiến thức cũng không nhiều hơn Gia Nguyệt bao nhiêu. Các nàng lại không tiện hỏi các nam nhân, nên liền nghĩ tới ta.

“Thụy Vân quận chúa từng tu hành ở bên ngoài nhiều năm, nghe nói đã cùng sư phụ đi qua không ít vùng miền, chắc hẳn hiểu nhiều biết rộng.”

Bỗng chốc ta trở thành người đại diện cho tri thức và trí tuệ, bị công chúa gọi vào phượng liễn, giúp công chúa giảng giải những gì nhìn thấy ven đường.

Cuối cùng thì những điều ta học được cũng có chỗ dùng, tuy rằng đó chỉ là những kỹ năng sinh tồn bình thường của bách tính trong nhân gian.

Ta nói, công chúa nhìn xem, phía sau con trâu kia chính là lưỡi cày, hay còn gọi là Lê Điền. Ruộng khi được cày tốt, liền có thể gieo hạt giống, người nọ là đang tung hạt giống vào trong đất.

Kia là lúa, đến mùa thu sẽ thu hoạch được hạt thóc. Hạt thóc bỏ đi vỏ ngoài sẽ thành gạo. Gạo có thể làm cháo hoặc làm bánh.

Còn kia là lúa mạch, sau này cũng sẽ thu được lúa mạch, lúa mạch xay ra thành bột, gọi là bột mì. Bột mì hoà vào nước, đem đi lên men rồi hấp sẽ làm ra bánh bao bánh mì. Điểm tâm ở trong tay của người, cũng làm từ bột mì. Tất nhiên là còn có đường và trứng gà.

Đường? Đường không phải tự nhiên mà có, là do được ép ra. Nông dân trồng mía, thân mía chứa nước rất ngọt, có thể ép ra nước đường. Nước đường được làm khô tạo thành đường.

A! Còn cái kia? Đó là guồng nước, có thể đưa nước từ thấp lên cao, để tưới đồng ruộng. Những thiếu nữ bên cạnh guồng nước là đang rửa rau giặt quần áo.

Còn chỗ kia không phải lúa mạch, mà là vườn rau. Đây là đậu, kia là bắp, còn cái này hình như là cải trắng, cái giàn kia chắc hẳn là đậu đũa...

Đoàn xe đi qua một cái trấn nhỏ, gặp lúc họp chợ, nông dân vội vàng mang heo đi bán.

Gia Nguyệt kinh ngạc hô lên: “Đây là chó sao? Con này thật lớn!”

Ta nói: “Công chúa, đây không phải là chó, mà là heo. Đúng vậy, heo cũng có heo đen. Giết đi, rồi bỏ ruột, đem thịt ba chỉ ở trên bụng cắt thành từng miếng, bỏ vào nước luộc lên, thêm chút tỏi phi vàng, chính là món thịt lợn luộc rắc tỏi, rất vừa miệng...” *Ừc... Ừc...*

Đói bụng nha. Ta nuốt nước miếng.

Khi ta ở trong núi, đầu bếp luôn là Tam sư huynh. Tam sư huynh là người Tây Lâm, khẩu vị rất nặng, chua cay nóng ngọt đắng, ngũ độc đều đủ. Ta ăn suốt tám năm, không cay không thích, bình thường khi về nhà, còn phải ướp thêm tiêu ớt mới được.

Chăm sóc công chúa thật rất phiền toái, không thể ăn thức ăn chua cay, sợ có giọng nói mạo phạm đến quý nhân. Vì thế suốt trên đường đi, một ngày ba bữa, chỉ được nêm muối mà thôi. Miệng ta cũng muốn nhạt như nước ốc rồi đây. *thật ra nguyên văn là nhạt hơn con chim @.@ OMG, ta ko hiểu là nó nhạt kiểu gì nữa, nên đổi lại theo cách nói của người Việt mình ^^*

Gia Nguyệt chưa thấy qua phố chợ, vô tình nhìn thấy trên chợ rau có người đang bán gà rừng, cho rằng con chim kia có bộ lông thật diễm lệ, liền muốn một con.

Hạ nhân nhận được ý chỉ, lấy ra một lượng bạc mua con gà rừng và một cái lồng sắt.

Gia Nguyệt lại còn nổi hứng gọi con gà rừng kia là Lam Phượng, mỗi ngày đều lấy gạo còn thừa cho nó ăn.

Súc sinh kia xem ra cũng biết nhìn sắc mặt của người, biết Gia Nguyệt là chủ, mỗi lần nàng đến gần, nó đều giữ vững tinh thần, khí phách hùng dũng oai vệ, hiện ngang dọc bước bên trong lồng, khiến nàng vui vẻ.

Còn ta khi nhìn thấy gà rừng là liền nghĩ đến gà xé phay chấm muối ớt, hoặc là món gà kho măng. Cho nên con gà mỗi lần nhìn thấy ta, đều rút lại trong lồng sắt, đầu tóc run rẩy.

Chuyến này chúng ta đi lên miền Bắc gặp đúng mùa xuân, mùa xuân ở phương Bắc so với phương Nam muộn hơn. Cho nên trên đoạn đường này, cũng như chúng ta đi du xuân.

Càng về phía Bắc, núi non càng nhiều. Đoàn người cũng bắt đầu leo núi vượt sông.

Ta thấy cũng không tệ, bởi vì là ngồi xe ngựa. Bọn người Phong Tranh và thị vệ mới là khổ. Đường núi không tốt, ngựa dễ dàng bị trật chân hoặc rơi móng sắt, cho nên bọn họ đều xuống ngựa đi bộ.

Ta từ cửa xe nhìn ra bên ngoài, thường xuyên có thể nhìn thấy bóng lưng Phong Tranh. Người cao lớn rắn rỏi, chỉ cần nhìn vào bóng lưng là đã cảm thấy người này kiên cường đáng tin cậy đến thế nào.

Ta thấy hiện tại Phong Tranh cười ngựa rất thành thạo, chợt nhớ đến năm ấy ta từng ném phân ngựa lên mặt hắn.

Nghe nói sau khi Phong Tranh bị người khác ném phân ngựa, thì mỗi lần nhìn thấy ngựa liền buồn nôn, ngay cả chuồng ngựa cũng không đến gần. Hơn nữa còn mắc bệnh thích sạch sẽ, khi vào cửa liền phải rửa tay rửa mặt, trên người không dính một hạt bụi, luôn phải mang khăn theo bên mình.

Ta nghĩ thật may là hắn đã khắc phục được chứng bệnh dị ứng với ngựa, bằng không hiện tại hắn là cận vệ, thường xuyên phải tuần tra trong kinh thành, không thể cười ngựa, vậy chỉ có thể cưỡi lừa.

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, đôi mắt ta liền tự động đem con ngựa cường tráng màu nâu hạt dẻ của Phong Tranh đổi thành một con lừa đầu đen chân ngắn lỗ tai dài.

Cảnh tượng kia thật sự quá khôi hài, ta liền bật cười một tiếng khi khi.

Phong Tranh đen mặt quay đầu, trừng mắt nhìn ta, “Cười cái gì?”

Ta nói: “Ta đang nghĩ, nếu...”

“Không cần nói!” Phong Tranh tức giận cắt lời ta, “Người, nếu như có nghĩ thì cũng chẳng phải chuyện tốt gì, ta không muốn nghe!”

Không nói thì không nói, tự mình vui trộm vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Núi trùng rậm rạp dày kín, đá núi lởm chởm, dòng suối từ trên đá chảy xuống. Nước suối hợp thành một đầm nước nhỏ, ven đầm nước có một góc anh đào hoang dã đang nở hoa. Đoá hoa màu phấn hồng tựa như bông tuyết nhẹ nhàng theo gió tung bay, rơi lên mặt nước, tiếp tục theo dòng nước uốn lượn trôi đi.

Gia Nguyệt cùng những nữ tử kia trước đây chỉ gặp qua cảnh đẹp như vậy ở trong tranh, cảm thấy nơi đây rất thích hợp để thưởng xuân. Vì thế ngừng xe, nghỉ ngơi bên đầm nước.

Cánh hoa đào bông bành thật vô cùng xinh đẹp. Ở trong đầm nước còn có cá con, khi đoá hoa vừa rơi xuống mặt nước, bọn chúng liền tranh nhau cắn lấy.

Gia Nguyệt thấy thú vị, liền bê một cành hoa, đi đến bờ nước trêu cá. Không ngờ tảng đá ở dưới chân nàng lung lay, lập tức cả người liền ngã vào trong hồ nước.

Ta và Phong Tranh gần như ra tay cùng lúc, hần nhanh hơn ta nửa bước, một phen giữ chặt lấy cánh tay Gia Nguyệt, liền xoay người nàng, kéo lấy thất lưng.

Công chúa được cứu, còn ta lại giẫm phải rêu xanh, không đứng vững, bùm một tiếng rơi vào trong nước.

Mùa xuân, vào tháng ba, dòng suối vẫn lạnh buốt tận xương, hơn nữa đầu gối của ta còn đập vào tảng đá bên nhón dưới đáy hồ, đau đến nổi khuôn mặt nhăn nhó.

Phong Tranh cách ta gần nhất. Hần liền phản ứng, đem công chúa giao cho thị nữ, định nhảy xuống cứu ta.

Ta vội kêu: “Không cần! Không cần! Ta biết bơi!”

Trời lạnh thế này, để hần xuống nước cũng tội. Tâm địa của ta tốt, không muốn kéo hần cùng chịu cảnh này như ta.

Phong Tranh không nhảy xuống, chỉ là ngay lập tức tháo ra bội kiếm, đuổi bao kiếm tới trước cho ta nắm lấy.

Ta biết bơi, hồ nước này cũng không sâu. Ta bơi vài cái liền chạm được chân xuống đáy đầm, tự mình bò lên, sau đó Phong Tranh kéo ta lên bờ.

Lúc này, từ đầu đến chân đều ướt đẫm, quần áo cũng không ngừng nhỏ nước.

Phong Tranh cau mày nhìn ta, ngay sau đó, một chiếc áo còn mang theo hơi người khoát lên vai ta, đem ta bao lấy.

Ta không khỏi cảm kích nhìn hần một cái, chỉ là ta bị lạnh cóng đến run cầm cập, hàm răng trên dưới đánh nhau, thật tình muốn nói một câu cảm ơn, nhưng chỉ phát ra âm thanh grừ grừ.

Gia Nguyệt vội vàng ồn ào: “Còn thất thần gì hả? Nhanh hầu hạ quận chúa thay quần áo!”

Bọn thị nữ vội vàng chạy tới, định đón ta từ trong tay Phong Tranh.

Phong Tranh vừa buông tay, đầu gối ta liền đau đớn dữ dội, cả người hướng tới mặt đất trơn bóng. Hần nhìn ta, nhường mày, bỗng chốc ngồi xuống, ôm ngang người ta.

Cả người ta lạnh như băng, nhưng khuôn mặt lại nóng bừng, nói năng lộn xộn: “Ngươi, ngươi, ngươi, ngươi phát bệnh thần kinh sao? Mau thả ta xuống!”

Nét mặt Phong Tranh nghiêm túc, “Ta thả ngươi xuống, ngươi đi được sao?”

Được rồi, ta nhìn.

Phong Tranh ôm ta trở về xe ngựa. Quyên Tử và Hạ Hà đã mang đến mấy cái lò sưởi, đặt vào trong xe để sưởi ấm nên đặc biệt ấm áp. Đem bụi tóc xoa ra, cũng đem quần áo ướt sũng ở trên người thoát hết. Hạ Hà lấy chiếc chăn ấm quấn ta thành một con nhộng thật to, Quyên Tử bưng đến một bát canh gừng cho ta.

Ta nhắm mắt nhìn bát canh gừng, hỏi: “Có rượu không?”

“Nữ hài tử mà uống rượu gì?” Phong Tranh ở ngoài nghe được, khẽ quát,

Ta biện bạch: “Mỗi lần ta uống canh gừng đều nôn ra.”

Ta không có gạt hân. Trong thức ăn có gừng, ta ăn không sao, nhưng khi nấu thành nước uống liền làm ta muốn buồn nôn.

Phong Tranh nói: “Giữa rừng núi hoang vắng thế này, đi đâu kiếm rượu?”

Ta vừa run run vừa cười, “Đừng... đừng nói là các ngươi không trộm... trộm giấu rượu chứ?”

Phong Tranh quát nhẹ một tiếng “Càn quấy”, sau đó bước đi, đoán chừng là mặc kệ ta.

Ta chỉ miễn cưỡng hớp lấy hai ngụm canh gừng. Có còn hơn không, nếu bị bệnh thì thật phiền toái.

Trên cửa xe bỗng nhiên vang lên hai tiếng gõ. Hạ Hà hé ra một khe hở, người phía ngoài liền đưa đến một bầu rượu.

Ta mừng rỡ, không ngớt lời cảm ơn.

Quyên Tử bước vào cười nói: “Quận chúa không cần phải gấp gáp cảm ơn như vậy, Phong đại nhân đưa rượu xong liền rời đi, người có nói cũng vô ích.”

“Đã đi?”

“Đúng nha! Liền xoay người rời đi.” Quyên tử có ngũ quan thanh tú, “Phong đại nhân sinh ra cũng thật anh tuấn, nhưng lại không có khuôn mặt tươi cười...”

“Quyên Tử!” Hạ Hà nhắc nhở nàng.

Quyên Tử vội vàng cúi đầu.

Ta vừa uống rượu vừa cười nói, “Không việc gì, ngươi nói đúng. Cái tên đó lúc nào cũng như vậy, giống như chúng ta thiếu hẳn năm trăm vạn lượng mà quên không trả vậy.”

Hai thị nữ đều nở nụ cười.

Ta đây vừa rơi xuống nước, não loạn ầm ĩ một hồi, nhưng cuối cùng vẫn phải làm ra vẻ mặt già nua như cha ta mà uống hết canh.

Việc này cũng không biết làm cách nào mà lọt vào trong tai của lão nhân gia nhà ta, qua mấy ngày, có ngựa từ kinh thành trao thư tín của hoàng đế cho công chúa, tiện thể mang theo một phong thư của cha ta.

Ở trong nhà thì cha đem ta mắng đến cầu huyết lâm đầu(1), vậy mà ở trong thư lại dùng rất nhiều thành ngữ trong điển cổ. Điều này đối với người thô kệch như cha ta mà nói, có nghĩa là ông đã giận đến nổi miệng cũng phun ra lời thô tục. Mà người giúp ông tra soát lại câu chữ chính là Vương sư gia, vì kính trọng và kiêng dè mà phải tự mình thêm một chút từ ngữ văn minh vào.

Ở trong thư cha ta còn mắng “Thành sự bất túc, bại sự hữu dư” *việc thành công thì không thấy đâu, hỏng việc thì nhiều*, cứ như là nói ta cố tình dìm chết công chúa, nhưng lại không cẩn thận mà để mình rơi xuống nước. Ta nghĩ, nếu để người thân cận của hoàng đế nhìn thấy câu này, không biết sẽ nghĩ gì.

Thật ra lần này rơi xuống nước lại có cái lợi, chính là Phong Tranh mượn cơ hội ra ngoài sẽ có nguy cơ gặp phải mai phục, nên trên đường đi không cho phép tiếp tục ra ngoài du sơn ngoạn thủy.

Tuy rằng ta cũng mất đi cái thú tiêu khiển, nhưng có thể sớm một ngày đưa công chúa đến Bắc Lương, liền có thể sớm một chút trộm được quốc bảo, và ta cũng sớm được trở về nước..

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hài Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7

Chúng ta sắp đi đến Trường Dụ Quan ở biên ải, nơi này dựa vào núi mà xây, vách núi dốc đứng hiểm trở, cao gần tám thước. Dãy núi ở Trường Dụ Quan được gọi là Trường Dụ Sơn, chạy theo hướng đông tây, kéo dài hơn mười dặm trở thành một bức tường thành thiên nhiên, phân chia hai vùng Nam Bắc.

Trường Dụ Quan nằm ở phía đông ngọn núi, còn hướng tây thì có Trường Bình Quan. Đáng lẽ nếu đi từ Trường Bình đến Bắc Lương thì sẽ gần hơn một chút, nhưng Trường Bình chính là nổi nhọc của đất nước, nếu gả công chúa đi từ Trường Bình thì nhọc càng thêm nhọc, vì vậy lúc này mới đổi thành Trường Dụ Quan.

Dưới chân núi ở Trường Dụ Quan có một huyện được gọi là Dịch Thông, chúng ta liền ở lại Dịch Thông thu xếp hai ngày, sau đó cùng với quan viên đón dâu của Bắc Lương hợp lại ở Trường Dụ Quan.

Xe ngựa của công chúa giá lâm, hiển nhiên sẽ khiến cho Dịch Thông thêm náo động. Một đường chúng ta vào thành, dân chúng chen chúc lẫn tới, vây quanh hai bên đường. Đây là nơi biên giới giữa hai nước, dân cư hỗn tạp, trong đám đông không thiếu các dáng người to cao, ngũ quan sáng rõ của người Bắc Lương.

Ta xuống xe, xa xa nhìn thấy Phong Tranh đang nói chuyện với một quan văn tuổi còn trẻ mặt mày sáng sủa. Hai người chấp tay cúi người, người khiêm tốn nhường, điệu bộ trung thành.

Sau khi tên quan văn kia hành lễ với Gia Nguyệt, ta mới biết hắn là Liêu Trí Viễn, tri huyện của Dịch Thông.

Liêu tri huyện là tiến sĩ thứ bảy của khoa thi, đối với những người cùng khoá, hắn cũng được xem là tuổi trẻ tài cao. Dân cư ở biên ải rất hỗn tạp, Liêu Trí Viễn này là người Nam Lương chính hiệu, lại được những tên hán tử Bắc Lương ngu ngốc cao mã đại *cao lớn như trâu như ngựa* ở trên đường phụ trợ, đúng là có vẻ nhã nhặn khác thường.

Trước khi xuất môn, cha đã dặn dò ta chuyến này đi cần phải tiếp xúc với quan chức mà ông cũng đặc biệt nhắc tới hắn, nói rằng người này trầm ổn nhạy bén, lại rất có thực lực, nhưng đáng tiếc là không thể dùng được,

Nguyên nhân, đương nhiên là vì những thanh niên nhiệt huyết, tuổi còn trẻ như Liêu Trí Viễn, đều ở phái chủ chiến, chủ trương phát động chiến tranh, xem cha ta là tên lão tặc bán nước. Cha ta viện cớ khen ngợi công trạng của hắn mà tự mình trao thư tín, kết quả Liêu Trí Viễn lại còn máy móc hỏi đáp bằng những lời khách khí, khiến cha ta tức giận vô cùng.

Cho nên khi Phong Tranh giới thiệu ta cho hắn: “Vị này chính là Ngụy công chi nữ, Thụy Vân quận chúa”, Liêu Trí Viễn có hơi khựng lại, ngẩng đầu nhìn ta.

Nếu đổi thành nữ nhi nhà khác thì sớm đã nể hấn lưu manh. Chẳng qua thái độ làm người của ta rất khoan dung rộng rãi, mặc sức cho hắn nhìn. Hơn nữa, vì để cho hắn có thêm chút ấn tượng tốt với cha, ta còn rất thân mật mà mỉm cười.

Phong Thanh vẫn như một con gió thu dịu hui đứng bên cạnh, không nói một lời, lúc này lại đột nhiên nhú mày, đôi mắt sắc bén bắn về phía ta.

Liêu Trí Viễn lặng đi một chút, càng vội vàng cúi đầu xuống, khom người thi lễ như quy cũ.

Nơi này vốn không cần ta phải nói chuyện, chỉ là ta nghĩ đến một chút tâm tư luyến tiếc của cha mà nhịn không được liền nói hai câu: “Chuyến này đi, nhân số rất đông, phải làm phiền Liêu đại nhân thu xếp. Không chậm trễ việc công của ngài chứ?”

Liêu Trí Viễn ngẩng ra, nói: “Bẩm quận chúa, đưa công chúa xuất giá, cũng là việc công của hạ quan.”

A, sao ta lại quên thế này?

Phong Tranh hung hãn trừng mắt nhìn, biểu cảm thực sự giống hệt cha ta. Ta nghĩ thầm, người trừng mắt cái khi mồm gì, người đâu phải là cha ta. Nếu thích xen vào chuyện người khác như vậy thì người làm quan làm gì, người nên đi làm tên nam nhân bán rau cải thì hơn.

Ngược lại, Liêu Trí Viễn nhìn thấy ta hơi đen mặt, còn nghĩ rằng là mình nói sai, lại càng xấu hổ.

Quan viên đón dâu của Bắc Lương mấy ngày trước đã đến cửa khẩu kia. Nghe nói rằng, không chỉ có những quan chức đến đây, mà còn mang theo hai ngàn tráng sĩ, gương ngựa sẵn sàng, không hề giống như đến đón dâu mà giống đi cướp dâu hơn.

Thần kinh của vị Tào Đại tướng quân giữ cửa khẩu đang vô cùng khẩn trương. Đương nhiên, ngay đến người bình thường khi sắp bị hàng xóm cướp bóc, hoặc có một đám thổ phỉ đứng trước cửa nhà, cũng sẽ rất khẩn trương.

Tào tướng quân chỉ cho quan chức của Bắc Lương cùng mười tên cận vệ đi vào, để bọn họ ở lại dịch trạm.

Ngày hôm sau, mấy tên quan chức kia cũng đến vấn an công chúa. Hôm qua Gia Nguyệt khóc suốt đêm, mặt lại sưng thành cái bánh bao. Cũng may khi quan lại bên ngoài đến yến kiến, cần phải buông màn帷, ai cũng không thấy rõ mặt ai.

Mấy tên quan chức kia đều là trung niên, y phục chỉnh tề, thận trọng khéo léo, đối với công chúa cũng rất tôn kính. Người Bắc Lương không đến nỗi có ba đầu sáu tay, nhưng mà vóc người lại cao lớn, thân thể cường tráng.

Đám người đại thúc lần này tới vấn an, còn có một nhiệm vụ quan trọng, chính là tặng cho công chúa quà gặp mặt của hoàng đế Bắc Lương.

Lễ vật là gì đây?

Là một con mèo.

Mèo con có sợi lông màu vàng, đôi tai nhọn màu trắng, hai mắt như ngọc bích, lớn hơn bàn tay một chút, lông tơ mềm mại, cả người thơm mùi sữa, tiếng kêu mềm mại.

Tên Hồ Luân, sứ thần đón dâu Bắc Lương, còn nói cái gì mà mèo này là đặc thù của Bắc Lương bọn họ, là loài mèo danh quý nhất.

Danh quý hay không danh quý, thật sự ta nhìn không ra. Có giá trị thế nào thì cũng chỉ là một con mèo.

Gia Nguyệt thật sự rất thích con vật nhỏ này, liền đặt cho nó cái tên Kim nhi.

Mèo con ăn cá no, liếm liếm móng vuốt, tẩy rửa mặt, sau đó liền chạy loạn ra sân, thăm dò địa hình. Hoá ra sau khi Gia Nguyệt cho con gà rừng Lam Phượng kia ăn xong cũng thả ra ngoài tản bộ. Một gà một mèo, không thể buông tha.

Trận tranh đấu giữa gà và mèo thật sự đã khiến khoảng sân trở nên tối tăm rối loạn, mọi vật dụng bài trí bị xiêu vẹo, hoa lá cây cảnh tàn tạ. Thị nữ thái giám kêu than thấu trời, vội vàng đuổi bắt.

Gia Nguyệt còn muốn đổ thêm dầu vào lửa, hô to: “Đừng làm bọn chúng bị thương!”

Đôi cánh Lam Phượng giương rộng, cổ duỗi thẳng, mạnh mẽ mẽ về phía Kim nhi. Kim nhi tuy tuổi còn nhỏ, nhưng thân thủ nhanh nhẹn, lách trái lách phải, lên xuống dưới bụng Lam Phượng, lấy móng vuốt kẹp chặt, đem con gà lật ngửa lên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Láy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Lam Phượng dù sao cũng chỉ là gà, không phải Phượng Hoàng, cho nên không biết hát vang, chỉ có thể gào to khạc khạc, liều mạng vỗ cánh, nhất thời lông gà bay tán loạn.

Ta đã xem nhẹ Kim nhi. Nhìn đáng vẻ nó gầy yếu kiêu ngạo, không ngờ khi đi săn lại hung hãn đến vậy. Nó hăm hở nhảy lên, tránh thoát cái mỏ của gà rừng, quay đầu lại, liền cắn vào cổ gà.

Bên kia Gia Nguyệt thét lên chói tai, bên này lại chỉ nghe một tiếng răng rắc rất nhỏ, đầu gà liền rũ xuống.

Sau khi thắng lợi, Kim nhi liếm liếm lông gà trên miệng, dương dương tự đắc nhìn chúng ta kêu meo meo, ý muốn được cưng chiều.

Hai mắt Gia Nguyệt nhướng lên, rồi hôn mê bất tỉnh.

Mọi người liền hô to chạy đến, mèo con bị lạnh nhạt, nghiêng cái đầu tỏ vẻ khó hiểu, lại khôi phục đáng vẻ mãnh mai vô tội, ngây thơ lúc đầu.

Hay thật, còn chưa xuất giá, mà mèo Bắc Lương đã cắn chết gà Nam Lương chúng ta.

Còn nữa, Hoàng đế Bắc Lương tặng mèo làm gì? Cho dù là mèo hoang, cũng không đến nỗi vừa mới đầy tháng là đã có thể cắn chết con mèo to hơn nó gấp bốn năm lần.

Công chúa hoảng sợ, mọi người đều biết. Quan chức Bắc Lương lập tức chạy đến xin được trị tội.

Công chúa còn hôn mê, chỉ có ta đi ra ngoài tiếp bọn họ.

Ta cũng lười gọi người treo màn帷, trực tiếp bước đến hỏi: “Hồ Luân đại nhân, con mèo này của quý quốc rốt cuộc là thần thánh phương nào, không ngờ lại hung hãn như vậy?”

Về mặt tên Hồ Luân đại nhân kia hiện rõ sự bối rối, giải thích: “Quận chúa nguôi giận. Giống mèo này tên gọi là Phục Hồ, có thể đánh rắn, đi săn, lòng trung thành thì có thể so với chó. Những phu nhân trong triều đình của ta vốn rất thích nuôi dưỡng ở trong phòng, thứ nhất có thể pha trà, thứ hai có thể phòng thân, Bệ hạ tặng con mèo này cho công chúa, cũng là theo tập tục của chúng ta.”

Ta lại nói. Hồ còn có thể phục, nói chi là một con gà rừng hèn mọn, đúng không?

Hồ Luân đại nhân mở hôi đàm địa, nói: “Con mèo thấy chủ mới, thâm nghĩ muốn biểu hiện một chút, để giành được sự tín nhiệm và khen thưởng của chủ nhân. Công chúa không hiểu rõ tình hình, bị kinh động, quả thật những lời giải thích của hạ quan không hề có chút giấu giếm.”

Ta cười lạnh. Cũng không nói gì, là cố tình thì sao.

Giới cho một chiêu áp đảo tinh thần.

Chờ bọn người Hồ Luân đi khỏi, ta thờ hồng học chạy đi tìm Phong Tranh.

“Đúng là khinh người quá đáng!” Ta nện tay lên mặt bàn, bình trà cũng chén trà ở trên bàn này lên.

Ngay đến lông mi của Phong Tranh cũng không hề run động, bàn tay thon dài bình ổn bưng chén trà, lại tiếp tục tao nhã đưa chén trà lên môi, nhẹ nhàng nhếch môi. Cô Cô của hần là tài nữ nổi danh nhất kinh thành, trà nghệ tuyệt đỉnh, những nữ hài tử chúng ta, năm đó đều đi theo nàng học qua một ít. Tất nhiên, ta không học được gì, nhưng rõ ràng Phong Tranh đã kế thừa cả mười phần bản lĩnh của cô cô hần.

Một người nam nhân, một quan to múa đao vung kiếm, uống trà cũng phải nhã nhặn như vậy để làm gì?

Trong lòng đầy căm phẫn, “Vạn nhất nếu con mèo kia không phải cắn gà mà là người thì sao? Vạn nhất nếu không phải cắn thị nữ mà là công chúa thì sao? Vạn nhất công chúa trên nó, nó nhất thời phát điên, vẽ hoa lên mặt công chúa thì sao?”

Phong Tranh băng quơ nói, “Người nghĩ nhiều quá đấy.”

Ta tức giận, quay đầu, kéo tên tiểu quan ghi chép ở bên cạnh hỏi: “Người nói xem, có phải ta quá đa nghi không?”

“Không nhiều lắm! Không nhiều lắm!” Người nọ vội vàng nói, “Việc này quả thực rất nguy hiểm! Hoàng đế Bắc Lương đúng là âm hiểm ngoan độc! Nhớ đến Trường Bình Quan của chúng ta, cũng là bị kẻ gian trá cùng thủ đoạn ti tiện đó cướp đi. Hiện tại, chúng ta lại phải đưa công chúa vào nơi dầu sôi lửa bỏng như vậy, thật đúng là ——”

“Cho nên, người nói phải làm sao bây giờ?” Ta quay đầu hỏi Phong Tranh.

Phong Tranh thờ dài một tiếng, cuối cùng ngẩng đầu nhìn ta, “Người muốn ta phải làm sao bây giờ? Bởi vì tức giận, nên mang công chúa trở về sao?”

Trong lời nói của hần mang theo sự thoả hiệp cùng xoa dịu hiếm thấy, làm ta có chút mềm lòng.

Phong Tranh lại nói: “Đại cục trước mắt, nếu có thể nhìn thì nhìn, đây chính là lời Ngụy vương gia đã nói.”

Sao lại lời cha ta ra đây?

Ta vừa nghe liền phát bực, “Đúng, đều là lỗi của cha ta. Cha ta bán nước cầu vinh. Trận đánh kia là do cha ta thua sao? Trường Bình Quan là bị mất trong tay cha ta sao? Cha ta hao hết tâm tư sửa chữa lỗ hổng, cố hết sức để thu được kết quả tốt. Các người muốn đánh nhau, là liền có thể đánh sao! Để làm nên một cánh đồng ruộng phì nhiêu, chỉ cần một cái nháy mắt thôi sao. À, mà các người đâu cần phải lo lắng, đều là hoàng thân quốc thích, có đôi cùng không đến lượt các người. Trong dân gian, phu thê sống với nhau hơn mười năm còn bỏ được, nuôi nữ nhi cũng không bằng việc xuất giá, có khi còn bị tịch thu tài sản, tráo đổi tần nương, người nhìn được sao? Các người xem thường cha ta. Nhưng ta muốn nói, cha ta trong quân đội, kỷ luật nghiêm minh, thái độ chính trực, binh lính dũng mãnh, tướng lĩnh có mưu. Cha ta trong triều đình, giữ quyền nghiêm túc, chính trị đổi mới, mang đến lợi ích cho nhân dân, cả nước phồn vinh. Cha ta trung thành và tận tâm, yêu nước yêu dân, hơn nữa ông đã nói thì sẽ làm. Không phục ư? Hai mươi năm trước đây, tiền triều rơi vào thời kỳ loạn lạc phải ăn trâu nuốt rau! Những tên tài hoa kiêu căng mù quáng, suy nghĩ phù phiếm các người, đã làm cái gì? Cả ngày chỉ rêu rao, chủ kiến thì chỉ đáng vứt vào sọt, có chỗ nào là phù hợp với thực tế không? Biết thế nào là nhẫn nhịn chứ? Nói nhiều như vậy, tất cả đều là —— đánh rắn!”

Ta kết thúc bằng hai từ thô tục cuối cùng, phun ra những buồn bực đã dồn nén từ lâu trong lòng.

Thật ra ta cũng đã rất nhã nhặn, còn dùng nhiều thành ngữ như vậy. Bằng không dựa vào thói quen trước đây của ta, sẽ là ân cần thăm hỏi họ hàng thân thuộc bên họ mẹ của đối phương. *^^* ngưỡng mộ chị quận chúa*

Phong Tranh ngồi ở kia, không nói được một lời, chỉ có ánh mắt giống như hàn băng lộ ra vài phần bất mãn. Hần vẫn cao ngạo hời hợt như vậy, coi thường tất cả.

Nói chuyện đi! Ta quát to lên ở trong lòng.

Nhưng mà Phong Tranh chỉ nhếch môi, bày ra dáng vẻ kiêu ngạo nghiêm túc như trước.

Ta không còn lời nào để nói, xoay người rời đi.

Ngoài cửa lại có một người đang đứng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Láy Hải Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Liêu Trí Viễn kinh ngạc nhìn chằm chằm vào ta, không nói nên lời.

Hiển nhiên những lời nói vừa rồi của ta, hắn nghe không sót một chữ. Vừa đứng hắn cũng thuộc vào đám người tài hoa “kiêu căng mù quáng, suy nghĩ phù phiếm” mà ta mắng, nếu hắn mở miệng nói chuyện, vậy chính là hắn đang đánh rắm. Cho nên cả ba nam nhân ở đây đều ngậm miệng.

Ta không muốn nói lời vô ích, chỉ vì người này lại đứng chắn ngay cửa chính.

Ta mở miệng, lời nói còn chưa thoát ra, Liêu Trí Viễn đã phục hồi tinh thần, thân mình tránh đi, lùi về bên cạnh, lại làm ra dáng vẻ khiêm tốn thận trọng.

Ta không để ý đến hắn, nghênh ngang rời đi, để lại ở phía sau một căn phòng yên tĩnh.

Đợi cho đến khi không thấy người nào, ta mới rút cổ lại, cả người đầy mồ hôi, nhanh chóng nhảy lên xe ngựa đào tẩu.

Trở về bên trong đình viện dành cho nữ quyến, nghe thấy công chúa đã tỉnh, nhưng lại đang khóc, nói mình phải rời bỏ đất nước xuất giá đến nơi xa xôi, không ngờ còn chưa xuất quan đã bị bắt nạt. Nghĩ đến cuộc sống ở trong hậu cung sau này, đời người còn có ý nghĩa gì, còn hy vọng gì mà sống, ô ô ô...

Ta ở bên ngoài nghe đến đau đầu, nên vẫn chưa tiến vào vấn an.

Trở về phòng, Hạ Hà vội tới giúp ta thay quần áo, vừa nói: “Công chúa không muốn giữ con mèo gây họa kia nên cho người bắt nhốt vào phòng chứa củi, bảo là muốn giết để tế Lam Phụng.”

Ta thờ dài. Công chúa hồ đồ thì thôi, ngay đến hạ nhân cũng hồ đồ theo.

Con mèo kia tốt xấu gì cũng là do hoàng đế Bắc Lương ban thưởng, đừng nói là nó giết gà, hôm nay nếu nó có cắn vào yết hầu của người thì vẫn là vật được ngự tứ. Trong khi công chúa nhất định phải gà cho Bắc Lương để. Nàng muốn giết con mèo mà trượng phu tương lai gửi tặng, điều này sẽ làm người Bắc Lương nghĩ gì? Phu thê sau khi thành hôn biết phải chung sống với nhau thế nào?

Gia Nguyệt được nuông chiều đến hư hỏng, còn nghĩ mình là kim chi ngọc diệp được tất cả mọi người trong cung đình của Nam Lương sủng ái. Gặp một chút bức bối liền tìm đến cái chết, chờ tới lúc đến hoàng cung Bắc Lương, trên có thái hậu, hoàng hậu, dưới có mỹ nhân được sủng ái, phe phái phức tạp, lòng người hiểm ác, hơn nữa sẽ không còn ai xem người là bảo vật, người khóc cũng không ít gì.

Ta chẳng quan tâm đến com chiều, vội vàng đến phòng chứa củi.

Tiểu súc sinh lông vàng kia bị giam trong cái lồng bằng tre, nhu nhược vô lực kêu meo meo, mắt to ngấn nước, nhìn qua vừa vô tội vừa đáng yêu. Nếu như trước đó ta chưa từng thấy qua hàm răng cùng móng vuốt sắc bén của nó, nhất định trong lòng sẽ tràn ngập yêu thương.

Bắc Lương đế thật không đáng coi trọng, khi dễ một nữ nhân thì có gì là hào hán?

Tên thái giám phụ trách việc trông coi tiểu yêu này đem cánh tay đầy những vết cào cho ta xem, khóc lóc kể lể: “Súc sinh này nhìn nhỏ như vậy nhưng lại cực thông minh, tiểu nhân cũng chịu không ít khó khăn để bắt được nó. Quận chúa ngàn vạn lần phải cẩn thận, đừng tới gần.”

Con mèo nhỏ hình như nghe hiểu tiếng người, kêu một tiếng meo meo, đi đến phía đầu của chiếc lồng, ngồi xuống, nhìn chằm chằm vào ta.

Ta đối diện với nó một lát, vui vẻ, phân phó: “Mở chiếc lồng ra.”

Tuỳ tùng đi theo đều kinh hãi, “Quận chúa, không được! Súc sinh này vô cùng hung hãn.”

Ta mặc kệ, dứt khoát tự mình mở chiếc lồng ra. Mọi người lập tức lui về phía sau ba thước.

Mèo con chậm chạp bước ra khỏi lồng. Ta ngồi trước mặt nó, vì vậy nó liền đi về phía cánh tay của ta.

Chỉ trong nháy mắt, lớp lông vàng trên cả người nó dựng đứng lên, há mồm, lộ ra răng nanh, lao thẳng tới cánh tay trái của ta.

Ta không chút hoang mang, thuận thế xoay người lại, tay phải vỗ tới, bắt được lớp da mềm mại phía sau gáy của nó, đem cả người nó xách lên.

Mặc kệ người là phục hổ hay phục long, mèo trong thiên hạ nếu bị tóm chặt ở chỗ này thì không có con nào có thể cắn người. Tiểu tử kia giận dữ, nhe răng nhếch mép, dùng sức vẩy vùng ở trong tay ta, giống như một con cá vừa mới bị bắt lên bờ. Nhưng cho dù nó có cố gắng thế nào cũng không thể thoát ra.

Ta cười hì hì đứng lên, nhìn nó khò sờ một hồi, sau đó giữ chặt, xem nó như một chiếc khăn mà dùng sức vẩy. Con mèo ở trong tay ta phát ra tiết tấu nhịp nhàng.

Mọi người nhìn thấy ta ngược mèo như vậy, đầu thẩm đầy mồ hôi lạnh, đưa mắt nhìn nhau.

Ta vẩy một hồi rồi ngừng lại. Lúc này con mèo ở trong tay đã ỉu xiu, hai lỗ tai cùng bốn chân đều cụp xuống.

“Có ý tứ.” Ta cười nói, hỏi nó, “Còn cắn ta không?”

Mèo con nhỏ giọng meo meo một tiếng.

Ta lại hỏi: “Sau này có nghe lời ta không?”

Mèo con lại meo meo.

Ta đem ngón trỏ của tay trái đưa tới. Những người khác đều hít vào một hơi, nhưng mèo con lại vươn móng vuốt ôm lấy ngón tay ta, sau đó dùng đầu lưỡi phản hồng mắt lạnh liếm liếm, vô cùng ngoan ngoãn.

“Thế này mới ngoan.” Ta ha ha cười, đem vật nhỏ ôm ở trong lòng. Mèo con thật sự an phận, chỉ phát ra âm thanh grừ grừ thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Đêm đó, ta mang theo mèo con đi gặp Gia Nguyệt, đem việc lợi hại khi giết mèo nói sơ qua với nàng. Có lẽ Đại cô cô ở bên cạnh nàng cũng đã khuyên can, nàng liền bỏ đi ý định muốn giết mèo té gà.

Nhưng mà nàng lại không muốn tiếp tục nuôi con mèo này. Chúng ta hiểu nếu cứ để con vật nguy hiểm như vậy ở bên người nàng cũng không tốt. Chủ nhân cũng như sủng vật đều phải được chú trọng. Gia Nguyệt khí nhược, trong khi con mèo này lại khí cường, mèo lấn át người là điềm xấu.

Vì thế ta trở thành chủ nhân thực tế của mèo con, cũng có nghĩa vụ nuôi dưỡng.

Con mèo này dũng mãnh như vậy, gọi Kim nhi cũng quá quái dị, ta tự ý quyết định cải danh cho nó thành Tiểu Kim. Chờ khi nó trưởng thành, chính là Đại Kim, đến khi già, có thể gọi Lão Kim. Tóm lại là rất thuận tiện.

Ba ngày trôi qua, ngày tốt cũng tới, công chúa hoà thân phải xuất quan.

Gia Nguyệt khoác một thân lễ phục của công chúa vô cùng long trọng, chúng ta cũng phải thay đổi phục trang của nữ nhân nhà quan viên. Đội ngũ đưa dâu chân chính lại đội hình, thổi sáo đánh trống, cờ hiệu tung bay phủ khắp toà thành, chưa khi nào náo nhiệt như bây giờ.

Trước khi xuất phát, công chúa nhìn về phương Nam dâng hương tế bái lần cuối cùng, lại khóc như lê hoa đái vũ (1), thở dài một tiếng: “Nương, đại ca, Gia Nguyệt lần này ra đi cũng không thể trở về!”

Quan chức Bắc Lương đưa mắt nhìn nhau, khó mà nói nên lời.

Trong lòng ta cũng nghĩ: Cha, Nương, nữ nhi đến địch quốc làm đạo tặc phù hộ ta bình an trở về.

Trong tiếng pháo đình tại nhức óc, chúng ta lên xe, Phong Tranh dẫn đầu đội hình, quan chức đón dâu của Bắc Lương theo phía sau xa giá *xe ngựa của vua*, chậm rãi ra khỏi cổng thành, men theo đường núi mà đi.

Đến giữa trưa, chúng ta đã tới Trường Dự Quan, thay y phục tề tự. Buổi chiều, khi ngày lành tháng tốt vừa đến, cổng thành mở rộng, nghênh đón chúng ta ở bên ngoài chính là binh lính cường tráng của Bắc Lương. Đội nghi trượng (2) của chúng ta ở lại trong thành, đội cảnh vệ cùng đội nghi trượng của Bắc Lương gia nhập vào. Cổ xe ngựa ban đầu của công chúa cũng không thể tiếp tục sử dụng, mà đổi thành phượng liễn do Bắc Lương chuẩn bị.

Quan thống lĩnh đội cảnh vệ của Bắc Lương xuống ngựa, vội bước tới vấn an công chúa.

Người này khoảng chừng hai mươi tuổi, ngũ quan anh tuấn thân thể cường tráng, vóc người cao lớn rắn rỏi, giờ tay nhắc chân cũng toả ra chí khí của một vị tướng dũng mãnh.

Ta nhìn không được mà liếc mắt nhìn Phong Tranh. Trong những nam nhân ở Nam Lương chúng ta, hẳn cũng được xem là nam tử trẻ tuổi khí lực tràn đầy, hiện giờ so với hán tử của Bắc Lương liền có vẻ nhả nhặn hơn rất nhiều.

Giọng nói vị thống lĩnh kia mộc mạc vang dội, từng tiếng một: “Thần, Mông Húc thỉnh kim an công chúa!”

Gia Nguyệt bị dọa đến mặt mày biến sắc, không ngớt kêu lên: “Thụy Vân, Thụy Vân ở đâu?”

Mọi người kinh ngạc. Ta liền bị gọi tới phượng liễn.

Gia Nguyệt bỏ nhào đến, cầm lấy tay ta, “Thụy Vân, từ hôm nay trở đi, ngươi ngồi chung với ta. Ta biết ngươi học võ từ nhỏ, ta cho phép ngươi mang kiếm theo.”

Ta kinh ngạc, “Công chúa, phượng liễn của người, tiểu nữ không có tư cách ngồi cùng mỗi ngày.”

Đùa sao, mỗi ngày ta đều phải nghe ngươi vừa khóc vừa đánh đàn thì làm sao toàn mạng trở về Nam Lương đây.

Gia Nguyệt lập tức khóc cho ta xem, “Bên ngoài là tên nam tử to lớn, vạm vỡ như một con gấu, trong lòng rất là sợ hãi!”

Ta an ủi nàng: “Công chúa, những vệ binh kia là đến bảo vệ người.”

“Hiện giờ chúng ta đang ở biên cương của Bắc Lương, đã để mặc cho người khác ức hiếp, vạn nhất khi đi ở trên đường, bọn họ bị kẻ khác xúi giục mà nổi loạn . . .”

Trí tưởng tượng của người đứng là thật phong phú. Nhá thời ta không biết nói gì.

Công chúa sợ hãi, nếu ta không chịu trông giữ thì sẽ không chịu đi. Ta cũng không còn biện pháp, đành phải mang theo kiếm dọn đến phượng liễn của công chúa. Cũng may xe ngựa do người Bắc Lương làm cũng vô cùng rộng rãi, ngồi cùng ta và công chúa còn có hai ba nữ quan. Nữ quan theo nói chuyện với công chúa, nên ta cũng không có việc gì.

Hoá ra Bắc Lương hành quân nhanh hơn chúng ta rất nhiều, đoàn xe chỉ tốn hơn hai canh giờ đã xuống núi. Dưới chân núi chính là bình nguyên của Bắc Lương, người Bắc Lương hết đời này đến đời khác vẫn luôn chăn thả gia súc trên vùng đất này.

Núi non trùng điệp dần bị bỏ lại phía sau, trước mắt chính là mục trường *bãi chăn thả gia súc* mênh mông bát ngát. Con sông nhỏ uốn lượn chảy xuôi theo triền núi, từng khu rừng rậm rạp chia nhỏ trắng cỏ tự nhiên. Áng mây trên đỉnh đầu như từng ụ bông, tồn thêm cho bầu trời xanh thẳm. Điều hi giương cánh bay lượn, tiếng kêu ngân nga sắc bén.

Tuy chỉ ngăn cách bởi một ngọn núi, nhưng diện mạo phong thổ lại có sự thay đổi đến kinh ngạc như vậy. Đây cũng là lần đầu tiên ta nhìn thấy chăn thả trên thảo nguyên, không khỏi phải cảm thán cảnh tượng thật hùng vĩ.

Lúc này, Mông Húc huýt sáo một tiếng, giờ tay lên. Điều hi trên bầu trời đáp lại, bay thẳng xuống, nhẹ nhàng đáp lên bao da được đeo trên cổ tay của hắn. Thì ra là một con Hải Đông Thanh *Ứng miền bắc*(3)

Ta không nhìn được liền khen: “Thật sự là một con chim tốt!”

Mông Húc quay đầu nhìn ta, kéo dây cương, thả chậm bước ngựa, “Xem ra quận chúa rất thích cảnh sắc của thảo nguyên này?”

Ta cười, “Quả thật là rất hùng vĩ bát ngát, làm cho người ta muốn cất tiếng hát vang.”

Mông Húc ha ha cười, “Người muốn nghe hát cũng rất dễ, trong những nữ quan mà tại hạ mang theo để đón tiếp công chúa, có nhiều cô nương giỏi ca múa.”

Sự hào hứng của ta dâng cao, “Có thể hát một khúc không?”

“Cô nương trên thảo nguyên của chúng ta một hát hai ca, một bài lại tiếp một bài, có thể hát cả trăm thủ khúc ấy chứ!” Mông Húc kêu lớn, “Y Liên Tô Na!”

Một cô gái cười trên con ngựa cái màu trắng từ phía sau đội hình vội vàng chạy đến. Khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi, khuôn mặt trái xoan, mắt to, mái tóc đen tuyền sáng bóng được tết lại cùng với những sợi dây nhiều màu.

Mông Húc nói: “Y Liên Tô Na, quận chúa muốn nghe ca, ngươi hát cho mọi người hai bài đi.”

Y Liên Tô Na tươi cười như hoa, hai má đỏ ửng. Nàng dùng sức gật đầu, hỏi ta: “Quận chúa muốn nghe bài hát nào?”

Ta nói: “Ta chưa từng nghe qua. Ngươi chọn bài nào sở trường nhất ấy.”

Chương 11

Y Liên Tô Na khẽ vùng bím tóc, buông thả thanh quản, nâng cao giọng hát. Tiếng hát của cô nương thảo nguyên cao vút lạnh lạnh, tiếng ca du dương như bay thẳng lên tầng trời, lại uyển chuyển trôi chảy, vang vọng khắp bầu trời quang đãng cùng thảo nguyên rộng lớn.

Một khúc vừa hết, âm thanh khen ngợi vang lên khắp bốn phía, ngay đến Phong Tranh cũng hiện ra nụ cười thương thức.

Mông Húc lớn tiếng khen ngợi Y Liên Tô Na vài câu. Gương mặt cô gái ửng hồng như ráng chiều, trao cho Mông Húc một ánh mắt như làn thu thủy, rồi đánh ngựa chạy đi.

Ta mỉm cười ha ha nói: “Mông tướng quân thật có điểm phúc nha!”

Mông Húc cũng có vài phần ngượng ngùng, gãi gãi đầu, “Khiến quận chúa chê cười. Kỳ thật nữ tử của Bắc Lương chúng thần chỉ hơi thảng thốt coi mở một chút thôi.”

Dần dần, ngày ngã về phương tây. Đoàn xe của chúng ta cũng dừng lại.

Không đợi phái người đến hỏi, Hồ Luân đại nhân kia đã đến bẩm báo, nói rằng sắc trời cũng không còn sớm, nơi này lại khuất gió, hôm nay nên nghỉ ngơi ở đây.

Gia Nguyệt bước ra xe, nhìn hai bên trái phải, nơi tầm mắt có thể chạm đến đều là rừng cây cùng thảo nguyên. Nàng hỏi: “Khách điểm ở đâu?”

Hồ Luân lão nhân nói: “Công chúa, chúng ta tạm thời hạ trại.”

Từ nhỏ ta đã theo các sư huynh vào núi lấy nhân sâm, phải đi suốt mấy ngày, buổi tối cũng tìm nơi khuất gió để dựng trại qua đêm. Cho nên khi nghe Hồ Luân bảo phải hạ trại, nhất thời ta cũng không cảm thấy có gì không ổn.

Nhưng mà Gia Nguyệt vừa nghe thấy phải ăn ngủ trên đất hoang, ngay lập tức khuôn mặt hoảng sợ trắng như tờ giấy.

Một Đại cô ở bên người nàng lên tiếng trước: “Nơi này là nơi hoang dã, ngay đến một cái miệng giếng cũng không có, vậy mà muốn công chúa tôn quý của chúng ta phải ăn ngủ ở đây sao? Người Bắc Lương các người thật sự là khinh người quá đáng!”

Gia nguyệt che mặt khóc không ngừng.

Hồ Luân lão nhân cũng vô cùng khó xử, giải thích: “Công chúa nguôi giận. Đây không phải là chúng thần gây khó dễ cho công chúa, mà tập tục của người Bắc Lương chúng thần là như vậy. Quốc gia của thần có diện tích rộng lớn, nhưng thành trấn lại không đông đúc như miền Nam, phần lớn là mục trường *bãi chăn thả*. Cho dù là hoàng đế xuất hành thì khi nghỉ tạm trên đường cũng đều trú chân ở lều trại.”

Gia Nguyệt nghe hần nhắc đến hoàng đế thì không còn biện pháp tiếp tục náo loạn.

Mặt trời đã lặn hoàn toàn, ánh chiều đỏ rực treo trên dãy núi ở phía tây, những gò núi nhấp nhô thấp trùng bị tà dương phủ lên một tầng ánh kim. Từ rất xa, người chăn cừu cười đùa đem bầy gia súc đuổi về nhà.

“Bọn họ treo cờ hoàng gia, dân chúng nhìn thấy sẽ không đến gần.” Phong Tranh nói.

Ta nhìn hần vài lần. Từ sau cái lần ta nổi đóa mắng người, mấy tên nam nhân bọn họ khi nhìn thấy ta liền đặc biệt thành thực. Tuy rằng Phong Tranh vẫn nói năng thận trọng như trước, nhưng cũng không còn làm mặt lạnh với ta.

Hiện giờ xuất quan, chúng ta đều là người tha hương trên đất khách. Đoạn đường kế tiếp không biết sẽ xảy ra chuyện gì, quan hệ giữa hai người chúng ta lại có chút tốt đẹp, có thể giúp đỡ lẫn nhau cũng là việc nên làm.

Ta thấy Phong Tranh nhìn cảnh trời chiều rực rỡ đến xuất thần, không khỏi trộm cười.

Phong Tranh lấy ánh mắt dư thừa nhìn ta, “Người cười cái gì?”

Ta nói: “Người nhớ Văn Tinh sao?”

“Văn Tinh?” Phong Tranh nhú mày, sau đó mới hiểu ra, “À . . . Văn Tinh. Không có việc gì sao ta phải nhớ đến nàng?”

Ta bực mình, “Nàng mỗi ngày ở nhà đều trông ngóng người trở về. Người nghĩ đến nàng một chút cũng không mất đi miếng thịt nào.”

Ánh trời chiều nhuộm lên khuôn mặt Phong Tranh một tầng phấn hồng mỏng manh, làm cho vẻ mặt hơi tức giận của hắn lại có chút ngượng ngùng. “Nói năng bấy bạ.”

Ta liền bị cụt hứng, “Một cô nương tốt như muối muối của ta lại thích người, đó chính là phúc phần của người.”

Giọng nói Phong Tranh trầm thấp: “Văn Tinh giống như muối muối của ta.”

Ta cười “ha ha” một tiếng, “Mẹ người và các di nương sinh cho người bốn người muối muối, người còn chê không đủ, muốn chạy đến lão già đối đầu với cha người để nhận muối muối. Nếu ta mà là cha của người, ta sẽ đánh gãy chân người.”

Phong Tranh kiên nhẫn với sự lằng nhằng của ta, hình như cũng chỉ nhìn ta bằng nửa con mắt, “Nếu ta không xem nàng là muối muối, cha ta mới càng muốn đánh gãy chân ta.”

“Thì ra là sợ.” Ta khinh thường, “Nhị sư huynh của ta nói rất đúng, những tên cậu ấm như các người, bao giờ cũng nhát gan. Trời đất bao la, cũng không sánh bằng vinh hoa phú quý.”

Phong Tranh bị chọc tức: “Người đang nói hươu nói vượn cái gì? Ta đối với Văn Tinh hoàn toàn không có ý gì khác.”

“Vậy thì tại sao cứ hai ba ngày người lại chạy đến nhà của ta? Người không nhìn trúng nàng, chẳng lẽ người nhìn trúng ta?”

Phong Tranh tức giận đến nổi đỉnh đầu như muốn cuộn cuộn lên khói đen, vô cùng dày đặc. Hắn và ta nói chuyện, không đến ba câu liền đen mặt. Hắn tự nhận là quân tử, không muốn cãi nhau với nữ nhân cho nên xoay người rời đi. Không xa phía sau hắn có mấy binh lính đang chắt củi đốt lửa — thì ra khói là từ nơi đấy bay tới. *^^*

Đang lúc nhìn những người kia đốt lửa, sự nhanh nhạy của người tập võ làm ta có cảm giác bên cạnh có người đang đến gần. Đột nhiên quay đầu lại, nhìn thấy Mông Húc đang bước đến.

Mông húc cũng bị ta dọa hết hồn, “Quận chúa thật nhanh nhạy.”

Ta không khỏi đắc ý, “Mông thống lĩnh quá khen. Đúng rồi, không biết lều trại dựng thế nào rồi, công chúa bảo ta đến xem qua.”

Đương nhiên đây là lời nói dối. Lúc này Gia Nguyệt đang khóc lóc đến vui vẻ ở trong xe, làm gì còn có sinh lực để quan tâm đến việc dựng trại ở bên ngoài.

Từ lúc Mông Húc cùng ta nghe xong ca khúc kia, quan hệ liền tốt lên. Hắn thấy ta không giống với những nữ tử Nam Lương khác luôn dè dặt gò bó như vậy, nên cũng không dùng những lời nói nghi thức xã giao với ta. Ta vừa nói muốn nhìn xem việc dựng trại, hắn liền đưa ta đi.

Lần này đúng là ta được mở rộng tầm mắt. Lều trại này nếu so sánh với lều mà năm đó các sư huynh dựng, quả thực là một cái trên trời, một cái dưới đất. Hơn hai mươi cái cọc to được đóng vào trong đất, làm thành một vòng tròn cố định một tấm vải bố màu trắng vừa dày vừa chắc. Đỉnh lều được dựng lên, bốn cạnh đều được chống đỡ bằng một cây cột. Trong lều dựng một bức bình phong ngăn cách với gian ngoài. Sau đó người hầu trải lên một tấm thảm lông thật to, bày biện bàn ghế và giường ngủ. Ta nhìn thấy ghế ngồi được lót da hổ, da gấu, còn có một tấm lông cáo thượng hạng ở trên ghế dựa.

Quá trình vô cùng phức tạp, nhưng thao tác của binh lính lại rất thuần thục, chỉ trong hai khắc liền hoàn thành. (khắc = mười lăm phút)

“Quận chúa có hài lòng không?” Mông Húc hỏi ta.

Ta liền gật đầu, “Chiếc lều như vậy, ở cũng rất thoải mái.”

Mông Húc rất vui vẻ, nói: “Quận chúa mới đến, còn có rất nhiều chuyện chưa nhìn thấy qua. Cuộc sống trên thảo nguyên này, thật ra khác biệt rất nhiều so với sự tưởng tượng của quý quốc. Phía Đông của chúng thần có đồng ruộng phì nhiêu trải rộng, gieo trồng lúa mạch, phía tây thì sản xuất hoa quả và quặng sắt. Có lẽ cuộc sống không thoải mái bằng phương nam, nhưng tuyệt đối giàu có an nhàn.”

Ta cười nói: “Mông thống lĩnh yên tâm, những lời nói này ta sẽ chuyển đến công chúa không sót một từ.”

Sắc trời tối sầm, các nữ quan khuyên trái khuyên phải, cuối cùng cũng thỉnh được Gia Nguyệt xuống xe, đưa nàng vào lều.

Gia Nguyệt nhìn thấy lều trại cũng không sơ sài như trong suy nghĩ của nàng, mà lại còn có da thú xa hoa, đồ dùng tinh xảo, nên cũng dần dần thu hồi nước mắt.

Màn đêm buông xuống, lửa trại hừng hực cháy sáng, một con dê được ướp ngũ vị đặt lên ngọn lửa, khung sắt vừa xoay tròn vừa có người bôi mật ong lên trên mình con dê. Mỡ chảy ra, nhỏ lên than lửa phát ra âm thanh tí tách. Rất nhanh, hương thơm mê người nồng nàn lan tỏa.

Chúng ta ngồi trong chiếc lều lớn, Gia Nguyệt ngồi trên ghế cao, ta là hi nương nên ngồi bên phải của nàng, Phong Tranh phải ngồi ở phía sau ta.

Dê nướng được mang lên, đặt lên chiếc bàn ở trước mặt Gia Nguyệt.

Gia Nguyệt nhìn thấy cả một con dê, kinh hồn bạt vía, nhưng lại cảm nhận được mùi hương, do dự không quyết. Ta nhanh tay cắt thịt trên chân trước của con dê, cắt thành từng miếng nhỏ, xỏ xiên đưa cho nàng.

Gia Nguyệt nếm qua, cảm thấy mùi vị quả thực rất ngon, lúc này mới an tâm mà ăn.

Mông Húc và quan chức Bắc Lương thấy công chúa chịu ăn cũng nhẹ nhàng thở ra. Các nam nhân nhanh tay nhanh chân ăn uống, nữ quan Bắc Lương bước đến giữa bữa tiệc bắt đầu nhảy múa.

Khi rượu say sưa thì các cô nương cũng khiêu vũ sôi nổi hơn, lôi kéo các nam nhân ra nhảy múa. Ta nhìn thấy có hai ba cô nương đang lôi kéo Phong Tranh, quả nhiên đều là những tiểu cô nương yêu kiều. Phong Tranh tên này vẫn cứng ngắt như cũ, đúng là không để chút mặt mũi nào cho các cô gái nhà người ta, kiên trì không chịu đi.

Có lẽ Mông Húc cảm thấy người Nam Lương chúng ta thật không hiểu thế nào là phong tình, liền đẩy mạnh chiếc bàn ở trước mặt bước lên sân khấu. Điệu múa của nam nhân Bắc Lương bọn họ, vừa mạnh mẽ vừa phóng khoáng, vừa thả lỏng vừa cứng cáp, giờ tay nhắc chân đều về nên khí khái tự nhiên.

Ta ăn thịt, uống rượu, vừa ra sức vỗ tay ủng hộ Mông Húc.

Mông Húc vừa nhảy xong một đoạn, không ngờ lại đi đến kéo ta.

Ta vội vàng nhảy ra, cười hì hì nói: “Mông thống lĩnh, vũ đạo của ta, người sẽ không chịu nổi đâu.”

Mông Húc cũng cười hì hì nói: “Vây xin quận chúa cho tại hạ cái vinh hạnh này.”

Hắn lôi kéo cổ tay của ta không buông, hai chúng ta đang lôi lôi kéo kéo. Bỗng nhiên có người đưa tay đến, chế ngự cổ tay của Mông Húc, sau đó xách ta trở về.

Ta định thần nhìn lại, đúng là Phong Tranh. Người này quả thực có thể so sánh với lão nương đang ở nhà của ta.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Gương mặt Phong Tranh lạnh như băng tuyết, còn nét mặt của Mông Húc lại không hiểu ra sao, hỏi lại: “Phong đại nhân, làm sao vậy?”

Phong Tranh buông tay hắn ra, giọng nói cứng nhắc: “Mông thống lĩnh là người nồng nhiệt, nhưng chúng ta chỉ là những người khờ dại. Thân thể quận chúa nghìn vàng, không tiện hiển vũ ở trước mặt người khác.”

Về mặt Mông Húc tiếc nuối, nói với ta: “Nữ tử Bắc Lương của ta cũng không ngại.”

Phong Tranh cướp lời của ta, nói: “Thụy Vân quận chúa là nữ tử Nam Lương.”

Ồ kìa! Có người nói làm người không nên quá nghiêm túc. Mọi người sống phóng túng, vui vẻ thì có gì là không tốt? Không nên lôi kéo đại nghĩa của dân tộc vào đây sẽ làm mọi người mất hứng.

Mông Húc cụt hứng rời đi.

Ta trừng mắt nhìn Phong Tranh, cho hắn một cái nhìn khinh thường, “Mắc mớ gì tới ngươi? Ngươi không muốn giải trí thì thôi, cũng không nên bắt người khác cũng không được hưởng thụ!”

Phong Tranh cũng giận, hạ giọng nói: “Ngươi còn mặt mũi nói chuyện với ta sao! Ngươi cùng với tướng sĩ địch quốc liếc mắt đưa tình trước mặt bao nhiêu người, ngươi còn có một chút liêm sỉ nào hay không? Mặt mũi của người Nam Lương chúng ta đều bị ngươi làm cho mất hết.”

Ta liền nghĩ ngay đến một câu “Công chúa của chúng ta còn phải ngủ cùng với hoàng đế địch quốc nha!” Chẳng qua vì lời nói này thật khó nghe, ngay đến người thô kệch như ta cũng không thể nói ra miệng.

Cho nên ta liền chữa lại: “Cái gì mà liếc mắt đưa tình? Rõ ràng hắn đến kéo ta, ta cự tuyệt là được. Hơn nữa đó cũng chỉ là bày tỏ thiện ý, quân nhân không câu nệ tiểu tiết. Người ta không giống ngươi, trong đầu ngươi đều là nam đạo nữ xướng (1), thấy cái gì cũng đều cái này không được cái kia không được!”

Phong Tranh tức giận đến xanh mặt, “Dầu gì ngươi cũng đường đường là quận chúa được ngự phong, cách nói năng không ngờ lại thô tục như vậy!”

Ta cười lạnh, “Hai chúng ta đã quen nhau hơn mười năm, hôm nay người mới biết ta là người thô tục sao?”

Ánh mắt Phong Tranh như lưỡi dao, “Ta không muốn tranh cãi với người ở đây.”

“Vậy vừa rồi người cần gì phải nhảy ra hoa tay múa chân?”

“Chẳng lẽ muốn ta nhìn người tiếp tục bị mất mặt sao?”

“Ta thật không hiểu, sao ta lại bị mất mặt chứ? Có phải là ta mong muốn nhảy múa cho người khác xem nhưng lại không được đâu?”

“Rõ ràng là người muốn, vậy mà còn chống cự.” Giọng nói của Phong Tranh thoát ra từ trong kẽ răng, “Ai cũng thấy hai người các người liếc mắt đưa tình.”

“Ai? Còn có ai?” Ngay lập tức ta quay đầu hỏi Quyên Từ đang ngồi phía sau, “Người cũng nghĩ như vậy sao?”

Về mặt Quyên Từ mù tịt, hơn tám phần là không nghe thấy cuộc cãi vã vừa nãy của hai chúng ta, nhưng mà nàng cũng rất nhanh nhạy, nhìn thấy sắc mặt của ta không tốt liền lập tức lắc đầu.

Ta đặc ý liếc mắt nhìn Phong Tranh, “Nhìn xem, nói trắng ra là do tâm người bất chính.”

Vàng trán của Phong Tranh hiện lên gân xanh, “Đúng, là do tâm ta bất chính. Dù sao cũng là người đánh mất mặt mũi của Lục gia, chẳng có quan hệ gì đến ta?”

Ta cũng tức giận, “Giữ chứ, tại sao người không thừa nhận là người có thành kiến với ta, không muốn thấy ta tốt đẹp, cũng không chịu tin ta? Từ nhỏ đến lớn, người đều cho rằng ta gần bướng không chịu nổi, nói năng thì thô bỉ tùy tiện!”

Giọng nói của Hạ Hà nhẹ nhàng chen vào, “Nhị vị quý nhân, nên bớt nóng đi! Nếu để người Bắc Lương nhìn thấy chúng ta cãi nhau, vậy thì còn đâu là mặt mũi của hoàng đế.”

Phong Tranh dùng sức nắm chặt cái xiên, sau đó trừng mắt nhìn ta, “Ta chẳng thèm đôi co với một nữ nhân không biết liêm sỉ.”

Ta cũng nổi giận lôi đình, “Ta lại càng khinh thường nói chuyện với một tên ngu quân tử!”

Cả hai đồng thời hừ lạnh một tiếng, đầu quay về hai hướng, mãi cho đến khi bữa tiệc kết thúc cũng không hề quan tâm tới đối phương.

Sáng sớm hôm sau chúng ta nhỏ trại, trên đỉnh đầu Sao Kim vẫn còn treo trên bầu trời, không khí sáng sớm mát lạnh có hương cỏ thơm.

Mông Húc vừa mới nhận được tin từ Hải Đông Thanh, lúc này nó đang đứng trên một cái cọc gỗ chài vuốt sọc lông của mình. Tiểu Kim nằm rạp trong bụi cỏ, chậm rãi đi về phía nó. Con Hải Đông Thanh kia cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ, chỉ cần có một biến động nhỏ liền vỗ cánh bay mất.

Tiểu Kim tay không trở về, ừ ừ bò lên đầu gối của ta.

Ta xoa nhẹ đầu của nó, “Đồ ngốc! Người ta có cánh, người có thể bay sao?”

Mông Húc nhìn tin tức mà Điều Nhi đưa tới, nói với ta: “Bệ hạ của thần đưa tin hỏi thăm công chúa, thần phải đi thông báo với công chúa.”

Ta uống trà sữa nóng hổi, gặm bánh bao vừa mới nướng, tùy tiện gật gật đầu.

Mông Húc đi được vài bước, lại chạy về hỏi ta: “Nghe nói người và Phong thống lĩnh cãi nhau?”

Ta nhìn chằm chằm vào tên hán tử của thảo nguyên này. Nhìn không ra hán cũng nhiều chuyện đến như vậy.

“Cũng không phải cãi nhau. Hai chúng ta đều dùng cách đó để nói chuyện với nhau.”

Mông Húc hi hi nói: “Nam nhân của Nam Lương các người thật kì lạ, không ngờ lại tranh cãi với một nữ nhân.”

Đúng nha! Ta vội vàng gật đầu, “Hán nha, quả thực giống như một lão nương, chuyện vặt vãnh nào cũng muốn quản.”

“Người là quận chúa, hán chỉ là tiểu quan. Hán sao có thể quản được người?”

“Hán ta tự cao ngạo mạng.” Có thể hạ thấp thanh danh của Phong Tranh, ta rất vui vẻ.

Mông Húc dùng sức gật đầu, “Nam nhân của Nam Lương thật không biết tôn trọng nữ nhân.”

“Đúng nha, hán luôn xem thường ta.”

“Đó là do hán ngốc.” Mông Húc đi vài bước về phía lều của công chúa, sau đó lại quay đầu về phía ta, nói: “Là hán không biết người tốt thế nào. Người không cần phải đau lòng.”

Mông Húc hiện ngang rồi đi, để lại ta ngơ ngẩn ngồi nguyên tại chỗ, dần dần mới hiểu ra câu nói cuối cùng kia.

Ta đau lòng? Ta đau lòng cái khi móc gì chứ!

Mấy ngày nữa lại trôi qua, quãng đường yên bình. Ngoài trừ việc ta và Phong Tranh vẫn còn chiến tranh lạnh, không ai nói một lời nào thì cũng không có chuyện gì khác.

Đêm đó, ta uống quá nhiều súp thịt dê, đến khi nằm ngủ lại cảm thấy khô nóng, liền ngồi dậy ra ngoài lều đi dạo một chút.

Bên ngoài một mảnh tĩnh lặng. Cánh đồng thảo nguyên bát ngát, trời cao đất rộng, nhưng lúc này là một vùng mờ mịt, trong bóng đêm chỉ nghe thấy tiếng côn trùng rả rích. Trên đỉnh đầu, ánh trăng khuyết treo cao giữa không trung, trên bầu trời đêm trong vắt, ngoại trừ ánh trăng cũng chỉ có dãy thiên hà sáng ngời nơi chân trời.

Ta hít lấy không khí trên thảo nguyên mang theo mùi hương cỏ xanh, không khí lạnh buốt làm ta ho khan.

Bỗng nhiên chiếc rèm lều động, Tiểu Kim từ trong lều chạy ra, bỏ nhào vào chân của ta, kêu lên meo meo không ngừng.

“Làm sao vậy?” Ta ôm lấy nó. Con mèo nhỏ bắt lấy sợi tóc của ta, đùa nghịch ở trong lòng ta.

“Kì lạ. Ăn trứng cái gì rồi bị tiêu chảy sao?” Ta ôm Tiểu Kim đi vào trong lều, bỗng nhiên cảm thấy có điều không đúng.

Cảm giác kia lúc đầu rất mơ hồ, nhưng nhiều năm sống trong núi rừng đã tạo ra cho ta một sự nhanh nhạy. Sau đó chân của ta cũng cảm thấy có một rung động rất nhỏ, đó là những chấn động truyền đến từ một nơi rất xa.

Ta lao khỏi lều trại, đưa mắt nhìn bốn phía, nhưng mà xung quanh vẫn là một khoảng tối tăm, cái gì cũng không nhìn thấy.

Vệ binh đến hỏi ta: “Quận chúa đã xảy ra chuyện gì?”

Ta hỏi: “Ngươi không cảm thấy gì sao?”

“Cảm thấy gì ạ?”

Hạ Hà, các nàng bị đánh thức, chui ra từ trong lều, “Quận chúa, có chỗ nào không đúng sao?”

Ta không thể nói rõ được, dứt khoát chạy về phía lều của Phong Tranh.

Ta vừa mới chạy đến trước lều của hắn, Phong Tranh liền chạy ra từ bên trong, quần áo chỉnh tề ngay thẳng, ngay đến tóc cũng không rối, hiển nhiên là để nguyên quần áo mà ngủ.

Hắn vừa thấy ta, liền hỏi: “Ngươi cũng phát hiện.”

Ta vội vàng gạt đầu, “Sao lại thế này? Động đất?”

Lúc này Mông Húc cũng mang vệ binh chạy đến, há mồm nói: “Có người đi về hướng này, kẻ sắp đến không thân thiện.”

Phong Tranh lập tức quay đầu nói với ta: “Ngươi nhanh đến bảo vệ công chúa.”

Ta gật gật đầu, hỏi Mông Húc. “Là người thế nào? Cường đạo sao?”

Khuôn mặt khô ngô của Mông Húc phủ một tầng âm trầm, “Bất kể là ai, ở trong Bắc Lương này, không có ai dám đối đầu với Mông Húc thần.”

Các nam nhân nhanh chóng bố trí phòng thủ. Ta vội vàng đi đến lều của công chúa. Gia Nguyệt đã được đánh thức, sắc mặt trắng bệch mặc quần áo. Ta thấy thị nữ còn muốn cài ngọc trâm lên đầu của nàng liền không kìm được mà đoạt lấy.

“Thời điểm đặc biệt, xin công chúa điểm trang đơn giản. Như vậy sẽ tiện hành sự.”

“Hành sự?” Gia Nguyệt kinh hãi, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chúng ta phải đi đâu?”

Ta nhẹ giọng trấn an nàng, “Chúng ta cũng không đi đâu cả, người tốt nhất là nên ở trong lều. Thị vệ bên ngoài nhiều như vậy, đều là đến bảo vệ người.”

Ta căn dặn các nữ quan trông nom công chúa, bước ra bên ngoài nghe ngóng tình hình.

Bên ngoài là cảnh đao gươm tuốt vỏ, nổ lên dây cung. Vệ binh vây quanh lều trại của công chúa ba tầng ngoài ba tầng trong, mọi người không thể tùy tiện đi lại. Ta nghĩ có muốn quay về lều của mình chắc là cũng không thể.

Ta ngừng đầu nhìn ra xa, chỉ thấy nơi chân trời phía xa xuất hiện một ánh sáng rực rỡ, hào quang kia dần dần mở rộng, trở nên rõ ràng, giống như mặt trời mọc.

Nhưng mà lúc này vẫn còn nửa đêm.

“Có lẽ là cường đạo ở sa mạc. “Ta bình tĩnh nói với Hạ Hà, “Những tên này giết người không chớp mắt, hung ác man rợ, rất khó đối phó. Chúng ta quay về trong lều đi.”

Hạ Hà bỗng nhiên hoảng sợ hô lên.

Ta nhìn ra phía xa, ánh lửa nơi chân trời kéo dài một đường, có vô số người đang ngồi trên lưng ngựa, tay nâng bó đuốc, đi về nơi đóng quân của chúng ta. Mặt đất dưới chân bắt đầu run rẩy, ta gần như có thể ngửi thấy mùi khói bụi trong gió.

“Đường Vũ!” Phong Tranh một thân quân phục, cười kỳ mà chạy tới, ném một vật gì đấy cho ta.

Ta nhận lấy. Là bảo kiếm của ta.

“Ngươi phải bảo vệ thật tốt cho công chúa.”

Hắn thúc vào bụng ngựa, mang theo binh lính chạy về phía bọn người xâm nhập, lời nói của ta chỉ có thể giữ lại nơi yết hầu. Ta vốn định nói, cường đạo trên thảo nguyên vô cùng hung hăng, muốn hắn phải cẩn thận mười hai vạn phần. Nhưng mà ta nghĩ, nếu hắn nghe xong những lời này thế nào cũng cảm thấy ta thật dong dài.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Láy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Gương mặt Phong Tranh lạnh như băng tuyết, còn nét mặt của Mông Húc lại không hiểu ra sao, hỏi lại: “Phong đại nhân, làm sao vậy?”

Phong Tranh buông tay hắn ra, giọng nói cứng nhắc: “Mông thống lĩnh là người nồng nhiệt, nhưng chúng ta chỉ là những người khờ dại. Thân thể quận chúa nghìn vàng, không tiện hiển vũ ở trước mặt người khác.”

Về mặt Mông Húc tiếc nuối, nói với ta: “Nữ tử Bắc Lương của ta cũng không ngại.”

Phong Tranh cướp lời của ta, nói: “Thụy Vân quận chúa là nữ tử Nam Lương.”

Ồ kìa! Có người nói làm người không nên quá nghiêm túc. Mọi người sống phóng túng, vui vẻ thì có gì là không tốt? Không nên lôi kéo đại nghĩa của dân tộc vào đây sẽ làm mọi người mất hứng.

Mông Húc cụt hứng rời đi.

Ta trừng mắt nhìn Phong Tranh, cho hắn một cái nhìn khinh thường, “Mắc mớ gì tới ngươi? Ngươi không muốn giải trí thì thôi, cũng không nên bắt người khác cũng không được hưởng thụ!”

Phong Tranh cũng giận, hạ giọng nói: “Ngươi còn mặt mũi nói chuyện với ta sao! Ngươi cùng với tướng sĩ địch quốc liếc mắt đưa tình trước mặt bao nhiêu người, ngươi còn có một chút liêm sỉ nào hay không? Mặt mũi của người Nam Lương chúng ta đều bị ngươi làm cho mất hết.”

Ta liền nghĩ ngay đến một câu “Công chúa của chúng ta còn phải ngủ cùng với hoàng đế địch quốc nha!” Chẳng qua vì lời nói này thật khó nghe, ngay đến người thô kệch như ta cũng không thể nói ra miệng.

Cho nên ta liền chữa lại: “Cái gì mà liếc mắt đưa tình? Rõ ràng hắn đến kéo ta, ta cự tuyệt là được. Hơn nữa đó cũng chỉ là bày tỏ thiện ý, quân nhân không câu nệ tiểu tiết. Người ta không giống ngươi, trong đầu ngươi đều là nam đạo nữ xướng (1), thấy cái gì cũng đều cái này không được cái kia không được!”

Phong Tranh tức giận đến xanh mặt, “Dầu gì ngươi cũng đường đường là quận chúa được ngự phong, cách nói năng không ngờ lại thô tục như vậy!”

Ta cười lạnh, “Hai chúng ta đã quen nhau hơn mười năm, hôm nay ngươi mới biết ta là người thô tục sao?”

Ánh mắt Phong Tranh như lưỡi dao, “Ta không muốn tranh cãi với ngươi ở đây.”

“Vừa rồi ngươi cần gì phải nhảy ra hoa tay múa chân?”

“Chẳng lẽ muốn ta nhìn người tiếp tục bị mất mặt sao?”

“Ta thật không hiểu, sao ta lại bị mất mặt chứ? Có phải là ta mong muốn nhảy múa cho người khác xem nhưng lại không được đâu?”

“Rõ ràng là ngươi muốn, vậy mà còn chống cự.” Giọng nói của Phong Tranh thoát ra từ trong kẽ răng, “Ai cũng thấy hai người các ngươi liếc mắt đưa tình.”

“Ai? Còn có ai?” Ngay lập tức ta quay đầu hỏi Quyên Từ đang ngồi phía sau, “Ngươi cũng nghĩ như vậy sao?”

Về mặt Quyên Từ mù tịt, hơn tám phần là không nghe thấy cuộc cãi vã vừa nãy của hai chúng ta, nhưng mà nàng cũng rất nhanh nhạy, nhìn thấy sắc mặt của ta không tốt liền lập tức lắc đầu.

Ta đắc ý liếc mắt nhìn Phong Tranh, “Nhìn xem, nói trắng ra là do tâm ngươi bất chính.”

Vàng trán của Phong Tranh hiện lên gân xanh, “Đúng, là do tâm ta bất chính. Dù sao cũng là ngươi đánh mất mặt mũi của Lục gia, chẳng có quan hệ gì đến ta?”

Ta cũng tức giận, “Gi chi chứ, tại sao ngươi không thừa nhận là ngươi có thành kiến với ta, không muốn thấy ta tốt đẹp, cũng không chịu tin ta? Từ nhỏ đến lớn, ngươi đều cho rằng ta gần bướng không chịu nổi, nói năng thì thô bỉ tùy tiện!”

Giọng nói của Hạ Hà nhẹ nhàng chen vào, “Nhị vị quý nhân, nên bớt nóng đi! Nếu để người Bắc Lương nhìn thấy chúng ta cãi nhau, vậy thì còn đâu là mặt mũi của hoàng đế.”

Phong Tranh dùng sức nắm chặt cái xiên, sau đó trừng mắt nhìn ta, “Ta chẳng thèm đôi co với một nữ nhân không biết liêm sỉ.”

Ta cũng nổi giận lôi đình, “Ta lại càng khinh thường nói chuyện với một tên nguỵ quân tử!”

Cả hai đồng thời hừ lạnh một tiếng, đầu quay về hai hướng, mãi cho đến khi bữa tiệc kết thúc cũng không hề quan tâm tới đối phương.

Sáng sớm hôm sau chúng ta nhỏ trại, trên đỉnh đầu Sao Kim vẫn còn treo trên bầu trời, không khí sáng sớm mát lạnh có hương cỏ thơm.

Mông Húc vừa mới nhận được tin từ Hải Đông Thanh, lúc này nó đang đứng trên một cái cọc gỗ chài vượt sợi lông của mình. Tiểu Kim nằm rạp trong bụi cỏ, chậm rãi đi về phía nó. Con Hải Đông Thanh kia cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ, chỉ cần có một biến động nhỏ liền vỗ cánh bay mất.

Tiểu Kim tay không trở về, ừ ừ bò lên đầu gối của ta.

Ta xoa nhẹ đầu của nó, “Đồ ngốc! Người ta có cánh, ngươi có thể bay sao?”

Mông Húc nhìn tin tức mà Điều Nhi đưa tới, nói với ta: “Bệ hạ của thần đưa tin hỏi thăm công chúa, thần phải đi thông báo với công chúa.”

Ta uống trà sữa nóng hổi, gặm bánh bao vừa mới nướng, tùy tiện gật gật đầu.

Mông Húc đi được vài bước, lại chạy về hỏi ta: “Nghe nói người và Phong thống lĩnh cãi nhau?”

Ta nhìn chăm chăm vào tên hán tử của thảo nguyên này. Nhìn không ra hán cũng nhiều chuyện đến như vậy.

“Cũng không phải cãi nhau. Hai chúng ta đều dùng cách đó để nói chuyện với nhau.”

Mông Húc hi hi nói: “Nam nhân của Nam Lương các người thật kì lạ, không ngờ lại tranh cãi với một nữ nhân.”

Đúng nha! Ta vội vàng gật đầu, “Hán nha, quả thực giống như một lão nương, chuyện vặt vãnh nào cũng muốn quản.”

“Người là quận chúa, hán chỉ là tiểu quan. Hán sao có thể quản được người?”

“Hán ta tự cao ngạo mạng.” Có thể hạ thấp thanh danh của Phong Tranh, ta rất vui vẻ.

Mông Húc dùng sức gật đầu, “Nam nhân của Nam Lương thật không biết tôn trọng nữ nhân.”

“Đúng nha, hán luôn xem thường ta.”

“Đó là do hán ngốc.” Mông Húc đi vài bước về phía lều của công chúa, sau đó lại quay đầu về phía ta, nói: “Là hán không biết người tốt thế nào. Người không cần phải đau lòng.”

Mông Húc hiện ngang rời đi, để lại ta ngơ ngẩn ngồi nguyên tại chỗ, dần dần mới hiểu ra câu nói cuối cùng kia.

Ta đau lòng? Ta đau lòng cái khi móc gì chứ!

Mấy ngày nữa lại trôi qua, quãng đường yên bình. Ngoài trừ việc ta và Phong Tranh vẫn còn chiến tranh lạnh, không ai nói một lời nào thì cũng không có chuyện gì khác.

Đêm đó, ta uống quá nhiều súp thịt dê, đến khi nằm ngủ lại cảm thấy khô nóng, liền ngồi dậy ra ngoài lều đi dạo một chút.

Bên ngoài một mảnh tĩnh lặng. Cảnh đồng thảo nguyên bát ngát, trời cao đất rộng, nhưng lúc này là một vùng mờ mịt, trong bóng đêm chỉ nghe thấy tiếng côn trùng rả rích. Trên đỉnh đầu, ánh trăng khuyết treo cao giữa không trung, trên bầu trời đêm trong vắt, ngoại trừ ánh trăng cũng chỉ có dãy thiên hà sáng ngời nơi chân trời.

Ta hít lấy không khí trên thảo nguyên mang theo mùi hương cỏ xanh, không khí lạnh buốt làm ta ho khan.

Bỗng nhiên chiếc rèm lay động, Tiểu Kim từ trong lều chạy ra, bỏ nhào vào chân của ta, kêu lên meo meo không ngừng.

“Làm sao vậy?” Ta ôm lấy nó. Con mèo nhỏ bắt lấy sợi tóc của ta, đùa nghịch ở trong lòng ta.

“Kì lạ. Ăn trứng cái gì rồi bị tiêu chảy sao?” Ta ôm Tiểu Kim đi vào trong lều, bỗng nhiên cảm thấy có điều không đúng.

Cảm giác kia lúc đầu rất mơ hồ, nhưng nhiều năm sống trong núi rừng đã tạo ra cho ta một sự nhanh nhạy. Sau đó chân của ta cũng cảm thấy có một rung động rất nhỏ, đó là những chấn động truyền đến từ một nơi rất xa.

Ta lao khỏi lều trại, đưa mắt nhìn bốn phía, nhưng mà xung quanh vẫn là một khoảng tối tăm, cái gì cũng không nhìn thấy.

Vệ binh đến hỏi ta: “Quận chúa đã xảy ra chuyện gì?”

Ta hỏi: “Ngươi không cảm thấy gì sao?”

“Cảm thấy gì ạ?”

Hạ Hà, các nàng bị đánh thức, chui ra từ trong lều, “Quận chúa, có chỗ nào không đúng sao?”

Ta không thể nói rõ được, dứt khoát chạy về phía lều của Phong Tranh.

Ta vừa mới chạy đến trước lều của hắn, Phong Tranh liền chạy ra từ bên trong, quần áo chỉnh tề ngay thẳng, ngay đến tóc cũng không rối, hiển nhiên là để nguyên quần áo mà ngủ.

Hắn vừa thấy ta, liền hỏi: “Ngươi cũng phát hiện.”

Ta vội vàng gạt đầu, “Sao lại thế này? Động đất?”

Lúc này Mông Húc cũng mang vệ binh chạy đến, há mồm nói: “Có người đi về hướng này, kẻ sắp đến không thân thiện.”

Phong Tranh lập tức quay đầu nói với ta: “Ngươi nhanh đến bảo vệ công chúa.”

Ta gạt gạt đầu, hỏi Mông Húc. “Là người thế nào? Cường đạo sao?”

Khuôn mặt khô ngô của Mông Húc phủ một tầng âm trầm, “Bất kể là ai, ở trong Bắc Lương này, không có ai dám đối đầu với Mông Húc thần.”

Các nam nhân nhanh chóng bố trí phòng thủ. Ta vội vàng đi đến lều của công chúa. Gia Nguyệt đã được đánh thức, sắc mặt trắng bệch mặc quần áo. Ta thấy thị nữ còn muốn cải ngọc trầm lên đầu của nàng liền không kim được mà đoạt lấy.

“Thời điểm đặc biệt, xin công chúa điểm trang đơn giản. Như vậy sẽ tiện hành sự.”

“Hành sự?” Gia Nguyệt kinh hãi, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chúng ta phải đi đâu?”

Ta nhẹ giọng trấn an nàng, “Chúng ta cũng không đi đâu cả, người tốt nhất là nên ở trong lều. Thị vệ bên ngoài nhiều như vậy, đều là đến bảo vệ người.”

Ta căn dặn các nữ quan trông nom công chúa, bước ra bên ngoài nghe ngóng tình hình.

Bên ngoài là cảnh đao gươm tuốt vỏ, nỏ lên dây cung. Vệ binh vây quanh lều trại của công chúa ba tầng ngoài ba tầng trong, mọi người không thể tùy tiện đi lại. Ta nghĩ có muốn quay về lều của mình chắc là cũng không thể.

Ta ngẩng đầu nhìn ra xa, chỉ thấy nơi chân trời phía xa xuất hiện một ánh sáng rực rỡ, hào quang kia dần dần mở rộng, trở nên rõ ràng, giống như mặt trời mọc.

Nhưng mà lúc này vẫn còn nửa đêm.

“Có lẽ là cường đạo ở sa mạc. “Ta bình tĩnh nói với Hạ Hà, “Những tên này giết người không chớp mắt, hung ác man rợ, rất khó đối phó. Chúng ta quay về trong lều đi.”

Hạ Hà bỗng nhiên hoảng sợ hô lên.

Ta nhìn ra phía xa, ánh lửa nơi chân trời kéo dài một đường, có vô số người đang ngồi trên lưng ngựa, tay nâng bó đuốc, đi về nơi đóng quân của chúng ta. Mặt đất dưới chân bắt đầu run rẩy, ta gần như có thể ngửi thấy mùi khói bụi trong gió.

“Đường Vũ!” Phong Tranh một thân quân phục, cười kỳ mã chạy tới, ném một vật gì đấy cho ta.

Ta nhận lấy. Là bảo kiếm của ta.

“Người phải bảo vệ thật tốt cho công chúa.”

Hắn thúc vào bụng ngựa, mang theo binh lính chạy về phía bọn người xâm nhập, lời nói của ta chỉ có thể giữ lại nơi yết hầu. Ta vốn định nói, cường đạo trên thảo nguyên vô cùng hung hăng, muốn hắn phải cẩn thận mười hai vạn phần. Nhưng mà ta nghĩ, nếu hắn nghe xong những lời này thế nào cũng cảm thấy ta thật dong dài.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Tiếng chém giết bỗng chốc liền vây xung quanh chúng ta. Binh lính phía trước mở đường máu, ta thúc ngựa như bay, bên cạnh là ánh đao nhuộm máu. Đao kiếm nguy hiểm nhiều lần dừng sát bên người của ta, nhưng đều bị thị vệ ngăn cản. Không biết là máu tươi trên người của ai bắn lên quần áo ta, nóng bỏng khiến da đầu muốn run lên.

Trong lòng cảm thấy rất sợ hãi. Đúng vậy, rất sợ hãi. Ta có lá gan lớn, nhưng đây cũng là lần đầu tiên trải qua chuyện đáng sợ như vậy.

Sắp thoát khỏi vòng vây, bỗng nhiên ta cảm thấy có một ánh mắt sắc bén lao đến trên người. Cảm giác đó tựa như kim châm làm cả người kinh hãi, không khỏi quay đầu tìm kiếm.

Giữa khung cảnh chém giết, một nam tử mặc Hắc y cười trên con ngựa cao to, dáng vẻ bình tĩnh, giống như cảnh tượng chém giết cùng sự sống chết ở xung quanh không hề liên quan đến hắn. Ta nhìn không rõ dung mạo của người nam nhân đó, nhưng lại cảm thấy rõ ràng ánh mắt của hắn tựa như chim ưng, vừa sắc bén vừa bám chặt lên người của ta, khiến ta không rét mà run.

“Công chúa!” Một thị vệ theo sát bên cạnh thấp giọng nhắc nhở. Ta vội vàng cúi thấp đầu, quát roi hết sức, theo chân thị vệ mở đường chạy ra khỏi vòng vây.

Một khi chúng ta đã phá được vòng vây, lập tức chạy về phương Bắc. Gần như cùng lúc, một tiếng còi bén nhọn vang lên, những cường đạo mới vừa rồi còn vây quanh lều trại của công chúa liền đồng loạt quay đầu ngựa, đuổi theo chúng ta.

“Thành!” Thị vệ nắm chặt nắm đấm, “Công chúa, chúng ta đi về hướng Bắc đi!”

Hai ngày đường về hướng Bắc có một thành trấn, nếu chúng ta thúc ngựa suốt đêm, hi vọng có thể đến đó trong vòng một ngày, tìm kiếm giúp đỡ.

Ánh trăng treo cao trên đỉnh đầu, cả một vùng thảo nguyên trở nên sáng rõ. Điều này thuận tiện để chúng ta tìm đường, mà cũng thuận tiện giúp bọn cướp truy đuổi. Chúng ta thúc ngựa chạy đi được mười dặm, âm thanh chém giết phía sau đã biến mất, thay vào đó là tiếng vó ngựa đuổi đến.

Truy binh theo sát không rời, ngựa của bọn chúng đều là ngựa tốt ở thảo nguyên, còn chúng ta lại là ngựa của hoàng tộc, sức lực của đôi vó ngựa không thể thắng nổi, khoảng cách đang dần dần rút ngắn.

Ta đã sớm nghĩ đến, nếu muốn Gia Nguyệt thoát hiểm, chỉ dẫn dắt bọn cường đạo rời đi thì không đủ. Nếu như bị bắt, có lẽ ta nên thừa nhận mình là công chúa. Phải tìm hiểu xem tại sao bọn chúng phải tổn công tổn sức bắt công chúa Nam Lương như vậy, vì sao không dùng một đao chém chết có phải tốt hơn không.

Khả năng cưỡi ngựa của Hạ Hà cũng bình thường, nhưng nhờ vào ý chí kiên định nên có thể chạy theo chúng ta đến nửa đêm, tuy nhiên hiện tại cũng có chút không cảm cự nổi. Ta vẫn có thể đuổi kịp khoái mã của thị vệ, nằng lại có chút rút lại ở phía sau.

Ta đang lo lắng cho nàng, bỗng nhiên một mũi tên nhọn lướt qua thái dương của ta, cắm lên mặt cô bên dưới vó ngựa, cả người ta toát mồ hôi lạnh. Truy binh phía xa cũng phát ra một tràng cười rền vang.

“Công chúa đi nhanh lên!” Dưới tình thế khẩn cấp, thị vệ dẫn đầu quát mạnh roi lên mông con ngựa của ta.

Con ngựa bị đau, mang ta chạy như điên. Ngựa này vốn cùng một cặp với kỳ mã của Mông Húc, cũng là một thiên lý mã, mạnh mẽ dũng mãnh. Nó hoảng sợ điên cuồng lao đi, vì vậy rất nhanh liền vượt qua vó ngựa của đám người thị vệ, nhắm thẳng tới trước mà đi.

Tốc độ quá nhanh, nên ta cũng không dám buông lỏng dây cương, sợ con ngựa lòng lên sẽ ném ta xuống đất. Ta chỉ có thể cúi thấp người, túm lấy dây

cương, để mặc cho con ngựa lao vút đi.

Ban đêm rét lạnh, từng cơn gió tựa như mũi dao lướt qua gương mặt của ta, giữa tình cảnh khốn cùng ta cố gắng hít lấy một hơi. Phía sau truyền đến âm thanh giao chiến, ta lo lắng cho Hạ Hà nhưng lại không có cách nào nhìn thấy, nàng không thể đuổi kịp.

Ngựa chạy quá nhanh, lại giống như đang phát điên, không bao lâu liền bỏ xa bọn truy binh và thị vệ, chạy thẳng vào bên trong sa mạc mờ mịt mênh mông. Có lẽ ta đã bị lạc đường, nhưng cũng không thể điều khiển được con ngựa, nên chỉ có thể lo lắng suông.

Cứ phóng ngựa như vậy suốt một canh giờ, chân trời cũng đã hiện ra một chút ánh sáng, con ngựa cuối cùng cũng đuối sức, tốc độ đang dần chậm lại.

Ta kéo dây cương, đưa mắt nhìn bốn phía, chung quanh là thảo nguyên mênh mông, cũng không hề khác biệt là mấy so với những nơi đã đi qua. Mắt thấy trời cũng sắp sáng, mà ta lại lạc đường.

Bốn bề cả đêm, cả người thấm ướt mồ hôi, lúc này gió lạnh thổi qua, ta liền hắt hơi một cái rõ to. Tiểu Kim từ trong lòng thò đầu ra, lông mao run lên, meo meo một tiếng.

Ta sờ sờ lên cái đầu nhỏ, tháo chiếc bình nước được buộc trên yên ngựa. Nước bên trong chỉ còn hơn phân nửa, ta cẩn thận uống hai ngụm.

Lần li tán này, không biết đến khi nào mới có thể thoát khỏi vùng thảo nguyên rộng lớn này, vì vậy nước ngọt trở nên rất quý giá.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Láy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Hừng đông ở thảo nguyên vô cùng rét lạnh, hơi thở vừa thoát ra nháy mắt liền trở thành sương trắng. Y phục trên người lại phong phanh, ta lạnh cóng, tiếp tục giục ngựa đi về phương Bắc.

Bầu trời tối đen dần chuyển sang xanh tím, sau đó xanh thẫm. Mặt trời chậm rãi mọc lên, lớp sương trắng trên lá cây hòa thành hạt sương, được ánh mặt trời chiếu rọi liền phát ra ánh sáng trong suốt, giống như một ánh sao giữa đêm tối thất lạc xuống nhân gian.

Phong cảnh xinh đẹp như vậy, đáng tiếc ta không có tâm tư chiêm ngưỡng. Suốt cả đoạn đường, trên bầu trời không có một con chim bay ngang qua, ngay cả trong bụi cỏ cũng không thấy một con thỏ. Trên người chỉ có một thanh kiếm, cùng với nửa túi hạt dưa hôm qua còn lại. Thức ăn quá quý giá, ta dù đã rất đói bụng, nhưng lại không nỡ ăn. Tiểu Kim thì ngược lại, một mình trong bụi cỏ nhảy tới nhảy lui, bắt một vài châu chấu, ăn đến vui vẻ.

Đi đến giữa trưa, ngựa không thể đi tiếp, đành phải thả nó ăn cỏ bên sườn núi. Ta nằm nghỉ trên mặt cỏ, cảm thấy mệt mỏi vô cùng. Mặt trời ấm áp dùm trên người, ta mệt mỏi muốn ngủ nhưng lại sợ bọn cường đạo đuổi theo, nên không dám ngủ.

Lần này vận số cũng khá hơn một chút. Đi chưa bao lâu, ta liền nhìn thấy khói bếp bay lên ở phía xa. Có khói là có người, hai mắt ta sáng ngời, nhanh chóng thúc ngựa chạy tới.

Khói bếp bay lên từ phía sau một gò núi nhỏ. Ta cực kỳ kích động cưỡi ngựa bay qua gò núi, định thần nhìn lại, đáy lòng không nén được một hồi lạnh lẽo.

Mặt đất cháy đen, xung quanh ngổn ngang những cái cọc gỗ, còn có lều trại của dân du mục vẫn đang bốc cháy đang dở. Hai nam nhân ngã vào giữa đống hỗn độn kia, trong đó có một người, nửa người đều bị thiêu rụi, hiển nhiên đã không còn thở. Tiểu Kim nằm trong lòng ta kêu lên không yên. Linh cảm cũng nhận ra có điều không hay, liền nhanh chóng giữ chặt dây cương, định nhanh chân rời khỏi.

Đang lúc xoay người, mặt đất liền rung lên, vài tên hắc y nhân cười trên lưng ngựa như xuất hiện từ trong mặt đất, đứng trên sườn núi, đông nghịt từ trên cao nhìn xuống.

Ta kinh hãi, lập tức quay đầu ngựa về hướng đông, nhưng mặt đông cũng lập tức xuất hiện hàng loạt nam nhân mặc áo đen cưỡi ngựa. Sau đó ta ngoảnh đầu về hướng Nam lẫn hướng Tây đều bị bao vây. Một vòng người ngựa đen kịt kia giống như một cái thùng sắt, liều chết đem ta vây ở bên trong.

Những nam nhân này thân hình to lớn, ngựa lại dũng mãnh, giống hệt những tên cường đạo tập kích vào nơi đóng quân đêm qua.

Không cần giả vờ, ta đã lộ ra vẻ mặt hoảng sợ. Nghĩ thầm cái này chính là bất ba ba trong rọ, có mọc cánh cũng không thể thoát được.

Một nam nhân dẫn đầu chậm chậm cưỡi ngựa đi xuống triền núi, vòng vây từ từ thu hẹp. Tên thủ lĩnh đi đến cách ta một trượng (10 thước), ngừng lại. Một thân đen tuyền từ đầu đến chân, chỉ lộ ra đôi mắt. Tuy rằng vẫn chưa nói một lời, nhưng đã có một hồi áp bức khiến người khác không thể thở nổi đập vào mặt.

Cảm nhận được hơi thở này, Tiểu Kim lò đầu ra từ trong lòng ta, lông trên người dựng đứng, phát ra âm thanh uy hiếp đến kẻ đối diện.

Người nọ nhìn thấy Tiểu Kim, ánh mắt lóe sáng, một mực nhìn về phía ta. Thoạt đầu, ta cảm thấy có chỗ không đúng, sau nhìn kỹ lại, thì ra hấn có đôi mắt màu xanh.

Người kia hỏi: “Ngươi là công chúa Nam Lương?”

Quan thoại của người này rất rõ ràng *Tiếng phổ thông*, ta nghe thấy liền nghĩ, người này biết hoàng đế Bắc Lương tặng mèo cho công chúa.

Đương nhiên ta trả lời ngay: “Không phải.”

Nhưng người ta không tin, “Không phải công chúa, vậy sao ngươi mặc phượng bào?” *áo phượng*

Ta ngẩng cao đầu nói: “Ta là nữ quan đi theo, đóng giả công chúa dẫn truy binh rồi đi.”

Từ phía sau khăn che mặt, người nọ phát ra âm thanh buồn cười, “Nếu công chúa còn trong đoàn người, tên Mông Húc kia sao có thể trì hoãn việc hành quân như vậy?”

Ta ảm ức. Nhưng cũng không phải vì bọn người Mông Húc làm hỏng chuyện, mà là bức bối vì sao năm nay ai cũng không tin lời nói thật, muốn làm người thành thực cũng không thể mà.

Người nọ thấy ta không nói gì, xem như ta đã chấp nhận. Vì thế cẩn thận đánh giá ta, liền nói: “Không ngờ công chúa Nam Lương cũng có tư sắc.”

Ông nội ngươi! Ta thầm mắng, công chúa thực sự còn không có xinh đẹp như ta đâu!

Thấy gương mặt ta đen thui, người kia rất là vui vẻ, ha ha cười, “Đúng là không uống công. Bọn người A Mục Hãn đuổi theo cả đêm cũng không bắt được con chim nhỏ, ngược lại còn bị chúng ta đoạt lấy.”

Ta như rồng mây, chạm lấy bội kiếm ở bên hông.

Đối phương nhìn thấy, ánh mắt híp lại, “Công chúa đừng hành động thiếu suy nghĩ. Tại hạ không nỡ dả thương công chúa, cho nên người cũng nên tự biết yếu không thể địch nổi mạnh.”

Hắn thờ ơ chơi đùa vài viên đá trắng như tuyết trong lòng bàn tay. Nếu ta rút kiếm, chắc chắn viên đá kia sẽ bắn thẳng vào cổ tay ta.

Khả năng của mình, ta hiểu rõ nhất, lúc này mà cô chấp thì chỉ có mình chịu khổ. Ta ảm ức buông lỏng chuôi kiếm.

Hắn ta mỉm cười, lập tức có một nữ tử mặc hắc y thoát khỏi đội hình, ra tay đoạt lấy bội kiếm của ta.

Đột nhiên trong lòng ta khẽ động. Tiểu Kim vươn móng vuốt sắc bén nhào tới nữ tử kia. Nàng ta nhanh chóng thoát ra, Tiểu Kim bay vút một cái, dừng trên bãi cỏ, nhẹ răng gầm gừ.

Nàng kia rút roi da quất tới.

“Tiểu Kim!” Ta lớn tiếng gọi.

“Ni Mã,” Nam tử lên tiếng gọi, “Đừng làm bị thương vật cưng của công chúa. Đây chính là vật đính ước mà hoàng đế Bắc Lương tặng.”

Nữ tử hừ lạnh một tiếng, thu hồi roi. Tiểu Kim liền quay về trong lòng ta, grừ grừ cọ lên tay ta.

Nam tử cười lạnh, “Công chúa đúng là người hiểu chuyện, tại hạ cũng không đành lòng làm người bị thương, xin hãy phối hợp.”

Ta đành phải phối hợp, ngoan ngoãn để Ni Mã kia trở thành cái bánh chưng.

Lúc này có người tung dây thừng, giữ lấy đầu ngựa của ta. Con ngựa vùng người, nhưng nhận ra không thể thoát khỏi, buộc phải ôn hòa thuần phục.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Láy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Đội hình của bọn người hắc y nhân di chuyển chậm rãi, ít nhất có khoảng bốn năm mươi người. Ta bị bọn họ vây ở giữa, đi theo sau ngựa của tên cầm đầu, bọn họ nhắm hướng đông mà đi. Có lẽ vì quan tâm đến ta nên tốc độ khá là chậm.

Ngoại trừ lúc đầu, tên thủ lĩnh kia cảnh cáo ta phải ngoan ngoãn nghe theo, không nên mơ mộng chuyện có thể trốn thoát thì không thấy có bất kỳ kẻ nào nói chuyện với ta. Bọn họ dùng tiếng của người Bắc Lương nói chuyện với nhau, ta nghe như vịt nghe sấm. Bọn người hán tử này, ai cũng cao lớn cường tráng, nét mặt linh hoạt, có tổ chức kỷ luật rất cao, cục mịch nhưng không thô lỗ. Ban đầu ta cho rằng bọn họ là cường đạo, sau lại đoán chừng có lẽ thân phận của bọn người này hình như cao hơn đạo tặc một chút.

Lúc đầu ta còn bình tĩnh quan sát đường đi, nghĩ muốn nhớ kỹ con đường. Chỉ là cảnh vật trên thảo nguyên, một nghìn như một, đội quân một lát đi về phía tây, một lát đi theo hướng nam, lại đi tới đi lui trên gò núi. Vì thế rất nhanh ta liền bị chóng mặt đau đầu, dứt khoát từ bỏ việc nhớ đường, nhắm mắt lại ngủ gà ngủ gật trên lưng ngựa.

Không biết đã đi bao lâu, có người đánh thức ta dậy. Ta mở mắt ra, nhìn thấy ánh mắt khinh thường của Ni Mã.

Ngày đã dần ngả về tây, nhưng vẫn còn treo ở bên phải ta. Tốc độ của đội quân nhanh hơn, chúng ta leo lên một gò núi cao cao, bên dưới, một vùng nước hiện ra trước mắt.

Mặt nước mở rộng vô cùng, sóng nước lăn tăn phản chiếu bầu trời cao ngàn dặm, xa xa trời nước một màu, bên bờ sông có hàng cỏ xanh mướt. Bãi đất ven dòng nước bằng phẳng, nhấp nhô hàng nghìn căn lều lớn nhỏ, trắng xóa một vùng, dê này, chó này, trẻ con này, đang chạy nháo nhào trên mặt đất.

Tâm trạng của tên thủ lĩnh rất tốt, ha hả cười, vội vàng thúc ngựa lao xuống triền núi. Những người còn lại cũng ào ào phi ngựa theo.

Trong lòng ta hoảng sợ, nhất thời nhớ đến, nơi trú chân của dân du mục vừa bị bọn cướp tàn sát. Không phải bọn chúng lại muốn cướp bóc nơi này nữa đây chứ?

Không đợi ta vùng vẫy, ngựa của ta đã bị bọn họ kéo đi xuống sườn núi.

Đội người ngựa hùng hổ tiến về phía ngôi làng kia. Mắt nhìn thấy bọn trẻ đang chơi đùa ở gần bên dưới sườn núi, đội quân phi nhanh tới trước, tên thủ lĩnh kéo căng dây cương, dừng ngựa trước mặt bọn nhóc.

Bọn trẻ nhao nhao đứng lên, ta nghĩ bọn chúng sẽ sợ hãi thét lên, nhưng không ngờ những em bé kia liền vui mừng kêu to bằng tiếng Bắc Lương, nhón nhào chạy tới hướng này.

Ta mở to mắt khi nhìn thấy tên nam nhân kia mỉm cười ôm lấy một tiểu cô nương, rồi nói vài câu với những đứa trẻ còn lại, bọn chúng nhao nhao lên tiếng chạy về phía ngôi làng, vừa chạy vừa hô to gì đó. Tên nam nhân vừa ôm tiểu cô nương, vừa xua tay về phía bọn người hán tử còn lại.

Đây, đây chẳng lẽ là hang ở của thổ phỉ?

Đội quân chậm chạp xuống núi, đi vào nơi đóng quân. Không chỉ thấy trẻ con chạy nhảy vui mừng, mà còn có nữ nhân mỉm cười vén màn bước ra, cùng bọn trẻ đón chào những hán tử này. Không ít người vừa đi tới cửa nhà liền nhảy xuống ngựa, lập tức có thể từ con trẻ nhào vào lòng.

Tên thủ lĩnh có vẻ rất được hoan nghênh, dọc đường đi, không những có trẻ con muốn ôm, có chó con muốn kêu, còn có vô số cô nương trẻ tuổi cũng đua nhau gửi tặng ánh mắt đưa tình với hắn. Hắn cũng rất hưởng thụ nha, mặt mày đắc ý.

Ta là người duy nhất không ăn nhập gì với đội hình này, cho nên trên cùng một đoạn đường, có hơn phân nửa sự chú ý là nằm trên người ta. Những đứa trẻ ở nơi này đúng là lớn gan, thấy ta bị trói thành cái bánh chưng mà cũng không sợ, tên thì chạy tới xé quần áo của ta một chút, đứa thì chạy tới cời giày. Đội cho ngựa của ta đứng trước căn lều lớn, ngay cả đến tất ta cũng bị lấy đi, đành phải đi chân trần trên mặt đất. Cũng may là bãi cỏ mềm mại, nên cũng không đau chân.

Trong chiếc lều lớn có vài người, một nam nhân đã lớn tuổi bước ra nghênh đón, tên nam tử thủ lĩnh được mời vào. Ta bị bỏ ở ngoài cửa, bị một đám người già trẻ em vây quanh.

Những người này đều mặt trang phục của một tộc người nào đó của Bắc Lương, vóc người rắn chắc, mặt mày hồng hào, hơn nữa còn rất hiếu kỳ với ta. Bọn họ không ngừng dùng ngôn ngữ của mình mà truy hỏi Ni Mã, ta không biết Ni Mã trả lời cái gì, nhưng chắc chắn là không phải cái gì tốt đẹp, bởi vì nàng vừa nói xong, những người này liền cười vang.

Những lúc thế này, ta chỉ có thể tu thân dưỡng tính, giả vờ như không nghe thấy gì.

Xem ra, cũng may là ta, nếu đổi thành Văn Tinh hoặc là một thiên kim nào đó của nhà quan lại, điều này còn không phải là muốn lấy đi tính mạng của các nàng hay sao?

Một hồi xiếc thú cũng không có duy trì quá lâu. Đám người bỗng nhiên tách ra, một nữ nhân trung niên được nhiều người vây quanh ở phía sau chậm chậm bước tới. Tuy đã đến tuổi trung tuần, nhưng dung mạo vẫn đoan trang xinh đẹp, thần thái điềm tĩnh, khí chất trang nhã, rõ ràng là có thân phận không tệ. Bà vừa đi tới, tất cả mọi người liền cúi đầu.

Bà ta kinh ngạc nhìn ta một lát, quay đầu hỏi Ni Mã một câu. Ni Mã cung kính trả lời. Bà liền kinh hãi, lập tức tiến đến, ra tay cởi bỏ dây thừng ở trên người ta.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Ni Mã vội vàng kéo bà lại, thì thầm câu gì đấy, nhưng bà vẫn không nghe, khẳng khẳng muốn cỡi trói cho ta.

Ta thấy vậy, bèn vờ như yếu đuối nhu nhược, nói rằng : “Vị phu nhân này, van cầu bà hảo tâm thả ta ra”.

Nét mặt bà biến động, trong mắt tràn ngập vẻ thương xót, liền dùng tiếng phổ thông nói với ta: “Đứa nhỏ đáng thương, người đã chịu khổ.”

Ta vui mừng, vội vàng nói với bà: “Phu nhân, ta bảo đảm sẽ không chạy trốn, xin đừng trói ta. Ta ... ta là Gia Nguyệt công chúa của Nam Lương, lần này tới Bắc Lương, là vì muốn kết thân với quý quốc. Hôm qua đoàn hộ tống của ta gặp phải cường đạo, một mình ta bị thất lạc với mọi người lại lạc đường ở thảo nguyên. Hôm nay may mắn gặp được phu nhân, mong phu nhân rủ lòng thương.”

Bà ta liên tục thờ dài, quay sang nói với Ni Mã: “Các người cũng thật quá đáng, làm sao có thể trói công chúa Nam Lương như vậy? Công chúa là cảnh vàng lá ngọc, sao có thể chịu sự đối đãi như thế?”

Ni Mã cũng vội vàng đáp lại bằng thứ tiếng phổ thông không thuần thực: “Bẩm Hạ Lan phu nhân, đây đều là căn dặn của đại nhân. Huống hồ thân phận của nữ tử kia còn chưa xác định, khi bắt được thì trên người nàng có mang binh khí. Nếu thả nàng ra, nàng làm phu nhân bị thương, tiểu nữ thật không có cách nào ăn nói với đại nhân.”

Ta lập tức phản bua: “Hiện tại, ta không có vũ khí, và lại làm sao ta có thể làm vị phu nhân này bị thương, người đã có lòng đối xử tốt với ta? Tốt xấu gì, ta cũng là công chúa của Nam Lương, là em gái của hoàng đế, sao có thể làm ra việc ti tiện như vậy? Phu nhân, tiểu nữ cũng không cầu phu nhân thả tiểu nữ ra, chỉ mong phu nhân có thể cho tiểu nữ được uống một ngụm cháo ...”

Xem ra Hạ Lan phu nhân đúng là một người tốt, vừa nghe ta nói như vậy, đã rom róm nước mắt.

“Thằng bé Mạc Tang này, thật là hồ đồ. Đã bắt con gái nhà người ta, cũng không thể đối xử thô bạo như vậy. Ni Mã, người mau thả nàng ra, ở đây có ánh mắt của nhiều người, nàng không thể chạy đi đâu được. Nếu đại nhân của các người có hỏi tới, thì nói là quyết định của ta.”

Bất đắc dĩ, Ni Mã buộc phải cỡi trói cho ta.

Ta bị trói cả nửa ngày, thân thể cứng ngắc đã có thể hoạt động trở lại. Tiểu Kim ở trong lòng ta kêu “meo” một tiếng, dường như cũng đang oán giận.

Hạ Lan phu nhân thương hại nhìn ta, nói: “Bọn họ đang nói chuyện, sợ rằng còn phải mất thêm một lúc. Mời công chúa theo ta vào lều nghỉ ngơi thay y phục.”

Ta vô cùng cảm kích, đi theo bà vào bên trong một căn lều nhỏ hơn một chút.

Dụng cụ bài trí trong này rất đơn giản, nhưng lại rất thư thái ưu nhã. Hạ Lan phu nhân gọi người đem tới nước nóng, mời ta tắm rửa thay y phục. Cổ tay của ta bị dây thừng làm trầy da, bà lại tự mình bôi thuốc cho ta.

Hạ Lan phu nhân vừa nói chuyện nhẹ nhàng, vừa đưa y phục sạch sẽ đến cho ta, lên tiếng nói: “Đây là y phục trước đây của ta, kiểu dáng đã sớm qua thời, nhưng vẫn còn rất sạch sẽ. Mong công chúa không chê.”

Ta vừa nhìn, không ngờ là y phục của người Hán, “Phu nhân, ngài...”

“Ta xuất giá đã hơn hai mươi năm rồi.” Hạ Lan phu nhân cảm khái nói.

Vốn ta muốn hỏi bà xuất thân từ danh gia vọng tộc nào ở Nam Lương, lại sợ chạm phải chuyện thương tâm của bà, nên đành thôi.

Ta thay y phục xong, buộc gọn mái tóc dài. Phu nhân liền mang tới một chén trà sữa nóng, ta vừa ngửi thấy hương thơm, trong bụng lại nhộn nhạo.

Phu nhân cười to, “Mau uống nhanh đi.”

Ta bụng chén lên, uống một ngụm.

Lúc này rèm cửa xốc lên, một người to như gấu bước vào. Ta “phụt” một tiếng đem trà sữa vừa uống vào phun ngược trở ra.

“Đừng sợ! Đừng sợ!” Hạ Lan phu nhân vội nói, “Đây là Mạc Tang con trai ta.”

Ta cùng “con gấu” kia đối diện nhìn nhau, thấy được đôi mắt màu lam của hắn. Thì ra hắn chính là thủ lĩnh đám cường đạo trói ta đến đây.

Ta hoàn toàn thất vọng. Dọc đường thấy nhiều cô nương liếc mắt đưa tình với hắn, liền nghĩ rằng gương mặt của hắn dưới lớp khăn che mặt sẽ rất anh tuấn, ai ngờ lại toàn là râu ria lông lá.

Người gấu nhếch miệng cười, lộ ra một hàm răng chính tề sáng bóng.

“Xem ra công chúa ngài cũng có vài phần tư sắc.”

Ta ngây người. Hạ Lan phu nhân quát nhẹ: “Mạc Tang, con nói bậy bạ gì đó?”

Mạc Tang ha ha cười, “A mụ, người thật sự tin nàng là công chúa?” *BL: Vì Mạc Tang là người trên thảo nguyên, không phải trung nguyên nên ta để cách xưng hô như vậy*

Phu nhân nói: “Mặc kệ nàng có đúng là công chúa hay không, đứa nhỏ này lẻ loi lưu lạc một mình trên thảo nguyên, thật giống như ta năm đó. Con đã bắt được nàng, cũng đường tiếp tục bắt nạt nàng như thế.”

Ta nghe vậy liền liền mạng gật đầu phụ họa.

Mạc Tang cười khê, “A mụ, nàng chính là người mà A Mực Hãn muốn. Nếu nàng thật sự là công chúa, con giúp phụ hãn lập một chiến công lớn. Người không muốn phụ hãn đón người trở về sao?”

Hạ Lan phu nhân buồn bã nói: “Từ lâu ta đã không còn nghĩ như vậy. Hiện tại sống cùng với con, cũng rất ung dung tự tại, hà tất phải quay về cái nơi đâu đá tranh đoạt kia.”

Mạc Tang không khỏi lên tiếng: “Là lỗi của nhi tử, con không nên làm người lại thương tâm.”

Hắn quay đầu về phía ta, thấp giọng hung hăng nói: “Ta không biết người nói gì với mẫu thân ta, làm cho bà che chở người. Nhưng ta cảnh cáo người trước, tốt nhất là người chỉ nên đứng ở bên người mẫu thân của ta. Bà tâm địa thiện lương, dễ tin tưởng người khác. Nếu người lừa dối bà, làm bà thương tâm. Ta không cần biết người là công chúa Nam Lương, hay hoàng phi Bắc Lương, đều giết rồi quăng xuống biển.”

Da đầu ta run lên, cảm giác có một luồng khí lạnh ập vào mặt, liền không ngừng gật đầu.

Hạ Lan phu nhân đỡ lấy đầu thờ dài, “Mạc Tang, con lại bắt nạt nàng.”

“A mụ, người cũng đừng quá tin tưởng nàng. Ta thấy nàng nói mình là công chúa, nhưng một người đã được nuông chiều từ bé, lại mang theo kiêu, thật không đáng tin.”

“Nữ tử Nam Lương chúng ta không yếu đuối như con nghĩ đâu.”

Mạc Tang mỉm cười, cũng không tranh cãi với mẫu thân, xoay người ra khỏi lều.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Hạ Lan phu nhân đối với ta rất chu đáo, bà biết ta đói liền cho người mang tới thức ăn cùng hoa quả. Ta ăn ngay không chút e dè, sau khi ăn xong lại bị dẫn tới một căn lều nhỏ.

Nét mặt Ni Mã thâm độc, lên tiếng nói: “Người tạm thời ở chỗ này. Ta sẽ trông coi người cẩn thận, đừng có mà nghĩ tới việc chạy trốn.”

Trong lòng thầm nghĩ, nơi đây không phải là địa bàn của mình, cho dù có trốn cũng là chạy vào thảo nguyên không một bóng người, vạn nhất gặp phải sói, đó đúng là tự tìm đường chết. Có người gốc mới đi chạy trốn.

Một tiểu cô nương có gương mặt tròn tròn đi tới giúp ta trải đệm chăn. Sau đó Ni Mã lấy từ trong người ra một cái xích, một đầu xích vào tay ta, đầu còn lại xích vào cây cột giữa lều.

Ta không hề quan tâm. Xiềng xích đơn giản như vậy, ta chỉ cần dùng một cây trâm là có thể tháo ra được. Ta để nàng xích lại, chẳng qua chỉ là làm ra vẻ.

Sau khi Ni Mã ra ngoài thì không trở vào nữa. Bên ngoài trời dần u tối, nhà nhà đều đang bắt đầu chuẩn bị bữa ăn. Ta nằm trên giường buồn chán đến chết, nghĩ thầm không biết bọn người Phong Tranh lúc này thế nào. Còn có Hạ Hà cùng những binh lính hộ tống ta phá vỡ vòng vây, thật không biết bọn họ có bị đám cường đạo kia bắt được hay không.

Vừa nãy khi nghe thấy lời nói của Mạc Tang, thì hình như hắn và đám cường đạo bắt người hôm qua cũng không phải là đồng bọn với nhau, nhưng lại nhận biết chúng. Bên trong chuyện này ắt hẳn còn có quan hệ gì đó, hiện tại ta cũng không nắm chắc.

Bắc Lương nhìn vào thì phồn vinh ổn định, không ngờ trong thảo nguyên lại tồn tại nhiều thế lực như vậy, ngay cả công chúa tới hòa thân cũng dám cướp. Cha ta lại còn hy vọng ta thay ông trọng quốc bảo nữa chứ, ta còn sống mà giữ cái mạng này để nhìn thấy hoàng đế Bắc Lương đốt nhang cao* là may rồi.

(Nguyên văn Hán Việt là: thiêu cao hương *cái nì nhìn hình là hiểu ah, cây nhang cao bằng người i*)

Tiểu Kim ngồi một vòng khắp nơi trong lều, rồi nhảy đến bên cạnh gối của ta, cuộn tròn, rất nhanh liền ngáy o o. Ta nằm một bên miên man suy nghĩ, mắt cũng chậm rãi nhắm lại.

Gần hai ngày một đêm nay ta không được nghỉ ngơi bao nhiêu, bây giờ ăn uống đầy đủ, lại nằm trên một tấm thảm êm ái sạch sẽ thế này, liền nhanh chóng thả lỏng, rơi vào giấc ngủ.

Ta cảm giác mình ngủ rất sâu, giống như chỉ vừa nhắm mắt lại đã bị đánh thức.

Mở mắt ra, liền thấy Tiểu Kim đang cắn tóc ta, kêu lên meo meo. Vừa ngồi dậy, Ni Mã đã vén rèm đi vào. Thì ra bên ngoài, trời đã sáng rõ.

Ni Mã kéo ta lại, tháo xích còng tay ra, “Phu nhân muốn gặp người. Nếu người dám nói với người về chuyện bị ta xích, khi quay trở lại đây ta sẽ cho người nếm mùi đau khổ.”

Cô nương này thật là, muốn uy hiếp người khác nhưng lại không thể nói được lời hung ác nào, ta vốn không hề sợ nàng.

Ni Mã thúc giục ta nhanh đi gặp Hạ Lan phu nhân. Lúc gặp phu nhân thì người đã mặc quần áo chỉnh tề, đang dùng điểm tâm sáng. Trên chiếc bàn thấp trước mặt bày ra một bình trà sữa nóng và ít bánh ngọt, còn có một đĩa to đựng cá nướng.

“Công chúa dậy rồi à?” Phu nhân vừa thấy, liền tủm tỉm cười vậy ta lại, “Con cá này vừa bắt được trong hồ sáng nay, là đặc sản ở chỗ chúng ta, chỉ cần ướp qua chút muối rồi đem nướng là đã ăn rất ngon. Bữa cơm tối hôm qua của công chúa quả đơn giản, điểm tâm hôm nay người phải ăn nhiều một chút.”

Vừa ngủ được mùi thức ăn ngon, bụng ta cũng đã bắt đầu sôi lên ục ục, “Phu nhân, ngài thật sự là một người tốt.”

Hạ Lan phu nhân vuốt tóc ta một cách trêu mến, nói: “Nếu ta không chăm sóc người, thì còn ai có thể chăm sóc người đây?”

Ta vừa nghe vậy, trong lòng lại có một cảm giác nói không nên lời, vừa thấy ấm áp lại vừa chua xót.

Ăn cơm xong, phu nhân liền nói với ta: “Thường ngày, công chúa thích làm những gì?”

Ta cố gắng nhớ lại những chuyện Gia Nguyệt thích làm lúc bình thường, muốn nói là đánh đàn, nhưng lại sợ bà thật sự mang ra một cây đàn muốn ta đánh, nên đành phải nói: “Lúc còn ở nhà ta cũng không đặc biệt thích làm chuyện gì, sau khi tới thảo nguyên thì có học được cưỡi ngựa.”

Phu nhân liền cười nói: “Nếu đã như vậy, chúng ta đi ra ngoài cưỡi ngựa một chút.”

Bà vừa nói xong, Ni Mã lập tức xen vào: “Phu nhân, trước khi rời thôn đại nhân đã có lệnh, không thể để cho nàng đi ra ngoài.”

Hạ Lan phu nhân liền nói: “Ta dẫn nàng đi, thì có thể xảy ra chuyện gì được? Nàng chỉ là một cô gái, các người lo lắng cái gì?”

Sau đó bà lại quay sang nói với ta: “Công chúa cũng đừng sốt ruột. Ta nghĩ bên trong chuyện này nhất định có hiểu lầm. Chờ Mạc Tang trở về, ta sẽ kêu hắn nói rõ ràng với người.”

Thật ra trong lòng ta cũng chẳng quan tâm đến chuyện đó. Dù sao thì ta cũng có phải là công chúa thật đâu, không cần vội vàng kết hôn với hoàng đế Bắc Lương. Hơn nữa Phong Tranh đã nói sẽ tới tìm ta. Tên này chỉ có điểm này là tốt, nói được thì làm được, tuy không biết hẳn dùng cách gì để tìm ra ta, nhưng trong lòng cũng cảm thấy yên tâm, tin tưởng đến cùng là hắn sẽ đến cứu ta.

Ăn điểm tâm xong, phu nhân liền mang ta ra khỏi lều. Người hầu dắt tới hai con ngựa ôn hòa dễ bảo, bọn ta đều nhanh chóng ngồi lên lưng ngựa.

Phu nhân nói: “Nơi chúng ta đang ở chính là trung tâm của thảo nguyên Tát Bố Đan, cảnh sắc nơi đây là đẹp nhất. Để ta dẫn người đi xem một chút.”

Ta nghe như vậy liền cảm thấy hứng thú, quát ngựa đuổi theo bà. Ni Mã sợ ta chạy mất, cũng cười ngựa theo sau.

Mùa xuân trên thảo nguyên đang dần sống dậy từ giữa ngày đông rét lạnh, màu xanh non dần thay thế cho úa vàng. Gió xuân nhẹ nhàng thổi tới mang theo không khí ấm áp, trên bãi cỏ trải dài dưới ánh nắng trời đang nở rộ những bông hoa trắng bé xiu, từ xa nhìn lại trông như những viên trân châu lấp lánh rơi đầy mặt đất.

Ánh mặt trời đầu xuân chiếu rọi lên người một cảm giác ấm áp. Mặt hồ phản chiếu ánh nắng, một cơn gió thổi qua làm cả hồ lăn tăn gợn sóng.

“Hồ này tên là Bạch Đầu Hải.” Phu nhân nói, “Người trên thảo nguyên chưa từng được nhìn thấy biển, một vùng hồ lớn như vậy cũng là rất hiếm. Hồ này chính là hồ nước lớn nhất ở thảo nguyên, bộ tộc của ta quanh năm sinh sống bên hồ, đánh bắt cá, nuôi thả gia súc, cũng trồng thêm chút rau củ trái cây.”

Ta lên tiếng hỏi: “Phu nhân, đây là đâu? Chúng ta còn ở Bắc Lương sao?”

Ni Mã ho hai tiếng, nhưng Hạ Lan phu nhân cũng không hề để ý đến nàng.

“Hiện tại nơi này nằm ở phía tây Bắc Lương, đây đều thuộc sở hữu của các tù trưởng đứng đầu bộ lạc. Mảnh đất chúng ta đang đứng thuộc về bộ lạc Phú Tra Nhĩ.”

Ta hơi lắc đầu, ý nói chưa từng nghe qua.

Bà cười cười, “Chỉ là một bộ lạc nhỏ mà thôi.”

Kiểu nói khách sáo khiêm tốn này, lúc còn nhỏ khi đi theo cha, ta đã từng nghe các quan lại quyền quý nói nhiều lắm. Càng nói là nhỏ, thật ra lại không nhỏ chút nào. Bộ lạc Phú Tra Nhĩ này có thể được xem như một tiểu vương quốc.

Ta cùng Hạ Lan phu nhân vừa đi dạo quanh hồ vừa trò chuyện, phần lớn thời gian là nghe bà nói việc nhà. Bà nói khi còn trẻ bị bắt đến thảo nguyên, gả cho đại hãn Phú Tra Nhĩ, sau đó sinh hạ Mạc Tang. Sau đó bà còn nói con trai mình thông minh hơn người, anh tuấn mạnh mẽ ra sao.

Trong mắt người mẹ này, con trai của bà không có cái gì là không hoàn mỹ. Còn ta thì chẳng thể phát hiện ra trên người của tên người gấu thô bạo ấy có chỗ nào là tốt đẹp.

Trong lúc chúng ta vừa đi tới trước, trên đầu bỗng truyền đến tiếng chim kêu.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một con Hải Đông Thanh *ưng miền Bắc*, con chim ưng đang bay lượn ngay phía trên chúng ta.

Phu nhân liền hỏi: “Mắt của ta không tốt lắm, đó có phải là Thanh Vũ của Mạc Tang không?”

Ni Mã nheo mắt nhìn một chút, bỗng nhiên sắc mặt liền biến đổi, hô to một tiếng không tốt, nhanh chóng đoạt lấy cung tên của tên thị vệ đứng bên cạnh, rồi nhắm bắn về phía con Hải Đông Thanh kia.

Nhưng con chim ưng này cũng rất thông minh, vừa nhận thấy bên dưới mặt đất có điều bất thường, liền lập tức chao nghiêng cánh, vì thế mà may mắn tránh thoát được mũi tên kia, sau đó kêu lên một tiếng thật dài, rồi bay về hướng đông.

Chuyện xảy ra quá nhanh, ta còn chưa hiểu rõ. Bỗng nhiên, trong lòng ngực khẽ động, Tiểu Kim cố sức chui ra ngoài, nhảy lên mặt đất. Nó nhìn ta một cái, sau đó luồn vào trong bụi cỏ. Một lần nữa nhìn về bóng dáng màu vàng ấy, thì nó đã cách xa chúng ta hơn một trượng.

“Tiểu Kim, mau trở về!” Ta không thể hiểu, cứ luôn miệng gọi.

Ni Mã xông đến, kéo cung lần thứ hai, đem mũi tên nhắm về phía Tiểu Kim ở phía xa.

“Dừng tay!” Ta kinh hãi, bỏ nhào tới, xô nàng ngã lên mặt đất.

Mũi tên bắn xiên ra ngoài, cắm ngay trên bãi cỏ bên cạnh chân Hạ Lan phu nhân. Thị nữ bên người bà kêu lên hoảng sợ, vội vàng kéo bà rời khỏi.

Ni Mã hung hăng đẩy ta ra, ngồi dậy thở hổn hển. Lúc này trên bãi cỏ đã không còn trông thấy bóng dáng của Tiểu Kim. Một con mèo nhỏ như vậy, lại còn là giống “Phục Hồ”, trốn vào thảo nguyên rộng lớn, muốn tìm thấy thì đúng là mò kim đáy biển.

Phu nhân giương giọng hỏi: “Hai người các ngươi không sao chứ? Chuyện vừa rồi là sao?”

“Ta cũng không biết.” Ta quay đầu nhìn Ni Mã, “Phu nhân đang hỏi người kia!”

Hai mắt Ni Mã như bốc hỏa, “Đều là chuyện tốt do người làm ra!”

“Sao lại liên quan tới ta?” Ta vô tội nói, “Đang yên đang lành, người vừa muốn giết chim vừa muốn giết mèo, thật là bạo lực mà. Sao ta có thể để mặc cho người giết con mèo của ta?”

“A!” Ni Mã hung tợn nói, “Công chúa đang giả ngây với ta có phải không? Con chim ưng lúc nãy chính là đến tìm người. Hiện tại nó đã tìm được người, ngay đến con mèo của người liền đi theo trở về báo tin. Người vui vẻ lắm phải không?”

Ta dĩ nhiên là cao hứng rồi, nên cười nói với nàng: “A! Vậy sao? Thật đúng là nên vui mừng!”

Ni Mã tức giận muốn bỏ nhào về phía ta.

Phu nhân liền hét lên: “Ni Mã, không được vô lễ với công chúa!”

“Đúng nha!” Ta vội vàng đứng lên, chạy đến phía sau lưng phu nhân ẩn nấp.

Ni Mã tức giận nói với Hạ Lan phu nhân: “Phu nhân, e là chuyện công chúa ở chỗ chúng ta hiện đã bại lộ. Chỉ sợ là không bao lâu nữa sẽ có người tìm tới cửa!”

Phu nhân nhìn ta. Ta liền làm ra dáng vẻ vừa bàng hoàng vừa đáng thương nhìn bà.

Phu nhân không khỏi than thở một tiếng: “Đều là chuyện đã định trước. Nếu Mạc Tang sớm mang công chúa trở về, thì làm gì dẫn đến những phiền phức như vậy? Aizz, con cái lớn rồi thì không nghe lời mẫu thân nữa, ta có nói hấn cũng không nghe. Nhưng người không được vô lễ với công chúa. Việc này là do chúng ta sai trước.”

Ni Mã còn muốn nói gì, nhưng bỗng nhiên dừng lại. Sau một lúc, ta cũng nhận ra có tiếng động. Mặt đất đang ầm ầm rung lên, có vẻ như đang có một đội quân lớn đang hướng về phía chúng ta.

Ta vừa mừng vừa sợ. Năng lực làm việc của Phong Tranh thật là quá cao đi, mới phút trước vừa phát hiện ra ta, phút sau đã đem đại quân tiến đến?

Một thị nữ bỗng giương tay chỉ về nơi ấy, “Phu nhân, người nhìn xem!”

Chúng ta đều nhìn qua, chỉ thấy vô số người ngựa xuất hiện trên sườn núi trước mặt, cờ bay phất phới, phô trương thanh thế. Những người này đều mặc trang phục của thảo nguyên, dĩ nhiên không phải là binh lính dưới trướng Phong Tranh. Ta không khỏi liên cảm thấy thất vọng.

Hai mắt Ni Mã sáng ngời, đặc ý nói với ta: “Là vương kỳ, đại hãn đã tới.”

“Cái gì?” Cái gì mà đại hãn?

Phu nhân nói: “Chính là đại hãn của tộc Phú Tra Nhĩ chúng ta. Có thể Mạc Tang đã đem tin tức tìm được người truyền tới đại hãn, cho nên người mới đích thân tới đây.”

Ta không hề có một chút cảm kích. Ban đầu, việc bắt công chúa vốn là chủ ý của đại hãn, hiện tại ông ta tới đây xem ta, thật giống với thời gian ở đạo quán trước đây, khi mua một con heo mới, ta và sư phụ đều phải đến xem, chẳng qua là để kiểm tra hàng.

Cút! Ta đang tự so sánh mình với heo à?

Đại hãn đến đây, chúng ta cũng không thể tiếp tục đi dạo. Phu nhân vội vàng đưa ta quay về lều, để ta chải đầu thay y phục.

Vừa chỉnh đốn xong, liền có một người từ bên ngoài sải bước đi vào lều, vừa vào liền hỏi: “A Mụ, chuyện con chim ban nãy là thế nào vậy?”

Phu nhân vừa đuổi đám người hầu không còn phận sự ra khỏi lều, vừa nói: “Không biết ở đâu bay tới một con chim ưng. Ni Mã muốn bắn nó, nhưng lại để nó bay mất. Chuyện đó con nên hỏi lại Ni Mã cho rõ ràng.”

Người nọ có vẻ lo lắng, “Người vừa mang công chúa đi ra ngoài?”

“Đúng vậy.” Phu nhân vẫn trả lời như cũ, “Không khí bên ngoài tốt như vậy, nàng lại là khách quý của chúng ta, cứ ở mãi trong phòng rất buồn chán.”

“Người...” Lâm con cũng không thể trách móc mẫu thân, chỉ có thể thở dài một hơi.

Ta nhìn sang. Giọng nói của người này có chút quen tai, nhưng lại chưa từng thấy qua hấn.

Nam nhân có mái tóc đen tuyền, buột sơ sau đầu, làn da màu đồng, ngũ quan rõ ràng, mày kiếm mắt ưng, dưới chiếc mũi cao là một đôi môi mỏng. Mẹ ta từng nói nam nhân mà có đôi môi mỏng thì thường bạc tình, cha ta chính là một ví dụ điển hình. Ta nghĩ tướng mạo của cha ta so với người này có vẻ còn trung hậu thành thật hơn.

Lúc này, nam nhân cũng dời tầm mắt đến gần. Khi hấn vừa nhìn sang, ta mới chú ý tới cặp mắt xanh như nước hồ của hấn, trong ngực thỉnh thoảng một tiếng. Không thể nào?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Phu nhân nói: “Mạc Tang, con đừng làm công chúa sợ.”

Đây là sự thật ư?! Ta cứ đứng trơ ra, nhìn vào tên người gấu bị rụng hết lông kia. Râu ria chắc là mới được cạo sạch vào ngày hôm qua, trên cằm vẫn còn một vùng xanh đen lờm chờm.

Mạc Tang chăm chú nhìn ta, môi cong lên thành một nụ cười lạnh lùng, dường như bất kỳ lúc nào cũng có thể nhào tới cắt rớt một miếng thịt của ta. Ta đã quen nhìn thấy những quan lại với dáng vẻ chừng chạc oai nghiêm, đến hôm nay mới biết thì ra nam nhân cũng có thể tràn ngập tà khí như vậy, trong lòng nói không thấp thòm chính là lừa người.

“Người của công chúa làm việc thật nhanh nhẹn, chỉ mới hai ngày trôi qua đã tìm được công chúa.”

Ta cười gượng hai tiếng, “Quá khen.”

“Mèo của người đâu?” Mạc Tang đột nhiên hỏi.

Ta thành thật nói: “Chạy trốn mất rồi.”

Mạc Tang cười lạnh, “Thật thông minh.”

Hắn lại quay sang nói với phu nhân: “Phụ hân cùng đại ca đã đến đây, yêu cầu được gặp công chúa.”

Phu nhân nhíu mày, “Ta còn muốn hỏi con đây. Đã khuyên con cho người đưa công chúa trở về, tại sao còn đi gọi phụ hân và đại ca con tới?”

“Chuyện này không phải là con làm!” Mạc Tang chán nản nói, “Trong doanh trại có mật thám của đại ca. Hôm qua con vừa mang công chúa trở về, ngay đêm hôm đó đại ca đã biết. Chỉ có điều...”

Hắn lộ ra vẻ tươi cười vui sướng khi thấy người khác gặp họa, “Có lẽ bây giờ quan phủ đã nhận được tin công chúa đang ở chỗ chúng ta. Con phải xem đến lúc đó đại ca sẽ làm thế nào để ứng phó.”

Phu nhân liền lo lắng hỏi: “Như vậy có xảy ra vấn đề gì không?”

“Cũng khó nói.” Mạc Tang lại nói, “A mẹ, người nên tạm thời rời khỏi đây trước, đợi mọi chuyện ổn thỏa rồi con sẽ đón người về.”

Ta đang yên lặng lắng nghe, thấy vậy bèn nói chen vào, “Mạc Tang đại nhân à, nếu người chịu mang ta tới đoàn hộ tống, ta sẽ nói với hoàng đế Bắc Lương là người đã cứu ta, chứ không phải là bắt giữ ta.”

Ánh mắt phu nhân sáng lên, “Điều công chúa nói là thật?” Bà cũng không muốn nhìn thấy con mình cùng quan binh đối địch.

Mạc Tang liếc ta một cái, “Công chúa, người nói nghe dễ dàng quá. Nếu ta để người đi mất, thì ta biết ăn nói với cha ta thế nào đây?”

Ta hít sâu một hơi, bình tĩnh nói: “Mạc Tang, ta chỉ là đang nói tới một đạo lý rất đơn giản. Cha người mặc dù là đại hân, nhưng cũng không thể so sánh với hoàng đế Bắc Lương. Chỉ cần có hoàng đế làm chỗ dựa, người còn sợ cha và đại ca của người hay sao? Khoan nói đến chuyện mấy năm nay người cùng phu nhân phải chịu cực khổ ở bên ngoài, người còn phải mang theo mọi người lưu lạc tại thảo nguyên, cuộc sống thật là tốt đó nha.”

Sắc mặt Mạc Tang liền trở nên khó coi, phu nhân cũng tái mặt nhìn ta chằm chằm.

Ta lại châm thêm dầu vào lửa, “Nếu người là một tên đần độn thì ta có thể hiểu, nhưng đáng tiếc, ta thấy người thoát nhìn lại có vẻ là người tài. Nếu cha người chết đi, người cho rằng đại ca người vẫn còn xưng huynh gọi đệ với người sao?”

Phu nhân vừa nghe ta nói như vậy, liền hiện ra nét mặt khần trương, lập tức đưa tay kéo Mạc Tang.

Sắc mặt hắn hiện giờ đã vô cùng xấu xí. Ta vừa nhìn liền cảm thấy rất hài lòng. Chắc chắn ta đã nói trúng vào tâm tư của hắn, không thì mặt hắn đã không khó coi như vậy.

Phu nhân nhỏ giọng nói với Mạc Tang: “Đại ca con âm mưu bắt cóc công chúa, tức là đã đắc tội với Bắc Lương đế. Chuyện này vốn không liên quan tới con, ta sợ rằng đến lúc đó con cũng sẽ bị liên lụy vào.”

Mạc Tang cắn răng nói, “A mẹ, chuyện này con cũng hiểu...”

Ta cũng không muốn bức bách hắn quá mức, “Người cũng đừng quá lo lắng. Không phải người nói muốn dẫn ta đi gặp đại hân sao?”

“Người vội vàng cái gì?” Mạc Tang nói, “Ta vẫn còn chuyện chưa nói xong. Sáng hôm nay thu được tin báo. Trên đó viết, đội ngũ đón dâu sau khi gặp phải cuộc tập kích vào tối hôm kia, đã nhanh chóng hội hợp cùng với vệ binh đến hộ giá. Đoàn người hộ tống công chúa liền khần trương di chuyển về hướng bắc, hôm nay đã vào đến thành trì.”

Nói xong, hắn liền dùng ánh mắt hứng thú nhìn ta. Đáng tiếc ta không phải là công chúa thật, và cũng không thể giả được biểu cảm hoảng sợ. Ta vô cùng bình tĩnh nói: “Nhìn xem, ta đã sớm nói qua, ta không phải là công chúa rồi.”

Phu nhân đưa tay che miệng, nhỏ giọng kêu lên kinh ngạc. Mạc Tang nhìn qua thì khá bình tĩnh, phỏng chừng đã chuẩn bị tâm lý.

Mạc Tang hỏi: “Nếu người không phải là công chúa, vậy người là ai? Sau khi đội hộ tống tới thành trì, lập tức dán thông cáo, nói là cần tìm một cô nương trẻ tuổi. Giống trông khua chiêng rầm rộ như vậy, người đừng nói với ta người chỉ là một cung nữ bình thường?”

Sau đó hắn lại rút ra một cuộn da dê, quơ qua quơ lại trước mặt ta.

Ta tập trung nhìn vào, chỉ thấy bên trên vẽ một cô gái có mái tóc dài cùng một cặp mắt to tròn, trông cũng có vài phần giống ta. Bức tranh vẽ đẹp như

vậy, chắc là do Phong Tranh vẽ. Bọn họ thật là đang tìm ta.

Ta dùng giọng điệu vô cùng thành khẩn nói: “Xem ra đúng là tìm ta nha.”

Mạc Tang đem tờ da dê kia vò thành một cục. “Nếu quan phủ đã ra giá cao như thế để tìm người, thì cho dù người không phải là công chúa, thân phận cũng không tầm thường. Nghe mọi người nói khi Nam Lương công chúa đi hòa thân, hi nương đi theo chính là trưởng nữ của Ngụy Vương, Thụy Vân quận chúa...”

Phu nhân vừa nghe, liền nghi hoặc nhìn ta.

Ta thẳng thắn gạt đầu thừa nhận: “Đúng vậy, ta chính là Thụy Vân quận chúa.”

Mạc Tang không còn lời nào để nói, hần chỉ ngồi xuống, đỡ trán thở dài. Ta gần như có thể nhìn thấy đầu hần đang bị một luồng khói đen bao phủ.

Ta trái lại còn đi an ủi hần, “Là do trình thám của đại ca người nói người bắt được công chúa, cũng đâu phải do người nói với hần. Người chỉ cần giải thích với cha người tất cả chỉ là hiểu lầm. Hơn nữa, tuy ta không phải là công chúa, nhưng đường đường cũng là con gái của Ngụy vương, Thụy Vân quận chúa. Chỉ cần người về ta trở về, cha ta tất nhiên là cảm tạ đại ân đại đức của người rồi. Người trong giang hồ, cũng không thể thiếu việc móc nối ở khắp nơi, thêm một người bạn, cũng tốt hơn thêm một kẻ thù mà. Người nói có đúng không?” *BL: vốn dĩ là ta định dùng chữ “quan hệ” nhưng thấy nếu để “móc nối” thì nghe hay hay ^^*

Trên mặt ta nở một nụ cười chân thành làm cho Hạ Lan phu nhân vô cùng cảm động. Bà lập tức quay sang nói với Mạc Tang: “Công chúa... Quận chúa nói cũng có đạo lý. Đại ca con là người như thế nào, chúng ta đều rất rõ ràng.”

Mạc Tang ngẩng đầu nhìn ta: “Người có biết nguyên nhân những người đó muốn bắt công chúa không?”

Ta nhún nhún vai, “Nếu không có công chúa, thì chuyện hòa thân hiển nhiên là không thành. Nam Lương sẽ trách cứ Bắc Lương không hộ giá an toàn, Bắc Lương sẽ phản bác trở lại nói người bắt cóc công chúa là do Nam Lương phái tới. Sau đó lại bắt đầu chiến tranh. Trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi. Để ta nghĩ xem, ai được lợi nhất trong cuộc chiến tranh này? A, đúng rồi, đương nhiên là Tần quốc. Ta còn nghe mọi người nói, kỳ thật trên thảo nguyên có không ít bộ lạc câu kết với Tần quốc, vụng trộm khai thác khoáng sản, Bắc Lương để đã vô cùng bất mãn...”

Mạc Tang ném tới một ánh mắt sắc lẹm như mũi tên. Ta thức thời ngâm miệng, lại nở ra một nụ cười vô hại.

Đôi mắt Mạc Tang nheo lại, sâu không thấy đáy. Hần cân nhắc một lát, rồi nhỏ giọng nói: “Muốn ta mang người trở về cũng được, nhưng ta có một điều kiện.”

“Đại nhân mời nói.”

“Ta muốn người giả làm công chúa.”

Ta buột miệng cười, đảo mắt nhìn một cái, “Thật ra không cần đóng giả công chúa, chỉ cần các người xem ta là công chúa là được.”

Mạc Tang buồn bực cười nhạt. Lúc này, chúng ta đã có được tiếng nói chung, phải nhanh chóng giải quyết dứt khoát.

Chuyện tranh chấp trong bộ lạc của hần, ta cũng lười đi hỏi. Mạc Tang lại nói cho ta biết, công chúa và mọi người đang ở trong thành, chậm chạp trì hoãn việc lên đường. Quan phủ lại phái thêm mấy ngàn tinh binh, tiến vào thảo nguyên tìm kiếm khắp nơi. Vì từ lúc vào thành, công chúa chưa từng lộ diện, cho nên mọi người đều hoài nghi thân phận thật sự của vị công chúa kia, cũng vì chuyện này mà Mạc Tang mới tranh thủ được cơ hội.

Sau đó, Mạc Tang mang ta đi gặp phụ hần của hần.

Đại hần đang ở trong chiếc lều lớn, ngoài cửa tập trung rất nhiều người, như đang đặc biệt chờ chúng ta.

Thấy bọn ta tới, một người cao lớn ăn mặc hoa lệ từ trong đám người bước ra. Mạc Tang đang đi bên cạnh ta liền nắm lại tay phải, đặt lên ngực, kêu một tiếng: “Đại ca.”

Người kia cười ha hả, vô cùng nhiệt tình vỗ vai Mạc Tang, “Đệ đệ, lần này đệ đã lập được công to rồi, phụ hần đang rất cao hứng. Ca ca vui mừng thay cho đệ!”

Giọng nói của Mạc Tang vang lên không mặn không nhạt, cũng chẳng vì được gặp đại ca mà vui mừng, “Chẳng qua do vận khí của tiểu đệ tốt thôi.”

Người nọ nhìn thấy ta, dừng một chút, xoay người hành lễ, “Công chúa, tại hạ là huynh trưởng của Mạc Tang, người có thể gọi ta là A Mục Hần.”

A Mục Hần đúng thật là huynh đệ của Mạc Tang, dung mạo giống nhau tới ba phần, đều có một đôi mắt màu xanh lam. Chỉ là ngũ quan của Mạc Tang tinh xảo tuấn mỹ, người cũng còn trẻ, trong khi A Mục Hần thì lớn hơn chừng mười tuổi, bộ dạng có vẻ thô lỗ lạnh lùng hơn nhiều, chiếc mũi ưng cùng với đôi môi mỏng làm tướng mạo hần thêm phần ác nghiệt, vừa nhìn là đã biết từng trải qua nhiều cuộc gió tanh mưa máu.

A Mục Hần chăm chú đánh giá ta, ánh mắt sắc bén như rấn làm cả người ta đều cảm thấy không thoải mái.

Khỏe miệng hần nở ra một nụ cười đầy ẩn ý, “Công chúa mời đi theo. Phụ thân tại hạ thân thể không được khỏe, hiện đang tạm nghỉ ngơi trong trường,

đang chờ bái kiến công chúa.”

Ta bị dẫn tới Vương lều, hần thay ta vén lên rèm che, mời ta vào.

Trong lều rất xa hoa rực rỡ, lò sưởi hùng hực cháy, không khí vô cùng ấm áp. Ngay giữa lều là một chiếc ghế dựa to mềm mại, một người đàn ông tóc hoa râm đang ngồi tựa vào, trên người khoát da thú thật dày.

“Công chúa đã tới?” Lão nhân này đang cố hết sức ngồi dậy dưới sự giúp đỡ của hai người hầu, giọng nói vang lên trầm thấp hùng hậu, lại hơi có chút khàn khàn, “Công chúa, xin thứ lỗi cho sự thất lễ của lão phu. Người đã có tuổi, đi đứng lại không tiện, không thể ra nghênh tiếp công chúa. Mong công chúa lượng thứ.”

Nhìn ông ta dù sao cũng đã lớn tuổi, cứ nói hai câu lại thở gấp ba lượt, muốn ông ta quỳ xuống dập đầu hành lễ, ta cũng thật sự nhận không nổi.

Nếp nhăn trên mặt ông ấy nhiều như rãnh sông mạch núi, ghi lại những năm tháng đã trôi qua. Ốm đau do bệnh tật dày vò làm ông trông vô cùng tiều tụy, nhưng ánh mắt vẫn toát ra sự tinh anh. Ánh mắt ấy dừng lại trên người ta, vẫn lợi hại sắc bén như trước.

“Dùng cách này để mời công chúa đến đây là ngoài ý muốn của lão phu. Công chúa xin cứ yên tâm, lão phu cũng không có ý định làm hại người. Người chỉ cần lưu lại đây mấy ngày, chờ mọi chuyện êm đẹp, lão phu liền mang người quay về Nam Lương một cách bình an vô sự.”

Nam Lương?

Ta ngạc nhiên nói, “Đại hãn, lần này ta tới Bắc Lương, là vì hòa thân.”

“Lão phu dĩ nhiên là biết.” Ông ta cười híp mắt, “Chính là, công chúa, có nhiều việc cũng không thể quá miễn cưỡng.”

Ta lại nói: “Bắc Lương hoàng đế biết ta bị mất tích, người đã phái binh đi tìm ta. Khắp thiên hạ không có bức tường nào mà không lọt gió, chuyện ta đang ở đây, tin rằng sẽ nhanh chóng truyền tới tay người.”

Ông ta gật gù đồng ý, lại nói tiếp: “Công chúa có nghĩ tới chuyện, người bị giữ mấy ngày, danh tiết đã có điều tổn hại, cho dù có thể trở về, nhưng người vẫn cho rằng Bắc Lương đế còn có thể cưới người hay sao?”

Đúng là một lão bất tử. Ta thầm nghĩ trong lòng. May mắn người bị bắt chính là ta mà không phải Gia Nguyệt, nếu không, cuộc liên hôn giữa hai nước e là sẽ không có cái kết hoàn hảo.

Ta cũng không muốn tranh luận với ông ta, có nói cũng vô dụng. Vạn nhất lỡ miệng nói gì đó làm bại lộ thân phận thật, người chịu thiệt là ta nha.

Ông ấy thấy ta trầm mặc, nghĩ là ta sợ, lộ ra thần sắc thỏa mãn. (Mer: biến thái >.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Làn da vừa tiếp xúc với không khí mát lạnh, ta liền rung mình một cái.

Hai người kia trao đổi với nhau một ánh mắt, đem quần áo của ta mặc trở lại.

Ta bực tức nói: “Đã thấy rõ rồi chứ? Hải lòng chưa?”

Cô gái kia liền quỳ xuống, “Tiểu nữ mạo phạm đến công chúa, xin công chúa tha thứ. Hiện giờ công chúa có thể quay về nghỉ ngơi.”

Ta thả lỏng bàn tay đang nắm chặt. Cẩn tắc vô ưu, may mà ta có đề phòng, đem qua lạng lẽ cấu phía sau gáy một cái, làm ra một cái dấu. Bớt cùng chỗ bị bấm tím cũng khá giống nhau, hai người này không nhận ra cũng là điều dễ hiểu.

Đại hãn lại đem hai người con trai triệu vào trò chuyện. Ta trở lại lều của Hạ Lan phu nhân ngồi cả nửa ngày, Mạc Tang mới trở về.

Phu nhân hỏi: “Phụ hãn con có nói gì không?”

Mạc Tang trả lời: “Những chuyện rườm rà này, a mụ không biết thì tốt hơn.”

“Vậy con định sắp xếp quận chúa như thế nào?”

“Phụ hãn để người tạm thời chiếu cố tới nàng.” Mạc Tang lại quay sang ta, “Phụ hãn và đại ca ta cũng chưa biết việc người ở đây đã bị lộ, hơn nữa cũng

rất tin tưởng người là công chúa. Ta sẽ không chủ động thả người đi, nhưng khi quan phủ phái người tới cứu người, ta sẽ tạo điều kiện thuận lợi cho người. Người nên nắm chắc lấy cơ hội đó.”

“Được!” Ta nói, “Nhưng người đang giữ kiểm của ta, tốt nhất nên trả lại cho ta. Đó là của mẹ ta tặng.”

Mạc Tang liền gọi Ni Mã mang thanh kiếm trả lại cho ta.

Ta cầm kiếm kiểm tra một lượt, sau đó mang vào sau lưng.

Mạc Tang đứng bên cạnh nhìn, không nhịn được chế nhạo: “Ai cũng nói con gái Nam Lương các người đều dịu dàng yếu đuối, bình thường ở nhà không vẽ tranh thì cũng thêu hoa, cửa lớn không ra, cửa sau cũng không bước. Vậy mà người đường đường là một quận chúa kim chi ngọc điệp, lại đi múa đao đánh kiếm. Ta xem bộ dáng của người, cho dù chỉ là khoa tay múa chân, nhưng cũng học khá lâu rồi à?”

Ta cười đắc ý, “Ta dĩ nhiên không phải là tiểu thư bình thường trong khuê phòng, người tới thử sẽ biết.”

Một nhọc cả một ngày, mặt trời cũng xuống núi. Đại hãn phái người tới mời phu nhân qua dùng cơm, ta chỉ phải ở lại trong lều ăn cơm cùng Mạc Tang.

Người hầu bưng lên thức ăn cùng trà sữa nóng, đem một đùi dê nướng vàng thơm tới trước mặt ta, làm cho ta chép miệng liên tục (merry: ta cũng thèm a~). Trong lều chỉ có hai chúng ta, ta cũng không chú trọng lễ tiết, cầm nguyên một chiếc đùi dê mà cắn, ăn vô cùng ngon miệng.

Mạc Tang nhìn ta một lúc lâu, cuối cùng cũng không nhịn được hỏi: “Nhìn người có chỗ nào giống công chúa hay quận chúa chứ, cho dù người nói mình chỉ là một cung nữ bình thường, ta nghĩ cũng không có ai tin. Không phải người đang lừa gạt ta đó chứ?”

Ta liếc hắt một cái, “Có gì lạ đâu? Người thử ra ngoài hỏi thử xem, có ai mà không biết Thụy Vân quận chúa từ nhỏ đã ra ngoài học tập rèn luyện.”

Mạc Tang hỏi: “Người học tập cái gì?”

Ta cười: “Cái gì cũng học. Từ giặt quần áo nấu cơm, cho heo ăn cho gà ăn, lên núi đốn củi lấy thuốc, cho đến trồng lúa trồng rau, cái gì ta cũng biết. Người đừng có mà xem thường ta, nếu đem hai người chúng ta ném vào thâm sơn cùng cốc, ta sống còn thoải mái hơn người.”

Mạc Tang nghe xong, ngạc nhiên nhìn ta từ đầu đến chân, “Nam Lương hoàng đế muốn người tiến công chúa đi hòa thân, quả thật là chọn đúng người.”

“Cũng không phải sao? Có cô nương nhà ai vô tư như vậy, không màng danh tiết của mình bị tổn hại, dám đóng giả công chúa lôi kéo truy binh đi chứ?”

Ta nói tới đây, bỗng dừng nghĩ đến, danh tiết của Gia Nguyệt không bị ảnh hưởng, nhưng danh tiết của ta thì coi như xong rồi. Cha ta chỉ sợ là nỡ con lỏi đình, nhẹ nhất cũng là đánh cho ta một trận.

Nghĩ vậy ta hối hận vô cùng. Lúc đầu ta chỉ là nhiệt huyết sôi trào, nhận lời đóng giả công chúa để diễn vở kịch này. Nhiệm vụ của ta chỉ là đi trộm bảo vật, cũng không phải thật là đi đưa dâu gì, Gia Nguyệt có lấy chồng được hay không cũng có liên quan gì đến ta đâu, ta chỉ cần trộm được bảo vật mang về là coi như đại công cáo thành rồi.

Thật là, sai một ly đi một dặm* (* nguyên văn: nhất thất tức thành thiên cổ hận: một lần say chân để hận nghìn đời). Đại sư huynh luôn nói ta làm việc đều không suy xét cẩn thận, thực không sai một chút nào. Cũng không biết nếu bây giờ ta chạy đi báo tin với sư phụ, để ông tới cứu vẫn chuyện này, như vậy có thể giữ lại cái mạng nhỏ của ta không?

Bỗng nhiên có người vỗ vỗ vai của ta, ta ngẩng đầu, thì thấy gương mặt Mạc Tang đang ở ngay trước mặt. Hắn ra vẻ thông cảm nói: “Người cũng đừng quá lo lắng. Nếu danh tiết của người bị hao tổn, lúc quay về không ai chịu lấy người, thì ta lấy người là được chứ gì.”

Ta há hốc miệng, “Cái gì?”

“Ta nói là ta sẽ lấy người nha.” Mạc Tang nhếch miệng cười, giống như mình đang làm việc thiện tạo phúc vậy.

“A? Vậy ta cũng nên cảm tạ người rồi?” Ta bắt đầu bốc hỏa, mấy lần suýt không nhịn được muốn đem đùi dê đang cầm trong tay đánh vào mặt hắn.

Mạc Tang kiêu ngạo hất cằm, “Người còn mong gì nữa? Bộ lạc Phú Tra Nhĩ của chúng ta chính là bộ lạc đệ nhất thảo nguyên, ta đường đường là Nhị vương tử, lại đã tự lập, hơn nữa cũng đã được phong đất. Cho dù người là con gái của Ngụy vương, gả cho ta cũng không tính là thiệt thòi.”

“Đúng nha!” Ta nghiêng răng nghiêng lợi, “Ca ca người hại ta bị giữ ở đây, danh tiết bị mất, thế mà người vẫn lấy đứa con gái hư hỏng như ta. Cha ta mà biết, sẽ vui đến phát khóc.”

Mạc Tang cũng không biết là ngây thơ hay là cố ý, vẫn dương dương tự đắc nói: “Người không cần quá lo lắng, đến lúc đó ta sẽ đưa một phần sinh lễ thật long trọng tới nhà người.”

Ta châm chọc nói: “Sinh lễ như thế nào? Một ngàn con trâu, hay hai ngàn con dê đầu đàn.”

Mạc Tang giễu cợt, “Muốn lấy người cần nhiều dê bò như vậy sao?”

Ta giận. Mạc Tang vội vàng kéo ta, “Ai nha nha, chỉ là đùa một chút thôi mà! Sao lại dễ tức giận như vậy...”

Tên này, lúc trước thì thô lỗ lại lãnh khốc vô tình, không nghĩ tới cũng là một tên ngốc.

Đêm đó, ta nằm trên giường, mãi vẫn không ngủ được. Ngoài màn ánh lửa bập bùng, giống như có một tiểu tinh linh đang nhảy múa. Lính gác tuần tra qua lại quanh lều, bước chân rung động trên cát. Mấy tỷ nữ được đại hân phái tới “hầu hạ” ta đang ngủ ở phòng riêng phía trước, thỉnh thoảng có thể nghe được âm thanh của các nàng đang thấp giọng trò chuyện.

Ta than nhẹ một tiếng. Cũng không biết Phong Tranh đã nhận được tin tức chưa, hay đã đang lên kế hoạch cứu ta? Ta xoay người lại, vừa nhắm mắt, liền nhớ tới ánh mắt đêm đó của hắn trước lúc chúng ta tách ra.

Từ trước tới nay, hắn chưa từng dùng ánh mắt như thế nhìn ta. Bình thường khi hắn nhìn ta, trong mắt hơn phân nửa là ẩn chứa sự khinh thường, lạnh nhạt, hoặc hoàn toàn không chú ý tới ta. Cho tới bây giờ hắn cũng không dùng ánh mắt tràn đầy bất lực cùng áy náy như vậy nhìn qua ta.

Đêm đó, ta mơ thấy một giấc mơ kỳ quái. Ta mơ thấy đội hộ tống cuối cùng cũng không đợi được, phải bỏ qua việc tìm ta mà tiếp tục đi về phía bắc. Phong Tranh vốn là người lấy đại cục làm trọng, cũng chỉ phải đi theo.

Ta cứ như vậy bị bỏ lại thảo nguyên, muốn trốn cũng không chạy thoát, qua một thời gian, bị gả cho một tên chăn nuôi ở thảo nguyên, sinh bảy, tám đứa con. Lại qua thêm mười năm, Phong Tranh đi sứ ở Bắc Lưonglân nữa, khi đi ngang qua liền gặp phải ta. Lúc này, ta đã trở thành một phụ nữ trung niên, trên người mặc áo da, búi tóc. Đứa con trai lớn đòi ăn kẹo, đứa nhỏ lại cần đi vệ sinh, hai tay ta đều là vết chai, phong sương đầy mặt. (_ _!! Chị làm gì mà hình dung mình thảm thế.)

Phong Tranh vẫn là hình tượng công tử tuấn tú lịch sự như mười năm trước, quần là áo lụa, dáng vẻ đầy cao ngạo. Dĩ nhiên là hắn không còn nhận ra ta, chỉ muốn xin ta một chén nước uống.

Ta kéo tay hắn nói: “Là ta đây Phong Tranh, ta chính là Lục Đường Vũ!”

Hắn nói: “Thụy Vân quận chúa đã chết từ lâu. Tên điều phụ này thật to gan dám giả mạo quận chúa!”

Hắn cười ngửa đi mất, ta liền đuổi theo hắn, vừa chạy vừa kêu: “Ngươi đừng đi! Ngươi đã nói sẽ quay về tìm ta! Sao ngươi lại không thực hiện lời hứa?”

Ta cứ như vậy đuổi theo, chân chợt vấp một cái, nặng nề ngã xuống.

Sau đó ta giật mình tỉnh lại, bị dọa đổ cả mồ hôi lạnh.

Ta vỗ vỗ ngực, trong lòng còn chưa hết kinh hoàng, nỗi sợ hãi bao phủ tâm trí cũng chưa tiêu tán.

Đầu tiên ta khinh bỉ bản thân mình, sao có thể chịu sự uất ức như thế, làm nông phụ thì coi như xong đi, mà lại còn đuổi theo phía sau Phong Tranh như vậy. Sau lại nghĩ, nếu thật sự thẳng thắn Phong Tranh này không tới cứu ta, cho dù chết ta cũng sẽ đi tìm hắn, sau đó biến thành lệ quỷ, cứ nằm trên xà ngang nhà hắn, kêu gào than khóc mỗi đêm, để hắn ngay cả nhà vệ sinh cũng không dám đi.

Sau khi ta bình tĩnh trở lại, bỗng nhiên phát hiện ra có chuyện khác thường.

Yên lặng, vô cùng yên lặng.

Ánh sáng từ bên ngoài vẫn như cũ, nhưng những người hầu ngủ ở phòng ngoài thì yên lặng đến mức không nghe được cả tiếng hít thở.

Ta vén chăn ngồi dậy. Đột nhiên có một đôi tay vươn ra từ bóng tối, che kín miệng ta. Đôi tay kia nóng bỏng, âm thanh vang lên cũng rất quen thuộc.

“Suyt! Là ta!”

Tìm ta đập mạnh đồn dập.

Là Phong Tranh!

Ta biết hắn sẽ tìm cách cứu ta ra, nhưng không ngờ rằng hắn lại đích thân tới.

Ta gạt đầu một cái, Phong Tranh liền thả tay ra.

Trong bóng tối, có thể lơ mơ thấy được hắn mặc trang phục màu đen, dùng khăn che mặt, chỉ để lộ cặp mắt sáng như sao ra ngoài.

Hắn quan sát ta hồi lâu, hơi yên tâm gật gật đầu.

Ta bước xuống giường, nhanh chóng khoát thêm áo ngoài và giày vào, cầm lấy bảo kiếm, sau đó đi theo Phong Tranh ra ngoài.

Tỷ nữ ở gian ngoài đều đang ngủ say, rõ ràng là bị hạ được.

Phong Tranh vén rèm nhìn ra ngoài, sau đó cầm lấy tay ta, kéo ta chạy trốn.

Tên này thật là, đã không còn là trẻ nhỏ nữa rồi, còn kéo tay làm gì.

Ta theo bản năng tránh ra, lại thấy hắn không vui nhũn mày, càng đem tay ta nắm lại chặt hơn.

Bây giờ đang là trước lúc bình minh, trong doanh trại trừ bỏ lính gác, tất cả mọi người đều đang ngon giấc, khắp nơi tĩnh mịch, không có cả một tiếng côn trùng.

Ta theo sau Phong Tranh hướng phía đông đi qua, chân đạp trên cỏ, phát ra âm thanh sần sật khe khẽ.

Phong Tranh bỗng nhiên dừng lại, kéo ta trốn vào góc tối của một căn lều.

Hai chúng ta không dám thở mạnh, một lát sau, một ít lính gác đi tuần qua đứng vào nơi chúng ta vừa đứng.

Chờ bọn họ đi khuất, Phong Tranh mới kéo ta tiếp tục đào thoát.

Chưa đi được bao xa, một con chó vàng không biết ở đâu chạy ra, hướng về phía chúng ta lớn tiếng sủa.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Đám quân lính tuần tra ban nãy nghe thấy động tĩnh liền hô to một tiếng, hướng về phía chúng ta chạy tới.

Phong Tranh định kéo ta chạy, ta lại nhanh chân bước lên, đá vào con chó phá đám kia một cái.

Con chó liền roi xuống một chiếc lều gần đó, khiến những người trong lều giật mình kêu lớn.

“Người làm gì vậy?” Phong Tranh gầm nhẹ, dùng sức tóm lấy ta mà chạy.

Ta nói: “Ta chỉ muốn đánh lạc hướng quân lính thôi mà!” Ta cũng có phải là một người thích ngược đãi động vật đâu, là do đang ở tình huống đặc biệt thôi.

Đúng như ta đoán, đám quân lính cho rằng vụ ồn ào phát sinh từ nơi đó, liền hướng bên kia chạy tới. Ta cùng Phong Tranh thuận lợi trốn ra khỏi quân doanh.

Dưới sườn núi, có hai con hắc mã đang lẳng lặng ăn cỏ. Sắc trời khá tối, nếu không phải Phong Tranh chỉ cho ta, ta còn không phát hiện được chúng nó.

Chúng ta hướng về đám ngựa mà chạy. Đột nhiên, trong bụi cỏ chui ra một túm lông vàng, nhắm vai ta mà nhảy đến.

Ta kinh hãi hô nhỏ: “Tiểu Kim.”

Con mèo nhỏ bắt an kêu nhẹ, móng vuốt bầu chặt lấy áo ta .

Ta cùng Phong Tranh bắt giặc đứng lại.

Phong Tranh cau mày, cảnh giác nhìn xung quanh.

“Người đến tiếp ứng đâu?” Ta cũng phát hiện ra chỗ không đúng.

Đột nhiên Phong Tranh đem ta kéo mạnh ra phía sau, còn bản thân thì rút ra bội kiếm.

Gần như ngay lúc đó, bốn phía đột ngột nổi lên ánh lửa. Quân lính Phú Tra Nhĩ cảm được từ khắp phía xông ra, vây chúng ta vào giữa.

Trong đầu ta bỗng ồng một tiếng báo động, ngay lập tức cũng rút kiếm ra.

Ánh lửa sáng bừng khắp nơi, lúc này ta mới nhìn rõ trên sườn núi phía trước chạy đến mấy hắc y nhân, chắc là thị vệ Phong Tranh mang theo đến cứu ta.

“Cẩn thận!” Phong Tranh thấp giọng nói, “Bọn hắn có thể sẽ hạ độc.”

A Mục Hãn chậm rãi từ trong đám binh lính đi ra, mặt tràn đầy tươi cười đắc ý.

“Công chúa, người thật cho rằng ta không hề hay biết vụ truyền tin lúc ban ngày sao?”

Ta thềm mắng một tiếng, quay sang hỏi Phong Tranh: “Bây giờ phải làm thế nào?”

Phong Tranh im lặng không nói, A Mục Hân đã lên tiếng trước: “Ta khuyên hai người tốt nhất nên bỏ binh khí xuống, ngoan ngoãn buông tay chịu trói đi thôi. Đặc biệt là công chúa, người chính là cành vàng lá ngọc, đao kiếm đều là không có mất, vô tình thương tổn người, đây chính là đại tội.”

Hắn nói rất có đạo lý. Chúng ta chỉ có hai người và một con mèo, bọn hắn lại có hơn trăm người. Bây giờ nói cho dễ nghe thì chúng ta đang lấy một địch trăm, nhưng nếu thật sự liều mạng, ta cùng lắm là bị bắt lại lần nữa, nhưng còn Phong Tranh, chỉ sợ là khó bảo toàn tính mạng.

Bọn chúng đã dám bắt Nam Lương công chúa, bây giờ có giết thêm một mệnh quan nữa, cũng chẳng là gì.

A Mục Hân thấy chúng ta do dự. Hắn ngửa đầu cười ha ha, nâng tay lên.

“Mau bắt họ__”

“Khoan đã!”

Đang trong lúc nguy cấp, một âm thanh quen thuộc vang lên. Đám người lui ra, Mạc Tang đầy khí thế dẫn theo vệ binh của mình, chen vào vòng vây. Với lượng người đông như vậy len vào, chẳng mấy chốc đã phá vỡ vòng tròn lửa đang bao quanh chúng ta.

A Mục Hân tức giận nói: “Mạc Tang, đệ đang làm trò gì vậy?”

Mạc Tang bước lên phía trước, đầu tiên thâm sâu nhìn ta một cái, nhìn đến lúc cả người ta nổi đầy da gà, rồi mới quay về phía đại ca hắn nói: “Đại ca, tiểu đệ có việc muốn nói với huynh.”

A Mục Hân bức bối nói: “Chuyện gì mà không thể đợi tới lúc về nói?”

“Đại ca!” Mạc Tang ngoan cố nói, “Việc này liên quan đến công chúa, huynh nhất định phải nghe.”

Ta rung mình một cái, đột nhiên có dự cảm không tốt.

Sau đó liền nghe được thanh âm rõ ràng của Mạc Tang vang lên bên tai: “Từ khi tiểu đệ gặp được công chúa, đã bị phong thái tài hoa của nàng hấp dẫn, có thể nói là nhất kiến chung tình, tái kiến chung ái, hiện giờ đã rơi vào lưới tình quá sâu, vô phương cứu chữa. Hôm nay tiểu đệ đã bày tỏ tấm lòng với công chúa, không ngờ nàng cũng có tâm ý với đệ đã lâu, đệ và nàng chúng ta là lưỡng tình tương duyệt...”

Trong lòng ta mãnh liệt mừng hân: cả nhà người mới là lưỡng tình tương duyệt.

“... Công chúa nàng không muốn tiếp tục hòa thân, mà một lòng muốn cùng tiểu đệ song túc song phi, phiêu bạc đến chân trời góc biển, mãi không chia lìa. Đại ca, tiểu đệ đã nói hết lòng mình với huynh, chỉ cầu huynh đừng làm công chúa chịu thương tổn, mà hãy tác thành cho bọn đệ!”

Hắn vừa dứt lời, bốn phía đã yên lặng như nước, ta thậm chí có thể nghe thấy cả âm thanh nghiêng răng của chính mình.

Phong Tranh đưa mắt nhìn ta. Ánh mắt vẫn lạnh băng như trước, như ta lại có thể cảm giác được sau ánh nhìn lạnh lẽo ấy lửa giận đang bốc lên ngàn ngút.

Ta nhỏ giọng nói: “Người đừng có nhìn ta như vậy. Việc này căn bản không liên quan tới ta.”

Thanh âm của Phong Tranh vang lên một cách khô khan ẩn chứa sự kỳ quái khó tả, “Đã tới mức muốn lưu lạc chân trời với người ta, mà còn nói không biết?”

Ta đảo mắt một cái. Tên này thật hẹp hòi, không tính toán với hắn.

A Mục Hân nghe xong lại ha ha cười, “Thì ra là thế! Như vậy cũng tốt, dù sao công chúa cũng không thể hòa thân được nữa, gả cho đệ cũng là một việc tốt. Vậy đệ mau đưa tân nương của mình về chăm sóc đi thôi.”

Mạc Tang tạ ơn đại ca hắn xong, rồi giống như một chàng trai đang chìm đắm trong tình yêu, kích động đi về phía ta.

Khi hắn còn cách ta hai, ba bước chân, liền mở miệng nói: “công chúa, nàng có thể yên tâm rồi, khi chúng ta được ở chung một chỗ với nhau, sẽ mang thuyền thả vào trên hồ.”

Ta nghe chẳng hiểu hắn nói gì, nhưng Phong Tranh bên cạnh lại đột nhiên hung bạo xông lên, thân thủ mạnh mẽ, đâm về phía Mạc Tang một kiếm. Mạc Tang lui về phía sau một chút, rút ra đoản đao bên người cản lại.

Hai người họ, một người là thám hoa võ khoa, một người lại là thảo nguyên trai tráng, ắt hẳn phải ngang tài ngang sức. Nhưng không hiểu sao Mạc Tang lại biểu hiện ra vẻ chống đỡ khó khăn, liên tiếp bị đẩy lùi.

Trong lúc mọi người còn chưa kịp nhận ra tình thế, thì ta đã hiểu rõ, lập tức rút kiếm xông lại, giúp đỡ Phong Tranh một tay, thanh kiếm nhanh chóng gác lên cổ Mạc Tang, ta lại tiếp tục giả vờ điểm huyệt đạo trên người hắn.

Binh lính thấy thế, định xông vào. Ta hét lên một tiếng: “Không được nhúc nhích!”

A Mục Hân theo bản năng quát thuộc hạ, “Không được mạnh động!”

Mạc Tang quay lưng về phía mọi người, trên mặt đều cười đến sai lệch, nhưng thanh âm phát ra lại vô cùng bi tráng, “Công chúa, nàng ...nàng thế nhưng lại ...”

Ta quyết định trả thù vụ “Lưỡng tình tương duyệt” của hân, liền lớn tiếng nói: “Xin lỗi, nhị vương tử, ta đã lừa ngươi.”

“A_____” mọi người xung quanh liền phát ra tiếng cảm thán đồng tình.

Ta nhìn thoáng qua gương mặt xanh mét của Phong Tranh, không nhịn được liền thêm mắm dặm muối nói: “Thật ra vị công tử này chính là thanh mai trúc mã của ta, đôi ta đã sớm ước định chung thân. Chúng ta định mượn cơ hội ở thảo nguyên lần này cùng nhau bỏ trốn. Nên ta đã lợi dụng ngươi.”

Trong chốc lát, sắc mặt của Phong Tranh liền vô cùng phấn khích, khoe miệng co giật, gân xanh trên trán nổi hết cả lên. Hân mấp máy miệng, cũng không biết là muốn mắng ngươi, hay là muốn cắn chết ta.

Mạc Tang vất vả nhìn cười, hân giả vờ kinh hô: “Các ngươi thế nhưng...”

“Thật to gan!” A Mục Hân gầm lên, “Dám lừa gạt chúng ta, lại còn bắt cóc nhị hoàng tử. Ngươi đầu, mau đem đôi cầu nam nữ này bắt lại!”

“Tất cả đứng yên!” Ta đem kiếm trong tay kề sát vào Mạc Tang, “Dao kiếm không có mắt, nếu không may làm bị thương nhị vương tử của các ngươi cũng đừng trách ta.”

Mọi người quả nhiên kiêng kị, không ai dám tiến lên nửa phần.

A Mục Hân thấy vậy liền giận dữ, gương cung bắn về phía chúng ta một mũi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Phong Tranh nhanh chóng vung kiếm ngăn lại, đem mũi tên bay tới chém thành hai đoạn.

Hân cười lạnh nói: “Đại vương tử muốn bắn đệ đệ của mình, thật đúng là đại nghĩa diệt thân.”

Mạc Tang vội vã kêu to: “Đại ca! Mau gọi phụ hân tới.”

A Mục Hân thấy hân muốn mang cả phụ thân tới, tức giận đến run run, gầm thét kêu gọi thuộc hạ nhanh chóng bắt người. Chính lúc này, đám thù hạ mà Mạc Tang mang tới bắt đầu phát huy tác dụng. Bọn hân một mặt kêu la “không được làm bị thương nhị vương tử”, một mặt lại xông lên đầu tiên, cùng Phong Tranh giao thủ.

Hiển nhiên là đã nhận được chỉ thị của Mạc Tang, nên bọn thị vệ này lúc tấn công thì thanh thế tuy lớn, nhưng thực ra chỉ là làm bộ làm dáng, mỗi một chiêu thức đánh ra đều là khoa chân múa tay. Hơn nữa bọn họ lại đem thù hạ của A Mục Hân ngăn cản lại phía sau, đảm bảo cho chúng ta an toàn thoái lui.

Phong Tranh huyết sáo một tiếng. Hai con hắc mã nọ liền tung chân đá ngã mấy tên binh lính đang canh giữ chúng, sau đó liền vọt qua đoàn người mà xông tới đây.

Mạc Tang không cần ta ném mà tự động nhảy lên ngựa, hân còn muốn kéo cả ta lên, nhưng lại bị Phong Tranh giành trước.

Phong Tranh kéo ta ngồi phía trước, ôm ta sát vào người hân, sau đó thúc vào bụng ngựa, lao ra khỏi vòng vây.

Ba người chúng ta phá vòng vây mà chạy, phía sau từng đợt tên giống như mưa rào ào ạt bay tới, mỗi mũi đều muốn đoạt mạng người. Phong Tranh mạnh mẽ cúi người, đem ta ép sát vào lưng ngựa, cùng lúc đó hai mũi tên sắt bén xoẹt qua ngay trên đỉnh đầu chúng ta.

Không cần Mạc Tang nhiều lời, chúng ta đều ra sức giục ngựa hướng phía hồ mà chạy.

Sau khoảng nửa nén hương, cũng đã tới được biển. Mạc Tang nhảy xuống ngựa, từ trong đám cỏ lau cao ngang người lòi ra một con thuyền nhỏ. Ta cùng Phong Tranh nhanh chóng lên thuyền, nhưng Mạc Tang vẫn đứng im tại bờ biển.

Phong Tranh hỏi: “Nhị vương tử sao vẫn không lên thuyền?”

Mạc Tang lắc đầu, “Thuyền chỉ có thể chờ được hai người.”

Ta vội hỏi: “Vậy ngươi thì sao?”

“Các ngươi đã trốn thoát, A Mục Hân đã mất đi lý do “ngộ sát” ta, nên hẳn sẽ không đả thương được ta.”

Ánh lửa của đám truy binh đang lay động trên triền núi, đã có thể thấy được rõ ràng.

“Các ngươi mau đi nhanh đi.” Mạc Tang giơ tay chỉ, “Phải luôn chèo về phía tây bắc thì sẽ gặp được thành trấn. Nơi ấy không thuộc về phạm vi thể lực của bộ tộc chúng ta, lúc đó các ngươi sẽ được an toàn.”

Phong Tranh hướng về phía Mạc Tang nặng nề gật đầu, “Ân cứu mạng của vương tử, Phong Tranh sẽ khắc ghi trong lòng.”

Mạc Tang thu lại dáng vẻ phóng túng, nghiêm trang nói: “Mong rằng sau khi Phong huynh cùng quận chúa trở về, đừng quên mất lời hẹn ước của chúng ta.”

“Đương nhiên sẽ không!” Ta thận trọng nói.

Phong Tranh khua chèo, thuyền nhanh chóng rời khỏi bờ.

Mạc Tang chấp tay sau lưng đứng trên bờ biển, thân ảnh thon dài thẳng tắp, sợi tóc tung bay trong gió, ánh lửa chớp động phía sau càng nổi bật con ngươi xanh thẳm của hắn.

Ta nghĩ tới hai ngày vừa trải qua cùng hắn, tuy rằng lời nói và việc làm có chút thô lỗ, nhưng thật ra đối với ta lại rất săn sóc, trong lòng không tránh được nóng lên.

Ta đứng dậy, cất cao giọng nói: “Này! Tên của ta là Lục Đường Vũ! Đường trong Hải Đường, còn Vũ có nghĩa là mưa.”

Mạc Tang nghiêng tai lắng nghe, thanh âm ẩn chứa nội lực nhẹ nhàng truyền tới: “Lục cô nương, đợi đến lúc ta trở thành vua của thảo nguyên này, ta sẽ mang theo bò dê đến Nam Lương cầu thân ngươi!”

Đang êm đẹp sao lại quay trở lại bộ dạng này rồi? Ta nhỏ giọng thầm mắng hắn: “Không đứng đấy!”

Phong Tranh ném cho ta một cái liếc mắt, “Không đứng đấy mà ngươi còn cười đến vẻ mặt sáng lạn.”

Ta há mồm định cãi lại, hắn bỗng nhiên đem một mái chèo ném qua một bên, vọt tới đề ta xuống. Mặt ta thoáng chốc đỏ bừng, thì thấy mấy mũi tên bén nhọn vèo vèo bắn qua, mấy cây dâm trúng thuyền, còn lại đều rơi vào trong nước.

Ta bị Phong Tranh ép dưới người hắn, cảm nhận rất rõ thân thể hắn đột nhiên cứng đờ. Ta thử đưa tay sờ về phía lưng hắn, nhưng hắn lại bắt lại tay ta.

Ta vội la lên: “Ngươi làm sao vậy? Bị thương sao?”

“Ta không sao!” Phong Tranh thấp giọng nói, “Ta có mặc giáp bên trong. Ngươi ngoan ngoãn nằm sấp ở đây, không được lộn xộn.”

Ta còn muốn hỏi, nhưng hắn đã đứng vụt dậy, mạnh mẽ chèo về phía trước.

Ta biết lúc này nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, tốt nhất nên thành thật ở yên một chỗ, không nên mang thêm phiền toái cho hắn. Ta thấy động tác chèo thuyền của Phong Tranh lưu loát mạnh mẽ, cũng không giống đã bị thương, chỉ có thể cưỡng ép bản thân yên tâm trở lại.

Trên bờ, thân ảnh của Mạc Tang đã bị ánh lửa dày đặc bao phủ lại.

Có không ít binh lính cười ngựa đuổi theo, nhưng có thể do thuyền của chúng ta đã đến vùng nước sâu, ngựa của bọn chúng không thể nào tiến tới.

Phong Tranh chèo thuyền chèo mỗi lúc một xa, chỉ còn lại dòng nước đang dần dần mang chúng ta vây quanh, ánh lửa trên bờ cũng dần dần trở nên mờ nhạt, rồi mất hẳn. Lúc này chân trời từ từ sáng, vàng trắng giống như một khối bạch ngọc đọng lại nơi cuối trời, những đám mây phía đông cũng đã nhiễm một màu hồng phấn.

Ta yên lặng nhẫn nại, đến tận khi tai chỉ còn nghe thấy tiếng nước róc rách xen lẫn tiếng thở của Phong Tranh, rốt cuộc không còn nhìn được.

“Đường như... đường như bọn hắn không còn đuổi theo nữa.” Ta ngồi dậy.

Dưới ánh sáng mờ nhạt của ánh bình minh, ta nhìn thấy gương mặt trắng như giấy của Phong Tranh.

Ta nhào tới nắm chặt tay hắn, “Phong Tranh!”

Phong Tranh bị ta kéo, thân mình thoáng chốc lung lay, buột mái chèo ra. Ta vội vàng đỡ lấy hắn, để thân mình mềm nhũn của hắn ngã vào lòng của ta.

Nhìn lướt qua vai hắn, ta nhìn thấy hai mũi tên đang cắm trên lưng hắn.

Trong đầu ta giống như có một tia sấm ầm ầm nổ, tay chân bỗng trở nên lạnh toát, trong phút chốc tim ta dừng như bị chậm một nhịp.

“Phong Tranh!” Ta hét to một tiếng, “Không phải người nói có mặt giáp bên trong sao?”

Phong Tranh hồn hèn thờ, lầm bầm nói: “Phiền thật! Áo giáp... cũng không phải là vạn năng!”

“Câm miệng!” Ta đỡ hắn xuống, rút ra tiểu đao rạch áo trên lưng hắn ra.

Hắn thật sự có mặc giáp, nhưng là tên của binh lính ở thảo nguyên bên nhọn hơn so với tên ở phương nam rất nhiều. Có điều vì có tấm áo giáp này bảo hộ, nên tổn thương cũng không quá sâu, chỉ là mất máu không ít.

Lăn trong mùi máu tanh nồng, ta ngửi được một mùi vị chua cay, nhất thời thần sắc đại biến.

Ta lập tức chém đứt đuôi tên, tay nhanh chóng điểm vài đại huyệt của hắn để cầm máu, sau đó chỉ nói một câu “Cố gắng kiên nhẫn”, liền xuống tay như bay, cắt lấy thịt moi ra đầu tên, động tác liền mạch lưu loát. Không lâu sau hai đầu mũi tên nhướm đầy máu đã rơi xuống bên chân.

Phong Tranh đau đến mức hít không khí, cả người căng ra, nhưng không hề hé răng lên một tiếng nào.

“Trên mũi tên có độc. Người trước hết đừng động đậy.” Ta đỡ hắn xuống, sau đó cúi đầu, kề vào vết thương hút lấy máu độc.

Mỗi lần ta hút một ngụm, cả người Phong Tranh liền cứng lại trong một thoáng, chắc là vì quá đau. Nhưng có đau cũng phải chịu, còn hơn là bị độc chết. Ta liên tục hút máu độc cho hắn hơn nửa nén hương, miệng đầy máu, cho đến khi máu tươi chảy ra, cũng không còn ngửi được vị chua cay, lúc này mới dừng lại.

Gương mặt Phong Tranh không còn chút máu, mồ hôi ra như mưa, quần áo trên người đã ướt đầm. Nhưng ý thức của hắn vẫn còn tỉnh táo, kéo góc áo của ta, nói: “Chúng ta còn chưa thật sự an toàn, lỡ bọn chúng cử thuyền đuổi theo, vậy thì nguy rồi.”

Ta hiểu được ý nghĩ của hắn. May mắn là ta có mang theo bên mình thuốc chữa thương mà nhị sư huynh cho ta, vì đặt bên trong túi hương, nên lúc trước mới không bị tìm thấy. Thuốc của nhị sư huynh khác hẳn thuốc thường, Phong Tranh rất nhanh liền được cầm máu. Ta xé quần áo băng bó qua loa cho hắn, lại cho hắn ăn ít thuốc giải bách độc.

Sau đó cô vũ bản thân, nắm lấy mái chèo, theo hướng tây bắc mà chèo tới. Trước đây khi còn tu luyện trên núi, vào mùa hè thì thỉnh thoảng sẽ xuống núi bơi lội chèo thuyền trên sông, hiện giờ rốt cuộc cũng có chỗ hữu dụng.

Tuy rằng phía sau không có truy binh đuổi theo, nhưng ta cũng không dám lơ lửng. Ta chèo một hồi hơn nửa canh giờ, cho đến khi trời sáng, ta cũng đã thờ hồng hộc, không thể không dừng lại mà nghỉ ngơi một lát.

Vị trí của chúng ta lúc này đại khái đang ở vào chỗ trung tâm của hồ nước, bốn phía ngoại trừ nước vẫn chỉ có nước. Một cơn gió nhẹ thoảng qua, làm gợn lên tầng tầng sóng cuộn, tiểu Kim nhảy đến trên mép thuyền, lò đầu xuống nước kêu vài tiếng, ước chừng nó nhìn thấy cá.

Ta lau mồ hôi một cái, lại đi qua xem Phong Tranh.

Không xem thì thôi, ai ngờ vừa xem đã giật mình. Phong Tranh bị mất máu quá nhiều, đã bất tỉnh lúc nào không biết. Hiện tại sắc trời đã sáng rõ, ta thấy hai mắt hắn nhắm nghiền, sắc mặt xanh trắng, trên mặt đỏ ửng một cách bất thường.

Ta đưa tay sờ lên trán hắn. Ai nha, nóng đến chết mất!

Đúng là họa vô đơn chi!

Lúc này tiểu Kim bỗng ngửa cổ kêu meo meo. Ta ngẩng đầu nhìn, thì thấy trên bầu trời có một đôi cò trắng bay ngang qua. Chúng nó hướng về phía nam bay tới, bay không xa liền vỗ cánh hạ xuống, sau đó biến mất ở mặt nước bằng phẳng.

Thật tốt quá! Địa phương nào có chim làm tổ nhất định là có bờ, dù sao vẫn tốt hơn so với việc cứ ngồi mãi ở đây.

Ta chèo thuyền tới gần, quả thật nhìn thấy một vùng cỏ lau đang lay động xuất hiện trước tầm mắt.

Dường như đây là một hòn đảo nhỏ nằm ở giữa hồ, trên đảo có mấy đôi chim sơn dã làm tổ. Chúng cũng không làm người khác sợ, ta chèo thuyền lại gần, chúng liền bay đến bên cạnh, đứng trên một gốc cây khô héo, mà đánh giá chúng ta.

Trước tiên ta lên bờ nhìn nhìn. Đảo này cũng không nhỏ lắm, bờ biển đầy cỏ lau rậm rạp, ở giữa là một đồng cỏ. Ta đi đến đầu bên kia, thì vui mừng phát hiện ra có một căn nhà nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 23

Căn nhà này có lẽ do những người đánh cá để lại, ước chừng lâu rồi không tu sửa, nên khắp nơi đều bị đổ nát. Trong nhà chỉ có chiếc giường mục cùng một chiếc nồi sứ mẻ, có lẽ dùng để nấu nướng.

Ta đem giường thu dọn lại một chút, sau đó trở lại thuyền, lấy hết sức lực còn lại công Phong Tranh lên bờ, mang hán thả trên giường. Phong Tranh đang lên con sốt, cả người run lên nhẹ nhẹ. Cũng may trên người ta mặc một chiếc áo da khá dày, liền cởi ra làm mền đắp cho hán.

Ta thu xếp ổn thỏa cho Phong Tranh xong, lại quay ngược về kéo thuyền đến vịnh nhỏ trên đảo dùng cỏ lau giặt đi. Sau đó, lấy nồi sứ múc ít nước, xử lý lại miệng vết thương cho Phong Tranh, đem loại thuốc tốt nhất đắp lên, lại tiếp tục xé áo trong, cẩn thận băng lại cho hán.

Trong lúc băng bó, Phong Tranh có tỉnh lại một lần, mơ mơ màng màng hỏi: “Chúng ta đã lên bờ rồi sao?”

Ta không muốn hán lo lắng, liền lừa hán nói: “Đã lên bờ. Ngươi đừng nói chuyện, cố gắng nghỉ ngơi đi.”

Phong Tranh cũng khá nghe lời, ngoan ngoãn tiếp tục ngủ. Ta lại xé một bên tay của chiếc áo trong, thấm ướt nước đặt lên trán hán.

Ta vừa đắp vừa lầm bầm nói bên tai hán: “Ngươi thật đúng là đại gia, bồn cô nương chính là kim chi ngọc diệp, băng thanh ngọc khiết, nhưng bây giờ lại phải nói lòng quần áo, xé chỗ này bút chỗ kia, hết dùng làm vải buột vết thương cho ngươi rồi lại tới khăn lau mặt. Nếu sau này chúng ta thoát chết về được đến nhà, ngươi nếu không tặng ta mười rương quần áo để cảm ơn, ta sẽ một kiếm đâm chết ngươi.”

Phong Tranh nửa tỉnh nửa mê rên rỉ hai tiếng, giống như là nghe được lời phàn nàn của ta.

Cứ như vậy giằng co tới lúc xế chiều, Phong Tranh vẫn không có dấu hiệu hạ sốt, ta cũng có chút sốt ruột. Thuốc trong tay đã muốn dùng hết, bây giờ chỉ có thể dựa vào chính bản thân hán.

Ta thấy hán nóng đến cả mặt đỏ bừng, lúc mê man còn không ngừng dẩy dụa, hiểu được hán đang rất khó chịu. Nhưng ta cũng không có cách nào, chỉ có thể cứng rắn cởi ra quần áo của hán, dùng khăn vải thấm ít nước lạnh lau người cho hán.

Thân thể của nam nhân ta cũng không phải là chưa thấy. Nhưng đó cũng là chuyện lúc nhỏ, các sư huynh cùng nhau cởi quần xuống suối bắt cá, ta thì ở trên bờ nướng khoai. Hơn nữa dù gì ta cũng theo sư phụ học vài ngày y thuật, sinh lý cấu tạo của nam nữ đều biết rõ ràng.

Chỉ có điều biết rõ chứ không phải là thấy rõ. Nên bây giờ Phong Tranh nửa người cởi trần đang nằm trước mặt ta, lòng can đảm của ta mặc dù lớn, nhưng mặt cũng đã đỏ bừng.

Tuy mặt đỏ thì đỏ, nhưng cứu người cũng cần phải nhanh. Ta nhẫn nại lau người cho hán một lần lại một lần, nước trong nồi thay đổi không biết bao nhiêu đợt, rốt cuộc đến khi mặt trời ngả về phía tây, nhiệt độ của Phong Tranh mới từ từ hạ.

Lúc này toàn thân ta cũng đầy mồ hôi, đói bụng đến mức ngực đánh vào tận lưng, hai mắt thấy đầy đom đóm.

Tiểu Kim cũng rất biết quan tâm ta, bản thân tự bắt cá ăn, còn bắt thêm cho ta một con cá lớn. Tiếc là ta sợ ánh lửa và khói sẽ khiến cho truy bình chú ý, đá lửa không dám mang ra dùng, đành phải đem cá cắt thành miếng mỏng ăn sống. Cũng may cá nơi này chất thịt mềm mịn, ăn sống cũng không thấy tanh, ngược lại còn có vị ngọt.

Ta ăn no rồi, nhưng Phong Tranh còn nằm trên giường. Hán đang bất tỉnh nên không thể ăn được gì, ta chỉ phải không ngừng mớm nước cho hán. Hán xem như cũng biết phối hợp, ta cho uống gì hán cũng uống, đôi lúc lại lầm bầm hai câu gì đó mà ta nghe không hiểu.

Suy cho cùng bây giờ vẫn đang là lúc đầu xuân, trời vừa xẩm tối, mặt nước liền có gió lạnh thổi lên, thổi đến mức lông tơ trên người ta đều dựng đứng cả lên. Ta nhân lúc ánh tà dương còn chưa tắt hẳn đi cắt một bó cỏ lau, một phần trải lên đất, phần còn lại đem khe hở trong nhà bịt kín. Gió không thổi vào trong nhà, ban đêm cũng tốt hơn một chút.

Đêm này quả thật dài đằng đặc. Giường thì nhường cho Phong Tranh, ta chỉ có thể cuộn mình nằm trên đất, ngủ được một chút lại tỉnh. Một nửa vì lạnh, một nửa là do lo lắng cho Phong Tranh, thỉnh thoảng lại đi dò xét nhiệt độ của hán. Cũng may tuy hán vẫn còn sốt nhẹ, nhưng nhiệt độ cũng không tiếp tục tăng. Cứ dầy vò như vậy tới nửa đêm, ta thật sự là mệt không chịu nổi, mặc dù lạnh tới mức run cầm cập, nhưng vẫn nằm xuống ngủ như chết.

Đến sáng, ta mang theo một đôi mắt cú mèo từ trong cò ngói dậy, đột nhiên một chiếc áo da từ trên người ta trượt xuống. Người ta run lên một cái, nhìn lại thì đó là chiếc áo da hôm qua ta đắp cho Phong Tranh.

Ta vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía giường.

Phong Tranh đã tỉnh lại, đang tựa vào trên giường, ánh mắt sáng ngời của hán đang dịu dàng nhìn ta chăm chú. Gương mặt hán vẫn không có một chút huyết sắc, nhưng tinh thần lại có vẻ khá tốt, trên mặt mỉm cười, có lẽ là đêm qua mơ thấy mộng đẹp.

Ta thừa dịp này mặc quần áo từ tế, rồi leo lên giường, giờ tay sờ sờ trán hần, “Hết nóng rồi à? Nếu còn tiếp tục nóng sẽ nóng tới chín mất.”

Phong Tranh hơi giật mình, tùy ý để ta động tay động chân với hần, “Lúc hừng đông thì xuất mồ hôi, bây giờ đã hết sốt.”

Ta một bên vắt khăn cho hần lau mặt, một bên hỏi: “Người có đói không? Ta không dám đốt lửa, nhưng cá trong hồ này ăn cũng khá ngon, để ta gọi Tiểu Kim bắt cho người một con.”

“Cũng được.” Phong Tranh cầm lấy khăn lau mặt và cổ, bỗng nhiên cảm thấy không đúng, cầm khăn lật lại xem, “Đây là...”

“Là quần áo của ta.” Ta nói, “Người nghĩ rằng vải băng bó vết thương cho người là do ta biến ra từ không khí à?”

“Loại vải này... là từ áo trong của người?”

Ta tức giận, “Người ghét bỏ à? Đây chính là loại tơ mềm nhất. Chỗ hoang dã này, có loại vải này để sử dụng là không tệ rồi.”

“Không phải.” Phong Tranh vội vàng nói, “Vây người... người...”

“Ta cái gì mà ta?” Ta không hiểu gì hết, bùng lên nổi sát đi ra ngoài, “Người không có việc gì là tốt rồi, ăn xong chúng ta sẽ xuất phát, dù sao nơi này cũng không phải là nơi có thể ở lâu.”

Sau đó ta liền đi ra ngoài, để lại Phong Tranh ngồi một mình trong phòng không biết đang nói thầm cái gì.

Tiểu Kim bắt được hai con cá, ta cùng với Phong Tranh ăn xong, rồi đến đám cỏ lau kéo thuyền ra, tiếp tục hành trình chạy trốn.

Tiểu đảo đằng sau càng ngày càng xa, cuối cùng chỉ còn là một chấm đen nổi trên mặt nước. Có một, hai con chim nhỏ bị chúng ta kinh động, men theo mặt nước hướng phương xa bay mất.

Ban đầu Phong Tranh muốn chèo thuyền, lại bị ta nghiêm khắc từ chối. Thương trên người hần vẫn còn đang xuất huyết, lỡ đâu lại phát sốt thì phiền phức to. Phong Tranh không lay chuyển được ta, đành phải để cho ta chèo thuyền.

Cũng may đoạn đường này vô cùng bình an, không gặp được truy binh, mà vết thương của Phong Tranh cũng không tiếp tục tái phát lần nào.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Láy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Không lâu sau giờ ngọ, thuyền của chúng ta gặp được một chiếc thuyền đánh cá nhỏ. Người ngư dân kia nói vài câu tiếng Hán rồi ra hiệu bằng tay cho chúng ta biết, nếu đi xa về phía Bắc sẽ có thành trấn. Chúng ta đi theo lời chỉ dẫn, hơn một canh giờ sau, quả thật thấy bờ hồ uốn quanh tường thành cùng lầu gác.

Thành trấn bên bờ hồ này được gọi là Bối Gia, ban đầu khi Bắc Lương còn phân thành hai quốc gia thì nơi này chiếm tầm quan trọng trong chiến lược quân sự. Bây giờ phương Bắc thống nhất, quân binh sơ tán, nơi này trở thành khu buôn bán thương mại.

Bởi vì không rõ tình hình, ta cùng Phong Tranh thương lượng một lúc, sau đó quyết định, trước vào thành quan sát rồi sẽ đi tìm quan phủ. Chúng ta trà trộn vào một đám thương nhân buôn bán da để vào thành, cẩn thận đánh giá xung quanh.

“Người xem” Ta kéo nhẹ Phong Tranh một cái. Cáo thị dưới tường thành có dán thông báo tìm ta.

Cáo thị chắc mới được đưa ra vài ngày, hồng ấn vẫn còn tươi mới. Bên cạnh còn dán cái gì mà thông báo truy tìm tội phạm giết người vượt ngục, gương mặt đẹp đẽ của ta cùng gương mặt râu ria của Hồ đại thúc được đặt cạnh nhau.

Phong Tranh nói: “Xem ra Mạc Tang nói rất đúng. Nơi này không thuộc phạm vi thế lực của bọn họ. Lần này chúng ta có thể đi tìm quan phủ.”

Ta hỏi: “Một hồi đi tìm quan phủ, trên người người có gì làm bằng chứng không?”

Phong Tranh cười khổ: “Có tấm lệnh bài nhưng đã rơi mất trong lúc chạy trốn.”

“Vây làm sao bây giờ?”

“Chỉ có thể thuyết phục quan phủ phái người ra khỏi thành, liên lạc với bọn người Mông Húc.”

“Bọn họ không có tiếp tục lên đường?”

“Công chúa và Mông Húc cũng kiên trì tìm lại người bằng được.”

Ta nghe mà trong lòng hết sức cảm kích. Đặc biệt là với Gia Nguyệt, nàng vốn ghét ta như vậy.

Đi tới cửa quan phủ, ta đang định đánh trống, Phong Tranh liền kéo ta lại. Hắn lờ ta nhưng không nói lời nào, mặt nhăn nhó nhí nhí, làm ta nghĩ mãi không ra là có chuyện gì.

Ta hỏi: “Thương thế của người phát tác sao?”

Phong Tranh lắc đầu.

Ta lại hỏi: “Muốn đi đại tiện? Trong nha môn cũng có nhà xí.”

Mặt Phong Tranh tối lại, lắc đầu.

“Tìm ta mượn tiền? Không có!!!”

“Không phải vậy.”

“Vậy thì cái gì?” Bực cả mình, cái tên này có chỗ nào không khỏe sao, “Đừng nói người cũng muốn cầu hôn ta nha?”

Sắc mặt Phong Tranh xanh lét, đánh mất bộ dạng khinh khỉnh thường ngày, tức giận nói: “Ta đang nghĩ, lát nữa người đừng nhận mình là Thụy Vân quận chúa, chỉ cần nói người là một cung nữ bình thường là được.”

“Tại sao?”

Phong Tranh chần chừ nói: “Nếu để cho người ta biết quận chúa bị bắt cóc... Vậy danh tiết của người...”

Ta đoán được thế nào cũng là vì nguyên nhân này!

Ta hừ một tiếng: “Người lo lắng cái gì? Không phải Mạc Tang đã thề sẽ lấy ta sao?”

Vừa dứt lời, sắc mặt Phong Tranh liền khó coi như bị đá giày đập vào mặt, bộ dạng như muốn nhào đến bóp chết ta – nữ tử bất hiếu không biết thế nào là tang quyền nhục quốc. *nổi nhục mất nước, mất chủ quyền*

Ta gạt mình, vội vã nói: “Lão huynh, ta nói giỡn đó, không được sao?”

Đúng là không có tính hài hước, thật không biết, ngoại trừ việc hấn anh tuấn ra thì Văn Tĩnh còn vừa ý điểm nào của hắn nữa đây?

Phong Tranh lạnh lùng hừ một tiếng, không quan tâm tới ta, xoay người đi gõ cửa. Ta khó chịu đi phía sau hắn, nếu không phải vì hắn bảo vệ ta nên mới bị thương, ta đã sớm thừa dịp hấn sốt cao mà đem hắn một cước đạp xuống hồ làm mồi cho cá.

Quan địa phương của Bối Gia thành là một hắc nam nhân mập mạp, tên gọi là Qua Nhĩ Đoá gì đó, quá dài ta không nhớ. Phong Tranh không có lệnh bài nhưng vì lớn lên khỏi ngô, nói năng bài bản, Qua Nhĩ Đoá đại nhân đối với chúng ta hết sức thận trọng. Hắn vừa an bài cho chúng ta, vừa gọi sai dịch thúc ngựa đi chứng thực.

Ta nghe theo lời đề nghị của Phong Tranh, tự xưng mình là nữ quan bậc cao bên cạnh công chúa, trước cùng đại đội tách ra. Qua Nhĩ Đoá đại nhân thấy Phong Tranh luôn miệng hô hét với ta nên cũng không hề hoài nghi thân phận của ta.

Qua phu nhân là một phụ nữ trung niên cao lớn, xuyên kim đai ngân* mặc vàng đội bạc*, giọng nói rất lớn. Bà quan sát Phong Tranh từ trên xuống dưới, trên mặt cười tươi như hoa, lập tức đổi giọng gọi người đưa y phục và thức ăn tới phục vụ, quả thật so với mấy câu chào khách của mama ở Câu Lan còn niềm nở hơn. *Câu Lan: nơi hát múa và diễn kịch thời Tống Nguyên ở Trung Quốc*

Qua phu nhân từ đầu tới cuối không hề để ta trong mắt, chỉ gọi hai nha hoàn mang ta đi tắm rửa thay y phục, sau đó đem ta an bài tại một gian phòng nhỏ.

Ta nhớ đến vết thương trên người Phong Tranh liền hỏi tiểu nha hoàn: “Vị đại nhân vừa rồi đang nghỉ tại phòng nào?”

Tiểu cô nương đáp: “Phu nhân và tiểu thư đang chăm sóc ngài.”

Ta nghĩ thầm xem ra tên tiểu tử kia được đãi ngộ thật không tệ, liền ra khỏi cửa tìm Phong Tranh.

Phong Tranh nghỉ ngơi ở đình viện cách vách. Ta mới bước vào cửa viện, liền nghe thấy bên trong có tiếng ồn ào la lối, còn có nữ nhân hét lên: “Đưa cho ta! Người đưa ngay cho ta!”

Ta buồn bực, chẳng lẽ Phong Tranh cướp giật đồ của người khác? Ta bước nhanh đi tới, đẩy cửa ra.

Chỉ thấy trong phòng một mảnh hỗn độn, y phục vương vãi khắp nơi, giống như vừa gặp phải bọn cướp cạn. Chiếc áo Phong Tranh đang mặc mở rộng, lộ ra lồng ngực trắng rần rần. Trước người hắn còn có một cô nương trẻ tuổi, một thân lăng la châu thủy, giống như con nhện treo trên người hắn, xé rách y phục của hắn.

(*lăng la châu thủy: châu ngọc lụa là)

Hai người này vốn đang lờ lờ kéo kéo, ta đột nhiên xông vào, bọn họ sợ tới mức như trúng phải thần chú định thân.

Cảnh này cũng quá đẹp đi, ta hiểu ra vấn đề liên vội vàng rút cổ lui ra ngoài.

Nhưng khi vừa lui ra khỏi phòng, ta lại cảm thấy có chỗ không đúng.

Và lại, dù bất kể là người nào chủ động, nhưng theo ta thấy, chuyện Phong Tranh khó giữ được trong sạch là sự thật. Nếu tương lai hắn trở về Nam Lương mà mang theo cả vợ về, muội muội Văn Tinh của ta chắc sẽ mù quáng khóc lóc đây. Mà Văn Tinh thương tâm, cha sẽ trách tội lên đầu ta, trách ta không biết tuý cơ hành sự, không biết ngăn cản, ngay cả muội phu cũng không trông chừng cho tốt.

Cho nên chỉ cần ta còn ở bên cạnh Phong Tranh, sự trong sạch của hắn cũng chính là trách nhiệm của ta, vậy ta không thể để mặc cho hắn và tiểu yêu tinh kia ở cùng một phòng với nhau.

Một khi đã nghĩ thông suốt, ta lập tức hành động, một cước đạp cửa phòng.

Cả hai người trong phòng đều giật mình, lại đứng hình một lần nữa. Ta thấy cô nương kia vẫn như trước, quần lấy Phong Tranh như bạch tuyết, toàn bộ lồng ngực của Phong Tranh đều hiện ra, cảnh xuân lộ lộ, hai tay hắn bất lực túm lấy vạt áo.

Ta thình thịch đi tới, dùng khuỷu tay đẩy ngã cô nương kia ra, sau đó nắm lấy vạt áo của Phong Tranh, thành thực bọc hắn trở lại.

Mặt mũi Phong Tranh đỏ bừng, luôn miệng nói: “Ta tự mình làm! Ta tự mình làm!”

Ta ghé lại gần hắn, nói: “Thế nào? Ta sẽ không ăn người!”

Phong Tranh quay đi, nhăn nhó đáp: “Cái đó... nam nữ thụ thụ bất thân...”

Ta vốn muốn nói, đem qua ta lau người cho người, có chỗ nào mà ta chưa thấy qua. Nhưng thấy vẻ mặt kiên trung của hắn, sợ nói ra hắn sẽ thực sự bắt ta phải đâm đầu vào tường tự vẫn, không thể nói nên đành thôi.

Cô nương bị ta đẩy ngã cũng đã bò dậy, sau đó thì trừng mắt nhìn ta, tay chống ngang hông, miệng giận dữ nói: “Người là ai? Lại dám vô lễ với ta!”

Ta ra dáng gạ mẹ đem Phong Tranh bảo hộ phía sau, cười khi khi đáp: “Ai da, cô nương, người đừng có hiểu lầm. Ta đang cứu tính mạng người đấy!”

Cô nương kia kinh ngạc: “Cứu mạng ta?”

“Đúng vậy” Ta gật đầu một cái “Nam nhân này trước bị thương, trúng độc. Mà độc này lại vô cùng lợi hại.”

Cô gái này vừa nghe có độc, sắc mặt liền đại biến, lắp bắp nói: “Người... Người không lừa ta chứ?”

Ta đương nhiên là lừa người. Ta kéo Phong Tranh qua, chỉ vào mấy chỗ vết thương sẫm máu sau lưng hắn cho nàng nhìn, nói: “Thế nào? Hay người tự mình xem qua một chút đi.”

Lưng Phong Tranh bôi đầy thuốc, thuốc mỡ vốn có màu xanh lá cây, cho nên trông vết thương rất quý dị dọa người. Cô gái trước đây chưa từng thấy qua, mặt mày liền trở nên biến sắc.

Ta còn tùy tiện bịa đặt: “Quan trọng là độc này rất nguy hiểm, khi nó phát tác, da sẽ thối rữa, tóc sẽ rụng, vết lõm loét trên mặt sẽ càng ngày càng rộng.”

Ta còn làm vài động tác minh họa, nữ hài tử kia bị dọa đến nổi thét lên chói tai.

“Kia... kia kia.., ta mới vừa đụng vào hắn, ta trúng độc sao?”

Ta hỏi: “Người có chạm qua máu của hắn không?”

Cô gái lắc đầu.

“Vậy thì sẽ không sao.” Ta an ủi nàng: “Không có chuyện gì, không có chuyện gì! Người mau về rửa tay đi. Ta biết y thuật, nơi này cứ để ta lo.”

Tiểu cô nương như được ban ơn, lập tức chạy đi, còn làm đổ chậu nước trong tay một nha hoàn.

Ta nhìn theo bóng lưng của nàng, phát tay một cái.

P/s: Thành viên mới trong nhà này các nàng. Từ giờ Ann sẽ edit tiếp bộ Thanh Phong ôm lấy Hải Đường. Mọi người nhớ ủng hộ em ấy nha. ^^

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Phong Tranh đứng ở phía sau lưng ta, bắt đầu đi nói: “Người đứng là nói dối không cần viết trước.”

Ta huych hấn một cái: “Đừng có mà vừa được lợi lại còn ra vẻ. Nếu ta không xông vào, hiện tại người đã khó giữ được trinh tiết.”

Phong Tranh cau mày: “Cô nương còn nhỏ tuổi, sao nói chuyện thô lỗ như vậy?”

Người này quả thật không phải là loại thích thuyết giáo bình thường. Hai chúng ta quen biết hơn mười năm, người cũng không phải ngày đầu mới biết ngôn ngữ của ta thô tục. Nhưng dù có phải nói gì thì cũng đừng chỉ trích làm người ta khó chịu.

Phong Tranh cởi quần áo, ta cẩn thận xem vết thương của hắn. Cũng may đã không còn chảy máu. Vết thương hơi sưng một ít, nhưng cũng không nghiêm trọng. Mà mũi tên độc kia cũng bình thường, dùng một số loại thuốc thích hợp sẽ rút sạch chất độc.

Ta gọi hạ nhân đi thay nước mới, giúp Phong Tranh rửa sạch vết thương, bôi thuốc lên, sau đó nhắc bút viết ra đơn thuốc để giải độc, sau đó kêu người đi lấy thuốc.

Phong Tranh vừa mặc quần áo, vừa nói: “Ta không biết người còn biết y thuật.”

“Chưa từng ăn thịt heo, nhưng cũng đã từng thấy heo đi bộ.” Ta cúi đầu rửa tay “Ta đi theo sư phụ sư huynh xuống núi hành y đã lâu như vậy, đầu óc tự nhiên sẽ học được cách chữa bệnh. Người thì biết gì về ta?”

Phong Tranh buồn bực đáp: “Ai bảo ta không biết?”

Ta khẽ cười một tiếng: “Vậy người nói xem, sinh thần của ta là vào ngày bao nhiêu?”

Phong Tranh ngạc nhiên, tự nhiên lại bị hỏi khó. Hằng năm ta ở cùng sư phụ, chỉ dịp lễ tết mới được trở về, mấy năm này sinh thần đều trôi qua trong hang núi. Phong Tranh chỉ quan tâm đến Văn Tĩnh, đương nhiên không để tâm xem ta ra đời lúc nào.

Ta lại hỏi: “Vậy người có biết ta thích ăn gì, thích hoa gì, hay mặc kiểu y phục thế nào không?”

Phong Tranh đều lắc đầu, ra vẻ hồ thẹn.

Ta đắc ý nói tiếp: “Ta biết người sinh vào hai tám tháng nhuận, thích ăn cá chua cay, gà lá sen, một lần ăn phải quả ngoại ban, cả người liền phát ban. Bình thường người thích mặc y phục màu xanh, uống nữ nhi hồng* rượu Thiệu Hưng* phải được ừ mười năm. Ta còn biết, khuỷu tay trái của người còn có một vết sẹo là do năm mười tuổi người sang nhà Tam Cửu gia chơi bị chó cắn, cho nên người ghét chó thích mèo. Lần đầu người xem xuân cung đồ là năm mười ba tuổi...”

Câu nói kế tiếp liền bị vẻ mặt hoảng sợ của Phong Tranh làm cho ngưng lại trong miệng. Gương mặt tuấn tú của lão huynh hấn giống như lửa đốt, vừa lúng túng, vừa tức giận, vừa xấu hổ, vừa kinh ngạc, tóm lại biểu tình kia tương đối là phong phú, vẻ nghiêm túc này của hắn giống như người khác thiếu hẳn

Ta buồn cười đến đau cả ruột. Phong Tranh lộ ra vẻ mặt này, ta cực kì hi vọng lạc kiến *vui tay vui mắt*, cho nên ta không nói cho hắn biết, thật ra ta đã từng cùng gã sai vặt của hắn, A Chí, đi trộm rượu của cha ta nhân lúc hắn tiếp Văn Tĩnh ngâm thơ về tranh. Tiểu tử kia sau khi uống say liền đem mấy chuyện nhỏ nhặt của chủ tử hắn kể lể với ta.

Có điều sau đó Phong Tranh che kín miệng ta, chợt nhíu mày, hỏi: “Tại sao người lại lạnh như vậy?”

Rất lạnh sao? Ta đưa tay sờ sờ, chỉ cảm thấy trên đầu đồ đầy mồ hôi.

Phong Tranh lại sờ mặt và tay của ta. Ta thấy vẻ mặt ân cần của hắn, cũng không cáo buộc hắn dám chạm vào ta. Hắn sờ xong rồi nói: “Người có cảm thấy chỗ nào không được thoải mái hay không?”

Ta nói ta mới thoát khỏi nguy hiểm, lại ăn no một bữa, bây giờ thân thể khoẻ mạnh, chân tay nhanh nhẹn, suy nghĩ nhạy bén, nhĩ thanh mục minh *tai thính mắt sáng*, nơi nào cũng thoải mái.

Phong Tranh hoài nghi, dạn dò ta: “Người đã đi suốt một ngày một đêm, tối hôm qua cũng không có nghỉ ngơi. Ta là sợ người bị cảm lạnh.”

Ta đáp: “Chúng ta đi cùng một đường, người còn mang vết thương trên mình. Thế nào thì cũng là người thảm hại hơn ta.”

“Ta là người tập võ.”

“Chẳng lẽ ta không phải sao?”

Phong Tranh cười một tiếng, ta có thể nhìn ra trong đó bao hàm cả thái độ khinh khỉnh cùng phủ nhận.

Được rồi, được rồi! Ta không cùng hấn cãi cọ. Hạ nhân của Qua gia tới hầu hấn ăn cơm, ta liền cáo từ trở về phòng mình.

Hấn vừa mới nhắc nhở như vậy, ta cũng cảm thấy đau nhức cả người. Chắc là do thiếu vận động, tự nhiên lại phải cưỡi ngựa chạy cả đêm, còn phải chèo thuyền chạy trốn, hao tổn thể lực quá độ.

Ta vừa đi, Phong Tranh liền gọi ta lại, nói: “Ngày mai Mông Húc sẽ nhận được tin tức. Tốt nhất người nên nghỉ ngơi cho tốt.”

Ta vẫy vẫy tay, tỏ ý biết rồi.

Trở về phòng, tiểu nha hoàn đã chuẩn bị giường cho ta. Chấn ở phương Bắc được ủ vô cùng ấm áp, vừa nằm xuống, xương khớp liền mềm nhũn ra.

Ta choàng chăn cuộn mình trên giường, cơn buồn ngủ nhanh chóng kéo đến, nhắm mắt lại đi gặp Chu Công.

Giấc ngủ này không biết kéo dài được bao lâu, nhưng có cảm giác ngủ không yên. Đầu tiên là dần dần cảm thấy phát lạnh, loại lạnh đến tận xương, khiến cho người ta run rẩy từng cơn. Hết lạnh lại cảm thấy nóng ran, cảm giác như trong cơ thể có lửa đốt. Ta muốn bò chần, lại phát hiện tay chân không còn chút sức lực nào, muốn lên tiếng gọi người, trong cổ họng lại không thể phát ra âm thanh.

Chiếc giường ấm áp dần dần nóng như một cái lò lửa, ta giống như viên thuốc nằm trong lò luyện đan, lăn qua lộn lại trong lò lửa. Nhưng dù nóng như vậy, lại không đỏ chút mề hời nào.

Trong sự đau đớn, tai dường như nghe thấy ai đó đang nói chuyện ở đầu giường, nói cái gì lại không rõ lắm. Một lát sau, một bàn tay lạnh phủ lên trán của ta.

Cảm giác đó thật sự rất tuyệt, giống như mặt trời chiếu nắng cả ngày cuối cùng cũng có một tia gió mát. Ta ngo nguẩy qua lại, cố gắng nhích tới gần đôi bàn tay mát lạnh kia. Nhưng bàn tay kia lại thu về rất nhanh, sau đó người được đặt lại trên giường, chần cũng được đắp trở lại.

Ta thật là muốn mắng người, chợt có người cảm cốc nước chạm vào môi ta, ta đang khát liền có nước, mở to miệng uống.

Người nọ ở bên tai thấp giọng nói: “Đừng nóng vội, coi chừng nghẹn đấy.”

Người này vẫn thích thuyết giáo.

Ta uống đủ nước, cổ họng cũng không còn khó chịu, lại yên lặng tiếp tục ngủ.

Ta cứ ngủ rồi tỉnh, ngủ rồi lại tỉnh như vậy, đầu óc không thể nào thanh tĩnh. Khi cảm thấy tốt hơn một chút, có thể mở mắt ra nhìn, chỉ thấy trong phòng có hai ba hạ nhân, một nam nhân ngồi đầu giường.

Trong đầu ta là một mảng hỗn loạn, hoảng hốt cảm thấy cảnh này rất quen mắt, người ngồi ở đầu giường kia nhìn rất giống cha ta. Hình như ngay sau đó, hấn sẽ đến gặp nương để nói: “Văn Tinh bị năng đẩy ngã xuống đất, vỡ đầu chảy máu. Không ngờ đại muội tuổi còn nhỏ, lại độc ác như thế, không may may quan tâm tới tình tỷ muội.”

Sau đó, nương liền nói: “Nhất định là có hiểu lầm, chỉ bằng lời nói của tiểu công tử Phong gia, cũng chưa hẳn đã chính xác.”

Cha ta lại không tin, ông luôn rất tự phụ. Ông nói: “Nàng, đúng là mẹ hiền hại con. Nên đưa con bé tới chỗ của Văn Hư đạo trưởng để được dạy dỗ.”

Khi đó mẹ ta lo lắng đáp: “Vũ nhi còn nhỏ như vậy, mang lên đó, làm sao ta yên tâm được.”

Cha ta nói như đinh đóng cột: “Chính vì còn nhỏ nên mới cần được dạy dỗ từ tế.”

Cha mẹ nhà khác uy hiếp đem con đi thi cùng lắm chỉ là hù dọa một cái. Nhưng cha ta đã nói thì sẽ làm, thật sự đem ta đưa đi.

Ta cảm thấy như có người kéo ta từ trên giường lên xe ngựa, một mảng kí ức bỗng vụt đến, ta nghe có tiếng khóc của trẻ con, cảm thấy như chính mình đang khóc, khóc rất thương tâm.

Ta liều mạng đập cửa, cố gắng mở chốt then cài, la hét. Hoảng sợ, ảo não, uất ức, tất cả cứ chất đọng trong lòng, cảm giác đó khiến cho người ta rất khó chịu, giống như không thở được.

Bỗng có người nắm lấy bàn tay đang vung vẩy của ta, giữ chặt. Một tiếng nói dịu dàng vang lên bên tai ta: “Được rồi, được rồi, không đem người đi. Đừng sợ, người không cần phải đi nơi đó nữa.”

Âm thanh này như giả như thật, lại có một sức mạnh kì diệu giúp người ta trấn tĩnh. Ta nghe theo lời nói trầm tĩnh của hắn, dần dần bình tĩnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Edit: Ann

Beta: Trang

Chương 26

Không biết đã ngủ như vậy được bao lâu, cơn sốt trong người dường như đã hạ ,ta dần tỉnh táo trở lại. Cảm giác có người đang sờ trán ta, ta liền mở mắt.

Phong Tranh lấy chiếc khăn ướt trên trán ta xuống, sau đó vuốt phẳng góc chăn cho ta: “Không có chuyện gì, người vẫn còn đang sốt, đại phu nói là do người mệt mỏi, đã thế còn bị cảm lạnh.”

“Ừm” Đầu óc ta đặc quánh lại như hồ, không có cách nào để ý tới lời nói của hắn: “Trên người người có vết thương, mau nghỉ ngơi đi.”

Trong mắt Phong Tranh có một tia sáng chợt lóe lên. Hắn chỉ “ừ” một tiếng, nhưng không nhúc nhích. Ta lại ngủ tiếp.

Lúc sau, hắn lay ta tỉnh dậy, cho ta uống thuốc gì đó, ta cũng không lên tiếng. Ta bắt đầu cảm thấy lạnh buốt, lên cơn sốt rét không ngừng, bọc mình trong chăn dày mà vẫn thấy lạnh. Phong Tranh luôn ở bên cạnh ta, nói chuyện với ta để ta cảm thấy thoải mái hơn. Nhưng tình trạng này vẫn không thể không chế nổi, nó khiến ta bất tỉnh mà vẫn còn run cầm cập

“Khó chịu như vậy sao?” Hắn cau mày hỏi.

Ta gắng gượng trở mình lườm hắn một cái, muốn nói cũng không nói được nên lời.

Hắn không nói gì trong một lúc, bỗng vươn tay ra, ôm cả người ta lẫn chăn vào lòng.

Ta không khỏi ngạc nhiên, nhưng quả thật bản thân đang run bần bật, căn bản không còn chút sức lực nào để phản đối hắn. Chỉ là khi hắn làm vậy, ta lại cảm thấy ấm hơn hẳn.

Thật ấm áp. Có người ôm, thật sự là thoải mái hơn nhiều.

Phong Tranh rất cẩn thận, ta tựa vào lồng ngực hắn, cảm thấy vô cùng dễ chịu, chớp mũi còn ngửi thấy mùi thuốc nhàn nhạt trên người hắn. Dần dần, ta không còn run nữa, cơn sốt lại ập đến, khiến ta một lần nữa rơi vào trạng thái mê man.

Ta ngủ một giấc, nhưng không biết ngủ trong bao lâu, bỗng tỉnh dậy.

Mở mắt ra nhìn, chỉ thấy bao quanh ta là mây mù, thân thể cũng nhẹ bẫng, cảm giác rét lạnh, nóng lên, choáng váng hay nôn mửa gì đó tất cả đều biến mất, không thấy đâu nữa.

Ta trầm nghĩ, không xong rồi, không phải do mắc bệnh nên chết đi chứ?

Đang buồn bực, đột nhiên trong biển mây mù mịt mờ dày đặc xuất hiện một tia sáng ở phía trước. Vầng sáng dịu dàng kia từ từ tiến lại gần đây, đến trước mặt ta, ta mới nhận ra đó là một nam nhân.

Người hắn mặc áo trắng, thon dài phóng khoáng, phong thái ung dung, dung mạo dĩ nhiên vô cùng tuấn tú. Người này cùng lắm chỉ hơn hai mươi tuổi, mắt phượng mày ngài, sống mũi cao thẳng, môi mỏng như đang cười, ánh mắt trong veo dịu dàng nhìn ta.

Ta ngây người nhìn hắn, quá nửa hồn vía đã bay xa, trong đầu sót lại chút lí trí đặt câu hỏi: Làm thế nào mà lại nằm mơ gặp được một vị công tử tuấn tú vô song đến nhường này?

Người đó nhìn ta, ẩn tình không nói, đôi mắt dịu dàng kia óng ánh những tia sáng trong suốt, quả thực có thể khiến người ta đắm chìm đến chết ở trong đó ngay tức khắc.

Được một vị nam nhân tuấn tú như thần tiên nhìn chăm chú như vậy, cũng đủ khiến mặt đỏ tím đập, có điều hắn cứ như vậy lại không nói lời nào, chẳng lẽ là đang đợi ta chủ động chào hỏi?

Vì vậy ta háng giọng, định nhả nhận bước tới hành lễ thì thần tiên ca ca bỗng giơ tay lên. Bấy giờ ta mới chú ý đến hai tay hần đang nắm vào, dường như đang cầm vật gì đó.

Thần tiên ca ca mỉm cười, khí chất như hoa, bàn tay bạch ngọc của hần mở ra như đoá sen, trong lòng bàn tay trái có một cái ấn nhỏ bằng đá bóng như ngọc màu vàng sáng lấp lánh.

Ta ngạc nhiên, bước một bước về phía trước, sau đó liền tỉnh lại.

Lần này đã trở lại thế giới thực, xem ra giường vẫn là giường, phòng vẫn còn là phòng. Phong Tranh lộ rõ vẻ lo lắng ghé đến trước mặt ta.

Trước khi ta kịp kêu to “vô lễ” vào mặt hần thì hần đã rút đầu lại, mặt ân cần hỏi: “Ngươi cảm thấy thế nào? Có khá hơn chút nào không?”

Lúc này ta mới phát hiện ra cả người nhóp nhép đầy mồ hôi, áo lót đã ướt đẫm, cực kì khó chịu, nhưng cơ thể không còn nóng ran nữa, đầu cũng không khó chịu như trước.

Phong Tranh đỡ ta ngồi dậy, vừa đưa cho ta một chén thuốc lớn, vừa nói: “Ngươi đã ngủ mê man suốt hai ngày hai đêm liền làm ta quả thực rất lo lắng, cũng may người ngươi cũng không còn sốt nữa.”

Trong miệng ta vô cùng khó chịu, vội vàng ra hiệu cho Phong Tranh.

Hần bê tới bát nước đường mật ong đã được chuẩn bị sẵn cạnh đó đút cho ta vài thìa.

“Mật ong này cũng là thuốc bổ, ngươi uống một chút đi.”

Ta nhấp mấy miệng, cuối cùng cũng mở miệng nói: “Đang mơ thấy thần tiên ca ca cười với ta, liền tỉnh dậy thấy ngươi.”

Phong Tranh ngần ra, dịu dàng hỏi: “Ngươi nằm mơ sao?”

Ta hết sức tiếc nuối, đáp: “Cũng chỉ trong mơ mới có người đẹp như thế.”

Phong Tranh bĩu môi khinh thường, im lặng một hồi, lúc sau mới nói cho ta biết: “Hôm qua binh lính của Mông Húc cùng công chúa và sứ giả đến, bọn họ nói đã nhận được thư của chúng ta, tiếp tục lên đường về phía Bắc. Bởi vì ngươi đang bị bệnh, ta lại bị thương, nên thương lượng với bọn họ một chút, nghỉ ngơi ở đây hai ngày trước khi khởi hành.”

Ta đối với sự sắp xếp này không có ý kiến gì, chỉ có chút lo lắng hỏi: “Cha ta có biết chuyện này không?”

Phong Tranh cười khò kéo chặt chiếc áo choàng khoác trên người ta, đáp: “Ngươi cho rằng có thể lừa được cha ngươi sao? Chúng ta lừa được người ngoài, nói rằng người bị bắt là tiểu cung nữ đã không tệ rồi. Công chúa sáng sớm đã phái người phi ngựa trở về báo tin ngươi được cứu cho cha ngươi.”

Đầu ta lại cảm thấy đau nhức, nếp nhăn trên mặt tạo thành một hàng, trên người bắt đầu toát mồ hôi. Lần này thì chết chắc rồi, ta không thoát khỏi ăn một trận roi. Xem ra trước khi về nước phải viết thư cho sư phụ, nhờ ông mau đến cứu ta mới được.

Vừa nghĩ đến cha ta, liền nghĩ đến nhiệm vụ trộm đồ ông giao cho, sau đó lại nghĩ đến giấc mơ kia. Trừ việc thần tiên ca ca không nói câu gì, cái ấn trong tay mỹ nam kia, so với bảo ấn giả cha ta cho ta xem trước khi lên đường giống nhau như đúc. Nếu không phải ta bị bệnh nên đầu óc rối loạn, vậy giấc mộng này chính là đang gợi ý cho ta.

Gợi ý gì đây? Gợi ý cho ta rằng bảo ấn ở trong tay một nam nhân tuần tú? Nhưng mỹ nam như thế, nếu phạm trần thật sự có, sợ rằng không phải là người thường, ta làm thế nào mà trộm được bảo ấn trong tay hần đây?

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng đưa ra kết luận, chính là đầu óc quốc sư Nam Lương của chúng ta bị thùng thông gió, đang yên lành lại đi dụ dỗ hoàng đế đi tìm bảo vật gì đó, tâm tư dựa vào loại tà đạo không chính đáng như thế, quốc gia sao có thể phồn vinh được!

Qua đại nhân kia từ sau khi xác nhận được thân phận của ta cùng Phong Tranh, liền coi chúng ta là khách quý, mỗi ngày đều mang thức ăn ngon đến, lại còn bảo nữ nhi của hần hàng ngày qua chỗ chúng ta chơi.

Lần đầu tiên ta nghe thấy Qua Nhĩ Đoá đại nhân gọi nữ nhi của hần là “Nha nhi”, da đầu liền dựng tóc gáy, chỉ có thể tự nhủ, nơi này nước lạ tha hương, phong tục tập quán khác nhau, đến tên cũng nghe kỳ lạ.

Qua Nha Nhi tiểu thư (đứa trẻ xui xẻo này), so với ta thì nhỏ hơn một tuổi, vóc dáng cao hơn ta, ngoại hình xinh đẹp động lòng người. Cha nàng là quan địa phương, nàng đương nhiên lớn lên trong sự nuông chiều, tính tình không khỏi có hơi kiêu căng.

Tiểu cô nương thích Phong Tranh, điều này ngay cả người mù cũng nhìn ra. Bối Gia thành ngoại trừ việc buôn bán giữa các thương nhân, chính là mục dân *dân chăn nuôi* và du hiệp, không phải là loại thương nhân giàu có thì cũng là nam nhân thô lỗ cục cằn, đột nhiên xuất hiện một vị công tử quý tộc tuần tú ôn hoà như Phong Tranh, cũng không trách xuân tâm* tình cảm trai gái* của tiểu cô nương lại nhộn nhạo.

Qua Nha Nhi suốt ngày lẻo đẻo đi theo Phong Tranh, lễ giáo Bắc Lương không nghiêm khắc, nên nàng cũng không ngại ngần gì. Người ta chủ động như vậy, ta cũng không thể cứ ngồi nhìn, không thể cứ mặc kệ được, đương nhiên cũng xách theo tấm ván ngồi trong phòng Phong Tranh, làm một cái đèn lồng to chiếu sáng xung quanh.

Qua tiểu thư tự tay nấu canh cá mang đến, ta liền nói món này là phải kiêng, Phong công tử trên người có vết thương nên không ăn được. Qua tiểu thư lại đến khoe quần áo đẹp mới mua, ta ở bên cạnh nhân nhả thêu khăn tay. Qua tiểu thư nói muốn học thơ Nam Lương, ta liền khoe thần học của mình.

Qua tiểu thư hận không thể đâm cho ta một nhát kiếm, nhưng lại ngại thân phận của ta nên không ra tay được. Nàng ở bên cạnh Phong Tranh như cún con không chiếm được xương, chỉ có thể quần quanh.

Phong Tranh liền nói với ta: “Người cần gì phải so đo với nàng, nàng nhỏ hơn người một tuổi đấy.”

Ta cười đáp: ”Ồ Bắc Lương một cô nương mười bốn, mười lăm tuổi đã có thể lập gia đình, người đừng cho rằng nàng không hiểu gì. Nhưng mà người cũng đừng hiểu lầm, ta làm thế, cũng là vì Văn Tĩnh.”

Tay Phong Tranh ngừng lau kiếm, mặt nghiêm túc nhìn ta, hỏi: “Văn Tĩnh trở thành trách nhiệm của người từ lúc nào vậy?”

Ta cười: “Nàng là muội muội ta, cha ta lại yêu nàng như tính mạng, mọi việc cũng đều chiều theo ý nàng. Nàng muốn sao trên trời, cha ta liền phải người đi hái cho nàng. Chẳng qua nàng thích người, cha ta cũng rất mất hứng. Người biết đó, cha người và cha ta, ôi trời...”

Phong Tranh đáy mắt trầm tư, lông mi dài khẽ rung: “Cha ta cũng biết Văn Tĩnh là một cô nương tốt. Nhưng, ta và nàng, có lẽ không thể được.”

Hắn nhân nhạ nói, không mang theo bất cứ cảm xúc gì, cảm giác như chỉ đang nói về một chuyện rất bình thường. Nhưng ta nghe mà trong lòng trầm xuống, sau đó nhói đau, lời này thật đúng ý ta.

Phong Tranh ngẩng đầu lên, nhìn ta, nói: “Cái ngày hôm người bị sốt, ta ngồi ở mép giường trông chừng, nghe thấy người nói mê.”

“Thật không?” Ta cười cười, “Ta đã nói gì? Có phải đã mắng người ngu ngốc hay không?”

Khoé miệng Phong Tranh cong lên: “Người khóc, còn nói là đừng mang người đi.”

Ta ngạc nhiên, một lúc sau mới lên tiếng: “À.”

Thì ra hắn nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Láy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Phong Tranh hỏi: “Chuyện trước đây, thật sự có ảnh hưởng nhiều đến người như vậy sao?”

Lời này không phải là vô nghĩa sao?

Nếu ta không bị đưa đi đến chỗ sư phụ, ta sẽ chẳng khác nào các thiên kim quý tộc bình thường, cả ngày chỉ biết thêu khăn tay, hoặc ngồi ngắm hoa đến ngẩn cả người, cuộc sống cứ thế mà trôi qua. Hiện tại, ta có điểm nào giống một quận chúa sao?

Phong Tranh lại hỏi: “Thì ra là ta nghĩ oan cho người?”

Aizz, mười năm trôi qua, người mới nói oan uổng cho ta. Ta dù có tâm hận người thì hiện tại cũng không còn sức lực.

Ta lấy ra chiếc khăn tay thêu được phần nửa, hoa không giống hoa, mà cây cũng không ra cây.

Ánh mặt trời ngày xuân sáng rõ, gốc cây Hải Đường bên cạnh nở rộ điểm màu phấn hồng, khi một con gió thổi qua, đóa hoa nơi đầu cành hơi run rẩy, dường như muốn rơi xuống. Tiểu Kim đuổi theo một con bướm trắng, chạy quanh quần bên chân chúng ta.

Ta khẽ cắn môi, nói: “Thật ra cũng không hẳn. Văn Tĩnh vì bị ta hù dọa nên mới ngã đập đầu. Nhưng ta không cố ý dọa nàng. Ta không ngờ con ếch kia lại đột nhiên nhảy lên. Aizz, biết nàng nhất gan như vậy, ta cũng không nên bắt ếch cho nàng xem.”

“Nhưng người đã chịu bị đánh, còn bị đuổi đi.”

Ta cười nói: “Cũng không đến nỗi đáng thương gì đâu. Cha ta thường xuyên đánh ta, người lớn lên trong gia đình văn nhân nên không biết, còn chúng ta là nhà quân nhân, ngã một chút, đánh vài cái, vốn không là gì cả. Ta bị đưa đến chỗ sư phụ tu hành cũng không phải là bị đuổi khỏi nhà. Huống chi, những ngày ta ở trong núi rất tốt, so với người có thể nói là tự do tự tại hơn.”

“Còn vinh hoa phú quý trong Vương phủ...”

“Những thứ đó đối với ta, chỉ như cát bụi.” Ta nhìn qua, đối diện với đôi mắt đen láy của Phong Tranh, “Thật sự, nếu ngươi đã sống qua những ngày như vậy, ngươi liền nhận ra, tiền tài nhiều đến nhường nào cũng không thể sánh bằng hai chữ khoái hoạt. Ngày ngày rong chơi giữa rừng xanh nước biếc, ung dung tự tại. Ta và các sư huynh có thể treo cây lấy trứng chim, xuống biển mò cá, xuống ruộng hái rau, vào núi hái thuốc...”

“Ngươi lại làm việc nhà nông!” Phong Tranh có vẻ vô cùng kinh ngạc.

Ta cười nói ha ha: “Ngươi đúng là không biết gì. Làm việc nhà nông có gì không tốt? Vạn vật trên thế gian, tất cả đều bắt nguồn từ mặt đất, tổ tiên cũng từ trong đất mà ra. Nói đầu xa, trước khi trở nên giàu sang cha ta cũng thuộc vào lớp người nghèo khổ. Nhà ta có được phú quý này chỉ mới trong hai đời gần đây thôi. Làm người không thể mất gốc.”

Phong Tranh lẳng lặng không nói, chỉ chăm chú nhìn ta. Ánh mắt này khác hẳn với đêm phá vòng vây trên thảo nguyên, có lưu luyến, có êm dịu, như cảnh liễu mùa xuân, nhẹ nhàng lướt qua lòng ta.

Lồng ngực khẽ căng thẳng, vội vàng cúi đầu, tiếp tục thêu khăn.

Phong Tranh nhìn thấy, cười nhẹ một tiếng: “Nói cũng đúng. Trước kia ta gặp ngươi, chẳng phải ngươi đang dắt ngựa đá chó hay sao, còn mặc nam trang đến trà lâu nghe hí kịch. Thật không ngờ ngươi cũng biết thêu hoa.”

Gò má ta hơi ửng hồng, “Không biết thì học thôi. Nữ tử mà ngay đến cả hoa cũng không biết thêu, nói ra e là sẽ dọa người.”

Phong Tranh cũng không nói gì, chỉ tiếp tục lau kiếm.

Một lát sau, ta mới nói: “Việc...ngươi đến cứu ta, ta thực rất cảm kích.”

Giọng nói trầm thấp của Phong Tranh cất lên: “Việc đó là tất nhiên. Ngươi vì cứu công chúa mới bị bọn họ bắt đi.”

Thật ra ta cũng cảm thấy hành động đó của mình thực sự là vĩ đại nha, không khỏi có chút dương dương tự đắc, nhưng ngoài miệng lại phải nói: “Lấy đại cục làm trọng, không thể chối từ.”

Mãi một lúc lâu vẫn không thấy Phong Tranh nói chuyện, không biết là vì cảm động, hay là do ghê tởm đây. Ta cũng không biết thế nào, càng không dám nhìn hắn, đành cúi đầu tiếp tục thêu thùa thùa thùa.

Thời gian lẳng lặng trôi qua, giống như đã qua rất lâu.

Tiểu Kim đuổi con bướm trắng kia bay tới bay lui, cuối cùng đậu trên một đóa hoa Hải Đường. Tiểu Kim không chịu từ bỏ, còn trèo cả lên cây. Nhánh cây Hải Đường mỏng manh rung lên vì sức nặng của Tiểu Kim, đóa hoa nhẹ nhàng rớt xuống như tuyết bay, rơi lên người Phong Tranh và ta.

Ta ngẩng đầu nhìn Tiểu Kim lao đảo trên nhánh cây, bật cười thành tiếng, đứng lên bắt nó xuống.

Tiểu Kim nhìn thấy con bướm trắng kia bay xa, oán trách kêu lên một tiếng. Ta tươi cười đến vui vẻ, quay đầu nhìn Phong Tranh, liền nhìn thấy Phong Tranh đang nhìn ta. Vài cánh hoa bay qua trước mắt, xóa đi ánh mắt thoáng hiện của hắn.

Tim ta đột nhiên đập lỗi một nhịp, hé miệng, nhưng lại không biết nói gì, chỉ ngây ngốc cười.

“Nương ta rất thích Hải Đường, trong nhà cũng trồng rất nhiều. Ta sinh ra vào đầu xuân, Hoa Hải Đường rơi như mưa, cho nên nương gọi ta Đường Vũ. Nhưng ta lại cảm thấy, phải giống tuyết hơn.”

Ánh mắt Phong Tranh chợt lóe, sau lại khẽ hạ mi mắt. Hắn phất cánh hoa rơi trên vạt áo, lên tiếng nói: “Gió lạnh, vào nhà đi.”

Ta “Ừ” một tiếng, ôm mèo con, ngo ngẩn bước theo hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Ta và Phong Tranh ở lại Bối Gia Thành năm ngày, cũng không thể tiếp tục ở thêm. Đầu tiên vì sức khỏe của cả hai đều đã rất tốt, thứ hai vì đội quân hộ tống công chúa đã đi khá xa, nếu không đuổi theo sợ rằng sẽ không kịp.

Năm ngày ta ở lại đây quả thật rất nhàn nhã, mỗi ngày đều chơi đùa với mèo, luyện kiếm một chút liền đến giờ ăn cơm chiều. Bản thân ta cũng rất muốn đi dạo trong thành, hưởng thụ một chút không khí nơi đây, đáng tiếc do thân phận không cho phép, nên không dám ngang ngược. Còn cả việc thêu khăn, thật sự là thêu không ít, nhưng không có cái nào ra gì, đầu ngón tay còn bị đâm lỗ chỗ. Những chiếc khăn nhuộm máu đều bị ta tùy tiện ném đi, nhà hoàn

liền nhặt lấy vút đi đầu mắt.

Sau có một lần, Phong Tranh bỗng nhiên nói với ta: “Ta luôn nghe người gọi tiểu thư nhà này là Nha nhi, không phải là người không thích nàng sao, sao lại gọi thân thiết như vậy?”

Ta khó hiểu nói: “Tên nàng như thế, ta không gọi vậy thì gọi thế nào?”

Nét mặt Phong Tranh bất đắc dĩ: “Khuê danh của cô nương nhà người ta là Văn Nhã.”

“Thì ra là thế!” Ta bật cười, “Đúng là tên gọi chẳng ra sao! Văn Nhã cô nương cả ngày nói chuyện hành động đều hung hăng, giọng của nàng cũng lớn giống như nương. Gọi nàng Văn Nhã, ta cũng có thể đổi tên thành Nhân Thực.”

Phong Tranh cố gắng nghiêm mặt, nhưng về sau cũng cười, thấp giọng quở mắng ta: “Trước mặt người khác đừng vô phép như vậy.”

Ta nhún vai không so đo với hắn, ông trẻ xem ta là con nít, tùy hắn đi.

Đợi cho đến hôm phải rời đi, Văn Nhã cô nương tiễn chúng ta đi với hai hàng nước mắt, còn cố gắng nhét chiếc túi hương cho Phong Tranh. Phong Tranh miễn cưỡng nhận lấy. Qua Nhĩ Đóa đại nhân đặc biệt chuẩn bị một chiếc xe ngựa, một con ngựa cùng hai nha dịch, một người đánh xe, một người chạy việc vặt.

Ông ta vốn muốn cho một nha hoàn đi theo hầu hạ ta, nhưng ta đã khéo léo từ chối. Thật ra ta muốn cưỡi ngựa, sẽ nhanh hơn nhiều, nhưng Phong Tranh phản đối kịch liệt, ta đành phải thôi.

Lần này cần phải nhanh chóng lên đường, mà cả ngày ta lại phải ngồi trong xe ngựa, vô cùng vô cùng buồn tẻ. Còn Phong Tranh, vết thương vừa mới lành đã cưỡi ngựa, thật không biết quý trọng thân thể gì cả.

Ta bảo Phong Tranh cùng vào xe ngựa ngồi với ta, hắn lại còn bảo thủ nói: “Nam nữ khác biệt, cùng người ngồi trong một chiếc xe ngựa, còn ra thế thống gì?”

Sau đó ta cũng không tiếp tục lần nữa, dứt khoát leo lên xe ngựa, đến giờ thì xuống xe ăn cơm, hết thấy mọi chuyện đều giao cho bọn nam nhân chuẩn bị.

Sau này lại tình cờ nghe thấy hai tên nha dịch nhắc đến ta: “Cô gái Nam Lương này đúng là nhu mì, đã nhiều ngày như vậy mà vẫn chỉ ngồi trên xe ngựa, thật sự không để cho bọn nam nhân chúng ta nhìn thấy một lần.”

Người kia nói: “Tiểu tử người thì biết cái gì. Cô nương kia là thiên kim nhà quan gia, có thể để bọn nam tử tầm thường chúng ta tùy tiện nhìn sao?”

Ta cùng Phong Tranh đến tòa thành lớn thứ ba Bắc Lương là Hồng Thăng, quan phủ Hồng Thăng ra đón tiếp, hai tên nha dịch kia hoàn thành xong nhiệm vụ thì cáo biệt chúng ta trở về.

Phong Tranh nhận được thư tín của Mông Húc, liền nói với ta: “Công chúa đã tới Thượng Dương, ba ngày nữa sẽ đến kinh thành. E là chúng ta phải nhanh lên mới kịp tụ họp với bọn họ trước khi vào thành.”

Mất ta sáng lên, “Ta có thể cưỡi ngựa sao?”

Phong Tranh có chút bất đắc dĩ gật đầu: “Ta đã bảo bọn họ chuẩn bị cho người một bộ nam trang. Nhưng trước tiên người phải thể, trên đường phải ngoan ngoãn đi theo ta, tuyệt đối không được rời ra.”

Tâm trạng ta thực sự có chút ngột ngạt, nghĩ thầm sao người không lấy dây thừng mà buộc lên người ta rồi nắm đi cho dễ. Lại nghĩ Phong Tranh không phải là con trai của cha ta, nhưng cái tính quá lo nghĩ, hay xen vào chuyện bao đồng này thì đúng là giống hệt cha.

Những ngày sau đó, hai người chúng ta, một người một ngựa một thanh kiếm, ban ngày cưỡi ngựa, ban đêm tá túc nhà dân, thật có chút hương vị hành tẩu giang hồ.

Vốn ta cũng không phải là người có tham vọng gì lớn lao, lại cứ hay nghe sư phụ kể chuyện giang hồ, nên suốt ngày chẳng muốn phát tài, cũng chẳng muốn thành thân, chỉ hy vọng có thể làm một đời hiệp nữ. Có thể trở thành người ta ngưỡng mộ, viết tiếp nên câu chuyện xưa kia, thật cũng không uổng cuộc đời này.

Trên dọc đường, ta và Phong Tranh đóng giả huynh muội lên kinh thành thăm người thân. Chúng ta đi theo về hướng Đông, đồng cỏ càng lúc càng thu hẹp, nơi nơi đều là ruộng lúa mì bát ngát, lại đang vào vụ xuân, khắp nơi đều thấy bóng lưng nông dân bận rộn.

Ta nói với Phong Tranh: “Nhìn những cảnh thế nào, giống như đang trở về Nam Lương.”

Ánh mắt Phong Tranh trầm lắng: “Những năm gần đây, nông canh của Bắc Lương rất phát triển, cũng khó trách thực lực của bọn họ ngày càng lớn mạnh.”

“Rõ ràng đều là đồng cỏ chăn thả, không ngờ lại có thể làm nông? Lợi ích thu được có nhiều không?”

“Không rõ.” Phong Tranh cũng có phần mù mờ khó hiểu.

Dân chúng Bắc Lương cũng là người hiếu khách chất phác, không ngại hai chúng ta là nam nhân, chiều đãi hết sức chu đáo.

Ta ăn uống no đủ, liền quay sang hỏi thăm chuyện thường ngày của gia đình đại thẩm: “Nhà đại thẩm làm ruộng hay chăn thả vậy?”

Đại thẩm vừa vá áo, vừa dùng tiếng Hán không lưu loát lắm nói với ta: “Chủ yếu là làm ruộng. Cha nương ta trước đây vẫn còn sống bằng nghề chăn thả, sau này người đông hơn, đồng cỏ không còn đủ, người cũng ăn không đủ no. Quốc sư của chúng ta đưa ra chủ ý, làm sao để tạo ra thật nhiều hạt giống lúa mạch, mùa vụ thu hoạch được nhiều, cho dù là làm ruộng cũng sẽ không bị đói.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Edit: Bạch LiênTa và Phong Tranh liếc mắt nhìn nhau. Ta liền nói: “Vậy quốc sư của mọi người rất lợi hại sao?!”

“Việc đó còn phải hỏi?” Đại thẩm có vẻ rất đặc ý: “Đại quốc sư chính là thần tiên nha, có thể nói chuyện với thánh thần trên trời. Nhờ phúc của người, cuộc sống của chúng ta đã tốt hơn trước rất nhiều. Các người xem, chái nhà phía tây của chúng ta có ba gian phòng, đều là vừa mới xây dựng gần đây, dùng cho con trai ta cưới vợ.”

Đại thẩm lại nói đến những chuyện đặc biệt khác thường của quốc sư, nào là chỉ cần chỉ lên mặt đất, nước liền tự nhiên xuất hiện, nào là y thuật tuyệt thế, có thể khiến người chết sống lại, tóm lại là càng lúc càng mơ hồ.

Ban đầu ta vốn rất chăm chú lắng nghe, nhưng càng về sau thì càng nghĩ chúng chỉ là những câu chuyện cười, lại hỏi: “Quốc sư tài giỏi như vậy, không biết đã thành thân chưa. E là toàn bộ cô nương Bắc Lương đều muốn gả cho hấn.”

Đại thẩm cười lớn nói: “Cô nương, quốc sư của chúng ta là nữ.”

“Nữ?” Ta kinh ngạc.

Đại thẩm cười nói: “Tuy rằng chưa từng nhìn thấy qua dáng vẻ của quốc sư, nhưng nghe nói là tuyệt thế mỹ nhân đấy. Thành thân tất nhiên là có thể, cho nên đã có không biết bao nhiêu nam nhi đến cửa xin cầu thân rồi.”

“Nàng vẫn chưa thành thân? Nàng vẫn còn trẻ sao?”

“Quốc sư tiền nhiệm đã qua đời, người kế nhiệm chính là con gái của nàng, cũng đã hơn hai mươi tuổi. Những lão bách tính hèn mọn như chúng ta không có điểm phúc nhìn thấy nàng, nhưng nghe nói hoàng đế rất thích nàng nha.”

Sau này khi đang trên đường đi ta có nói với Phong Tranh: “Việc lần này thật không tốt. Hoàng đế Bắc Lương vốn dĩ đã có quá nhiều lão bà, lại nhiều con, hiện tại còn thích vị quốc sư tựa thiên tiên này. Gia Nguyệt vào cung, những ngày tháng sau này thật không dễ dàng.”

Phong Tranh dường như không nhận ra trong việc này có điều gì mà phải ưu sầu như vậy, “Đây căn bản là một cuộc hôn nhân chính trị. Những người như chúng ta, việc cưới gả đầu tiên phải xem gia thế có tương xứng hay không, sau lại nghe theo lời của trường bối, thử hỏi có được mấy người có thể cùng người mình thương yêu kết thành phu thê? Thôi mơ mộng hão huyền đi.”

Ta nhìn nửa gương mặt nhìn nghiêng anh tuấn của hấn, tim đập nhanh một chút.

Mơ mộng hão huyền, phải không?

Có lẽ thật sự là như vậy.

Ta liền thay đổi đề tài: “Tuổi còn trẻ mà đã có được công danh như vậy. Nghe qua thật giống thần tiên nha. Đáng tiếc là quốc sư của chúng ta cũng tuổi trẻ nhưng mất sớm. Ta có nghe sư phụ nói, đó cũng là một người tài ba có thể hô phong hoán vũ. Sư phụ ta luôn tiếc rẻ rằng chưa được gặp mặt với hấn.”

Khóe mắt Phong Tranh mang theo ý cười, “Người đi theo sư phụ mười năm, đã học xong bản lĩnh hô phong hoán vũ chưa?”

Ta mỉm cười đùa cợt: “Hô phong hoán vũ thì không thể, nhưng xem tướng số với phong thủy thì miễn cưỡng cũng được. Thế nào, muốn ta xem cho người một quẻ không?”

Phong Tranh không màng đến ta, vừa quất roi vừa phi ngựa về phía trước.

Ta đuổi theo trâu hấn: “Ta đã sớm nhìn ra, đường tình trong kiếp này của người lận đận long đong, số mệnh trải qua đại kiếp nạn vô cùng nguy hiểm. Tốt

nhất là người nên theo ta về núi bái sư phụ ta làm thầy, dốc lòng tu hành, tất thành chính quả... Này, chạy nhanh như vậy làm gì hả? Người có muốn làm đạo sĩ không? Rất vui về nha...”

Ba ngày sau, ta và Phong Tranh vừa kịch lúc đến ngoại thành Thượng Dương tụ họp với công chúa.

Gia Nguyệt nhìn thấy ta, có vẻ rất vui mừng, ánh mắt cũng rất chân thành. Tuy nàng được nuôi chiều, nhưng lại là người rất đơn thuần. Ta đối tốt với nàng, xả thân cứu nàng, nàng liền rất tốt với ta. Cho dù trước đây có nhiều mối bất hòa, nhưng sau đó liền xem chúng chỉ như gió thoảng mây trôi.

Gia Nguyệt kéo tay của ta, lo lắng nói: “Đêm đó sau khi người phá vòng vây, bọn tặc tử phục kích chúng ta cũng rồi đi theo. Ta tưởng các người chạy đánh lạc hướng một lúc rồi sẽ quay trở lại, thật không ngờ các người lại thất lạc với đại đội. Sau đó, Mông thống lĩnh gặp lại đám thị vệ và thị nữ của người, nhưng không nhìn thấy người, tất cả mọi người đều sợ hãi.”

Ta nhớ lại tình hình đêm hôm đó, thật sự nghĩ mà thấy sợ. Cũng may là nhìn thấy Hạ Hà không có chuyện gì, ta cũng yên tâm.

Hạ Hà nói, đêm đó sau khi ta tách khỏi mọi người, đám người phục kích lại gặp phải bọn trộm cắp, hai bên bắt đầu chém giết. Nàng và mấy thị vệ từng bước lui về phía sau, đợi khi bọn chúng không để ý, nhanh chóng trở về doanh trại.

Mông Húc phong tỏa hoàn toàn tin tức ta bị bắt đi, lại nói với người ngoài rằng chỉ có một cung nữ bị lạc, sau đã tìm được trở về. Trong những ngày ta mất tích, Hạ Hà liền đóng giả ta, mỗi ngày đều ngồi trong xe ngựa. Bên ngoài gió lớn, nữ tử đều phải đội mũ sa, không ai có thể nhận ra.

Hiện giờ ta đã trở lại, Gia Nguyệt liền yên tâm, Hạ Hà cũng không cần phải tiếp tục đóng giả ta, Mông Húc cũng không bị trách phạt, tất cả mọi người đều vui mừng. Đề chúc mừng lần này tai qua nạn khỏi, đêm đó mấy người chúng ta liền cùng nhau ăn mừng.

Trải qua chuyện lớn như vậy, Gia Nguyệt cũng trưởng thành hơn nhiều, nói chuyện cũng ít núng nịu đi một phần. Trong lúc ăn cơm, nàng cũng biết tự mình động đũa gắp thịt, không còn chê thịt dê có mùi.

Chúng ta vừa ăn thịt uống rượu, vừa nói về chuyện sau khi ta bị bắt. Nhắc đến Mạc Tang, lòng ta liền chùng xuống.

Sau khi trốn thoát được tám chín ngày, trên suốt đoạn đường ta luôn cố gắng hỏi thăm tin tức trong trà quán hoặc khách điểm, lại không thể nghe được một chút tin tức nào liên quan đến tộc Phú Tra Nhĩ. Rốt cuộc thì Mạc Tang bị bắt trở về, hay bị ca ca lợi dụng thời cơ giết chết, ta thật sự không thể biết được.

Nhưng mỗi khi nhắm mắt lại, ta sẽ lại nhớ đến cảnh tượng ly biệt kia. Hắn thân nhiên đứng bên mép nước, mỉm cười nhìn ta, con người ngổ ngược đó từng chút bị ánh lửa phía sau nuốt chửng.

Ở trong lòng ta, hắn đã trở thành bằng hữu, bỏ mặc bằng hữu mà chạy trốn như vậy thật không phải là quân tử. Tuy rằng tình hình lúc đó cũng là bất đắc dĩ, nhưng ta lại không thể nào không tự trách.

Có người chạm nhẹ vào chén rượu của ta. Ta quay đầu nhìn, là Mông Húc.

Hắn thấp giọng hỏi: “Người có gặp đại hãn của Phú Tra Nhĩ không?”

Ta gật đầu.

“Trông ông ta thế nào?”

Ta bĩu môi, “Sắp tắt thở.”

Mông Húc nhàu mày, “Tin thám thính có nói, lão tặc này bệnh nặng cũng đã nửa năm. Nhiều lần tưởng rằng ông ta đã tắt thở, nhưng cứ hết lần này đến lần khác sống lại.”

Ta cười: “Đúng là lão tặc, già mà không chết thì chính là tặc.”

Mông Húc nhìn ta nói: “Lão ta chỉ có hai người con trai là còn sống, chính là A Mục Hãn và Mạc Tang. A Mục Hãn trời sinh tính tình tàn bạo, có lẽ người cũng nhận ra. Còn Mạc Tang, hẳn là người thế nào?”

Ta nghĩ có thể Mông Húc sẽ truyền đạt tin tức về cho hoàng đế Bắc Lương, hẳn sẽ có lợi cho Mạc Tang, hiển nhiên là ta chỉ dùng đến những lời hay: “Người này trượng nghĩa ngay thẳng, đầu óc sáng suốt. Ban đầu đối với ta rất hung bạo, nhưng sau lại giúp Phong Tranh cứu ta. Quan hệ giữa hắn và đại ca của hắn không được tốt.”

“Ah, khó trách. Sao khi thả người đi, nghe nói hắn bị phạt.”

Ai nha! Mặc dù ta cũng đoán được khi về đến nhà ắt hẳn hắn sẽ không được yên, hiện tại tự tai nghe thấy vẫn cảm thấy vô cùng áy náy.

Mông Húc còn nói: “Có lẽ người cũng biết, lãnh thổ của Phú Tra Nhĩ rất rộng lớn, phía tây có một mỏ sắt lớn. Bọn chúng khai thác nhưng lại không tiến công, cho nên xem ra bộ hạ không được hài lòng.”

Ta nói: “Điều này cũng không thể trách bọn họ. Dưa này do ta trồng được, người muốn ta cho không người, ta cũng không thích.”

“Việc tiến cống là một lệ thường. Bọn họ cùng với các bộ lạc khác nhiều năm qua đều được Bắc Lương chúng ta chiếu cố, năm kia gặp phải nạn tuyết, lương thực đưa đến cho chúng cũng không ít. Chúng ta không phải kẻ làm từ thiện, cho đi là muốn hỏi đáp. Nhưng bọn chúng lại cấu kết với Tần quốc gây nguy hại đến biên cương.”

“Chuyện chặn đường công chúa lần này, cũng là vì muốn hai nước giao tranh.”

“Cũng may là người đóng giả công chúa.”

Ta ngẫm nghĩ một lúc lại nói: “Chuyện chính sự của các người, ta cũng không tiện xen vào. Ta chỉ muốn hỏi một chút, nếu bệ hạ tức giận, vậy sao không mang đại quân đến đàn áp.”

“Thần cũng đang định hỏi người về chuyện này.” Ánh mắt Mông Húc lóe sáng đầy kích động, “Người ở trong doanh trại của bọn chúng có nhìn thấy binh khí của chúng thế nào không?”

Ta cố gắng nhớ lại, “Cũng xem như là tốt, nhưng không có gì xuất chúng.”

Mông Húc bỗng nhiên không nói gì, chỉ cười hi hi, giống như là nhận ra chuyện tốt gì đó vậy.

Ta còn muốn hỏi tới, Phong Tranh đã lên tiếng kêu ta: “Khi vào kinh thành, chúng ta còn phải gặp mặt quan viên phụ trách ở đó, sáng sớm ngày mai lên đường, nếu nhanh thì chạng vạng là có thể đến nơi. Đến lúc đó lễ tiết là không thể tránh khỏi, nhớ phải mặc hoàng phục.”

Ta không nói gì. Tên này chưa chi đã vượt mặt vú bà của ta.

Ngay đến Gia Nguyệt cũng cười nói: “Phong đại nhân thật là rất quan tâm đến Thụy Vân nha. Thụy Vân, hôm đó người thất lạc, sắc mặt của Phong đại nhân khi đó, tiếc là người không nhìn thấy, trông chẳng khác gì tượng ma quỷ, ngay lập tức muốn dẫn người đi tìm người. Sau nhờ Mông thống lĩnh khuyên can, nói rằng nguy hiểm vẫn còn chưa hết, sợ sẽ trúng mai phục, tốt hơn nên chờ khi trời sáng hãy tìm. Phong đại nhân một đêm không ngủ, trời vừa hừng sáng đã đưa người đi tìm.”

Ta nghe nàng nói xong, chỉ cảm thấy trong lòng có vật gì đó vấp lấy, đưa mắt nhìn về phía Phong Tranh. Hắn đang cúi đầu uống rượu, dường như không nghe thấy lời nói vừa rồi, ngay cả đến một câu khiêm nhường cũng không nói ra.

Hắn bất chấp nguy hiểm, một mình lên vào cứu ta, cố chấp đưa ta rời đi. Khổ cực hay không khổ cực, vết thương có đau hay không, có sợ hãi không? Có hỏi hắn cũng không đáp.

Có dũng khí nam nhi, lại trầm mặc ít lời, vĩnh viễn chỉ lưu lại cho người khác một bóng lưng vững chãi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Có dũng khí nam nhi, trầm mặc ít lời, vĩnh viễn chỉ lưu lại một bóng lưng vững chãi.

Ta chỉ nhớ việc hắn tố cáo ta làm Văn Tĩnh ngã, nhưng lại không nhớ rõ chuyện của mười năm trước. Khi đó ta chỉ vừa tám tuổi, hắn cũng mới mười tuổi, đều là trẻ nít cả, có hiểu chuyện gì chứ?

Có lẽ vì hồ thẹn mà gương mặt ta thoáng phớt hồng, đành cúi đầu uống rượu, dốc chén uống cạn.

Haizz, kim triều hữu tửu kim triều túy (1), những ngày tự do tự tại như vậy, sau này khi vào kinh sẽ chẳng thể nào có cơ hội hưởng thụ.

(1) Trích từ bài *Tự khiển* của La Ẩn: Kim triều hữu tửu kim triều túy, Minh nhật sầu lai minh nhật sầu. *Hôm nay có rượu thì hôm nay say, ngày mai sầu đến thì ngày mai sầu*

Mông Húc khẽ lên tiếng nhắc nhở, “Đừng uống quá nhiều. Rượu này uống thì ngọt, nhưng tác dụng chậm.”

Hắn nói quá trễ, ta đã uống hơn mười chén. Cũng may ta uống say rất tốt tính, say chỉ gục đầu ngủ, không nổi điên đánh loạn, cũng không mê sảng nói nhiều. Chỉ có điều, sáng hôm sau đầu đau như búa bổ tưởng chừng như muốn chết đến nơi.

Hạ Hà giúp ta mặc vào bộ hoàng phục vừa nặng nề vừa rườm rà, đầu đang đau nhức vô cùng lại phải đội kim quan nặng trĩu. Ta lão đảo bước ra, cảm thấy như trên cổ mình không phải là đầu mà là cái cối xay.

Bước đến cạnh xe ngựa liền nhìn thấy Phong Tranh đang vấn an công chúa. Hắn mặc quan phục của võ quan, mũ sa đai ngọc, thắt lưng đeo bảo kiếm, trông cả người rất oai hùng phi phàm.

Có lẽ cảm nhận được tầm mắt của ta, trước khi lên ngựa Phong Tranh quay đầu nhìn về phía ta. Không có gì bất ngờ khi thấy hắn khẽ nhú mày, môi vênh lên. Nếu không vì Mông Húc đến tìm hắn nói chuyện, chắc hắn vẫn lại đến chỗ ta quở trách một hồi.

Ta bước lên xe ngựa, gần như xụi lơ trên ghế. Hôm nay, tốc độ đi đường có phần nhanh hơn trước rất nhiều, xe đóng đũa không ngừng. Đầu của ta càng ngày càng nặng, càng ngày càng choáng váng, cảm giác như có người đang cầm chiếc dùi gỗ từng nhip từng nhip.

Ngay sau đó, xe cán qua một tảng đá, thân xe xóc mạnh một cái, trong bụng liền nhộn nhạo khó chịu.

Ta vội vàng bò ra ngoài xe, mở miệng nôn đầy đất, toàn bộ thức ăn ban sáng cùng với nước chua đưa nhau ra ngoài. Bên cạnh xe ngựa có một tên lính, hắn nhanh chóng tránh khỏi xe, gương mặt vừa lộ vẻ ghê tởm lại vừa sợ hãi.

Nôn xong, cảm giác thật dễ chịu. Quyên Từ và Hạ Hà ba chân bốn cẳng đỡ ta ngồi lại trong xe, giúp ta lau mặt súc miệng. Đầu vẫn còn chút choáng váng, nghĩ thầm với bộ dạng này của ta, e là một chút gặp quan chức Bắc Lương sẽ rất mất mặt đây.

Bên ngoài có người gõ cửa xe, Quyên Từ bước ra, khi trở lại cầm theo một chiếc túi hương. Cũng không biết bên trong đựng thứ được thảo gì, có hơi gắt mũi, nhưng lại giúp ta tỉnh táo rất nhiều. Ta ngửi một hồi, đầu không còn đau, cảm giác hoa mắt choáng đầu kia cũng giảm đi không ít.

Quyên Từ thấy sắc mặt ta tốt lên, vui vẻ nói: “Túi hương này của Phong đại nhân quả nhiên hữu hiệu. Quận chúa ngủ thêm một lúc đi.”

Ta vừa nghe thấy vật này của Phong Tranh, liền cẩn thận nhìn chiếc túi hương trong tay. Thủ công đơn giản, xem ra là mua ở một hiệu thuốc bình thường. Chắc rằng không phải là cái mà Gia cô nương thuê cho Phong Tranh, ta mới yên tâm ngủ.

Đến trưa, khi xuống xe ăn cơm, ta đã tốt hơn rất nhiều nên đi tìm Phong Tranh cảm tạ.

Phong Tranh đang cùng lão đầu Hồ Luân và mấy quan chức Bắc Lương nói chuyện, ta vừa bước đến, tất cả mọi người liền im lặng, làm ta có chút ngượng ngùng, ta đành phải tùy tiện tán gẫu với bọn họ một chút xem xem tiết trời ngày mai thế nào, có tốt hay không, thật khổ cực cho bọn họ khi phải cùng ta nói những lời thừa thãi này.

Từ đầu đến cuối, Phong Tranh chỉ yên lặng đứng bên cạnh, mắt cũng không nhìn ta. Đợi cho đến khi mọi người muốn trở về xe tiếp tục lên đường, ta mới có cơ hội mỉm cười nhìn hắn, định sẽ nói lời cảm tạ, thế nhưng hắn lại xoay người đi, phi thân lên ngựa.

Ban đầu, ta cảm thấy hắn có chút khó hiểu, nhưng sau đó liền nghĩ, có lẽ vì sắp đến kinh thành, hắn thân là sứ thần chắc hẳn cảm giác áp lực là rất lớn.

Khi trời đã ngã về tây, xe ngựa dần đi chậm lại, binh lính cũng bắt đầu chỉnh đốn đội hình, cờ trống đều được giương cao, đội lễ nhạc cũng bắt đầu tấu nhạc.

Hạ Hà giúp ta sửa sang lại y phục, lại bôi thêm cho ta chút phấn. Các nàng đều cảm thấy sắc mặt của ta không được tốt nên nhất quyết phải điểm son cho ta. Cả người ta tỏa ra hương thơm ngào ngạt, Tiểu Kim ở bên cạnh hít hà liên nhảy mũi liên mấy lượt.

Đại đội giữ tốc độ chậm rãi khoảng nửa canh giờ, sau đó chợt nghe tiếng chân của binh lính dần chỉnh tề hơn, ta liền nhận ra, có lẽ đã nhìn thấy các quan viên đến đón dâu.

Đi thêm một lúc, lễ nhạc ngừng lại, tiếp đó là một khúc tấu trang trọng. Xe ngựa của chúng ta cũng dừng lại chờ đến khi tiếng nhạc dứt hẳn.

Nữ quyền không cần phải bước ra khỏi xe, Phong Tranh và đám người Mông Húc bước đến chào hỏi quan viên Bắc Lương. Sau đó, toàn bộ quan viên của Bắc Lương cúi lạy vấn an bên ngoài xe ngựa của công chúa, truyền đạt lại thánh ý, công chúa nghe xong, nói vài lời lễ nghĩa sau liền phát thưởng.

Chờ sau khi lễ quan cảm tạ ân thưởng, lại có một xướng quan cao giọng ngâm một đoạn thi ca, xe của chúng ta mới tiếp tục di chuyển vào cửa thành.

Ta khẽ hé cửa nhìn ra bên ngoài, nhìn thấy thành lũy của kinh đô Bắc Lương thật to lớn vĩ đại, không ngờ còn lớn gấp hai lần kinh đô Nam Lương. Qua cửa thành, tiến vào trong, đường phố đều được lát đá xanh, rộng mở thẳng tắp, hai bên lầu gác san sát, rất ngay ngắn sạch sẽ. Dân ở kinh thành đứng chen hai bên đường, nhón nháo nhìn náo nhiệt.

Chúng ta vẫn chưa thể tiến cung, xe ngựa trực tiếp đến khách quán. Công chúa tạm gọi thay y phục, hoàng đế và hoàng hậu thái thái giám nữ quan đến vấn an, còn đưa tặng vật đến. Chờ cung nhân rời đi, các vị sứ giả của Nam Lương được phái đến Bắc Lương liền đến bái kiến công chúa.

Những vị sứ giả này ở Bắc Lương đã lâu năm, ít nhiều cũng phải chịu cảnh luống cui, mà lần này quốc gia của mình lại chiến bại, xem ra những ngày qua bọn họ sống thật không dễ dàng. Thấy công chúa đến, gần như thấy thân nhân của mình, mấy vị đã lớn tuổi nhưng đều rót nước mắt vui mừng.

Hạ nhân nhanh chóng giới thiệu qua một lượt, vị này là Trương đại nhân, vị kia là Lý đại nhân. Những vị quan viên này đều không chút quen thuộc với ta, cha ta chỉ dặn ta nên nói vài lời thăm hỏi vị Trương đại nhân kia.

Trương đại nhân vừa nghe qua ta là nữ nhi của Ngụy vương, liền ra vẻ quen biết với ta chỉ là có phần xa cách lạnh lùng.

Ta lơ đãng xoay đầu nhìn sang hướng khác. Bỗng nhiên khóe mắt lướt qua một khuôn mặt có chút quen mắt.

Đó là một nam tử trẻ tuổi, vóc dáng cao gầy, sắc mặt trắng nõn, một đôi mắt như hoa đào, mỉm cười tủm tỉm, tuấn tú kinh người. Tầm mắt của hai chúng ta đối diện với nhau, hần như rớt mây nhìn ta, lộ ra nụ cười như hồ ly.

Ta xém chút há mồm đứng hình tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Cái... cái người này sao lại ở Bắc Lương? Không phải hần đang ở trong núi giúp sư phụ luyện đan hay sao?

Sao hần lại chạy đến đây? Lại còn nghênh ngang đứng lẫn trong đám quan viên nữa chứ.

Trương đại nhân thấy sắc mặt ta có vẻ khác thường, cũng đưa mắt nhìn người nọ, lên tiếng hỏi: “Quận chúa và Hạ công tử là người quen cũ sao?”

Ta ngỡ ngàng một lúc, nhất thời không biết nên nói gì, “Đây... đây là...”

“Tiểu dân là sư huynh của quận chúa.” Ngược lại, Hạ Đình Thu lại khẳng khái lên tiếng, “Tiểu dân và quận chúa cùng báỉ Vân Hư đạo trưởng làm sư phụ, đã là đệ tử của tặc gia được vài năm.”

“Ha ha, là sư huynh của ta!” Ta vội cười.

Trương đại nhân có hơi kinh ngạc, một lần nữa nhìn hần đánh giá, “Không ngờ Nhị công tử của Hạ gia ở Nam Hải còn là đệ tử Huyền Môn. Quận chúa cũng làm hạ quan kinh ngạc.”

Ta trông ông ta không có một chút dấu hiệu kinh ngạc nào như trong lời nói, chỉ cười đáp: “Học nghệ không tinh, không đáng để nhắc đến. Có thể nhìn thấy Nhị sư huynh ở đây, ta thật vui mừng.”

Hạ Đình Thu cũng cười, “Gặp được Tiểu sư muội, trong lòng ta cũng vui mừng.”

Ta gượng gạo mỉm cười ngượng ngùng, ánh mắt thì phóng dao găm về phía hần. Hạ Đình Thu vững vàng đón lấy, mắt cười không chút đứng đắn, hoa đào bay đầy phòng.

Gia Nguyệt mặt mày, cũng không giữ mấy vị quan viên ở lại ăn cơm. Ta thay nàng tiễn các vị ấy xuất môn.

Mấy vị quan viên này đều không đứng cùng thuyền với cha ta, dù rằng về ngoài khách khí với ta, nhưng chưa chắc là tôn trọng. Ta nhẫn nại cười nói đúng mực với bọn họ. Đợi khi mấy vị lão nhân kia đi xa, ta liền kéo Hạ Đình Thu đến hoa viên bên cạnh.

“Ồi!” Hạ Đình Thu bị ta kéo một đường chạy thẳng, “Ta biết muội rất kích động khi nhìn thấy ta, nhưng cũng không cần phải bạo lực như vậy nha...”

Ta kéo hần nhét vào một bụi cây kín đáo bên trong hoa viên. Trông hần có chút chật vật, nhưng nhanh chóng xoay người ổn định lại bước chân. Sau đó đứng thẳng người lên, sửa lại một chút y phục bị ta làm nhăn.

“Im miệng.” Ta trừng mắt nhìn hần, “Tại sao người lại chạy đến đây?”

Hạ Đình Thu vươn tay gõ lên trán ta, “Dám ăn nói như vậy với sư huynh của muội sao? Bất hiếu!”

Ta sờ sờ lên trán, bĩu môi nói: “Huynh không thấy là ta đã gặp đủ loại rắc rối rồi sao, còn chạy đến đây làm phiền nữa. Sư phụ có biết huynh đến tìm ta không?”

Hạ Đình Thu cúi đầu nhìn ta dịu dàng, nhìn thấy gương mặt tuấn tú ngày càng đến gần, ta không kịp lui bước đã bị bóng người của hần bao phủ.

Hần vươn tay đến nhéo hai bên da mặt của ta, lại còn ra sức vằn vò.

“Muội không nói còn tốt, vừa nói liền làm ta tức giận. Cũng bởi vì con nhóc không có tiền đồ như muội, lại còn mải tích ở thảo nguyên, làm hại ta bị sư phụ quở trách một hồi, mắng ta tại sao ngay từ đầu không đi theo muội. Muội nói đi, trước khi đến đây muội đã vỗ ngực nói cái gì hả? Nói xem nào, tiểu Vũ nhi...”

Gò má của ta bị hần hành hạ đến đau, giờ chân đá hần, lúc này mới chịu buông lỏng tay.

Ta ôm mặt, giận dữ nói: “Huynh tưởng ta muốn bị bắt đi sao? Cũng không phải được mời đi làm khách. Trong lúc tìm cách trốn thoát thì thiếu chút nữa

đã mất mạng. Huynh chỉ biết bắt nạt ta, từ nhỏ đến lớn đều như vậy. Khi nào trở về ta sẽ tìm sư phụ mách cho xem.”

“Đi đi!” Hạ Đình Thu thờ ơ đưa tay bẻ một cành hoa, cành tượng trông vô cùng phong nhã.

Ta hỏi: “Chẳng lẽ là sư phụ phái huynh tới?”

“Ừ!” Hạ Đình Thu gật đầu, “Sư phụ lo lắng cho muội, vừa may nhà ta có chuyện làm ăn ở Bắc Lương, nên bảo ta đến đây.”

“Nhà huynh còn buôn bán đến tận phương Bắc sao?”

Hạ Đình Thu thân nhiên nói: “Hai năm qua Bắc triều bắt đầu mở giao thương ở Nam Châu, thương nhân ồ ạt tiến vào. Nhà ta cũng không ngoại lệ, một bên đưa hàng hóa vào, một bên thì thu mua ngọc và nhung hươu. Ta cũng phải đến thị sát cửa hàng, nên tiện đường đi một chuyến.”

“Khó trách Trương đại nhân lại nể nang với huynh như vậy, còn mang huynh đến yết kiến công chúa.”

“Đó là vì ta ra tay hào phóng biếu một ngàn lượng bạc cho sứ quán.” Trông giọng điệu xem ra là rất đau lòng.

Ta cười, “Còn nói cha ta tham lam, ta thấy so với bọn họ cha ta còn thanh liêm hơn. Trên cả đoạn đường đến Bắc Lương lần này, có vô số quan chức, thương nhân muốn tặng ta châu báu, ta nhìn muốn đổ mắt nhưng lại không dám nhận. Bây giờ nhớ lại thật hối hận mà.”

“Những người tặng muội châu báu, có phải là những kẻ tài giỏi mà không được trọng dụng không?” Hạ Đình Thu mỉm cười xấu xa, “Lúc nhỏ, muội còn lấy đàn được sư phụ luyện thành đề chơi đánh bi. Tặng muội ngân phiếu, sợ là lại dùng để lót chân, tặng muội châu báu, không chừng là dùng để lấp ao.”

“Bảo rằng Ngụy gia chúng ta phú quý vô kể. Thử nhìn xem nhà của hoàng đế đi, chưa đủ xa xỉ sao?”

“Với những kẻ giàu sang thì xem chúng là châu báu, cố tình ném vào hồ tổ vò có tiền. Muội xem châu ngọc như cỏ rác, ném xuống hồ cũng chỉ vì muốn tận dụng.”

Ta ngồi lên băng ghế đá, phui phui vạt áo, lại khẽ thở dài, “Cuối cùng cũng đến được nơi này.”

Hạ Đình Thu ngồi xuống bên cạnh ta, cũng thở dài, “Được rồi, có ta ở đây, muội còn lo cái gì.”

Hắn biết ta đang nói đến chuyện trộm quốc bảo. Việc này dù thế nào cũng cần ít nhiều tiền vàng, mà ta lại không có đủ khả năng, thật không dễ gì nhắc đến.

Ta nghiêm túc nói với hắn: “Chuyện của ta, huynh đừng nhúng tay vào. Ta đã gặp đủ phiền toái rồi, không muốn huynh lại dây vào.”

Hạ Đình Thu dùng dụng mỉm cười, “Ta nếu đã đến đây thì nhất định không khoanh tay đứng nhìn.”

Ta liếc mắt nhìn hắn, “Khi nào thì huynh biết nói những lời có tình như vậy.”

“Này, nha đầu, có khi nào ta không quan tâm đến muội không?” Hạ Đình Thu đùa nghịch cành hoa trong tay, cười cười. Tuấn mỹ công tử mỉm cười ngắm hoa, cảnh sắc tựa như mùa xuân nở rộ, thật sự còn rực rỡ hơn hoa vài phần.

Nhưng chỉ có ta là rõ nhất, Nhị sư huynh này của ta, bề ngoài bảnh sinh giống như Phan An, bụng dạ lại thâm hiểm độc địa.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Láy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Nhớ lại lần đầu tiên cha đưa ta đi bái sư phụ, khi đó ta còn rất nhỏ. Đến núi, ta được hạ nhân bế xuống xe, còn được mặc lăng la tơ lụa.

Đứng sát bên người sư phụ là một tiểu đạo sĩ xinh xắn, thân mình lọt thỏm trong lớp áo đạo sĩ rộng thùng thình cùng với vẻ mặt ngang ngạnh, trông càng giống một tên côn đồ. Hắn nhìn thấy ta, liền phùng một tiếng phun ngay cọng cỏ đang ngậm trong miệng ra, sau đó bị một thiếu niên chừng chạc là Đại sư huynh vỗ một cái đằng sau đầu.

Sư phụ ôn hòa nói: “Đây là Đại sư huynh và Nhị sư huynh của con.”

Ta nhỏ giọng nói: “Ta muốn đi ngoài...”

Sư phụ và Đại sư huynh đưa mắt nhìn nhau, sau đó Đại sư huynh dắt ta đến nhà xí.

Ta rất là kinh ngạc, lần đầu trong đời nhìn thấy chuồng heo được đặt bên cạnh nhà xí. Trước kia ở nhà, khi đi ngoài luôn có hạ nhân chuẩn bị thùng gỗ và tàn hương (tro).

Ta run rẩy còi quần, chợt nghe thấy tiếng heo kêu ở sát vách. Trong nhà xí, mùi hôi xông lên, ta ngồi xổm trên hai phiến đá, cố gắng dùng sức, bên dưới liền vọng ra tiếng phọt phọt, nước vàng bắn tung tóe. * ko chịu nổi =,= ” *

Trong một phút này ta cảm thấy thật kỳ diệu, không ngờ đi nhà xí lại sinh động như thế.

Sau khi bước ra ngoài, trong lòng tò mò không thể tả, rốt cuộc cũng không nhịn được mà chạy đi hỏi Nhị sư huynh: “Tại sao lại dựng nhà xí bên cạnh chuồng heo?”

Thật không ngờ, ta đã chọn nhầm người để hỏi, Nhị sư huynh của ta tuy rằng bình thường mi thanh mục tú, nhưng lại có một bụng ý xấu. Hắn cười hắc hắc, nói cho ta biết: “Bởi vì phân để cho heo ăn.”

Ta kinh hãi, lắp bắp hỏi: “Vậy, vậy, chúng ta ăn thịt heo, chính là ăn phân người sao?”

“Đúng nha!” Nhị sư huynh nghiêm mặt nói: “Hóa ra là người không biết?”

Ta đương nhiên không biết. Ta là thiên kim của vương công quý tộc, có thể nào cũng được nuông chiều từ bé, chỉ biết ăn, còn không biết thức ăn từ đâu mà ra. Hiện tại được người khác nói cho biết chuyện này, phản ứng đầu tiên của ta là vọt tới ven đường nôn mửa.

Ta nôn đến choáng váng mặt mày, Nhị sư huynh thì đứng bên cạnh cười đùa hả hê. Ta vừa nôn vừa khóc, lờ mờ đoán ra mình bị hấn trên đùa, vừa giận lại vừa thẹn. Khí nóng xông lên, không kịp kiềm lại, ta liền ngất đi.

Khi tỉnh lại, ta đã nằm trên giường. Bên giường là một thiếu niên có gương mặt chữ điền, làn da ngăm đen đang chăm sóc ta.

Người nọ rất đôn hậu hiền lành, chăm sóc ta rất cẩn thận. Hắn lau mặt cho ta, đút ta uống nước, động tác dịu dàng, so với nương ta cũng tốt lắm.

Ta thấy đói bụng, hắn lại lấy cho ta hai cái bánh bao lớn.

Ta sợ sệt hỏi: “Là bánh bao thịt sao?”

Nam hài gật đầu.

“Thịt heo?” Giọng ta run lên.

Nam hài dường như biết chuyện đã xảy ra, cười nói: “Nhị sư huynh lừa muối, heo ăn hoa màu. Nhà xí và chuồng heo nằm cùng một chỗ để tiện lấy phân bón ruộng mà thôi.”

Lúc này ta mới yên tâm mở to mồm cắn bánh bao.

Bánh bao này cũng không biết làm thế nào mà mềm lại thơm như vậy, ta ăn một hơi hai cái vẫn không đủ no, nam hài kia liền đưa cho ta một bát cháo lớn.

Cháo này cho đến giờ ta cũng chưa từng được ăn qua, bên trong còn bỏ thêm một loại hạt màu vàng, rất là thơm nha.

Nam hài nói cho ta biết: “Hạt màu vàng này là hạt bắp.”

Ta lại biết thêm một việc, ta biết chuồng heo và nhà vệ sinh được đặt cùng một chỗ, được biết heo ăn hoa màu, còn biết cháo ngô rất dễ ăn. Mà nam hài tốt bụng này chính là Tam sư huynh của ta.

Sư phụ đến thăm ta. Người thấy ta ăn no, sắc mặt không tệ nên rất yên lòng.

“Nhị sư huynh của con nghịch ngợm, bịa chuyện nói bậy. Ta đã giáo huấn nó, phạt nó chép kinh văn.” Sư phụ sờ sờ đầu ta, “Mấy hài tử kia từ nhỏ đã ở trên núi cùng ta, chưa từng ở chung với nữ hài, cũng không hiểu lễ nghĩa. Sau này nếu chúng còn tiếp tục bắt nạt con, con cứ nói với ta hoặc với Đại sư huynh của con.”

Đại sư huynh làm việc rất cẩn thận nghiêm túc, lại vô cùng tinh tế tỉ mỉ, trời lạnh chuẩn bị thêm áo, đến tết lo liệu mâm cỗ, tiếp đãi khách nhân, đốc thúc sư đệ sư muội luyện tập, tất cả đều do Đại sư huynh lo liệu. Sư phụ ngày thường nếu không tu luyện thì lại kê gối ngủ ngon, vô cùng nhân rồi.

Phong cảnh ở Ngọc Long Sơn thanh tú xinh đẹp, cây cối rậm rạp, trong núi nhiều chim thú, càng có không ít kỳ trân dị quả. Các sư huynh đưa ta đi leo cây hái quả, xuống sông bắt cá, dạy ta các loại rau cải ở sau nhà, dạy ta đặt bẫy săn thú. Chúng ta vào rừng lấy nhân sâm, hái được liệu quý hiếm, sau đó xuống núi đổi lấy gạo và mì.

Rất nhanh ta đã thích ứng với cuộc sống dân dã. Ta học thổi lửa nấu cơm, học cách cho heo gà ăn, buổi sáng thức dậy còn quét đình viện, còn theo sư phụ tu luyện. Chỉ có điều, ta một không có tuệ căn, hai không siêng năng, đạo học rất kém cỏi, cũng may sư phụ không hề bắt ép ta.

Nương ta thường phái người đưa y phục đến đây, nhưng ở trên này không dùng được những thứ tốt như vậy. Ví như quần áo tơ lụa, mặc leo cây hai lần

liền hồng. Sau này, Tam sư huynh giúp ta may áo, dùng vải bông làm ra, còn thêu thêm mấy đóa hoa nhỏ. Tiện thể nói thêm, nhà Tam sư huynh của ta vốn có nghề may.

Những ngày ta sống trên núi thực tiêu dao, cảm giác nhớ nhà lúc đầu liền nhanh chóng bị ta vứt ra sau đầu.

Ta nhìn Hạ Đình Thu hậm hực, “Nói thật nha Nhị sư huynh. Ta cảm thấy có lẽ ta trời sinh không phải mạng phú quý. Sống trong núi thật rất tốt, mọi chuyện đều thuận buồm xuôi gió, vừa trở về kinh thành làm quận chúa, chuyện phiền phức gì cũng tìm đến cửa.”

Hạ Đình Thu cười, “Người đều có số mệnh, những việc hiện tại chỉ là khảo nghiệm. Muội lúc ban đầu còn rất tự tin, giờ chỉ vừa rời nhà một bước đã căng thẳng như vậy.”

“Vi chưa làm qua thôi.” Ta than thở, “Ta trước đây luôn làm việc quang minh chính đại.”

Hạ Đình Thu liếc xéo ta, “Trộm rót nước lên giường ta, rồi còn đổ oan ta đá dầm, chuyện này rất quang minh chính đại à?”

Ta cười hắc hắc, “Không phải là vu oan không thành sao?”

“Dựa vào muội mà có thể sao.” Hạ Đình Thu ngâm nga nói.

Ta trầm mặc một lát, rồi nghiêm giọng nói: “Nhị sư huynh, ta không ngăn được huynh, nhưng thật huynh không nên can dự vào chuyện này. Nếu như sau này tình hình có biến, ta bảo huynh rút ra, huynh nhất định phải nghe ta, được không?”

Hạ Đình Thu ném cành hoa đi, khẽ cười xoa nhẹ lên tóc ta, “Nha đầu ngốc, lo cho mình trước đi, ta rất chắc chắn.”

Tiền Nhị sư huynh rời đi, ta đến thỉnh an công chúa, sau đó trở về phòng của mình.

Hạ Hà đang chỉ bảo quy tắc cho một tiểu cô nương. Thấy ta trở về, Hạ Hà liền dẫn cô nương kia đến chào.

“Quận chúa, hôm nay đại sứ quán đưa đến vài thị nữ cho người và công chúa. Đứa trẻ này gọi là Thảo nhi, nô tỳ để nàng dâng trà cho người mỗi ngày được không?”

Một mình ta đâu cần nhiều người như vậy hầu hạ, nhưng thịnh tình từ đại sứ quán không thể chối từ.

Đứa bé trên Thảo nhi kia nhìn qua chỉ mới mười bốn, mười lăm tuổi, dáng vẻ nhu thuận thông minh, nghe nói là tôi tớ ở sứ quán, rất đáng tin. Ta tùy ý hỏi vài câu, liền thu nhận nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôn Lắng Hải Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Buổi tối sau khi tắm rửa, ta ngồi bên dưới cửa sổ, vừa đùa nghịch một chiếc cửu liên hoàn, vừa thỉnh thoảng đưa mắt nhìn lên ánh trăng sáng tỏ bên ngoài.

Ta bỗng nhiên nhận ra, mặc dù bản thân chưa sống được bao nhiêu năm, nhưng đã phải chạy ngược chạy xuôi khắp chốn, trải qua cuộc sống nửa lưu lạc. Trước đây, mỗi lần về thăm nhà được vài hôm, ta lại muốn trở về núi. Sau khi về núi chưa được bao lâu, nương nhớ ta, lại gọi ta trở về.

Hiện tại còn hơn thế, chạy thẳng một mạch đến nơi đất khách.

Ánh trăng nơi này cũng tròn như ở quê nhà. Không biết đêm nay ở Ngọc Long Sơn, trăng có tròn như thế này không? Sư phụ và Đại sư huynh có ngồi trong sân, cùng ngắm đầu nhìn lên ánh trăng tròn vành này không?

“Quận chúa.” Thảo nhi bê một bát sữa được ướp lạnh đến, “Hiện tại người có dùng ngay không?”

“Ừ, đưa ta.” Thứ nước uống đặc biệt này của Bắc Lương ta vô cùng thích, mỗi ngày đều uống một bát.

Thảo nhi đứng một bên hầu. Ta vừa uống vừa hỏi: “Sau này ta trở về phía Nam, người đi theo ta, hay là ở lại?”

Thảo nhi nói: “Nếu quận chúa thích nô tỳ, người có thể đưa nô tỳ đi theo. Còn nếu như không tiện, Thảo nhi cũng có thể trở về Lý phủ. Lý đại nhân đối với chúng nô tỳ cũng rất tốt.”

Ta uống xong bát sữa, liền trả lại bát cho nàng.

Thảo nhi tiếp lấy, sau đó hành lễ cáo lui, trước khi đi, dường như vô tình thốt ra một câu: “Kim nguyệt nhược lưu ly, quang hoa mãn thiên hạ.”

Ta chợt quay đầu nhìn, kinh ngạc không nói nên lời.

Thảo nhi mỉm cười, gạt đầu với ta, liền rời khỏi phòng, đóng cửa lại.

Ta do dự một lúc, cũng không đuổi theo.

“Kim nguyệt nhược lưu ly, quang hoa mãn thiên hạ.” Câu này cha đã nhắc đi nhắc lại rất nhiều lần với ta trước lúc ta lên đường, ông còn dặn dò, “Đến lúc đó, trình thám của chúng ta sẽ chủ động tìm con, người đó sẽ nói hai câu này. Con nhớ kỹ đừng quên! Đến lúc đó, bất luận đối phương là ai, con đều phải nghe theo!”

Ở trong tưởng tượng của ta, tình cảnh sẽ diễn ra trong một đêm nguyệt sắc phong cao, một hắc y hiệp khách che kín mặt sẽ lặng lẽ đến gặp ta. Hai chúng ta liền bí mật trao đổi ám hiệu. Gió đêm rét lạnh lướt qua y phục của chúng ta, khung cảnh mang đậm màu sắc giang hồ vắng lặng. Sau đó, hắc y kiếm khách sẽ lặng lẽ không chút tiếng động vượt tường rời đi, ta chấp tay đứng dưới ánh trăng, hình tượng thật là to lớn.

Tệ lắm thì cũng phải là một quan chức nào đó đã gặp ban sáng, hiện tại lên đến gặp ta, vẻ mặt ôn hòa nói, quận chúa, hai chúng ta hợp tác vui vẻ, cùng mang bảo vật tìm về.

Hiện giờ lại từ đâu nhảy ra một tiểu nha đầu chừng mười tuổi, khát khao trải nghiệm cảm giác giang hồ của ta âm một tiếng vỡ tan thành ngàn mảnh. Trong lòng lại không hiểu, nhiệm vụ quan trọng như vậy, sao lại trao vào tay một nữ hài tử còn non nớt như vậy?

Sáng sớm hôm sau, Thảo nhi theo giúp Hạ Hà hầu ta rời giường thay y phục.

Ta lặng lẽ đánh giá nàng, thấy nét mặt của nàng bình tĩnh thản nhiên, luôn bảo trì trạng thái bình thản, giống như chuyện của ngày hôm qua chưa từng xảy ra. Trong lòng ta cũng thầm bội phục.

Nếu cha đã căn dặn ta phải cùng bọn họ hợp tác, nghe theo chỉ dẫn của họ, hiện tại nếu nàng vẫn chưa để lộ ra điều gì, vậy ta cũng vờ như không biết gì. Tuy ta không thể giả vờ thông minh, nhưng giả ngu ngốc thì rất là lành nghề.

Nữ quan trọng cung do hoàng hậu phái đến giúp chúng ta giăng giải những lễ tiết và quy cũ của hôn lễ. Những nữ quan này mặc trách tុ sam *áo có tay áo nhỏ*, tề điệp quần *váy có xếp li nhỏ*, hơn bốn mươi tuổi, vẻ mặt nghiêm túc, nói chuyện làm việc rất cẩn thận tỉ mỉ, vừa nhìn đã biết đây không phải hạng người dễ đối phó.

Nữ quan kia vừa hành lễ xong, liền đứng thẳng người, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Gia Nguyệt, nói: “Nô tỳ chính là Đại cô cô ở trung cung, công chúa có thể gọi nô tỳ là Minh An. Hoàng hậu nương nương đặc biệt phái nô tỳ đến đây vấn an công chúa, nương nương nói, công chúa đi đường mệt nhọc, đáng phải nghỉ ngơi thật tốt mới đúng. Nhưng do ngày lành tháng tốt đã định, cho nên mong công chúa lượng thứ. Hơn nữa, việc hôn sự lần này có phần vội vàng, trong cung bề bộn nhiều việc, nên cũng khó tránh khỏi có chỗ chưa chu toàn, đến lúc đó cũng xin công chúa hiểu cho.”

Sắc mặt của Gia Nguyệt lập tức trắng bệch, nhưng nàng vẫn có thể nhẫn nhịn, khách khí trả lời: “Hoàng hậu nương nương để tâm đến ta như vậy, làm ta rất cảm kích. Sau khi tiến cung, ta sẽ tự mình đến cảm tạ nương nương. Ta vừa đến, vẫn còn chưa quen mọi chuyện, cũng mong cô cô chỉ bảo nhiều hơn.”

Ta nhẹ nhàng thở ra một hơi. Qua quãng đường khó khăn phía trước, Gia Nguyệt cũng trưởng thành hơn rất nhiều. Nam Lương chúng ta chiến bại phải hòa thân, Bắc Lương lại đồng ý tiến hành hôn sự theo trình tự như vậy, đã là rất nể tình. Nghe nói năm đó Bắc Lương chiến bại, công chúa được đưa tới liền trực tiếp mang vào hậu cung, cùng ngày đã thị tẩm.

Sau đó là học qua các lễ tiết trong cung. Minh An tuy rằng nghiêm khắc, nhưng cũng không làm khó với Gia Nguyệt. Nhưng khi bị các nữ y quan kiểm tra thân thể, Gia Nguyệt cảm thấy rất nhục nhã, lại khóc nức lên.

Ta trông thấy cũng rất khó chịu. Đường đường là một công chúa, nhưng khi mọi chuyện đã được xếp đặt, cũng chỉ giống như miếng thịt được đặt trên thớt, mặc người băm vằm. Đừng nói đến Gia Nguyệt, đôi lại là ta cũng không chịu được.

Sau khi nữ quan của hoàng hậu rời đi, Gia Nguyệt khóc đến khi là người đi mới ngừng. Ta đợi nàng ngủ mới lặng lẽ rời khỏi phòng.

Đêm ở kinh đô Bắc Lương thật im lặng. Không khí lạnh lẽo, trời không trong vắt, ánh sao rải đầy trên không như mặt biển.

Ta đứng ở trong sân, nghe thấy hương hoa thoảng trong gió, đưa tay xoa lên cánh tay mỏi nhừ, lại thờ dài.

“Quận chúa.” Không biết từ lúc nào, Thảo nhi đã xuất hiện ở góc khuất của hành lang.

Ta gạt đầu, nàng yên lặng bước tới.

“Quận chúa, có mấy vị đại nhân muốn gặp người. Xin đi theo nô tỳ.”

Ta nhìn xung quanh.

“Quận chúa yên tâm, mọi nơi nô tỳ đều đã lo liệu.”

Ta nhận lấy chiếc áo khoác đen từ trong tay nàng, yên lặng đi theo nàng trên con đường nhỏ, tránh các thị vệ và hạ nhân, đi tới cửa hông của hậu viện. Một người mặc áo xám lặng lẽ mở cửa để chúng ta đi ra ngoài.

Thảo nhi thấp giọng nói: “Chỗ đó cũng không xa, cảm phiền quận chúa đi theo nô tỳ.”

Ta theo chân nàng đi vào một con ngõ nhỏ, lòng vòng một lúc mới đến trước một cánh cổng sơn đỏ bình thường. Đây hình như là nhà của một gia đình bình hàn.

Thảo nhi ra ám hiệu với người bên trong, cửa liền mở, chúng ta bước vào.

Gian nhà giữa sáng đèn, dường như có không ít người, ta vừa bước vào, mọi người liền đứng lên.

Mắt ta đầu tiên nhìn thấy một công tử bạch y tuấn tú, kinh ngạc thốt lên: “Nhị sư huynh!”

Hạ Đình Thu nhếch mắt cười, cúi người nói: “Quận chúa.”

Trương đại nhân đi đến trước mặt ta, chấp tay: “Quận chúa, đêm khuya làm phiền người đến đây, thật sự là cực cho người.”

“Không dám!” Ta vội nói, “Trương đại nhân, Lưu đại nhân, chuyện này là...”

Trương đại nhân thẳng thắn nói: “Quận chúa, người đoán không sai, hôm nay gặp mặt là vì chuyện kim án.”

Quả nhiên như ta nghĩ: “Nhưng sư huynh sao cũng ở đây?”

Trương đại nhân cướp lời của Hạ Đình Thu, nhanh miệng nói: “Hạ công tử dù trong người không có công danh, nhưng lại có lòng trung thành yêu nước, quyên góp một số tiền lớn giúp chúng ta duy trì sứ quán. Huống hồ Hạ công tử vào Nam ra Bắc, giao thiệp rộng, ở Bắc Lương cũng có rất nhiều quan hệ. Cho nên lần này cũng mời Hạ công tử đến đây cùng thương lượng.”

Nói trắng ra là, người không cần phải nói chỉ cần để tiền nói chuyện.

Ta liếc mắt nhìn Hạ Đình Thu, nụ cười của hắn gian xảo quỷ quyệt, nhìn thế nào cũng không giống một người trung quân ái quốc.

Ta đang định lên tiếng, chợt có người đẩy cửa bước vào, nói: “Thất lễ, tại hạ đến muộn.”

Giọng nói này lại càng quen thuộc.

“Phong Tranh?”

Đôi mắt đen tuyền của Phong Tranh đối diện với ta, rõ ràng cũng rất kinh ngạc. Thì ra hắn cũng không biết.

“Quận chúa?” Giọng nói có hơi nâng cao, “Hóa ra đặc sứ mà Trương đại nhân nói đến, lại là quận chúa!”

Ta ngại ngừng cười, “Cái gì mà đặc sứ. Chẳng qua là tận lực vì hoàng đế thôi. Ngươi nhìn xem, hôm nay là lần đầu tiên, lại gặp toàn người quen thế này. Như vậy cũng tốt, nói chuyện sẽ dễ hơn.”

“Quận chúa nói phải.” Trương đại nhân đưa tay mời, “Quận chúa, xin mời ngồi, chúng ta bắt đầu nghị sự.”

Ta nghe theo lời của ông, ngồi xuống.

Trương đại nhân liền nói: “Quận chúa, thần và các quan viên đã dò hỏi nhiều năm, sau lại nhờ có sự trợ giúp của Hạ công tử, cuối cùng hôm nay cũng đã tìm ra tung tích của bảo vật.”

Ta nghĩ thầm, chỉ một cái ấn chương nho nhỏ mà các người phải mất mấy năm mới biết được nó ở đâu, hoàng đế nuôi các người thực là lãng phí lương thực. Đáng tiếc lời này không thể nói ra, ta chỉ mỉm cười gật đầu, làm ra bộ dạng rất vui mừng.

“Trương đại nhân thật vất vả. Vậy, bảo vật đang ở đâu?”

Trương đại nhân xoa hai tay vào nhau, đắc ý nói: “Bảo ấn sau khi bị phản quân mang đến Bắc Lương, từng qua tay rất nhiều thành viên trong hoàng thất, sau lại lưu lạc đến dân gian, cuối cùng là mười ba năm trước được hoàng đế Bắc Lương tìm về. Có thể nói con đường này rất gian truân phức tạp.”

Ta lại cười: “Đến cùng thì bảo vật đang ở nơi nào?”

“Hoàng đế Bắc Lương tìm được bảo vật, lại không biết nên giữ gìn thế nào, cũng đã nghĩ qua rất nhiều biện pháp. Ban đầu là cất trong bảo tháp ở Phật Pháp tự, sau lại giấu dưới bàn thờ tông miếu. Nhưng ông ta vẫn luôn lo lắng.”

Ta dần lòng nói: “Thế à, vậy thì rốt cuộc ông ta để bảo vật ở đâu?”

“Để ở chỗ quốc sư đương nhiệm.” Vẫn là Hạ Đình Thu không kiên nhẫn, cướp lời nói trước.

Trương đại nhân không vui liếc nhìn Hạ Đình Thu, quay đầu nói với ta: “Quận chúa, đúng là theo như lời Hạ công tử nói, bảo vật hiện giờ đang ở trong tay quốc sư.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Láy Hải Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Trương đại nhân không vui liếc nhìn Hạ Đình Thu, quay đầu nói với ta: “Quận chúa, đúng là theo như lời Hạ công tử nói, bảo vật hiện giờ đang ở trong tay quốc sư.”

“Chính là vị quốc sư xinh đẹp hơn người, lại được dân chúng vô cùng kính yêu đấy sao?”

Trương đại nhân đưa mắt nhìn ta, gần như muốn nói “Đúng là nữ nhân, chỉ biết quan tâm người ta có đẹp hay không”, nhưng miệng vẫn cung kính đáp: “Bẩm quận chúa, đúng là vị quốc sư này.”

Ta hỏi: “Quốc sư đem bảo vật giấu ở đâu?”

Nét mặt Trương đại nhân lộ vẻ khó xử, “Quốc sư, nàng... hình như để bảo vật ở bên mình.”

A ha, việc này có chút phiền đây. Để trong ngăn tủ, trong rương, còn có thể lục tìm, để ở trên người, vậy chỉ có thể soát người.

Ta nhìn mấy vị nam nhân này, hỏi: “Vậy các người có nghĩ ra cách gì để tiếp cận quốc sư chưa?”

Lưu đại nhân tiến lên nói: “Bọn hạ thần đã nghĩ rất nhiều cách, nhưng cái chính vẫn không thể tiếp cận được đến quốc sư. Người chúng thần phái đi đã mất rất nhiều thời gian, hiện tại, tên tạp vụ ở phòng bếp được thăng làm đầu bếp, người cho heo ăn ở hậu viện thì được thăng làm người đi thu mua vật dụng, cô nương giặt y phục lại càng không gặp may, vất vả lắm mới được cất nhắc thành người dâng trà ở tiền đường, nhưng lại bị một vị Vương gia thế tử nhìn trúng, muốn nạp nàng làm tiểu thiếp. Nàng ta đành tìm cách bỏ trốn. Thật sự là...”

Ta mím chặt môi để không bật cười, khẽ lau nước mắt ở khóe mắt, “Nghe nói vị quốc sư này là nhân vật rất lợi hại. Một ngón tay chỉ lên bầu trời, trời liền đổ mưa, chân giẫm lên mặt đất, đất liền rạn nứt, vậy giờ phải làm sao?”

Mấy quan chức đều có vẻ lo lắng, nghị luận sôi nổi. Nhị sư huynh Hạ Đình Thu của ta đứng đứng ngồi ở một bên, miệng răng rắc cắn hạt dưa, hiển nhiên đem cảnh tượng trước mắt như một vở kịch.

Ta mượn cơ hội xoay sang Phong Tranh, cười nhẹ nói: “Thật không ngờ, ngươi lại tham gia vào việc này. Suốt dọc đường đến đây, ta lại không nhìn ra.”

Xem ra Phong Tranh vẫn còn rất kinh ngạc, hần thấp giọng nói: “Ta cũng không nhận ra quận chúa cũng tham dự vào.”

“Chuyện này, ngươi có ý kiến gì không?”

Phong Tranh khẽ nhủ mày, lắc đầu, “Nếu quốc sư là nam nhân, mấy người chúng ta còn có cách. Đáng tiếc là nữ nhân...”

“Đừng xem nhẹ nữ tử.” Hạ Đình Thu ném hạt dưa ở trong tay xuống, sấp đến gần nói, “Vị quốc sư này chẳng những chủ trì lễ tế, trên dưới cả nước đều là tín đồ, mà còn có được sự tín nhiệm của hoàng đế Bắc Liêu, có thể tham dự triều chính. Tuyệt đối không phải nữ tử tầm thường.”

Ta nghe thấy liền có chút hồ thẹn: “Công phu của nàng thế nào? Nếu bảo vật ở trên người nàng, chúng ta có khả năng tiếp cận không?”

“Nha đầu cóc.” Hạ Đình Thu bật cười, thân mật gõ lên trán ta, “Người ta là quốc sư, khả năng phòng thân sẽ không thấp. Với chút công phu mèo quào này của muội...”

“Ta có nói muốn tự mình trộm đồ trên người nàng đâu.” Ta liếc mắt.

Thảo nhi vội vàng tiến vào, “Chư vị đại nhân, cũng sắp đến giờ giờ nghỉ ngơi, đến lúc đó sẽ không dễ dàng đi lại, xin hãy sớm trở về một chút.”

“Cũng được.” Trương đại nhân xoay sang nói với ta: “Quận chúa, thỉnh người trở về nghỉ ngơi trước. Có tin gì, hạ quan sẽ báo Thảo nhi báo cho người. Nàng là người hoàn toàn đáng tin.”

Ta nếu không tin nàng, hôm nay cũng đã không theo nàng đến đây.

Ta cùng mọi người cáo từ. Phong Tranh và ta đi cùng đường, nên hắn đưa ta trở về.

Chúng ta bước ra sân, Thảo nhi dẫn đường ở phía trước, hai chúng ta bước theo sau.

Ta vừa đi vừa nói: “Bây ngày sau công chúa tiến cung. Thời gian của chúng ta không còn nhiều.”

Phong Tranh ừ một tiếng, lại nói: “Không ngờ Nhị sư huynh của ngươi lại đến Bắc Liêu.”

“Ừ.” Ta mỉm cười, “Huynh ấy đến buôn bán, vốn nên khoan tay đứng ngoài cuộc. Nhưng xem ra vì không yên tâm cho ta.”

Phong Tranh trầm mặc một lúc lâu rồi nói: “Hình như rất quan tâm đến ngươi.”

Ta không khỏi liếc mắt nhìn hắn.

Ánh trăng men theo vách tường lợp ngói chạy dài tới trước, thỉnh thoảng soi rọi lên gương mặt của hắn. Hàng mi hắn rũ thấp, trông có vẻ vô cùng trầm tĩnh. Ta luôn thấy hắn lạnh lùng thờ ơ, biểu cảm dịu dàng như vậy, khiến ta nhất thời có chút thẫn thờ.

Ngươi ưa nhìn như Phong Tranh, ngay cả lúc ưu sầu cũng động lòng người. Loại nam nhân có vẻ đẹp u buồn thế này, chính là dạng nhanh chóng cướp được lòng nữ nhi nhất, giống như một thanh kiếm sắc, chỉ cần đâm nhẹ một chút liền vạch ra một lỗ thủng to.

Nương nói, nam nhân càng ưa nhìn, lại càng dễ làm người khác tổn thương. Ngươi lại nói đúng.

Ta vô thức muốn đưa tay che lên ngực, cũng may thần trí nhanh chóng khôi phục, nếu không lại ném hết mặt mũi đi.

Ta lẩm bẩm nói: “Hắn là sư huynh của ta, chúng ta từ nhỏ lớn lên cùng nhau, tình như thủ túc, đương nhiên là quan tâm đến ta.”

Biểu cảm của Phong Tranh thân nhiên, nói: “Ngày đó ngươi nói với ta, chúng ta quen biết nhau lâu như vậy, ta lại không biết một chút gì về ngươi. Sau nghĩ đến những lời này, liền nhận ra quả thật là ngươi nói đúng.”

Nếu đổi lại là lúc bình thường, ta nhất định sẽ nói một câu “Cũng không liên quan gì tới ngươi”. Nhưng có lẽ vì tối nay ánh trăng quá đẹp, mà hiếm khi bản thân lại nảy sinh một chút tình cảm nữ nhi, ta nhỏ giọng nói: “Ta chỉ là thuận miệng nói. Một nam tử hán như ngươi, nên quan tâm đến quốc gia đại sự, một chút sở thích của ta thật không đáng nhắc đến.”

Phong Tranh khẽ cười, dường như không để tâm đến những lời nói của ta.

Ta hỏi: “Ngươi nhớ nhà sao?”

Ta cảm thấy Phong Tranh như đang cố gắng vui vẻ, Phong Tranh là ái tử của cha hắn, đãi ngộ nhất định là tốt hơn ta nhiều.

Phong Tranh không trả lời, hỏi lại ta: “Còn ngươi?”

Ta ăn ngay nói thật: “Không nhớ. Chỉ muốn trở về chỗ của sư phụ.”

“Thời gian ở trong núi vui vẻ như vậy sao? Nếu sau này ngươi phải thành thân, đến lúc đó phải làm sao?”

Ta mỉm cười nói: “Ta không muốn thành thân. Nếu cha bức ta phải thành thân, ta sẽ bỏ trốn đến chỗ sư phụ.”

“Vì sao không muốn thành thân?”

“Với thân phận này, liệu cha có chịu để ta gả cho một người giang hồ hay không? Gả cho vương công quý tộc, ta không yêu hắn, hắn nhất định cũng không yêu ta. Hắn có thể cưới bảy tám tiểu thiếp, trong khi ta lại không thể gả cho một trượng phu khác. Thật bất công!”

Phong Tranh nhếch miệng cười, nhưng xem ra là có chút miễn cưỡng.

Tới cửa sau của khu nhà, người hầu áo xám kia lại mở cửa để cho bọn ta đi vào. Trong viện cũng giống như lúc chúng ta rời đi, im ắng, không ai biết chúng ta đã rời đi.

Ngày thứ hai, Minh An cô cô lại đến giảng giải cung quy cho Gia Nguyệt. Sứ quán lại phái người đưa hoa quả trà bánh đến cho công chúa, mà người làm chân chạy vật kia lại là Hạ Đình Thu.

Hạ công tử cầm y ngọc quan, phong lưu phóng khoáng, khẽ mỉm cười với thị nữ đang châm trà cho hắn. Tay của tiểu cô nương kia liền run lên, nước trà văng lên bàn.

Ta ngồi bên cạnh nhìn thấy liền cười, hừ tình giả ý nói: “Hôm nay Hạ công tử thật không may. Công chúa đã theo cô cô trong cung học lễ tiết, không thể ra ngoài. Những điểm tâm ngài đưa đến, ta nhất định sẽ chuyển đến tay công chúa.”

Hạ Đình Thu mang khuôn mặt tươi cười, hiền lành nói: “Vậy làm phiền quận chúa. Và lại, ở đây tại hạ còn có một phần lễ vật là đặc biệt muốn đưa cho quận chúa người.”

“Ta?”

Hạ Đình Thu lệnh cho hạ nhân bê một chiếc hộp gỗ sơn son đến trước mặt ta. Ta mở ra xem, không phải là vàng bạc châu báu, mà là bánh gạo nếp được làm rất tinh xảo. Có sừng đường *đường trắng*, khương đường *đường gừng*, hồng đậu sa *bột đậu đỏ*, còn có nhân quả, trông rất ngon miệng.

Ta rất thích ăn bánh gạo nếp ngon ngọt, chuyện này cũng không nhiều người biết. Hạ Đình Thu cùng ta lớn lên, đương nhiên biết ta thích thứ này.

“Tại hạ biết công chúa thích điểm tâm từ gạo nếp, liền tìm một vị sư phụ nổi danh làm ra hộp điểm tâm này. Quận chúa ngàn dặm đưa dâu, bôn ba khổ cực, một chút tâm ý nhỏ này của tại hạ, cũng vì ngưỡng mộ.”

Ta cười nhận lấy hộp điểm tâm, lên tiếng nói với Hạ Đình Thu: “Nhị sư huynh thật có lòng. Phần lễ này tuy nhỏ, lại rất hợp ý ta, ta thực thích.”

Ta còn nói: “Nhị sư huynh, người nhìn xem gốc cây hoa vàng ở bên ngoài kia, tên gọi là gì vậy? Ta thấy nó nở thật đẹp, lại chưa từng nhìn thấy qua ở Đông Tề.”

Hạ Đình Thu nhìn theo tầm mắt của ta, “Bẩm quận chúa, cây kia gọi là Hoàng Mai, là một loại khác với mai ở Đông Tề. Cây này hoa nở vào mùa xuân, đóa hoa lớn, nhưng hương lại rất nhẹ.”

“Có hương? Sao ta không ngửi thấy?”

Hạ Đình Thu: “Người phải đến gần mới nghe thấy.”

Ta gật đầu cười nói: “Nhân lúc cảnh xuân, Nhị sư huynh có thể cùng ta tản bộ một lúc không?”

Hạ Đình Thu đứng lên, cúi đầu chấp tay nói, “Có thể cùng tiểu sư muội tản bộ, sư huynh đây thật vinh hạnh.”

Ta nhin không đáp một cước vào vế mặt hồ ly này của hắn, đứng lên xoay người ra ngoài. Hạ Đình Thu cười hi hi theo sát phía sau.

Ta cố tình bịa ra một lý do để lên nói chuyện với hắn nên mới đề nghị tản bộ trong sân, sau đó lại lệnh cho bọn thị nữ đứng ở phía xa. Đám thị nữ đưa mắt nhìn nhau, cũng không biết là suy nghĩ đã chạy đi đâu, các nàng trộm cười đáp vâng, sau đó quả thật cách xa phía sau chúng ta khoảng hai mươi bước.

Ta vừa chậm rãi đi, vừa thấp giọng nói: “Tại sao huynh lại trở thành tạp dịch của sứ quán?”

Hạ Đình Thu cách sau ta nửa bước chân, giọng nói vẫn có vẻ đùa bỡn như trước, “Còn không phải vì muốn gặp muội hay sao. Nếu không, ta là thứ dân, muội là quận chúa, tới lui thường xuyên thế nào cũng làm người khác chú ý.”

Ta liếc mắt nhìn hắn một cái, “Huynh nghĩ thử xem làm cách nào lấy được đồ từ chỗ vị quốc sư đại mỹ nhân kia?”

Hạ Đình Thu không đứng đắn nói: “Cái gì mà đại mỹ nhân? Tiểu sư muội à, thiên hạ này còn có ai có thể so sánh với mỹ mạo của người?”

Ta quan tâm đến chính sự nên nhăn nhó nhìn con buồn nôn mà hỏi hắn: “Bây giờ phải làm sao đây?”

“Phải làm sao đây?” Hạ Đình Thu khổ não lặp lại lời của ta.

“Hay là như vậy đi!” Ta hưng phấn nói, “Nhìn huynh cũng có vài phần tư sắc, đi quyến rũ nàng cũng được đi. Quốc sư nàng quanh năm thanh tu, nói vậy khuê phòng chắc hẳn cũng có đơn lạnh lẽo. Chờ khi nàng tin tưởng, huynh liền nhân cơ hội hái luôn đóa hoa kia.”

Hạ Đình Thu cũng cười ha ha, vỗ tay nói: “Hay! Hay! Khắp thiên hạ này cũng chỉ có Tiểu Vũ là mới nói ra được những lời này!”

Huynh là đang khen hay là trêu ta đây hả?

Ta mạnh miệng nói: “Tuy rằng lợi dụng tình cảm của nữ nhi, mà lại còn là cảm tình của tuyệt thế đại mỹ nhân, ắt hẳn sẽ bị thiên lôi đánh chết. Nhưng Nhị sư huynh ngại vì nước hy sinh, sư phụ nhất định sẽ rất tự hào, ta trở về cũng sẽ bẩm báo rõ ràng với bề hạ, đảm bảo gia tộc của ngài sẽ được vinh hoa phú quý, lễ tang cũng trọng thể vô hạn.”

Hạ Đình Thu bật cười khi nghe ta nói xong, cũng gật đầu phụ họa, “Vũ nhi, muội nói rất đúng! Ta đây đi quyến rũ mỹ nhân đây, cáo từ, cáo từ.”

Ta cũng cười hi hi vỗ tay chào hắn, “Tạm biệt, tạm biệt. Chúc huynh mã đáo thành công.”

Thật ra nói muốn hắn đi quyến rũ quốc sư cũng chỉ là nói giỡn. Ta vốn không muốn nhìn thấy hắn bị lôi vào chuyện lần này. Cho dù là vì quan tâm đến ta, nhưng loại sự tình liên quan đến bí mật triều đình thế này, biết càng ít càng tốt. Ta sợ sẽ liên lụy đến hắn.

Không ngờ đến rạng sáng ngày thứ hai, Phong Tranh đã gõ cửa phòng ta, ta đang say sưa trong mộng đẹp liền bị hắn đánh thức.

Ta vừa mặc quần áo vừa nghĩ thầm, tuy rằng Nhị sư huynh của ta có biệt tài đào hoa, nhưng hiệu suất lần này cũng thật cao quá đi, nhanh như vậy đã dụ dỗ quốc sư vào tay rồi sao?

Kết quả, Phong Tranh nói ngay một câu: “Đại hãn Ba Cáp Đồ của Phú Tra Nhĩ chết.”

Trong đầu ta, việc đầu tiên là nghĩ, thì ra lão già kia tên là Ba Cáp Đồ, sau đó mới nghĩ đến, ah, cuối cùng cũng chết rồi?

Ta hỏi: “Chết thế nào?”

Phong Tranh nói: “Già chết? Bệnh chết? Tóm lại là đã chết. Ngươi nhanh chuẩn bị đi, trong cung có chỉ, cho gọi hai chúng ta vào điện thánh.”

Ta giật mình: “Đang yên đang lành sao lại phải vào cung điện thánh?”

Phong Tranh nói: “Hiện tại cả tộc Phú Tra Nhĩ hỗn loạn, Mạc Tang và A Mục Hãn chia thành hai phái, tranh đoạt ngôi vị đại hãn. Bắc Liêu để biết được chuyện người đã từng gặp Mạc Tang, cho nên muốn cho gọi người đến hỏi chuyện.”

Ta nghe thấy Mạc Tang cùng đại ca của hãn đánh nhau thì lại càng kinh ngạc. Mấy hôm trước vừa nghe nói hãn bị bắt trở về liền bị tổng giam, hiện tại lại đang đối đầu với A Mục Hãn, ta đã quá coi thường hãn.

Phong Tranh nóng ruột giục ta, ta liền lập tức thay y phục cùng hãn xuất môn. Bên ngoài đã có xe ngựa chờ sẵn, ta ngồi lên, xe liền lập tức rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Láy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Hoàng cung của Bắc Liêu thật sự là vô cùng to lớn hoa lệ, tường thành cao vài chục trượng, lầu gác mái hiên hùng vĩ, rường cột chạm trổ tinh xảo, từng ngọn cây nhành cỏ đều là thứ quý hiếm. Cung nữ thái giám đều mặc tơ lụa, đầu đội kim quan, thắt lưng đeo ngọc. Tóm lại, cả tòa cung điện này như đang muốn hét lên với ngoại nhân: “Nhìn mà xem! Ta có rất nhiều tiền!”

Không chỉ ta, mà ngay đến Phong Tranh cũng bị kích động không nhỏ. Người phương Nam chúng ta chú ý đến tính tế khó léo, mặc dù là cung điện, nhưng kiến trúc trang trí đều đòi hỏi phải tao nhã thanh cao. Hoàng cung Bắc Liêu này thì lại trang hoàng rực rỡ ánh vàng, vương khí ngút trời, quả thật trước giờ chưa từng thấy qua.

Nhưng có điều Phong Tranh cũng là một nam nhân nho nhã anh tuấn. Trong suốt đoạn đường, mỗi cung nữ đi qua đều liếc mắt nhìn hãn, lại nhỏ giọng cười bàn luận, làm hãn có phần ngượng ngùng.

Hoàng đế và Hoàng hậu Bắc Liêu đang ở Thái Minh Điện chờ chúng ta. Ta và Phong Tranh cúi mình hành lễ với bọn họ, sau đó đứng bên dưới thưa chuyện. Bắc Liêu để thăm hỏi một chút việc ăn ở có quen không, có chuyện gì khó khăn không giải quyết được không, chúng ta đều kính cẩn trả lời xuôi tai.

Chợt nghe Bắc Liêu đế thân thiết nói: “Nhị vị là khách quý của ta, không cần phải giữ lễ tiết như thế. Hôm nay trẫm cho mời hai vị đến là có việc muốn bàn bạc, cứ nói chuyện tự nhiên.”

Ông ta phóng khoáng như vậy, nhưng là gan của chúng ta lại không lớn. Thế nhưng, hai người bọn ta đều đứng thẳng người dậy, ta cũng ngẩng đầu nhìn lướt qua người ngồi trên ngai vàng.

Bắc Liêu đế Gia Luật Chính Túc là Thái tử của Ngao Thành hoàng đế nhiều năm trước, năm nay tuổi đã hơn bốn mươi, tuy rằng không còn là chàng trai tuổi trẻ nhưng vẫn anh tuấn phi phàm, xem ra phong thái khi còn trẻ chắc hẳn lại càng hơn người.

Khuông hoàng hậu so với Gia Luật hoàng đế không nhỏ hơn bao nhiêu, nhưng nhìn vẻ ngoài lại thấy không lớn hơn ta là mấy. Khuôn mặt Hoàng Hậu tròn, mắt xếch, môi mỏng, tư sắc động lòng người, có dáng vẻ mẫu nghi thiên hạ. Nghe nói trước đây khi Gia Luật Chính Túc vẫn chưa có thái tử, vị Khuông hoàng hậu này lúc vào cung chỉ là một phu nhân, một năm sau sinh hạ Thái tử hiện tại của Bắc Liêu, nhờ thế được phong làm hoàng hậu.

Khuông hoàng hậu cẩn thận đánh giá ta một lúc, sau cười nói với Bắc Liêu đế: “Sớm nghe nói nữ nhi của Ngụy Vương Đông Tề dung mạo đặc biệt mỹ lệ, tư chất thông minh, khí khái hơn người. Hôm nay vừa nhìn, quả nhiên là không sai.”

Ta ngượng ngùng đỏ mặt, luôn miệng nói, quá khen, quá khen.

Bắc Liêu đế cũng cười nói: “Quận chúa đúng là nữ trung hào kiệt, gan dạ sáng suốt. Nghe nói quận chúa từng không cẩn thận lạc đường trên thảo nguyên, sau lại được Nhị vương tử của Phú Tra Nhĩ cứu?”

Ta gật đầu đồng ý, âm thầm mỉm cười khinh thường cái câu “Không cẩn thận lạc đường”.

Hoàng đế Bắc Liêu nói: “Trẫm vẫn luôn nghe danh con trai thứ Mạc Tang của Ba Cáp Đồ chính là một dũng sĩ trên thảo nguyên, lời đồn về hãn cũng rất

hiều. Nói hấn dừng mãnh thiện chiến, thông minh hơn người, cũng có người nói hấn hèn nhất vô năng, không có chủ kiến. Quận chúa từng gặp qua Mạc Tang, người cảm thấy thế nào?”

Đây là chuyện đánh giá một người. Mà ta và Mạc Tang cũng chửi cùng nhau hai ba ngày, ngay đến nói chuyện cũng chỉ qua quýt vài câu, nhiều lắm thì hấn đã từng hiệp trợ giúp ta chạy trốn, càng không có nhiều thì giờ nói chuyện tâm tình. Bắc Liêu để muốn biết Mạc Tang có quy thuận Bắc Liêu hay không, ta làm sao dám bảo đảm?

Ta chỉ nói: “Mạc Tang vương tử đối đãi với ta rất lễ nghĩa, sau này Phong đại nhân đến đón ta, hấn còn tự mình đưa tiễn. Trông người cũng không tệ.”

Khương hoàng hậu liền hỏi: “Trông người không tệ, chính là thế nào?”

Ta cười cười, thành thật nói: “Khí khái tốt, đáng về cũng tốt.”

Phong Tranh ho nhẹ một tiếng, hai người Đế Hậu của Bắc Liêu lại ha ha cười.

Bắc Liêu để lại hỏi: “Vậy quận chúa có gặp Ba Cấp Đồ và A Mộc Hãn?”

Ta gật đầu nói có.

“Bọn họ thế nào?”

Ta nói: “Ba Cấp Đồ có bệnh trong người, chỉ khách sáo nói vài câu với ta. Còn A Mộc Hãn, tiểu nữ có chút sợ hấn.”

“Hấn đối đãi với quận chúa không tốt?”

Ta nghĩ thầm, cũng đâu phải là gả cho hấn, cái gì mà đối đãi với ta có được hay không.

“Cả người A Mộc Hãn tòa ra sát khí tàn bạo, gương mặt hung ác, đối với đệ đệ của mình cũng không có chút lưu tình, xuống tay cay độc.”

Bắc Liêu để ah một tiếng, sau đó quay đầu hỏi Phong Tranh một chút về nơi đóng quân của đối phương, cách sắp xếp binh lực, cả thân thù của binh lính. Phong Tranh cũng nhất nhất trả lời. Hai người Đế Hậu lại càng khen ngợi Phong Tranh, nói hấn tuổi trẻ tài cao, tuấn tú tao nhã này nọ, trông có vẻ như muốn đem nữ nhi gả cho hấn đến nơi.

Nói cả nửa ngày, tất cả mọi người đều khát nước, cung nhân bê trà sữa lên. Ta và Phong Tranh thấy phu thê hoàng đế uống xong, mới nâng bát nước lên uống hai ngụm.

Đang trong lúc ta phân vân không biết làm thế nào để cáo từ, một thái giám ở bên ngoài thò đầu vào nhìn.

Hoàng hậu nhìn thấy, nhướng mày, nâng giọng hỏi: “Chuyện gì?”

Tên thái giám kia cúi đầu bước tới, vẻ mặt khó xử: “Bệ hạ, nương nương... Là quốc sư đại nhân cầu kiến.”

Ta vừa nghe thấy hai chữ quốc sư, trong đầu liền hiện lên một chuỗi sự kiện “Quốc sư — Bảo ấn — Trộm bảo — về nước — trở về núi”, nhất thời liền giật mình, hai mắt phát sáng. Phong Tranh lại không khỏi ho nhẹ một tiếng.

Thế nhưng, hấn chỉ làm việc thừa, bởi vì so với ta có người còn có phản ứng khoa trương hơn. Bắc Liêu để mở to mắt, nét mặt tỏa sáng, nhanh miệng nói: “Vậy sao? Mau mau mời nàng vào! Mau!”

Hoàng hậu ngồi bên cạnh, chân mày thon nhỏ khẽ nhăn một chút, không nói gì. Biểu cảm này của bà ta, giống như trước kia ta thường nhìn thấy trên mặt nương.

Cửa cung điện mở ra, một thân ảnh xuất hiện ở cửa. Chỉ thấy người nọ mặc áo dài trắng ngần, sáng như ánh trăng, chiếc khăn trùm đầu được thêu chỉ bạc choàng trên đầu, mái tóc dài đen tuyền vờn trên bờ vai, trước ngực là một chuỗi dây chuyền vàng, kiểu dáng phức tạp.

Có lẽ đây là phong tục của Bắc Liêu bọn họ, quốc sư cô nương kia mặc một tà áo trắng vừa rộng lại vừa to, lúc đi còn có thêm công dụng quét rác, khăn trùm đầu che kín mặt, trông nàng vừa nghiêm nghị vừa già dặn, cứ như là sợ người khác nhìn thấy. Ta chăm chú nhìn nàng, đợi lúc nàng xoay người mới thấy được mặt.

Mỹ nhân! Đúng là mỹ nhân! Thu thủy vi thân ngọc vi cốt, thiên thượng tuyệt sắc lạc nhân gian. Hơn nữa người ta còn tu dưỡng thần khí, khí chất thanh tịnh, đúng thật khí thế xuất trần.

Ta nhìn ngây cả người, ngay đến Phong Tranh cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Quốc sư cô nương nhẹ nhàng đi tới, trang sức đeo trên người phát ra âm thanh trong trẻo rất nhỏ. Nàng bước qua bên cạnh ta, ta mới phát hiện nàng không uống là cô nương Bắc Liêu, vóc dáng rất cao, lại cảm thấy lông mi của nàng thật dài, thật sự là vô cùng đẹp.

Ta nhìn đến xuất thần, quốc sư bỗng nhiên nghiêng đầu sang, ánh mắt ném lên người ta nhưng mũi tên nhọn.

Ta chợt hoảng sợ, thấy mình thất lễ nên nhanh chóng cúi đầu.

Cô nương xinh đẹp thật xinh đẹp, tựa như đoá hoa có gai, Nhị sư huynh nhà ta xem ra khó khăn rồi đây.

Quốc sư đi đến trước ngai vàng, quỳ gối hành lễ. Giọng nói của nàng trầm thấp êm dịu, lời tựa như tơ nhưng

Bắc Liêu đế cười nói: “Quốc sư, mời đứng lên. Người đến đây là có việc gấp gì sao?”

Điều bộ kia của ông ta, giống như cha ta ngày đó cười tiểu thiếp, mềm mỏng đến độ muốn vắt ra nước. Ta thấy Phong Tranh cũng không nhịn được mà khẽ run lên, nói vậy là bị kích động không ít.

Quốc sư mỉm cười nói: “Thần vừa bói được một quẻ, quẻ có chút khác thường, vì thế muốn bẩm báo với bệ hạ.”

Bắc Liêu đế gật đầu, lập tức nói: “Thế sao? Vậy quận chúa và Phong đại nhân có thể lui xuống trước.”

Ông ta muốn đuổi người, ta và Phong Tranh hiển nhiên chuẩn bị rời đi. Lúc này, vị quốc sư kia bỗng nhiên xoay mặt đến, tỉ mỉ nhìn Phong Tranh, dường như còn cười một chút.

Hoàng hậu trầm mặc suốt nửa ngày, lúc này bỗng nhiên nói chen vào: “Nhị vị lần này đi cực khổ trăm bề. Thưởng!”

Thái giám bê mâm vàng phủ lụa đỏ đến, bên trong để mười đỉnh vàng. Ta và Phong Tranh cúi người cảm tạ, sau lập tức rời đi.

Lúc gần rời khỏi ta vẫn không quên quay đầu lại nhìn, chỉ thấy quốc sư yên lặng đứng đó, dáng người quả là tuyệt sắc.

Ra hoàng thành, ta và Phong Tranh chậm rãi quay về khách quán.

Ta suy đi nghĩ lại, nhịn không được liền vén rèm xe, hỏi Phong Tranh: “Người thử nói xem ý tứ của hoàng đế là gì? Ông ta sẽ giúp A Mộc Hãn hay giúp Mạc Tang?”

Phong Tranh ghim gậy cương, “Tại sao người không nghĩ, ông ta sẽ không giúp bên nào, chờ lưỡng bại câu thương, chỉ việc đi nhặt những thứ có sẵn?”

Ta lại nói: “Nhặt những thứ có sẵn, nói như vậy, ai cũng có thể làm được việc đó. Không thấy A Mộc Hãn cầu kết với Ly quốc hay sao? Đến lúc đó, sợ là Ly quốc đã âm thầm chiếm đoạt trước.”

Phong Tranh cười cười, xem như là ủng hộ lời nói của ta. Hắn nói: “Người không cần phải quan tâm đến Mạc Tang. Hãn có thể đối đầu trực diện với A Mộc Hãn như thế, cũng không phải là chuyện có thể làm được trong một sớm một chiều, chắc hẳn đã chuẩn bị từ lâu.”

Ta hớn hờ nói: “Ta sao có thể không lo lắng? Hãn đã nói muốn mang một ngàn trâu, hai ngàn dê đến cầu thân với ta đấy thôi.”

Miệng Phong Tranh méo xẹo: “Lần này người ra ngoài, kiếm về cho cha người không ít con rể đi. Ngay cả Nhị sư huynh thân ái của người cũng ngần ngại theo chân đến đây.”

Ta nhìn theo tầm mắt của hắn, quả nhiên nhìn thấy Nhị sư huynh của ta đang đứng ở cửa lớn của khách quán, trên mặt vẫn là nụ cười hoan hỷ như cũ, xem dáng vẻ như bất cứ lúc nào cũng có thể chúc tết.

Tới cửa, Phong Tranh xuống ngựa, chấp tay chào Hạ Đình Thu xong liền lao ào vào trong cửa.

Hạ Đình Thu buồn bực hỏi ta: “Ta đắc tội với Phong đại nhân lúc nào thế kia?”

“Không biết.” Ta xuống xe ngựa, “Vừa rồi ở trong cung uống hết một bụng trà sữa, chắc là muốn đi giải quyết.”

“À.” Hạ Đình Thu cùng ta bước vào cửa.

Ta đi được vào bước, thấy hạ nhân cũng cách khá xa, liền nói với Hạ Đình Thu: “Ta nhìn thấy nàng.”

“Ai?” Hạ Đình Thu mù mờ hỏi.

“Người mà huynh phải quyến rũ.” Ta liếc xéo nhìn hắn, “Đừng trách sư muội ta chưa nói trước với huynh. Vị tiểu nương tử kia, xinh đẹp không gì sánh được, nhưng mà có gai nha. Khuyên huynh đừng nên khinh địch, xuất ra kỹ năng các kiểu, tránh việc chưa dụ dỗ được người ta đã bị bắt, vậy mặt mũi của Đông Tê chúng ta coi như xong.”

Hạ Đình Thu dở khóc dở cười, “Muội đừng có nói như thật vậy?”

Ta nhớ kỹ nhân kia còn mỉm cười với Phong Tranh, trong lòng có chút không thoải mái.

“Đúng rồi.” Ta liền nói, “Ta thấy hoàng đế Bắc Liêu đối với nàng không tầm thường.”

Hạ Đình Thu dùng nét mặt như khi phát hiện gian tình tươi cười với ta, “Còn không phải? Tiêu phí một lượng của cải to lớn xây cho nàng cả một Khuynh

Thiên Lâu, chỉ còn thiếu mỗi việc lột sàn nhà bằng vàng nữa thôi.”

Ánh mắt ta vụt sáng, kéo Hạ Đình Thu đến gần, thấp giọng nói: “Hay là chúng ta ra tay ở chỗ hoàng hậu?”

Hạ Đình Thu kinh hãi, “Muộn muốn ta đi quyến rũ bà ta?”

“Không đứng đắn!” Ta trừng mắt nhìn hắn, “Trong đầu toàn nghĩ đến chuyện nam đạo nữ xướng, tại sao không có chút phẩm chất như Phong Tranh? Ý ta là từ chỗ hoàng hậu tìm cơ hội tiếp cận quốc sư. Ta thấy hoàng hậu đối với nàng ấy cũng có phần không vừa ý, không hẳn là không hứng thú với chuyện nói xấu nàng.”

Hạ Đình Thu cười nói: “Sư muội, chúng ta đều đến chỗ hoàng hậu, muội nghĩ nàng ta sẽ không nghi ngờ sao?”

Được rồi, ta quên. Ta là người có ưu điểm là làm việc quang minh lỗi lạc, âm mưu thủ đoạn không đủ thâm độc.

Thế nhưng Hạ Đình Thu cũng nói: “Từ lúc Bắc Liêu đề cử được quốc sư, mọi chuyện đều quá tin tưởng vào nàng, suốt hai năm qua, thế lực của quốc sư càng ngày càng lớn mạnh, gia tộc của hoàng hậu đương nhiên không vừa lòng.”

Ta nói: “Ta thấy dung mạo của vị Khương hoàng hậu kia đúng thật xinh đẹp, tuy rằng không sánh bằng quốc sư, nhưng cũng là thanh tú, yêu kiều.”

Hai người chúng ta nắm lời bảy miệng bàn luận về chuyện phụ thê hoàng đế Bắc Liêu, chợt thấy tên lính thân cận của Phong Tranh cầm vật gì đó trong tay vội vàng chạy qua.

Ta liền tò mò xen vào, há miệng gọi hắn lại: “Người cầm cái gì? Cho ta xem!”

Tên lính kia có vẻ rất khó xử, nói: “Quận chúa, đây là thư do quốc sư Bắc Liêu trao cho Phong đại nhân.”

Quốc sư? Ta và Hạ Đình Thu nhanh chóng liếc mắt nhìn nhau, sau đó đồng thời ra tay, hắn tóm lấy một tay của tên lính, ta liền chớp lấy bức thư.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Ta mở thư ra, Hạ Đình Thu cũng bu lại nhìn, “Viết cái gì?”

Ta liền đọc: “Gửi Phong công tử. Thiếp thân hôm nay vào cung diện thánh, nhìn thấy công tử phong thần ngọc cốt, khí chất bất phàm, thiếp thân thật ngưỡng mộ, mong muốn được kết giao. Ngay mai thiếp thân chuẩn bị bàn rượu đàn hát tại Khuynh Thiên lâu, cung kính mời công tử đại giá.”

Đọc xong thư, ta và Hạ Đình Thu lại đưa mắt nhìn nhau.

“Thư tình?” Ta đã nói cái liếc mắt kia của mỹ nhân đối với Phong Tranh quả thật không đơn giản.

“Đúng hơn là thư ái mộ.” Hạ Đình Thu đính chính. Hắn lại cầm thư xem lại hai lần, bỗng nhiên vỗ tay cười to, “Ha ha, quả nhiên trời không tuyệt đường người!”

Ta ừ ừ nói: “Huynh có cùng suy nghĩ với ta?”

Hạ Đình Thu nói: “Muội có cùng suy nghĩ với ta?”

Ta ném thư trả lại cho tên lính, hắn nhận lấy rồi chạy vụt đi.

“Khoan đã hy vọng.” Ta nói, “Tên Phong Tranh này vốn là người bảo thủ cứng nhắc. Chuyện thân thiết giữa muội muội của ta và hắn không ai là không biết, vậy mà lúc nàng và hắn nói chuyện vẫn còn đứng cách nhau một trượng. Muốn hắn chủ động đi quyến rũ nữ nhân, sợ là chẳng mấy chốc huynh sẽ được xem vở diễn thà làm ngọc vỡ, chứ không làm ngôi lành.”

Hạ Đình Thu liền đáp trả: “Nam nhân mà, khai thông một chút sẽ thông suốt ngay thôi, huống chi đối phương lại còn là mỹ nhân như vậy. Hơn nữa, với đại cục trước mắt, lấy lợi ích quốc gia làm trọng, đem cả sứ mệnh của thánh thượng ra dọa hắn, ta không tin hắn không nghe theo. Ta chỉ sợ, hắn vui, muội lại không vui.”

Ta nghiêm mặt, “Ta sao lại không vui?”

Hạ Đình Thu điểm lên giữa trán ta, “Dù không nói, nhưng muội nghĩ rằng ta không biết trong lòng muội đang nghĩ gì sao?”

“Nghĩ cái gì?” Ta giả ngu hỏi.

Hạ Đình Thu lắc đầu cười: “Hắn có cái gì tốt? Không phải muối nói từ nhỏ đến lớn hắn chưa từng cho muối một sắc mặt tốt hay sao, muối thì chưa chi đã thích người ta.”

Ta giống như bị sét đánh trúng, lắp bắp nói: “Nói... nói vậy! Thích... thích cái gì... không thích!”

“Được.” Hạ Đình Thu làm ra vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Tâm tư của muối ta hiểu rõ. Muối yên tâm, người như hắn, công tư rõ ràng, cho dù đi gặp quốc sư, cũng sẽ không vượt quá giới hạn. Muối không cần lo lắng.”

Mặt ta nóng bừng, “Huynh đang lăm bằm cái gì đấy?”

“Nha đầu ngốc!” Hạ Đình Thu cười, đưa tay xoa nhẹ lên tóc ta, “Có Nhị sư huynh ở đây, không có ai khi dễ được muối, biết không?”

Ta bĩu môi: “Cũng không biết Phong Tranh có đồng ý hay không?!”

“Ta đi nói chuyện với hắn một chút. Thế nào cũng phải lấy đại cục làm trọng.” Hạ Đình Thu nói.

Ở Khách quán này, người nhiều khó giữ được bí mật, đợi đến lúc ăn tối, chuyện Phong Tranh được quốc sư mời đi uống rượu nghe đàn đã truyền khắp ngõ ngách.

Quyên Từ vừa giúp ta gấp thức ăn, vừa hào hứng nói: “Quận chúa, vị quốc sư kia rốt cuộc xinh đẹp cỡ nào? Có xứng với Phong đại nhân không?”

Giọng điệu này của nàng tựa như nương của Phong Tranh. Ta cười thầm, vẫn nói lời công bằng: “Quốc sư, mặt mày như vẽ, xinh đẹp không giống người thường, sánh đôi với Đại thống lĩnh nhà ngươi vẫn còn dư dả.”

“Quận chúa, người lại trêu nô tì.” Quyên Từ xấu hổ đỏ mặt.

Hạ Hà có phần tỉnh táo hơn: “Nàng là quốc sư Bắc Liêu, Phong đại nhân là quan chức của Đông Tề chúng ta, thân phận chính kiến khác nhau, ta thấy việc này không thể thành.”

Ta gấp một miếng điểm tâm cho vào miệng, “Loại tình yêu thế này, làm sao chịu bó buộc bởi thân phận? Hai người họ nếu thực sự có tình, cho dù trời thực sự giáng thiên lôi xuống, người ta là quốc sư tài phép cao thâm, còn không có biện pháp sao?”

Quyên Từ ngây thơ trầm vào ảo tưởng màu hồng, “Cũng không biết sau khi hai người họ thành đôi, nô tỳ có cơ hội được thấy quốc sư đại nhân không?”

Đang nói chuyện tám nhăm, liền thấy nhân vật chính đang sai bước tiến vào.

Phong Tranh vừa thấy ta đang mặc thường phục(*) ăn cơm, nói một tiếng đã quấy rầy, sau liền muốn trở về. (*quần áo đơn giản mặc trong nhà)

Ta sao có thể để hắn chạy mất, lập tức kêu lên: “Đi đâu? Cùng nhau ăn đi.” Sau đó đi vào gian trong thay quần áo.

Quyên Từ mang thêm cho Phong Tranh một chén cơm. Ta cũng chỉ vào thức ăn trên bàn, nói: “Rất nhiều nha, ta ăn không hết. Ngươi đến vừa đúng lúc, tránh phải lãng phí.”

Phong Tranh rõ ràng không đến để ăn cơm, cho nên vẫn không động đũa.

Ta vừa ăn vừa hỏi: “Nói vậy, ngày mai ngươi muốn đi gặp nàng?”

Phong Tranh gượng gạo cười, “Cũng biết sao?”

Ta ha ha cười hai tiếng, “Một chuyện thú vị như vậy, muốn giấu cũng giấu không được?”

Phong Tranh lấy đũa khuấy một chút trong bát cơm, dường như có gì đó không yên lòng, có lẽ là vì phân vân không biết ngày mai nên đi hay không nên đi mà ưu sầu.

Nghĩ lại lúc trước khi cha bảo ta đến Bắc Liêu giúp trộm đồ, trong lòng ta đã muốn từ chối ngay. Mặc dù ta do dự là vì không biết mình có toàn mạng trở về hay không, không liên quan gì đến việc trộm đồ của người khác, nhưng cũng có thể hiểu được tâm tình hiện tại của Phong Tranh. Dù sao hắn cũng là chính nhân quân tử, muốn hắn đi làm cái chuyện mất mặt nam nhi thế này, thật sự so với việc giết hắn còn khó hơn.

Ngay lúc trong đầu ta suy tưởng này nọ, Phong Tranh lại mở miệng nói: “Vậy ngươi thấy ngày mai ta có nên đi không?”

“Hử?” Ta? Chuyện này đâu có liên quan đến ta? “Nếu ta nói ngươi đừng đi, ngươi sẽ không đi sao?”

Phong Tranh đưa mắt nhìn ta, đôi con ngươi thâm thúy, giọng nói kiên định: “Ta sẽ.”

Ta cảm thấy lông tóc như muốn dựng đứng hết lên, vội cười hắc hắc, đem không khí kỳ lạ kia xua tan.

“Đi tâm sự một chút với mỹ nhân cũng có hề gì, đâu phải muốn người lập tức liền cưới nàng.” Quốc sư của bọn họ không thể thành thân nha? Đúng không?

“Người nói cũng đúng.” Phong Tranh bỏ đĩa xuống, có vẻ như được khai sáng, “Quốc sư thiên tư hơn người, trò chuyện với nàng cũng tốt.”

Hắn đứng lên, chấp tay sau lưng, nhẹ nhàng nói: “Ta trở về đây.”

Ta nhìn theo bóng lưng của hắn, ngây người một lúc lâu. Khi không còn nhìn thấy bóng dáng của hắn, ta mới quay đầu lại hỏi Hạ Hà: “Người thử nói xem Phong đại nhân bị làm sao thế?”

Hạ Hà có chút oán hận nhìn đáng vẻ không chút tiền đồ của ta: “Quận chúa thiết là, còn nhiệt tình đem Phong đại nhân đưa đến chỗ quốc sư? Người nhìn xem, Phong đại nhân rất hệt hăng nha!”

Hắn mà hệt hăng? Ta lại thấy sau mấy câu khích lệ của ta, trông hắn càng có thêm lòng tin với cuộc hẹn ngày mai với mỹ nhân nha!

Quyên Từ đứng bên cạnh cũng tức giận nói: “Phong đại nhân người ta rõ ràng là muốn thăm dò ý tứ của quận chúa, muốn người lên tiếng giữ lại. Kết quả quận chúa còn khuyên người ta nên đi!”

“Hả?” Ta nhìn hai người phải trái, lại nói, “Hả?”

Hạ Hà nói: “Quận chúa ngài thật không hiểu phong tình.”

Quyên Từ hát đệm theo: “Làm tổn thương trái tim Phong đại nhân.”

“Hả? Hả?” Trong một phút, miệng ta không thể phát ra âm thanh nào khác ngoài cái này.

Hạ Hà nói: “Quận chúa, tại người không nghĩ rõ ràng, chúng ta cũng không thể giúp người.”

Trong lòng ta hò hét, không phải nha, các cô nương. Phong đại nhân kính yêu của các người không phải vì ái mộ ta mà đến tìm ta thương lượng, thuần túy là vì hắn biết mình sắp không giữ được trong sạch mà tới tìm ta than khóc!

Nhưng Hạ Hà các nàng nhất quyết cho rằng ta bạc tình, ngược lại còn có ý đồng cảm với Phong Tranh. Quyên Từ còn nói: “Nhìn xem ánh mắt Phong đại nhân nhìn người, thật sự là dịu dàng hết mực. Quận chúa người sao không thử cân nhắc một chút nha. Hai người môn đăng hộ đối, trai tài gái sắc, nói ra cũng là một đoạn giai thoại.”

“Không tốt đẹp thế đâu, các cô nương.” Ta thờ dãi.

Đừng nói đến chuyện Phong Tranh vốn không thích ta. Cha ta và cha hắn vừa nhìn thấy mặt là y như rằng muốn nhỏ nước bọt vào nhau. Cho dù trời có sập xuống, cửa hôn nhân này cũng không thể nào thành.

Đến ngày hôm sau, Phong Tranh vẫn sửa soạn một phen, đường hoàng mang cổ cầm đến chỗ hẹn với mỹ nhân.

Ta tiễn hắn ra cửa, nhưng bởi vì có Hạ Đình Thu ở đó, chúng ta cũng không có nói chuyện với nhau.

Phong Tranh lên ngựa, quay đầu nhìn ta. Ta nhìn hắn cười cười. Hắn liền hạ ánh mắt, dường như là không chịu được nụ cười sáng lạn của ta.

Chờ hắn đi khuất, Hạ Đình Thu tiến đến bên cạnh ta, hỏi: “Không nữa?”

Ta liếc mắt nhìn hắn. “Không thể sao? Đông Tề chúng ta có nam nhi tốt như vậy, lại phải đi hầu hạ yêu nữ Bắc Liêu.”

Hạ Đình Thu ha ha cười, “Nếu là ta đi, muội nhất định là không đau lòng.”

Ta nói: “Ta thấy sư huynh là ghen tị với Phong Tranh nha?”

“Ta đương nhiên là ghen tị với hắn.” Hạ Đình Thu lại không đứng đắn nói, “Nhìn muội quan tâm tới hắn như vậy, ta uống một bụng dấm chua.”

“Huynh một bụng đen tối thì có!” Ta cười, “Hôm qua huynh thuyết phục hắn thế nào?”

Hạ Đình Thu hí mắt, tươi cười quý quyết, “Ta nói, nếu hắn không trộm được bảo, muội không hoàn thành việc cha giao, về nước ông ta liền tống cổ muội về núi.”

Ta ngẩn người ta, “Hắn tin?” Khó trách ngày hôm qua hắn chạy tới, bộ dạng như muốn nói gì đó rồi lại thôi.

“Không chỉ thế. Nghe xong, sắc mặt hắn liền thay đổi, lập tức nói, vạn lần không được!” Hạ Đình Thu học theo giọng điệu của Phong Tranh, bắt chước rất sống động, “Ta lại nói, vận mệnh của Thụy Vân quận chúa, phụ thuộc vào suy nghĩ của các hạ. Sau đó, hắn liền xuất ra dáng dấp nam tử hán đại trượng phu đỉnh thiên lập địa, lập tức đồng ý.”

Ta vô lực ôm trán. Tên Phong Tranh ngu ngốc này, không ngờ cũng quá dễ gạt đi.

Ta nói với Hạ Đình Thu: “Sao huynh không nói quá thêm một chút, nói ta mà không làm được việc, cha liền đem ta gả cho tên nhi tử béo mập của lão Vương gia nhà đối diện.”

Hạ Đình Thu lắc đầu, lời nói rõ ràng mạch lạc: “Muốn đi lừa gạt phải chú ý đến kỹ xảo, xuống tay ở ranh giới giữa thật giả lẫn lộn. Quá chân thật, quá giả dối đều không thể lừa người.”

Ta gật gù, “Học thức của huynh thật cao thâm, cũng thế mà năm đó ta bị huynh lừa một vỏ. Sư phụ nói huynh, mặt nhìn nho nhã như vậy, nhưng một bụng ý xấu, đúng là nói không có sai.”

Hạ Đình Thu không hề buồn bực, còn cười cợt nói: “Biết vậy mà muội luôn bị mắc lừa.”

Ta tỏ vẻ cực kỳ ghê tởm hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Phong Tranh đi cả buổi sáng mà vẫn chưa về, hẳn là cùng mỹ nhân uống rượu đánh đàn, ngâm thơ đối câu rất là tiêu dao khoái hoạt.

Ta ngồi trong sân vừa buồn bực vừa chán nản, ăn hết cả trà bánh điểm tâm, sau lại chạy xuống phòng bếp ở hậu viện xem họ mổ heo.

Bởi vì đám người Hạ Hà cố chết ngăn cản, nên ta không thể đến quá gần. Đạo pháp của vị đầu bếp kia vô cùng gọn gàng mạnh mẽ, đầu tiên, dùng một con dao sắc chọc ngay vào tim heo, để máu chảy hết, sau đó rạch mở ổ bụng, tiếp đó là đem heo xẻ thành từng phần.

Đám người Hạ Hà nhát gan, trông sắc mặt các nàng trắng bệch e sợ. Ta thì ngược lại, còn căn dặn đầu bếp: “Mỡm và lỗ tai heo để lại kho. Chỗ máu, bao tử với ruột kia cũng không tệ, chiều nay dùng để nấu lẩu đi.”

Đầu bếp luôn miệng đáp rồi lại hỏi: “Quận chúa, còn phần lòng heo thì thế nào?”

Ta nói: “Đem gan với thận rửa sạch, xào với tiêu cũng được nha.”

Sau đó, ta lại cùng đại thúc đầu bếp mập mạp thảo luận một chút về cách thức làm các món như cá nướng lửa than, vịt hầm lá sen theo kiểu phương Nam, sau lại nghị luận xem điểm giống và khác nhau giữa hai món nam bắc, cuối cùng kết luận thức ăn của phương nam chúng ta vừa tinh xảo mà mỹ vị lại mặn mà.

Ta cùng đại thúc đầu bếp chỉ mới gặp lần đầu nhưng lại như đã quen thân từ lâu, trông tâm tình của đại thúc rất tốt, còn vui đùa đem bộ đao pháp mổ heo ra giảng giải cho ta. Ta ở bên cạnh vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Hạ Hà bỗng nhiên kéo tay ta. Ta quay đầu nhìn nàng khó hiểu, sau liền phát hiện Phong Tranh đang đứng ở phía sau người.

Nha hoàn cùng đầu bếp nhanh chóng bỏ chạy không thấy dấu vết, trong hậu viện chỉ còn ta và Phong Tranh.

Ta chậm chạp đi tới, ha ha cười hai tiếng, “Người đã về rồi? Đúng lúc, hôm nay giết heo, ta bảo bọn họ đem lỗ tai đi kho. Ta nhớ là người rất thích ăn.”

Phong Tranh có gì đó muốn nói nhưng lại không nói, chỉ đưa tay đến giúp ta phủi bụi trên quần áo.

Ta nghĩ hẳn có lẽ lại muốn quở trách ta, không ngờ hắn lại nói: “Ta ăn rồi mới trở về.”

Trong lúc nhất thời, ta không biết mình nên vui mừng vì hắn không quở mắng, hay là thất vọng vì hắn đã ăn cơm, cuối cùng đành đứng yên như thế.

Phong Tranh nhìn ta, cúi đầu, rồi lại ngẩng đầu lên nhìn ta. Ta cũng ngu ngơ nhìn đáp lại hắn.

Hắn thở dài một hơi, “Được rồi, ta cùng người ăn cơm, được không?”

Lúc này ta mới để lộ khuôn mặt tươi cười.

Hai chúng ta chậm rãi đi về phía nội viện. Sắc trời hãy còn sớm, trong viện lại không có người nào, nơi nơi im ắng. Ta thấy Tiểu Kim ngâm một con chim nào đấy nhảy trên bức tường, vẫn không quên quay đầu nhìn ta.

Ta nhìn thấy nó pha trò thì bật cười một tiếng, Phong Tranh quay đầu lại hỏi: “Sao vậy?”

“À, không có gì.” Ta vội lắc đầu, “Này, chuyện hôm nay của ngươi có thuận lợi không?”

“Ừ.” Phong Tranh đáp, “Cũng chỉ nói chuyện thôi.”

Nói chuyện gì mà đến giờ cơm trưa mới trở về?

Ta buộc miệng hỏi: “Trông quốc sư thế nào?”

“Rất được.” Phong Tranh lập tức nói, nét mặt cũng phát ra hào quang, “Nàng có tri thức uyên thâm, nói năng nho nhã, đối xử với người khác lại ôn hòa hữu lễ, thật không hổ danh là danh môn khuê tú. À, ngươi biết không? Nàng vốn không phải người Bắc Liêu, mà sinh ra ở Ly quốc, sau bởi vì tiếng tăm quá lớn, mới bị...Ồ, sao ngươi không đi?”

Ta đứng, ôm tay, đầu cúi thấp, tầm mắt thì lại thẳng tắp nhìn về phía hần. Loại vẻ mặt này ta thường nhìn thấy trên mặt của nương, chỉ có điều đây là lần đầu tiên ta làm, cũng không biết hiệu quả thế nào.

Kết quả Phong Tranh có vẻ không hiểu gì cả, “Ánh mắt ngươi như vậy là sao?”

“Ta thế nào.” Ta phần nộ thu lại ánh mắt, chua chát nói, “Nếu nói chuyện vui vẻ như vậy, sao lại về sớm thế.”

“Sắc trời cũng sắp tối, nếu ta tiếp tục ở lại sợ sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của quốc sư.”

Ta nhìn không được lại nổi cơn ghen tức, “Ngươi thật biết suy nghĩ cho nàng, không chừng người ta còn trông mong ngươi ở lại lâu một chút!”

“Sao ngươi có thể nói nàng như vậy?” Phong Tranh không vui nói, “Quốc sư không phải dạng người nói năng tùy tiện.”

“Ta chỉ mới nói vài câu, ngươi đã vội vàng bênh vực như vậy.” Ta vòng qua người Phong Tranh, đi thẳng về phía trước, mới đi được hai bước đã bị hần kéo lại.

“Ngươi đang nổi điên gì đây?”

Ta vừa nghe, máu nóng liền sôi lên, “Ta nổi điên? Ta chỉ mới hỏi hai câu, ngươi liền nghĩ ta nổi điên? Xin lỗi, ta vốn dĩ nói chuyện như thế, không giống như ai kia nói năng nho nhã, miệng nói ra toàn lời hay.”

Ta đẩy Phong Tranh ra, sau đó xách váy chạy vào nội viện. Phong Tranh gọi ta, ta không để ý, nhanh như chớp đã không nhìn thấy tăm hơi.

Sau khi trở về phòng, ta nghĩ Phong Tranh sẽ tới tìm ta. Nhưng nhìn đồng hồ tây một hồi, đợi cho đến khi trời tối đen, đến khi ăn cơm, lúc đĩa lỗ tai heo cũng đã bung lên bàn, ta cũng không còn trông đợi Phong Tranh sẽ đến.

Ta buồn bực ăn no một bụng, Quyên Từ còn dè dặt hỏi ta có muốn mang đĩa lỗ tai heo này đưa qua chỗ Phong Tranh, ta liền đoạt lấy, ăn đầy một mồm.

Bỗng nhiên nghe thấy một âm thanh quen thuộc từ bên ngoài truyền đến: “Mượn rượu tiêu sầu, sầu càng sầu.”

Hạ Đình Thu chấp tay sau lưng, lưng thường đi đến, phong thái trông rất phong lưu, rảo bước tiến vào phòng. Ta đem bộ mặt đầy dầu mỡ xoay sang hướng khác, bước chân của hần vấp phải bậc cửa, suýt chút nữa là ngã nhào.

Các cô nương trong phòng đều phì cười. Ta nhìn thấy hần làm trò như vậy, tâm tình cũng tốt lên nhiều.

“Không phải huynh đã ăn rồi sao?” Ta hỏi.

“Đúng là ăn rồi, nhưng mà...” Hạ Đình Thu nhìn thấy đĩa lỗ tai heo trong tay ta thì thèm thuồng ra mặt, “Đến sớm không bằng đến kịp lúc. Nào cho ta một đôi đĩa.”

Hạ Hà cầm đĩa đưa tới, Hạ Đình Thu còn chưa kịp nhận đã bị ta cướp đi, ném thẳng tay ra ngoài cửa.

“Ai nha!” Hạ Đình Thu nhảy dựng lên, lại nhìn thấy ánh mắt giết người của ta nên đành ngồi xuống. Hần vịn vào góc khăn trải bàn, nét mặt cam chịu như một nàng dâu mới: “Sư muội tốt của ta, muội cũng không thể trách ta nha? Lúc trước đồng ý để hần đi cùng là muội. Hiện tại hần lại động chân tình với yêu nữ kia, không lẽ muội chưa từng dự phòng đến chuyện này sao?”

Ta chỉ cười không nói, đôi đĩa khê gõ vào bát. Hạ Đình Thu nhanh nhẹn đứng lên xới cho ta một bát cơm.

Hần nói tiếp: “Muội không cần phải tỏ vẻ đối địch ra mặt như vậy. Nam nhân ai mà chẳng có vài hồng nhan tri kỷ? Thiếu gia công tử lại càng hơn thế. Dù sao hần cũng là người biết tự trọng lại thanh cao, cũng mỹ nhân uống rượu nói chuyện cũng sẽ chẳng xảy ra chuyện gì. Đến lúc chúng ta quay về Đông Tề, mỹ nhân kia lại không thể từ bỏ tất cả để bỏ trốn theo hần.”

Ta quay đầu đuổi hết đám thị nữ ra ngoài, tức giận nói với Hạ Đình Thu: “Ta có gì phải lo lắng chứ? Ta là hần làm hồng kế hoạch của chúng ta!”

“Con vịt đến chết còn cãi bướng.” Hạ Đình Thu hí hóp mắt nhìn ta: “Muội thực sự thích hần, vậy chạy đi mà nói với hần. Giấu ở trong lòng rồi nổi cáu với ta, được tích sự gì?”

Ta vừa đau lòng vừa tủi thân, lú lú nói: “Đường đột như vậy, sao có thể nói ra chứ?”

“Muội không nói thì vĩnh viễn cũng sẽ không nói thành lời.” Hạ Đình Thu ngón một miếng thức ăn, lời nói cũng không rõ ràng: “Ta thật không biết hấn tốt thế nào, chỉ vì muội là tiểu sư muội của ta, nếu muội đã thích hấn thì ta cũng chỉ có thể thử tiếp nhận. Vũ nhi, sư huynh không đành lòng thấy muội khổ sở như vậy.”

Ta nói thầm: “Ta...hấn rõ ràng không có ý gì với ta.”

Hạ Đình Thu liếc mắt nhìn ta: “Bình thường thì thông minh như vậy, đến thời điểm quan trọng thì nào đều bị heo ăn mất. Được rồi, không nói thì làm sao mà biết hả?”

“Lỡ như bị từ chối sẽ rất mất mặt.”

“Mất mặt thì cũng không mất miếng thịt nào. Hơn nữa, mặt mũi của muội không biết đã đánh mất bao nhiêu lần rồi, bắt quá đến lúc đó sư huynh lại đi nhặt về lấp trổ lại cho muội là được.”

Ta vừa bực mình lại vừa buồn cười, gấp một miếng lỗ tai heo ném về phía hấn, lại bị hấn bắt được, cho thẳng vào miệng.

“Còn hơi cứng.” Hạ Đình Thu vừa nhai bừa bình phẩm, “Độ lửa còn chưa đủ.”

Ăn com xong, hấn nghênh ngang rời đi.

Ta ngồi một mình, nhấp hai ngụm rượu lại càng cảm thấy nhàm chán.

Trên đầu ánh trăng tròn sáng rõ treo trên bầu trời không một áng mây.

Trước kia khi nữ sư phụ bảo chúng ta lấy trăng làm thơ, Văn Tinh đã viết “Ngọc hoàn nguyên thị thiên thượng vật” *Vòng ngọc hay là báu vật trên trời*, còn ta lại viết “Bạch diện mạn đầu quả thiên không” *Màn thầu trắng treo treo thiên không*. Đồng môn thì cười ngất, còn nữ sư phụ thì đánh vào tay ta.

Da mặt ta xưa nay vốn dày, tay đau thì thôi thôi, còn miệng thì vẫn cười đùa. Khi ngẩng đầu thì đã nhìn thấy Phong Tranh đứng ở bậc cửa, đang khinh thường cười ta. Có lẽ từ khi đó mà ta bắt đầu muốn ném phân ngựa vào mặt hấn.

Hạ Đình Thu hỏi, rốt cuộc ta thích hấn ở điểm nào? Là vì hấn dịu dàng với ta, hay vì là tri kỷ? Ta không trả lời được.

Bản thân ta nghĩ, ta và Văn Tinh từ nhỏ lớn lên cùng nhau, nhưng sở thích đều chưa từng giống nhau, ngay cả dáng vẻ cũng không giống, không ngờ hiện tại lại tìm thấy một điểm giống nhau ở Phong Tranh.

Ngày hôm sau trong lúc ăn điểm tâm, ta nghe Hạ Hà nói, Phong Tranh lại nhận được thư của quốc sư, mời hấn đi nghe hí kịch của kinh thành. Ngày thứ ba, hẹn hấn đi ngắm mai vàng. Ngày thứ tư, lại mời hấn ra ngoại ô, ngồi thuyền du hồ.

Lúc này phương Bắc vừa vào xuân, không khí vẫn còn lạnh buốt, ngồi thuyền du hồ cái gì chứ?

Thế nhưng Phong Tranh vẫn hớn hờ chạy đến, một chút cũng không do dự. Mấy ngày nay đầu óc hấn như bị phát rồ, thần trí thì mơ hồ, khi nhắc đến quốc sư thì cười rạng rỡ, còn khen người ta tốt thế này thế kia, làm như sợ người khác không biết hấn và mỹ nhân thân thiết vậy.

Nói xem hấn là tên ngốc hay là không ngốc? Khi ở trong hoàng cung Bắc Liêu, thái độ của Bắc Liêu đối với mỹ nhân quốc sư thế nào, không phải là hấn không nhìn thấy. Mỹ nhân thiên hạ nhiều như vậy, sao hấn lại không biết suy nghĩ mà cùng hoàng đế tranh nữ nhân?

Nếu không phải vì bị ta ném phân ngựa đến ngu ngốc, thì đầu hấn có lẽ đã bị lừa đá cho đàn độn.

Ta nói với Hạ Đình Thu: “Du hồ thì du hồ! Tốt nhất là có thêm một trận gió lớn, đem thuyền lật nhào, huynh nhanh chóng nhảy xuống nước trộm lấy bảo ấn trên người quốc sư. Chúng ta đại công cáo thành!”

Hạ Đình Thu vội nói: “Ta vừa hết phong hàn. Trời lại lạnh thế này, ta không muốn xuống nước đâu.”

“Nói đùa, huynh còn tưởng thật.”

Hạ Đình Thu vừa cắn hạt dưa, vừa đưa ra chủ ý: “Đây đủ phải là cho người lớn đi đục thùng thuyền trước. Đợi đến lúc bọn họ đến giữa hồ, thuyền đã từ từ chìm vào trong nước, hai người bọn họ sẽ ướt sũng như gà bị nhúng nước...vân vân và mây mây...mà Phong Tranh biết bơi không?”

“Biết.” Ta yếu ớt nói.

“Vậy thì không được. Chết đuối cũng không sao, nhưng thành toàn cho hấn, anh hùng cứu mỹ nhân thì không được.”

Ta nói: “Nhị sư huynh, hai chúng ta thật giống một đôi gian phu và yêu phụ mà.”

Đôi mắt Hạ Đình Thu cười đến cong cong như vầng nguyệt, như hồ ly tu thành tinh hóa hình người, “Tiểu sư muội, lời này nếu để sư phụ nghe thấy, ta sẽ

bị đánh chết.”

Ta khẽ cười, Tiểu Kim ở dưới đất chọt nhảy bổ lên mặt của hắn. Hạ Đình Thu gào khóc kêu cứu, lưỡng cố tìm cách kéo Tiểu Kim xuống, kết quả chân vấp phải bậc thềm, dùng một tiếng ngã nhào.

“Này.” Ta ngồi xồm xuống, vỗ vỗ lên mặt hắn.

Hạ Đình Thu nhắm mắt lại nói: “Ta chết rồi.”

“Ồ.” Ta đứng lên, “Có ai không, đem người này ra bãi tha ma ngoài thành chôn cất.”

“Đừng! Đừng!” Hạ Đình Thu liền nhóm dậy, “Còn nói được đây!”

“Vay ngâm miệng lại.” Ta nói, “Chúng ta đi La Sát hồ gì đó đi.”

Ta bước ra ngoài, Hạ Đình Thu cố chết lời kéo, “Bà cô của ta ơi, muốn đục thuyền thì cần gì muối phải đích thân động thủ?”

Ta quay đầu liếc mắt nhìn hắn: “Đục thuyền cái gì, bốn quận chúa muốn đi du hồ!”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Láy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

“Ta đúng là ngốc mà, biết rõ thời tiết sẽ thế này, vậy mà sao vẫn đồng ý đi với muối chứ?”

Hạ Đình Thu vừa run cầm cập, vừa lăm bằm một mình.

Ta bực mình trừng mắt nhìn hắn, “Có yên đi không? Nếu không muốn ở lại thì huynh đi về đi!”

“Ta muốn đi mà.” Hạ Đình Thu hắt hơi một cái rõ to, lại nhìn quanh bốn phía, xung quanh đều là nước.

Đương nhiên là vậy, bởi vì chúng ta đang ở trên hồ.

Thật ra mà nói thì ta thừa nhận lần này đi La Sát hồ là do quá hấp tấp. Hơn nữa, trời lại không thuận theo ý người, không biết vì sao mà tin tức “Quốc sư muốn đi du hồ” lại lộ ra ngoài, đợi cho đến khi chúng ta chạy tới nơi, thì tất cả thuyền bè ở lân cận đã bị một đám người ngưỡng mộ mỹ nhân quốc sư thuê hết sạch sẽ. Bọn thuộc hạ tìm kiếm hết nửa ngày mới tìm thấy một con thuyền nhỏ có thể chở được bốn người.

Hạ Đình Thu cảm thấy chiếc thuyền này quá mức sơ sài, không phù hợp lắm với hình tượng Nhị công tử của Hạ gia, một gia tộc giàu sụ ở Nam Hải. Nhưng mắt nhìn thấy ngư thuyền của quốc sư gần như không còn thấy rõ bóng dáng, ta liền đá một cước đuổi Hạ Đình Thu lên thuyền.

Ta đi theo sau hắn. Mặt hồ chợt bị xáo động bởi một con gió lạnh thổi đến, Hạ Đình Thu liền hắt xì liên tục.

Ta an ủi hắn, “Yên tâm đi, ta biết y thuật. Lỡ như vạn nhất huynh có rơi xuống nước mà bệnh nặng...”

“Tạ tiểu sư muối cứu giúp!” Hạ Đình Thu bỏ nhào vào chân ta.

“...Trở về ta sẽ bẩm báo lên bề hạ để người cho huynh một lễ an táng trọng thể.” Ta mỉm cười dịu dàng, “Xin lỗi, ta nói hơi chậm.”

Tên này trước kia khi ở trong núi, vào mùa đông còn nhảy xuống sông mò cá, giờ còn già bộ yếu đuối.

Hồ La Sát này tuy rằng không lớn nhưng cũng không nhỏ. Thuyền khi đến giữa hồ, mệnh mông xung quanh đều là nước, hoàn toàn không nhìn thấy bờ.

Trước đó chúng ta có nghe qua, quốc sư muốn Phong Tranh đi du hồ chủ yếu là muốn hắn nhìn thấy cảnh “Lâm hải vọng tuyết” *Biển rừng ngấm tuyết* nổi tiếng nhất ở La Sát hồ. Nói rằng ở phía tây bờ hồ có một mảnh rừng tùng, khi tiết trời quang đăng tựa như hôm nay thì có thể nhìn xuyên qua rừng tùng để thấy núi tuyết cách xa ngoài trăm dặm.

Thuyền của chúng ta đi về hướng tây, dần dần cũng nhìn thấy những chiếc thuyền khác. Phần lớn đều là tín đồ của quốc sư hoặc là những phú hào quý tộc, cho nên đều là những chiếc thuyền vô cùng hoa lệ, thậm chí có chiếc có đến ba tầng, rường cột được chạm trổ, phía trước treo đèn lồng, còn có ca kỹ đánh đàn múa hát.

Trong khi thuyền của chúng ta thì nhỏ, chỉ có một vòm mái bằng cỏ, ngay đến rèm cũng không. Trên hồ gió lớn, lạnh buốt đến tận xương. Ta nghĩ giờ phút này Phong Tranh đang ngồi ấm áp trong phòng, ăn điểm tâm, nghe tấu khúc, ngắm mỹ nhân. Còn ta lại ngồi đây, uống gió Tây Bắc, nghe tiếng xi

mũi của Hạ Đình Thu, thiết là tức sôi gan.

Hạ Đình Thu lúc này kêu gào không ngừng: “Ta sai rồi, thực sự sai rồi. Sớm biết thế... từ đầu ta nên cần muội. Muội nói muốn đến đây, lại không đi đực thuyền, rốt cuộc là muốn làm gì? Nhìn hai người bọn họ khanh khanh ta ta, hay là muốn xông vào cướp người?”

Ta tức giận nói: “Ta không thể đến ngắm cảnh ‘Lâm hải vọng tuyết’ sao?”

Hạ Đình Thu quần mình chặt trong mớ quần áo, rúc vào trong khoang thuyền, than thở nói: “Nếu biết muội sẽ phản ứng thế này, thà rằng lúc trước để ta đi treu ghẹo mỹ nhân, cũng không dám cho Phong Tranh đi...”

“Đừng ồn ào.” Ta kéo hần, “Huynh nhìn xem, thuyền kia của quan phủ.”

Hạ Đình Thu thò đầu ra nhìn, “Đúng là thuyền của quan phủ. Trong La Sát hồ cũng không thiếu thuyền đi tuần tra, không có gì kỳ lạ. Nhưng thuyền này lại không treo đèn hiệu, xem ra cũng vì quốc sư mà tới.”

Ta chỉ chỉ lên hơn hai mươi chiếc thuyền to nhỏ trên hồ, hỏi: “Những chiếc này đều là vì muốn thấy quốc sư nên mới đến sao?”

“Không có gì là lạ.” Hạ Đình Thu nói, “Thường ngày quốc sư đều ở trong Chính Pháp tự để tụng kinh, chỉ có lúc xế chiều là ra ngoài gặp dân chúng, vẩy nước thánh chúc phúc. Vào lúc đó, trong ngoài Chính Pháp tự đều chật ních người, ít nhất phải trên vạn người. Muốn người đều đổ xô ra đường, muội chưa nhìn thấy cảnh tượng này à?”

“Chưa thấy.” Ta lắc đầu, “Nghe nói trước đây khi quốc sư của chúng ta tụng kinh, cũng có cảnh tượng này. Cha ta vừa nhìn thấy liền bị chấn động thật lâu. Nếu không phải vậy thì tại sao ta lại bị đưa đến chỗ sư phụ học đạo?”

“Xem ra muội đã khiến cha phải thất vọng.” Hạ Đình Thu vừa cố gắng co mình thành một cục tròn vo, vừa nói, “Học mười năm, vẫn không tiến bộ được chút nào. Đi ra ngoài ta đều ngại nói muội là sư muội của ta.”

“Huynh đúng là có thực lực nha,” Ta khịch mũi nói, “Vội mau mau làm phép lái thuyền đi.”

Hạ Đình Thu dở khóc dở cười nói, “Ta nếu đã đắc đạo thì sớm thăng thiên thành tiên rồi, còn ở đây bị muội giày vò khổ sở thế này làm gì.”

Thị vệ chọt nói: “Quận chúa, Hạ công tử, có thể nhìn thấy thuyền của quốc sư.”

Ta ngẩng đầu nhìn tới, chỉ thấy một mặt hồ rộng lớn, giữa vô số thuyền bơi trên hồ có một chiếc hơi cổ xưa, có hai tầng lầu kiên cố, đang chậm rãi lướt trên mặt nước.

Ta mừng rỡ, “Nhanh đuổi theo!”

Thuyền của chúng ta nhỏ gọn lại linh hoạt, lách qua giữa những con thuyền lớn, lướt đi như bay. Ta ngồi ở mũi thuyền đón gió, nhìn thấy thuyền của quốc sư gần ngay trước mắt.

Chiếc thuyền kia vô cùng hoa lệ, thân tàu màu đỏ đồng, có khắc một chữ “Quan” bằng vàng. Cửa sổ trên thuyền nửa mở nửa đóng, cũng không thấy rõ người bên trong, trên mũi tàu hay đuôi thuyền đều có thị vệ người hầu đi lại.

Ta nhìn thấy một bóng người hiện lên trên cửa sổ, cực giống với Phong Tranh, ta sợ tới mức co rụt người lại.

Thuyền nhỏ nhất thời bị lay động, Hạ Đình Thu thấp giọng hô lên: “Bà cô của ta ơi, đừng có nhúc nhích!”

Ta vội căn dặn thị vệ: “Ngừng chèo! Đừng đến gần quá.”

Thị vệ nghe lời ngừng lại.

Bỗng nhiên Hạ Đình Thu nhảy dựng lên, “Nhanh chèo ah! Nhanh nhanh!”

“Gi?” Ta thấy hần giành lấy mái chèo.

Đang định nói, mạn trái thuyền liền đụng phải một chiếc thuyền lớn, thân tàu bị lay động thật mạnh, đừng nói tới Hạ Đình Thu, ngay cả ta cũng rút vào trong khoang thuyền.

Không đợi thuyền chúng ta đứng vững, bên mạn phải lại truyền đến một tiếng ầm. Không phải đụng vào thuyền khác, mà là hai bóng thuyền to lớn ở hai bên đang từ từ che kín một thuyền ba người chúng ta.

“Chẳng lẽ...” Ta vừa mới mở miệng, chợt nghe một tiếng rầm rắc phát ra từ đáy thuyền.

Ta và Hạ Đình Thu vừa hoảng sợ vừa nhìn xuống chân. Bị hai thuyền lớn ở hai bên chèn ép, chiếc thuyền nhỏ nhanh chóng không chịu đựng được, từng mảng gỗ nứt ra, nước chảy vào rất nhanh.

Hạ Đình Thu lấp bấp nói: “Ngập ngập ngập ngập nước!”

Ta cũng lấp bắp theo hân: “Sao sao sao sao đây?”

“Tiêu rồi! Ta không biết!” Hạ Đình Thu giờ chân lên, sao lại giật mình giậm mạnh chân xuống, tiếng gậy càng thêm to.

Ta giữ chặt lấy hân, hét to: “Huynh còn sợ thuyền chưa đủ hồng sao?”

Thị vệ ở đầu thuyền hô to: “Quận chúa, Hạ công tử, thuyền bên này muốn kéo chúng ta lên.”

Ta và Hạ Đình Thu cùng lúc nhảy chồm tới bịt mồm hân lại.

Thị vệ kia còn ngu ngơ hỏi, “Thuyền này không còn trụ được bao lâu, xin quận chúa và Hạ công tử nhanh rời khỏi thuyền!”

Ta hỏi Hạ Đình Thu: “Huynh tìm ở đâu ra một tên lỗ mãng như vậy?”

Hạ Đình Thu thờ dãi: “Không phải người của ta.”

Ta còn muốn cãi nhau, chợt nghe một tiếng gầm từ trên trời giáng xuống: “LỤC ĐƯỜNG VŨ!”

Ta sợ tới mức chân đứng không vững, suýt nữa rơi xuống nước.

Hạ Đình Thu vèo một phát liền thay đổi hình tượng ưu nhã thông dong đứng ở mũi tàu, cùng người nọ chào hỏi: “Ồ hay, không phải là Phong đại nhân đó sao? Chúng ta thật có duyên, còn có thể gặp nhau ở đây.”

Ta dè dặt ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy sắc mặt Phong Tranh đen thui như đất nòi, hai mắt muốn phóng hỏa, quả thực có thể thiêu cháy ta. Dưới chân âm thanh răng rắc vẫn không ngừng vang lên, xem ra lại nứt thêm vài chỗ.

Ta giả là cười nói: “Thật trùng hợp nha. Ta và sư huynh cũng tới du hồ...”

“Ít nói nhảm đi!” Phong Tranh quát, “Còn không mau lên đây!”

“Ồ.” Thuyền nhỏ đã ghé sát vào, ta làm ra vẻ muốn nhảy qua.

Không ngờ Hạ Đình Thu nhào đến ôm chặt ta, hoàn toàn mất hết hình tượng, nháo nháo nói: “Sư muội, muội không thể bỏ ta lại ah!”

Tròng mắt của ta muốn rơi cả ra, thấp giọng quát: “Huynh muốn làm gì?”

“Giúp muội nha, nha đầu ngốc!” Hạ Đình Thu nháy nháy mắt.

Ta còn chưa hồi phục lại tinh thần, thuyền đã chìm sâu một đoạn, nước tràn tới mũi tàu, nếu không đi, chúng ta sẽ ướt sũng nước hồ La Sát.

Trong lúc ta đang nghĩ không biết có nên một chưởng đánh văng Nhị sư huynh của ta hay là đá bay hân đi cho nhanh, Phong Tranh đã không còn kiên nhẫn, nhanh gọn nhảy xuống thuyền nhỏ của ta. Một tay xách Hạ Đình Thu vút qua một bên, sau đó ôm eo ta nhảy lên thuyền lớn của quốc sư.

Sau khi chúng ta đứng vững, Hạ Đình Thu cũng ung dung tự mình nhảy lên thuyền.

Người lái thuyền vừa thấy cứu được người, lập tức hô to khẩu hiệu, mái chèo cùng lúc chuyển động, thuyền từ từ hướng về phía tây. Ta quay đầu lại nhìn, chiếc thuyền nhỏ giờ chỉ còn nhìn thấy chóp mái lá ở giữa biển nước.

Hạ Đình Thu vừa thoát hiểm, người trở lại bình thường, hoàn toàn quên đi vừa rồi hân còn run như bị cúm gà, chỉnh trang lại y phục, sau chắp tay nói với Phong Tranh: “Tại hạ đa tạ Phong đại nhân ra tay cứu giúp!”

Ta cũng ngượng ngùng nói: “Đa tạ...”

Phong Tranh vẫn còn tức giận, trực tiếp hỏi: “Ngươi đang làm cái gì?”

Ta lẩm bẩm nói: “Nghe nói ‘Lâm hải vọng tuyết’ gì đó đẹp lắm, chỉ muốn đến xem thôi. Mà sao? Ngươi xem được, chẳng lẽ ta không xem được?”

“Không ai nói ngươi không thể xem, nhưng đường đường là một quận chúa, khi đi ra ngoài, không nói tới thị nữ hộ vệ, ít nhất cũng phải tìm một con thuyền tốt mà đi.”

Ta uất ức hét lên: “Ngươi tưởng ta không muốn sao? Còn không phải vì quốc sư xinh đẹp của ngươi muốn đi du hồ, nên toàn bộ thuyền tốt đều bị thuê hết cả rồi.”

Đôi mày Phong Tranh nhíu lại. Hạ Đình Thu liền nói giúp ta: “Phong đại nhân, đúng là như vậy. Ngài đừng trách quận chúa.”

Phong Tranh đánh giá ta một hồi, giọng nói có hơi mềm đi: “Nhìn lại ngươi đi... Nhanh đi theo thị nữ thay y phục, ta sẽ đưa ngươi đi gặp quốc sư đại nhân.”

Này nha, giọng điệu này, xem ra càng lúc càng giống quốc sư.

Ta là lười sau bóng lưng của Phong Tranh.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Hạ Đình Thu bước đến nói: “Có thể chủ động nhảy lên thuyền cứu muội, xem ra cũng không tệ lắm.”

“Không tệ cái đầu huynh!” Ta hung hăng nói, “Là do hấn tức giận nên mới thế!”

“Nếu hấn không tức giận thì coi như hồngбет hết.” Hạ Đình Thu đắc ý cười lớn, song cũng theo chân tên người hầu đi thay y phục.

Ta được đưa đến một gian phòng ấm áp, còn có hai thị nữ thanh tú giúp ta rửa mặt thay y phục. Y phục này đều là kiểu dáng của Bắc Liêu, tay áo dài cắt xéo, màu sắc điểm lệ, còn có gắn lông cáo.

Phong Tranh đến gõ cửa, thị nữ liền mời hấn vào.

Ta xoay người sang, cười hi hi với hấn: “Y phục này so với ở thảo nguyên thì tinh xảo hơn nhiều, mặc vào rất ấm.”

Phong Tranh nhìn ta, hình như có chút thất thần, mãi một lúc lâu vẫn không nói gì.

“Không phải muốn đưa ta đi gặp quốc sư sao?” Ta nhắc khéo hấn.

“À, phải.” Phong Tranh phục hồi lại tinh thần, “Đi theo ta. Một lát đừng quên lễ nghi chào hỏi, những lời không nên nói thì đừng nói lung tung.”

Ta tròn mắt nhìn theo bóng lưng hấn, “Hiển nhiên những lời không nên nói ta sẽ không nói, ta chỉ nói những điều mà ta cảm thấy mình cần phải nói.”

Phong Tranh đưa ta và Hạ Đình Thu đến gian phòng có cửa lớn được chạm khắc hoa văn tinh xảo. Cửa chậm rãi mở ra hai bên, cảnh trí bên trong dần hiện ra.

Trong phòng cũng không quá hoa lệ, nhưng mặt sàn đều được trải bằng thảm lông trắng tinh, ở giữa đặt một chiếc bàn trà bằng gỗ tử đàn cùng vài chiếc nệm trắng, có vẻ cực kỳ ngăn nắp sạch sẽ. Một vài thị nữ, kẻ ngồi người đứng, ngồi trên ghế chủ tọa là một nữ tử mặc bạch y, xem ra đúng là quốc sư.

Quốc sư nhìn thấy chúng ta đến, khẽ mỉm cười, khí chất như hoa sen.

Nàng cũng không đứng lên, chỉ ngồi yên như cũ: “Quận chúa, Hạ công tử, hạnh ngộ.”

Giọng nói của nàng không mềm mại uyển chuyển như những nữ tử khác, mà lại trầm thấp thanh cao, nghe vào tai khiến cho người đối diện càng thêm kính nể nàng.

Ta và Hạ Đình Thu cùng ngồi xuống thảm lông. Phong Tranh là khách quý của quốc sư, vốn dĩ là hấn ngồi bên phải quốc sư. Hiện tại có ta ở đây, nên hấn nhường ta ngồi bên phải.

Lần trước ở trên đại điện, một là vì quá căng thẳng, hai là vì khoảng cách khá xa, chỉ chợt nhìn thấy mỹ nhân. Đến lúc này mới có cơ hội nhìn rõ dáng vẻ mỹ nhân thế nào.

Dáng vẻ của nàng rõ ràng là điển hình cho người Bắc Liêu. Mất to lông mi dài, đôi đồng tử hơi có màu xanh biếc, chẳng khác nào ngọc thạch. Da nàng trắng như tuyết, ngũ quan hoàn hảo như được chạm khắc, chỉ là môi có hơi mỏng. Thế nhưng mỹ nhân lại trang điểm quá đậm, trông có chút không được tự nhiên.

Hạ Đình Thu vừa uống ngụm trà nóng, liền mở miệng nói cảm tạ: “Hôm nay đa tạ quốc sư ra tay cứu giúp, bằng không ta và quận chúa đã rơi xuống hồ. Chúng ta ra đi quá vội vàng, kết quả lại gây ra chuyện đáng xấu hổ như vậy, mong quốc sư đừng chê cười.”

Mỹ nhân quốc sư khẽ cười, cả phòng như tràn ngập ánh sáng: “Hạ công tử không cần để tâm. Chuyện ngày hôm nay chẳng qua là ngoài ý muốn. May là công tử và quận chúa đều bình yên vô sự. Bằng không, nếu để khách quý gặp phải chuyện bất trắc ở trên đất Bắc Liêu, chính là do chúng ta tiếp đãi không chu toàn. Chư vị có điều gì không hài lòng thì cứ nói với ta.”

Hạ Đình Thu vừa cười vừa nâng tay thi lễ, “Được quốc sư nhiệt tình thiết đãi thế này, ta còn thấy vui mừng đến lo sợ, nói chi tới chuyện không hài lòng.”

Quốc sư nở nụ cười, cũng không tiếp nhận lời tặng bốc của hắn, dường như có vài phần ngượng ngùng.

Mỹ nhân lại quay đầu hỏi ta: “Quận chúa đã đến kinh đô vài ngày, không biết người cảm thấy kinh đô của Bắc Liêu chúng ta thế nào, có sánh bằng kinh đô của quý quốc không?”

Đây đúng là vấn đề rất tốt để dò xét. Ta nhẹ nhàng trả lời: “Kinh đô của quý quốc thật phồn hoa, làm ta cũng phần nào nhớ tới quê nhà. Có điều, đền đài cung điện ở Bắc Liêu quốc cao lớn hơn, đây cũng là lần đầu tiên ta nhìn thấy, còn lầu các ở trên phố thì thật tinh xảo đẹp mắt.”

Sóng mắt mỹ nhân khẽ động, khe khẽ cười rộ lên, trong phút chốc tựa như ánh mặt trời mềm mại chiếu sáng cả rừng cây.

Sau đó ta cũng không nói thêm lời nào, chỉ ngồi nghe quốc sư mỹ nhân cùng Phong Tranh và Hạ Đình Thu nói chuyện. Phong Tranh tương đối trầm mặc ít lời, ngược lại thì Nhị sư huynh lại huyền thuyên không ngừng. Hắn vốn vào Nam ra Bắc rất nhiều, kiến thức lại rộng, trong người đầy một bụng thi thư, cách ăn nói cũng không tầm thường, bình thường thì nói năng thô lỗ với ta, nhưng ở trước mặt người ngoài thì luôn lấy tiêu chuẩn của tài tử phong lưu làm hình mẫu.

Thuyền đi được một lúc thì thị nữ tiến vào bẩm báo đã chuẩn bị xong bữa trưa. Quốc sư liền thiết đãi chúng ta ăn cơm.

Quốc sư ăn chay, thức ăn cũng rất thanh đạm, có vài món đậu hủ nấu cũng không tệ, ta ăn liền mấy đĩa.

Quốc sư nói: “Bình thường rảnh rỗi vô sự, trong viện lại có một đàn nho, ta có học qua một chút cách ủ rượu. Nếu chư vị không chê, xin mời thưởng thức một chút.”

Hạ Đình Thu lập tức nịnh hót: “Ồ Đông Tề có một loại rượu rất nổi tiếng gọi là ‘Hồng nhan thanh nhưỡng’, chính do bàn tay trắng muốt của thiếu nữ làm ra, tinh khiết ngọt lành, mỗi một giọt tựa nghìn vàng. Tại hạ nghĩ, nếu là do quốc sư người tự tay ủ rượu, nhất định là thơm nồng hơn gấp trăm lần thứ rượu kia.”

Quốc sư mỉm cười: “Hạ công tử còn chưa thử qua sao có thể khen ngợi như vậy. Lỡ như rượu của ta không bì kịp với lời khen này, thì phải làm sao?”

“Lời khen là của ta, ta nói rất tốt, thì hiển nhiên rượu của quốc sư ừ rất tốt.”

Ta nhỏ giọng nói với Phong Tranh: “Phải chi người có một phần ba tài ăn nói của Nhị sư huynh ta, e rằng nữ nhân sẽ chạy theo người đầy đường.”

Phong Tranh cũng nhỏ giọng nói: “Phải chi người có một phần ba khả năng nhanh nhạy như hắn, có lẽ người cũng đã sớm được gả ra ngoài.”

Ta nói: “Ta thế này thì sao? Giả vờ giả vịt, cũng không phải thật sự là mình.”

“Nếu đã không chịu thỏa hiệp, vậy tại sao vẫn không vui vẻ?”

“Sao ta lại không vui vẻ?”

“Nếu vui vẻ, tại sao mỗi ngày đều nghĩ muốn trở về núi? Người có thể ở trong núi suốt đời sao?”

Ta gắt gỏng nói: “Tại sao lúc nào người cũng nhắc đến chuyện này? Ta ở trong núi hay ở trong vương phủ thì có liên can gì tới người? Dù là ta không gả đi được, chẳng lẽ người muốn nhốt về một nữ nhân đáng vứt đi như ta sao?!”

Phong Tranh không nói gì, ta liếc mắt nhìn hắn, hình như mặt hắn hơi ửng hồng thì phải?

Trong lòng khẽ kinh hoàng một chút, cũng không thêm nhắc lại.

Rượu vừa bê lên, ta liền bung lên uống một ngụm lớn. Vị ngọt lành tinh khiết rót vào trong bụng, sau một lúc mới có cảm giác nóng rát.

Ta nhỏ giọng nắc một tiếng, lên tiếng với quốc sư: “Rượu ngon.”

Quốc sư đang nâng ly, chưa kịp nói một lời chúc mừng, nàng liền cười nói: “Quận chúa uống từ từ thôi, tác dụng của rượu này hơi chậm.”

Rượu Bắc Liêu vừa uống vào thì ngọt lành, nhưng tác dụng lại chậm. Ta vô cùng thích thú cảm giác khoan khoái khi rượu vừa vào miệng, uống liền một lúc không kiểm soát.

Hạ Đình Thu vừa uống rượu, vừa pha trò, không khí trong phòng càng ngày càng tốt. Ta uống vào liền nổi hứng, cầm đũa gõ vào bát, cất tiếng hát.

“Giang hồ thập niên, trường phong cao ca. Cô phạm khinh chu, hải thiên liêu khoát...” *Mười năm giữa giang hồ, hát vang trong gió bão. Cánh thuyền buồn cô độc, biển trời như mở rộng...*

“Hay cho một câu ‘Hải thiên liêu khoát!’” Mỹ nhân quốc sư vỗ tay tán thưởng. “Nghe nói quận chúa lớn lên ở vùng đất liền phương Nam, từ đâu mà nghe được khúc hát này? Ta thấy như khúc hát của người vùng biển.”

Ta chỉ vào Hạ Đình Thu nói: “Nhà của Nhị sư huynh ở miền biển, khúc hát này là do huynh ấy dạy ta.”

Hạ Đình Thu chấp tay cung kính nói: “Chẳng qua chỉ là một điệu hát dân dã của ngư dân, không đáng nhắc đến.”

Quốc sư cũng nhẹ nhàng cười: “Nhưng ta lại cảm thấy bài hát này rất hay, làm ta nhớ tới...”

Lời còn chưa dứt, thị nữ đã bẩm báo: “Đại nhân, sắp đến rừng cây.”

Mọi người vừa nghe, tinh thần liền phấn chấn.

Quốc sư ra lệnh: “Mở cửa sổ.”

Khi nghe quốc sư nói mở cửa sổ, ta cứ nghĩ đúng là mở cửa sổ theo như lẽ bình thường. Thế nhưng, thay vào đó lại nghe thấy âm thanh do một chuỗi bánh răng chuyển động, vách tường phía bên phải từ từ được kéo lên, chỉ còn giữ lại vài cột trụ. Non sông nước biếc tươi đẹp bên ngoài nhanh chóng lọt vào tầm mắt.

Mắt nhìn thấy bóng mặt trời in trên mặt hồ, đằng xa là bóng núi tuyết đứng lặng trong mây, bên ven bờ hồ là mảnh rừng tùng thật lớn. Thân tùng thẳng tắp cao lớn, cành lá rậm rạp, từ xa nhìn lại như một dải mây màu lục. Mà cảnh núi rừng mây tuyết tuyệt sắc này cũng in bóng xuống mặt hồ, gió mát vừa thổi qua, mặt nước gợn lên từng lớp từng lớp sóng, hết như hàng ngàn hạt ngọc lưu ly rơi đầy mặt đất.

Quốc sư nói: “Nếu như ngày thường có thể mời chư vị lên bờ du ngoạn. Nhưng vài ngày trước vừa có mưa lớn, sợ rằng mặt đất vẫn còn ẩm ướt, dù sao chư vị vẫn còn ở lại kinh thành vài ngày, nếu ngày sau có thời gian, lại đến cũng không muộn.”

Chúng ta an vị ở trên thuyền, vừa nhìn cảnh đẹp vừa nói chuyện phiếm. Cũng không biết đã tận hưởng được bao lâu, chỉ thấy trên mặt hồ dần xuất hiện những chiếc thuyền khác, chắc hẳn là những người ngưỡng mộ quốc sư mà đến.

Quốc sư khẽ nhủ mảy, nói với chúng ta: “Lần này xuất hành có phần khoa trương, hậu quả lại kéo theo quá nhiều người nhàn rỗi. Hiện tại phá hỏng nhã hứng của các vị, là do ta không chu đáo.”

Nếu nghiêm khắc mà nói thì ta và Hạ Đình Thu chính là hai bóng đèn lớn cản trở nàng và Phong Tranh, cho nên cả hai đều không dám hé răng.

Phong Tranh liền nói: “Quốc sư đại nhân không cần để ý. Hôm nay, ngoài được du hồ, ngắm cảnh non sông tươi đẹp, còn được thưởng thức rượu ngon, chúng thần đã vô cùng tận hưởng. Tại hạ còn phải cảm tạ thịnh tình tiếp đãi của quốc sư đại nhân.”

Quốc sư khẽ cười, liền lệnh người lái thuyền đổi hướng đi.

Đội thuyền đến gần bờ, chúng ta đều đứng lên cáo từ quốc sư, lúc này mỹ nhân quốc sư mới đứng dậy đáp lễ.

Quốc sư nói mình đi thuyền về phủ sẽ nhanh hơn, cho nên chỉ tiễn chúng ta lên bờ. Ta nhìn nàng đứng ở trên thuyền, tay áo bay bay, tóc đen như thác, thật sự xinh đẹp vô phần. Đối diện với người xinh đẹp như vậy, ngay đến sức lực để ganh ghét cũng không còn.

Trên đường trở về, ta nói với Hạ Đình Thu: “Ta thấy huynh nên từ bỏ đi. Hôm nay, ngay đến cả cái rắm cũng đều tăng bốc nịnh hót, ấy thế mà người ta vẫn xử sự rất ôn hòa đúng mực với huynh.”

Hạ Đình Thu không chút để tâm, “Hôm nay ta ở đây chủ yếu là làm cảnh lá phụ trợ cho muội.”

“Huynh phụ trợ ta cái gì?”

“Nha đầu ngọc.” Hạ Đình Thu lại đưa tay nheo nheo mặt ta, “Chẳng lẽ muội muốn nhìn thấy quốc sư và Phong ca ca của muội liếc mắt đưa tình?”

Mặt của ta đỏ ửng lên, lớn tiếng hét: “Ai... ai nhờ huynh nhiều chuyện!”

“Lòng tốt không được báo đáp.” Hạ Đình Thu lườm ta bằng nửa con mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Đang lúc trở về đại sứ quán, bất chợt Hạ Đình Thu bình phẩm một câu: “Ta nói này, mỹ nhân quốc sư cái gì cũng đẹp, chỉ có điều, người cao thật không tốt, đứng so với ta không thua bao nhiêu cả.”

Ta liếc mắt nhìn hắn: “Là vì so với huynh nên mới thấy nàng cao. Ta thấy ở Bắc Liêu, vóc dáng của nàng cũng rất bình thường. Người thì thấp bé, lại không muốn người khác cao hơn mình à?”

Hạ Đình Thu sờ sờ cảm nói: “Ta thấy, cho dù là người nam hay bắc, nữ tử phải có dáng người yếu điệu thì mới tốt. Ôm vào trong ngực, giữ trong vòng tay thì mới vừa. Nếu đổi lại là cô nương xinh đẹp, nhưng trời sinh thân cao bảy thước, thật sự khiến người ta có chút mất hứng.”

Ta nói: “Sách sử có ghi lại, Huệ Tông hoàng đế có một Giang quý phi, trời sinh cũng thân cao bảy thước có thừa. Hoàng đế người ta vẫn đối với nàng vô cùng sủng ái.”

Hạ Đình Thu cũng không phản đối, chỉ nói, “Trường hợp đặc biệt thôi.”

Ta kinh thường nói một câu, “Theo không nổi mỹ nhân, liền chê người ta vóc dáng cao.”

Hạ Đình Thu nghiêng đầu, mỉm cười dịu dàng nhìn ta, “Tiểu sư muội à, nói thật, nữ tử trong thiên hạ này có xinh đẹp thế nào cũng không bằng một phần ba nét đáng yêu của muội nha!”

Ta cũng cười hi hi nói: “Nhị sư huynh, nam tử trong thiên hạ, dù da mặt có dày cũng không vô si bằng một phần ba huynh nha!”

Hai chúng ta ngày thường đều đối đáp đùa giỡn như vậy, cũng không thấy có gì không ổn. Chỉ là khi quay đầu nhìn lại liền thấy Phong Tranh đứng ở phía sau, khuôn mặt tuần tú đang dần chuyển sang màu xanh đen, mỹ nam tử nhanh chóng biến thành Dạ Xoa nha.

Nét mặt vô cảm của Phong Tranh nhìn chằm chằm vào ta, không nói được một lời liền nhanh chóng đi vào hậu viện.

“Này...” Ta với tay gọi hấn nhưng phí công.

“Tức giận rồi.” Hạ Đình Thu làm ra vẻ mặt giả dạn, sau lại chấp tay cáo từ, “Tại hạ còn có chuyện quan trọng, trước hết xin cáo lui. Quận chúa bảo trọng.”

Ta chưa kịp lên tiếng, hấn đã phóng chân bỏ chạy, để lại cho ta một cục diện rối rắm thế này.

Ta giật chân cho hả giận, lại nhìn chung quanh một lượt, đành phải đuổi theo Phong Tranh.

Cước bộ Phong Tranh đi phía trước rất điềm tĩnh. Hấn đi nhanh, ta cũng đi nhanh, hấn chậm lại, ta cũng chậm lại, lúc sau hấn có ngừng lại, ta cũng vội vàng đứng yên, tóm lại là giống như hấn từ trước đến nay vẫn luôn duy trì khoảng cách năm bước với ta.

Thật ra khoảng cách này giữa ta và hấn, nói xa thì cũng không xa, nhưng lại không thể thân cận. Hấn luôn đưa lưng về phía ta, ta chỉ có thể đứng ngoài năm bước nhìn hấn.

Nhìn thấy hấn từ một thiếu niên tính tình trẻ con dần trở thành một nam tử anh tuấn tài trí, nhìn thấy hấn ngâm thơ múa kiếm, nhìn thấy hấn nhũ mày hay cười khê.

Ở ngoài năm bước là một thế giới khác. Còn Văn Tĩnh và hấn lại ở trong thế giới kia, nơi mà ta chưa từng bước vào.

Rốt cuộc Phong Tranh cũng quay đầu lại, bình tĩnh hỏi: “Chuyện gì?”

Ta cười khan hai tiếng, nhả nhận nói: “Vừa rồi... Ta và sư huynh chỉ đùa giỡn thôi, người đừng tưởng thật.”

“Uhm” Phong Tranh đáp một tiếng.

Ta kiên trì nói tiếp, “Ta và huynh ấy từ nhỏ đã như vậy, cứ châm chọc lẫn nhau chứ thật ra không có ý gì. Dù sao sư huynh của ta cũng là người từ giang hồ, nhiều khi có hơi lỗ mãng, hơn nữa lại có chút kiêu ngạo. Nhưng là người rất tốt, tốt bụng lại nhiệt tình, người cũng rất cẩn thận...”

“Ta đã biết.” Phong Tranh không kiên nhẫn cắt ngang lời ta, “Ta biết hấn tốt lắm, người thực sự thích hấn.”

Ta gãi gãi đầu, không biết là đã nói sai điều gì, hình như tâm tình của hấn càng không tốt.

Lại nói, tại sao ta phải giải thích dài dòng với hấn?

Trong cảnh chiều hôm, Phong Tranh đưa mắt nhìn ta thật lâu, ánh mắt thâm trầm tựa như một giếng nước cổ xưa, cảm xúc được cất giấu tận đáy giếng.

Ta nhìn không thấu được hấn, vậy hấn có thể hiểu rõ được ta sao?

Lặng im chỉ trong chốc lát, Phong Tranh xoay người sang hướng khác, tiếp tục bước đi.

Ta đứng phía sau hấn, khê nói: “Phong Tranh, người ta thích là người.”

Bước chân rồi đi chột dừng lại.

Lần này, hấn không hề quay người nhìn ta.

Ta nấp máy môi, còn muốn nói gì đó. Nhưng những lời nói tựa như tảng đá bị chặn đứng trong cổ họng, một chữ cũng không thể nói. Ta thở dài một

hỏi, lựa chọn tiếp tục trầm mặc.

Phong Tranh vẫn như trước lẳng lặng đứng đó, đưa lưng về phía ta.

Ta nhìn lên bóng lưng của hắn, tâm từng chút từng chút nguội lạnh. Cảm xúc mãnh liệt lúc trước trong phút chốc bị gió lạnh thổi tan, chỉ còn chừa lại chút tro tàn, lại thêm tiếng quạ kêu trên nhánh cây gần đó thật là hợp cảnh, hình như đang cười nhạo ta dám si tâm vọng tưởng.

Ta cười khổ lắc đầu. Sớm biết là hắn sẽ không đáp lại.

Ta xoay người nhanh chóng rời đi.

Chưa đi được mấy bước, tay đã bị người khác kéo lại.

Ta kinh ngạc quay đầu nhìn, chỉ thấy Phong Tranh đứng ở phía sau kéo lấy tay ta, mắt nhìn thẳng vào ta. Ánh mắt của hắn trước nay chưa từng sáng ngời như vậy, dường như đang có một ngọn lửa đang bùng cháy, nhiệt độ đó phủ lên gương mặt ta càng khiến nét mặt ta thêm ửng hồng.

“Ngươi...”

“Quận chúa!” Giọng nói của Thảo nhi đột nhiên vang lên.

Ta và Phong Tranh giống như cùng bị đánh một gậy, nhanh chóng rút tay của mình về. Thảo nhi đang từng bước chạy tới, ta và Phong Tranh liền cứng người đứng nguyên tại chỗ, chẳng khác gì hai cái cọc gỗ, cúi đầu không nhìn đối phương.

Thảo nhi đi đến trước mặt, lo lắng nói với ta: “Thì ra quận chúa ở đây làm bọn nô tỳ tìm kiếm một hồi. Công chúa biết người trở về nên muốn gặp.”

“Ah, ta phải đi.”

Ta đi được hai bước, quay đầu lại nhìn Phong Tranh. Hắn cũng đang nhìn ta, trong mắt rõ ràng là vẻ dịu dàng.

Ta lại đi vài bước, lại quay đầu nhìn hắn lần nữa.

Hắn vẫn còn yên lặng nhìn ta.

Ta cứ như vậy, đi vài bước lại quay đầu nhìn, một lúc sau mới đi đến chỗ Gia Nguyệt.

Chờ đến lúc hành lễ xong với Gia Nguyệt, uống hai ngụm trà, lúc này tinh thần mới dần dần hồi phục, lại nhận ra vừa rồi ta đã làm ra chuyện gì. Đầu thì thanh tỉnh, nhưng mặt lại càng nóng như lửa đốt.

Cuối cùng cũng nói ra.

Trong phút chốc, ta vừa kích động, vừa hối hận, vừa lo lắng, lại vừa sợ hãi, tay cầm chén trà cũng phát run.

Gia Nguyệt hỏi ta quốc sư thế nào, cảnh sắc ở hồ nước xinh đẹp ra sao, ta trả lời loạn hết cả lên, cũng không biết mình đã đáp những gì.

Trong đầu ta hiện giờ chỉ xuất hiện mỗi cảnh tượng kia, phân cảnh ta nói thích Phong Tranh cứ như đèn kéo quân cứ lặp đi lặp lại trong đầu, ta càng nhớ, mồ hôi lạnh càng đổ.

Sao lại có thể nói ra!

Ta lau mồ hôi lạnh trên trán, lại ngửa đầu uống hết chén trà.

Gia Nguyệt nhìn ta thông cảm: “Xem ra quốc sư thật sự mỹ lệ lại tài trí? Nhìn ngươi như vậy, ta cũng cảm thấy áp lực thật không nhỏ. Chẳng biết tương lai phải ứng đối thế nào đây.”

Ta chỉ biết ngây ngô mỉm cười.

Trong lòng không yên từng bước trở về phòng, còn chưa kịp nghỉ ngơi, đám người Hạ Hà đã quần lấy ta hỏi lung tung. Ta thấy các nàng dù đã đến Bắc Liêu, nhưng ngày thường cũng không thể ra khỏi nơi này, thật sự rất đáng thương, nên đành nhẫn nại thuật lại chi tiết.

Thảo nhi đẩy cửa bước vào, nét mặt rất hoang mang, nói: “Quận chúa, Phong đại nhân cầu kiến bên ngoài... Đã trễ thế này...”

“Ta ra ngoài gặp hắn!” Ta vội vàng đứng lên, lại nhanh chóng kìm chế giọng nói kích động, “...xem có việc gì...”

Ta khoác thêm áo ngoài bước ra. Bên ngoài cửa, Phong Tranh mặc một bộ thường phục màu xanh đứng ở đó, tựa như một bức họa.

Ta bước ra, tầm mắt cũng trực tiếp đối diện với hắn, hai người đều không nói chuyện.

Người xung quanh đều tự động rời đi, để lại hai chúng ta ngẩn người đứng ở đó.

Qua một lúc lâu, ta cảm thấy cứ như vậy thì thật là có hơi ngu ngốc, nên mới lên tiếng: “Đã muộn vậy...”

“Uhm” Tựa như Phong Tranh chỉ vừa mới tỉnh lại, “Ta có chút chuyện muốn nói.”

“Chuyện gì?” Chẳng lẽ là đã hiểu rõ lời ta nói lúc chiều.

Kết quả lại nghe Phong Tranh khô khan nói: “Quốc sư lại mời ta đi ngắm tranh, ta không thể không đi.”

Ta cương cứng người đáp một tiếng, không nhịn được mà nắm tay thì nắm, sau lại buông ra, để tránh trường hợp thật sự muốn động thủ.

Phong Tranh trông rất vô tội nhìn ta nói: “Ta nghĩ có thể ngươi sẽ không vui khi ta đi gặp nàng, cho nên muốn đến nói một tiếng.”

Ta dở khóc dở cười nói, “Chẳng lẽ nếu ta nói ta không vui, ngươi sẽ không đi gặp nàng?”

“Đương nhiên là phải đi.” Phong Tranh nghiêm mặt trả lời, “Đây là chức trách.”

Ta thiếu chút nữa là học máu, cười khổ nói: “Tại sao ta lại coi trọng một tên ngốc như ngươi thế này?”

Phong Tranh nghe xong khẽ nhếch môi, hình như có chút bất mãn nhưng lại không biết phản bác thế nào, chỉ biết trừng mắt nhìn ta. Đôi mắt của hắn thật đẹp, giống như hay khối ngọc thạch.

Đột nhiên ta cảm thấy mình thật là ngốc, cũng không đợi hắn trả lời liền xoay người bỏ chạy vào trong.

Phong Tranh ở phía sau khẽ gọi nhỏ một tiếng: “A Vũ.”

Ta đứng lại, nghiêng đầu nhìn hắn.

Ban đêm, bốn phía đều im ắng, ta đứng đứng lơ lửng tai để nghe hắn nói.

Giọng của Phong Tranh rất nhẹ lại như có chút thờ dãi, “Đừng thích ta...”

Hắn rời đi lúc nào, ta không biết. Dưới ánh trăng trong như nước, màn sương từng chút bao phủ lấy ta. Ngươi khẽ run lên, ngay lập tức liền hắt hơi.

“Quận chúa?” Đám người Hạ Hà cuối cùng cũng ra ngoài tìm ta, “Sao lại đứng một mình ở đây? Phong đại nhân đi rồi sao?”

“Đi rồi.” Ta cười khổ.

Số mệnh không phải là ta, sao có thể lưu lại đây.

“Tay sao lại lạnh như thế này?” Hạ Hà khẽ hô một tiếng, vội vàng kéo ta vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Mặc dù trước lúc ngủ đã uống hết một chén canh gừng, nhưng đến ngày hôm sau, đầu óc vẫn còn choáng váng, tay chân không chút khí lực, không cần mời đại phu ta cũng biết mình bị cảm lạnh.

Loại tình cảnh thế này trong hí kịch vẫn thường hay thấy, tài tử giai nhân sau khi thất tình luôn thương tâm đến độ ngã bệnh, đôi khi còn thổ huyết dưới gốc hải đường trắng. Ta dù không được xem là giai nhân, nhưng cũng là thất tình, hiển nhiên theo lẽ thường sẽ sinh bệnh, xem ra ông trời cũng không bắt công với ta.

Bệnh cảm rất dễ lây, cho nên ta không cần phải đi vấn an Gia Nguyệt, suốt ngày chỉ ở trong phòng. Tâm tình sa sút, lại không có việc để tiêu khiển, ta đành ngồi nhìn đám người Hạ Hà thêu túi thơm, nhìn chán lại quay ra chơi với Tiểu Kim.

Một lúc sau có Thảo nhi đến báo: “Phong đại nhân nghe nói quận chúa bệnh nên đích thân mang thuốc đến.”

Tay ta run lên, tú cầu rơi xuống mặt thảm trải sàn, Tiểu Kim liền vọt tới đuổi theo quả cầu nhỏ.

Ta lấy có một môi trong người, bảo Thảo nhi ra tiễn Phong Tranh, còn chính mình thì lại ghé mắt vào cửa sổ nhìn trộm ra ngoài.

Có lẽ Phong Tranh vừa từ tiệc rượu trở về, trên người còn mặc quan phục, trông rất đĩnh đạc uy nghiêm. Thảo nhi nói với hắn vài câu, chân mày của hắn liền lập tức chau lại thành một đường thẳng tắp.

Ta thăm mắng: Còn đến đây giả làm người tốt cái gì?

Đang nói thăm, liền nhìn thấy Hạ Đình Thu xách trong tay gói to gói nhỏ gì đó đi đến cửa viện, chẳng khác nào đang muốn đi chúc tết.

Phong Tranh thấy Hạ Đình Thu, trông như có hơi sững sờ đôi chút. Ta cách quá xa nên không nghe thấy bọn họ nói gì, chỉ thấy hai người cung kính nói chuyện với nhau.

Hạ Đình Thu vẫn tươi cười như trước, nhưng biểu cảm của Phong Tranh lại có phần hơi cứng nhắc. Cả hai chỉ nói với nhau vài lời, Phong Tranh đã tìm cơ rời đi.

Hạ Đình Thu vừa vào phòng liền ồn ào không ngừng: “Vừa vào cửa đã gặp ngay Phong đại nhân. Ta còn muốn mời hắn vào, vậy mà hắn lại không chịu, thật khó hiểu.”

“Có gì mà khó hiểu?” Bề ngoài thì tươi cười nhưng trong lòng thì không vui nổi, “Có lẽ sợ bị ta lây bệnh.”

Hạ Đình Thu sờ sờ trán ta, “Chẳng qua chỉ là cảm lạnh, cũng không phải bệnh nan y gì. Hay là muối với hắn lại khẩu chiến?”

Trong lòng không vui, nét mặt cũng không tốt đẹp gì, chỉ đáp cho có lệ: “Ta khẩu chiến với hắn lúc nào?!”

Nhị sư huynh của ta cũng là người biết nhìn sắc mặt của người khác, thấy vẻ mặt ta không bình thường, cũng không tiếp tục truy hỏi. Còn ta ngồi ở một bên nín nhịn cả buổi, rốt cuộc cũng không nhịn được, khề đưa tay kéo ống tay áo của hắn.

“Kéo cái gì?” Hạ Đình Thu nhin cười quay đầu qua, hiển nhiên là đang đợi ta tự nói.

Ta uất ức nói: “Ta đã nói với hắn. Nhưng hắn cự tuyệt.”

Hạ Đình Thu đưa tay đến, cầm lấy bàn tay ta đang kéo ống tay áo của hắn. Tay của hắn thật lớn lại còn ấm áp, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của ta, cảm giác rất dễ chịu. Tay chân ta trước giờ rất dễ bị lạnh, từ nhỏ hắn cũng thường giúp ta ủ ấm như vậy.

“Hắn cự tuyệt, là do hắn không biết suy xét, không phải do muối không tốt.” Giọng nói của Nhị sư huynh vừa trầm thấp vừa dịu dàng, giống như trước đây vẫn thường dỗ ta ngủ, “Nghe ta, lúc này có thể đau lòng nhưng sau đó phải vui vẻ mà sống. Đợi đến lúc trở về Đông Tề, còn rất nhiều nam nhân tốt đang chờ muối. Hắn không xứng với muối.”

Ta mỉm cười gượng gạo, “Những lời sách vở như vậy có phải cũng dùng để an ủi người khác?”

Hạ Đình Thu nhướn nhướn mày, “Vậy muối muốn nghe cái gì? Nói hai người vốn dĩ không thích hợp, muối thích hắn chẳng qua là do nhất thời bị ám đầu, chỉ cần chịu thêm mấy trận gió lạnh là sẽ hết sao?”

Ta dở khóc dở cười đấm hắn một quyền, “Thật sự là mồm chó không nhả ra được ngà voi!”

“Dám nói sư huynh của muối như vậy, rõ là bất hiếu!”

Ta bĩu môi, “Huynh không phải là ta! Dựa vào cái gì mà nói ta thích hắn chỉ do bị ám đầu?”

Hạ Đình Thu vừa phe phẩy quạt lụa, vừa lên mặt giảng giải: “Nếu muối nói muối thích hắn, vậy ta hỏi muối, giả như muối và hắn thành thân, muối bằng lòng vì hắn mà giam mình trong cửa nhà, cả ngày chỉ biết ngồi thêu hoa?”

Ta liền sững sờ.

Hạ Đình Thu lại nói: “Muối có thể vì hắn, mỗi ngày đều phải hầu hạ phụ mẫu của hắn, còn phải cư xử chu toàn với huynh đệ, tỷ muội, thúc bá của hắn không? Lỡ như nếu hắn phải nghe lời trưởng bối hoặc vì một nguyên nhân nào đó, bắt đắ dĩ nạp thêm tiểu thiếp, vậy muối cũng đồng ý sao?”

Ta liền nói, “Một đao phé hắn!”

“Ai nha! Bình tĩnh! Bình tĩnh!” Hạ Đình Thu vỗ vỗ vai ta, “Nhìn xem, chỉ vừa mới nói, muối đã muốn động đến đao kiếm. Ta mà là Phong Tranh, cũng không dám lấy muối.”

“Huynh cũng xem thương ta?” Ta cảm thấy mình thật đáng thương.

“Ta không có ý như vậy.” Hạ Đình Thu vẫn thông thả nói, “Chúng ta đều là người giang hồ, hắn lại là người nhà quan viên, quy củ sẽ rất khác nhau. Nếu thật sự hắn muốn lấy muối, hắn không những phải có năng lực bảo vệ muối mà còn phải có dũng khí đấu tranh với gia tộc. Hơn nữa, dù cho hắn có thể bảo vệ muối một năm, hai năm, nhưng liệu có thể bảo vệ muối cả đời? A Vũ, muối đơn thuần như vậy, thật sự sẽ không biết nam nhân nghĩ thế nào. Ngoài miệng thì nói rất hay, nhưng lại không thể nhẫn nại. Lúc đầu có thể thấy muối không giống nữ tử bình thường, điểm nào cũng tốt, nhưng lâu ngày sẽ cảm thấy nữ tử bình thường thì dễ chịu hơn. Không phải là nói muối không tốt, chỉ là hai người không thích hợp.”

Ta chú tâm nghe hần nói xong, cũng hiểu được phần nào, nhưng từng chữ cứ như đang đâm vào trong lòng ta.

Hạ Đình Thu giữ lấy hai vai ta, dịu dàng nói: “Đổi lại là muối cũng vậy. Hiện tại muối thấy hần rất tốt, nhưng lâu ngày sẽ thấy người như hần quá cứng nhắc, quá nhiều phép tắc, lại không biết thay đổi. Thi ca muối không giỏi, thư họa muối cũng không am hiểu, cho dù muối tình nguyện vì hần mà cắt đao kiếm, đổi sang may vá y phục, như vậy muối có vui vẻ không?”

Ta vẫn yên lặng không nói.

Hạ Đình Thu khẽ cười nhẹ, đưa tay捏 gò má ta, “Nha đầu ngốc, lời nói của ta, trong lòng muối đều biết. Sớm một chút nghĩ thoáng đi, đừng tiếp tục buồn phiền. Ta mang cho muối đồ ăn ở bên ngoài đây, không phải muối rất thích ăn kẹo vừng hay sao?”

Ta vẫn cúi đầu như trước. Hạ Đình Thu mở bọc giấy, đưa kẹo vừng đến bên miệng ta, lại giống như đang dỗ trẻ con, mở miệng nói: “Bé gái ngoan, mở miệng ra nào.”

Ta theo thói quen mở miệng, hần dứt kẹo vừng vào miệng ta.

Trong miệng đều là mùi hương ngọt lành, tinh thần cũng tốt lên vài phần.

Hạ Đình Thu vui vẻ nhìn ta, ánh mắt cũng dịu dàng vô cùng.

“Ăn ngon không?”

Ta ngậm ngốc gật gật đầu.

Hạ Đình Thu lại càng vui vẻ, cũng tự mình bóc một viên kẹo ăn.

Ta từ từ nhai, vừa nuốt hết viên kẹo, Hạ Đình Thu lại đưa một viên khác đến.

Ta há miệng cho hần dứt. Hần nhìn ta hài lòng, lại đưa tay xoa nhẹ lên đầu ta, nét mặt vô cùng cung chiêu. Ta thật sự cảm thấy trong lòng ấm áp hơn rất nhiều.

Sau khi hết bệnh cũng là đến lúc Gia Nguyệt vào cung.

Hòa thân vì chiến bại nên cũng không có nghi thức long trọng, dù sao Bắc Liêu để cũng đồng ý đến cửa cung đón Gia Nguyệt, như vậy là đã nể mặt Đông Tề chúng ta.

Lễ phục cũng đã làm xong, trong cung cho người chuyển đến để Gia Nguyệt mặc thử. Vóc dáng Gia Nguyệt nhỏ xinh, mặc lên người lễ phục nặng nề của Bắc Liêu, trong giống như đứa trẻ trộm mặt đỏ của người lớn.

Đang bận rộn hầu hạ Gia Nguyệt, quay đầu qua liền nhìn thấy Hạ Đình Thu đang ở bên ngoài. Hần không phải là quan viên, lúc này cũng không có trọng trách gì, hiện tại tới tìm ta nhất định là vì việc trộm quốc bảo.

Ta tìm lý do chạy ra ngoài, liền bị hần kéo đến một góc vắng vẻ.

“Mọi thứ đã xong chưa?” Hạ Đình Thu hỏi.

“Cũng gần xong, chỉ cần không xảy ra việc rắc rối gì nữa là được.” Ta lắc lắc cánh tay đau nhức.

Hạ Đình Thu kéo lấy tay ta, vừa thuận thực giúp ta xoa bóp, vừa nói: “Bọn ta cũng đã nghĩ ra biện pháp lấy trộm vật kia, muốn nói với muối một tiếng.”

Ta mừng rỡ nói, “Thế nào?”

Hạ Đình Thu nhìn quanh, ngoắc ngoắc ngón tay về phía ta, ta lập tức ngoan ngoãn ghé tai sát tới.

“Khi vừa qua đại lễ, ta theo mọi người trở về Đông Tề, trước đó sẽ vòng ra thánh địa làm lễ cúng bái. Quốc sư nhất định sẽ đi cùng chúng ta. Đến lúc đó lựa thời cơ ra tay.”

Ta nghe xong, liền cười nhạo: “Có vẻ không khả thi gì hết?”

“Vội cái gì, ta chưa nói xong!” Hạ Đình Thu lại kéo lỗ tai của ta lại gần.

Hai người chúng ta đứng ở nơi không được sáng sủa cho lắm nói thầm gần nửa canh giờ mới xong. Hạ Đình Thu vẫn chưa yên tâm, muốn ta nói lại cho hần nghe kế hoạch một lần nữa, hần lại nhỏ giọng chỉnh sửa nhắc nhở một hồi.

Sau khi bàn bạc xong, ta cũng mệt mỏi, định nhanh chóng rời khỏi. Lúc xoay người thì cổ áo bị nhánh cây mắc vào.

“Đừng vội, để ta.” Hạ Đình Thu giữ chặt lấy ta, vuron tay giúp ta tháo cổ áo bị vướng trên nhánh cây.

Ta vừa chỉnh lại y phục vừa cùng hấn bước ra khỏi cái xô kia, vừa khéo gặp một tên sai vật đang gánh nước đi qua.

Tên kia nhìn thấy chúng ta y phục không chỉnh tề lại còn chui ra từ phía sau bụi cây, bộ mặt vô cùng kinh hãi. Chỉ nhìn vào biểu cảm của hấn cũng đủ để biết suy nghĩ đã bay xa tận tám nghìn dặm. Hạ Đình Thu còn chưa lên tiếng, người nọ liền run cầm cập, miệng liên tạ lỗi, sau đó té chạy như vừa gặp quỷ.

Hạ Đình Thu bình thản như không, liền nói: “Có lẽ là mót quá rồi.”

Ta bóp lấy cổ hấn, dùng hết sức lắc, “Huynh trả lại trong sạch cho ta! Trả lại trong sạch cho ta!”

“Quận chúa.” Chợt nghe thấy tiếng Phong Tranh gọi, ta liền buông tay ra.

Hạ Đình Thu lao đảo nhảy ra xa, tiếp tục để ta ở lại mà bỏ chạy.

Ta gượng cười xoay người sang.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Phong Tranh đứng cách ta không xa, biểu cảm vẫn rất cứng ngắc, ánh mắt thì trốn tránh.

Trong lòng ta tức giận không thôi, nghĩ thầm chẳng qua là ta thắng thán bày tỏ với người một chút, cũng không nghĩ lại khiến người trở nên như vậy, sao mỗi lần nhìn thấy ta lại giống như gặp quỷ thế này, không ngờ ta lại đi thích một người kì lạ như người nha!

Ta ở trong lòng thầm rửa một hồi, rốt cuộc Phong Tranh cũng lên tiếng nói: “Quốc sư tặng lễ vật cho người, ta đã cho người đưa đến.”

Ta vội lên tiếng: “Khách khí như vậy à. Tặng ta cái gì?”

“Đặt ở trong hộp. Ta cũng không biết.”

Ta thuận miệng hỏi: “Hôm nay các người đi đâu?”

Phong Tranh thành thật đáp: “Hôm nay đi ngắm tranh, là bức ‘Sơn Thủy Thánh Thủ’. Khả năng thưởng tranh của ta cũng không tốt, nàng hỏi ta bức họa kia có phải là hàng thật không, ta cũng không biết trả lời thế nào.”

Ta hỏi: “Nàng không cười người sao?”

“Có lẽ là thâm cười thôi.” Phong Tranh nói.

Sau đó là một hồi im lặng, người nhìn ta, ta nhìn người, lại không hẹn mà cùng đem tầm mắt dời sang nơi khác.

Cũng may thị nữ bên người của Gia Nguyệt đến tìm ta, ta liền đi theo người nọ.

Ngày hôm sau là ngày tốt, công chúa vào cung.

Đội ngũ đưa dâu diễn tấu kèn trống suốt đoạn đường đến cửa cung.

Đám người Gia Nguyệt là lần đầu nhìn thấy kiến trúc hùng vĩ như vậy, biểu tình vô cùng kinh ngạc. Ta và Phong Tranh lúc trước đã nhìn thấy nên có phần điềm tĩnh hơn.

Bắc Liêu để mặc một thân long bào đón Gia Nguyệt ở cửa cung. Hai người bọn họ cũng là lần đầu gặp mặt, Gia Nguyệt cúi đầu, ta nhìn không thấy biểu cảm của nàng. Nhưng Bắc Liêu để thì thoát nhìn có hơi thất vọng.

Nghĩ cũng phải, quốc sư có mỹ mạo như tiên tử kia, mỗi ngày ông ta đều có thể nhìn thấy. Dung mạo Gia Nguyệt như vậy, hiển nhiên là không lọt vào mắt lão.

Sau lễ, ta và những nữ quan được hoàng hậu phái đến cùng đưa Gia Nguyệt vào hậu cung. Gia Nguyệt được an bài sống ở Cẩm Hòa Cung, là một nơi không quá lớn, nhưng lại tinh xảo, hơn nữa còn gần ngự hoa viên, xem như cũng không tệ. Chỉ hy vọng Gia Nguyệt có thể bình an sống một đời ở đây, cuộc sống cũng không quá khó khăn.

Sứ giả được hoàng đế và hoàng hậu phái đến nói vài lời chúc mừng, sau lại mang những vật phẩm được ban tặng đến. Mắt chỉ thấy vàng ngọc châu báu rực rỡ muôn màu, lãnh là to lụạ như mây như nước. Ta là hi nương, cũng có một phần tiền li xì, mấy thỏi vàng cùng trang sức châu báu được xếp gọn

trên chiếc mâm lót giấy đỏ.

Thái hậu cùng nương nương ở các cung cũng cho người đến chúc mừng, ta thay mặt Gia Nguyệt phát tiền lì xì cho mấy thị nữ thái giám kia, lại đưa cho Đại cô cô của Cẩm Hòa cung ít châu báu.

“Cô cô, công chúa của chúng ta tuổi vẫn còn nhỏ, vừa tới quý quốc, có rất nhiều chuyện còn chưa rõ. Phần cô cô sau này quan tâm đến công chúa nhiều một chút.”

Vị đại cô cô kia liền nhận lễ, cười tủm tỉm nói: “Quận chúa yên tâm. Bọn nô tỳ nếu như đã nhận công chúa làm chủ tử, hiển nhiên sẽ tận tâm hầu hạ.”

Gia Nguyệt không được phép giữ thị nữ của mình, những cô cô và thị nữ mà hoàng hậu đưa đến đều có vẻ thông minh lanh lợi. Ta nghĩ với tính tình của Gia Nguyệt, sau này khó tránh sẽ chịu ức hiếp, nhưng ta cũng không có cách nào giúp nàng.

Một nữ hài tử đơn thuần nhu nhược như vậy, từ cung điện này chuyển đến một tòa cung điện khác, dù là vĩnh viễn sống trong nhung lụa, nhưng lại vĩnh viễn cô đơn tịch mịch.

Ta không thể ở lại cung quá lâu, một lúc sau đã có thái giám đến hồi thúc. Gia Nguyệt không nỡ để ta đi, lôi kéo một hồi lại khóc nức nở.

Ta an ủi: “Nhìn qua bề hạ và nương nương cũng là người dễ chung sống, công chúa phải biết hầu hạ họ thật tốt. Dù sao người cũng là công chúa Đông Tề, trong người có khí chất hoàng gia, cũng không ai dám khi dễ người. Đúng rồi, con mèo này—” ta chỉ vào Tiểu Kim, “Ta rất thích nó, nhưng lại không thể mang nó đi theo. Công chúa giữ nó lại đi, làm bạn cũng tốt. Nó rất có nhân tính.”

Gia Nguyệt gật đầu nhận Tiểu Kim. Tiểu Kim lưu luyến níu lấy tay áo của ta, kêu meo meo. Ta sờ sờ đầu nó, nói: “Nàng mới là chủ nhân thật sự của người. Bảo vệ nàng thật tốt, biết không?”

Tiểu Kim liếm liếm tay ta, khẽ kêu một tiếng.

Cuối cùng ta cũng từ biệt Gia Nguyệt, rời khỏi hoàng cung.

Bên ngoài cửa cung, Phong Tranh và Hạ Đình Thu đều đang chờ ta.

Ta đem ống tay áo ẩm ướt cho bọn họ xem, “Nhìn xem, công chúa khóc.”

“Xuất giá mà.” Hạ Đình Thu cố gắng lý giải, “Đợi đến khi sắc phong, có danh phận, có lẽ sẽ tốt hơn.”

Phong Tranh ngẩng đầu nhìn thành cung cao cao, ánh mắt ánh lên hào quang.

Hắn kiên định nói: “Trương lai sẽ có một ngày, Đông Tề chúng ta không phải tiếp tục chịu vũ nhục như vậy! Chiến sĩ của chúng ta sẽ không phải lấy da ngựa bọc thây, nữ tử của chúng ta cũng không cần rơi nước mắt xuất giá ở đất khách.”

Ta đứng ở phía sau hắn, mắt cũng nhìn lên thành cung Bắc Liêu, “Uhm, đến cùng sẽ có một ngày như vậy.”

Từ xưa đến nay cũng có không ít danh nhân, quên mình vì nghĩa, uất hận thổ huyết, máu chảy đầu rơi, máu nhuộm đỏ sông, cũng không hối tiếc.

Đêm đó sứ quán mở tiệc ăn mừng, tất cả mọi người đều cao hứng vì công chúa thuận lợi vào cung, rượu thịt dè dặt. Tinh thần ta có chút không vui, ăn được vài miếng liền lấy cớ mệt mỏi trở về phòng.

Trở về phòng vẫn là một mảnh tĩnh lặng. Chiếc đệm vẫn để cho Tiểu Kim ngủ còn đặt trên ghế, bên trên còn lưu lại vài sợi lông vàng. Ta sờ sờ, cảm thấy có phản tịch mịch.

Nửa đêm, ta trần trọc không ngủ được, đành khoác áo đi dạo trong hoa viên một lúc.

Trong viện có một ao sen nhỏ, hiện tại lá sen còn chưa mọc đầy, mặt nước phản chiếu ánh trăng tròn trên bầu trời, khung cảnh có phần thanh khiết nhưng lại vắng lặng đến rét lạnh.

Ta đi được hai bước, nhìn thấy trên tảng đá bên bờ hồ còn có một người đang ngồi.

Ta đi tới. Người nọ nghe thấy bước chân của ta liền quay đầu lại nhìn.

“Không ngủ?” Phong Tranh hỏi ta.

“Không ngủ được.” Ta nói.

Phong Tranh khẽ cười, “Ta cũng vậy.”

Ánh trăng nhẹ nhàng chiếu lên khuôn mặt tuấn tú của hắn, đáy mắt dịu dàng như được phủ thêm một tầng ánh sáng trong vắt. Hắn mặc thường phục màu xanh nhạt, mái tóc đen nhánh xõa ở trên vai, cả người dường như muốn tan biến vào khoảng không này.

Ta đột nhiên có chút luống cuống, tim cũng đập nhanh hơn.

Phong Tranh vỗ vỗ lên tảng đá bên cạnh, “Qua đây ngồi với ta một lát.”

Ta ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh hắn.

Chúng ta cũng không lên tiếng nói chuyện. Mọi nơi đều yên lặng, thỉnh thoảng lại có tiếng ếch kêu ở mép hồ. Mây trên trời bị gió thổi, một lúc lại che ánh trăng, một lúc lại nhẹ nhàng bay đi.

Ta gãi gãi đầu, lại gãi gãi lỗ tai, sau lại phát tay đuổi một con côn trùng nhỏ.

Phong Tranh chợt lên tiếng nói: “Cuối cùng cũng kết thúc một đại sự.”

Ta vội vàng thu tay lại, gật đầu phụ họa, “Đúng vậy, thoải mái hơn.”

Phong Tranh nhìn ta, khẽ cười, hỏi: “Phải trở về nhà, có vui không?”

Ta nhú mày, “Ồ bên ngoài còn chút tự tại. Trở về nhà lại nghe cha ta cằn nhằn.”

Phong Tranh cười cười, “Ông ấy cũng vì muốn tốt cho ngươi.”

Đúng nha, dù sao người nghe là ta chứ không phải ngươi.

Ta trầm mặc một lát, lại nói: “Suốt cả đoạn đường ta luôn nghĩ, chúng ta làm như vậy rốt cuộc có đáng giá không? Chỉ vì một câu nói của quốc sư, nữ nhi của Đông Tề chúng ta phải mạo hiểm đến đây như vậy.”

Phong Tranh chỉ cười lạnh, “Trên là quốc mệnh, dù khó cũng phải làm.”

“Mệnh lệnh này chưa chắc là đúng.” Ta nói, “Một quốc gia có phồn vinh hưng thịnh hay không, chẳng lẽ chỉ vì một vật hư vô như vậy mà định?”

“Bởi vì, đó là niềm tin của dân chúng.”

Ta nở nụ cười, “Ngươi nói sai rồi. Người dân sẽ không tin vào điều này, bọn họ chỉ cầu có thể bình yên sống qua ngày, mỗi ngày com no đầy bụng là đủ. Người tin, là bề hạ, là cha ta, có phải những người như cha ngươi khi đối mặt với việc này đều cảm thấy bất lực?”

Phong Tranh cắn chặt răng, bình tĩnh nói: “Bề hạ sẽ không thấy việc này là vô nghĩa.”

“Đúng nha, hần còn trẻ vậy.” Ta nhìn không được chăm chọc một câu.

“Không nên nói thế.” Phong Tranh lựa lời nói, “Ngươi vẫn còn trẻ, không thích hợp nói ra những lời như vậy. A Vũ, ngươi là một nữ hài tử đáng yêu, so với người khác thì thông minh hơn nhiều, lại có thể hiểu rõ nhiều việc. Nhưng mà nhiều khi, ta hy vọng ngươi hồ đồ một chút.”

Ta thật ra là rất hồ đồ. Rốt cuộc là hần muốn nói cái gì?

Phong Tranh tránh nhìn vào mắt ta, cúi đầu xuống. Ta biết hần đang ưu sầu, mỗi lần ưu sầu trong hần đều ưa nhìn như vậy. Nói xem một nam nhân lớn lên đẹp đẽ như vậy có cái gì tốt chứ?

Ta nhẹ nhàng chạm vào vai hần, “Này, có gì lo lắng như vậy?”

Phong Tranh khẽ chau mày, “Có lẽ có.”

Là có hay là không có đây, người như Phong Tranh mà cũng có lúc tâm tư rối bời như nữ nhân thế này sao.

Ta nói: “Đừng ưu sầu, ngươi lúc nào cũng mang hình tượng kiên cường rắn rỏi, vẻ mặt u uất thế này không phù hợp chút nào. Phong Tranh, bộ dạng ngươi tốt như vậy, ở Đông Tề chúng ta cũng coi như là đứng đầu trong số các dũng sĩ. Thế nhưng nhiều khi ta lại hy vọng ngươi có thể thoải mái thả lỏng hơn một chút không, đặc biệt là đối với ngươi.”

Phong Tranh nở nụ cười. Ta không biết lời nói của mình có gì buồn cười như vậy, nhìn thấy hần cúi đầu, bả vai gầy như run lên vì cười.

Suốt cả đoạn đường ta kể nhiều chuyện cười như vậy, lại làm ra quá nhiều chuyện buồn cười, thậm chí mấy ngày trước còn tự mình tỏ lộ với hần, mặt mũi gần như mất hết, vậy mà hần vẫn ung dung bình thản như không. Thế mà giờ chỉ dựa vào vài câu nói nguyên túc khuyên nhủ của ta mà làm hần cười đến như vậy. Xem như ta đã phần nào hiểu được vì sao ta và hần vẫn luôn không hiểu được nhau.

Phong Tranh cười đủ rồi lại cúi đầu không nói chuyện. Ta lấy từ trong ngực áo ra một bọc đậu nành rang, nhai lộp rộp.

Sau một lúc lâu, Phong Tranh chợt mở lời hỏi ta: “A Vũ, nếu sau này ta làm ra chuyện trái với nguyên tắc của mình. Ngươi có còn nhìn ta giống như bây giờ không?”

Ta ngán người nói: “Bây giờ ta thấy ngươi là tên cao ngạo, cổ hủ, sĩ diện, đạo đức giả... Tóm lại là vô cùng chán ghét. Ngươi muốn ta vẫn tiếp tục nhìn ngươi như thế này sao?”

Phong Tranh lại ha ha cười lớn, chỉ là có chút gì đó chua xót.

Ta ném một hạt đậu vào giữa hồ nước làm gợn lên từng vòng sóng nhỏ.

“Ngươi hãy để tâm mình được tự do chút đi. Trên đời này, người chỉ biết đến lợi ích, coi thường đạo lý sẽ sống rất tự tại. Tuy rằng chúng ta cũng không đến mức vô sỉ như thế, nhưng ngươi cũng nên thử hòa mình vào trong dân chúng xem, sẽ thư thái hơn nhiều.”

Phong Tranh nghe xong, lắc đầu. Ta cũng không mong chỉ bằng vào vài câu nói của ta mà thay đổi được hắn, chỉ bất đắc dĩ mỉm cười.

Phong Tranh ngẩng đầu nhìn lên ánh trăng trên bầu trời, nói một câu: “Thiên thượng nhân gian cộng đoàn viên.” *Không trung cùng nhân gian đoàn viên*

Ta định hỏi hắn có phải là đang nhớ nhà, thế nhưng hắn lại đứng lên, dặn dò ta nên đi ngủ sớm, sau đó xoay người bước đi trước.

Ta ngu ngơ chả hiểu gì, nhìn hắn từ từ rời đi, vạt áo xanh lay động tựa như ánh trăng lặn khuất dưới tầng mây.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Đến ngày thứ ba, đội ngũ đưa dâu và các đại sứ hòa thân của chúng ta đều chuẩn bị trở về nước. Khi đó, Phong Tranh còn đặc biệt nói, quốc sư Đông Tề của chúng ta còn có ủy thác một việc, mong muốn có thể mang về một ít nước thánh nên đội ngũ sẽ đi đường vòng ghé thánh địa Chu Đan của Bắc Liêu.

Đúng là không phụ sự mong đợi của mọi người, mỹ nhân quốc sư sau khi biết được tin này, nàng lập tức nói cũng vừa khéo đúng lúc nàng phải đến thánh địa, nên có thể đi cùng chúng ta. Hiển nhiên là chúng ta vui mừng đồng ý. Bắc Liêu đề tuy là không đồng ý, nhưng do quốc sư khẳng khái phải đi, cho nên ông ta không làm gì được đành chấp nhận.

Ta nhớ ngày rời khỏi kinh đô Bắc Liêu là một ngày mùa xuân trời trong nắng ấm. Cây ngô đồng trong thành đều nở hoa, cả một vùng phủ màu hồng phấn, tựa như tuyết rơi ngày đông. Đám nhóc Bắc Liêu vui đùa chạy theo đoàn người của chúng ta, hai bên đường là những hàng quán thịt dê nướng, chốc chốc lại đưa đến mùi hương thơm nồng.

Sau đó.

Sau đó...

Ta mở đôi mắt mỗi một, nhìn vào sa mạc mênh mông bát ngát.

Chỉ một màu vàng kết hợp với màu xanh kéo dài đến tận chân trời, không gian tràn ngập một nét đẹp tĩnh lặng mang đầy chết chóc. Ở nơi mà giữa đất trời không có gì ngoài hạt cát này, đoàn người bị lạc trong đó trông thật nhỏ bé.

“Quả thật là lạc đường.” Hạ Đình Thu quả quyết nói, “Gió này là từ hướng tây, chúng ta đi sai đường rồi, đáng lẽ đi về hướng nam, lại đi sang hướng tây.”

Giữa ánh mặt trời nóng rát, Hạ Đình Thu đưa tay phui đi lớp cát bụi bám trên đầu.

Ta nhìn vào vẻ mặt ngưng đọng của Phong Tranh. Phong Tranh gật đầu nói: “Đã đi suốt một đêm, không biết là đi lạc bao xa rồi.”

Ta đem tầm mắt nhìn về phía sau, nhìn thấy cỗ xe ngựa bị gió cát tàn phá. Rèm xe khẽ vén lên, mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành hơi nghiêng người ra ngoài.

Xem ra quốc sư đại nhân rất bình bình, thậm chí còn mỉm cười thân thiết với ta, còn chia ra hai cái bánh gạo.

“Ăn điểm tâm không?”

Ta dờ dẫm quay đi, chân lảo rạo bước đi trên mặt cát đến gặp Phong Tranh, lấy ngón tay ngoắc hắn tới gần.

Phong Tranh không hiểu gì nhưng cũng cúi đầu thấp xuống.

Ta liền túm lấy cổ áo của hắn ra sức mà lắc, chỉ vào quốc sư Bắc Liêu mà nói: “Đầu óc ngươi bị làm sao vậy? Nữ nhân của hoàng đế Bắc Liêu mà ngươi

cũng dám dẫn đi? Không sợ chúng ta bị đuổi giết sao?”

Phong Tranh há hốc mồm định nói, Hạ Đình Thu liền từ đầu vọt tới, đem hai người chúng ta tách ra, “Cũng không thể trách hấn. Chúng ta đâu có biết sẽ lạc đường.”

Quốc sư cũng nói: “Ta không phải nữ nhân của hoàng đế Bắc Liêu.”

Ta hớn hển ra sức túm lấy Phong Tranh hét to: “Ta mặc kệ. Người đưa nữ nhân của Bắc Liêu đi, ông ta chắc chắn sẽ không cho qua. Cho dù hiện tại không bị lạc trong sa mạc, thì nhất định lão cũng phái truy binh đuổi theo tới đây.”

Phong Tranh lại muốn nói, quốc sư lại chen vào: “Hoàng đế sẽ không thể phái truy binh tới đây. Hơn nữa, ta không phải nữ nhân của lão ta.”

Lần thứ hai nàng nói câu này, giọng đột nhiên trầm xuống, nghe ra là một giọng nam chân chính, xuyên vào màng nhĩ của mọi người.

Cả người ta run lên như đứng giữa gió lạnh, chỉ cảm thấy dường như có một cột sét từ trên trời đánh thẳng lên người ta, cả người cháy thành một khối đen thui như than.

Ở bên kia, quốc sư Bắc Liêu đang nhẹ nhàng cười bước xuống xe ngựa.

Mỹ nhân kéo khăn trùm đầu xuống, tóc đen chảy dài như thác nước. Sau đó nàng (hay là hấn?) nâng tay vuốt lên mặt, thật sự là cử động kia rất nhẹ, một lớp gì đầy mỏng như cánh ve từ từ được gỡ bỏ. Hiện ra, rõ ràng là một khuôn mặt nam nhân tuấn mỹ đến kinh người.

Khóe miệng vẽ ra nét cười đùa cợt, đôi mắt phượng sắc bén mà thanh khiết. Gió cát sa mạc thổi bay ống tay áo rộng, khiến thân hình hấn nhìn qua tựa như một con cò trắng sắp tung cánh.

Ta đứng ngây ra như tảng đá.

Khuôn mặt này, trước kia ta đã gặp qua, là người ta đã gặp trong mộng.

Trong lúc sốt cao không giảm, mơ mơ màng màng, ta nhìn thấy vị thần tiên ca ca đang cầm bảo ấn, gương mặt kia không ngờ lại giống y người đang đứng trước mặt.

Trùng hợp?

Hay là ý trời?

Người kia vừa làm ra một hồi kinh thiên động địa, ta liền cảm thấy sét trên trời như vừa đánh vào đầu ta. Ta rõ ràng nhìn thấy trái cổ trên yết hầu của mỹ nhân quân sư, càng cảm thấy ngay cả một ánh mắt cũng có khả năng giết chết tâm.

Tên bất nam bất nữ kia lại còn thích thú vron vai, nói: “Thật là thư thái.”

Một trận gió thổi qua, ta nhanh chóng hóa thành hạt cát nhỏ, dần dần hòa vào một vùng sa mạc này.

Chuyện này...

Tất cả chuyện này, còn phải nhớ đến cách đây mười lăm ngày.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Láy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Mười lăm ngày trước, chúng ta rời kinh thành, đi đến Đan Chu.

Trên cả đoạn đường này, mỹ nhân quốc sư và Phong Tranh khanh khanh ta ta thế nào, Hạ Đình Thu thì treu hoa ghẹo nguyệt ra sao, ta không muốn nhắc lại. Dù sao mọi người cũng xem như thuận lợi đến Đan Chu Thành.

Đi xa về phía tây, rời khỏi địa phận Bắc Liêu sung túc chính là sa mạc. Nơi hoang vắng như vậy trước đây chỉ dùng để hành hương, diện tích cũng không lớn, đình miếu san sát nhau, người dân đi lại trên đường, một nửa là giáo dân, một nửa là thương nhân.

Quốc sư ở lại trong một cung điện trang nghiêm mà cổ xưa, nhưng cũng vô cùng thoải mái. Chúng ta ở hai ngày, giả vờ như vào thánh điện lấy nước thánh. Sau đó ta cùng Hạ Đình Thu lên trốn ra ngoài, ăn no một bụng các món bình dân dọc hai bên đường, kết quả về bị đau bụng đi ngoài, Phong Tranh chỉ biết than vãn giúp chúng ta bốc thuốc rồi lại sắc thuốc.

Đợi đến lúc hai người chúng ta khỏe lại, quốc sư liền đề nghị muốn đưa bọn ta vào sa mạc du ngoạn một chút. Ở gần đây hình như có một ốc đảo, nơi mà du khách vẫn thường xuyên đặt chân đến, vào buổi sáng còn có thể xem mặt trời mọc.

Được quốc sư nhiệt tình chiêu đãi như vậy, chúng ta cũng không khách khí mà vui vẻ đồng ý. Vì thế quốc sư liền đưa chúng ta đi, còn dẫn theo mấy thuộc hạ, buổi chiều ngày hôm sau liền xuất phát.

Người phương nam chúng ta đều là lần đầu đi vào sa mạc, cảm thấy đầu đầu cũng kỳ lạ, nhìn thấy những tảng đá lồi chồm cũng rất thích thú, tầm mắt như được mở rộng. Quốc sư rất cao hứng, nhiệt tình giúp chúng ta giảng giải. Quốc sư đã ở đây nhiều năm, đối với nơi này hết sức quen thuộc, còn biết rất nhiều chuyện xưa gắn liền với mỗi tảng đá.

Cứ như vậy mà đi tới xế chiều, đến một ốc đảo. Ở đây có bãi cỏ xanh êm, nằm giữa là một hồ nước trong vắt, cỏ lau mọc ven theo mép hồ, hoa dại nở khắp nơi, khung cảnh rất mới mẻ mà xinh đẹp.

Bọn thuộc hạ đã đến trước dựng lều, lại dọn sẵn hoa quả, thịt dê cũng đã được nướng.

Quốc sư thập phần thư thái, lệnh cho phần lớn hạ nhân lui xuống, chỉ để lại mười mấy tên thị vệ và nô bộc. Những người đó đều dựng lều trại gác ở phía xa, cũng không đến gần quấy rầy chúng ta.

Sau đó, mọi người liền ăn uống, nói chuyện vui vẻ. Hạ Đình Thu còn khoe mẽ vài câu văn thơ linh tinh gì đó “Kinh đào phách ngân, Lạc nhật trường không”, thật không hợp tình hợp cảnh chút nào.

Ta nhớ chạng vạng ngày hôm đó, trời đột nhiên có gió lớn, đến tối, chúng ta dời lửa trại sang phía sau bụi cây thấp lùn. Nhưng gió càng lúc càng lớn, thổi vào người cảm thấy rất lạnh. Ông lão Phong Tranh liền lập tức đề nghị mọi người giải tán sớm, quay về lều nghỉ ngơi.

Nhưng đợi đến lúc chúng ta muốn quay về lều thì xảy ra chút sự cố nhỏ. Bởi vì gió lớn, thổi ngã một cây đuốc, làm cháy một chiếc lều. Thật không may, lều đó là của ta.

Phong Tranh liền bảo không sao, hấn nhường lều của mình cho ta, quyết định sẽ ngủ cùng lều với một hạ nhân.

Quốc sư liền phản đối, nói rằng không thể để khách ngủ ở lều hạ nhân, ngược lại đề nghị ta ngủ cùng với quốc sư.

Chư vị đã nghe qua, nhưng mọi người nhớ rằng, khi đó, hấn vẫn còn là “Nàng”! Ta là nữ, “Nàng” cũng là nữ, ngủ cùng nhau cũng không vấn đề gì, hơn nữa đây còn là cơ hội trời cho để ta có thể tiếp cận “Nàng”, tìm thời cơ lục soát trộm bảo. Vì thế ta lập tức đồng ý.

Không ngờ Phong Tranh lại đột nhiên nhảy vào phản đối, lời lẽ lại rất nghiêm túc: “Quận chúa và người cùng ở một lều sẽ rất chật chội, lại ngại làm phiền quốc sư nghỉ ngơi, thật sự không ổn.”

Xuống địa ngục đi, tại sao người không nghĩ là người ta mới ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của ta?

Quốc sư lại nói: “Không sao. Lều của ta rất lớn, ngủ ba người vẫn còn rộng.”

Phong Tranh lại cố chấp nói: “Chúng tại hạ là khách. Ở Đông Tề chúng ta, khách nhân và chủ nhân ngồi cùng sạp đã là chuyện thất lễ. Quận chúa có thể nghỉ trong lều của tại hạ. Tại hạ chỉ là một quan viên nhỏ, ngủ ở lều của hạ nhân cũng không việc gì.”

Hai người bọn họ vì chuyện ta ngủ ở đâu mà giằng co suốt một hồi.

Ta và Hạ Đình Thu đứng ở bên cạnh ngơ ngơ không hiểu gì cả. Hạ Đình Thu hỏi ta: “Muội nói xem Phong ca ca của muội, rốt cuộc là đang nghĩ gì vậy?”

Ta nói: “Có lẽ đầu bị lừa nó đã rồi.”

“Hoặc là hấn muốn ngủ ở lều quốc sư?”

“Người muốn ngủ là huynh đó?” Ta liếc xéo hấn.

Hạ Đình Thu khiêm tốn nói: “Ta không vọng tưởng cao như vậy.”

Trong lúc bọn họ phí thời gian vào việc này, gió lại càng lúc càng lớn, hai cây đuốc liên tiếp ngã, ầm một tiếng đốt rụi lều của Phong Tranh và Hạ Đình Thu.

Chúng ta đều choáng váng.

Ta nói với Hạ Đình Thu: “Lúc này huynh có thể vọng tưởng một chút.”

Đột nhiên có một vị nam tử trung niên hình như là quản gia chạy đến, vội vàng nói gì đó với quốc sư. Ông ta nói tiếng Bắc Liêu, ta nghe không hiểu, thần sắc Hạ Đình Thu liền biến đổi.

“Làm sao vậy?”

Hạ Đình Thu nói: “Nổi phong bão.”

Ta nói: “Gió này vốn đã rất lớn.”

Hạ Đình Thu nhìn ta, “Muội thì biết gì gọi là gió lớn?”

Nét mặt của quốc sư cũng rất căng thẳng, quay đầu nói vài câu với Phong Tranh. Phong Tranh ngo ngác một chút, xoay người gọi ta: “A Vũ, người nhanh lên ngựa!”

Phản ứng của ta có hơi chậm, “Chúng ta muốn đi đâu?”

Hạ Đình Thu kéo tay ta chạy, “Bà cô của ta, nhanh chạy trước đi!”

Bão cát đã nhanh chóng vùn vù trước mắt.

Chúng ta nhảy lên ngựa, quốc sư cũng lên xe ngựa, nói to một tiếng: “Đi về phía nam, đi sâu vào khe núi sẽ không sao.”

Lúc này đã hơn nửa đêm, làm sao phân biệt được Đông Tây Nam Bắc? Chúng ta đành nhảy lên ngựa chạy theo xe của quốc sư. Không ngờ bão cát càng lúc càng lớn, sức gió gần như có thể kéo bay người ra khỏi lưng ngựa. Ta hầu như không nhìn thấy gì, càng không thể điều khiển được ngựa, chỉ có thể ôm chặt lấy cổ ngựa, để mặc nó chạy đâu thì chạy.

Tình cảnh tiếp theo thật sự rất hỗn loạn, ta bị bão cát vây hãm đến choáng váng mặt mày, không còn nhớ rõ việc gì. Chỉ biết cảm giác lúc này với lúc đi lạc trong thảo nguyên hoàn toàn giống nhau. Lần trước là vì truy binh mà phi ngựa như điên, lần này là vì gió bão. Cho nên ta vừa chạy trốn vừa lo lắng, sợ rằng lại lần nữa lạc khỏi đám người Phong Tranh. Bị lạc ở thảo nguyên và bị lạc ở sa mạc, thật sự khác nhau một trời một vực.

Cũng không biết đã chạy được bao lâu, ta nghe thấy trong tiếng gió bão ầm ầm còn có tiếng vó ngựa khác. Đối phương dường như cũng nghe thấy được ta nên lớn tiếng hỏi: “Là ai?”

Ta vội nói: “Là ta! Phong Tranh, là ta!” Chưa khi nào ta cảm thấy giọng nói của hấn lại thân thiết đáng yêu đến như vậy, tinh thần đang căng thẳng cũng thả lỏng đi ít nhiều.

Phong Tranh dẫn ta chạy thêm khoảng một nén nhang, cuối cùng ngựa cũng chạy vào một khe núi.

Gió liền lập tức nhỏ đi rất nhiều, nhưng tiếng gió vẫn còn đỉnh tai nhức óc. Phong Tranh ra hiệu cho ta cùng hấn đi vào khe núi.

Nơi này cũng không lớn, chúng ta tìm đến một nơi kín gió để tránh bão. Ta lo lắng cho Hạ Đình Thu, nhưng may là chưa qua bao lâu thì Hạ Đình Thu và quốc sư cũng chạy tới.

Quốc sư và Hạ Đình Thu cố gắng vượt qua sức gió để chạy vào khe núi. Người thị vệ nọ thì chậm vài bước, khi sắp đến nơi thì phía trên khe núi đổ xuống một đồng cát đá, hấn bị chôn sống tại chỗ.

Lá gan của ta dù lớn nhưng tận mắt nhìn thấy người khác bị chôn sống vẫn hoảng hốt hết lên.

Phong Tranh và Hạ Đình Thu không hèn mà cùng đưa tay kéo lấy ta. Phong Tranh nhanh hơn, đem ta ôm lấy.

“Đừng nhìn.” Hấn nói vào trong tai ta.

Ta gắt gao nắm lấy vật áo hấn, cảm giác cánh tay rắn chắc của hấn đang ôm lấy eo của ta, trong lòng ngoài sợ hãi, còn có một cảm giác không nói nên lời. Tiếng gió thổi bên tai tựa như tiếng sấm nổ vang, cả đất trời dường như đang sụp đổ, mà cánh tay đang ôm lấy ta vẫn luôn vững chắc như trước.

Cát đá vẫn không ngừng rơi xuống, khắp nơi ngoài tiếng gió đều là tiếng đá rơi.

Bốn người chúng ta chen chúc thành một đám. Bất chợt ta cảm thấy có người khẽ gõ lên mu bàn tay của ta hai cái.

Đó là ám hiệu của Hạ Đình Thu, xem ra hấn đã thành công.

Ta lại không thể không bội phục. Trong lúc tìm đường chạy trời chết, vậy mà hấn vẫn có tâm tư trộm quốc bảo từ trên người quốc sư. Thật không sợ quốc sư người ta nghĩ hấn là một tên hải hoa tặc hay sao, ta quay đầu nhìn hấn khinh bỉ.

Trận phong bão này kéo dài hơn một canh giờ, đến khi chân đã tê rần, gió mới từ từ nhỏ lại.

Quốc sư nói: “Loại bão cát thế này thường kéo dài suốt mấy ngày. Ở đây không có nước cũng không có gì ăn, chúng ta không thể ở lâu. Thừa lúc gió giảm, phải nhanh trở về thành.”

Hiện tại lúc này, đưa tay lên còn không thấy được rõ năm ngón, chúng ta chỉ có thể dựa vào quốc sư. Mấy tên thị vệ kia đã không thể cứu được, quốc sư thương xót niệm vài câu kinh phật, sau đó bước lên xe ngựa.

Phong Tranh đem ngựa của mình buộc vào xe ngựa, ngồi thẽ vào chỗ của phu xe, quay đầu gọi ta: “A Vũ, người cũng lên xe đi.”

Ta lắc đầu, “Ta cưỡi ngựa tiện hơn.”

Phong Tranh cũng không miễn cưỡng ta. Đợi đến khi chúng ta đều lên ngựa, quốc sư chỉ đường, Phong Tranh đánh xe, chúng ta đi sát ở phía sau.

Mặc dù nói là trở về thành, nhưng trăm ngàn lần chúng ta cũng không dám trở về. Hạ Đình Thu đã trộm bảo vật từ quốc sư, việc này sớm muộn gì quốc sư cũng nhận ra. Trở về thành chẳng phải là tự chui đầu vào lưới sao.

Thế nhưng không có việc gì có thể nói trước được. Chúng ta đi được nửa canh giờ, gió lại nổi to. Mọi người lại chạy loạn giống như ruồi bọ.

Tiếp tục sau đó.

Tiếp tục sau đó chính là bắt đầu cảnh tượng kia.

Trời vừa hừng sáng, mọi người chạy loạn một hồi liền lạc đường. Sau đó quốc sư đột nhiên lại không phải là quốc sư, mà thành một tên quái vật bất nam bất nữ.

Ta vừa nghĩ, trước đây Phong Tranh cùng nàng (à không, là hấn — hay là nàng đây? Tóm lại là một tên biến thái) liếc mắt đưa tình suốt nửa tháng, liền cảm thấy buồn nôn.

Ta phun phì phì vài cái, đem cát ở trong miệng phun ra, chỉ vào tên nhân yêu kia, hỏi: “Rốt cuộc người là ai? Quốc sư đâu?”

Hấn ta cười hì hì, lại chuyển giọng nữ nói: “Quốc sư chính là ta nha.”

Ta lại bị sét đánh trúng, thiếu chút nữa là đứng không vững.

Lúc này Phong Tranh mới tiến lên, nét mặt bình tĩnh không chút hoang mang: “Còn muốn thỉnh giáo không biết nên xưng hô thế nào với các hạ.”

Nhân yêu kia khẽ nhếch môi, trên mặt lộ ra chút kinh ngạc, bật cười đến điên đảo chúng sinh, lại dùng giọng nam đề hỏi: “Người nhận ra từ lúc nào?”

Chỉ nghe Phong Tranh nhặt nhổ nói: “Là lần đầu tiên các hạ mời ta thưởng rượu, khi đó liền nhận ra.”

Hấn ta hơi ngần ra, hình như có chút không cam lòng, gật đầu nói, “Phong công tử quả nhiên tài trí hơn người.”

“Các hạ quá khen.”

Ta lạnh hết cả người, vất vả lắm mới có thể lên tiếng hỏi: “Phong. .Phong Tranh, người đã biết từ lâu?”

Phong Tranh nhìn ta, sắc mặt có vài phần áy náy, xem ra là thừa nhận.

Cho ta xin đi, người đã sớm biết, vậy mà suốt mấy ngày nay vẫn liếc mắt đưa tình với tên kia, trong lòng không thấy buồn nôn chút nào sao? Lại nghĩ ta vì một tên nhân yêu mà ăn dấm chua cả nửa tháng, thật là ảm ức không thôi.

Ta quay đầu nhìn Hạ Đình Thu, tên này cũng lại không kinh ngạc gì. Nhìn thấy ta trừng mắt nhìn hấn, Hạ Đình Thu vội vàng kêu lên: “Ta chỉ mới biết thôi. Vừa rồi ta trộm đồ từ trên người hấn, chạm vào ngực thì thấy phẳng phiu như không.”

Ta nói: “Thì ra huynh đi sờ soạng ngực nam nhân.”

Hạ Đình Thu gật mình nhận ra, sắc mặt xanh mét, người liền lạnh run.

Tên nhân yêu lại không hề để ý đến biểu cảm khinh thường của người khác, trái lại còn nhẹ nhàng cười hỏi: “Hạ công tử, người nghĩ ta không phát hiện ra sao? Người tin rằng vật kia đúng là đồ thật à?”

“Vậy là không phải?” Hạ Đình Thu lập tức lấy vật đó ra xem.

Ta nhìn sang. Chỉ thấy một khối bảo ấn màu vàng được bọc kỹ trong mảnh lụa xanh, dường như giống y với vật được mô phỏng theo mà cha đã đưa cho ta trước đó. Ánh mặt trời vàng rực chiếu lên bảo ấn, nó liền phát ra ánh sáng rực rỡ như lời đồn đoán.

Thật là đẹp mắt. Ta thực sự nghĩ, cho dù là đẹp thì cũng chỉ là một cái ấn. Vậy mà hoàng đế bề hạ của chúng ta lại tin tưởng một vật nhỏ bé như vậy mà có khả năng cứu vãn vận mệnh của quốc gia. Nói thử xem có buồn cười không?

Giọng của Phong Tranh trầm thấp, lên tiếng hỏi: “Quốc sư đại nhân, nói vậy lần này lạc đường cũng là do người sắp đặt? Rốt cuộc người là ai?”

Yêu nhân kia lại đổi giọng nữ nhỏ nhẹ, nũng nịu nói: “Phong lang, hôm qua vẫn còn dịu dàng với ta, tại sao hôm nay lại trở nên hung ác như vậy. Ta rất sợ hãi nha.”

Dù Phong Tranh có là người điềm tĩnh đến thế nào thì lúc này mặt cũng xanh đi phần nào.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Ta kéo Phong Tranh lại gần, “Tên kia ắt hẳn không phải là quốc sư? Dù sao quốc sư cũng là người đoan trang đứng mực, không phải là người điên nha.”

Nhân yêu bật cười đắc ý, “Quận chúa, trước đây ngươi cùng nô gia như tỷ muội, hôm nay sao lại chà đạp nô gia như vậy. Thật là làm nô gia đau lòng mà!”

Ta bị một câu nói của hắn đánh gục, đành nhìn tên da mặt dày nhất Hạ Đình Thu, nói: “Huynh lên đi.”

Hạ Đình Thu quả không phụ sự mong đợi của mọi người, tiến lên liền nói: “Không biết nên xưng hô với các hạ thế nào, là quốc sư đại nhân, hay là Khánh Vương điện hạ?”

Tên nhân yêu hơi giật mình, cũng thu lại nét mặt đùa bỡn, mắt phượng nheo lại, nhìn chăm chăm vào Hạ Đình Thu.

“Hạ công tử quả nhiên hiểu biết sâu rộng.” Hắn đã quay về giọng nói chân thực của mình, trầm thấp mà như có ma lực, tựa như một thứ năng lực mê hoặc lòng người.

Hạ Đình Thu cũng nghiêm mặt nói: “Không dám. Tại hạ chỉ tình cờ nghe nói, phụ thân của quốc sư Bắc Liêu cũng không phải là người Bắc Liêu, mà đến từ thế gia ở Bắc Hải. Quốc sư còn có một vị huynh trưởng sinh đôi, được phong Khánh Vương, nhưng quanh năm đều ở lại Bắc Hải. Nếu các hạ đã có thể đóng giả quốc sư, lừa gạt được cả Bắc Liêu đế và toàn bộ quan chức trong triều, vậy dung mạo phải có tám phần tương tự, hẳn là người thân của quốc sư. Vậy xem ra, khả năng lớn nhất chính là huynh trưởng của quốc sư, Khánh Vương điện hạ.”

Nhân yêu cười nhẹ hai tiếng, vuốt tóc đang bay loạn ở trước ngực về phía sau, ngửa đầu nói: “Đúng vậy, lão tử chính là Khánh Vương.”

Có lẽ do ta có hơi sững sờ, cũng buột miệng chen vào một câu không đâu không đâu: “Tại sao lại không tự xưng mình là ‘ta’?”

Mọi người đều xoay đầu lại, yên lặng nhìn ta. Một cơn gió từ đâu phất phật thổi qua.

Ta quay đầu đi, “Không phải ta nói.”

Những khi thế này, cũng chỉ có Phong Tranh là không có phản ứng gì, quay trở lại hỏi nhân yêu kia: “Chuyện lần này thật sự là thế nào, tại hạ có phần không rõ, mong điện hạ giải thích.”

Tuy rằng đầu óc của tên Khánh Vương này có vấn đề, nhưng người lại rất thẳng thắn. Hắn không ra vẻ giả lả mà sáng khoái nói: “Cũng không phải chuyện gì phức tạp. Các ngươi muốn trộm bảo, ta muốn tìm cách hoàn toàn rời khỏi Bắc Liêu. Xem như hai bên cùng có lợi.”

Ta nói: “Ngài cũng không chịu thương lượng cùng chúng ta.” Nếu thương lượng thì có quý mới dám đồng ý cùng ngươi chạy vào sa mạc này tìm chết!

Nhân yêu chuyển hướng sang nhìn ta, liền lập tức bày ra bộ mặt bi ối đê tiện, “Ai nha, quận chúa muội muội, nếu thương lượng, vậy ai cũng biết, thế còn gì là thú vị nha?”

Ngay đến Hạ Đình Thu cũng ai oán nói: “Nhưng chúng ta không cần thú vị. Khánh Vương điện hạ, đây là sa mạc!”

“Sa mạc có gì không tốt?” Tên nhân yêu không hề quan tâm, chỉ tay vào hướng Nam, “Cứ đi tiếp xuyên qua sa mạc là Đông Tề của các ngươi. Mà ở đó dễ chịu hơn nơi này sao?”

Khóe miệng Phong Tranh mấp máy định nói nhưng thôi, mặt vẫn xanh như trước, “Nếu điện hạ đã biết chúng ta đến đây vì trộm bảo, tại sao còn tương trợ?”

“Mặc dù ta được phong là Vương gia, nhưng lại không phải người Bắc Liêu. Vật các ngươi trộm là quốc bảo của Bắc Liêu, đâu có liên quan gì đến ta?” Nét mặt tên nhân yêu vô cùng kiêu ngạo, rồi lại nói với Hạ Đình Thu, “Yên tâm, vật ngươi trộm được là đồ thật. Ta cố tình để trong ngực áo cho ngươi trộm.”

Hạ Đình Thu đem bảo ấn thầy thầy trong tay, lại suy nghĩ nặng nề một chút, sau đó hơi cúi người gật đầu với tên nhân yêu vương gia kia, “Tạ vương gia tặng bảo vật.”

“Cũng không phải bảo bối của hắn, mới phóng khoáng đem cho như vậy.” Ta đưa tay giật lại bảo ấn kia, thứ đồ chơi này giờ trở thành tính mạng của ta, có nó ta mới có thể về trình diện cha ta.

Phong Tranh chỉ quan tâm đến việc chính, tiếp tục hỏi: “Điện hạ giúp bọn ta có được bảo vật, tại hạ vô cùng cảm kích. Nhưng vì sao điện hạ lại phải đưa chúng ta tới sa mạc?”

Nhân yêu đương đương tự đắc nói: “Ta muốn rời khỏi Bắc Liêu, biện pháp tốt nhất là giả chết, nếu không để lại thi thể sẽ tránh được nhiều phiền toái hơn. Vì không biết rõ ta sống chết thế nào trong sa mạc, cho nên không qua bao lâu sẽ có một quốc sư khác kế nhiệm, người nọ chắc chắn cũng không muốn tìm kiếm quốc sư tiền nhiệm. Tên Bắc Liêu để ngu ngốc kia dù có đau lòng thì cũng chỉ biết đau lòng, hoàng hậu sẽ quản thúc lão, nhất định cũng không cho người đi tìm.”

Ta chen vào nói: “Biện pháp để chết không lưu lại thi thể rất nhiều, tại sao cứ muốn vào sa mạc? Chúng ta hoàn toàn không có chuẩn bị, không có thức ăn, không có nước uống. Việc này với tự sát có gì khác nhau?”

Nhân yêu vương gia hồ hững cười, sóng mắt dịch chuyển, lại thêm vài phần mê hoặc. Mặc dù đã tẩy trang, nhưng dung mạo vẫn tuấn mỹ vô cùng, mà khi trở về hình dáng cũ càng tăng thêm phần ngông nghênh bộc trực.

“Quận chúa, lão tử nếu đã dám vào sa mạc, dĩ nhiên đã nắm chắc có thể ra ngoài. Cho nên, hiện tại các ngươi muốn trở về Đông Tề, chỉ có thể nghe theo chỉ huy của lão tử.”

Thừa lúc tên nhân yêu vương gia nhìn vào gương chải đầu (thật buồn nôn...), ta kéo Phong Tranh và Hạ Đình Thu sang một bên, thương thảo phương án hành động kế tiếp.

Hạ Đình Thu ung dung phui cát trên y phục, thông thả nói: “Từ đầu hấn đã bày mưu trên người chúng ta, không nên tin tưởng hấn hoàn toàn. Nhưng lúc này tất cả cùng lạc trong sa mạc, giống như châu chấu bị cột chung vào nhau, tùy tiện tách ra, không phải là hành động sáng suốt.”

Ta lại nói thêm: “Cái gì mà tách nhau ra? Từ khi nào mà chúng ta và tên nhân yêu đó cùng một đội vậy?”

Về mặt của Phong Tranh thì không khác gì gặp phải thâm thù đại hận. Tầm mắt của hấn nhìn thẳng vào sa mạc mênh mông, “Chúng ta không biết đường, lại không chuẩn bị trước. Khánh Vương lại có chuẩn bị, so với chúng ta có lợi thế hơn.”

Ta khẽ cười, “Không thân không quen thì sao phải giúp chúng ta? Vạn nhất hấn đem chúng ta vứt ở giữa sa mạc, vậy chỉ còn ngồi chờ thành bộ xương khô.”

“Vậy thì có gì khó.” Khóe miệng Hạ Đình Thu nhếch lên, “Đem hấn trói lại, rồi dẫn theo chúng ta. Nếu hấn muốn giữ mạng, phải đưa chúng ta ra khỏi sa mạc.”

“Cách này cũng được!” Một giọng nói lướt qua.

Chúng ta đều kinh ngạc quay đầu lại. Tên nhân yêu vương gia kia không biết đã đứng ở phía sau từ lúc nào, những câu chúng ta nói không biết hấn nghe được nhiều ít thế nào.

Phong Tranh khẽ chau mày.

Ta hiểu được suy nghĩ của hấn. Trong ba người chúng ta, hấn là người có võ nghệ cao nhất. Ngay cả hấn mà cũng không nhận ra tên nhân yêu kia đang đến gần, xem ra hấn ta còn có võ công cao hơn. Còn nói cái gì mà trói người ta lại, hiện tại đúng là không biết lượng sức mình.

Nhân yêu vương gia nhìn ta, cười hi hi nói: “Ai nha, quận chúa muội muội đừng lo lắng, nhìn xem, lo lắng đến độ nhăn hết cả mày lại, làm nô gia rất đau lòng nha. Vì ngươi, nô gia cũng có thể liều cái mạng này đưa ba vị ra khỏi sa mạc.”

Ta nhìn con buồn nôn, cười cười nói: “Thật không biết nên khen mắt nhìn của ngươi tốt hay không tốt. Suốt từ Đông Tề đến Bắc Liêu, ta giống như từ heo mẹ đột nhiên trở thành tiên, tùy tiện gặp một con chó con mèo ở trên đường thì chúng đều ái mộ ta không thôi. Vương gia ngươi tuy rằng ái nam ái nữ, nhưng tâm ý chân thành này của ngươi, ta thực rất cảm kích.”

Nhân yêu vương gia lại cười nói: “Quận chúa hiểu được tâm ý của Tiểu vương là tốt rồi.”

Hấn ngẩng đầu nhìn rồi, thu lại vẻ cợt nhả, nói với Phong Tranh: “Hiện tại nắng còn chưa gắt, tranh thủ lên đường. Trên xe ngựa có chuẩn bị sẵn lương thực và nước uống, màn che của xe ngựa cũng có thể dùng làm lều. Nhưng thức ăn vốn chỉ chuẩn bị cho một mình ta, số lượng có hạn, mấy ngày này thực vất vả cho mọi người.”

Phong Tranh cân nhắc một chút, cung kính nói: “Làm phiền Vương gia dẫn đường.”

Khánh Vương gật đầu, mắt nhìn ta, “Quận chúa, lên ngựa đi. Chúng ta khởi hành.”

Mái tóc vốn dĩ lúc đầu xõa tung, hiện tại được buộc lên hơn phân nửa, dùng sợi dây mỏng cố định, khuôn mặt càng thêm góc cạnh rõ ràng. Ngọn gió thổi tới, tóc dài tùy ý tung bay.

Ta từng mơ thấy thần tiên ca ca, dù rằng hấn có khuôn mặt tuấn mỹ giống y, nhưng người nọ thì có khí chất tao nhã, cử chỉ thanh thoát, còn vị Khánh Vương này, ba phần giống vương gia, nhưng có đến bảy phần giống thổ phỉ.

Các nam nhân lột sạch xe ngựa thành cái thùng rỗng, cái có thể sử dụng liền mang đi, tất cả đều buộc trên con ngựa khỏe mạnh nhất. Ta là nữ tử duy

nhất, đành phải do ta cưỡi con ngựa kia.

Nhân yêu vương gia cưỡi ngựa đi đầu, dẫn đường ở phía trước, ta đi thứ hai, Hạ Đình Thu đi thứ ba, Phong Tranh cuối cùng, bốn người xếp thành một chữ nhất. Vó ngựa nhỏ, dễ bị lún vào cát, cho nên tốc độ di chuyển của chúng ta rất chậm.

Nhân yêu vương gia ngồi lắc lư trên lưng ngựa, hình như còn khẽ hát gì đó. Suốt một ngày một đêm không nghỉ ngơi, lại bị mặt trời thiêu đốt, ta mê man nằm trên lưng ngựa. Bờm ngựa Bắc Liêu thật rất mềm mại, cọ cọ lên mặt rất thoải mái. Ta mắt nhắm mắt mở nằm một lúc liền chầm chậm thiếp đi.

Không biết đã qua bao lâu, ngựa đột nhiên hơi nghiêng người làm ta giật mình tỉnh lại. Thì ra chúng ta đang đi qua một cồn cát cao.

Dây cương ngựa của ta được Khánh Vương dắt, trên người còn đắp cái gì đó, nhìn qua là áo khoác của Hạ Đình Thu. Hạ Đình Thu cũng đang nằm trên lưng ngựa ngủ say.

“Tỉnh rồi?” Khánh Vương quay đầu nhìn, “Vậy mà ngươi cũng có thể ngủ, còn ngủ đến tận ba canh giờ.”

Ta đưa tay dụi mắt. Khánh Vương chợt kêu lên: “Đừng, trên tay đều là cát!”

Ta nhìn xuống, không phải chỉ bàn tay mà cả móng tay cũng đều có cát.

“Kiên trì một chút.” Khánh Vương nói, “Chúng ta đi hơi chậm, ngày mai, trễ nhất là ngày mốt có thể nhìn thấy hồ nước.”

Hắn khó mà nghiêm chỉnh được nửa khắc, nói xong liền sờ sờ lên mặt mình, môi lại lái nhái: “Hong nhan cũng không chịu được sự tàn phá của bão cát.”

Cả người ta run lên, nói: “Cho dù ngươi có là hoa khôi kiều diễm, vào sa mạc này cũng không tránh khỏi bị tàn phá.”

Nhân yêu vương gia nọ lại ngoái đầu nhìn, “Nô gia sao có thể so sánh với quận chúa muội muội?”

Ta mặc kệ hắn, gục xuống ngủ tiếp. Nhưng dù muốn cũng không thể, cả người cứ rung lắc đến choáng váng, làm sao có thể ngủ tiếp đây.

Ta ngồi dậy nhìn quanh, xung quanh ngoại trừ cồn cát vẫn là cồn cát, ngay đến một thân cỏ cũng không có. Ngàn dặm trên không thì không có một áng mây, ngay đến một cánh chim cũng không. Ở phía sau, Hạ Đình Thu đang nằm sấp trên lưng ngựa, còn phát ra tiếng ngáy nhỏ, khuôn mặt Phong Tranh đã lộ vẻ mệt mỏi, nhưng lại cố chấp không chịu nghỉ.

Ta nói với Phong Tranh: “Ngươi cũng nghỉ ngơi một chút đi. Đến lượt ta trông chừng.”

Phong Tranh cố chấp lắc đầu, nhưng xem ra đã thả lỏng tinh thần đi nhiều. Sau đó một lúc ta quay đầu lại nhìn, hắn cũng đã nhắm mắt dưỡng thần.

Người này, dù biết mình mạnh mẽ, cũng không nên chống đối với thần chết như vậy, thật không biết yêu quý thân thể của mình.

Trong bốn người chúng ta, chỉ có tên nhân yêu vương gia kia là có tinh thần nhất. Ta nghe thấy hắn khẽ hát cái gì đó, ca từ rất dân dã, cái gì mà “Muội muội ca ca thân thân ái ái”, hoàn toàn không phải những từ ngữ mà một vương gia cao quý nên hát.

Ta nhin không được hỏi: “Ngươi đóng giả thành muội muội, vậy muội muội của ngươi thực sự là quốc sư?”

Nhân yêu vương gia ngừng hát, quay lại gật đầu, “Tuy rằng chúng ta là song sinh, nhưng chỉ có muội ấy là thừa hưởng khả năng của mẫu thân. Ta chỉ biết một chút phong thủy, cũng dự đoán được thời tiết.”

“Vậy con bão cát của ngày hôm qua, ngươi đã sớm đoán được?”

Nhân yêu vương gia nhếch miệng cười, “Ngay đến việc này mà cũng không tính ra được, chẳng phải ta đã sống vô dụng suốt mấy năm nay.”

Ta kìm chế không kích động đâm vào miệng hắn, tiếp tục hỏi: “Vậy muội muội của ngươi đâu?”

Nhân yêu quay đầu đi, khăng khái nói: “Cùng nam nhân bỏ trốn.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Láy Hải Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Nhân yêu vương gia quay đầu đi, khăng khái nói: “Cùng nam nhân bỏ trốn.”

“Hả?”

“Thế nào? Chưa từng nghe qua chuyện thiên kim tiểu thư bỏ trốn cùng thư sinh nghèo sao?” Hân liếc mắt nhìn ta cười bí ối, “Xem ra quận chúa muội muội đúng là bé ngoan nha.”

Ta giả vờ không nghe thấy câu nói kia, tiếp tục hỏi: “Quốc sư sao có thể bỏ trốn cùng người khác?”

Nhân yêu vương gia nhún vai nói: “Cổ nhân đều nói nữ nhi lớn lên không thể giữ trong nhà. Ta thấy tên tiểu tử kia chẳng có gì tốt, thế nhưng muội muội của ta lại khẳng khái nói hắn ta tốt. Thật ra quốc sư cũng không thể không thành gia lập thất, nhưng ý đồ của lão Bắc Liêu để kia thế nào người cũng đã rõ, ông ta sao có thể thả cho muội muội của ta đi? Vì thế thân làm ca ca, ta đành phải giúp muội muội diễn một màn treo đầu dê bán thịt chó. Ha ha! Chỉ có lão Bắc Liêu để là đáng thương, cười nói khanh khanh ta ta với lão tử lâu như vậy mà vẫn không phát hiện ra lão tử là nam nhân!”

Mặt ta không chút biểu cảm, nói thẳng vào trọng điểm: “Sao người biết lão không biết người là nam nhân? Nói không chừng, người ta đã biết người là nam nhân, ngược lại còn cảm thấy thêm vừa ý nha!”

Nét mặt của nhân yêu vương gia chỉ trấn định được trong nửa khắc, hiện tại trông hắn như vừa ăn phải con ruồi.

Ta nhin cười đến đau cả bụng, tiếp tục hỏi: “Sao vậy? Có phải lão ta đã làm gì người?”

Qua một lúc lâu, nhân yêu vương gia mới cắn răng nói: “Bàn tay nhỏ của lão tử đã để cho lão nắm qua, eo thon của lão tử cũng cho lão sờ qua...”

“Phụt—” Ta ngồi trên lưng ngựa cười đến run cả người, “Ta biết mà! Ta biết chắc lão Bắc Liêu để bị đoạn tụ *đồng tính ah*!”

“Nói bậy!”

“Cho ta xin đi! Lão là một hoàng đế, chẳng lẽ còn không biết cảm giác sờ tay với eo của nữ nhân ra sao sao? Lão đã sớm biết người là nam nhân, lại không vạch trần, cả ngày chiếm tiện nghi của người, chẳng phải bị đoạn tụ thì là gì!”

“Ai? Ai bị đoạn tụ?” Hạ Đình Thu bị đánh thức, mù mờ hỏi một câu.

Ta há miệng cười nhát, nước mắt đều chảy cả ra. Sắc mặt nhân yêu vương gia thì tím ngắt, hung tợn trừng mắt nhìn ta và Hạ Đình Thu, sau đó quay đầu đi không thèm để ý đến chúng ta.

Dù buồn cười nhưng ta cũng không dám làm quá. Suy cho cùng thì chúng ta đều phải dựa vào Khánh vương để tìm đường đến hồ nước, nếu đắc tội với hắn thật không tốt.

Chúng ta đi suốt một ngày đến chạng vạng tối, cả người đã thối om, vừa đói lại vừa khát. Đã ở trong sa mạc thì đừng nói đến chuyện muốn tắm rửa, chỉ có thể nhịn. Khánh vương tìm một cồn cát lớn kín gió, quyết định đêm nay nghỉ tạm ở chỗ này. Các nam nhân nhanh chóng dựng lều trước khi trời tối, ta muốn giúp một tay nhưng lại bị ném sang một bên.

Đợi khi lều đã dựng xong, lửa cũng đốt xong, vấn đề mới liền phát sinh: Ngủ thế nào?

Mặc dù giờ đang là mùa hè, nhưng đêm đến vẫn có chút rét lạnh. Mà nam nữ khác biệt, mọi người không thể ngủ cùng, chúng ta lại không có thêm chiếc lều nào khác.

Để ta ngủ trong lều, bọn họ ngủ bên ngoài, lương tâm ta không cho phép. Để bọn họ ngủ lều, ta ngủ bên ngoài, bọn họ càng sống chết không chịu.

Ta nói: “Hay là cứ để ta ngủ bên ngoài đi. Mặc y phục nhiều một chút, ngồi gần đồng lửa cũng không thấy lạnh.”

“Cần quấy!” Phong Tranh lạnh lùng nói, “Sao có thể để cho một nữ hài như người ngủ ở bên ngoài? Người ngủ bên trong, mấy người bọn ta ở bên ngoài!”

Ta không đồng ý, “Các người để cho ta ngủ, ta cũng không ngủ được.”

Nhân yêu vương gia cười khẩy, “Thế nào? Còn muốn có người hát ru cho người sao?”

“Lần này đi xa, ta đã không nghĩ tới việc được hưởng thụ.” Ta lại chỉ vào Hạ Đình Thu, “Người hỏi Nhị sư huynh của ta xem, trước kia khi vào núi hái thuốc, khó khăn gian khổ thế nào ta cũng đã trải qua. Các người đừng xem thường ta. Không thể để một mình ta ngủ bên trong mà để ba người các người ở bên ngoài chịu lạnh.”

“Đừng có già mồm nói lý!” Hạ Đình Thu quát to, “Lúc này có thể so sánh với khi ở trong núi sao? Muội tưởng muội mình đồng da sắt à? Ít nói nhảm một chút, nhanh đi vào lều!”

Ta lại bướng bỉnh, quyết không chịu.

“Thật là phiền!” Bất chợt, nhân yêu vương gia bước tới, đánh một cái vào phía sau đầu ta. Trước mắt liền tối đen, sau đó thì không biết gì hết.

Đợi đến lúc tỉnh lại thì—Ồ? Trời sáng rồi sao?

Ta vội vàng bò dậy, chui ra khỏi lều.

Đống lửa đã tàn từ lúc nào, bên ngoài không có một ai. Ta đưa mắt nhìn bốn phía, lại leo lên cồn cát, xung quanh ngoài cát vàng và trời xanh thì không có cái gì khác, đừng nói là ngựa, ngay đến một dấu chân cũng không.

Chuyện gì vậy? Người đâu?

Ta liền tưởng tượng: Hay tên nhân yêu vương gia kia nổi ý đồ bất chính, sau khi đánh ta hôn mê liền nổi cơn điên, giết chết Phong Tranh và Nhị sư huynh của ta, sau đó ném xác hai người đi, còn ta thì cứ mặc kệ, bản thân thì chạy mất?

Trong khi suy nghĩ của ta đang cuồn cuộn gió lướt mây bay xa nghìn dặm, bỗng nhiên nhìn thấy từ phía xa có hai chấm đen đang từng chút tiến lại gần. Đợi một lúc liền thấy rõ đó là Phong Tranh và nhân yêu vương gia.

Ta hết giận hóa vui, chạy ào xuống cồn cát đón bọn họ.

Phong Tranh bước nhanh đến trước, vội vàng kéo ta đến hỏi: “Hôm qua ngủ có ngon không? Có lạnh không?”

Ta hơi ngơ ngác một chút, trong lòng lại mừng thầm, nhưng lời nói có chút áy náy: “Ta ngủ rất tốt. Các người ngủ bên ngoài thế nào?”

“Chúng ta có đống lửa, cũng không lạnh.” Phong Tranh khẽ cười. Ta nhận ra môi hắn đã hơi nứt nẻ.

“Ta đã nói là nằng sẽ không sao mà.” Khánh Vương lè mề bước tới, “Người lớn như vậy rồi, chẳng lẽ sáng ra ngủ dậy không thấy ai liền khóc lóc như con nít sao?”

Ta tức giận nói, “Còn dám nói ta như thế? Sáng sớm các người đã chạy đi đâu?”

“Không còn sớm, đã đến giờ Tý *9-11h* rồi.” Khánh Vương nói, “Lúc đầu ta xem bản đồ, nhớ rõ gần đây có một hồ nước nhỏ, vì thế sáng sớm đã đi tìm.”

“Tìm được không?”

“Tìm được rồi.” Phong Tranh nói, “Nhưng nước quá mặn, không uống được. May là có chút băng nổi ở trên có thể lấy, cũng đã tan ra thành nước đọng ở trong bầu. Sau lại dắt ngựa đến cho chúng ăn chút cỏ. Nhị sư huynh của người còn ở bên đó, chúng ta quay trở về đón người.”

Hai nam nhân liền thu dọn lều trại, lại đưa ta đến hồ nước.

Tuy rằng đã ngủ một đêm nhưng người vẫn còn rất mệt mỏi, thể lực lại giảm, đi được nửa đường liền dần dần không theo kịp.

Phong Tranh đi một đoạn liền quay đầu nhìn ta, vừa thấy không ổn liền lập tức ngừng lại.

“Ta đưa người theo.” Hắn không đợi ta đáp ứng, liền đưa tay chống ta, thi triển khinh công bay đi.

Ta nằm trên lưng hắn, bên tai nghe tiếng gió vù vù, hai má dần nóng lên, một câu cũng không thể nói nên lời. Khoảng cách gần như vậy, cảm giác hắn gầy hơn trước kia.

Cũng phải, quản lý vài trăm người, lại còn làm sứ giả, vừa trợ giúp trộm bảo, vừa phải quản ta...Nhọc lòng như vậy, sao có thể không gầy?

Phong Tranh vượt qua Khánh Vương, nhân yêu vương gia liếc mắt nhìn chúng ta, cười như không cười, nói: “Biết rồi nha.”

Ta cũng lười nói nhiều với hắn.

Khi tới hồ nước kia, Phong Tranh thả ta xuống.

Hạ Đình Thu đi từ xa đến, than thở nói: “Hồ này to thế mà nước lại không thể uống.”

Khánh Vương nói: “Hồ ở sa mạc, có nơi nước ngọt, cũng có nơi nước mặn. Chúng ta phải tìm thấy hồ nước ngọt.”

Hai bên mặt hồ đều là cồn cát cao, ở giữa là một ốc đảo với hồ nước mặn, diện tích cũng gần bằng hai Ngụy vương phủ gộp lại. Bên mép hồ đọng lại rất nhiều tinh thể muối, mấy con ngựa cũng đang ăn cỏ ở xung quanh.

Không biết là cỏ gì, nhưng lại có thể mọc được từ trong nước muối. Trên bờ cát còn mọc lên hai thân cây rất cao, cành lá mở to như chiếc quạt hương bồ *quạt làm bằng cây hương bồ hay cây có nến*, đậu rất nhiều quả.

“Cây thế này mà cũng có thể kết trái.” Phong Tranh hái vài quả, cắn một cái, nhúu mảy phun ra, “Vừa chua lại vừa chát.”

“Là cây táo dại.” Khánh Vương nói, “Dù không đúng mùa nhưng vẫn ra trái. Trái chín ăn cũng được, mùi vị không tệ, lại có thể chắc bụng.”

Vật vã suốt một buổi trưa. Khánh Vương và Phong Tranh xách kiếm đi dạo một vòng tìm cây táo, khi về lại mang theo bốn năm con chuột béo mập.

Ta và Hạ Đình Thu vừa nhìn mấy con chuột này, liếc mắt nhìn nhau, mặt mày liền hớn hờ chạy tới.

Nhân yêu vương gia kinh ngạc nói, “Quận chúa không sợ sao?”

“Con chuột này có độc hay sao mà sợ?” Ta mỉm cười nhận lấy, thuận thực lấy máu lột da, xò xiên nướng trên lửa.

Hạ Đình Thu giải thích: “Trước kia khi còn ở trong núi, bọn ta cũng thường bắt chuột làm thịt rồi phơi khô. Bọn chuột ở trên núi trúc nhỏ hơn, nhưng thịt lại vừa thơm vừa ngon.”

“Càng nói ta lại càng muốn về nhà.” Ta đưa tay thêm củi vào đồng lửa.

Phong Trang đi tới giúp ta, chỉ một lúc là mấy con chuột được nướng xong, mùi thơm cũng không tệ.

Loại chuột cát này, sinh trưởng ở nơi này, có lẽ cũng không có thiên địch nào khác, mỗi một con đều béo tốt, xem chừng lớn không khác gì thỏ, cắn vào một miếng đã thấy miệng đầy mỡ.

Khánh Vương vừa ăn xong liền không biết biến đâu ra một cây tăm, vừa xia vừa nói: “Chư vị, nơi này tuy rằng thiếu nước, nhưng dù sao cũng có thức ăn. Nếu giờ rời đi, không biết mấy ngày sau còn có thể tìm thấy hồ nào khác hay không. Hiện tại, chúng ta tạm thời nghỉ ở đây, tiện tay làm thêm một ít thịt chuột hun khói, để sau này mang theo ăn trên đường.”

Tất cả mọi người đều đồng ý. Vì thế sau bữa trưa, ta cùng Hạ Đình Thu dựng lều, hai người kia lại đi bắt chuột. Bọn chuột thật là đáng thương, đã bình an sống ở đây không biết qua bao nhiêu thế hệ, hôm nay bọn ta vừa đến, chúng nó liền đối mặt với tai ương diệt tộc.

Một bên vừa dựng trại, Hạ Đình Thu vừa nói: “Ta thấy Khánh Vương hiểu biết rất rõ về sa mạc, chắc có lẽ đã mưu tính việc chạy trốn này từ rất lâu. Đồi bên không biết là ai đang lợi dụng ai đây.”

Ta nhếch môi cười: “Đương nhiên là hấn lợi dụng chúng ta. Huynh không thấy ngay từ đầu hấn chỉ chuẩn bị thức ăn và lều trại cho một mình hấn hay sao? Điều này cho thấy, hấn vốn dĩ không muốn cho chúng ta sống.”

“Vậy tại sao hiện tại hấn lại đi cùng chúng ta? Dựa vào khả năng của hấn, muốn vứt chúng ta đi cũng không phải là việc khó.”

“Ai mà biết? Dù sao ta cũng thấy hấn là người có lòng dạ khó lường, tâm kế thì nhiều, đề phòng một chút vẫn hơn.”

Hạ Đình Thu ngáp dài một cái. Mặt trời chiếu lên người thật ấm áp làm hấn hơi buồn ngủ.

“Lúc này mọi người cùng bị vây trong sa mạc, muốn sống sót ra ngoài, chỉ có thể trợ giúp lẫn nhau. Không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy, lão tử cũng đã mệt chết rồi. Ngày hôm qua muội được ngủ ngon, thật đáng thương cho bọn ta phải chịu lạnh một đêm ở bên ngoài...”

Ta đẩy hấn, “Này, đi vào trong lều ngủ.”

“Không” Hạ Đình Thu giống như con côn trùng ngọ nguậy thân mình trên mặt cát, thì thào, “Mặt trời... ấm áp...”

Một lát sau, liền nghe hấn khẽ ngáy.

Ta lắc đầu cười, cởi áo khoác đắp lên cho hấn. Ánh nắng mặt trời ở trong sa mạc gắt gao như vậy, thể mà ta cởi áo khoác lại có hơi lạnh một chút.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Láy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Qua nửa canh giờ, đám người Phong Tranh cũng trở lại, mỗi một người đều kéo theo một sợi thùng bện bằng cỏ buộc đầy bọn chuột cát.

“Ở đây để mình ta chuẩn bị là được. Mấy người các người đêm qua cũng không được ngủ ngon, hiện tại nhân lúc trời còn ấm áp, ngủ bù một chút đi.” Ta vừa niệm một tiếng A di đà Phật, vừa bắt đầu sát sinh đám chuột.

Khánh Vương than thở nói: “Cả người hôi thối thế này, sao mà ngủ được?” Ấy thế mà vẫn khom lưng chui vào trong lều, mãi cũng không phát ra tiếng động gì.

Phong Tranh đi tới giúp ta xử lý bọn chuột. Ta đẩy hấn, “Một người làm được rồi, người đi nghỉ đi.”

Phong Tranh liền ngừng tay, ngồi im ở bên cạnh nhìn ta làm.

Ta cũng không để ý tới hần, chỉ yên lặng làm việc của mình.

Bỗng nhiên, Phong Tranh khẽ nói: “Tay của ngươi bị thương.”

Ta nhìn hần khó hiểu, sau lại nhìn xuống tay của mình.

Đây là đôi tay nuôi heo nuôi gà, lại trồng rau hái thuốc, đôi tay này nắm không vững kim khâu hoa, nhưng lại cầm được kiếm. Khớp xương nổi lên rõ ràng, làn da cũng không trắng nõn mềm mại. Hơn nữa đôi tay này bị thương nhiều năm đã thành quen, cho nên nếu chỉ là vết thương nhỏ sẽ không thể nhận ra.

Ta biết đôi tay của Văn Tĩnh thế nào, đôi bàn tay trắng muốt thon gọn, ngón tay nhỏ như lá hẹ tây, móng tay thoa lên chút màu son đỏ, càng làm nổi bật làn da gần như trong suốt.

Ngưỡng mộ ư? Sao mà không ngưỡng mộ? Có nữ nhân nào mà không thích đẹp?

Đôi bàn tay như vậy, mười tám năm chưa từng chạm vào sóng gió trần thế, sinh ra trong châu ngọc, cứ như vậy mà từng chút lớn lên. Ta sợ là mình đã không có cơ hội này.

Ta chà xát hai tay vào nhau, có chút xấu hổ, “Cũng quen rồi... Ngươi đi nghỉ đi.”

Phong Tranh không nói nữa. Hần lặng lẽ nhìn ta một lúc, sau đó lại đi tìm chỗ có ánh mặt trời, nằm xuống ngủ.

Đợi đến lúc ta xử lý xong đám chuột, ba vị nam nhân cũng tỉnh ngủ. Mọi người sau khi thương lượng, Phong Tranh và Khánh Vương đi vào rừng tìm lá cây dựng một cái lều tạm, ta và Hạ Đình Thu thì kiểm củi đốt lửa.

Hai người chúng ta đi dọc theo mép nước, vừa đi vừa đùa, còn hái quả dại đi bán chìm. Nếu không phải chỉ cần giương mắt là nhìn thấy cồn cát cao ngút ở phía xa, ta còn không nghĩ mình đang bị vây trong sa mạc?

“Muội nhìn ở kia xem” Hạ Đình Thu đột nhiên chỉ vào một chỗ.

Chúng ta đến gần nhìn thì thấy bên mép nước còn in lại dấu chân của thú vật. Ta đoán chừng có thể là chó hoang hoặc lang sói gì đó.

Vậy là một tin tốt. Thú vật ở sa mạc có thể di chuyển từ hồ này đến hồ khác, khoảng cách giữa các hồ sẽ không quá xa. Nếu nơi này có dấu vết của thú để lại, chắc hẳn gần đây còn một cái hồ khác.

Chúng ta đi theo dấu chân để lại, phát hiện đám chó hoang kia hình như từ hướng đông tới. Sau khi trở về, chúng ta đem chuyện này nói với hai người bọn họ, mọi người liền quyết định sáng ra sẽ đi về hướng đông.

Buổi tối lại nổi gió to, bên ngoài hồ bão cát bay đầy trời, ở bên trong thì tốt hơn một chút, nhưng cũng rất lạnh. Lần này chúng ta thay phiên hai người canh gác, như vậy mọi người đều có thể ngủ, ta cũng không cảm thấy áy náy vì chỉ có một mình ta là được ngủ, còn bọn họ lại phải thức đêm canh gác.

Đến nửa đêm là tới lượt ta và Phong Tranh cùng gác.

Ta ngáp dài một hơi, bọc người trong lớp y phục, nhích gần về phía ánh lửa. Phong Tranh ngồi bên cạnh ta, tay cầm một đoản kiếm đang vót nhọn nhánh cây.

Ta nhìn thanh đoản kiếm kia, màu đen như mực, dù đơn giản nhưng lại sắc bén vô cùng, tò mò hỏi: “Đoản kiếm này ở đâu mà có?”

Phong Tranh đưa thanh đoản kiếm cho ta xem: “Trước kia có cơ hội gặp một sư phụ đúc kiếm, nói chuyện với nhau rất hợp, vị sư phụ đó tặng cho ta thanh đoản kiếm này.”

Ta cảm lấy nhìn nhìn, “Trông như một vật rất phổ biến.”

Phong Tranh cười, lấy thanh kiếm về, lại tiếp tục vót cây, “Ngươi thì biết gì? Thanh đoản kiếm này được làm từ khối sắt đen tốt nhất, có thể cắt vàng chém ngọc. Đừng chỉ thấy nó mộc mạc đơn giản, mà nghĩ nó bình thường.”

Ta cười nói: “Đồ tốt như vậy, lại cho ngươi đem đi giết chuột, vót nhánh cây, thật là phung phí của trời mà?!”

“Đồ vật tốt thế nào quan trọng vẫn là có người dùng. Cho dù có là bảo đao mà đem đi gác xó, để mặc nó rỉ sét, như vậy mới là phung phí.”

Hai chúng ta ngồi yên lặng một hồi. Gió dần dần yếu đi, cũng không còn lạnh như trước. Ta cuộn tròn mình, cũng từ từ thiếp đi.

Trong lúc mơ màng, ta nghe thấy có người nói chuyện, mặt đất dường như cũng nhúc nhích.

Ta giật mình tỉnh lại.

Sắc trời đã có vài tia nắng, ta gối đầu trên đùi của một người, trên người còn được phủ thêm một lớp y phục thật dày.

Ta khẽ trở mình ngồi dậy, cảm giác hơi lạnh truyền tới liền hắt hơi một cái.

“Cẩn thận đừng để bị lạnh.” Phong Tranh cảm lấy y phục phủ thêm cho ta.

Ta ngượng ngùng nói, “Ta...Sao người không gọi ta dậy?”

“Có việc gì?” Hần thân nhiên nói, “Mình ta gác là đủ rồi, người có ngủ cũng không sao.”

Khánh Vương ngồi ở bên cạnh nhìn ta, lúc này mới chen miệng vào nói: “Nhìn người ngủ say, Phong đại nhân không đành lòng gọi người dậy.”

Mặt ta khẽ đỏ lên, vội vàng bò dậy.

Hạ Đình Thu đuổi lưng một cái, “Được rồi, mọi người đều đã nghỉ ngơi khỏe, sáng nay xuất phát sớm chút.”

Phong Tranh vẫn ngồi không nhúc nhích.

“Người làm sao vậy?” Ta tò mò hỏi.

“Còn làm sao gì?” Hạ Đình Thu cười ta, “Để cho muội gối đầu cả đêm, chân chắc đã tê rần cả rồi.”

Ta ah lên một tiếng, lập tức đi tới, lại bị Phong Tranh đuổi đi.

“Ta ngồi một chút là ổn. Người đi dẫn ngựa đi.”

Ta sờ sờ mũi, nghĩ thầm nam nhân trong thiên hạ đều coi trọng mặt mũi, đành ngoan ngoãn bỏ đi.

Ngựa được ăn cỏ, lại nghỉ hết một ngày, tinh lực đều tốt hơn, bước chân cũng nhanh hơn một chút. Chúng ta đi về hướng Đông Nam, quả nhiên thỉnh thoảng nhìn thấy vài bụi cây nhỏ mọc rải rác khắp cồn cát. Khánh Vương nói đó là Bạch thứ *thuộc bộ Bồ hòn sống ở vùng khô cằn*, lá vừa dài vừa chọn, ngựa không thể ăn, chỉ có lạc đà mới ăn được.

Dọc trên đường cũng gặp qua một vài ốc đảo nhỏ, nhưng không có nước, trên mặt đất chỉ còn sót lại một vài bãi cỏ, cùng vài thân cây dương cao. Mặt đất hơi ẩm ướt, mọc lên những bụi cỏ lau, ngựa của chúng ta vừa đi qua đã làm kinh động đến bầy chim — sau này mới biết đó là nơi ở của vịt trời, đầu có hơi nhỏ hơn vịt thường.

Ngựa vừa bước đến nơi ẩm ướt đó, trong đầu ta thì đang nghĩ cách bắt bầy vịt trời mập mạp kia, bỗng nhiên thân mình hơi nghiêng ngã, ngựa cũng hí to.

Ta hoảng sợ không ngừng, nhìn thấy bốn vó ngựa đều bị vùi trong bùn, càng giầy giụa, càng lún sâu. Con ngựa sợ hãi kêu lên, âm thanh kia nghe rất đáng sợ.

Nói thì chậm, nhưng sự việc xảy ra rất nhanh, Hạ Đình Thu ở phía trước phi thân vọt tới, sau đó túm ta y như túm gà, rồi ném ta lên ngựa của hắn.

Quay đầu nhìn lại, con ngựa đã bị lún sâu vào bùn, chỉ còn nhìn thấy đầu và cổ. Con ngựa ngựa đầu kêu to, nhưng âm thanh kia cũng dần dần nhỏ lại. Ta không đành lòng nhìn tiếp cảnh này, một lúc sau đã không còn nghe thấy tiếng kêu.

Lúc này, ở vùng đất trũng thấp kia, nơi mà con ngựa bị chôn vùi, bùn đất từ từ lấp lại, nhìn qua trông y như lúc ban đầu, giống như là chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Trải qua đại nạn không chết, mất hết nửa ngày ta mới hồi phục lại tinh thần, khổ sở nuốt nước miếng một cái.

“Không có việc gì.” Hạ Đình Thu ôm lấy ta, mi mày khẽ nhăn, lên tiếng hỏi Khánh Vương, “Vương gia, chuyện vừa rồi là gì?”

“Là do chúng ta bất cẩn.” Chân mày của Khánh Vương cũng nhíu lại, chỉ vào vùng đất nọ, nói: “Nhìn thấy nó cạn nước, không ngờ sâu mười trượng bên dưới đều là bùn nhão.”

Nơi con ngựa kia chìm xuống, lúc này nổi lên vài bọt khí. Ta nghĩ, đây không phải là một hơi thở cuối cùng của con ngựa kia đấy chứ, không khỏi rung mình.

Hạ Đình Thu lại ôm ta càng chặt, “Quên đi, muội không sao là tốt rồi. Muội ngồi cùng ngựa với ta đi.”

Nhưng con ngựa này của Hạ Đình Thu lại bị thương ở chân, đi một lúc liền có hơi quá sức. Ta đành phải thay ngựa.

Thay ngựa cũng là một chuyện phiền toái.

Ta không chịu ngồi cùng Khánh Vương, đành phải trông mong nhìn về phía Phong Tranh.

Hạ Đình Thu khoanh tay đứng nhìn, vẻ mặt có chút ý cười.

Dưới cái nhìn của ta, cuối cùng Phong Tranh cũng chịu thua, thở dài một hơi, khẽ khom người, vươn tay về phía ta.

Ta ngừng đầu nhìn hắn, mặt của hắn ngược chiều ánh sáng, có chút mờ nhạt không rõ, nhưng đôi mắt vẫn trong vắt như suối. Ta đưa tay cho hắn, dựa theo lực kéo của hắn mà nhảy lên lưng ngựa, ngồi ở trước người hắn.

Vòng tay của Phong Tranh vòng qua eo của ta, nắm chặt lấy dây cương. Ta khẽ ngừng thở một nhịp.

“Thất lễ...” Phong Tranh thấp giọng nói ở bên tai, hắn cầm lấy dây cương, chân kẹp vào bụng ngựa, thúc ngựa bước đi.

Ngựa vừa đi, thân thể của ta cũng theo đó mà ngã về phía sau. Sau lưng truyền đến cảm giác ấm áp, sau đó chạm vào lồng ngực kiên cố của hắn. Thân thể của ta liền cứng đờ, chỉ cảm thấy có một loại cảm giác không nói nên lời đang thít chặt lấy tim.

Cồn cát ở dưới chân kéo dài chập chùng, trên đỉnh đầu là trời xanh ngàn dặm không một áng mây, chúng ta cứ thế bước đi trong biển cát mênh mông mịt mù, cảm thấy thời gian cũng dường như kéo dài vô hạn, không biết đâu là điểm cuối.

Ta tựa vào trong lòng của Phong Tranh, nghe thấy tiếng nhịp tim quen thuộc, lúc thiếp đi, lúc tỉnh giấc. Thất lưng của hắn vẫn thẳng tắp như trước, tận tâm chống đỡ cho thân mình nho nhỏ của ta được an bình.

Thoát khỏi vùng đất trũng, chúng ta đi đến chạng vạng tối nhưng vẫn chưa nhìn thấy hồ nước, may là ở nơi này cũng có ốc đảo, liền tìm đến một thảm cỏ rậm rạp để dừng lại.

Sau đó hai ngày, chúng ta cũng đi qua rất nhiều ốc đảo, nhưng lại không hề có người, mà cũng không có nước uống. Thức ăn thì đủ, nhưng nước lại thiếu. Chúng ta chỉ biết trông nhờ vào máu vệt trời.

Ta còn hay nói đùa với Phong Tranh: “Ăn tươi nuốt sống, chúng ta chỉ còn thiếu bộ y phục bằng da thú.”

Phong Tranh không nói chuyện, chỉ lấy ống tay áo lau mặt cho ta.

Ta biết mặt mình dính máu, nhưng chỉ là máu vệt nên ta cũng không để ý.

“Không cần lau, đợi khi tìm được hồ nước, tắm một chút là được.”

Ba vị nam nhân đã nhiều ngày rồi không rửa mặt chải đầu, râu tóc đều dài cả ra. Ngày thường bọn họ đều là công tử hào hoa anh tuấn, bây giờ nhìn lại trông chẳng khác nào tên ăn mày bên đường, cả người đều bốc mùi.

Phong Tranh hỏi Khánh Vương: “Khi nào mới có thể tìm được nguồn nước?”

“Dựa vào vận khí đi.” Khánh Vương mập mờ nói. Hắn đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, tay cầm mấy viên đá cuội ném tới ném lui, không biết là đang bói toán hay là đang chơi đây. Cái thân bạch y của hắn là bản nhanh nhất, lúc này nhìn như giẻ lau. Đầu tóc mấy ngày không tắm, hắn cũng lười chải, cứ để vậy, càng lúc càng giống đồ lau nhà.

“Được rồi!” Khánh Vương ném mấy hòn đá đi, đứng lên, “Hướng nam!”

“Ngươi chắc chắn?” Ta chậm chạp bò lên ngựa.

Khánh Vương to miệng nói: “Quê bói nói rằng, đi về hướng Nam mới có đường sống. Nếu ngươi không muốn cũng có thể ở lại đây bắt vệt trời, cũng không chết được.”

“Ai nói ta không muốn đi?” Ta than thở.

Lần này chúng ta đi thêm hơn một canh giờ, gặp một lòng sông đã khô cạn. Chúng ta đi dọc về phía Nam của con sông, dù rằng lòng sông rất rộng, nhưng lại không có một giọt nước, hai bên bờ sông là vách đá cao ngất, bên dưới lòng sông chỉ có vài bụi cỏ dại.

Khánh Vương ngẫm nghĩ nói: “Ta đoán sông này chính là ‘Tô khoa á mã hà’ trong sử sách, người dân bản xứ gọi đây là nước trời. Nghe nói hơn sáu trăm năm trước, vào thời Long triều, sông này vẫn còn tồn tại. Sách sử có viết: ‘Nước sông trong vắt, cá tôm bơi thành đàn, thành trấn hai bên bờ sông sung túc, đồng ruộng phì nhiêu’.”

“Ta nhớ việc này.” Hạ Đình Thu nói, “Tô khoa á mã hà, trong sách Đông tề gọi là Thiên thủy hà. Năm đó Nam Bắc giao thương, phần lớn hàng hóa đều nhờ con sông này vận chuyển. Con sông này đi qua nơi nào, nơi đó đều phồn thịnh sung túc.”

“Vậy sao hôm nay lại thành ra thế này?” Ta hỏi.

Khánh Vương nói: “Long Triều hưng thịnh được bảy năm, Hắc Sơn ở phương Bắc xảy ra động đất, hai ngọn núi liền hợp nhất thành một. Lúc trước Hắc Sơn là núi tuyết, băng tan chảy theo sông chảy ra ngoài. Giờ sông chảy không còn, dòng suối trên núi đổi hướng, nước sông càng ngày càng ít đi, sau thì khô cạn. Ở đây vốn khô hạn thiếu mưa, không có nước, hai bờ sông cũng dần hoang tàn. Vì thế, người dân rời đi, thành trì cũng hoang phế.”

“Thật là đáng tiếc.” Ta cảm thán một câu.

“Có điều...” Khánh Vương vừa nói, hai mắt liền bùng sáng.

“Có điều cái gì?” Ta hỏi.

Khánh Vương không đáp, suy nghĩ hiển nhiên cũng đã bay xa ngàn dặm, nụ cười càng lúc càng kỳ quái.

“Có điều cái gì hả?” Ta chỉ biết quay đầu lại, thỉnh giáo Phong Tranh.

Về mặt của Phong Tranh tỏ ý “Ta sao mà biết?”.

Lúc này Khánh Vương bỗng nhiên quát mạnh roi da lên mông ngựa, hét to một tiếng: “Nhanh theo ta!”. Kéo theo đó là một trận gió cát mịt mù.

Ta kêu to: “Ồ này!”, lại quay sang nói với Hạ Đình Thu: “Huynh còn bảo hấn không có chạy trốn!”

Hạ Đình Thu nhìn sang, Phong Tranh cũng rút roi thúc ngựa chạy.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Láy Hải Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Chạy theo được một lúc, ta dần phát hiện ra có gì đó bất thường. Vách đá ở hai bên bờ sông ngày càng thấp đi, sau đó thì biến mất, thay vào đó là cát vàng xen lẫn với các khối đá, rải rác vài bụi cỏ rậm rạp. Những khối đá này nhìn rất quen, có vẻ giống như tàn tích từ một bức tường.

Khánh Vương đã bò lên trên một cồn cát cao ngất, ngay lập tức liền đứng yên bất động. Chúng ta nhanh chóng đuổi theo.

Khi ngựa leo đến đỉnh của cồn cát, cảnh tượng ở phía trước trải rộng dưới chân.

Thành cổ!

Một tòa thành cổ thật lớn!

Dù đã sụp đổ hơn nửa nhưng vẫn nhìn ra tường thành hùng vĩ năm nào, trong thành có Phật tháp cao vút, từng dãy nhà dân nối dài, dù phần xây dựng bằng gỗ đã sớm bị hủy hoại, nhưng những phòng ốc bằng đá vẫn còn sừng sững giữa bão cát, mấy trăm năm vững vàng.

Bên ngoài thành chính là dòng Cổ Hà khô cạn, ngày qua ngày, bão cát nuốt trọn tòa thành dưới lớp cát dày, khiến cho tòa thành hoa lệ rực rỡ năm nào chỉ còn một màu xám hoang tàn.

“Đi xuống xem một chút đi.” Khánh Vương thúc ngựa lên trước, chạy xuống cồn cát.

Chúng ta cũng đi theo vào tường thành đổ nát. Cư dân từ mấy trăm năm trước đã rời bỏ nơi này, tòa phế thành vừa yên tĩnh lại trống trải. Đường phố phủ kín cát vàng, khi đến gần xem thì mới thấy nhà cửa phân lớn đã hư hỏng nghiêm trọng, chỉ còn lại vết tích cho hình dáng ban đầu của ngôi nhà.

Trên không gió gào rít thổi qua phế tích, âm thanh làm người khác phải sồn gai ốc, dường như có thể nghe thấy tiếng gào thét của những linh hồn vất vưởng.

“Vương gia,” Phong Tranh nói, “Người có biết đây là di chỉ của tòa thành nào không?”

Khánh Vương lắc đầu, “Khi dòng sông này còn tồn tại, hai bên bờ sông thật sự rất phồn hoa, nơi nơi đều là thành trì giao thương, đây có lẽ cũng là một trong số đó.”

“Nơi này có phải là sinh cơ *đường sống* mà người nói đến?” Ta nhìn trái nhìn phải hy vọng, “Nhìn đi. Nơi này có nước suối, hay là bên dưới có kho báu?”

“Không phải là không có.” Khánh Vương cười nói, “Nơi này năm xưa chính là nơi tập hợp và phân phối hàng hóa đi khắp bắc nam, tơ lụa trên châu của phương Nam, nhưng hươu nhân sâm của phương Bắc, còn có châu báu ngọc thạch của phía Tây, đều phải đi qua nơi này. Vùng lân cận lại có nhiều phần mộ, những người được chôn cất ở đó đều là phú hào, chắc chắn bảo vật được chôn cùng đều là thứ vô giá. Mấy trăm năm qua, không biết đã có bao nhiêu tên trộm mộ tìm kiếm các khu cổ mộ ở thành cổ, nhưng lại bị lạc trong sa mạc. Không ngờ hôm nay ông trời lại cho chúng ta tìm bùa được một nơi.”

Phong Tranh đột nhiên kéo dây cương, nghiêm mặt nói: “Trên mặt đất có dấu vết của thú vật!”

Ta nhìn sang, quả nhiên giữa đường chính rộng rãi có in vài dấu chân. Giữa lúc gió to thế này, những dấu chân kia nhất định là mới in lại. Nhiều dấu chân

như vậy, chẳng lẽ là có dân du mục?

“Là bầy dê hoang.” Khánh Vương đắc chí cười to, quơ roi quất lên mông ngựa, “Đi theo thôi!”

Chúng ta vội vàng thúc ngựa chạy theo dấu vết, đi thẳng một đường qua bên kia thành cổ. Bầy dê hoang này ước chừng khoảng hai, ba mươi con, dấu chân của bọn chúng giống như sợi dây cứu mạng, dẫn chúng ta chạy về phía nam.

Chạy qua vài cồn cát, rốt cuộc phía trước cũng hiện ra một hồ nước không nhỏ.

Đứng ở trên cồn cát nhìn xuống, mặt nước mênh mông, trong suốt xanh biếc, rải rác khắp nơi xung quanh hồ nước là từng bụi cỏ, bên trong ốc đảo có thể nhìn thấy bóng bầy dê đang ăn cỏ. Lúc này trên mặt hồ không hề có một gợn sóng, yên lặng như một mặt gương sáng, ánh mặt trời và bóng mây cũng lượn lờ trong đó.

Mọi người phục hồi lại tinh thần, cao giọng reo hò. Chân ngựa cũng không cần thúc, cứ thế mà chạy về phía hồ.

Khánh Vương nói, đây mới thực sự là hồ ở sa mạc, thủy vực rộng rãi, bãi cỏ rậm rạp, có chim thú sinh sống. Hắn còn nói, bờ hồ có dấu vết dừng trại, như vậy nơi này thỉnh thoảng có người đi qua. Nếu vận số tốt, gặp được dân du mục, là có thể trở về Đông Tề.

Ta nhảy xuống ngựa, đầu tiên là chạy tới mép nước, rửa mặt qua một hồi, rồi vui hân hật vào trong nước, uống một ngụm nước to sảng khoái.

Uống đủ rồi liền ngồi thẳng người dậy, vui sướng thở ra một hơi, chợt nghe tên nhân yêu Vương gia ở bên kia, vừa soi mình qua mặt nước vừa ai thán nói: “Đáng thương cho dung mạo như hoa của ta...”

Suốt đoạn đường cứ phải nghe thấy những lời này, rốt cuộc ta cũng có chút năng lực chống đỡ, cho nên dù sồn cả da đầu, nhưng người cũng không hề run.

“A Vũ, đừng mãi chơi, lại đây giúp ta!” Hạ Đình Thu gọi ta, “Ta và Phong đại nhân dừng trại, muội đi thả ngựa cho chúng ăn cỏ.”

Ta nhảy qua, cười hi hi chỉ vào hai người bọn họ, nói: “Người làm quận chúa như ta sao lại không có tôn nghiêm gì thế này, dọc đường cứ bị các người sai bảo. Huynh, một tên thứ dân, còn Phong Tranh bắt quả chỉ là ngũ phẩm, cả ngày đều hoa tay múa chân ra lệnh cho ta. Tính đi tính lại, chỉ có Vương gia là tôn trọng ta nhất.”

Hạ Đình Thu cười nhạo, “Muội muốn làm quận chúa, ít nhất cũng phải ra dáng quận chúa một chút. Đừng có nhiều chuyện, nhanh làm việc đi.”

Ta không phục, lôi kéo nhân yêu Vương gia cùng ta đi thả ngựa. Khánh Vương lại làm ra dáng vẻ đại gia, vung tay múa chân nói, “Sao còn chưa đi nhất cưỡi? Sao còn chưa đốt lửa? Trưa này ăn gì?”

Ta nhìn hắn hỏi, “Không tự mình làm à?”

Nhân yêu Vương gia quay đầu lại, ai oán nhìn ta, “Quận chúa muội muội, đôi tay mềm mại này của ta, sao có thể để nhiễm khói lửa nhân gian.”

Ta muốn buồn nôn đến nơi, đột nhiên cảm thấy trên cổ ngứa ngứa. Ta gãi gãi, đưa tay xuống nhìn, chỉ thấy mấy chấm đen nhỏ nhỏ nhanh chóng chạy khỏi tay của ta.

“Má ơi!” Ta nhảy dựng lên, cởi áo khoác giữ mạnh, nhìn thấy không ít mấy chấm đen nhỏ rơi vào trong cát.

“Bọ chó? Hay rệp?” Phong Tranh bình tĩnh nhìn qua, “Đã rong ruổi nhiều ngày như vậy, sinh bọ là phải.”

Trước kia tuy rằng ta cũng từng ở lại trong núi, nhưng cũng không đến nỗi lâu như vậy. Vừa nghĩ tới có bọ trong tóc và quần áo của mình, ta cảm thấy ghê tởm chết được.

Bất quá không phải chỉ có một mình ta xúi quẩy. Ngay sau đó Hạ Đình Thu cũng kêu to. Nhân yêu vương gia và Phong Tranh xem ra cũng đồng cảnh.

Ta gấp đến độ xoay vòng vòng, “Làm sao bây giờ? Tắm rửa? Lấy lửa đốt?”

“Không có hiểu biết.” Nhân yêu Vương gia lười biếng đứng lên, bắt đầu cởi áo nói dây lưng.

Chúng ta cùng kêu lên: “Người làm cái gì vậy?”

Nhân yêu Vương gia liếc mắt khinh thường nhìn bọn ta, “Tắm rửa thôi. Rồi đem y phục phơi dưới ánh nắng một canh giờ, bọn sâu bọ liền chết.”

Hiện tại đúng là lúc trời nóng nhất, đứng dưới ánh mặt trời như đứng trong lò thiêu. Chúng ta đã bôn ba suốt mấy ngày, mồ hôi cùng với cát bám vào trên người đã rất là khó chịu. Việc nhân yêu vương gia vừa nói, đúng là vô cùng hấp dẫn.

Ba tên đại lão gia kia có thể tùy tiện cởi sạch, còn ta phải chạy ra xa tìm nơi tắm rửa.

Trước khi đi chúng ta hẹn qua hai canh giờ sẽ gặp dưới gốc cây dương cạnh hồ. Ta vẫn không quên dặn dò một câu: “Không được nhìn lên!”

Phong Tranh quát: “Cần quấy!”

Nhân yêu Vương gia thì khinh thường, “Vội chút đó tư sắc, người còn không bì kịp với nha đầu nhóm lửa ở trong phủ ta.”

Hạ Đình Thu căn bản là không nghe thấy.

Ta vừa lòng, nghênh ngang rời đi.

Vòng qua hơn nửa hồ nước, ta tìm thấy một nơi cỏ lau rậm rạp, sau đó cúi bô y phục, lại mang từng món đồ phơi trên mặt cát, xong xuôi liền nhảy vào trong nước.

Sau khi ngâm mình vào trong dòng nước mát lạnh, ta nhìn không được mà phát ra một tiếng khoan khoái, cảm giác mỗi một trong nhiều ngày qua trở thành hư không.

Hồ nước trong vắt, bên chân còn có cá bơi qua bơi lại. Cách đó không xa trên một đảo nhỏ, bầy vịt trời đang nằm dưới bóng cây, bầy dê hoang thì lại nhàn nhả ăn cỏ bên bờ hồ.

Ta gột rửa hết mồ hôi và bùn cát trên người, sau đó lại chậm rãi chải vuốt mái tóc. Trên bờ, y phục đã được phơi nắng một lúc lâu, cũng bắt đầu có động tĩnh. Đám sâu bọ bé tí kia không chịu được nóng, cứ thế lần lượt bò ra từ mọi góc ngách, rồi rút xuống mặt cát. Độ nóng trên mặt cát lại rất cao. Chúng nó phòng rộp hết lên, rồi không thể động đậy được nữa.

Ta đem y phục giặt sạch một hồi, rồi lại phơi trên mặt cát.

Thời gian cũng còn sớm, ta bơi một lượt, còn lặn xuống nước. Mở mắt ra liền thấy vô số con cá béo mập nhàn tản bơi qua trước mắt.

Ta sờ sờ bụng, thầm tính toán.

Ta quay lên bờ cầm lấy quần dài, cột nút hai ống quần lại, sau đó lại bơi vào trong nước.

Thật sự là có rất nhiều cá, ta vừa bơi vừa lấy quần làm lưới, chỉ một lúc đã mò được hơn mười con.

Ta thắt lưng quần lại, ngâm chúng trong vùng nước cạn, tiếp tục đi tới hòn đảo nhỏ giữa hồ.

Vịt trời ở sa mạc ít khi gặp người, cho nên cũng không biết sợ. Nhìn thấy có người đến, chúng ngu ngốc đứng lên. Ta đi ngang qua, đưa tay cầm lấy một con liền vụn cổ, con vịt kia không kịp kêu một tiếng liền chết.

Trông có vẻ dễ dàng, ta mừng rỡ như điên, cứ như cũ mà bắt được liên tiếp bảy tám con vịt chết, thuận tiện còn trộm thêm mười mấy quả trứng vịt, gồm hết tất cả mang vào bờ.

Một khi đã ra tay thì không khỏi sinh nghiện. Ta quay đầu nhìn đám dê hoang đang ăn cỏ mà thèm thường.

Một mình ta không thể trị được con dê hoang lớn như vậy, nhưng cũng may còn có trai tráng khỏe mạnh để tận dụng.

Ta mặc y phục vào, búi tóc rồi chạy về.

Dưới tàng cây có đồng củi xếp chồng, hành lý đặt xung quanh, nhưng không thấy một người.

Còn chưa trở lại sao?

Ta đi dọc theo bờ hồ, vòng qua một lùm cây cao hơn đầu người, chợt nghe thấy tiếng nước, sau đó liền nhìn thấy bóng lưng của một nam nhân đang đứng, nước ngập đến thắt lưng, người nọ còn đang chải tóc.

Dáng người cao, làn da trắng nõn, cơ thể căng đầy, bởi vì đưa lưng về phía ta, nên nhất thời trong một lúc ta không nhận ra là ai, liền thuận miệng gọi: “Vương gia?”

Người nọ xoay người lại, mi thanh mục tú, tuấn tú vô cùng, không ngờ là Hạ Đình Thu, Nhị sư huynh của ta.

Dù sao cũng là nhìn thấy thân thể nam nhân trưởng thành, lại còn là người quen nên càng có phần xấu hổ. Mặt của ta đỏ ửng lên, vội vàng xoay người sang hướng khác. Hạ Đình Thu cũng kêu lên một tiếng, vội ngồi xổm trong nước, chỉ lộ mỗi cổ ra ngoài.

“Nha đầu kia, không tiếng không động chạy tới phía sau người khác làm gì đó hả?”

Ta tức giận, “Do lỗi tai huynh không tốt, sao lại trách ta không gây ra tiếng động?”

Mái tóc dài của Hạ Đình Thu nhẹ nhàng trôi nổi bên trên mặt nước, từ phía ta nhìn sang, trông càng giống một con thủy quái.

“Được rồi, nhìn một chút, cũng không mất mát gì.” Ta gãi gãi đầu, “Những người khác đâu?”

“Nhân yêu vương gia chê nước ở đây hơi cạn, bởi không được nên đi ra vùng nước sâu ở phía tây. Phong đại nhân cũng đi theo... Ta nói này, muội không cảm thấy suốt dọc đường hai người bọn họ lúc nào cũng như hình với bóng sao?”

Thậm chí trong tình cảnh thế này mà vẫn còn có tâm tư nói nhảm, đến ta cũng phải bái phục huynh ấy.

Ta nói: “Ta thấy bên kia có dê hoang, muốn bắt một con để hôm nay nướng ăn. Huynh qua giúp ta một tay.”

Hạ Đình Thu vừa nghe thấy có ăn, liền cực kỳ hứng thú đứng lên. Có điều, vừa đi được vài bước liền đứng lại không chịu đi nữa, đỏ mặt nói với ta: “Muội, muội đi ra phía sau bụi cây chờ ta.”

Ta cười hì hì chạy đi, chợt nghe tiếng Hạ Đình Thu lầm bầm ở phía sau: “Cười cái gì mà cười... Nha đầu kia càng ngày càng không biết lớn nhỏ!”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Hạ Đình Thu mặc quần áo xong, mặt mày e ngại như nàng dâu mới về nhà chồng, nhanh chóng bị ta lôi đi bắt dê.

“Nhiều như vậy, bắt thế nào?” Hạ Đình Thu bò đến bên bụi cỏ, hỏi ta.

“Huynh qua bên kia, đuổi bầy dê chạy vào trong nước. Ta sẽ có cách.” Ta cởi áo ngoài, định bơi vào trong nước.

Hạ Đình Thu liền giữ ta lại, nghiêm mặt nói: “Muội đừng xuống nước, để ta, muội đi đuổi dê đi.”

Ta nghĩ, dù sao mình cũng là nữ hài tử, nếu để cả người ướt sũng chạy tới chạy lui cũng thiệt kỳ cục, để cho huynh ấy đi vậy.

Hạ Đình Thu xuống nước, bơi đến đám lau sậy mọc ven hòn đảo nhỏ giữa hồ. Nhìn thấy Hạ Đình Thu đã lần trốn an toàn, ta mới quơ nhánh cây lúi bẩy dê đi tới.

Bầy dê hoảng sợ, nhao nhao nhảy qua hòn đảo nhỏ, cũng có không ít con nhảy vào trong nước.

Hạ Đình Thu lặn xuống nước, bắt lấy đuôi dê, sau đó kéo con dê chìm vào trong nước. Không lâu sau, liền vui sướng kéo con dê trương bụng lên bờ, đem con dê ném đến trước mặt ta, hùng hồn nói: “Đi, lột da nướng nhắm rượu.”

Bộ dạng như chân chó sai vật, ta vội vàng khoác áo ngoài lên cho hẩn, hô to một tiếng: “Nhị sư huynh uy vũ!”

Hai chúng ta kéo dê, vác vịt trời và trứng vịt nghênh ngang bãi giá hồi phủ.

Phong Tranh đã trở lại từ lúc nào, đang nhóm lửa, thấy chúng ta thắng lợi trở về thì kinh ngạc cười nói: “Ồ đâu ra thế kia?”

“Ta cùng Nhị sư huynh cùng nhau bắt.” Ta đắc ý nói.

“Thế này thì không lo đói bụng.” Phong Tranh vừa khen ngợi vừa ném hai quả đại cho chúng ta, “Cái này là ta hái được ở bên kia, hương vị cũng không tệ.”

Ta và Hạ Đình Thu ngồi xổm dưới gốc cây dương hóng mát, nhân nhả gặm táo. Bỗng nhiên thấy trong nước có động tĩnh, một người từ đó chui ra.

Nam nhân kia thân hình cao lớn thon dài, áo lót màu đen ướt sũng ôm sát vào người, dáng người căng đầy cứ thế mà hiện rõ. Dù rằng ta đã quen mắt nhìn nam nhân cỡi trần thế nào, thì khi chứng kiến quang cảnh này cũng không thể không đỏ mặt.

Nhưng bất quá cũng chỉ là trong thoáng chốc, chợt nghe Hạ Đình Thu dùng cái tiếng như bị ai bóp cổ tới nơi mà nói: “Lại là Khánh Vương.”

Ta tròn mắt há hốc mồm nhìn tên nam nhân áo đen kia vén mái tóc ướt sũng lên, lộ ra gương mặt hại dân hại nước. Miếng trái đại vừa nuốt vào liền chặn ngang ở cổ họng, làm ta nghẹn chết mà.

Khánh Vương bước từng bước một lên bờ, một đôi mắt phượng cười đến cong cong, toàn thân đều đang nhò nước. Đối diện với hai quần chúng nhiệt tình là ta và Hạ Đình Thu, hẩn cũng không hề ngưng ngừng, ngược lại còn ra về đắc ý hả hê, bắt đầu cởi áo.

Ta rút cuộc cũng không nhịn được liền hỏi: “Vương gia, trong vòng một ngày, ngài phải cởi y phục vài lần thì mới thoải mái à?”

Hạ Đình Thu “Phụt” một tiếng, phun hạt quả đại ra ngoài.

Sau khi ăn no nê, sắc trời cũng đã tối. Trải qua mấy ngày mệt nhọc, tất cả mọi người đều mỏi mệt, vì thế sau khi ăn no liền nằm dài ra bên cạnh đồng lúa nghỉ ngơi.

Ta nghe thấy trong bụi cỏ có từng hồi côn trùng kêu vang, nhìn ngắm biển sao giữa bầu trời, thoáng chốc có cảm giác như mình lại trở về thảo nguyên. Vừa nghĩ như vậy, trong lòng liền nhớ ra đã lâu không nhận được tin tức gì của Mạc Tang.

Ta xoay người ngồi dậy, khẽ đẩy Phong Tranh một chút, hỏi: “Chúng ta đã mất tích được mấy ngày, không biết những người đuổi theo thế nào rồi?”

Phong Tranh nằm không nhúc nhích, tay gối dưới đầu, nhìn trời, nhẹ nói: “Chắc hẳn sau khi tìm kiếm suốt mấy ngày mà vẫn không thấy chúng ta, đành phải trở về.”

“Sau khi trở về, sẽ nói chúng ta đã chết?”

“Có lẽ nói rằng chúng ta mất tích trong sa mạc.”

“Vậy thì có gì khác với đã chết?” Ta rầu rĩ nằm xuống: “Ngươi thì hay rồi, hoàng đế và ngươi có quan hệ rất tốt, nhất định sẽ phong tặng cho ngươi một đồng vinh quang. Còn ta thì dù có không còn, thì cũng là biến mất một cách lẳng lặng, không hay không biết. Cha ta đã có Văn Tĩnh, nương ta thì có đệ đệ, tất cả sẽ không vì ta mà đau lòng lâu đâu.”

“Ngươi đừng nghĩ như vậy.” Ánh mắt Phong Tranh dịu dàng nhìn ta, “Nếu ngươi không còn, ta nghĩ, có rất nhiều người sẽ đau lòng.”

Cái chủ đề này thật sự có chút kỳ lạ, ta chuyển sang chuyện khác, hỏi: “Cũng không biết hiện tại Mạc Tang thế nào.”

“Rất tốt nha.” Khánh Vương thỉnh linh ngắt lời. Thì ra là hấn chưa ngủ.

Ta hỏi: “Lúc trước nghe nói hấn và đại ca của hấn đánh nhau, hiện tại thế nào?”

Khánh Vương vẫn nhắm mắt như trước, chỉ nói: “Hoàng đế Bắc Liêu đã phái binh đi hỗ trợ hấn. Thật ra ngươi cũng không cần lo lắng cho hấn. Tên Mạc Tang này, bởi vì mẫu thân là người phương Nam, ngày thường cũng chịu không ít khổ cực, nhìn qua thì thấy thành thật lại thuần hậu, nhưng lại là người bên ngoài thì trầm tĩnh, bên trong thì đầy toan tính, tâm kế khó dò. A Mục Hấn dù rằng dũng mãnh có thừa, nhưng lại không đủ khôn lanh, vốn không phải là đối thủ của hấn. Xem ra tên Mạc Tang này nhất định sẽ trở thành vua vùng thảo nguyên. Chỉ có điều, ta dám chắc hấn muốn lấy Trữ An công chúa của Bắc Liêu để làm Vương phi. Cho nên, tiểu Vương khuyên quận chúa người cũng đừng hy vọng hấn sẽ đem chuyện một ngàn đầu trâu, hai ngàn đầu dê kia làm thật.”

Ta thiếu chút nữa là nhảy dựng lên, miệng không ngừng lắp bắp kêu to: “Ngươi ngươi ngươi, làm sao ngươi biết việc này?”

Khánh Vương mặt tỉnh bơ liếc mắt nhìn ta: “Tiểu Vương ta đóng giả quốc sư đã một năm có thừa, nắm giữ vị trí quan trọng của một quốc gia, chút đó tin tức muốn biết cũng không khó khăn.”

“Đúng vậy, ta cũng biết.” Hạ Đình Thu ở phía bên kia chen vào một câu.

Ta muốn phát điên: “Sao huynh cũng biết?”

Hạ Đình Thu vừa khinh thường vừa cao ngạo nhìn ta nói, “Nhân đa chủy tạp, bí mật khó giữ nếu có nhiều người biết, ngay đến bà lão quét rác ở sù quán cũng biết.”

Ta buồn bực ôm lấy đầu gối, rúc vào gần đồng lúa, “Ta đâu có nghĩ nhiều như vậy. Chẳng qua chỉ là muốn quan tâm đến hấn chút thôi. Hấn đã thả ta và Phong Tranh khỏi A Mục Hấn.”

“Ban ơn để lấy lòng mà, ai mà không như vậy?” Khánh Vương hừ lạnh một tiếng, “Ta còn tự mình mạo hiểm dẫn các người đi qua sa mạc đây?”

Ta nhe răng với hấn, “Vương gia, lẽ nào ngài đã quên ai mới là người gây ra có sự này à?”

Khánh Vương xoay người sang, bày ra gương mặt ai oán quen thuộc, nói: “Là do ta có ý tốt mang mọi người đi thưởng ngoạn. Huống chi, ngay đến quốc bảo ta cũng đã tặng cho các người rồi đấy thôi.”

Một trận gió lạnh thổi qua, lông tóc của ta đều dựng đứng hết lên.

Phong Tranh ngáp một tiếng, ném nhánh cây trong tay vào trong đồng lúa, “Được rồi, ngủ thôi.”

Một đêm bình an vô sự.

Cũng không biết đêm qua ăn phải cái gì, sáng ra liền tỉnh dậy, vội vàng chạy đi ngoài. Sau khi trở về, đi ngang qua tàng cây nơi buộc ngựa, nhìn thấy bãi cỏ ở đó trống trơn, cảm giác có gì đó không đúng, sau một lúc mới hết toáng lên.

Ta chạy đến gọi Phong Tranh dậy, “Không xong rồi! Không thấy ngựa!”

“Cái gì?” Phong Tranh liền ngồi bật dậy.

Hai chúng ta chạy về phía tàng cây. Chỉ thấy dây cương bị ngựa cắn đứt còn buộc trên nhánh cây. Trên mặt đất là rất nhiều dấu chân ngựa kéo dài ra phía bên ngoài hồ nước.

Phong Tranh đi theo dấu vết, sau một lúc thì trở về nói: “Hình như là đi ra khỏi hồ. Bên kia cũng có rất nhiều dấu chân ngựa, có lẽ là bầy ngựa hoang.”

Ta thất vọng nói: “Chúng nó chạy theo bầy ngựa hoang, chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Phong Tranh lắc đầu không đáp.

Hai chúng ta ủ rũ trở về nơi dừng lều. Hạ Đình Thu và Khánh Vương còn ngủ say như heo.

Ta bực mình không có chỗ trút giận, đá đá vào Khánh Vương, “Này, nô gia, trời sáng rồi!”

Khánh Vương lè mề đứng lên. Xem ra đêm hôm qua hắn nằm ngủ không đúng thế, sáng dậy đã xoa xoa thắt lưng, lúc nào cũng lấy tay đỡ eo, lại làm bầm than thở chẳng khác nào người có thai, cứ lấy cớ nhân hạ không chịu đi nhóm lửa làm thức ăn.

Chúng ta không có ngựa, cũng chỉ có thể tiếp tục ở lại nơi này, hy vọng sẽ sớm gặp được đoàn du mục nào đó đi ngang qua.

Khánh Vương nhàm chán muốn tìm chỗ đi dạo, ta cũng nhàn rồi không làm gì nên đi theo hắn.

Chúng ta chậm rãi đi dọc theo mép nước, thực vật ở sa mạc ta biết không được nhiều, so ra Khánh Vương hiểu biết hơn, vừa hái vừa dạy ta các phân biệt các loại với nhau.

Đây là trị đau bụng đi ngoài, kia có thể dùng giả độc, hay loại cỏ này giã lấy nước còn có thể trị thương hàn.

Ta hỏi: “Ngươi là Vương gia, sao lại biết nhiều như vậy?”

Khánh Vương cười nói: “Ta không phải vừa sinh ra đã là Vương gia. Trước đây ta còn đi theo phụ thân hành tẩu giang hồ, lại kết giao với không ít bằng hữu, chút ít kiến thức về thảo dược đều là do họ dạy.”

Ta vô cùng ngưỡng mộ, “Vẫn là làm nam nhân tốt nhất, có thể hành tẩu tứ phương.”

“Hiện tại không phải ngươi cũng đang hành tẩu tứ phương đấy sao?”

“Lần này nếu thuận lợi trở về, không biết đến khi nào mới có cơ hội ra ngoài.”

“Đã thích tự do như vậy, còn cố tình sinh vào nhà vương công.” Khánh Vương lắc đầu, tỏ vẻ đồng cảm.

Ta hỏi: “Sau khi ra khỏi sa mạc này, ngươi định đi đâu?”

“Về nhà.” Khánh Vương hái được hai quả dại, cọt cọt lên trên áo, đưa cho ta một quả, “Mặc dù ở Bắc Liêu có vương phủ của ta, nhưng ta ở không quen. Gia phụ ở Đông Hải, lão đầu cũng đã lớn tuổi, một là muốn ôm cháu, hai là muốn ta trở về tiếp quản, để lão hưởng phúc. Ta nếu không phải muốn về nhà tận hiếu thì cũng không tìm cách bỏ trốn.”

Ta khẽ cười nói: “Không biết hiện tại Bắc Liêu thế nào, đến cả quốc bảo cũng mất.”

Khánh Vương bỗng trầm mặc. Ta nghĩ chắc hắn đang nghĩ đến chuyện gì quan trọng nên cũng không quấy rầy, chỉ chậm rãi theo hắn trở về. Đi được một lúc lâu, Khánh Vương bỗng nói: “Quận chúa, cha của ngươi nắm giữ quyền cao chức trọng, hoàng đế Đông Tê Tiêu Chính cũng không phải dạng người nhu nhược. Mâu thuẫn này chỉ có càng ngày càng nghiêm trọng.”

Ý tứ của hắn là đang nhắc nhở ta, trong lòng ta không khỏi có chút xúc động, “Những điều Vương gia nói ta đều hiểu rõ. Nhưng mà ta thì có thể làm được gì, cũng chỉ là nữ hài tử, cha ta chưa bao giờ nói bất cứ chuyện gì với ta, càng sẽ không nghe ta khuyên bảo.”

Khánh Vương quay đầu, đôi mắt xinh đẹp kia nhìn chằm chằm vào ta. Hắn định nói thêm gì, nhưng ta đã xua tay ngăn lại.

“Đừng nói nữa, những điều ngươi muốn nói, ta đều biết rõ. Hiện tại ta chỉ biết làm hết khả năng của mình, tùy theo thiên mệnh, đều có số mệnh cả rồi.”

Ta cùng Khánh Vương trở về nơi dừng lều, hắn nhóm lửa, ta nướng vịt, hai người cũng không tiếp tục cái đề tài vừa rồi.

Ta vừa lấy bùn đắp lên con vịt, vừa nghe Khánh Vương và Phong Tranh bàn luận.

Khánh Vương nói: “Ngựa không có, nếu cứ thế mà đi tiếp về phía nam, sợ là phải đi hơn mười ngày nữa mới ra khỏi sa mạc. Không có ngựa sẽ vất vả hơn rất nhiều. Lỡ như không gặp được hồ nước, còn có thể nguy hiểm đến tính mạng. Tiếp tục ở lại đây. Hiện tại đang vào đầu hạ, có không ít đội buôn và dân du mục đi qua sa mạc, nếu kiên nhẫn chờ đợi sẽ gặp.”

Phong Tranh cúi đầu trầm tư không nói.

Ta đem con vịt đã đập bùn vùi vào trong đất, sau đó lại đốt củi phía trên. Xong xuôi đầu vào đầy liền giống như bà lão chúi chúi tay lên người, quay đầu nói với Phong Tranh: “Tuy rằng phải đợi thêm vài ngày, nhưng ở đây có đồ ăn có chỗ ở, lại ít nguy hiểm. Vạn nhất hoàng đế thật sự muốn đem áo quan của ngươi đi an táng trọng thể, hiện tại dù chúng ta có chạy trở về, e rằng cũng không kịp. Sau này nếu muốn đổi xác thì còn có ta giúp ngươi đây.”

Phong Tranh khẽ cười, “Các ngươi nếu đã không vội, chúng ta ở lại đây chờ thêm mấy ngày. Vương gia thấy thế nào?”

Khánh Vương phì cười, nói: “Liều mình bồi quân tử thôi.”

Nhưng xem ra vận khí của chúng ta khá tốt, tới ngày thứ tư đã gặp một đội buôn phía nam.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Láy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Đoàn buôn gồm tám người, đều là người một nhà, phụ tử thúc bá huynh đệ, người thổi lửa nấu cơm chính là nương tử của lão đại và lão nhị. Bọn họ xuôi về nam buôn bán dược liệu, hàng năm đều đi qua sa mạc này hai lần, nên đối với nơi này vô cùng quen thuộc.

Chúng ta tự xưng là huynh muội một nhà, đang trên đường đi thăm người thân nhưng do gặp phải bão cát nên lạc đường trong sa mạc, thỉnh cầu bọn họ đưa chúng ta trở về Đông Tề. Mã lão hán đầu lĩnh là người rất nhiệt tình, liền nhanh chóng đáp ứng. Chúng ta đưa bạc cho bọn họ làm lộ phí, Mã lão hán còn kiên quyết không chịu nhận.

Nương tử của lão nhị là người Đông Tề, cũng nói giọng Đông Tề. Bà nói với ta, hiện tại chúng ta đang ở phía tây của sa mạc, rất gần với Kim quốc. Trong sa mạc có một loạt các ốc đảo thuộc Kim quốc và Bắc Liêu, đây chẳng khác nào là mạch sống của các đoàn thương buôn. Chỉ có điều, những ốc đảo này phân tán rải rác khắp nơi, chúng ta không có người dẫn đường mà vẫn có thể tìm được hồ nước lớn kia, đúng là vận khí rất tốt.

Ta hồi tưởng lại suốt cả chặng đường này, thật sự không biết bao nhiêu là nguy hiểm, cũng không biết là đã gặp được bao nhiêu may mắn.

Nương tử của Mã lão nhị thấy ta ăn mặc nhếch nhác, liền đưa y phục của bà cho ta, lại giúp ta chải đầu, dựa theo phong tục của bọn họ, tết rất nhiều đuôi sam nhỏ, còn buộc bằng những sợi dây màu sắc rực rỡ.

Ta vô cùng thích thú, mừng rỡ chạy đi tìm bọn Phong Tranh.

Bà nam nhân nhìn thấy ta như vậy, đều cười.

Ta lắc lắc mái tóc, “Không đẹp?”

“Trông cũng đẹp mắt!” Hạ Đình Thu vỗ tay, “Tiểu sư muội cứ giữ thế này mà trở về, bình thường cũng không có cơ hội!”

Nương tử Mã lão nhị lên hỏi ta: “Ba huynh trưởng của cô nương đều đã thành thân?”

Ta nghĩ thầm tên Khánh Vương kia dù không có Vương phi, nhưng trong nhà chắc hẳn phải có tiểu thiếp, Hạ Đình Thu là một nửa đạo sĩ, liền nói: “Chỉ có Nhị ca là chưa thành thân.”

Phụ nhân liền cười nói: “Ta có một muội muội, năm nay mười sáu, lớn lên cũng thanh tú xinh đẹp, tính tình hoạt bát hiền lành. Nhà của chúng ta đã buôn bán dược liệu được mấy đời, không tính là đại phú đại quý, nhưng nếu đồng ý ở rể, hiệu thuốc của nhà ta chính là của hồi môn. Không biết Nhị ca của cô nương thấy thế nào?”

Ta vừa nghe thấy liền sững sờ, hơn nửa ngày mới nói: “Nhị ca của ta, dù chưa hứa hôn, nhưng... nhưng đã có người trong lòng. Lần này trở về, tám phần là muốn đến nhà cầu thân.”

Nét mặt của phụ nhân có vẻ thất vọng, “Đúng là, nam nhân tuần tú như vậy, sao còn chưa tìm được mối tốt chứ.”

Tối hôm đó khi dựng trại ở một ốc đảo nhỏ, ta mò tới gặp Phong Tranh.

Phong Tranh cúi đầu nhìn giấy tờ để chứng minh thân phận của chúng ta khi thông quan *qua cửa khẩu*, thấy ta tới liền nói: “Đến khi vào thành, sợ là phải cho bọn người Mã lão hán biết thân phận của chúng ta.”

“Chúng ta nợ họ một đại ân tình, nên ban thưởng.”

Phong Tranh cười nói: “Trong chúng ta, thân phận của ngươi cao quý nhất, nên để ngươi ban thưởng.”

“Vậy, ta cần phải nghĩ cho kỹ xem nên thưởng thế nào là tốt.” Ta cười cười, “Không bằng đem ngươi thưởng cho bọn họ, thấy thế nào?”

“Nói gì đó?” Phong Tranh quét mắt nhìn ta.

Ta chưa chát nói: “Ai bảo người nào đó lớn lên ngọc thụ lâm phong thế kia, bảo sao người khác không muốn nhận làm con rể.”

Phong Tranh vừa ngạc nhiên vừa ngượng ngùng nói: “Có lẽ là người ta thuận miệng nói thế thôi.”

“Hồi môn cũng đã có cả rồi. Nếu người chịu ở rể, người ta sẽ đem hiệu thuốc gia truyền chắp tay dâng tặng. Đến lúc đó kiệu thê trong ngực, hồi môn trên tay, oai phong về nhà ra mắt lão cha nhà người.”

“Ai muốn thành thân?” Hạ Đình Thu lại không biết từ nơi nào nhảy vào tám chuyện.

Ta hất cằm về phía Phong Tranh, “Người ta muốn chọn con rể, còn chưa biết Phong ca ca đây có chịu hay không.”

“A ha!” Hạ Đình Thu vỗ tay, “Thật là chuyện tốt không bao giờ đến tay ta?”

Ta giễu cợt, “Nhìn lại huynh đi, bộ dạng phong lưu trắng hoa thế kia, nhìn là thấy không đáng tin cậy. Hời có ai dám đem nữ nhân gả cho huynh chứ!”

“Có muội mới nói huynh trưởng như vậy?” Hạ Đình Thu gõ đầu của ta, xoay người rồi đi.

Ta hỏi Phong Tranh: “Thế nào? Người đồng ý không?”

Phong Tranh đem giấy tờ cất vào trong ngực áo, đưa mắt nhìn ta rồi hỏi lại: “Người đồng ý để ta đi lấy người khác sao?”

Trong phút chốc đầu óc ta trở nên trống rỗng.

Mãi cho đến lúc Phong Tranh đứng dậy đi xa, ta vẫn còn ngơ ngác ngồi ở đó, trong mắt chỉ còn nhìn thấy ánh nhìn dịu dàng ôn hòa của hắn.

Chúng ta đi theo đội buôn được ba ngày, dần dần có thể thấy được những mỏm núi đá sa mạc, đi thêm hai ngày, những vùng cỏ xanh mướt càng ngày càng nhiều, thỉnh thoảng còn thấy rừng táo cùng nông trường. Hiệu tại đây là đầu hạ, hoa trên những tàng cây đã dần kết quả, ánh mặt trời chiếu lên mặt cũng trở nên thật ấm áp.

Cuối cùng chúng ta đã có thể nghỉ lại trong một khách điểm.

Buổi tối ta thỏa thích ngâm mình trong nước nóng, sau đó ngồi bên cửa sổ chải tóc.

Trên cửa vang lên hai tiếng, Khánh Vương hỏi: “Có thể vào không?”

Ta ra sức kéo giật mái tóc khỏi chiếc lược, vội khoác áo ngoài đi ra mở cửa.

Cửa vừa mở, Khánh Vương dường hoàng đi vào. Không biết là hắn tìm đâu ra một bộ áo lụa trắng tinh, eo thắt đai bằng ngọc, đầu đội kim quan, dáng vẻ nghiêm trang, xem ra đã khôi phục lại bộ dạng vương tôn công tử nhà nhận. Dung mạo của hắn cực kỳ tuấn mỹ, lại còn cổ tình ăn diện như vậy, toàn thân léo sáng, làm cho mọi người lóa cả mắt.

Ta đóng cửa lại, hỏi: “Có chuyện gì không?”

Khánh Vương nhìn chằm chằm vào ta, cười nói: “Dáng vẻ quận chúa như vậy, thực là rất xứng với bốn chữ ‘Hoa dung nguyệt mạo’.”

Ta liếc mắt, “Người sau khi ăn xong rảnh rồi không có việc gì làm, đặc biệt chạy đến tìm ta trên chợ sao?”

Khánh Vương thông thả bước đến bên cửa sổ, đưa mắt nhìn ra ngoài một chút, khó có khi thấy hắn nghiêm túc như vậy: “Đêm nay ta sẽ đi. Ta đến để từ biệt với người.”

Ta hơi ngần ra. Nhưng, hắn và chúng ta vốn không chung đường, hiện tại đã ra khỏi sa mạc, mỗi người mỗi ngã là phải.

“Bây giờ đi sao?”

Khánh Vương gật đầu “Người đón ta đã tới.”

“Bọn Phong Tranh biết chưa?”

“Ta đã nói qua.”

Không còn gì để nói, ta đành nói vài lời khách khí: “Vậy chúc người lên đường thuận lợi. Sau này nếu có cơ hội đến kinh thành, ta mời người ăn bữa cơm.”

Khánh Vương nghe xong, cười cười, ánh mắt dịch chuyển nhìn ta một lúc lâu, rồi nói: “Tiểu Vương lúc này đi, quận chúa người... người cũng đừng quên ta.”

Ta nghe thấy hắn nói những lời này, không ngờ lại sờn cả da đầu. Khánh Vương phi thân nhảy ra ngoài cửa sổ, nhưng tay còn vịn vào ngạch cửa.

Ta còn tưởng hắn cứ thế mà rời đi, không ngờ hắn lại dừng lại, tay vịn lên cửa, quay đầu lại nhìn.

Ta định hỏi xem có phải là hắn sợ độ cao, bỗng nhiên hắn lên tiếng, nói một câu không liên quan: “Người tên là gì?”

Ta nghĩ thầm, mọi người đồng cam cộng khổ suốt nửa tháng, vậy mà ngay cả việc ta tên là gì mà cũng không biết, thế mà vẫn còn mặt mũi hỏi. Nghĩ thế nhưng ta vẫn nói: “Ta gọi là Lục Đường Vũ.”

Khánh Vương mỉm cười nói: “Ta là Già Dạ.”

Già Diệp? Giống như cái gì mà ‘Niệm hoa nhất tiểu’ ấy à? (* Từ ‘Dạ’ và ‘Diệp’ có cách phát âm giống nhau, ‘Già Diệp’ còn là tên một vị Bồ Tát, thành ngữ ‘Niệm hoa nhất tiểu’ bắt nguồn từ điển cổ ‘Phật tổ niệm hoa, Già Diệp nhất tiểu’)

Ta định hỏi lại rõ ràng, nhưng thoát một cái liền không thấy Khánh Vương đâu. Ta chạy đến bên cửa sổ, bên ngoài chỉ thấy một mảng tối đen mờ mịt, không thể nào thấy bóng dáng của hắn đâu? Không ngờ người này có thân thủ cao như vậy, thật khiến cho người ta vừa sợ hãi vừa tán thưởng.

Sau đó ta nghe thấy dưới lầu có giọng tiểu nhị truyền tới: “Khánh quan, ngài bị trật chân sao?”

Ta tò mò nhìn xuống, liền thấy Khánh Vương diện hạ đang bước đi chân thấp chân cao. Bên cạnh còn có thêm mấy Hắc y nhân đang vây quanh, đưa tay đỡ lấy hắn. Hắn liền khoát tay áo, những tên kia tuân lệnh lui về bên cạnh.

Ta “khì” một tiếng khẽ cười.

Khánh Vương ngẩng đầu, đưa tay vẫy vẫy về phía ta, hàng răng trắng như tuyết chột hiện. Hắn mang thù hạ ra khỏi khách điếm, lên một chiếc xe ngựa, nghênh ngang rời đi.

Ta nhìn theo cho đến khi bọn họ biến mất trong bóng đêm, đột nhiên cảm thấy có chút mất mát.

Ta đi gõ cửa phòng Phong Tranh, nói với hắn: “Nhân yêu Vương gia đi rồi.”

Qua một lúc Phong Tranh mới nhận ra “Nhân yêu Vương gia” là ai, không khỏi cười khò: “Hắn và chúng ta không cùng đường, từ biệt là việc không thể tránh khỏi.”

Ta ngồi ở cạnh bàn, nhìn thấy trên bàn bày bút mực, một trang giấy đã viết hơn nửa. Ta cầm lên xem, đầu tiên chính là “Thần Phong Tranh khởi tấu bệ hạ”.

“Cái này là viết tấu chương dâng lên hoàng đế à? Sao lại vội vàng vậy, đợi ngày mai vào thành, liên lạc với quan phủ cũng không muộn.” Ta buông bản tấu xuống, thở phào nhẹ nhõm, “Lần này chúng ta ra ngoài gặp không ít trở ngại, nhưng cuối cùng cũng hoàn thành xong nhiệm vụ. Việc này sẽ làm cha ta rất hài lòng, nếu ta xin ông ấy cho ta trở về chỗ của sư phụ, có lẽ ông sẽ đồng ý.”

Phong Tranh nhìn ta, yên lặng không nói. Ta đưa mắt nhìn lại hắn, hắn liền ngoảnh mặt đi.

“Sao vậy?” Ta cảm thấy có chút kỳ lạ.

“Không có gì.” Phong Tranh lắc đầu, vẫn không nhìn ta, “Người, người rất muốn quay trở lại chỗ của sư phụ người sao?”

Ta cười nói: “Nương ta đã từng ngầm nói. Lần này ta về nhà, cha muốn tìm cho ta một mối hôn sự. Nếu ta không muốn gả đi, vậy chỉ còn cách chạy về chỗ sư phụ tránh nạn.”

Phong Tranh nhìn về phía ta, ánh mắt phức tạp, “Cha người có nói sẽ gả cho ai?”

Ta bĩu môi, giễu hân: “Thế nào? Người hỏi tâm chuyển ý, muốn lấy ta sao?”

Phong Tranh lại quay đầu đi, một lúc sau cũng không nói gì.

“Lại sao vậy?” Ta ló đầu nhìn hắn, “Nói đùa một chút cũng không được. Ta sai rồi, người còn không bỏ qua à. Ghét nhất là nam nhân hẹp hòi.”

Phong Tranh không tự nhiên nói: “Sau này, nếu người muốn đến chỗ sư phụ người, mà cha người lại không đồng ý, có thể tới tìm ta. Ta nhất định sẽ giúp.”

“Giúp ta bỏ trốn?”

Phong Tranh ngượng ngùng nói: “Tóm lại là sẽ giúp.”

Ta cười một tiếng, lồng ngực có chút nhói đau.

Thích một người, mỗi ngày đều nhìn thấy, nhưng lại biết rằng vĩnh viễn không thể có được hắn. Thật là còn không bằng khoảng thời gian trước đây, cứ hồ đồ như vậy, cái gì cũng đều không biết rõ, như vậy thật tốt.

Người xưa đều nói, làm người khó mà được hồ đồ.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Ngày hôm sau, trước khi lên đường, Mã lão hán có hỏi qua chúng ta sao lại thiếu đi một người, Phong Tranh mượn cơ hội nói đại ca có việc nên đi trước. Mã lão hán cũng không hỏi thêm.

Sau giờ ngo, cuối cùng chúng ta cũng tới thành Phụng Dương, một trong những cửa khẩu vào Đông Tề. Chúng ta và đám người Mã lão hán từ biệt ở đây. Phong Tranh tìm một quán trà thanh tĩnh, dặn ta cứ ở trong phòng, còn hắn thì đến quan phủ.

Ta biết tin tức mà quan phủ nhận được, chính là đưa người đến đón Thụy Vân quận chúa của Ngụy Vương gia, vì vậy ta phải có dáng vẻ của một tiểu thư cảnh vàng lá ngọc. Còn nha đầu phu nhân đặt chân trời ngày nào, giờ chỉ có thể tạm thời nhốt vào trong người ta.

Hạ Đình Thu uống mấy ngụm trà, buông cốc, nghiêm túc nói: “Vũ nhi, ta cũng nên đi.”

Ta cũng không quá kinh ngạc. Hắn không có công danh trong người, cũng không muốn tiếp xúc với quan phủ, điều này ta cũng hiểu. Trước kia hắn đến là vì muốn giúp ta, hiện tại đã đại công cáo thành, cũng nên để hắn tự do.

Giọng nói của ta nhu hòa hẳn đi, còn có phần làm nũng: “Nhị sư huynh, cảm ơn huynh.”

Hạ Đình Thu khẽ cười, đưa tay sờ đầu ta: “Nha đầu, còn khách sáo với sư huynh. Muội về nhà trước, tìm cơ hội chạy ra ngoài. Có sư phụ, cha muội sẽ không làm gì.”

Ta cười gật đầu.

Hạ Đình Thu dịu dàng nhìn ta một lúc, cúi đầu xuống, hôn lên trán ta.

“Ta ở trong núi chờ muội trở về.”

Hạ Đình Thu rời đi không bao lâu, ta nhìn thấy bên dưới lầu có một đội quan nha chạy tới, Phong Tranh cười ngửa, phía sau còn có một chiếc kiệu nhỏ.

Ta thờ phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm, ai phải đi đều đã đi, ta cuối cùng cũng phải về nhà.

Lúc này chúng ta trở về kinh thành, so ra nhanh hơn nhiều với thời điểm nửa năm trước khi đi đưa dâu. Lần trước mất hơn một tháng mới từ kinh thành đến biên ải, hiện tại một đường thúc ngựa, chỉ hơn nửa tháng đã đến địa phận của kinh thành.

Lần trước khi xuất môn thì vẫn còn rét lạnh đầu xuân, bây giờ trở về, đã là giữa hè nóng bức. Cây nho trong nhà đã kết trái, hồ sen ở hậu viện cũng nở đầy hoa. Phòng của ta cũng rất ngăn nắp, không có gì thay đổi, quyển sách lúc trước khi đi tùy tiện đặt lên bàn, hiện tại vẫn còn nằm tại đó.

Nương nhìn thấy ta, hai mắt ngấn nước, vươn tay ôm lấy ta.

“Nha đầu ngốc này, hơn nửa tháng không có tin tức. Mọi người đều nói các người đã chết trong sa mạc, có biết nương lo lắng thế nào không! Đứa nhỏ không có lương tâm này!”

Ta trấn an bà, cũng nói không ít lời. Thấy bà gầy đi thế kia, trong lòng đau xót, nước mắt cũng muốn rơi.

Nương nhìn qua ta một lượt, nhíu mày nói: “Vừa gầy vừa đen, tóc thì khô, tai thì thô ráp. Cha con đứng là hồ đồ, sao có thể bắt nữ nhi của mình chịu khổ như vậy. Nếu con xảy ra chuyện gì, nương nhất định không để yên cho ông ta!”

Đệ đệ Lục Minh cũng lớn hơn trước nhiều, chạy tới muốn ta ôm.

Ta hôn lên đôi má phúng phính như quả đào, hỏi: “A Minh ở nhà có ngoan không?”

“Ng ngoan!” Đệ đệ liền nói to, lại cầm lấy cổ áo của ta lắc lắc, “Đại tỷ có mang đồ chơi về cho đệ không?”

Ta cười lấy ra một cái còi mà ta làm từ hạt táo: “Trẻ con ở Bắc Liêu đều thổi cái này.”

Đệ đệ cảm còi chạy đi.

Nương ta nói: “Cha con vào triều còn chưa trở về. Trước tiên cứ tắm rửa thay y phục, rồi ăn một bữa thật ngon. Đoán chừng hôm nay còn phải tiến cung, ta đã chuẩn bị cho con một bộ triều phục, nếu vào cung liền có thể mặc.”

Nương có ý muốn đền bù cho ta, còn chuẩn bị nước nóng sữa tươi để tắm, lại cho người đến giúp ta dưỡng da, lấy dầu chè mà thái hậu ban cho để dưỡng tóc. Ta để mặc cho bọn họ chăm sóc, sau lại bị nương ép ăn cả một bàn đồ ăn, cuối cùng cũng có thể lên giường ngủ.

Cảm giác như mí mắt chỉ vừa mới khép lại, nương liền lay ta dậy, “Cha con trở về, gọi con đến thư phòng.”

Lão gia đã lên tiếng, dù một cũng không thể không nghe.

Cha ta năm nay cũng đã năm mươi, thế nhưng dáng người vẫn cao lớn oai hùng như trước, tướng mạo uy nghi. Khi ông nói chuyện ôn hòa, mọi người đều cảm thấy phong thái của ông thật nhỏ nhã thanh tao. Nhưng đối với ta thì ông luôn như một tảng băng, nghiêm mặt, môi nhếch lên, rằng nanh hiện ra, sau đó bắt đầu găm gờ. Ở phòng bếp phía sau có nuôi một con chó vàng, mỗi khi nhìn thấy chó hoang ở bên ngoài len vào, cũng có bộ dạng giống như vậy.

Trong lúc ta bất hiểu dám đem người cha thân yêu đi so sánh với con chó vàng, cha ta đã gào rít ra một hồi thiên lôi.

“Một mối mà còn đến gặp ta!”

Ta nghĩ thầm, không phải là người gọi con đến sao?

“Có chút chuyện để cho ngươi đi xử lý lại thành ra thế này! Ngươi không biết mất mặt, còn làm cho lão gia này cũng mất hết thể diện! Gia Nguyệt công chúa còn tưởng rằng ngươi đã chết, ngàn dặm đưa thư đến đây. Cả triều đình đến kinh thành đều biết ngươi làm ra cái chuyện đáng chê cười gì!”

Đổi thành con nhà khác, có lẽ đã bị mắng đến khóc. Chẳng qua là ta nghe suốt mười tám năm, đã không còn chút tác động, chỉ móm móm lỗ tai, sau đó đem cái bao đồ đặt lên bàn, nói: “Được rồi, một lát lại tiếp tục mắng. Đồ người cần, con đã mang trở lại, người xem trước đi.”

Cha ta thu lại thiên lôi, mở bao đồ ra, cảm lấy cái ấn vàng kia cẩn thận nhìn một lát, “Trông rất giống, nhưng muốn biết chắc còn phải cho người đánh giá.”

Ta khẩn trương hỏi: “Nếu là giả, không phải lại muốn con đi trộm lần nữa chứ?”

Cha đưa đôi mắt trắng dã nhìn ta: “Rắc rối ngươi gây ra còn chưa đủ nhiều sao?”

Ta hậm hực trong lòng nhưng cũng không nói thêm lời nào.

Cha ta cẩn thận thu hồi lại quốc bảo, dặn dò: “Ngươi nhanh chóng đi thay triều phục, rồi cùng ta vào cung gặp hoàng thượng. Nhớ rõ đến lúc đó, những lời không nên nói thì đừng nói.”

Lại thế, những lời này Phong Tranh cũng thích nói. Thật không biết hai người này nghĩ gì. Những lời ta nói ra đương nhiên đều là những gì ta nên nói, còn nếu cảm thấy không nên thì tự nhiên là ta sẽ không nói. Thật sự là nói cũng bằng thừa.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Láy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

Cha đưa ta tiến cung diện thánh.

Chúng ta đến Thanh Từ Viên, nơi mà hoàng đế xử lý việc triều chính, đại thái giám Trương Đức cười to như Phật Di Lặc, cúi đầu hành lễ với cha ta: “Hoàng thượng đang bàn việc với quần thần ở bên trong, xin Vương gia và quận chúa chờ một lát.”

Cha ta lúc này liền nhíu mày.

Điều này ta có thể hiểu. Nếu đổi lại là năm xưa, dù rằng hoàng đế đang nằm trên giường phi tử, khi nghe thấy cha ta đến, sợ là cũng phải lập tức thay y phục nghênh đón. So với trước đây có khác biệt đến vậy, trong lòng cha ta khó tránh có chút không thoải mái.

Chẳng qua là do ông không nghĩ xem, hiện tại hoàng đế đã lớn đến thế nào, không phải là thiếu niên tuổi còn đôi mươi, sao có thể vẫn ngoan ngoãn nghe lời ông như ngày trước. Cha ta cùng tiên đế tình như huynh đệ, nhưng cũng không phải là huynh đệ ruột thịt. Ở hoàng gia, ngay đến huynh đệ ruột còn tàn sát lẫn nhau đến máu chảy đầu rơi mà không hề chớp mắt.

Hoàng đế Tiêu Chính, thân mẫu là Trương Lệ phi, bà mất sau khi nhi tử đăng cơ được một năm, khi đó mới được phong Thái hậu.

Trương thái hậu vốn là nữ nhân nhà quan viên địa phương, tư sắc xinh đẹp đoan chính nên được tuyển vào cung làm cung nữ, khi đó người đang được sủng ái là Lưu quý phi, một hôm vô tình nhìn thấy, thế là ngay sau đó bà được chuyển sang Thượng Y cục để giặt quần áo.

Có lẽ vì số mệnh đã định. Cho dù Trương thị có giặt quần áo suốt ba năm thì dung nhan vẫn xinh đẹp như trước. Cung nhân đồng cảm với Trương thị nên tìm cơ hội tâu lên tiên đế, nói rằng ở Thượng Y cục có cung nữ tuyệt sắc. Từ đó, Trương thị nhận được sủng ái, phong vị ngày càng cao.

Sở dĩ ta rất quen thuộc với chuyện này là vì, giai thoại về Trương thái hậu đã được dân gian cải biến thành kịch, đặt tên là “Trần châu minh”, khắp đường lớn đều diễn vở này. Hơn nữa, người viết kịch còn thêm một hồi cầu huyết, nói cái gì mà khi tiên đế cải trang đi vì hành đã tình cờ gặp Trương thái hậu, từ đó thì nhất kiến chung tình, tặng Trương thị trần châu làm tin, thề rằng sẽ lấy nàng. Sau đó Trương thị vào cung tìm phu quân, nhận hết mọi tra tấn từ Lưu quý phi, dù thế vẫn luôn kiên trung bất khuất. Cuối cùng đương nhiên là hoàng đế mỹ nhân đoàn viên, quần chúng bên dưới trăm trò khen ngợi.

Đoạn “Trần châu minh” này từng một thời được diễn đi diễn lại khắp Đông Tề, mỗi trà lâu, kịch quán đều có diễn qua. Đến cả ta, cũng bị bắt ép xem một lần. Nếu không phải vì Trương nương tử được hóa trang vô cùng xinh đẹp, nhất định ta đã quay đầu chạy lấy người.

Chỉ có điều, hí kịch luôn phóng tác quá nhiều, chủ yếu cũng là muốn tăng bốc hoàng đế. Nói rằng, mẫu thân hoàng đế năm đó bị Lưu quý phi tra tấn không ít, sau khi đăng cơ nhất định phải trả thù, không kể đến việc tịch thu gia sản Lưu gia, mà còn viết kịch bản đến nỗi muốn hủy hoại thanh danh nhà người ta.

Ta cũng nghĩ, nếu hoàng đế thật sự có lòng dạ nhỏ nhen như vậy, vậy lúc trước, khi cha ta tâu lên tiên đế tiến cử hẳn làm Thái tử, sao còn nói hẳn có tính trung thực thẳng thắn lại nhân hậu hiền từ?

Thật không biết là do cha ta hồ đồ, hay là do hoàng đế diễn tuồng quá tốt.

Cứ như vậy mà suy nghĩ miên man, cha ta thì càng lúc càng hậm hực, hai chúng ta uống cạn hai ấm trà, Trương Đức mới quay lại, nói rằng hoàng đế đã xong việc, có thể gặp chúng ta.

Cha ta ngồi chờ suốt nửa canh giờ, tâm tình rất không tốt, hừ lạnh một chút, liền nghiêm mặt đi nhanh ra ngoài.

Ta bước vội theo chân ông, vẫn không quên nhét cho Trương Đức vài nén bạc, cười nói: “Làm phiền Trương công công.”

Trương Đức nhận bạc cất vào trong ngực áo, liền đáp: “Quận chúa khách sáo rồi. Hoàng thượng vừa mới dùng trà, tâm tình cũng vừa tốt. Người cứ vào gặp.”

Ta liếc mắt nhìn cha, xem ra ông cũng nghe thấy, lại hừ hạnh một tiếng.

Đừng hậm hừ mãi thế, người khác lại nghĩ cha đang cảm lạnh.

Hôm nay trong điện đốt hương sen, trong chậu đồng lớn đặt một khối băng đá, bên trên đặt một quả dưa hấu. Tiêu Chính mặc thường phục màu lam, ngồi ở cửa sổ thưởng trà. Còn có mấy quan viên đứng ở bên cạnh chờ lệnh.

Ta nhìn qua liền thấy Phong Tranh nghiêm nghị đứng trong số đó. Hắn thấy ta tới, khẽ gật đầu.

Hai cha con chúng ta hành lễ với hoàng đế, nghe thấy hoàng đế đặt chén trà xuống, nhẹ nói: “Đứng lên đi.”

Giọng nói của hoàng đế vẫn luôn trầm thấp vững vàng.

Sau khi đứng lên, ta cũng luôn yên lặng cúi đầu đứng phía sau. Cha ta lấy bảo ấn ra, Trương Đức nâng chiếc khay đến, sau đó đưa đến trước mặt hoàng đế.

Hoàng đế nhìn qua một lúc, xem ra cũng không nhìn ra cái gì, liền quay đầu nói với một viên quan còn trẻ đang đứng bên cạnh: “Liêu tri huyện, ngươi biết nhìn đồ cổ, ngươi tới giúp trẫm xem qua.”

Nam tử trẻ tuổi kia liền đáp: “Tuân lệnh.”

Ta nghe giọng này quen tai, khẽ ngẩng đầu nhìn thoáng qua.

Một nam tử trẻ tuổi từ phía sau bước ra, thân hình cao gầy trắng nõn, mặt mày thanh tú, gọi là cái gì mà Liêu Trí Viễn. Người này không phải là tri huyện ở Dịch Thông đây sao? Sao lại vào cung thế này, còn chạy đến bên cạnh hoàng đế nữa chứ?

Ta nhìn thấy quan phục trên người hắn. Ai nha! Là Lại Bộ Thị Lang nha! Tiểu Liêu phát đạt rồi.

Liêu Trí Viễn cung kính nhận bảo ấn, cùng mấy vị quan viên khác đến phòng bên cạnh cẩn thận đánh giá.

Hoàng đế cùng cha ta đứng ở đây nói chuyện mà tâm tư đều đặt ở căn phòng cách vách. Lão cha của ta cũng thật là không biết nhìn sắc mặt, còn nghiêm túc nhắc đến việc thay đổi quân canh phòng trong mùa thu này với hoàng đế. Hoàng đế thờ ơ mỉm cười, chỉ nói đề sau này bàn đến cũng không muộn.

Rốt cuộc cha ta cũng không nhịn được, liền lớn tiếng nói: “Bệ hạ, việc này người đã kéo dài hơn nửa tháng. Đổi quân là việc lớn, giám định bảo ấn là việc nhỏ, xin bệ hạ đã phân rõ nặng nhẹ.”

Ta run đến nỗi đầu đầy mồ hôi, cả gan giặt nhẹ tay áo của cha ta. Ông đã giận đến nỗi không kiềm được, cũng không quan tâm đến ta.

Lúc này, tầm mắt của hoàng đế mới chuyển đến trên người ta, mỉm cười nói: “Lần này khiến quận chúa khổ cực.”

Hoàng đế lớn lên rất giống Trương thái hậu, làn da trắng như tuyết, đôi con ngươi thanh khiết như mặt hồ, tuấn mỹ thanh cao. Dung mạo như vậy, kết hợp với giọng nói không có cảm xúc, dù miệng cười nhưng trong lòng lại không cười, tổng thể tạo ra một cảm giác hơi quái dị.

Ta được hần khen ngợi, lập tức bước lên một bước, khiêm tốn nói: “Bệ hạ quá khen, Thụy Vân vì bệ hạ cống hiến sức lực, vốn là bổn phận.”

Hoàng đế nói: “Trẫm nghe Phong Tranh nói, ta biết chặng đường này các ngươi trải qua không dễ dàng, có lúc lại rất nguy hiểm. Ngươi là nữ nhi, nhưng lại có dũng có mưu, rất đáng được phong thưởng.”

Tai ta dựng đứng cả lên, chỉ nghe hoàng đế cao giọng nói: “Thường cho Thụy Vân quận chúa trăm lượng hoàng kim, ngọc như ý một chiếc, chân châu một hộp, nghề thường vũ y một bộ.”

Ta cùng cha ta lập tức quỳ xuống, dập đầu tạ ơn.

Hoàng đế hình như rất cao hứng. Ta nghĩ hần thấy cha ta khấu đầu với hần, cho nên mới cao hứng.

Sau một hồi bàn luận, cuối cùng Liêu Trí Viễn cũng đi ra. Nét mặt tươi cười, cúi người chấp tay, bẩm với hoàng đế: “Chúc mừng bệ hạ, bảo ấn kia là thật.”

Ta mừng rỡ, tâm tư rốt cuộc cũng nhẹ hần.

Hoàng đế tuy rằng cao hứng, nhưng nét mặt vẫn bình thản như cũ. Hần gật đầu, nói với cha ta: “Lần này có thể tìm quốc bảo trở về, giải quyết xong tâm nguyện cuối cùng của phụ hoàng, Ngụy Vương cũng có ít nhiều công lao. Trẫm còn phải cảm tạ ngài.”

Cha ta lại cố tình tự chuốc khổ vào mình, nói: “Thần chúc mừng bệ hạ đã tìm được quốc bảo! Vậy nếu như việc quốc bảo đã xong, chuyện cúng tế sau này đã có quốc sư lo liệu, xin bệ hạ hãy để tâm đến việc thay đổi quân phòng trong mùa thu này.”

Trong lòng ta kêu khổ không thôi.

Cha ta thường ngày giáo huấn người khác đã thành quen, hoàng đế hiện tại có còn là đứa trẻ năm nào, lúc nào cũng đi theo ông gọi một tiếng Thái phó nữa đâu?

Khóe miệng hoàng đế khẽ cong cong, không nhìn ra buồn vui, chỉ nói: “Được được. Ngụy vương nói rất đúng.”

Ta thấy bọn họ bắt đầu bàn bạc chính sự, liền cáo từ rời đi.

Mới vừa ra khỏi Thanh Tư Viện, nghe thấy phía sau có tiếng gọi: “Thụy Vân quận chúa xin dừng bước.”

Ta quay đầu, thấy Liêu Trí Viễn cũng đi theo ta ra ngoài.

Hần vốn đã có khí khái nhả nhận, lúc trước khi làm Huyện lệnh, nhìn qua có chút văn nhã yếu ớt. Lúc này lại đang mặc bộ quan phục của Lại Bộ, trước ngực đeo một con bạch hổ, uy thế hiển hách, quan phục lại may rất vừa người, đứng là thêm vài phần rắn rỏi.

Ta nghĩ thầm, lần này thăng quan, khí chất quả nhiên không thể coi thường. Lại nhớ đến lần trước lúc chúng ta từ biệt, hình như ta không để lại cho hần ấn tượng tốt cho lắm, không khỏi có chút hổ thẹn, cho nên vội vàng bày ra dáng vẻ đoan trang, nét mặt tươi cười.

Liêu Trí Viễn đến gần, chấp tay hành lễ: “Hạ quan đường đột, mong quận chúa thứ lỗi.”

Ta cười nói: “Liêu đại nhân không cần khách khí. Lại nói, ngài thăng quan khi nào, ta chưa được biết nên cũng không có cơ hội chúc mừng ngài.”

“Hạ quan được đề bạt vào Lại Bộ Thị Lang vào đầu tháng tư, thật là may mắn không ngờ. Ngược lại quận chúa người, dù là nữ nhi nhưng lại không hề thua kém nam nhân, thật khiến hạ quan kính nể.”

Ta vừa ngạc nhiên vừa buồn cười. Người này vốn dĩ đối với ta rất lãnh đạm thờ ơ, sau khi đi một vòng trở về lại thay đổi thái độ, chủ động tìm đến tăng bốc thể này.

Ta nói: “Được Liêu đại nhân ca ngợi như vậy, ta nghe thấy thật sợ hãi?”

Liêu Trí Viễn ngẩng đầu nhìn ta, ánh mắt trong suốt, “Khiến quận chúa chê cười.”

Ta khoát tay ý bảo không sao, chậm rãi đi cùng hần ra cửa cung.

Ta vừa đi vừa hỏi chuyện hần: “Hiện tại Liêu đại nhân định cư ở kinh thành?”

“Bẩm quận chúa, đúng vậy.”

“Ở đây cũng không có ai, Liêu đại nhân không cần giữ lễ như vậy.” Ta hào phóng nói, “Bây giờ đại nhân đang ở đâu?”

Liêu Trí Viễn hơi thả lỏng một chút, liền đáp: “Hạ quan ở tại phố Tứ Hải thuộc thành tây, xung quanh phần lớn đều là nhà quan viên.”

Ta biết phố Tứ Hải, nơi đó có không ít quan viên và văn nhân cư ngụ.

“Phu nhân có cùng ngài lên kinh không?”

Liêu Trí Viễn dừng lại một lúc, sau lại nói: “Hạ quan còn chưa thành thân.”

“Thế à.” Ta gượng cười một tiếng, “Vậy đã thích nghi với cuộc sống ở kinh thành chưa?”

“Vật giá có hơi đắt, ngoài ra thì đều tốt.”

Ta ha ha cười. Xem ra tên Liêu Trí Viễn này cũng thực ngay thẳng.

“Kinh thành tuy rằng ồn ào, nhưng lại có nhiều chỗ rất được. Miếu thành hoàng ở thành đông, miếu phu tử, chợ đêm ở thành nam, ao sen, tất cả đều là nơi đáng đến. Đặc biệt vào mùa thu, bên ngoài thành có một ngọn núi lá đỏ, là nơi những văn nhân như ngời rất thích. Mỗi năm khi đến mùa thu, khách nhân đến ngắm lá đỏ rất nhiều, đường lên núi gần như chật kín người.”

Liêu Trí Viễn cười nói: “Hạ quan cũng đã nghe qua ở kinh thành có một ngọn núi lá đỏ nổi tiếng. Nghe nói vào thời điểm đó, Tự Miếu trà quán ở trên núi liền kín hết chỗ, phải mất mười kim mới mua được một chỗ nghe thuyết pháp.”

Ta cười, “Đó đều là người bên ngoài tìm đến xem náo nhiệt, chỉ có tốn kém. Ta biết rõ con đường ở đó, nếu đi vòng từ phía sau núi, có rất ít người, chẳng những có thể ngắm lá đỏ, còn có một quán trà nhỏ để nghỉ chân. Nếu mùa thu năm nay, Liêu đại nhân có thời gian thì có thể đi cùng ta và bằng hữu.”

Liêu Trí Viễn hơi kinh ngạc nhìn ta. Lúc này ta mới kịp phản ứng, đỏ mặt nói thêm “Đương nhiên là giấu cha ta... Đại nhân đừng nói với cha ta.”

Liêu Trí Viễn vội nói: “Hạ quan cũng không phải người không biết phải trái.”

Ta mỉm cười, thở dài một tiếng: “Nếu ta là nam tử thì tốt rồi, muốn đi đâu thì đi đó, cũng không sợ bị lễ giáo quán thúc.”

Liêu Trí Viễn kính cẩn cúi đầu nói, “Quận chúa, thân là nữ tử, thật ra không có gì là không tốt. Ngài mặc dù là nữ nhi, nhưng hạ quan lại cảm thấy người rất có khí khái hào sảng, đa mưu túc trí, so với phần lớn nam nhân thì xuất sắc hơn nhiều.”

Ta được ca ngợi đến nỗi khoan khoái cả người, ngay cả chuyện bị cha ta trách mắng dường như cũng trở thành hư không. Tuy rằng ta không biết vì sao hần lại bỗng nhiên thay đổi như vậy, nhưng dù sao thấy hần cũng là người nói chuyện cẩn thận, thái độ đúng mực, nghe hần tăng bốc lại cảm thấy càng thêm vui mừng.

Ra khỏi cửa cung, xe ngựa Vương phủ đã đứng chờ sẵn. Liêu gia cũng có một chiếc xe ngựa mộc mạc dừng ở bên cạnh.

Liêu Trí Viễn tiễn ta lên xe ngựa trước.

Ta vừa ngồi xuống, suy nghĩ một lúc liền vén màn gọi một tiếng: “Liêu đại nhân.”

Liêu Trí Viễn lập tức khom người về phía ta, động tác tao nhã vô cùng.

Ta cười nói: “Lúc trước khi ở Dịch Thông, ta còn nghĩ ngươi là người đáng ghét. Thế nhưng lần này gặp lại, cảm giác ngươi cũng không tệ. Gặp lại ngươi, ta rất vui. Ngươi nhớ bảo trọng.”

Liêu Trí Viễn ngẩng đầu nhìn ta, hai mắt sáng ngời như sao, giật mình khẽ hạ ánh mắt, lại cúi mình cung tiễn. Xe ngựa rời đi thật xa, ta quay đầu lại nhìn, nghĩ rằng vẫn thấy hần còn duy trì tư thế như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Láy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Ta vừa về tới nhà, nương đã vội vàng ra đón, liền hỏi: “Thế nào?”

“Tốt lắm nha.” Ta cao hứng nói, “Hoàng đế còn thưởng cho con rất nhiều đồ. Nhưng vì cha còn bận bàn chính sự với hoàng đế nên con về nhà trước.”

Nương nhìn vào rương vàng bạc châu báu mà hoàng đế ban cho, lúc nhìn thấy bộ Nghê thường Vũ y thì rất kinh ngạc, “Sao lại ban cho con cung trang?”

“Đây là cung trang?” Ta nhìn vào bộ y phục rực rỡ kia, bĩu môi xem thường, “Cũng may là hoàng đế ban tặng, sau này vào cung cũng không nhất thiết phải mặc.”

Nương chau mày không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn Thanh đi đang đứng hầu bên cạnh. Thanh đi nhìn thấy liền hiểu ngay, lập tức ra lệnh cho hạ nhân lui xuống.

Ta trông thấy Thanh đi đi đóng từng cánh cửa sổ, đáng vẻ lại kiêu dè đến khó hiểu, “Sao vậy?”

Nương khẽ thở dài một tiếng: “Đang yên đang lành, có lý nào lại ban cho cung trang.”

Ta liền ngộ ra, việc này nếu suy nghĩ cẩn thận đúng là có điều bất thường, “Chính xác là có vấn đề. Nhưng mà đến cha cũng không nói gì mà.”

Nương tiếp tục thở dài lắc đầu, “Sợ là cha con đã đồng ý.”

“Đồng ý chuyện gì?” Ta hỏi.

Nương không trả lời ngay mà tiếp tục vòng vo, “Việc này, nương cũng không đồng ý. Với tính tình của con mà ở một nơi như thế, quả thật là không dễ dàng gì? Thế nhưng, cha con luôn bảo phải lấy lợi ích của gia tộc làm trọng, lại nói cho dù có nhìn theo phương diện nào thì đây cũng là một hôn sự tốt...”

“Hôn sự?” Ta nâng cao âm lượng.

Nương ta lại thở dài một tiếng, lắc đầu không nói.

Thanh đi bước tới, kéo ta ngồi xuống, “Quận chúa, mấy ngày trước khi con về, Thái hậu đã cho gọi Vương phi vào cung uống trà, còn nói rằng muốn kết thông gia với nhà chúng ta.”

Ta chỉ cảm thấy, lúc này trong đầu như đang có một cái chày đang gõ liên hồi, lỗ tai ong ong cả lên, trong một phút không thể nghe thấy cái gì khác.

Hoàng thất muốn cùng chúng ta kết thông gia, nói trắng ra là muốn nhà chúng ta đưa nữ nhi tiến cung. Bọn họ không đưa thẳng chiếu thư tới đây mà lại mời nương vào cung thương lượng, như thế là đã đủ nể mặt, thử hỏi chúng ta sao có thể cự tuyệt.

Ta run rẩy nói: “Chỉ... chỉ mặt gọi tên con sao? Đúng... đúng là nói con sao?”

Nương lại thở dài, “Thế con đang nghĩ gì vậy? Con nghĩ là cha con có thể để cho Văn Tĩnh đến cái nơi hút máu ăn thịt người đó sao?”

Cảm giác giống như bị người khác đánh cho một gậy, ta cúi đầu không nói lời nào.

Cũng phải, cha ta rất yêu thương Văn Tĩnh, muội ấy nhỏ hơn ta nửa tháng, chẳng bao lâu nữa là cũng vừa mười tám, suốt mấy năm nay đã có không ít người tới cửa cầu thân, nhưng chỉ cần Văn Tĩnh không gật đầu, cha ta liền tiến bước đám người cầu thân, mắt cũng không thèm liếc nhìn.

Ta thì lại khác, đầu tiên ta là con của Vương phi, xuất thân từ chi trưởng, lại là trưởng nữ. Dù là đón ta vào cung chỉ để bày trí, thì cũng đã thể hiện rằng hoàng đế nạp nữ nhi của Ngụy Vương làm phi tần, như vậy đã có thể làm dịu đi một chút mâu thuẫn giữa hân và cha ta.

Ta biết hôm nay hoàng đế mở lời khen ngợi ta như vậy, không phải là không có lý do!

Thanh đi dè dặt nói: “Quận chúa cũng đừng vội buồn. Một ngày thánh chỉ còn chưa truyền đến, việc này có thể còn có cách xoay chuyển.”

Ta gừ gừ nói: “Ta cùng mấy nam nhân mất tính trong sa mạc hơn nửa tháng, hoàng đế còn muốn thu nhận ta, ta còn phải cảm động mới đúng.”

Nương vẫn lắc đầu thở dài, không nói gì.

Ta biết nương cũng có đắn đo lo nghĩ. Dù rằng thương ta không quen với cuộc sống trong hậu cung, nhưng trên hết, sự thật thì hoàng đế vẫn là nam nhân có quyền thế nhất mà ta có thể gả đi, hơn nữa, người mà nương ta thương nhất là đệ đệ, nếu như ta làm lão bà của hoàng đế thì tiền đồ của đệ đệ sẽ rất thuận lợi.

Cho nên lúc này, trong phòng là một mảnh tĩnh lặng, mọi người đều có tâm tư riêng, nhưng lại không thể nói ra.

Suy nghĩ trong đầu ta nhanh chóng hoạt động, thầm nghĩ một lát trở về liền viết thư cầu cứu sư phụ, sau đó đêm nay ta phải gặp cha để hỏi rõ. Nếu ông thật sự muốn ta tiến cung, ta buộc phải cãi nhau một trận với ông.

Ta lại nghĩ, hiếm khi mà có cơ hội được tiêu diêu giang hồ một lần, tuy rằng quá trình diễn ra có hơi khổ ải, nhưng cũng có thể xem là công đức viên mãn,

hiền ngang trở về, ai ngờ kết cuộc không phải trở thành nữ hiệp, cả đời tiểu ngao giang hồ, mà là vào cung thêu hoa, đánh đàn, sinh con cho hoàng đế.

Ngay lập tức, trong người liền đầy một bụng hậm hực, ta chỉ muốn cởi giày rồi dùng hết sức đánh vào cái gương mặt cười như không cười kia của hoàng đế, muốn nhìn thử xem khuôn mặt xinh đẹp đó bị đánh thành một cái bánh mì móp méo, như thế mới hả giận.

Ta vút khăn tay lên bàn, chống nạnh nói: “Tiền cung thì tiền cung! Hấn dám cưới, ta dám gả! Ai sợ ai chứ?”

Tuy rằng hoàng đế có chút kỳ quái, nhưng từ nhỏ ta cùng hắn lớn lên, cũng không có gì xa lạ. Nhớ ngày đó khi mọi người vẫn còn là những đứa trẻ, hắn bị mấy hoàng huynh bắt nạt, lột hết y phục, đẩy xuống hồ nước, cũng là ta nhảy xuống cứu hắn lên. Ngay đến bộ dạng không mặc quần áo của hắn, ta cũng đã thấy qua, sau đó còn cùng nhau ngủ chung một chăn, thật ra cũng không có gì là không chấp nhận được.

Nhưng mà...ta nhìn vào bộ y phục hoa lệ kia. E là sau này chỉ biết lựa lời hợp ý mà sống với hoàng đế, cả ngày mặc áo hoa cài trăm ngọc, thật là chưa chi đã thấy buồn nôn mà.

Ta ủ rũ đi về phòng của mình. Vừa mới đi tới ao sen ở hậu viện, liền nhìn thấy một thiếu nữ xinh đẹp từ phía bên kia ao đi tới. Thiếu nữ có khuôn mặt nhỏ nhắn, lông mày quả hạnh, làn da trắng nõn, tóc đen như mây, dáng người yếu điệu. Không cần nhìn mặt, chỉ thấy dáng đi là lướt kia cũng đủ biết là Văn Tĩnh, Nhị muội của ta.

Văn Tĩnh thấy ta, liền mỉm cười, nét mặt như ngày xuân tươi sắc, “A tỷ, đến giờ mới gặp được tỷ. Mọi người đều nói tỷ trở về từ lúc sáng sớm, muội nghĩ phải để tỷ nghỉ ngơi yên tĩnh, không ngờ một lát liền nghe nói tỷ đã vào cung.”

Ta cũng mệt mỏi cười, “Đúng là vậy. Không dễ gì mới về được tới nhà, ngay đến ngủ cũng không yên, chưa gì đã bị kêu tới kêu lui.”

Văn Tĩnh nhìn ta đánh giá một hồi, “A tỷ, tỷ gầy hơn.”

Ta cười khỏ, “Vừa đen vừa gầy như con khỉ.”

Văn Tĩnh liền vội nói: “Không có, A tỷ vẫn xinh đẹp như trước. Là muội muội nói sai.”

Ta từ nhỏ luôn tìm cách bắt nạt muội ấy, mà nàng trời sinh tính tình nhút nhát, đã qua nhiều năm như vậy rồi mà vẫn còn có hơi sợ ta. Hơn nữa, Văn Tĩnh là người rất nhạy cảm, ta chỉ thuận miệng nói như thế, nàng liền cảm thấy ta có ý khác. Tỷ muội chúng ta nói chuyện với nhau, cũng giống như cha ta và bạn đồng liêu nói chuyện, rất là khách sáo.

Ta còn mặc triều phục của quận chúa, vừa nóng lại vừa mệt, nói được vài câu ta liền đi tiếp về phòng.

Văn Tĩnh có chuyện muốn nói nhưng rồi lại thôi, cuối cùng vẫn không nhin được mà gọi ta, “A tỷ, người kia...người kia, mọi người ở Bắc Liêu...”

Ta quay đầu nhìn nàng cười, “Muội yên tâm đi, Phong ca ca của muội, suốt dọc đường không có hái hoa ngắt cỏ đâu.”

Đôi gò má của Văn Tĩnh hơi ửng hồng, vẻ yêu kiều đến động lòng người.

Ta vẫy tay, bước đi.

Muội muội tốt của ta, nếu như muội biết tỷ này cũng thích Phong ca ca của muội, lại còn mặt dày đi nói rõ với người ta, không biết muội sẽ kinh ngạc đến thế nào. Nhưng mà cũng tốt, Phong Tranh không có tiếp nhận, chuyện đã qua cũng coi như chưa từng có.

Ta cười khỏ ở trong lòng, dù sóng lòng cuộn cuộn, nhưng chỉ có miệng là chịu khổ thôi.

Trở về phòng, sau khi tắm rửa thay quần áo, ta cấp tốc viết một phong thư, rồi thả bỏ câu đưa thư. Không lâu sau, cha ta đã trở về phủ, đầu tiên là cho người tới gọi ta qua.

Ta uống một bát canh hầm gà do nữ hầu tự tay làm cho ta, sau đó hùng hổ đi vào thư phòng của cha.

Cha ta vẫn còn mặc triều phục, tay bung một cái ly, xem ra không phải là trà mà là rượu.

Ta lặng đi một chút.

Dạ dày của lão đầu không được tốt, từ lâu đã kiêng rượu.

“Lại đây.” Cha ta dùng giọng nói mà tám trăm năm qua chưa từng dùng để gọi ta, vẻ dịu dàng kia thật khiến cho da đầu run lên từng hồi, “Ngồi xuống, hai cha con ta cùng uống một ly.”

Lúc ấy ta liền nghĩ thầm, không xong rồi, xem ra là ta phải vào cung. Ly rượu kia vừa uống xong, tám phần mười là việc này cứ thế mà định đoạt, ta sẽ chạy không thoát.

Ta định co cẳng chạy ra ngoài, nhưng mà tầm mắt lại vô tình nhìn về phía cha ta, ánh mắt lão nhân gia trông vừa áy náy vừa không đành lòng, quả thực so với lúc ông tiền ta lên đường đi trộm quốc bảo còn cảm động hơn.

Lòng ta liền mềm nhũn, chân không tự chủ liền đi tới. Đợi đến lúc phục hồi lại tinh thần thì ly đã cầm trong tay.

Cha tự tay rót cho ta một ly rượu, thật là khiến ta càng lo sợ.

Rượu này là nữ nhi hồng, xem ra đã được mười mấy năm. Ta uống một ly, say nên liền ăn một miếng điểm tâm. Còn cha ta thì cứ như vậy mà uống từng ly từng ly vào bụng.

Ta không chịu được liền nói, “Cha, dạ dày của người không tốt. Để đến lúc phát bệnh, nương lại than trách cho xem.”

“Cứ để bà ấy trách đi. Ta cũng rất xin lỗi bà ấy.”

Từng cọng lông tơ trên lưng ta đều dựng đứng.

Cha ta có thể nhận sai sao?

Cha nâng ly về phía ta hỏi: “Thế nào, có biết rượu này từ đâu mà ra không?”

Ta đoán bừa, “Mua được?”

“Rượu này là vào sáng sớm ngày con sinh ra, ta đã tự tay chôn xuống.”

Ta nhìn trần trời vào ông mà không nói nên lời. Cha à, con còn chưa xuất giá, người đã đào nữ nhi hồng của con lên uống, đây là có ý gì hả?

Cha ta dường như nghe thấy tiếng nói trong lòng ta, liền nói: “Nếu con vào cung, sợ là sẽ không có cơ hội cùng ta uống nữ nhi hồng này.”

Bàn tay cầm ly rượu của ta bắt đầu phát run, “Cha... người nói thật?”

Cha ta lại đem ly rượu trong tay uống cạn, lại đặt ly lên bàn, thờ dài một tiếng.

“Ta biết tính con thích tự do, không muốn gò bó. Lúc trước cũng vì lo lắng cho hôn sự mà ta từng nghĩ, sẽ đem con hứa gả cho con trai phó tướng của ta.”

“Triệu gia?” Cha ta năm đó khi còn mang binh đi đánh giặc, dưới trướng ông có một phó tướng họ Triệu rất tận trung tận lực. Sau khi cha ta làm Vương gia, Triệu phó tướng liền thăng thành tướng quân, tiếp nhận binh quyền từ tay cha ta. Nếu nói, hoàng đế hận nhất là cha ta, vậy nhất định người hận thứ hai chính là Lão Triệu. Cha còn muốn đem ta gả vào Triệu gia, thật sự là không sợ người khác gán tội cho ông kéo bè kết cách mà.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Cha ta từ tốn nói: “Triệu Lăng là con trai cả của Triệu Dũng, thiếu niên anh tuấn, trí dũng song toàn, gia đình quân nhân cũng không có quá nhiều quy tắc như những gia đình quan văn khác. Ta định, nếu gả con đi thì với thân phận cao quý này, cho dù ta có mất, Triệu gia cũng không dám xem thường con, mà con cũng có thể sống tự do hơn.”

Ta nghe ông vừa nói thế, trong lòng cảm thấy thực ấm áp. Tuy rằng ta hoàn toàn không có ấn tượng gì với Triệu Lăng, nhưng dù sao cha cũng đã vì tương lai của ta mà cẩn thận thu xếp một nơi chu toàn.

“Nhưng mà...” Cha ta lắc đầu.

Đúng là cho dù có chuẩn bị từ trước thì cũng không là gì so với một chữ “Nhưng mà”.

“Thái hậu sớm đã có dự định cho con nhập cung. Lúc trước ta lấy lý do vì tuổi con còn nhỏ, lại thô lỗ chưa biết lễ nghi phép tắc mà thoái thác. Nhưng hiện tại, không ngờ sự tình lại trở nên huyền ảo quá mức. Không biết từ lúc nào mà dân chúng bên ngoài đã lan truyền tung hô con là anh hùng hiệp nữ, kiên trung nghĩa hiệp, được hoàng đế trọng dụng, mạo hiểm tìm quốc bảo trở về...”

Nghe đến đó, bao nhiêu com canh ăn từ tối qua như muốn nôn ra ngoài, “Tại sao phải là con nhập cung?”

Cha ta chỉ nói: “Người ta để con làm quận chúa suốt mười tám năm cũng không phải là vô ích.”

Ta buông ly xuống, trầm mặc một lúc lâu rồi nói: “Nữ nhi không muốn tiến cung.”

Cha ta nóng giận nói: “Việc này không cần con có muốn hay không. Trong cung sẽ xem ngày lành đưa thánh chỉ đến. Hôm nay ta nói trước với con là để

chuẩn bị.”

Ta nhủ mảy, “Hoàng đế muốn con vào cung chẳng qua là muốn nắm điểm yếu của cha. Tại sao người không lui về sau một bước, nhún nhường một chút? Ở Đông Tề, suốt hai mươi năm qua, Lục gia chúng ta chỉ dưới một người mà trên vạn người, Hoa vô bách nhật hảo, nguyệt vô bách nhật viên *Hoa không nở trăm ngày, trăng không tròn trăm đêm*. Đạo lý này người hẳn phải biết. Hiện tại thu tay lại vẫn còn kịp!”

Cha giương mắt nhìn ta, nét mặt trở lại lạnh lùng. Lúc trước là dịu dàng tựa như ánh trăng trong nước, nhưng trong nháy mắt liền biến mất.

Ta cứ nghĩ là ông sẽ lại mắng ta như bình thường, nhưng cha ta chỉ trầm trầm nói: “Ta cũng muốn, nhưng lúc này đã không thể thu.”

“Sao lại không thể thu?” Ta kích động, đứng lên, “Từ quan, giao lại toàn bộ quyền lực, đưa cả nhà trở về quê. Nhà chúng ta xưa kia sống rất thanh đạm, tương lai sau này vẫn sẽ như thế, mỗi ngày trải qua trong yên bình, không tốt hơn sao? Cái danh quận chúa này con cũng không muốn, làm một bả tánh bình thường thì có làm sao?”

Cha ta không giận, ngược lại còn mỉm cười, cười ta khờ dại ngu ngơ.

“Nha đầu, con nói nghe quá đơn giản. Cha con đương quyền đã hơn hai mươi năm, con cảm thấy sau khi ta từ quan quy ẩn, thì cả nhà chúng ta liền có thể yên ổn trở về quê hay sao? Cho dù có thể về quê thì liệu có thể bình yên sống qua ngày sao? Không kể đến việc mười năm nay tham gia chính sự, mà chỉ bằng với thời gian trước đây ta chinh chiến tứ phương, thử hỏi đã giết qua bao nhiêu người, tiêu diệt bao nhiêu gia tộc. Con nghĩ những kẻ đó không muốn báo thù sao?”

Ta ngã ngồi lên ghế, thân mình từng chút từng chút rét lạnh đến khó thở.

Ta nói không ra lời, vì ta biết từng lời cha ta nói đều có lý.

Lúc này gia tộc của chúng ta đang vào thời thịnh vượng giàu sang, bởi vì cha ta đường đường vẫn là Ngụy Vương, binh quyền chính quyền đều nắm trong tay, bất kỳ một hộ vệ nào ở trong nhà đều là giang hồ cao thủ dùng tiền mời tới. Đợi đến lúc nhà chúng ta không quyền không thế, một khi kẻ thù tìm đến cửa thì lấy gì ngăn cản?

Cha ta bưng bình rượu uống liền một hơi, sau đó nâng tay ném bình rượu xuống đất. Bình vỡ làm bốn mảnh, bên trong vẫn còn một ít rượu rơi ra bên ngoài, làm ướt một góc vấy của ta.

“Vũ nhi!” Cha cầm lấy tay ta, khuôn mặt lộ rõ dấu vết của tuổi già, “Là tại cha vô năng, mới làm các con bị liên lụy. Hiện tại lại vì cả nhà mà phải để con đến một nơi như vậy. Cha biết sau khi con tiến cung, nhất định sẽ không sống vui vẻ, nhưng mà cha cũng không còn cách nào khác. Con muốn trách thì cứ trách đi.”

Ta khóc không ra nước mắt. Con không trách người thì còn có thể trách ai đây?

Sinh ra trong gia đình vương công, thử hỏi có ai được lấy người mình muốn? Đây là số mệnh.

Sau một hồi tự dần vặt, một chút thêm ăn cũng không còn, ta chỉ ăn chút rau cải xào rồi trở về phòng. Lại nhanh chóng viết một phong thư cho sư phụ, nói rằng ta đã suy nghĩ thông suốt, mong là người đừng có lo lắng, cũng đừng báo sư huynh tới.

Ta nhớ lại lúc trước cùng Nhị sư huynh từ biệt, Hạ Đình Thu khẽ cười dịu dàng, nói sẽ ở trong núi chờ ta trở về. Khi đó ta rất tự tin rằng sẽ sớm tìm cách trốn ra khỏi nhà, thật không ngờ đã không còn đường quay về. Không nghĩ ngày đó từ biệt là sẽ không còn cơ hội gặp lại.

Càng nghĩ, trong lòng càng đau xót.

Nửa đêm nằm trên giường, nhìn ra bầu trời sao bên ngoài cửa sổ, thẳng thốt giật mình, cảm thấy những ngày đã trôi qua chỉ như một giấc mộng dài. Đến khi tỉnh mộng, ta vẫn là quận chúa nhà vương công, nữ hiệp hay giang hồ gì đó đều chỉ là từng hồi chuông ngân, dần dần trôi xa.

Suốt mấy ngày sau, ta chỉ ủ ê ngồi ở trong nhà, hết luyện kiếm, câu cá, lại cùng đệ đệ chơi đùa, có phần an phận thủ thường. Thánh chỉ trong cung một ngày chậm không đến, người trong nhà đều có hơi chút bất an, còn ta lại càng vô cùng bình tĩnh.

Nương ta nói, nếu hoàng đế đã có ý muốn ta làm phi tử, nhưng nếu tương lai hẳn không cần đến ta, vậy những nhà khác cũng không dám lấy ta. Bà càng lo lắng, ta lại càng vui mừng. Tốt nhất là hoàng đế sau một giấc ngủ tỉnh dậy liền suy nghĩ lại, không muốn ta tiến cung, như vậy ta có thể thuận lợi trở thành đạo cô.

Ta ngồi ở nhà nhàn rồi không có việc gì làm, nhưng mấy người bằng hữu của ta ngày trước thì không như thế, bọn họ dùng bỏ câu đưa tin cho ta, hẹn ta cùng đi uống rượu.

Lòng ta giống như mặt nước yên tĩnh nhưng vì một phong thư này mà nổi sóng, lại nhớ đến ngày xưa mọi người cùng nhau xưng huynh gọi đệ, nâng ly hàn huyên nói cười, nếu như thật sự tiến cung sẽ không còn những ngày như thế, càng không thể bỏ qua cơ hội này.

Ta vẫn giống như thường ngày, lấy cờ đóng cửa ngời thiền. Sau đó buộc tóc lên, thay đổi nam trang, trèo tường ra ngoài.

Trước kia ta thường đóng giả nam nhi, lấy tên là Phương Húc. Những người bằng hữu này cũng là vô tình quen được khi đó. Bọn họ đều là con cháu gia đình quyền cao chức trọng, ngoài ra còn có vài người là giang hồ hiệp khách. Thật ra thân phận thật sự của nhau là gì, mọi người cũng không hề tìm hiểu,

chỉ cần ý hợp tâm đầu, uống rượu nói chuyện vui vẻ mà thôi.

Ta còn nhỏ tuổi, nên khi giả trang nam nhi cũng rất dễ dàng. Bọn họ cũng không hề phát hiện, đầu tiên là vì cách cư xử của ta không hề giống nữ nhân khuê phòng; thứ hai, từ nhỏ ta đã tập võ, khi ở trong núi thì nấu cơm giặt quần áo, da thịt cũng không mịn màng như nữ tử; thứ ba, ta không xỏ lỗ, người không bôi phấn xông hương. Hơn nữa, suốt nhiều năm ta không hay xuất hiện ở kinh thành cho nên không có mấy người biết ta.

Người ở Đông Tề, bất kỳ nam hay nữ đều trắng nõn thanh tú. Đến cả cha ta năm xưa cũng tuấn mỹ vô song. Ta khi giả nam trang, người khác còn khen ta tuấn tú nhỏ nhắn, làm ta vô cùng đắc ý.

Lần này tụ họp ở quán rượu lớn nhất kinh thành “Xuân phong đắc ý lâu”, chủ yếu là muốn chúc mừng một vị bằng hữu sắp thành thân. Ta đi theo tiểu nhị vào căn phòng ở phía sau, mắt thấy quanh bàn tròn đã có bảy tám người ngồi, đều là người quen.

Bọn họ thấy ta tới liền nhao nhao lên tiếng, “Đúng là ngày tốt hiếm có, không ngờ lại có thể mời Phương huynh đến đây!”

“Phương lão đệ, nửa năm không gặp. Lần này đi du ngoạn có vui không?”

“A Húc, người mất tích cả nửa năm, trở về liền vừa đen vừa gầy, đi du sơn ngoạn thủy thay là đi đào vàng vậy?”

Ta cười ha ha, “Làm phiền chư vị lo lắng! Hoắc huynh, nếu ta mà đi đào vàng thì đã không trở về!”

Mọi người ba chân bốn cẳng kéo ta nhập tiệc.

Bỗng nhiên, Viêm ngồi ở bên cạnh ta, phe phẩy cây quạt nói: “Nhanh nhanh kính Hoàng huynh một ly. Người nhà đã định, rước Tứ thiên kim của Công bộ Thị lang Hạ gia về cho huynh ấy, mùa thu năm nay liền cưới vợ.”

“Người ta còn chưa mở tiệc, các người đã uống trước.” Ta cười nói, nhanh chóng kính vị Hoàng huynh kia một ly.

Hoàng công tử không biết đã uống bao nhiêu mà sắc mặt đỏ bừng, lời nói lẫn lộn, trông bộ dạng rất đáng thương nhưng xem ra là đang vui vẻ.

Ta cảm thấy rất hâm mộ. Người ta thành thân thì vui vẻ như vậy, còn ta thành thân, dù muốn khóc cũng phải đem nước mắt nuốt vào bụng.

Bữa cơm này vô cùng náo nhiệt, ta thì vì nửa năm không xuất hiện nên không thể tránh bị mọi người mời rượu. Cũng vì đã lâu ta không thoải mái uống rượu như vậy, hơn nữa trong lòng lại không vui, cũng muốn mượn rượu giải sầu, ai đến mời ta cũng không từ chối, ly nào cũng đều cạn.

Mọi người thấy ta sáng khoái như vậy, thì hết to tiếp tục thêm một vòng, nhất định phải chuốc say ta mới chịu.

Ta cười hi hi, lại nâng ly lên miệng, cũng không quan tâm rượu mạnh thế nào, cứ ngửa đầu uống cạn.

Nhưng một bàn tay đột nhiên đưa đến cầm lấy cổ tay ta, tay kia thì gạt lấy ly rượu trong tay ta, đặt mạnh lên bàn.

“Đủ rồi!” Có người quát lên ở bên tai.

Trong phòng bỗng chốc yên lặng.

Ta choáng váng quay đầu nhìn, bất mãn nói: “Lão Hoắc, hôm nay người không tốt. Khó có dịp vui vẻ thế này, người còn quản không cho ta uống.”

Viêm chột thờ dài, giọng nói trở nên dịu đi: “A Húc, mắt ta không có nhìn lầm, ta thấy người có chuyện không vui.”

Tất cả mọi người đều không nói chuyện, đưa mắt nhìn hai chúng ta.

Ta nâng người đứng dậy, tay vịn vào mép bàn, cố gắng đứng vững. Bỗng nhiên, Viêm bước tới định giúp đỡ, ta muốn tránh đi nhưng không đủ sức.

Rốt cuộc cũng có người lên tiếng: “Phương huynh, chúng ta biết nhau cũng đã nhiều năm, người có chuyện gì khó xử, không ngại cứ nói ra. Các vị ngồi đây cũng không phải là người không có quyền thế, còn có thể giúp đỡ đôi phần.”

Ta khẽ cười hai tiếng, lắc đầu, “Việc này, các người thật không thể giúp. Thế nhưng, ta cũng phải cảm tạ sự quan tâm của mọi người.”

“A Húc.” Viêm lo lắng đỡ lấy vai ta.

Ta cười đến nỗi không thể dừng lại, men rượu vào người lại càng không giữ được miệng.

“Các vị, hôm nay Hoàng huynh ăn mừng đại hi, tiểu đệ cũng có một chuyện muốn nói. Người nhà của ta cũng đã quyết việc hôn sự.”

Câu này vừa nói, trên dưới lại hoàn toàn yên tĩnh như trước.

Ta cười khỏ một tiếng, lại nói tiếp: “Việc hôn sự này tuy rằng còn chưa định, nhưng tám phần là chắc chắn. Tương lai, gia quy quân giáo nghiêm ngặt, sợ rằng ta không còn cơ hội cùng các vị uống rượu...”

Sau một lúc yên lặng, Viêm nhẹ nói: “A Húc...Ngươi...”

Ta lắc đầu, uống cạn ly rượu cuối cùng, chấp tay cáo từ, để lại phía sau một khoảng yên ắng.

Mọi người biết nhau nhiều năm. Khi ta còn nhỏ thì khó mà nhận ra, nhưng hiện tại ta đã mười tám tuổi, không thể có khả năng chưa phát hiện ra ta là nữ tử. Dù trong lòng biết rõ nhưng cũng chưa từng nói ra. Hiện tại ta nói với bọn họ, ta sắp phải thành thân, không biết trong lòng mọi người nghĩ thế nào.

Có lẽ là sẽ cảm thấy rất đáng tiếc cho ta.

Chưa ăn gì mà lại uống nhiều rượu như vậy, ta không thể nào mà không say, bước đi cũng có phần lảo đảo. Chợt nghe tiếng Viêm đuổi theo từ phía sau, đưa tay giữ ta lại.

“A Húc, ngươi nói rõ ràng xem nào. Ngươi muốn thành thân?”

Ta đẩy hấn ra. Nhưng Viêm lại càng giữ chặt lấy ta, tra hỏi: “Là nhà nào? Việc hôn sự đã định rồi sao? Nếu như vẫn chưa định, không, cho dù là đã định đoạt, ta cũng có thể...ta có thể lấy...”

Ta ra sức đẩy hấn, nhào đến một lan can, há miệng nôn thốc. Không có gì trong bụng, nôn ra đều là nước chua, rơi xuống dưới lầu, ngay lập tức liền có tiếng chửi bậy vang lên. Khách nhân nào đó vô tội bị ta nôn lên đầu, nổi giận lật tung cái bàn, xem ra là muốn tìm lên lầu làm cho ra lẽ.

Ngược lại ta còn cười hi hi. Viêm nổi trận lôi đình, kéo ta đi xuống cầu thang bên kia, đi vào hậu viện của tửu lầu.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Láy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 55

Xuân Phong Đắc Ý là nhà lâu có quy mô rất lớn, ở hậu viện có đến mười mấy sương phòng độc lập, vòn quanh là những khe suối nhỏ, khung cảnh trông rất tao nhã. Trong lúc đầu óc còn u mê thì ta đã bị Viêm kéo đến nơi này, bên tai thoáng nghe tiếng ca kỹ đàn hát, còn ngửi thấy hương hoa nhàn nhạt, tinh thần thực rất thoải mái nên có chút buồn ngủ.

Hoắc Viêm đỡ ta ngồi xuống ghế đá ở trong sân, lại bảo gã sai vặt mang nước tới, giúp ta súc miệng rửa mặt. Ta nôn lên khắp người của người khác, còn người mình thì lại rất sạch sẽ, không khỏi bật cười không ngừng.

“Đừng cười.” Hoắc Viêm nắm lấy tay ta, ra sức lắc, “Ngươi cười đến sắp khóc rồi. Đừng cười!”

Ta thu lại tiếng cười, bực mình đẩy hấn ra, “Ngươi thật là phiền, ta không cần ngươi lo!”

“Ngươi muốn đi đâu?”

“Về nhà.” Ta lờ mờ mắt nhìn hấn, lảo đảo đứng lên.

Hoắc Viêm đứng dậy đỡ ta, “Sau khi về nhà thì thế nào, nghe theo chủ ý của người thân mà thành thân sao?”

“Thành thân thì thành thân. Tuổi của ta cũng không còn nhỏ.” Tay ấn nhẹ vào huyệt thái dương.

“Người kia là ai? Có phải là người ngươi thích không?”

Ta bật cười nói: “Ta không thích hấn, hấn cũng không thích ta. Người thích thì không thể lấy, người phải lấy lại không thích. Con mẹ nó, thật chẳng ra làm sao?”

Hoắc Viêm lại kéo lấy tay ta, vội nói: “Ngươi có thích ai sao? Là ai?”

Ta đẩy hấn, “Không liên quan đến ngươi. Đây, đừng có kéo tay ta mãi thế, ta phải về nhà. Đầu năm nay, nhân duyên thật chẳng ra làm sao, Nguyệt lão chính là cái chày gỗ...”

Một hơi thở ấm áp khẽ lướt qua mặt, ta bất giác hơi nghiêng mặt đi, cảm giác có một thứ mềm mại gì đó chạm lên tai.

Mất một lúc lâu, ta mới kịp nhận ra mình vừa gặp phải chuyện gì, ngay lập tức liền phẫn nộ vô cùng. Dù rằng ta sống đã mười tám năm, vào Nam ra Bắc cũng không ít, nhưng bản chất vẫn rất đơn thuần. Bình thường ngoài trừ việc hơi thân mật với các sư huynh, cũng từng bị Phong Tranh kéo tay, thì việc bị một người chưa mấy thân thuộc đụng chạm như vậy, vẫn là lần đầu tiên.

Ngay lúc ta nghĩ nên đá hấn một cước, đấm một quyền, hay là dứt khoát cắn lại một phát, thì cảm giác ấm áp đó liền rời đi.

Lúc này, ta liền tỉnh rượu hết phân nửa.

Bỗng nhiên, gương mặt của Hoắc Viêm cách ta rất gần, gần đến nỗi ta có thể đếm được lông mi của hắn. Tay của tên khốn này còn ôm ngang hông của ta, thân thể hai người chúng ta kề sát vào nhau.

Hoắc Viêm, nghe đâu là cháu đích tôn của trưởng tử dòng chính thuộc vọng tộc Hoắc gia ở Giang Đông. Hoắc gia là vọng tộc, con cháu đọc sách cũng nhiều, nhưng lại không có ai ra làm quan. Những năm gần đây, mỗi năm hắn đều vào kinh ở mấy tháng, sống phóng túng, chơi bời lêu lổng, nhưng vì là công tử văn nhã, cho nên rất được các cô nương thanh lâu yêu thích.

Nhớ đến việc này, tay ta liền đánh lên mặt hắn, “Muốn chết, dám ăn đậu hủ của lão tử!”

Hoắc Viêm nhanh nhẹn bắt lấy bàn tay đang vung lên của ta, nét mặt thâm tình chợt chuyển thành một nụ cười gương.

“Ngươi nha... còn chưa tỉnh rượu sao? Vậy cũng tốt. Nếu ngươi mà tỉnh, thì những lời này ta thật không biết phải nói với ngươi thế nào. A Húc, ta biết đây không phải là tên thật của ngươi, ta cũng không biết rốt cuộc ngươi là thiên kim nhà ai. Ta cũng chưa từng nhìn thấy một nữ tử nào như ngươi. A Húc, ta thích ngươi. Ta biết ngươi không muốn gả đến nhà đó, vậy ngươi gả cho ta được không? Ta muốn cưới ngươi.”

“Ngươi... ngươi nói cái gì?” Ta dùng hết sức vùng ra, nhưng do say rượu nên không có sức, vẫn không thể thoát được.

Hoắc Viêm khẽ cười, nhắc lại lời vừa nói: “Ta muốn cưới ngươi.”

Ta nói: “Ngươi uống nhiều quá rồi.”

Hoắc Viêm cương quyết nói: “Ta không uống rượu. Ta muốn cưới ngươi.”

Ta lại nói: “Ngươi điên rồi à. Ta là nam nhân.”

Hoắc Viêm bật cười: “Hai năm trước ta đã biết ngươi là nữ hài tử, mọi người cũng đều biết. Ta muốn cưới ngươi.”

Ta lấy hết sức thoát khỏi hắn, “Ngươi điên rồi, nhất định là điên rồi. Ta sao có thể lấy ngươi? Ta chính là nam nhân nha.”

Hoắc Viêm vẫn ung dung nói: “Ta thích một nữ hài tử như ngươi, vui cười thông khoái, ngay thẳng mà phóng khoáng, rất đúng với khẩu vị của ta. Cho nên ta muốn cưới ngươi.”

Ta gấp đến nỗi lớn tiếng mắng: “Cút! Cút! Cút đi cho ta.”

Hoắc Viêm mỉm cười, tay hơi dùng sức, ta bị hắn kéo đến ôm ở trong lòng. Ta vùng vẫy muốn thoát, hắn lại cúi đầu muốn hôn ta. Ta tức giận nâng đầu gối, không chút do dự mà đá vào hạ thân của hắn.

Hoắc Viêm kêu đau một tiếng, bắt đắc dĩ buông ta ra, gập người ôm bụng.

“Ngươi... ngươi cũng quá tàn nhẫn rồi!”

Ta nhếch môi cười, “Ngay cả lão nương mà ngươi cũng dám động vào, phé là còn nhẹ!”

Hoắc Viêm nhăn mày cười khò, vẫn lên tiếng nói: “Vậy ngươi nói cho ta biết, rốt cuộc ngươi là ai? Biết ngươi đã hơn ba năm, ít nhất cũng nên biết tên thật là gì.”

“Tên của nàng, sợ là ngươi không có tư cách để biết.”

Một câu này, tuy rằng thanh âm không lớn, nhưng lại như tiếng sấm bên tai, khiến cả hai người chúng ta đều kinh hãi.

Ta nhận ra giọng nói này, bởi vì mấy ngày trước vẫn cùng người này gặp mặt. Vì thế mà một nửa hơi rượu còn sót lại cũng nhanh chóng bay mất, hoàn toàn thanh tỉnh.

Bên dưới gốc tùng kia, Tiêu Chính một thân thường phục, cùng với một người khác đang từ từ bước tới. Trên gương mặt hắn vẫn là nụ cười như có như không, khiến cho ta sợ hãi đến nỗi lông tóc đều dựng đứng.

Đợi đến lúc ta nhìn thấy rõ ràng người đi theo phía sau hắn, chút khí lực còn lại cũng không còn.

Về mặt của Phong Tranh lúc này có thể so sánh như hận không thể rèn sắt thành thép, cảm giác như đang kiềm nén cơn tức giận, môi mím chặt.

Tiêu Chính phe phẩy quạt giấy trong tay, nhẹ nhàng khẽ cười một tiếng. Đầu gối của ta liền run lên không ngừng, run run quỳ lên mặt đất.

“A Húc, ngươi...” Hoắc Viêm kinh ngạc, muốn đến đỡ ta.

Tiêu Chính thu quạt lại trong tay, bước đến trước mặt ta, cúi người, vờn tay đến.

Ta nhìn hai bàn tay ở trước mắt, mồ hôi lạnh túa ra, cắn răng đặt tay vào trong tay hắn.

Tiêu Chính đỡ ta đứng dậy. Hắn cũng không buông ta ra, tay kia thì thân mật phủ bụi trên đầu gối ta.

“Đi ra ngoài chơi thì cũng được, nhưng sao còn uống rượu, còn để cho tên háo sắc kia cợt nhả.”

Giọng nói của hắn nhẹ nhàng bình thản, dường như còn có một chút yêu chiều, giống như đang trách cứ đứa trẻ bướng bỉnh của nhà mình. Lúc này, ta chỉ cảm thấy lông tóc đang từng chút từng chút dựng đứng cả lên.

“Ta...” Rượu phủ đầy trong đầu óc khiến ta không biết phải nói gì cho đúng, “Tiểu nữ biết sai rồi.”

“Sau này đừng như vậy.” Tiêu Chính khẽ cười, trên gương mặt thanh tú có một chút nét hiền từ dịu dàng.

Ta bình tĩnh đứng ở trước mặt hắn, nhưng trong lòng thì căng thẳng đến độ nhịp tim đập nhanh như đang chạy bảy tám mươi dặm.

Lúc này, Tiêu Chính mới đưa mắt nhìn Hoắc Viêm, lên tiếng hỏi: “Ngươi là người ở đâu?”

Ta nói: “Vị này là...”

“Ta không có hỏi nàng.” Tiêu Chính liếc mắt nhìn ta cảnh cáo.

Đối với người đã quen đứng ở trên nhiều người, lời nói cử chỉ đều tỏa ra một luồng khí thế cao ngạo mà không ai sánh được. Hoắc Viêm khẽ cau mày. Ta nghĩ hắn không phải là kẻ ngu ngốc, cho dù đoán không ra thân phận của Tiêu Chính, nhưng cũng biết đây là người không thể xem thường.

Ta âm thầm ra hiệu cho Hoắc Viêm. Hoắc Viêm khẽ nhìn ta, sau lại chấp tay có lễ với Tiêu Chính: “Tại hạ là Hoắc Viêm.”

“Người Hoắc gia?” Tiêu Chính hơi khép mi, “Danh môn thế gia, sao lại dạy dỗ ra một tên háo sắc như vậy?”

Ta thấy lời này của Tiêu Chính nói rất đúng.

Hoắc Viêm từ tốn đáp lời: “Công tử, đối với vị cô nương này ta thật sự yêu mến, cũng là thật tâm muốn lấy nàng. Tuy rằng trong lúc nhất thời không thể kiểm lòng, nhưng hiển nhiên ta sẽ chịu trách nhiệm đến cùng.”

Ta hung hăng bắn một cái liếc mắt về phía hắn. Trước kia sao không nhận ra tên tiểu tử này lại là người tự mình đa tình như vậy chứ?

Tiêu Chính mỉm cười thâm ý.

Tuy rằng trước đây trên gương mặt của hắn luôn là nụ cười như có như không, thỉnh thoảng cũng biết cười một chút, nhưng mà chưa từng có khi nào lại cười như lúc này, nụ cười khiến cho người ta phải lạnh óc.

Hắn chậm chậm nói: “Hoắc công tử, ta đã nói, khuê danh của vị cô nương này, ngươi không có tư cách để hỏi. Cửa hôn nhân này, ngươi lại càng không xứng. Nếu như vị cô nương đây không so đo với hành động cợt nhả vừa rồi của ngươi, ngươi nên nhanh chóng rời khỏi đây. Nếu cứ tiếp tục làm phiền, đừng trách ta sao không khách khí.”

“Ta không so đo!” Ta sợ tới mức ra sức ra hiệu bằng mắt với Hoắc Viêm.

Hoàng đế muốn ngươi lần đi, ngươi còn không thể dùng hai chân để đi. Bảo vệ mạng quan trọng hơn, mặt mũi là thứ yếu, nhanh chóng chạy đi thôi.

Hoắc Viêm xưa nay cao ngạo, đây cũng là lần đầu bị người khác sai khiến như vậy, vẫn còn vài phần khí thế. Hắn lại kéo ta đến nói: “Đi cùng với ta. Ta đến nhà ngươi cầu thân.”

Ta vội vẫy ta hắn ra: “Ngươi đừng có điên. Đi nhanh lên đi, ngay hôm nay liền rời khỏi kinh thành về nhà!”

Hoắc Viêm vẫn còn do dự, hết nhìn ta lại nhìn Tiêu Chính.

Tầm mắt của Tiêu Chính từ Hoắc Viêm dời sang người của ta, hỏi: “Thụy Vân, nàng có bằng lòng gả cho hắn không?”

Nói đùa gì vậy? Cả người ta lạnh run, vội vàng nói: “Ta không muốn, một chút cũng không muốn!”

Nét mặt của Hoắc Viêm rất bi thương, “A Húc...Thụy Vân?”

Ta không đành lòng nhìn hắn, quay mặt đi.

Hôm nay đúng là trời giáng hoa đào đè chết người. Không đúng thời điểm, không đúng người, tất cả đều là một đồng rỗi núi.

Cuối cùng Phong Tranh cũng không nhịn được mà tiến đến nói với Hoắc Viêm: “Công tử, xin thất lễ, công tử nhà ta có chuyện muốn nói với vị cô nương này, thỉnh người rời đi.”

Hoắc Viêm vẫn còn lưu luyến nhìn ta: “A Húc...”

Ta khẽ thở dài, lắc lắc đầu, không nhìn hắn.

Hoắc Viêm đành phải rời đi, hắn đi được hai bước, lại đứng lại, quay đầu nói: “Bất cứ khi nào thay đổi chủ ý, vẫn có thể đến tìm ta.”

Phong Tranh lần nữa ra về tiễn người. Hoắc Viêm nâng bước rời đi.

Hiện tại, ta mới thở phào nhẹ nhõm. Lại bất chợt nhận ra, tay phải của ta vẫn còn bị Tiêu Chính giữ ở trong tay. Bàn tay ta lạnh buốt, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, tương phản hoàn toàn với bàn tay ấm áp khô ráo của hắn.

Ta muốn đem tay rút khỏi tay hắn. Tiêu Chính nhận ra, lại càng nắm chặt. Ta không dám động, đành phải thuận theo hắn.

Ánh mắt của Phong Tranh có chút dao động, chỉ lên tiếng nói, “Hạ quan đi tiễn Hoắc công tử.”

Hắn vừa đi, trong sân viện chỉ còn hai người ta và Tiêu Chính. Những sương phòng ở gần đó đều đóng chặt cửa, ngay cả tiếng hát của ca kỹ mới vừa rời cũng không còn nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Láy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

Ta cúi đầu đứng yên, không dám động.

Tiêu Chính trầm mặc một lúc lâu rồi mới lên tiếng, “Cha nàng đã nói?”

Ta biết hắn đang nhắc đến việc gì nên gật gật đầu.

“Nàng không muốn tiến cung?”

Lão đại, vấn đề này người muốn ta trả lời thế nào đây? Nếu ta nói không muốn, người nhất định sẽ không vui. Nhưng ta chán nản ra sao, lại đi uống rượu giải sầu thế nào, người đều nhìn thấy tận mắt. Nếu ta nói ta nguyện ý, người sẽ tin à?

Ta chỉ đành không nói lời nào.

Dường như Tiêu Chính khẽ thở dài, hay là ta đã nghe nhầm. Hắn lại cầm lấy tay ta như trước, nhẹ giọng hỏi: “Người vừa rồi chính là người nàng thích sao?”

Vấn đề này, ta lại càng không biết trả lời ra sao! Nếu ta nói thích, người sẽ nói ta và Hoắc Viêm đúng là một đôi gian phu dâm phụ, sau đó sẽ cho hắn một đao lia đời; còn nếu ta nói không thích, người lại càng xem Hoắc Viêm là một tên háo sắc, dám cả gan trêu ghẹo Hoàng phi tương lai, cũng là một đao lia đời. Ta thật sự không biết phải nói thế nào cho đúng.

Vì thế ta lại không nói gì.

Tiêu Chính mỉm cười, nói: “Nàng không nói, ta biết phải làm thế nào?”

Ta nuốt nước miếng, thận trọng lên tiếng: “Bệ hạ... tên Hoắc Viêm đó là bằng hữu nhiều năm của tiểu nữ. Có lẽ hôm nay hắn hơi quá chén, cho nên có chút không được tỉnh táo. Kính xin bệ hạ bỏ qua cho hắn. Dù sao... dù sao khi trở về ta cũng sẽ giáo huấn hắn một trận.”

Tiêu Chính cười nói: “Lại còn bao che đến thế này.”

Đầu của ta càng cúi thấp hơn.

Sau một khắc yên tĩnh, lại chợt nghe thấy tiếng nói của Tiêu Chính cất lên: “Ta biết nàng không muốn tiến cung. Nếu nàng yêu thích người vừa rồi, vậy cứ cùng hắn rời đi, ta tứ hôn cho hai người.”

Ta liền ngạc nhiên không thôi, ngẩng đầu, cất cao giọng hỏi: “Ngài nói gì?”

Tiêu Chính nhẹ nhàng mỉm cười, nhìn ta nói: “Cuối cùng cũng chịu ngẩng đầu lên rồi sao?”

Ta cũng không mấy để tâm, cẩn thận dò hỏi: “Lời vừa rồi của ngài là có ý gì?”

Tiêu Chính siết chặt bàn tay của ta một chút, hơi ngẩng đầu, chậm chậm nói: “Ta nói, nếu nàng muốn cùng người đó bỏ trốn, ta sẽ tác thành cho hai người.”

Ta vừa bực mình vừa buồn cười, “Bệ hạ, ta khi nào thì muốn cùng hần bỏ trốn?”

Nếu muốn cùng người khác bỏ trốn thì ta cũng không có cái gan làm ở ngay trước mặt của người nha.

Nhưng thật không ngờ là Tiêu Chính lại khẽ cười khi nghe câu này của ta, sau lại khuyên một câu: “Nàng vẫn nên cùng hần rời đi.”

Ta thật sự không thể hiểu được suy nghĩ lúc này của hần. Trong thiên hạ vẫn còn tồn tại một vị hoàng đế, mà có thể mở lời khuyên một hoàng hoa khuê nữ nên cùng nam nhân bỏ trốn? Người hoàng gia các người, không phải vẫn luôn dùng phẩm hạnh làm gương cho quốc gia hay sao? Người không khuyên ta nên tuân thủ nữ tắc, nên ngoan ngoãn ở nhà học thêu hoa, ngược lại còn khuyến khích ta nên bỏ trốn, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Ta nói: “Bệ hạ, tiểu nữ và vị Hoắc công tử kia không hề có tư tình, chắc chắn sẽ không cùng hần bỏ trốn.”

Tiêu Chính nghiêng đầu nhìn ta, “Vậy vừa rồi nàng nói nàng có người trong lòng. Là ai? Ta tứ hôn cho các người.”

Ta dở khóc dở cười nói, “Bệ hạ, không phải ngài cũng uống rượu say rồi chứ?”

Tiêu Chính nhẹ cười, rót cuộc cũng thả tay ta ra. Ta nhanh chóng lui bước về phía sau.

Tiêu Chính nhìn ta, sau một lúc lâu mới nói: “Dù rằng ép buộc tiến cung, ta cũng muốn cả ngày nhìn thấy sắc mặt của nàng. Thế là đủ.”

Trong một phút, mồ hôi lạnh lại toát ra. Vạn tuế gia à, nghe thử lời người vừa nói đi. Trong thiên hạ này, hỏi có ai dám tỏ thái độ cho người nhìn chứ!

Phong Tranh sau khi tiễn Hoắc Viêm xong thì trở về. Hần thấy ta ở cùng với hoàng đế cũng không xảy ra chuyện gì, thần sắc có chút dịu đi, kính cẩn nói: “Bệ hạ, thời gian cũng không còn sớm. Cũng nên trở về rồi, Thái hậu lại lo lắng.”

Tiêu Chính gật đầu.

Ta nhìn thấy hần muốn rời đi, trong lòng nhẹ nhõm, còn muốn quỳ gối tiễn hần.

“Không cần.” Tiêu Chính khoát khoát tay, “Thụy Vân, những lời vừa rồi của ta, nàng nên cẩn thận suy nghĩ. Ta cho nàng thời gian ba ngày. Nếu đã nghĩ thông suốt, muốn cùng hần rời đi, ta sẽ nói giúp với cha nàng.”

Ta ngo ngắc không hiểu, mù mờ nhìn bóng lưng Tiêu Chính rời đi.

Sau khi trở về nhà, ta cứ suy đi nghĩ lại, cảm thấy chuyện này thật sự rất kỳ lạ, hiện tại không biết phải nên làm thế nào.

Mất thấy hai ngày đã trôi qua mà khắp nơi đều là tình hình gió êm biển lặng, ngay cả trong hoàng cung cũng không truyền ra chút tin tức gì. Ta nhìn đến ngày thứ ba, cuối cùng cũng không chịu được nữa, đành đi tìm cha ta, nói ra toàn bộ sự việc để xem ông nghĩ thế nào.

Cha vừa nghe nói, ta mặc nam trang trốn ra ngoài cùng nam nhân uống rượu, ông liền bày ra tư thế muốn một chương đánh chết ta. Ta nhanh chóng nhảy cóc qua đoạn bị Hoắc Viêm sàm sỡ, nói thẳng đến chuyện gặp phải hoàng đế.

Cha vừa nghe ta nói đến hoàng đế, liền kinh ngạc hỏi: “Ngài nói muốn cho con đi?”

Ta gật đầu, lại vội nói thêm: “Con nói con cùng người bằng hữu kia không có tư tình. Bệ hạ lại hỏi con thích ai, sẽ giúp con tứ hôn.”

Cha ta đứng lên, sắc mặt rất chuyên tâm suy nghĩ, đi lòng vòng ở trong phòng.

Ta thấp thỏm nhìn ông đi qua đi lại, một lúc liền thấy chóng mặt: “Cha thấy, rốt cuộc thì Bệ hạ có ý gì?”

Cha ta liền đứng lại, quay đầu nhìn ta ra lệnh: “Con nhanh đi thu dọn đồ đạc đi.”

“Gì cơ?” Ta kinh hãi nói, “Cha xem những lời đó là thật?”

“Quân vô hí ngôn. Ngài đã nói như vậy, tức là đã tha cho con một mạng. Chẳng lẽ con thật muốn tiến cung?”

“Đương nhiên không muốn. Nhưng giữa con với tên Hoắc Viêm kia cao lắm chỉ có tình nghĩa huynh đệ, hần là một tên phong lưu, nếu phải là hần thì con tình nguyện tiến cung thì hơn.”

Cha ta nghiêm túc nói: “Ta cũng không yên lòng để con đi với tên họ Hoắc kia. Con mượn danh nghĩa cùng hần rời đi, ra khỏi kinh thành thì đi tìm sư phụ của con! Việc này không cần phải nói với người khác, chỉ cần từ biệt với nương. Đêm nay rời đi!”

“Nhưng mà...”

“Bớt nói nhảm!” Cha ta hét lớn, “Nói con đi thì phải đi!”

Ta liền ngồi bật dậy, chạy về viện của mình.

Nhũ mầu và nha hoàn nhìn thấy sắc mặt hốt hoảng của ta thì nghĩ rằng ta lại bị cha quở mắng, dường như cũng không còn thấy quá khác lạ.

Ta nhớ lại dáng vẻ nghiêm túc của cha, trong lòng rất là khó hiểu, nhưng cũng không dám trì hoãn một phút, đóng cửa phòng lại, nhanh chóng tự mình thu dọn một vài bộ y phục bình thường. Ngăn phiếu có đóng dấu của vương phủ, không dám dùng nên đành lấy hết số bạc vụn.

Buổi tối khi ăn cơm, sắc mặt của tất cả mọi người đều bình thường. Cha chỉ đưa mắt nhìn ta một lúc, cũng không hề nói gì. Mấy người đi nương vẫn ăn mặc xinh đẹp như trước, Văn Tinh cùng Tam muội, Tứ muội nói chuyện, hồn nhiên vui vẻ, nương vừa gấp thức ăn cho ta vừa cảm râm cái thói kén ăn của ta. Đệ đệ lại leo lên đầu gối của ta ngồi, vừa sai ta gấp rau, vừa đòi ăn cái này, lại không muốn ăn cái kia.

Trong lòng ta rất đau, khóe mắt cay cay.

Trước kia ta luôn muốn rời khỏi ngôi nhà này, muốn bay đi như con chim nhỏ, tự do tự tại. Nhưng lúc này, khi thật sự phải ra đi, ta mới cảm nhận được sự ấm áp hòa thuận ở nơi này, khiến cho người ta phải lưu luyến.

Nương buồn bực nhìn ta, “Sao vậy? Không muốn ăn khổ qua, vậy thì đừng ăn. Sao mất lại đồ thế?”

Ta vội kiềm nén, gấp một đĩa lớn khổ qua nhét vào miệng: “Ăn. Con ăn.”

Cha ta nhìn thấy, chỉ cúi đầu yên lặng uống canh.

Buổi tối, khi mọi người đã nghỉ ngơi, ta lặng lẽ đi tìm nương.

Thanh Di nhẹ bước lui ra ngoài, cẩn thận đóng kỹ cửa sổ.

Ta kính cẩn quỳ xuống.

Nương ngăn người nhìn ta: “Con muốn rời đi?”

Cánh mũi liền chua xót, nước mắt cứ thế mà chảy ra.

Nương đỡ ta ngồi dậy, ôm chặt lấy ta, “Cha con vừa rồi tới đây, đã nói qua với nương. Con đi cũng tốt, dù sao vẫn tốt hơn ở lại.”

Ta ôm lấy bà, không còn có thể kiềm lại, để mặc cho mình khóc lớn: “Nương, nữ nhi không biết khi nào mới có thể trở về. Nữ nhi không thể hiếu thuận với người.”

Nương giữ lấy gương mặt của ta ở trong tay, cẩn thận nhìn ngắm: “Đường Vũ, lòng nương thật sự rất áy náy. Con từ nhỏ đã ở bên ngoài, trải qua biết bao nhiêu khổ sở, vậy mà nương vẫn không có chăm sóc cho con. Hiện tại con phải rời đi, nương nghĩ con là đứa bé giỏi giang, đi ra ngoài nhất định có thể sống tốt; lại nghĩ, dù thế nào con cũng là quận chúa, vậy mà chưa từng có một ngày sống như kim chi ngọc diệp.”

Ta nở nụ cười, “Nương, nơi ở của sư phụ có chút hẻo lánh, nhưng cũng không phải là nơi thâm sơn cùng cốc. Hiếm khi thấy hoàng đế có lòng chịu tha con đi, đây chính là ân huệ to lớn.”

Nương không nói gì, chỉ có nét bi thương và ưu sầu là càng ngày càng thấm đẫm trong ánh mắt. Bà hơi động khóe môi, dường như muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng vẫn không nói.

Ta cầm lấy tay bà: “Tối nay nữ nhi phải rời đi. Nương và cha nhớ bảo trọng. Đợi khi phong ba trôi qua, con sẽ trở về thăm nương.”

Nương vẫn không nói chuyện, chỉ ôm mặt rơi lệ.

Ta dập đầu với bà, rồi xoay người đi ra ngoài.

Thanh Di đứng ở bên ngoài, lo lắng nhìn ta.

Ta nói với nàng: “Chăm sóc tốt cho nương ta.”

Thanh Di gật đầu, “Quận chúa cũng phải bảo trọng.”

Ta yên lặng đi về phòng mình, đổi lại bộ y phục dân thường, lưng mang bọc đồ.

Ánh trăng bên ngoài ngày càng sáng tỏ, soi sáng cả một tiểu viện giữa đêm khuya. Một bóng người cao lớn đứng lặng ở trong sân, đó là lão cha thân ái của ta.

Cha ta đứng chấp tay sau lưng, nhìn ta đánh giá một hồi, sau đó mới gật đầu vừa ý, “Bạc có đủ dùng không?”

“Đã đủ rồi.”

“Con cười Truy Phong của ta mà đi, sức vó của nó rất nhanh. Con ra khỏi thành thì đừng quay đầu lại, nhanh chóng rời đi. Cứ ở lại chỗ sư phụ con, nếu ta không gửi thư cho con, thì cũng đừng trở về. Có biết không?”

Ta gật đầu, trong lòng lại càng bất an.

Cha ta lấy ra một phong thư giao cho ta: “Khi nào gặp sư phụ nhớ trao thư này cho ông ta.”

Ta đem thư cất kỹ, sau đó cũng dập đầu với ông.

Cha ta thở dài, giọng cười một tiếng, “Không nghĩ kết cuộc vẫn là như vậy.”

Ta nói: “Cha, người đừng quá lo lắng. Hoàng đế chịu tha cho con một mạng, xem ra sự tình còn chưa đến tình trạng không thể hóa giải.”

Cha ta lắc đầu, cũng không nói gì, chỉ phát tay ý bảo ta rời đi.

Ta chạy tới chuồng ngựa, dắt Truy Phong, rời khỏi Vương phủ từ cửa sau.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Láy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Tuy rằng vẫn chưa đến thời gian giới nghiêm, nhưng trên đường lớn đã không còn nhiều người qua lại. Ta cười Truy Phong đến cửa khách điểm mà Hoắc Viêm thuê trọ.

Ta tìm thấy hắc rất dễ, lão huynh này vẫn còn chưa ngủ, đang ngồi uống rượu ngay gần cửa sổ lầu hai, trông đáng vẻ đang rất bi thương.

Ta thấy bốn bề đều vắng lặng nên lặng lẽ bước đến vỗ vai hắc.

Hoắc Viêm nhìn thấy ta, hai mắt phát sáng, há mồm định gọi. Ta liền lấy tay bịt kín cái miệng của hắc.

“Nhỏ giọng một chút. Ta tới cứu mạng của ngươi. Ngươi hiện tại nhanh thu dọn đồ đạc, cùng ta rời đi. Chúng ta rời khỏi thành ngay trong đêm.”

Ánh mắt Hoắc Viêm khẽ ngưng đọng, rồi gật đầu. Hắc chỉ có điểm này là tốt, người dù không thông minh nhưng được cái rất biết nghe lời, còn rất tín nhiệm ta.

Cửa thành đã khóa từ lâu, ta lấy lệnh bài của cha cho vệ binh xem. Vệ binh vừa nhìn thấy chữ ‘Ngự’, liền lập tức vô cùng cung kính với ta, mở cửa nhỏ cho chúng ta ra ngoài.

Đợi đến khi ra khỏi cửa thành, Hoắc Viêm mới run rẩy nhìn ta hỏi: “Sao ngươi lại có lệnh bài của Ngự vương?”

Ta nhe răng cười với hắc, “Sao hả? Ngươi trên gheo quận chúa của Ngự vương, bản thân ngươi còn không biết?”

Lúc này cảm của Hoắc Viêm liền xệ xuống. Ta biết biểu cảm này của hắc không phải vì hắc có ý kiến gì với cha ta, mà là hắc không ngờ thân phận của ta lại cao như vậy.

Ta nói: “Nói thật với ngươi, vị công tử trẻ tuổi ngày ấy ngươi gặp phải chính là đương kim Thánh thượng. Ta vốn dĩ phải vào cung làm tiểu lão bà của hắc, hắc thấy ngươi dám cợt nhả với ta, đã có ý muốn giết ngươi. Ta đến mang ngươi ra khỏi thành.”

Lập tức sắc mặt của Hoắc Viêm liền vàng như màu đất. Ta đã sớm biết, lá gan của tên này thật không lớn.

Ta vỗ vỗ vai hắc, an ủi: “Yên tâm, ta đã cầu xin bệ hạ. Ngươi cứ về nhà, chăm chỉ đóng cửa đọc sách.”

Mất hơn nửa ngày, Hoắc Viêm mới tìm lại giọng nói của mình: “Còn ngươi thì sao?”

Tất nhiên ta không thể nói với hắc chuyện ta muốn đi tìm sư phụ, chỉ nói: “Ta đến một nơi khác trú ngụ, ngươi không cần lo lắng cho ta.”

“Sao không đi cùng ta?”

“Nghĩ đi đâu vậy?!” Ta lại nói, “Đường đường là quận chúa, sao ta có thể bỏ trốn cùng ngươi!”

“Đợi một chút.” Hoắc Viêm chợt kêu lên, “Người kia, người có quen không?”

Ta quay đầu lại, lơ mơ nhìn thấy một dáng người cao gầy đang dắt ngựa ra khỏi tường thành.

Sắc mặt Phong Tranh trầm tĩnh như nước, yên lặng nhìn ta.

Ta bị hắn nhìn như vậy thì có phần luống cuống. Mỗi ngày Phong Tranh đều ở bên cạnh hoàng đế, khẳng định là việc này hắn cũng biết, bằng không cũng không đến nơi này chờ ta.

Phong Tranh đi đến trước mặt nhưng lại không nói lời nào.

Ta cũng đã quen với cái tính im lìm này của hắn, chủ động lên tiếng: “Người đến tiền ta?”

Phong Tranh gật đầu: “Bệ hạ đã cho phép.”

Ta cười khỏ: “Tốt nhất là hắn ta đừng đổi ý.”

Phong Tranh hơi liếc mắt nhìn Hoắc Viêm, “Người quyết định cùng hắn rời đi?”

“Làm sao có thể?” Ta liền nói, “Rời đi trước rồi tính. Hắn nhất định phải đi, nếu không sẽ không an toàn.”

Phong Tranh ừ một tiếng. Ngày đó, Tiêu Chính đã động sát tâm, mọi người đều nhìn ra được.

Ta có chút vui vẻ nhìn hắn: “Người đến tiền ta làm ta rất vui. Người trở về thay ta nói lời cảm tạ với hoàng thượng. Tuy rằng ta không rõ vì sao nếu không gả cho hắn thì phải rời khỏi kinh thành, nhưng dù sao hắn cũng thả cho ta một con đường sống, ta rất cảm kích.”

Ánh mắt Phong Tranh hơi dao động, nhưng cũng nhanh chóng trở lại bình thường, “Ta sẽ nói. Người nhớ phải bảo trọng.”

Hắn lại lấy ra đồ vật gì đó trao cho ta. Ta nhận lấy, vật được bọc trong một chiếc khăn tay, chính là thanh chủy thủ luôn không rời khỏi người của hắn.

“Vật quý giá như vậy, người cho ta?”

“Giữ lại làm kỷ niệm. Thanh chủy thủ này chém sắt như chém bùn, người mang theo phòng thân cũng tốt.”

Ta nghĩ dù không muốn cũng không thể nói không muốn, liền cắt thanh chủy thủ vào trong ngực áo.

Truy Phong hắt hơi một tiếng, có vẻ đã không còn kiên nhẫn, nó chậm chậm nhấc chân bước hai bước.

Ta nhẹ nhàng vuốt đầu nó, “Ta phải đi.”

“Được.” Phong Tranh nói, nhưng vẫn không nhúc nhích.

Ta đành hạ quyết tâm, xoay người rời đi. Quay đầu nhìn lại thấy hắn vẫn đứng ở nơi đó, thân người thẳng tắp, hắn lặng lẽ nhìn ta, sau đó mỉm cười. Ánh trăng trên cao soi rọi lớp áo bào xanh nhạt trên người hắn, cảm giác cả người hắn như đang tỏa sáng.

Ta không khỏi nhớ đến lần đầu tiên nhìn thấy Phong Tranh. Khi đó ta còn rất nhỏ, theo chân cha vào cung chúc thọ Thái Hậu. Tháng tám là mùa hoa quế, ta thừa lúc nhàn nhã không để ý, lẻ chân trèo lên cây quế hái hoa. Lúc này, dưới tàng cây có một tiểu thiếu niên áo xanh đang ngồi đọc sách. Ta cầm nhánh cây rung lắc hết sức, hoa quế rơi đầy lên thân của cậu bé kia. Hắn ngẩng đầu nhìn ta, khuôn mặt nhỏ xinh thanh tú, không hề tức giận, ngược lại còn mỉm cười.

Nhiều năm trôi qua, ta cũng chưa từng quên nụ cười kia. Chỉ là người thiếu niên đó từ lâu đã không nở nụ cười như vậy với ta. Hắn luôn xem thường ta, còn không thì là trách mắng, trong ánh mắt đã không còn vẻ dịu dàng.

Hiện tại giờ phút biệt ly gần kề, ta có thể lại nhìn thấy nụ cười này của Phong Tranh, có thể xem như là không oán không hối. *Hối ở đây là hối hận*

Ta cùng Hoắc Viêm thúc ngựa lao đi, bóng dáng của Phong Tranh cũng dần dần chìm vào bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Láy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Hai người chúng ta thúc ngựa đi suốt nửa đêm rồi mới cho ngựa dừng lại nghỉ ngơi một chút.

Lúc này bầu trời vẫn tối đen như trước, ánh trăng cũng lẫn trốn vào trong tầng mây, cả vùng ngoại ô không có một tia sáng. Cũng may đây là đường lớn nên sẽ không đến mức đi lạc.

Ta nhìn vào cột mốc ở hai bên đường, đưa mắt nhìn Hoắc Viêm nói: “Đến hừng đông là có thể ra khỏi địa phận của kinh thành, sẽ không còn gì nguy hiểm.”

Hoắc Viêm vừa nghe xong liền vui mừng, sau lại nghiêm mặt nói: “A Húc, ngươi đi cùng ta đi. Trưởng bối ở trong nhà ta đã không còn, cũng không có ai quản ta. Ta nhất định lấy ngươi làm vợ, cho ngươi một cuộc sống sung túc bình an.”

Ta mỉm cười, “Ngươi vẫn chưa từ bỏ ý định? Cái ý nghĩ muốn kết thân này, ngươi nên sớm bỏ đi. Ta chỉ xem ngươi là huynh đệ thôi.”

Hoắc Viêm ủ rũ, “Ngươi thật sự không để cho ta chút xú hy vọng nào.”

Giọng nói của ta cũng có phần dịu dàng hơn: “A Viêm, tâm ý này của ngươi làm ta rất cảm kích.”

“Cảm kích đến nỗi muốn lấy thân báo đáp không?”

Ta nắm tay thành quyền.

Hoắc Viêm vội kêu to: “A, nói giỡn thôi! Aizz, đùa một chút cũng không được.”

Ta nói: “Lão Hoắc, chẳng lẽ ngươi thấy ta giống như loại nữ nhân sẽ mỗi ngày ngồi ở nhà chờ ngươi trở về, sẽ nấu cơm sanh con cho ngươi sao?”

Hoắc Viêm cũng hiểu được, chỉ cười cười mà không hề đáp lại.

Dù sao cũng đang là mùa hè, cuời ngựa chạy suốt nửa đêm, người ta đã đầy mồ hôi, ta đưa tay vào trong ngực áo lấy khăn tay. Hiện tại trời vẫn còn tối đen, ta lần mò dùng khăn tay lau mặt, cảm thấy khăn này có mùi kỳ lạ, như là đã lâu không có giặt.

Cảm giác như chợt hiểu ra điều gì, ta lấy mũi lửa từ trong bọc hành lý, thấp sáng rồi soi lên chiếc khăn tay.

Đây đúng là không phải khăn tay của ta, hình như là vật Phong Tranh dùng để bọc chủy thủ. Trên khăn họa một gốc mai đỏ, nét bút đơn giản mà tinh tế. Có lẽ đã trải qua một thời gian lâu, màu đỏ của hoa mai đã chuyển sang màu đỏ sẫm, cảm thấy có chút quái lạ.

Hoắc Viêm bước đến nhìn xem, “Khăn này của ai? Còn có chữ viết trên đó nữa.”

Ta nhìn thấy ở phía góc trên của khăn đúng là có viết tám chữ: “Chỉ điều quy khung, Hải đường biệt chi”. *Điều giấy bay về trời, Hải đường xa rồi cảnh*

“Thật là kỳ lạ.” Ta nhìn chiếc khăn đến ngó ngán, “Sao lại cảm thấy có chút quen mắt.”

Hoắc Viêm bỗng nhiên nói: “Màu sắc của hoa mai này sao trông cứ như màu máu.”

Vừa nghe thấy lời này ta liền bừng tỉnh, ký ức nhanh chóng quay về.

Bắc Liêu quốc, tiểu viện, ta thêu khăn tay, hoa hải đường rụng khắp sân. Thì ra là chiếc khăn dính máu ngày đó bị ta bỏ đi, không ngờ lại biến thành thế này!

Bàn tay không kiềm được mà run nhẹ.

Hoắc Viêm lại ngậm nga đọc tám chữ trên, khẽ cười lắc đầu: “Chỉ điều quy khung, Hải đường biệt chi, thật sự là trời đất cách biệt, xa cách muôn trùng. Người viết ra những lời này, e là cũng giống ta, bi thương vì tình.”

Ta quay đầu hỏi: “Ngươi nói gì?”

Hoắc Viêm nghĩ là ta không nghe rõ, cẩn thận giải thích: “Là đang nói về hai câu này, ý nói đến tình cảnh chia lìa với người yêu thương. Khăn này ở đâu...”

Hắn vừa lên tiếng liền im bật, xem ra là đã đoán được.

Ta nhìn chằm chằm vào chiếc khăn, ánh mắt dường như có thể xuyên thẳng qua vật này.

Hoắc Viêm thử dò hỏi: “Người vừa rồi... chính là người ngươi thích?”

Ta không trả lời.

Xem ra Hoắc Viêm đã tự mình biết được đáp án, “Đoán chừng hắn cũng thích ngươi.”

Cánh tay của ta buông thõng xuống, mũi lửa rơi xuống đất, tắt ngấm.

Trong bóng đêm, ta có thể nghe rõ tiếng tim mình đang đập liên hồi, âm thanh kia như đang lấp đầy vành tai của ta.

Phong Tranh viết, Chỉ điều quy khung, Hải đường biệt chi. Hắn còn nói, muốn ta không nên thích hắn.

Hắn đã sớm biết chúng ta sắp phải chia lìa, kiểu người cứng nhắc im lìm như hắn nhất định sẽ không nói, lại chỉ biết viết hai câu thơ. Nếu như ta xem mà không hiểu thì sao? Hoặc ta không nhìn thấy thì sao? Cái tên ngu ngốc này!

Ta siết chặt lấy dây cương.

“A Húc.” Hoắc Viêm cẩn thận gọi ta một tiếng.

Ta nhỏ giọng nói: “A Viêm, ta không thể tiếp tục đưa ngươi đi. Hiện tại ngươi đã được an toàn, cứ theo đường lớn rời đi. Trời rất nhanh sẽ sáng, ngươi nên tận dụng thời gian trở về nhà đi.”

Hoắc Viêm hoảng sợ giữ lấy tay ta, “Còn ngươi thì sao? Đừng quên, nếu ngươi mà về, sẽ không thể thoát!”

Ta bình tĩnh vùng tay khỏi hắn: “Ta không thể cứ rời đi mà vẫn không hiểu rõ. Những lời hắn không nói, ta nhất định muốn hắn phải nói ra. Dù cho phải bằng bất cứ giá nào. Không phải chỉ là thổ lộ tâm ý?”

“A Húc!” Hoắc Viêm lớn giọng gọi, “Ngươi đừng hồ đồ! Nghe ta nói!”

Ta khẽ cười: “A Viêm, tên thật của ta là Lục Đường Vũ. Mấy năm nay lừa ngươi, ta vẫn luôn áy náy. Tổng quân thiên lý, chung tu nhất biệt *Tiễn người ngàn dặm, đến cùng vẫn ly biệt*. Sau khi từ biệt, nhớ phải bảo trọng.”

Hoắc Viêm còn muốn kéo tay ta, nhưng bóng đêm mờ mịt, ta nhanh nhẹn tránh đi, hắn chỉ nắm được hư không.

“A Viêm, nếu có duyên, ngày sau gặp lại!”

Ta quay đầu ngựa lại, vung roi, Truy Phong kêu một tiếng, lại phi như bay trên đường lớn. Hoắc Viêm ở phía sau lớn tiếng gọi ta, nhưng ta bỏ mặc.

Bên tai là tiếng gió gào thét, phía trước là bóng đêm vô chừng, lồng ngực lại đập liên hồi, vừa là cảm giác khẩn trương, vừa là cảm giác vui sướng như muốn bay lên cao.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Đến lúc trở về kinh thành, trời cũng đã sáng rõ. Ánh nắng đầu ngày bừng sáng như một tấm lụa vàng ấm áp, nhẹ nhàng bao phủ khắp nơi. Ta nhìn về nơi mà đêm qua ta cùng Phong Tranh cáo biệt, thì ra ở nơi đó còn có một gốc cây trúc đào, từng đóa hoa màu phấn trắng đang bung nở.

Ta vừa vào thành liền chạy tới Phong phủ, còn đang không biết lấy lý do gì để tìm người, bất chợt đã nhìn thấy gã sai vặt Thường Thanh của Phong Tranh đang đi ra từ phía cửa hông.

“Thường Thanh.” Ta gọi hắn đến, “Công tử của ngươi có ở nhà không?”

Thường Thanh nhìn thấy ta, ngạc nhiên một hồi rồi cũng nói: “Bẩm quận chúa, công tử đã một đêm không về nhà, buổi sáng vừa trở về đã vội thay triều phục, lại đi ra ngoài.”

Ta lại hỏi, “Hắn có nói đi đâu không?”

“Là đi Ngụy Vương phủ, đến bái kiến Vương gia, còn muốn thay Hoàng thượng tuyên chỉ.” Thường Thanh trung thực nói, sau lại nhìn ta cười ám muội, “Quận chúa, nói không chừng là có chuyện tốt đến nhà. Thường Thanh ở đây chúc mừng quận chúa trước một tiếng!”

Ta giật mình suy nghĩ, chuyện gì thế này? Phong Tranh muốn thay Hoàng đế truyền thánh chỉ tứ hôn?

Nghĩ đến đây, ta lập tức quay đầu ngựa lại, chạy về hướng nhà mình.

Sắc trời vẫn còn sớm, dọc con đường bên ngoài cửa phủ cũng không có một ai. Lúc này cửa lớn của Vương phủ mới mở, có mấy hạ nhân ra vẩy nước quét sân.

Thị vệ ở trước cửa nhìn thấy ta từ bên ngoài trở về, vừa sợ hãi vừa nghi hoặc.

Ta nhảy xuống ngựa, hỏi: “Hôm nay có ai đến nhà?”

“Bẩm quận chúa, vẫn chưa có khách.”

Xem ra Phong Tranh còn chưa tới.

Ta nhắc chân bước vào trong sân. Chân trước vừa mới vào cửa, đã thấy cha ta cùng vị lão quân gia và hai quân sự khác cùng nhau đi đến cửa lớn.

Cha ta mặc bộ y phục hoàng thân, đầu đội bảo quan, từ trên xuống dưới đều rất chi long trọng. Mà không phải chỉ có mình ông, ngay đến vị lão quân gia kia cũng ăn mặc đặc biệt đúng mực.

Ta đang không biết thế nào, cha vừa nhìn thấy ta, thần sắc liền biến đổi, nổi giận quát một tiếng: “Khốn kiếp! Tại sao con lại trở về?”

Lão quân gia cùng hai quân sự cũng có sắc mặt kinh hoàng.

Ta càng lúc càng khó hiểu, nhỏ giọng nói: “Con nghe nói Phong Tranh muốn đến tuyên chỉ...”

Cha không đợi ta nói xong, từng bước xông đến, cầm lấy tay ta kéo ra ngoài, “Con chạy nhanh đi! Ra khỏi thành, có thể đi được bao xa thì đi!”

“Cha?” Ta kinh ngạc nói, “Tại sao...”

Lời nói còn chưa thốt ra ngoài, ta liền cảm giác ở dưới chân bỗng chốc có một con chấn động lạ.

Là tiếng bước chân, tiếng bước đồng nhất đều đặn, còn xen lẫn tiếng xe ngựa. Mới đầu chỉ là âm thanh nhỏ từ xa, nhưng rất nhanh đã là tiếng vang ầm ầm, khí thế cuồng đại từ hai đầu ngõ hẻm dần quán quanh Vương phủ.

Ta và cha đứng ở cửa lớn Vương phủ, trơ mắt nhìn hai đội cấm vệ quân mang theo gươm giáo đang xông đến từ hai phía, lại nghe lệnh nhanh chóng tản ra, cứ thế mà bao vây toàn bộ vương phủ.

Trên mặt binh sĩ không có một chút biểu cảm, đầu đội mũ sắt, giáp sắt dưới ánh mặt trời tỏa ra một luồng hào quang chói mắt.

Cha ta vươn tay kéo ta che ở phía sau của ông.

Bước chân của ta có phần loạn choạng, ta xoay người nhìn đoàn binh sĩ đang dần tách về hai phía, ở giữa có một người đang cưỡi ngựa đi tới, phía sau còn có một chiếc xe ngựa.

Ta ngay lập tức nhìn thẳng vào hắn. Gương mặt sắc nét đó được đắm chìm trong ánh nắng sáng rỡ, sắc xanh trên quan phục Binh Bộ Thị Lang tứ phẩm làm nổi bật thêm dáng người rắn rỏi oai hùng, lại tuấn tú phi phàm.

Người này, đêm qua ta vừa nhìn thấy hắn, thế nhưng tại sao bây giờ lại trở nên xa lạ như vậy, ta gần như đã không nhận ra.

Phong Tranh xoay người xuống ngựa, đi về trước hai bước. Ta bước ra từ phía sau lưng cha, trực tiếp đối diện với hắn.

Hắn vừa thấy ta, kinh hãi không thôi, sắc mặt cũng dần trắng bệch, quát lớn một câu: “Tại sao ngươi lại trở về?”

Ta mím môi, không nói được một lời.

Lúc này có một người chui ra khỏi xe ngựa, ngẩng đầu nhìn thấy ta, cũng vô cùng kinh ngạc.

Lại là hắn!

Liêu Trí Viễn đối diện với ánh mắt của ta, vẻ mặt hiện ra một chút áy náy. Hắn nghi hoặc đưa mắt nhìn Phong Tranh, lúc này Phong Tranh lại đang gắt gao nhìn chăm chăm vào ta, khớp hàm cắn chặt.

Lại thêm một nam tử trung niên râu dài, dáng vẻ gầy yếu bước xuống từ kiệu loan. Người này chính là vị huynh đệ còn lại cuối cùng của tiên đế, Trữ Vương Tiêu Mộ.

Trong tay Trữ Vương cung kính cầm một quyển trục màu vàng rực. Vật kia là gì, không cần nói cũng đã biết.

Cha ta vẫn không hề nhúc nhích, thân hình cao lớn của ông đứng ở cửa lớn, tựa như một ngọn núi muốn ngăn cản mưa gió cho gia đình này.

Nhưng ta có thể lờ mờ hiểu được, trận mưa to gió lớn lần này, sợ là ông không thể nào ngăn cản.

Cha ta thấp giọng hỏi: “Các người đưa Triệu gia đi đâu rồi?”

Phong Tranh vẫn nhìn ta không rời, cũng không nói chuyện. Trữ Vương đành thay mặt đáp: “Triệu lão tướng quân bệnh nặng không thể rời giường. Việc trong quân, đều có Triệu tiểu tướng quân thay quyền, Hồ phu ở trong tay hắn.”

Cha ta nhếch môi cười một tiếng: “Ta xác định lão Triệu sẽ không làm ra chuyện có lỗi với ta. Về phần nhi tử Triệu Lăng của hắn, tên súc sinh vô sỉ kia, không cần nói đến.”

Trữ Vương xấu hổ ho một tiếng, quay đầu nhỏ giọng gọi: “Phong Thị Lang?”

Phong Tranh như từ trong mộng tỉnh lại. Hắn nhìn Trữ Vương, rồi lại nhìn ta. Ta lạnh lùng quay mặt đi nơi khác.

Phong Tranh cứng ngắc lên tiếng: “Thình... Thình Trữ Vương điện hạ tuyên chỉ.”

“Đội đã!” Cha ta đưa tay ngăn lại, không quan tâm đến vẻ kinh ngạc của người khác, quay đầu nói với ta, “Vũ nhi, con đi vào.”

“Cha!” Ta kêu lên.

Ánh mắt thâm trầm của cha làm ta phải nuốt câu nói tiếp theo vào bụng. Giọng nói trầm thấp, còn có một chút dịu dàng, “Nữ nhi, bọn họ đến tịch biên. Con là nữ quyến, không cần phải nghe chỉ. Con đi vào trước, chăm sóc tốt cho đệ đệ muội muội.”

Ta chỉ cảm thấy có một con rét lạnh như băng đang từ đầu ngón tay lan tràn ra khắp cơ thể, “Cha, bọn họ... người...”

“Nữ nhi ngoan.” Cha mỉm cười từ ái với ta, lại đưa tay khẽ vuốt lên mái tóc ta.

Đã lớn như vậy rồi, mà ta chỉ thấy ông làm như vậy với Văn Tĩnh, mỗi lần nhìn thấy thế, trong lòng ta không biết có bao nhiêu là ngưỡng mộ. Hiện giờ, cuối cùng ông cũng vuốt tóc ta.

Cánh mũi lại cay cay, đôi mắt nóng lên, nước mắt rơi xuống.

“Đừng khóc.” Cha ta cười nói, “Cha con lớn lên trên lưng ngựa, nương con là nữ nhi nhà tướng, con là trưởng nữ của quân nhân, dù phải chịu khổ cũng không được đổ lệ! Nhanh đi chăm sóc nương của con, nơi này còn có ta.”

“Nữ nhi đã biết.” Ta nặng nề gật đầu, đưa mắt khẽ lướt nhanh qua Phong Tranh. Hắn và Liêu Trí Viễn đều ngo ngắc nhìn ta.

Ta bỏ lại một ánh mắt lạnh nhạt, không nói nửa chữ vô ích, cất bước đi nhanh về phía hậu viện.

Tin tức đã nhanh chóng đi vào hậu viện, đợi cho đến khi ta chạy tới thì nơi này đã hỗn loạn. Bọn hạ nhân kinh hoàng ôm châu báo chạy nhanh, nha hoàn và lão ma ma ôm nhau khóc lóc.

Nương ta đang trấn an đệ đệ, nhìn thấy ta chạy tới, thiếu chút nữa là đứng bật dậy, cũng nói cùng một câu: “Tại sao con lại trở về?”

Ta cười khổ, “Sao nương và cha lại khổ sở giầu con?!”

Nương ta rót nước mắt nói: “Hoàng đế thích con, có ý muốn tha cho con một mạng, cho nên mới để con rời đi trước. Nha đầu nghiệt này, tại sao lại chạy trở về!”

Ta khẽ cười, nói: “Hắn đúng là yêu thích con, thích đến nỗi muốn tịch thu nhà của con.”

Đệ đệ thấy nương khóc, vì thế mà cũng khóc theo. Hắn vừa khóc, Tam muội cùng Tứ Muội ở bên cạnh cũng khóc, mấy người di nương cũng vì thế mà rơi nước mắt.

Văn Tĩnh cũng xem như là còn tương đối bình tĩnh, nàng cầm lấy tay ta, lo sợ hỏi: “A tỷ, tại sao lại muốn tịch thu nhà, có chuyện gì xảy ra?”

“Hiện tại ta cũng không rõ. Cha đang ở bên ngoài nghe chỉ, sợ là chẳng mấy chốc cấm vệ quân sẽ vào đây.” Ta ôm đệ đệ đưa vào trong lòng Văn Tĩnh, “Nhị muội, ở trong nhà thì hai chúng ta lớn nhất. Muội che chở cho đệ đệ, một lát quan binh xông đến thì muội tránh ở phía sau ta.”

Văn Tĩnh tuy rằng sợ hãi đến trắng bệch, cả người run rẩy nhưng vẫn ôm chặt lấy đệ đệ không chút do dự: “A tỷ, tỷ yên tâm.”

Vừa nói thì một nhóm binh sĩ hùng hổ tiến vào, ngay lập tức bao vây lấy chúng ta. Nhóm nữ quyến hoảng sợ, nhao nhao hét lớn.

Tên lính đi đầu kiên quyết nói: “Nguy Vương cấu kết với giặc, âm mưu phản quốc, tội danh xác thực, tịch thu gia sản, trừng phạt tội nhân. Hiện tại trước tịch thu Vương phủ, giam giữ gia quyến nô bộc, chờ đợi xử phạt.”

Lời nói vừa dứt, các nữ quyến đều sợ hãi khóc to. Ta chỉ cảm thấy toàn thân rét lạnh, theo bản năng bảo hộ nương ở phía sau.

Nương lại đẩy ta ra, đi một bước về phía trước, sắc mặt tái nhợt cầm lấy tay ta.

“Vũ nhi, cha nương vô năng, không thể bảo vệ con.”

“Nương, người nói như vậy là sao?”

Nước mắt nương rớt xuống, từng chữ từng chữ buông ra: “Ta là trưởng nữ của Tĩnh quốc tướng quân, chính phi của Ngụy Vương, nhất phẩm cáo mệnh, há có thể nhục nhã cho binh sĩ động tay. Cha con đã không thể sống, vậy ta cũng không còn muốn sống. Con cùng đệ đệ muội muội, nếu có may mắn sống sót thì hãy sống cho tốt. Nếu như không thể, cũng phải chết có khí khái!”

Nương ta nói xong, thân mình liền ngã xuống, khóe miệng tràn ra một tia máu.

“Nương.” Trong phút chốc, ta gần như chết lặng, thảm thiết kêu to, nhào đến ôm lấy thân người mềm yếu của nương.

Nương nhìn ta, nước mắt rơi không ngừng, người còn muốn nói vài lời, hơi thở dần dập, rồi không còn cử động.

Ta ôm người, đỡ dần quỵ trên mặt đất, đầu óc đã hoàn toàn trống rỗng.

“Mẫu thân...” Văn Tĩnh ôm đệ đệ ngăn người. Di nương cùng mấy muội muội càng thêm hoảng sợ, khóc lớn không ngừng.

Binh sĩ đứng bên cạnh kinh hãi đứng ngây ra một lúc, sau lại nhìn thấy đệ đệ ở phía sau ta, lúc này mới cất được giọng: “Nam nữ quyền phải giam cách biệt, đưa tiểu thể từ lại đây.”

Văn Tĩnh sợ hãi ôm chặt đệ đệ. Một tên lính lao tới muốn bắt đệ đệ, tay còn chưa tới gần, ta đã rút chủy thủ đâm tới. Tên lính kia phản ứng nhanh nhạy, liền nhanh chóng tránh đi, những binh sĩ khác thấy thế đều rút đao lao đến.

Các nữ quyền hỗn loạn kêu la.

Liêu Trí Viễn từ ngoài tiến vào, nhìn thấy thế liền hét lên: “Quận chúa, đừng làm loạn!”

Ta bảo hộ đám người Văn Tĩnh ở phía sau, tay cầm chủy thủ ngang ngực, lạnh lùng nhìn tên đầu lĩnh kia cười nói: “Tại sao là ngươi tới bắt người? Cái tên mang binh đến đây đâu? Sao hả? Có gan đến tịch thu nhà, lại không có gan lặn ra đây?”

Người binh sĩ kia tỏ vẻ do dự.

“Quận chúa xin đừng kích động.” Cùng đi theo tiếng nói quen thuộc đó lại là một đoàn binh tiến vào như thác lũ, một dáng người màu lam từ sau đám người đó bước vào.

Ta nghe thấy tiếng kêu kinh ngạc của Văn Tĩnh.

Ta khẽ cười. Phong Tranh à Phong Tranh, người có thể không có lỗi với ta, nhưng người có thể không có lỗi với Văn Tĩnh sao?

Sắc mặt của Phong Tranh âm u như mang theo một lớp băng rét lạnh. Hắn nhìn thấy nương nằm bất động trên mặt đất, đôi mày nhíu chặt, quay đầu hỏi: “Sao lại thế này?”

Một tên quan văn cùng đến xét nhà, giả là thở dài: “Ngụy Vương phi lấy thân bồi táng phu quân, trinh liệt đáng quý.”

“Phi!” Ta nhíu mày cười: “Miệng đầy cứt chó!”

Phong Tranh ngoảnh đầu lại, nhìn thấy thanh chủy thủ trong tay ta, chính là vật mà đêm qua hắn vừa tặng ta, đôi đồng tử màu đen dường như có hơi dao động, nhưng lại rất nhanh đã bình lặng như cũ.

“Quận chúa, xin bỏ đao xuống. Tiểu thể từ phải giam cách biệt với nữ quyền.”

Đệ đệ gào khóc, “A tỷ, đệ không muốn đi!”

Ta cắn răng nói: “Đệ đệ của ta còn nhỏ, cần phải được nữ quyền trông nom. Mong rằng đại nhân châm chước.”

Văn Tĩnh vẫn khóc nức nở ở phía sau.

Phong Tranh im lặng không nói, tên quan văn kia lại kêu lên, “Gia quyền của tội thần vốn nên quy phục, sao còn dám cò kè mặt cả với quan binh. Quận chúa hồ đồ, chẳng lẽ các người cũng hồ đồ theo? Còn không nhanh đem thể từ Ngụy vương đến đây.”

Bây, tám binh sĩ giơ đao đi tới. Ta có thể cầm chủy thủ chống trả với hai người, nhưng địch đông ta yếu, căn bản là không ngăn được.

Đệ đệ bị bọn chúng nắm lấy thì hét ầm lên, Văn Tĩnh vừa ôm lấy đệ đệ vừa kêu: “Các người buông ra! Phong ca ca! Phong ca ca! Huynh không thể như vậy!”

Ta đang cùng hai binh sĩ giao đấu thì nghe thấy tiếng hét của Văn Tĩnh, cảm thấy như có một thanh đao nhọn hoắt đâm vào trong lòng, đau đớn vô cùng.

Văn Tĩnh, muội cũng đã nhìn lầm vị Phong ca ca này rồi. Thanh mai trúc mã là gì, kết cuộc cũng không hơn gì thế này đâu.

Ta nhìn thấy có một khoảng không, mạo hiểm nâng đao chém tới, hướng thẳng về phía tên lính đang giữ đệ đệ.

Ngay tại lúc này, Phong Tranh lại cử động thân mình, rút kiếm vung đến.

Hắn dám...

Đôi mắt rực lửa, ta xoay mũi đao, chùy thủ sắc bén nhắm thẳng vào lồng ngực của Phong Tranh.

Bên tai vang lên tiếng “Keng”, là âm thanh thanh kiếm của hắn chạm vào lưỡi đao của ta.

Sau đó, ta cũng không còn có thể nghe thấy một âm thanh nào khác. Văn Tĩnh hét to, đệ đệ gào khóc, toàn bộ đều hoàn toàn biến mất. Ta chỉ nhìn thấy Phong Tranh lùi lại hai bước, chân muốn đứng vững nhưng lại ngã quỵ trên mặt đất.

Hắn đau đớn ôm lấy ngực, nơi đó cắm chặt một thanh chùy thủ. Vật do chính tay hắn trao cho ta, hiện tại ta tự tay ghim nó vào trong lồng ngực của hắn.

Đám lính lao đến, kêu to một tiếng gì đó.

Dừng tay—

Phong Tranh gắng gượng nâng tay hết một câu, sau đó ta cảm thấy một hồi đau buốt từ phía sau gáy, trước mắt tối đen, không còn ý thức.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Láy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Từng chiếc lá trên cây táo to lớn nhẹ nhàng đong đưa trong gió. Trời xanh màu ngọc bích, mây trắng như tơ.

Gió nhẹ buổi ban trưa dường như rất biết cách làm ta buồn ngủ.

Ta chậm chậm ngồi dậy, xoa nhẹ hai mắt, lại nhìn khắp bốn phía.

Nơi này rõ ràng là hồ nước nơi từng gặp đội thương buôn!

Thời điểm này là lúc ánh nắng mãnh liệt nhất, mặt trời phản chiếu lên mặt nước, trên đó là từng vòng từng vòng gợn sóng lăn tăn, giống như một mặt gương lớn bị đập vỡ.

Có người ngồi dưới tàng cây nghịch cỏ, là Hạ Đình Thu.

Hạ Đình Thu quay đầu nhìn ta, khẽ cười một chút, hỏi: “Tình ngu rồi sao? Muội ngu cũng thật giỏi, ngu một giấc liền tới giữa trưa.”

Ta nhìn thấy Hạ Đình Thu vẫn mặc trên người bộ y phục màu xanh nhạt kia, trong lòng nhẹ nhàng thờ ơ.

Ta khẽ nói: “Ta đã chết rồi sao?”

“Nói bậy gì vậy!”

Ta xoay người, nhìn thấy phong Tranh ngồi ở dưới bóng cây gần mép nước, cũng đang mỉm cười nhìn ta.

“Ngươi đúng là ngu quá lâu rồi, ngu đến hồ đồ. Lại đây rửa mặt đi.”

Ta vừa bước đến, vừa nói: “Vừa rồi ta có một giấc mơ kỳ lạ.”

“Mơ thấy cái gì?” Phong Tranh hỏi.

Ta gãi gãi đầu, cũng cười theo, “Mơ thấy chúng ta thuận lợi trở về kinh thành, sau đó có ăn có uống, đều rất vui vẻ. Nhưng đột nhiên có một ngày, người mang binh đến nhà ta, muốn tịch thu nhà...”

Phong Tranh nghe xong, cười nói: “Đúng vậy. Rốt cuộc Hoàng đế đã ra tay, muốn chiếm binh quyền, cần xét xử cha của ngươi.”

Lời nói của hắn âm trầm vang lên. Ta liền rung mình, đột nhiên cảm thấy không khí trở nên vô cùng yên lặng. Tiếng gió, tiếng nước, tiếng lá cây, tất cả đều biến mất.

Lúc này Phong Tranh đứng lên, xoay người nhìn ta. Ta nhìn thấy trên lồng ngực của hắn lại găm một thanh chủy thủ.

Ta hoảng hốt lui bước về phía sau, đụng vào một thân người.

Liêu Trí Viễn đỡ ta, nhẹ giọng nói một câu: “Quận chúa, sao người lại trở về?”

“Không...” Yết hầu chỉ có thể phát ra một chữ.

Phong Tranh vẫn mỉm cười ôn hòa như trước, nâng tay cầm chủy thủ ở trước ngực.

Ta hét to: “Không được—“

Hắn rút mạnh đao, máu tươi lập tức ứa ra, tầm mắt của ta gần như nhuộm đỏ hoàn toàn.

Ta lại lui bước, lòng bàn chân rơi vào khoảng không, cả người cứ thế mà rơi xuống. Phong Tranh đứng ở mép hố, nhìn ta không chút biểu cảm, máu tươi ở trước ngực chảy dài. Ta nghĩ muốn hét lên, nhưng yết hầu vẫn giống như bị vật gì đẩy chặn lại, không thể nói ra một lời. Bóng tối đã thoáng chốc nuốt chửng lấy ta.

Trong lúc hôn mê, cảm giác có bàn tay lạnh lẽo chạm nhẹ vào trán ta.

“Có lẽ là gặp ác mộng...”

“...Cẩn thận hầu hạ.”

“Công tử yên tâm.”

Tiếng nói đó lúc gần lúc xa, ta bị vây ở giữa nơi trời đất đảo lộn, bản năng thôi thúc ta phải thoát khỏi đây, cố gắng mở mắt.

Lọt vào mi mắt chính là rèm trướng trắng tinh.

Ta đang nằm trên giường, trên người cũng đang đắp chiếc chăn mỏng.

Không phải là nên bị giam ở thiên lao sao?

Hay là thiên lao hiện giờ đều tốt thế này, những tù như chúng ta đều được nằm chăn êm đệm ấm?

Trong phòng không có một ai. Tiếng nói chuyện vừa rồi ta nghe thấy giống như chỉ có ở trong mộng. Ta thử cử động tay, cảm giác cả người yếu ớt vô lực, gắng gượng ngồi dậy đã mệt đến nổi thở gấp.

Từ nhỏ đến lớn, chưa khi nào ta thấy mình yếu như vậy. Ta cố gắng nhớ lại, lúc trước hình như bị đánh một quyền vào sau gáy, cao lắm thì bị đánh thành đũa ngọc, sao cả người lại không còn chút sức lực như vậy.

Ta lại thử cử động, cảm giác kinh mạch trên người bị phong bế, trong cơ thể còn có một luồng khí kì lạ, ta vận khí muốn đem toàn bộ khí tức hỗn loạn kia bức ra ngoài, không ngờ lại đau đến đổ mồ hôi lạnh.

Cha nó, không những bị phong bế huyết đạo, còn bị hạ độc.

Đúng là có chút làm quá rồi. Tuy rằng ta đi theo sư phụ học võ, nhưng cũng chỉ là chút khoa chân múa tay, miễn cưỡng có thể trèo tường leo cây, bắt trộm đánh lưu manh. Đã muốn giam cầm ta, chỉ cần một xích sắt là đủ, sao lại dùng đến loại thủ đoạn độc ác thế này.

Ta vừa suy nghĩ vừa ngẩng đầu, nhìn thấy bộ y phục đặt trên chiếc ghế dài trong phòng, cổ tay áo lấm tấm vài vết đỏ sậm. Lồng ngực của ta như bị ai đó đâm một quyền hung ác.

Đó là máu của nương.

Cảnh tượng trước lúc ta hôn mê cứ thế mà lần lượt tìm về như đèn kéo quân.

Cưỡi ngựa suốt đêm, trở về kinh thành, nhìn thấy Phong Tranh, tịch thu gia sản, nương tự sát, ta tự tay đâm Phong Tranh một đao.

Bên tai gần như còn nghe thấy tiếng vọng từ tiếng kêu sợ hãi của Văn Tĩnh.

Đúng rồi, Văn Tĩnh, còn có cha. Bọn họ ở đâu?

Ta lại đang ở đâu?

Ta nhấc mền lên, cố sức bước xuống giường. Hai chân nhũn ra như bị rút hết gân, ta đi được hai bước, cố gắng duy trì hai chân chạm đất. Nhưng người không đủ sức, tay vội níu lấy mép khăn bàn, cả người ngã xuống kéo theo chiếc khăn, bộ binh trà ở trên đó cũng rơi xuống đất bễ nát.

Người bên ngoài nghe thấy tiếng động, một nữ hầu hoảng sợ chạy vào, vội gọi: “Lục cô nương, người làm sao vậy?”

Nàng còn chưa chạy đến trước mặt ta, một người khác đã nhanh chân xông đến, lại đưa tay nâng ta ngồi dậy. Ta ngẩng đầu nhìn, người đến chính là Liêu Trí Viễn, ta lấy tay đẩy hắn ra, thân mình cũng vì thế mà ngã về sau, không ngờ tay lại đè lên một mảnh sứ vỡ, cảm giác đau đớn truyền đến, ta đưa tay nhìn, máu tươi chảy ra.

Liêu Trí Viễn hơi nhíu mày, vừa giữ chặt bàn tay đang bị thương của ta, vừa túm lấy cả người ta.

Ta giận dữ nói: “Họ Liêu, người làm trò gì vậy?”

Liêu Trí Viễn không hề quan tâm, hắn ra sức chế ngự sự vùng vẫy của ta, tay nhanh gọn bế thốc ta lên.

Ta lấy hết sức giãy giụa, nhưng hiệu quả đạt được rất nhỏ. Cô nương ở bên cạnh vội kêu: “Công tử, công tử, Lục cô nương còn bệnh...”

“Thảo Nhi?” Lúc này ta mới nhận ra thị nữ này là người quen.

“Tỳ nữ tham kiến Lục cô nương.” Thảo Nhi vội vàng hành lễ, “Thân mình của cô nương không tốt, đừng quá kích động.”

Ta lại mắng: “Liêu Trí Viễn, người thả ta xuống!”

Liêu Trí Viễn đem những lời của ta bỏ ngoài tai. Ta giận dữ không thôi nhưng lại không có biện pháp. Nếu như là ta của lúc trước thì đã có thể dễ dàng xách hắn ném ra ngoài cửa sổ. Hiện tại tay mềm chân yếu, cũng chỉ đành mặc người khi dễ.

Liêu Trí Viễn ôm ta trở về giường, đem ta cẩn thận đặt ở trên giường. Ta vừa rời khỏi tay hắn, liền trở tay tát lên mặt hắn.

Một tiếng tát sấm sét lạnh, đầu của Liêu Trí Viễn nghiêng hẳn qua một bên, gương mặt trắng nõn có chút đỏ lên. Khí lực của ta không lớn, nhưng hắn cũng không có tránh.

Qua một lúc lâu, Liêu Trí Viễn mới quay mặt về. Trên mặt hắn cũng không có biểu cảm gì, rèm mắt buông xuống, khó khăn nói: “Thân thể của Lục cô nương không khỏe, xin hãy nghỉ ngơi cho tốt.”

Ta nghe thấy một tiếng “Lục cô nương”, nổi cảm tức lại trào lên, ta vươn tay nắm lấy cổ áo của hắn, nghiêng răng nói: “Nơi này là nơi nào? Cha ta đâu? Muội muội của ta đâu? Các người đang diễn trò gì ở đây?”

Liêu Trí Viễn để mặc cho ta phun nước miếng lên mặt hắn, chậm rãi nói rõ: “Ngụy Vương tham ô nhận hối lộ, thông đồng với giặc phản quốc, xử tịch biên gia sản. Vương phi tự sát, Thụy Vân quận chúa vì hành thích quan viên, bãi bỏ tước hiệu, bị xử tử. Từ nay về sau không còn Thụy Vân quận chúa, chỉ có Lục Đường Vũ.”

Ta nghe thấy như vậy, người như rơi vào hầm băng, từng cơn rét lạnh không biết từ đâu không ngừng kéo tới, mất một lúc lâu ta mới run rẩy nói: “Người... nói bậy...”

Liêu Trí Viễn cứng ngắc như một khúc gỗ, cũng không tiếp tục lên tiếng. Thảo Nhi sợ hãi chen vào, “Lục cô nương, đây đều là sự thật.”

Ta thả cổ áo của Liêu Trí Viễn ra, “Người nhà ta đâu?”

“Đã tổng giam vào thiên lao.” Liêu Trí Viễn đáp.

“Vậy ta đang ở đâu?”

Cuối cùng Liêu Trí Viễn cũng đưa mắt nhìn ta nói: “Đây là một biệt viện của ta ở kinh thành.”

Ta nhìn chằm chằm vào Liêu Trí Viễn, giọng có chút phát run: “Người dám một tay che trời, đem một người sống như ta bắt đến đây?”

Liêu Trí Viễn không nói.

Ta liền hiểu ra.

Hắn dù lợi hại thì cũng chỉ là một Lại Bộ Thị Lang, hắn không có lá gan này cũng không có năng lực.

Ta nói: “Là hoàng đế?”

Liêu Trí Viễn vẫn không nói gì, xem như là ngầm thừa nhận.

Ta tức giận lại túm lấy cổ áo của hắn, dùng sức lay hắn.

“Rốt cuộc Hoàng đế có ý gì? Sao không đem ta giam vào thiên lao? Các người có phải sớm biết sẽ có chuyện này? Từ lúc đầu đã lừa gạt ta? Phí tâm ta thật tình đối đãi với các người, xem các người là bằng hữu. Một đám lòng lang dạ sói, sao cứ không buông tha cho ta, để cho ta cùng người thân chết đi. Bức tử nương, giờ lại giả mù sa mưa làm người tốt. Phi, ta khinh!”

Ta dù rằng oán hận, nhưng khí lực không còn nhiều. Liêu Trí Viễn nửa quỳ ở trước giường, vẫn không nhúc nhích. Ta đưa tay lại muốn tắt hần, Thảo Nhi xông đến bắt lấy tay ta. Nàng trông nhỏ nhắn yếu đuối, nhưng cũng là người luyện võ, chỉ mất một khắc là điểm lên huyết đạo của ta, làm cho ta không thể cử động.

Thảo Nhi còn điểm đậm khăn cầu: “Lục cô nương, công tử cũng là làm theo lệnh, người không nên trách tội công tử.”

“Thảo Nhi, không được nhiều chuyện!” Liêu Trí Viễn thấp giọng nói.

Thảo Nhi ướt nước mắt, lắc đầu nói: “Lục cô nương, công tử cũng không dễ sống. Hiện tại thân mình của cô nương không tốt, nếu như trở bệnh nặng, hoàng đế lại trách tội công tử không chăm sóc tốt cho người.”

Ta nhếch môi cười lạnh: “Tên hôn quân Tiêu Chính, ta trông hần chết đi.”

Liêu Trí Viễn nghiêm mặt, cũng vờ như không nghe thấy câu này. Hần khô khốc nói: “Xin Lục cô nương bảo trọng thân mình. Tại hạ còn có việc, xin cáo từ trước. Cô nương có việc cứ phân phó cho Thảo Nhi. Chỉ có điều, mấy ngày nay bên ngoài loạn lạc, mong Lục cô nương không nên xuất môn.”

Ta giận dữ nói, “Ý là muốn giam lỏng ta?”

Liêu Trí Viễn khó xử nói: “Lục cô nương, đây cũng là muốn tốt cho cô nương.”

Hần xoay người, dường như muốn chạy trốn ra ngoài.

Ta vội kêu: “Chờ một chút!”

Liêu Trí Viễn đứng lại.

“Người nhà ta...”

“Vương gia cùng gia quyến của Vương phủ hiện đang được giam ở Thiên lao. Phán quyết cuối cùng còn chưa đưa ra.”

“Nương ta đâu?”

“Ông ngoại của người là La lão tướng quân đã phái người đến, đón di thể của Vương phi và quận chúa trở về. Hoàng đế phá lệ khai ân, cho phép La gia an táng trọng thể cho Vương phi và quận chúa.”

Ta nghe xong, không khỏi cười một tiếng. Không biết là bọn họ tìm thi hài ở đâu để thay cho ta. Nhưng nghĩ đến việc nương ta được hậu táng trọng thể thì trong lòng cũng được an ủi phần nào, nước mắt lại vì thế mà rơi.

Liêu Trí Viễn lại nói thêm một câu: “Vết thương của Phong Tranh có chút nghiêm trọng, vẫn chưa lành lại.”

Trong lòng đau đớn, nhưng vẫn oán giận nói: “Ta mặc kệ hần sống chết thế nào!”

Liêu Trí Viễn muốn nói thêm rồi lại thôi, cuối cùng vẫn là u ám rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Láy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

Thảo Nhi lấy hòm thuốc rồi bắt đầu trị thương cho ta. Động tác của nàng rất thuần thực, nhẹ tay lấy mảnh vớ ra khỏi vết thương, bôi thuốc băng bó.

Ta yên lặng nhìn nàng làm. Dáng vẻ của nàng ngày thường nhu thuận lanh lợi, dáng người nhỏ xinh, đôi tay thon dài mảnh mẽ, trên tay còn có vết chai, hiển nhiên là người tập võ.

Ta đã sớm biết thân thù của nàng không hề tệ, hôm nay lại nhìn thấy tư thế này của nàng, đoán rằng cho dù là lúc ta khỏe mạnh thì cũng không hẳn là đối thủ của nàng, chứ đừng nói đến là hiện tại.

Thảo Nhi băng bó cho ta xong, một bên thu dọn hòm thuốc, một bên nhẹ nhàng cười: “Lục cô nương yên tâm, chỉ là vết thương ngoài da, sẽ khỏi nhanh thôi.”

Ta nhìn nàng một lúc, hỏi: “Người là người của ai?”

Thảo Nhi tự nhiên nói: “Nô tì là đặc vệ thuộc cấm vệ quân, nghe theo lệnh của bệ hạ. Lúc trước phụng mệnh đi mai phục ở Bắc Liêu tìm bảo vật, vì vậy mà không thể bẩm báo thân phận với Lục cô nương, mong cô nương đừng trách tội.”

Trước đây ta có nghe nói, đặc vệ đều có thân phận phức tạp, nam nữ già trẻ, loại người nào cũng có, hơn nữa còn là nghe lệnh trực tiếp từ Hoàng đế.

Dù rằng ta không biết rốt cuộc Tiêu Chính làm ra chuyện này là có ý gì, nhưng việc hấn diệt trừ cả nhà ta là việc hoàn toàn chân thật.

Thảo Nhi đi ra ngoài một lát, khi trở vào mang theo một vị lão nhân, cùng bê đồ ăn lên.

“Lục cô nương ngủ suốt nửa ngày, chắc đã đói bụng, dùng chút cơm trưa đi.”

Ta cũng không từ chối, nhờ nàng đỡ qua ăn cơm. Nhìn qua có món vịt quay của Xuân Ký, cá dầm đường của Cao Ký, bánh hạnh nhân của Trường Thăng lâu, đều là món ta thích ăn.

Thảo Nhi vừa xới cơm cho ta, vừa nói: “Đây đều là do chính bệ hạ căn dặn hạ nhân đi mua, người nói những món này là cô nương thích ăn.”

Ta nhìn không được liền nói: “Tiêu Chính đúng là có tâm, một bên tịch thu nhà, một bên lại mua đồ ăn ta thích đến nỗi. Tưởng ta là heo à, có ăn liền không quan tâm đến chuyện gì khác?”

Thảo Nhi cười khẽ, vẫn ôn hòa nói: “Trong lòng cô nương có oán hận, vậy cứ bộc phát ra ngoài. Như vậy mới thấy thoải mái, mới có thể ăn nhiều thêm một chút.”

Nàng vẫn duy trì dáng vẻ nhu hòa như vậy, nét mặt tươi cười tiếp đãi, ta có phát hỏa với nàng thế nào thì cũng vô dụng, đành im lặng ăn cơm.

Ăn xong ta cũng không muốn tiếp tục nằm trên giường. Thảo Nhi liền dời ghế dựa, đỡ ta ngồi hóng mát dưới mái hiên.

Lúc này ta mới cẩn thận đánh giá xung quanh. Liều Tri Viễn nói đây là biệt viện của hần, nhưng ta nhìn qua thì thấy nơi này cũng không khác gì nhà ở của người dân bình thường, chỉ là nhà một tầng. Phòng ở là tường trắng ngói xám, sàn nhà lát gạch, trông rất đơn giản mộc mạc, chỉ có điều cách bài trí ở bên trong lại không có vật gì là không quý giá. Từ bình hoa cho đến bát đĩa đều là những thứ quan viên hay dùng, gia cụ đều làm bằng gỗ lim quý giá, màn trướng trên giường cũng là tơ lụa.

Cũng không biết biệt viện này nằm ở nơi nào trong kinh thành, không khí xung quanh vô cùng yên lặng, ngay đến tiếng chó sủa cũng không nghe thấy. Trải qua một ngày ở đây, ta nhận ra trong viện chỉ có Thảo Nhi cùng một vị lão nhân làm các việc chân tay. Bà lão kia là một người câm, cả ngày chỉ biết thành thật làm việc, cũng chưa từng ngẩng đầu nhìn người khác. Thảo Nhi và vị lão nhân này cũng không hề bước chân ra khỏi viện, lương thực và vật dụng hằng ngày đều có người bên ngoài đưa đến.

Ta đoán chừng ở bên ngoài có ít nhất bốn thị vệ canh gác. Nhưng nhìn xem, ta vừa bị phong bế huyết đạo, lại bị hạ độc, đi chưa được hai bước đã thở hổn hển, xem ra là bọn họ lo nghĩ quá nhiều.

Thảo Nhi là cô nương hoạt bát, vừa ở bên cạnh ta, vừa thắt nút dây ghi nhớ, lại vừa trò chuyện huyền thoại, cũng không nhắc gì đến những việc liên quan đến nhà của ta. Ta cũng biết là không thể hỏi được gì từ trong miệng nàng, lại tỏ thái độ không quan tâm đến nàng, thế mà nàng cũng không ngại.

Buổi tối ta ngủ không được yên, lúc tỉnh lúc mê, ta luôn mơ thấy người nhà bị giam trong đại lao, đê đê khóc, mấy muội muội cũng khóc, tên lính canh ngục muốn động tay động chân với Văn Tĩnh. Ta lo lắng vô cùng, muốn chạy tới, nhưng chân lại dính chặt lên mặt đất, không thể di chuyển. Ta vừa nôn nóng vừa hoảng sợ, giật mình tỉnh lại.

Trong bóng đêm, ta cảm giác có người ở bên giường.

Không đợi hỏi là ai, ta đã phản xạ ném gối đầu tới.

Người nọ không ngờ ta lại đột nhiên làm loạn, bị nện trúng cũng chỉ khẽ rên một tiếng. Bên ngoài lập tức có người phá cửa chạy vào.

“Bệ hạ!”

“Không có việc gì.” Người nọ trầm giọng nói.

Là Tiêu Chính?

Thị vệ thấp nển rồi lặng yên lui ra ngoài, để lại hai người chúng ta cô nam quả nữ ở trong phòng.

Ta còn muốn ném cái gì đó về phía Tiêu Chính, nhưng đáng tiếc trong tay chỉ còn cái mền, nếu ném qua ta sẽ bị cảm lạnh. Ta đành choàng áo khoác, ngồi tựa người vào đầu giường.

Tiêu Chính xoay người nhặt gối đầu lên, vỗ vỗ, đưa cho ta. Ta cũng không hề nhìn hần. Tay hần vươn đến trong một lát rồi lại ngượng ngùng thu trở về.

“Cũng đã bị bắn.” Hần ném gối đi, lại ngồi xuống mép giường của ta.

Ta không nhịn được liền châm chọc vài câu: “Nửa đêm canh ba, hoàng thượng chạy đến ngồi đầu giường của cô nương nhà người ta làm gì? Hay là phi

tử trong cung làm phản, người không có nơi để ngủ?”

Tiêu Chính so ra còn vô sỉ hơn rất nhiều trong tưởng tượng của ta. Khóe miệng của hắn cong lên, liền nói: “Ta thích nàng miệng mồm lạnh lợi như vậy.”

Ta cảm thấy lạnh cả sống lưng, “Quan lại ở trong triều của bộ hạ, so với ta thì mỗi người đều miệng lưỡi hơn. Bộ hạ muốn thì đi mà nghe bọn họ nói chuyện.”

Tiêu Chính nhìn ta cười, cộng thêm một đôi mắt hắc bạch phân minh, nửa đêm trông thấy đúng là có chút dọa người, “So với việc nhìn thấy quận chúa hoạt bát đầy sức sống, đi nghe những lão già kia thì có gì là vui vẻ?”

Ta ghé tòm hán đến chết, “Khó trách vì sao lão nhân gia nhà ngươi không để ta chết, giam giữ ta chính là muốn mỗi ngày nghe ta chửi ngươi, nể ngươi. Thật là một tên biến thái!”

Tiêu Chính cười nói: “Tiếp tục mắng đi! Ta thích nghe nàng nói như vậy.”

Ta sao có thể thuận theo ý của hắn. Hắn vừa nói thế, ta liền ngậm miệng.

Tiêu Chính cũng không vội, ngón tay thon dài khẽ đùa nghịch sợi tơ rừ trên màn lụa, nhẹ nói: “Đám quan lại trong triều đã đồng loạt dâng tấu thư, muốn tước biên xứ từ cả nhà của nàng.” Ta âm thầm siết chặt góc chăn, “Nói việc này với ta, là muốn ta cầu xin ngươi sao?”

Tiêu Chính cười cười, “Nàng sẽ như vậy sao?”

Ta nhìn thẳng vào hắn, hơi nâng cằm, lạnh lùng nói: “Tất nhiên là không! Chuyện ngày hôm nay, không biết các ngươi đã phải nhẫn nhịn chờ đợi bao lâu. Cho dù ta có van cầu, liệu ngươi có thể thật sự tha cho một nhà của ta sao?”

Khóe miệng của Tiêu Chính hơi cong lên, ánh mắt tựa như có chút cô đơn. Hắn nghiêng đầu nhìn ta nói: “Vốn dĩ ta đã thả nàng đi, tại sao còn trở lại?”

Ta nghiêng rãnh nói: “Ta dù cho có chết cũng phải chết cùng người nhà, là ta cam tâm tình nguyện.”

Tiêu Chính mỉm cười yếu ớt, “Nàng không tin ta thật lòng thật dạ muốn tha cho nàng?”

“Tin.” Ta nói, “Nhưng ta không cần!”

Ánh mắt của Tiêu Chính rất âm u, dường như là đang bị thương. Ta càng nhìn càng thấy chán ghét. Ban ngày thì bức tử nương ta, tối đến lại làm ra dáng vẻ vô tội, diễn cho ai xem?

Ta lạnh lùng nói: “Ngươi giam lỏng ta, rốt cuộc là muốn làm gì? Ta lại không có giá trị lợi dụng. Xem như đảng phái của cha ta vẫn còn có người chưa khuất phục, lấy ta ra uy hiếp, nhưng ta là nữ nhi, địa vị cũng không còn.”

Tiêu Chính bình tĩnh đưa mắt nhìn ta: “Ta không giết nàng, cũng không lợi dụng nàng. Chờ sau khi hành quyết người nhà của nàng, ta sẽ cho nàng một xuất thân mới, cũng sẽ thu xếp cho nàng.”

Cuối cùng rồi ta cũng hiểu ra ý tứ của hắn, lập tức cảm thấy một nỗi oán hận dâng trào như sóng cuộn. Cảm giác nhục nhã, căm hận như thế này ta chưa từng trải qua, lại mãnh liệt như muốn làm ta phát điên.

Ta không biết mình lấy sức lực từ đâu ra, nhảy xuống giường, túm chặt lấy cổ áo của Tiêu Chính, đẩy hắn ngã trên mặt đất, một mảnh sứ vỡ mà ta cất giấu từ trước được kẹp chặt trong bàn tay phải, đè ở trên cổ của hắn.

Tiêu Chính hơi sững sờ, thị vệ ở bên ngoài cửa phát hiện có điều bất thường, lần thứ hai đập cửa xông vào, rút kiếm đâm về phía ta.

“Đội dài!” Tiêu Chính quát.

Thị vệ nghe lệnh, thanh kiếm kề sát cổ của ta, kiếm khí sắc bén cũng đủ làm da ta đau nhói.

Ta đem Tiêu Chính chế ngự ở phía dưới thân mình, mảnh sứ vỡ đặt ngay dưới mạch đập trên cổ của hắn. Một hồi hành động như vậy đã khiến ta phải thở hồng hộc, nhưng ta bất chấp đánh cược một lần, chỉ cần tay dùng lực đã có thể làm hắn máu tươi nhuộm đỏ.

Tiêu Chính đã khôi phục được vẻ trấn tĩnh, cũng không hề nhúc nhích, mặc cho ta chế ngự. Đôi mắt đen láy của hắn hiện lên ý cười, thấp giọng nói: “Động thủ đi! Giết ta liền có thể cứu được cả nhà của nàng.”

“Bộ hạ!” Thị vệ căng thẳng kề sát kiếm vào người ta.

Khí lực của ta đã nhanh chóng bay đi mất, mảnh sứ vỡ ở trong tay cũng phát run.

Tiêu Chính nhận ra, nụ cười lại càng sâu thêm.

“Nếu không giết ta, sẽ không còn cơ hội.”

Ta cắn chặt răng, tay ấn mạnh, mảnh sứ vỡ cắt một đường mảnh trên cổ hần, máu tươi hơi ứa ra.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Thị vệ hét to một tiếng, kiểm trong tay đâm đến, ta buộc phải tránh đi, thế nhưng vẫn bị đâm trúng bả vai. Đầu tiên chỉ là cảm giác mát lạnh, sau đó mới thấy đau rất.

Lúc này, Tiêu Chính nhanh như cắt vươn tay đến, đánh văng mảnh sứ vỡ ở trong tay ta. Khi mảnh sứ rơi xuống đất, cũng là lúc ta hoàn toàn kiệt sức, một mồi ngã xuống.

Tiêu Chính nghiêng người đưa tay đỡ, vững vàng ôm ta vào trong lòng.

Ta nằm trong lồng ngực của hần, muốn vùng vẫy thoát khỏi, nhưng lại nhận ra bản thân thật sự không còn khí lực.

Tiêu Chính khẽ cười, vừa ôm chặt ta, vừa đứng lên.

“Ta đã nói, nếu để lỡ cơ hội, nàng sẽ không thể giết được ta.”

Cảm xúc chán nản, nuối tiếc, tự trách cứ tràn ngập ở trong lòng. Ta đau đớn cắn chặt môi dưới, trong miệng có mùi vị mặn chát, ánh mắt lại đau buốt, vì vậy mà nhắm chặt mắt, không muốn nhìn thấy hần.

Tiêu Chính nhẹ nhàng đặt ta trở lại trên giường, còn đắp chăn cho ta.

Ta liều mạng lấy một chút khí lực còn sót lại, đánh một chưởng đến. Tiêu Chính nhanh nhẹn tránh khỏi, ánh mắt bỗng chốc tối sầm lại, hần túm lấy tay ta, các đốt ngón tay của ta liền kêu răng rắc.

Ta khẽ kêu đau một tiếng, tay tự động rút vào trong chăn, cũng không tiếp tục động đậy.

Cả người lạnh đến phát run, lại cảm giác có người nhẹ nhàng vuốt lên tóc ta. Giọng nói của người nọ rất dịu dàng, tựa như một ly rượu độc ngọt ngào.

“Đừng chống cự lại ta, sức lực của nàng không đủ. Đường Vũ, nàng phải nghe theo vận mệnh của mình.”

Ta ngẩng đầu, hung hăng trừng mắt nhìn hần, “Tiêu Chính, ta sẽ không nghe theo vận mệnh. Người có thể giết ta, còn nếu không thả ta thì cũng đừng vọng tưởng việc ta sẽ thuận phục.”

Tiêu Chính ung dung đứng ở bên giường, vết thương ở trên cổ hần vẫn còn rỉ máu, thị vệ đưa khăn đến, hần cũng không nhận lấy. Người này, lạnh lùng thâm độc như rắn, đối diện với lời nói phỉ nhổ của ta mà cũng không hề thay đổi sắc mặt.

Tiêu Chính vẫn dùng ánh mắt nhàn nhả nhìn ta, lời nói lại mang chút đồ dành: “Nàng đừng tức giận. Ta có thể trở nên thế này, không phải cũng là điều mà trước đây nàng mong muốn?”

“Mong cái rắm.” Ta chửi ầm lên, “Ta muốn người giết của nhà ta lúc nào?”

Tiêu Chính cười khổ, “Nàng quên rồi à? Lúc trước, khi nàng cứu ta khỏi hồ nước. Ta khóc không ngừng, nàng nói với ta thế nào?”

Ta ngây ngẩn cả người. Chuyện đã xảy ra từ bao nhiêu năm trước, ta từ nhỏ đến lớn, số lượng nghĩa cử thay dân trừ gian diệt bạo nhiều không đếm xuể, làm sao ta có thể nhớ rõ?

Tiêu Chính lắc đầu, nói: “Nàng nói: Khóc có ích gì? Nếu muốn không bị người khác coi thường, chỉ có thể làm mình ngày càng lớn mạnh, ngày càng kiên cường, cho đến khi bò lên trên đỉnh đầu của tất cả, như vậy sẽ không còn ai có thể ức hiếp người.”

Ta thật sự kinh ngạc. Ta đã từng nói như vậy? “Nàng đúng là không nhớ.” Tiêu Chính thờ dãi, “Hiện giờ, ta đã thật sự đứng trên vạn người, từ nay về sau, cũng không còn ai có thể ức hiếp được ta.”

Ta lạnh lùng phun ra một câu: “Bây giờ nói câu này, có phải vẫn còn quá sớm?”

Tiêu Chính chẳng hề để tâm, tiếp tục nói: “Ta vẫn luôn nhớ rõ những lời nói khi đó của nàng. Làm cho mình trở thành người lớn mạnh nhất, khống chế toàn bộ cục diện, nắm chắc phần thắng.”

Ta không muốn tiếp tục nói chuyện với tên điên này, quay mặt đi hướng khác.

Tiêu Chính lại không để tâm. Hắn đột nhiên đưa tay đến, nắm lấy cánh tay bị trật khớp của ta, ta kêu đau một tiếng, thế nhưng sau đó các khớp ngón tay cũng trở về vị trí cũ.

Tiêu Chính tránh động vào vết thương vừa bị kiếm đâm trúng của ta, nhẹ nhàng dời ta nằm ra giữa giường, sau đó chậm rãi cúi người xuống.

Cả người ta liền căng cứng, thầm nghĩ nếu vạn nhất không thể tránh khỏi, thì vẫn còn đủ sức lực để cắn lưỡi tự sát. Đang nghĩ đến điều này, Tiêu Chính đã đưa tay giữ chặt lấy cằm của ta.

Ta kinh hoàng trừng mắt nhìn hắn.

Tiêu Chính mỉm cười tự đắc, cúi đầu hôn lên trán ta, sau đó buông tay.

Ta nằm ở trên giường, không thể động đậy, nhưng cả người đã nổi da gà toàn bộ.

“Hồi cung.” Tiêu Chính nhận lấy khăn tay do thị vệ đưa đến, lau nhẹ lên vết thương ở cổ.

Thảo Nhi đang quỳ gối ở cửa, cung kính lên tiếng: “Nô tỳ không làm tròn bổn phận, không biết chăm sóc tốt cho Lục cô nương, xin bệ hạ trách phạt.”

Tiêu Chính liếc mắt nhìn nàng, “Đợi sau khi chuyện này kết thúc, tự mình đi Hình Đường lĩnh phạt.”

Thảo Nhi khẽ thở một hơi nhẹ nhõm, dập đầu tạ ơn.

Tiêu Chính dẫn theo thị vệ nghênh ngang rời đi, ta phải mất một lúc mới bình tĩnh trở lại.

Thảo Nhi vừa lấy hòm thuốc giúp ta trị thương, vừa nói: “Thân thể của Lục cô nương vẫn còn suy yếu, xin hãy nghỉ ngơi cho tốt. Bệ hạ luôn đau xót cho cô nương, cô nương cũng đừng tự làm khổ mình.”

Ta từ đầu cũng không quan tâm tới nàng. Nàng đỡ ta, giúp ta thay áo lót bị ướt mồ hôi và dính máu. Khí huyết trong người ta bị tắt nghẽn, đầu cũng vì thế mà choáng váng.

Cũng không biết Thảo Nhi đốt gì trong lư hương, ta càng nghĩ càng cảm thấy mơ màng, dần dần thiếp đi.

Đến khi tỉnh lại, ánh mặt trời đã sáng rõ.

Thảo Nhi đứng giờ tiến vào, bê đến cho ta một chậu nước rửa mặt, lại giúp ta thay quần áo. Bộ áo váy này làm từ loại vải ở trong cung nhưng kiểu dáng lại rất bình thường, ta cũng thuận ý mặc vào.

Đợi đến lúc dùng điểm tâm thì phát hiện ra toàn bộ đồ sứ đều thay bằng gỗ, hai chiếc bình lớn dùng để bày trí ở trong phòng cũng không cánh mà bay.

Thảo Nhi thấy ta nhận ra, liền nói: “Bệ hạ nói, sợ cô nương không cẩn thận lại làm mình bị thương, nên cho người đổi hết vật dụng.”

Ta cũng không nói gì, tiếp tục húp cháo.

Không phải ta chưa từng nghĩ đến việc tuyệt thực. Nhưng người thân vẫn còn bị giam giữ, sợ rằng nếu ta lại phản kháng, họ sẽ bị Tiêu Chính hành hạ. Hắn là người thủ đoạn độc ác, có chuyện gì là không thể làm?

Hai, ba ngày sau quả thật rất yên tĩnh. Tiêu Chính không đến quấy rầy ta, còn Liêu Trí Viễn thì mỗi ngày sẽ đến một lần, ngồi lại một lát mới đi.

Ta không muốn cùng hắn nói chuyện, hắn liền ngồi một chỗ tự nói, nói rằng trong triều đang chia làm hai phái, vì chuyện xử trí Ngụy Vương như thế nào mà ồn ào. Một bên thì nói tội của Ngụy Vương là không thể tha, phải lăng trì xử tử, ít nhất cũng phải chém đầu trước mặt dân chúng; bên còn lại thì nói Ngụy Vương có công phụ tá tiên đế, là đại thần khai quốc, tuy rằng về già không giữ được đạo nghĩa, nhưng nếu xử trí không thỏa đáng, sẽ khiến cho những vị khai quốc công thần khác cảm thấy bất an.

Ta nghe hắn lầm bầm suốt hai ngày, trong đầu lại hiện lên về đặc ý của Tiêu Chính vào đêm hôm đó, trong lòng rất buồn cười. Hắn có thể đứng trên đỉnh thiên hạ nhìn xuống muôn dân, còn không phải là nhờ cha ta và những vị tiền nhân lót đường cho hắn hay sao?! Hắn đã làm được gì? Có tư cách gì mà tự cao tự đại?

Chỉ có điều, Tiêu Chính có thể trở thành đáng sợ của hiện tại, thật sự làm cho ta bất ngờ.

Ta và hắn cũng xem như biết nhau từ nhỏ. Khi tiên đế còn tại vị, quan hệ giữa nhà ta và hoàng gia rất thân thiết, nương ta hai ba ngày lại đưa ta tiến cung cùng thái hậu và hoàng hậu uống trà xem kịch, ta lại cùng mấy hoàng tử công chúa chơi đùa.

Nương của Tiêu Chính là Trương Lệ phi, số mệnh của bà vốn không giống như kinh kịch nói đến là được tiên đế sủng ái, thật ra người được tiên đế yêu thích nhất luôn là Lưu quý phi. Lưu quý phi sinh hạ Nhị hoàng tử Tiêu Nghiêu, thông minh tài giỏi, chín chắn chắc chắn, tiên đế vô cùng yêu quý. Ông ấy luôn trì hoãn không muốn lập Đại hoàng tử do hoàng hậu sinh ra làm thái tử, lý do cũng là vì trong lòng đã vừa ý nhi tử thứ hai của mình.

Tiêu Chính đứng hàng thứ sáu, đứng giữa đám huynh đệ cũng không có gì nổi bật. Thời niên thiếu, hắn rất giống với nương của mình, nước da trắng ngần

thanh tú, tính khí lại điềm đạm nho nhã, có chút ngại ngùng như tiểu cô nương. Tiên đế không thích hắn, mấy hoàng tử cũng thích ức hiếp hắn.

Chuyện ta cứu hắn từ trong hồ nước cũng không có gì đáng nói. Sau này khi hắn bị huynh đệ lừa trèo lên cây rồi không thể leo xuống, cũng là ta trèo lên cứu hắn. Sau lần đó, hắn luôn bám lấy ta, mỗi lần ta tiến cung, hắn lại đi theo sau ta, cứ không ngừng gọi “Vũ nhi” “Vũ nhi”. Ta vốn thấy hắn rất phiền, nhưng dù sao hắn cũng là hoàng tử, ta đành phải chịu đựng.

Sau này ta bị cha đưa đến đạo quan bán sư, một năm mới về nhà hai ba lần, ta và Tiêu Chính cũng không gặp nhau được mấy lần. Người dẫn đường thành thì cảm tình cũng phai nhạt theo, gặp mặt cũng là vì lễ tiết, không thể nói nhiều. Lúc trước, ta và hắn cũng không mấy thân thiết, chỉ là ta thấy hắn bị khi dễ, ra tay hành hiệp trượng nghĩa mà thôi. Cũng không nghĩ hắn lại nhớ kỹ như vậy.

Tiêu Chính trước đây là người không có năng lực lại thích khóc, nếu so với hắn, ta còn trông giống nam tử hán hơn. Hơn mười năm qua đi, hiện giờ ta vẫn còn là đứa long nhong, không có chí tiến thủ, lại còn là tù nhân; ngược lại hắn đã là đề quân, kiêu ngạo đứng trên thiên hạ. Có thể thấy phong thủy đã luân chuyển.

Liêu Trí Viễn nói suốt cả buổi, thấy ta không có phản ứng, bỗng nhiên nói: “Đêm qua, cuối cùng Phong Tranh cũng tỉnh lại.”

Ngay từ đầu ta đã nghĩ, hắn tỉnh hay ngủ thì liên quan gì đến ta. Sau đó mới hiểu ra, ý của Liêu Trí Viễn là, Phong Tranh vẫn luôn hôn mê, bây giờ mới tỉnh lại.

Ta sớm đã biết một đao ta đâm hắn thật sự rất sâu, tuy rằng không thể đã thương đến tâm mạch, nhưng nhất định là làm tổn thương đến phổi. Nếu hắn không chết, cũng là mất đi nửa cái mạng.

Lúc xuống tay thì vô cùng cương quyết, nhưng bây giờ nghĩ lại, vẫn có chút hối hận. Ta hận hắn lừa ta, nhưng làm hắn bị thương thế này, cũng không phải là ý định ban đầu của ta. Nhưng trong tình cảnh hỗn loạn như vậy, nương đột nhiên mất đi, đệ đệ kêu khóc, dù rằng bề ngoài thì trấn tĩnh nhưng trong lòng ta đã hoảng loạn vô cùng.

Một đao đâm tới, trong lòng nhất thời cảm thấy hả hê, nhưng lồng ngực của mình cũng đau đớn khôn cùng, một loại cảm giác thoải mái kỳ lạ.

Cho dù là bao nhiêu năm hiểu lầm và khinh thường lẫn nhau, hay như tình cảnh cùng hội cùng thuyền đi sứ Bắc Liêu, lại càng không nhắc đến ý cười bên dưới góc hải đường ngày đó, hay là một cái ngoảnh đầu nhìn lại bên dưới ánh trăng. Tất cả đều theo một đao kia chôn vùi toàn bộ.

Từ đó về sau, đôi bên không ai nợ ai.

Đến buổi chiều hôm thứ tư, ta nằm chán ngồi ở trong viện, Liêu Trí Viễn đến tìm ta.

Về mặt của hắn nặng trĩu, thấp giọng nói: “Thánh chỉ đã ban xuống. Ngụy Vương và Thế tử xử chém đầu, nữ quyến ban thuốc độc, buổi trưa ngày mai hành hình.”

Chén gỗ trong tay rơi xuống đất, lẫn lông ốc ra xa, nước trà thấm ướt lên váy của ta.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63

Lòng ngực như bị ai rạch khoét một lỗ thủng, có một bàn tay nắm lấy trái tim ta, đem nó kéo mạnh ra ngoài. Máu tươi liền tràn ngập khắp nơi.

Ta ôm chặt lấy người, từ từ đứng dậy, nước mắt rơi xuống từng giọt từng giọt lưu dấu trên viên gạch sẫm màu.

Có người vỗ vỗ sau lưng ta, giúp ta dễ thở, nhưng hơi thở của ta lại càng ngày càng dồn dập, dần dần cũng không thể thở, trong miệng đầy vị máu tanh.

Tầm mắt bắt đầu trở nên tối đen, không nhìn thấy vật gì, cũng không nghe thấy nhịp tim của chính mình. Đường như bên tai chỉ còn âm thanh sụp đổ của một tòa nhà vừa xa lạ vừa thân thuộc, tựa như tuyết lở.

Ta không còn chỗ để trốn, chỉ có thể để mặc cho gạch đá chôn vùi lấy mình.

Đến thời điểm chong đèn, Tiêu Chính cuối cùng cũng xuất hiện.

Trên nét mặt của hắn có một chút mệt mỏi, lo lắng nói: “Nghe nói buổi chiều nàng thổ huyết. Ta đã lệnh cho bọn họ ngừng dùng thuốc trên người nàng, thuốc kia đúng là hại người, trong khi tâm tình của nàng lại khó tránh kích động.”

Ta rúc vào góc giường, vẫn không nhúc nhích.

Tiêu Chính nhìn ta, lắc đầu nói: “Nàng sớm biết sẽ có ngày hôm nay, đúng không?! Bằng không trước đây nàng đã cầu xin ta khai ân, thả phụ thân của nàng.”

Ta cúi mắt nhìn xuống, “Bệ hạ có ý đến xem phản ứng của ta sao? Tiếc là nguoi đến chậm. Buổi chiều ta vừa động kinh vừa học máu, cực kỳ đặc sắc, nguoi không kịp xem.”

“Đến lúc này, miệng vẫn còn lợi hại như vậy.”

“Tiểu nữ không còn gì, chỉ còn lại chút khả năng này thôi.”

Tiêu Chính cười hỏi: “Hận ta sao?”

“Hận.” Ta nhìn hắn, nhướn mày nói, “Càng hận chính mình. Hận mình vô năng. Cũng hận cha ta, hận ông ấy không có mắt nhìn nguoi. Tại sao ngay từ đầu không nhận ra nguoi là một tên thâm hiểm?”

Khóe miệng của Tiêu Chính khẽ giật, “Đường Vũ, thật ra chúng ta đều là thân bất do kỷ. Nếu ta không diệt trừ cha nàng, và cho dù ông ấy không có tâm phản nghịch, nhưng vây cánh của ông ấy cũng sẽ xúi giục ông ấy làm phản. Ta mới là người đứng đầu giang sơn, ta chỉ có thể ra tay trước giành lợi thế.”

“Diệt trừ tận gốc, nguoi thả ta, không sợ hối hận?”

“Vốn dĩ nàng không nằm trong kế hoạch của ta.” Tiêu Chính mỉm cười dịu dàng, “Lúc trước phái nàng đi Bắc Liêu, ta đã nghĩ sẽ động thủ trước khi nàng quay về. Không ngờ chuẩn bị không tốt, vì vậy mới kéo dài đến lúc nàng trở về.”

Ta không biết mình nên khóc hay cười, “Rốt cuộc thì nguoi yêu thích ta điều gì? Ta lớn lên chìm sa cá lặn, hay là nhu mì điềm đạm?”

Tiêu Chính khẽ cười: “Ta thích nàng thẳng thắn thành thật, dám nghĩ dám làm. Tựa như một ngọn lửa sáng rực, khiến cho người khác không ngăn được mà muốn đến gần.”

Tiêu Chính vươn tay đến, kéo lấy tay ta giữ trong lòng bàn tay. Lòng bàn tay của hắn hơi lạnh, lại cố sức giữ chặt, ta muốn vùng tay thoát khỏi nhưng lại không thể, đành để hắn được lợi.

“Đường Vũ, ta thích nàng. Nàng không thích ta cũng không sao. Ngày tháng của chúng ta còn rất dài.”

Ngọn đèn như làm nổi bật thêm hình dáng khuôn mặt của Tiêu Chính, anh tuấn ưu nhã, ánh mắt nhu tình như nước. Hắn là cửu ngũ chí tôn, lại dành cho ta một mảnh thâm tình chân thành, thế nhưng ta chỉ cảm thấy sợ nổi gai ốc.

Trước đây từng nghe qua một câu chuyện dân gian, sau khi nhen nhen tu luyện thành tinh, sẽ giăng một cái lưới tơ thật lớn, nó bắt người giữ ở trong lưới để từ từ ăn. Ta cảm thấy Tiêu Chính giống như một con nhện già thành tinh, bày ra thiên la địa võng, muốn ta bị giam một mình ở trong đó.

Tiêu Chính đứng dậy rời đi. Ta nhìn vào bóng lưng của hắn, trong lòng liền quyết định, vén chăn rời giường, dứt khoát quỳ xuống.

“Nàng làm gì vậy?” Tiêu Chính bước đến kéo ta đứng dậy, ta vùng ra, lại dập đầu ba cái với hắn.

Ta rũ mắt nhìn xuống, dùng lời nói nhẹ nhàng khéo léo nhất mà ta chưa bao giờ nói ra, cung kính khẩn cầu với hắn: “Bệ hạ, theo tập tục của nước ta, trưởng bối qua đời, nhất định phải có con cái cúi lạy lần cuối cùng. Tiểu nữ là trưởng nữ trong nhà, hàng năm lại sống ở bên ngoài, chưa từng chăm sóc cho phụ thân, trong lòng vô cùng hổ thẹn. Chỉ cầu bệ hạ khai ân, cho phép tiểu nữ ngày mai đến pháp trường, tiễn gia phụ đi đoạn đường cuối cùng!”

Tiêu Chính đứng trước mặt ta, lặng yên không nói. Ta lại chỉ nhìn vào vạt áo và mũi giày của hắn.

Cũng không biết đã trôi qua bao lâu, giọng nói của hắn mới từ phía trên truyền xuống: “Chuẩn tấu.”

Ta cúi lạy tạ ơn, Tiêu Chính không nói thêm một lời, xoay người rời đi.

Thảo Nhi bước đến dìu ta đứng dậy.

Ta hỏi nàng: “Bộ y phục trước đây của ta đâu? Đó là do chính tay mẫu thân may cho ta, ta muốn ngày mai mặc.”

Thảo Nhi mang đến bộ y phục mà ta đã mặc vào cái ngày nhà ta xảy ra chuyện. Y phục đã được giặt sạch, vết máu trên cổ tay áo cũng không còn. Ta cẩn thận vuốt nhẹ, cảm thấy y phục được sửa sang rất tốt, khuy cài trên thắt lưng vẫn còn, vừa lòng gật đầu.

Ngày hôm sau, thời tiết oi bức, trời cũng không có một chút gió, trong không khí có chút ẩm ướt, dường như là sắp mưa. Bầu trời bị che phủ bởi một tầng mây thật dày, thỉnh thoảng mặt trời hiện ra ngoài lớp mây, nhưng chớp mắt lại bị che khuất.

Ta thay y phục, cẩn thận chải đầu.

Liêu Trí Viễn đứng bên ngoài chờ. Hôm nay hắn cũng mặc y phục của thường dân, thị vệ giả làm phu xe, xe ngựa cũng rất bình thường.

Thảo Nhi vừa đỡ vừa giúp ta lên xe ngựa.

Xe đi chậm rãi vào thành, mắt nửa canh giờ mới đến gần cổng chợ, sau đó lại không đi được.

Nơi nơi đều là người, người dân từ bốn phương tám hướng ủa tới, nơi này sớm đã chật như nêm.

Những người này, có nông hộ ở ngoại thành, có dân chúng trong thành, cũng có văn nhân, thương nhân. Trẻ con cười đùa hi ha chạy tới chạy lui trong đám người, thiếu phụ bà lão đứng hai bên đường cười nói, giống như là đến đi chợ.

Họp chợ thì mỗi tháng đều có, nhưng chuyện trăm đầu một Vương gia thì không phải tháng nào cũng có thể nhìn thấy.

Thảo Nhi choàng lên đầu ta một tấm lụa mỏng, lúc này mới dìu ta xuống xe.

Thị vệ đưa chúng ta đi vòng trong một con ngõ nhỏ mất khoảng một nén nhang, phía trước có phần thông thoáng hơn, đúng là vắng người hơn ở cổng chợ.

Pháp trường đã được chuẩn bị xong, chung quanh còn có quan binh đứng gác, người không có chức trách không thể đến gần.

Liêu Trí Viễn dìu ta đứng dưới mái hiên của một cửa hàng, khẽ nói: “Người ở đây ít, thấy cũng rõ.”

Hắn nói giống như chúng ta đến đây là để xem cuộc vui.

Ta yên lặng đứng yên không nói một lời, nghe thấy mấy văn nhân bên cạnh đang nghị luận sôi nổi.

“Ngự Vương ác giả ác báo, hôm nay có kết cục này, cũng là đáng đời.”

“Nghe nói trong phủ Ngự Vương có đến vạn lượng hoàng kim, châu báu đồ cổ vô số. Đúng là người tham ô đứng đầu cả nước.”

“Đáng thương cho nữ quyến nhà Ngự Vương. Văn Tĩnh cô nương chính là tài nữ nổi danh kinh thành, nghe nói lớn lên cũng là hoa nhường nguyệt thẹn. Lúc này hương tiêu ngọc tẫn, không biết sẽ có bao nhiêu nam tử thờ dài ai oán.”

“Đúng rồi, nghe nói Vương tử của thảo nguyên, khẩn cấp đưa thư ngàn dặm đến cho bệ hạ, thỉnh cầu bệ hạ tha cho tính mạng của Thụy Vân quận chúa.”

“Còn có việc này sao?”

“Nghe nói khi quận chúa đến phương Bắc đã cùng hắn ước định chuyện chung thân, vốn định trở về xin Ngự Vương đồng ý chuyện hôn sự này. Không ngờ hôn sự còn chưa đến nhà, tai họa đã vào trước.”

“Quận chúa cũng đã chết, việc này phải làm sao cho phải?”

“Aizz, dù sao cũng chỉ là một nữ nhân mà thôi...”

Ta nghe được chuyện gì, trong lòng có một chút cảm động.

Mạc Tang đúng là người giữ chữ tín. Tuy rằng ta chưa từng xem câu nói đùa này của hắn là thật, lại không ngờ hắn thật sự nói được làm được.

Đáng tiếc ta và hắn, có lẽ không có duyên phận.

Đám người ngoài kia đột nhiên nhón nháo hẳn lên. Ta ngẩng đầu, cách qua một lớp lụa trắng, từ xa nhìn thấy binh lính đang áp giải một người nam tử cao lớn bước ra.

Ánh mắt của ta liền đau buốt.

Đó là cha ta.

Đã mấy ngày không gặp, cha hơi gầy đi. Ông mặc quần áo của tử tù, tóc cũng xem như chỉnh tề. Tuy rằng bị binh lính xô đẩy, dưới chân lại mang xiềng xích, nhưng ông vẫn bước đi thẳng tắp, ung dung thong thả. Tuy là đến pháp trường, nhưng lại giống như nhàn nhã tản bộ.

Ta chưa xót khê cười, nước mắt dâng đầy khóe mắt.

Lại thấy thị vệ dắt ra một đứa bé. Đứa trẻ hình như là sợ hãi đến ngơ ngẩn, không khóc không động, ánh mắt đại ra.

Người bên ngoài nhỏ giọng nói: “Kia là tiểu thế tử của Ngự Vương.”

“Đáng thương. Đứa trẻ mới vài tuổi...”

“Chỉ trách sinh nhầm nhà.”

Thị vệ đẩy một cái, đệ đệ run rẩy quỳ gối bên người cha ta. Lòng ngực như bị bóp chặt, nước mắt không kiềm được mà rơi xuống.

Đệ đệ còn nhỏ đã lạnh lợi, người trong nhà đều xem đệ ấy như quả tim ở trong lòng. Hiện giờ nương đã mất, đệ đệ liền bị bọn chúng đẩy như vậy đến đoạn đầu đài.

“Cô nương, có ổn không?” Thảo Nhi nhỏ giọng hỏi ta.

Ta lắc lắc đầu, đẩy nàng ra. Nàng liền ngậm miệng, im lặng đứng ở một bên.

Tiếng tuyên lễ vang lên, Hoàng đế giá lâm. Mọi người quỳ xuống hành lễ, hô to vạn tuế.

Nhìn thấy Tiêu Chính mang theo văn võ bá quan, đi thẳng một đường lên khán đài trên tường thành. Cách xa như vậy, ta không nhìn thấy rõ, nhưng vẻ mặt của hắn, chắc hẳn là rất đặc ý.

Hình đài ở bên dưới, Lễ bộ Thượng thư cũng đã an vị.

Gần đến giữa trưa, thời tiết càng ngày càng oi bức, gần như không thể thở nổi. Những người vây xem đều đổ mồ hôi như mưa, nhưng tiếng chửi rủa vẫn càng lúc càng to hơn. Càng nghe ta càng cảm thấy, dường như mỗi người ở đây đều có thâm thù đại hận với Lục gia chúng ta, thiên hạ này gặp tại họa đều tính hết lên đầu cha ta.

Ta nhìn cha quỳ trên hình đài, lại nhìn thân mình nhỏ bé của đệ đệ, cảm thấy một mảnh thê lương.

Hai mươi lăm năm phồn hoa, đổi lấy một đoạn đầu đài cho Lục gia chúng ta, cùng thiên hạ thái bình của Tiêu Chính.

Ta thần thờ bước đến phía trước.

“Cô nương!” Thảo Nhi đưa tay kéo ta.

“Thôi đi.” Liêu Trí Viễn nói, “Đến gần chút không sao.”

Ta bước từng bước đến gần pháp trường. Binh lính của Đại lý tự không chút khách khí, trường thương hướng đến, nhắm thẳng vào ta.

Liêu Trí Viễn tiến về phía trước, đem ta bảo hộ ở phía sau.

Người binh lính kia nhận ra hắn, nhanh chóng thu tay, tự động chừa một khoảng trống.

Ta từ sau lưng Liêu Trí Viễn bước ra, chợt nghe thấy tiếng trống báo hiệu chính ngọ.

Lễ bộ Thượng thư cầm thẻ tre đỏ, hơi dừng lại một chút, sau đó ném thẻ tre xuống.

Cha cùng đệ đệ bị đẩy ngã trên hình đài. Giữa tiếng hoan hô của đám người, ta nhìn thấy hai đao phủ giơ cao thanh đao ở trong tay.

Liêu Trí Viễn liền lập tức ôm ta vào trong lòng, tay cũng che lên hai mắt của ta.

Qua lớp lụa mỏng, ta có thể cảm nhận được lòng bàn tay của hắn đang ướt đầm mồ hôi lạnh. Trong phút chốc, xung quanh đều hoàn toàn yên tĩnh, nhưng ngay tức khắc, tiếng hoan hô đỉnh tai nhức óc như vang tận trời cao.

Thân thể của ta vô lực ngã xuống.

Liêu Trí Viễn ôm tay, lo lắng gọi: “Lục cô nương? Lục cô nương! Thảo Nhi, thuốc đâu?”

“Ở trên xe. Nô tỳ chạy đi lấy!” Thảo Nhi xoay người chạy đi.

Khóe mắt vừa nhìn thấy bóng người của nàng chạy khuất vào đám đông. Ta liền đứng bật dậy, đẩy mạnh Liêu Trí Viễn ra, vượt qua vệ binh, xông vào pháp trường.

Đôi chân vẫn còn rất suy yếu, nhưng ta hít mạnh một hơi, liều mạng lấy chút khí lực mỏng manh còn lại, chạy tới hình đài.

Phía sau truyền đến tiếng quát, sau đó binh lính đều đồng loạt rút kiếm. Ta nghe thấy Liêu Trí Viễn hét to: “Dừng tay—”

Đột nhiên có cảm giác mát lạnh ở phía sau lưng, tiếp đó là cảm giác đau buốt như bị kim châm muối xát. Mùi tên kia dường như muốn xuyên thủng người ta, sức mạnh to lớn đến nỗi làm ta ngã nhào xuống đất.

Dưới người là máu tươi nóng ấm, đó là máu của phụ thân và đệ đệ, hòa cùng với bùn đất và máu của chính mình, thấm ướt cả lòng ngực.

Ta thờ dốc từng hồi, cố gắng bò về phía trước.

Đầu của cha ta rơi ở cách đó không xa, khuôn mặt bình tĩnh.

Cảm giác có người chạy đến bên cạnh ta. Bọn họ lớn tiếng nói cái gì đó, có hoảng loạn có lúng túng.

Ta được bế lên. Phía sau lưng càng đau làm ta rên rỉ thành tiếng.

“Lục cô nương...” Giọng nói lo lắng của Liêu Trí Viễn mơ hồ rơi vào trong tai ta.

Ta mờ to mắt, cảnh vật ở phía trước đang từng chút từng chút tối đi.

Rất đau, rất mệt mỏi...

“Đừng! Lục cô nương, người gắng chịu đựng! Thái y! Thái y—”

“Đây, đây là...Thụy Vân quận chúa?” Có vị lão thần kinh ngạc nói, “Liêu Thị Lang, người giải thích việc này thế nào?”

Ta ho khan vài tiếng, đau đớn làm ta gần như tê dại.

Đây cũng không phải lỗi của Liêu Trí Viễn. Hắn là bị oan uổng.

Liêu Trí Viễn cẩn thận ôm ta, luôn miệng nói: “Không có chuyện gì. Lục cô nương, người sẽ không sao!”

Ta nghĩ thâm, thật ra hắn cũng là một người rất dịu dàng, chỉ là sau này sẽ không còn cơ hội tiếp tục chung sống.

Thân thể càng lúc càng thấy lạnh, độc ản vào cuối cùng cũng phát tác. Ta nằm co quắp ở trong lòng Liêu Trí Viễn, máu tanh từ trong miệng ứa ra. Cảm thấy hơi thở đang dần yếu đi, cả người ta liền rũ xuống.

“Lục cô nương—” Liêu Trí Viễn hoảng sợ kêu to.

Trước khi bóng tối bao phủ hoàn toàn tầm mắt, ta nhìn thấy một nam tử đội kim quan mặc hắc bào chạy về phía ta.

Ta vốn muốn nói một câu: Tiêu Chính, ta tuyệt đối sẽ không thuận theo người.

Nhưng lại không có khí lực.

Có người nhẹ nhàng cầm tay của ta. Vết chai trên bàn tay ấy vô cùng thân thuộc.

Ta gọi một tiếng, cha.

Ta cùng ông chìm vào vực sâu thăm thẳm.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64

Phía đông của sông Thần Hà có một ngọn núi, gọi là núi Ngọc Long, trên núi có một đạo quán gọi là Ngọc Long Quán. Trong quán có một vị đạo sĩ già, đạo hiệu Vân Hư Tử.

Dưới chân núi Ngọc Long, có con sông tên Lưu Gia, là một nhánh thuộc sông Thần Hà, con sông được hình thành do sự tụ hợp của các khe suối nhỏ trên núi. Ở hai bờ sông, một bên là núi cao xanh ngắt, một bên là đồng ruộng phì nhiêu.

Nơi này là huyện Trường Định của Đông Tề, nơi chủ yếu sản xuất lúa gạo, người dân chất phát, quan huyện thanh liêm. Người dân trồng lúa nước trên đồng ruộng, lại trồng thêm cây ngô trên sườn núi, mỗi ngày trôi qua rất yên bình thanh nhàn.

Hiện đang là cuối xuân, mùa mưa dầm cũng vừa qua, vào giữa giờ trưa ánh mặt trời nóng rực. Dưới sông có bảy tám đứa trẻ đang cời tròng nghich nước, hi hi ha ha cười đùa.

Ta ngồi dưới bóng cây bên bờ sông, vừa bện cỏ thành dây thừng, vừa nhìn bọn nhỏ chơi đùa, trong lòng cực kỳ thêm muốn, nhưng đáng tiếc ta không dám xuống. Bọn nhỏ bơi rất giỏi, còn giăng lưới bắt cá ở tầng nước sâu.

Một đứa bé bốn, năm tuổi ịch đi từ dưới nước lên bờ, tay cầm một cái lưới đánh cá, lớn tiếng reo lên: “Tiểu cô cô, tiểu cô cô! Con lại bắt được!”

Ta thấy bên trong lưới cá kia quả nhiên có mấy con cá lớn đang vùng vẫy.

Đưa bé hăng hái chạy lên bờ. Ta vừa nhận lưới đánh cá, vừa lấy khăn thả lên đầu nhóc con.

“Giời! Hôm nay con lập công. Trờ về nói nương của con nấu canh cá cho con!”

Tiểu Đông ngược khuôn mặt nhỏ nhắn đã bị nắng chiếu thành màu lúa mạch nhìn ta, ngây thơ nói: “Con muốn ăn cá viên do tiểu cô cô làm”

“Cũng được.” Ta bắt mấy con cá lớn cho vào vại nước, bên trong còn chứa mấy con cá nhỏ, “Mau lau khô tóc, rồi mặc quần áo vào. Trời cũng không còn sớm, con còn chưa làm bài tập. Lỡ như cha con về nhà trước, nhất định là sẽ đánh mông con.”

Tiểu Đông thè lưỡi nói: “Nếu con bị phụ thân đánh, vậy tiểu cô cô cũng sẽ bị phụ thân giáo huấn. Chúng ta là hai con đĩa cùng cột chung sợi thừng.”

Ta gõ lên đầu tên nhóc láu lỉnh này một cái, “Không biết lớn nhỏ. Lời này ai dạy con? Cái gì mà con đĩa, là cháu cháu, còn là dế mèn.”

“Là Nhị sư thúc dạy.” Tiểu Đông xoa nhẹ cái đầu, “Sư thúc còn nói, đứng ở chỗ cao đi tiểu, lớn lên mới cao. Tiểu cô cô, cái này có đúng không vậy?”

Ta cười to, “Tiểu cô cô là nữ tử, làm sao mà biết? Con đi về hỏi thử Nhị sư thúc của con, có phải trước đây đều đứng trên nóc phòng đi tiểu?”

“Tiểu Đông, muốn về sao?” Mấy đứa trẻ kia chạy đến.

Tiểu Đông tiếc nuốt gật đầu, “Cha ta sắp trở về rồi, ta phải về học bài.”

“Vậy ngày mai còn đến không? Bọn Đại Trụ muốn đi phơi lúa rồi nướng khoai, đám Xuân Mai cũng đến.”

Tiểu Đông nhìn ta đầy chờ mong.

Ta cười nói: “Cô cô không quản, chỉ cần đừng để cha con biết là được.”

Tiểu Đông mừng rỡ nói với đám trẻ: “Ngày mai ta sẽ cố gắng chạy đến.”

Ta một tay cầm vại nước, một tay dắt cháu nhỏ thông dong đi theo đường núi trở về.

Hai bên đường cây cối rậm rạp âm u, ánh mặt trời xuyên qua tán lá, từng đốm nhỏ ánh sáng hiện lên trên phiến đá lát đường phủ đầy rêu xanh. Không khí trong núi rừng vừa thanh mát vừa tĩnh lặng, không có tiếng người, chỉ có tiếng chim kêu hót trên đầu cành. Thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng nước chảy róc rách qua khe suối.

Tiểu Đông vừa nhảy nhót bên cạnh ta, vừa hỏi: “Tiểu cô cô, hôm nay con nghe nói Vương tú tài ở trong thôn muốn vào kinh đi thi, còn nói là phải mất nửa năm mới có thể trở về. Kinh thành xa như vậy à?”

Ta nói: “Cười ngửa thì không tính là xa. Nhưng thư sinh lại chỉ đi bộ, mất nhiều thời gian hơn.”

“Kinh thành có đẹp không?”

Ta cười, đưa tay lau mồ hôi trên trán nhóc con, “Kinh thành vừa lớn vừa đẹp. Nhà nào cũng cao ngất hoa lệ, trên đường lớn còn bán quà ăn vặt, ca hát tạp kỹ, nơi nơi đều náo nhiệt. Con chỉ cần có tiền, muốn ăn cái gì cũng đều được. Khắp nơi còn có người mặc quần áo xinh đẹp, cười ngửa lớn đi tới đi lui.”

“Kinh thành chơi vui như vậy, sao tiểu cô cô không ở lại kinh thành, còn muốn ở trong ngọn núi già này?”

Vì sao?

Ta khẽ cười, nói: “Kinh thành mặc dù tốt, nhưng là nơi ăn thịt người.”

“Ăn thịt người? Trong kinh thành có yêu quái sao?”

Ta phì cười một tiếng, cũng thuận theo lời của Tiểu Đông mà gật đầu: “Đúng vậy. Trong kinh thành có một con yêu quái lớn, đặc biệt thích ăn những đứa nhỏ da thịt mềm mại như con.”

Ấy vậy mà đứa nhỏ không bị dọa sợ, ngược lại còn ưỡn ngực, hùng dũng hiên ngang nói: “Con không sợ! Con dất sư công theo, sư công có thể bắt yêu quái!”

Ta vỗ đầu thằng bé, vui đùa nói: “Sư công của con đã lớn tuổi như vậy, con còn nhẫn tâm để ông phải vất vả như vậy à?”

“Vậy...” Đôi con ngươi đen tuyền liền sáng lên, “Vậy con đi theo sư công học bắt yêu, tương lai đi kinh thành giết con yêu quái kia, vì dân trừ hại!”

“Được, có chí khí!” Ta khen ngợi nói, “Con nha, trước tiên về nhà học xong bài hôm nay đi rồi nói.”

Đi được nửa canh giờ, chui qua một cổng vòng tự nhiên bằng đá, vào trong sơn cốc. Bên trong cốc chỉ có một hồ nước màu ngọc bích, bên bờ hồ là một

ngôi đạo quán tường trắng ngói xám

Một người thiếu phụ thanh tú, mặc chiếc váy dài màu vàng đang đứng dựa cửa trông ra ngoài, nhìn thấy chúng ta trở lại, hai tay chống lên thắt lưng, miệng hét to như sư tử rống.

“Hai người các ngươi chưa chết sao, còn biết đường trở về. Ta còn tưởng sói già trong núi đã tha các ngươi đi mất rồi.”

Ta cùng Tiểu Đông liền đứng bất động tại chỗ, một hai ba, làm tượng gỗ thôi.

Ta cười khan một tiếng, “Ha ha, đại tẩu, muối da dày thịt mỏng, sói không ăn ta.”

Tiểu Đông cũng nói theo, “Hi hi, nương, con thịt quá ít, sói cũng không ăn con.”

Đại tẩu từ đầu lấy ra một cây chổi. Ta cùng Tiểu Đông liền nhảy dựng lên, ta đem thanh bệ đá thẳng vào cửa, nói to: “Đông Tử nhanh đi học bài!” Lại ôm lấy cánh tay đang cầm chổi của đại tẩu.

“Đại tẩu nguôi giận! Nguôi giận! Sau này không dám, không dám nữa!”

Tiểu Đông lẩn lờ về phía sau viện. Đại tẩu thấy đuổi không kịp, đành vứt chổi đi, cúi đầu nhìn thấy vại nước trên đất, lại giận dữ nói, “Các ngươi xuống nước bắt cá?”

Ta vội nói: “Là tiểu Đông bắt. Muội không có xuống nước, thật sự là không có!”

Ánh mắt đại tẩu sắc như dao, nhìn cả người ta từ trên xuống dưới một lúc lâu mới tạm tin.

Nàng quở trách nói: “Muội đúng là, vừa mới bớt bệnh, còn chạy loạn khắp nơi. Đã trẻ thế này mới quay về, thuốc sắc xong lại không thấy người đâu. Người quan tâm đến thân thể này của muội không phải chỉ có mình muội!?”

Ta cười hi hi ôm tay của nàng, kéo nàng về phía nhà bếp.

“Đại tẩu vất vả rồi. Tẩu xem, tiểu Đông nói tẩu thích ăn cá hoa ở dưới sông, liền cố ý xuống núi bắt cá. Đứa nhỏ này rất có hiếu nha.”

Đại tẩu làm bầm nói, “Không làm ta tức chết đã là hiếu thuận.”

Com được hâm lại trên bếp lò. Đại tẩu mang com đến cho tiểu Đông, ta thì ngồi ăn ngay trên bàn nhỏ ở trong bếp. Khoai tây nấu với thịt bò vô cùng ngon miệng, ta ăn hết còn lấy com cho vào nước canh, ăn sạch sẽ.

Đại tẩu đi một vòng trở về, thấy ta ăn như hổ đói, nhin không được liền nói: “Thân thể không tốt, đừng ăn nhanh như vậy. Thật là, cũng không biết tự yêu quý lấy mình.”

Ta lau miệng, bụng thuốc uống hết một hơi, sau đó lại ôm hũ đường mức ăn.

“Kiếp trước là con chuột à.” Đại tẩu vừa mắng vừa thu dọn bàn.

Ta cười nói: “Đại tẩu ngài kiếp trước khẳng định là con dê, vì vậy mới dịu dàng hiền lương thế này.”

“Ăn đường vào, miệng liền ngọt.” Đại tẩu mỉm cười quở trách, lại nhìn sắc trời ở bên ngoài, “Rốt cuộc lão thiên cũng cho trời quang mây tạnh. Nếu trời vẫn cứ mưa, nhìn muội khó chịu như vậy, cũng quá ác độc rồi. Thuốc này uống vài ngày nữa cũng nên thay đổi, giúp muội điều dưỡng phổi thật tốt.”

Ta nói: “Thật ra muội không có suy yếu như mọi người nghĩ. Hôm nay muội đi một hơi từ dưới núi lên, không có thở gấp, mà cũng không chóng mặt váng đầu.”

Đại tẩu trừng mắt nhìn ta, “Thế mỗi khi trời mưa, người trông giống như từ trong quan tài chui ra là ai?”

“Là ai?” Ta ngây ngô cười: “Không biết nha. Là ai vậy?”

Đại tẩu lại thương cho ta một cái liếc mắt. Dung mạo của nàng vốn thanh tú, dù là ánh mắt khinh thường nhưng hiển nhiên vẫn vô cùng xinh đẹp.

Ta giúp đại tẩu thu dọn nhà bếp, sau đó xách cá đi giết. Mấy con cá hoa này trước kia ta cũng rất thích ăn. Chỉ là hiện giờ thân thể không khỏe, cá lại là động vật tính hàn, ta nhìn được nhưng không ăn được.

Đang định lấy dao cạo bỏ lớp vảy bên ngoài con cá, ngoài cửa liền truyền đến tiếng nói, xem ra Đại sư huynh đã trở lại.

Đại sư huynh của ta là công tử danh môn, Diệp Hoài An, lớn lên trông có chút giống với những vị đại hiệp được viết trong tiểu thuyết truyền kỳ, cao lớn anh tuấn, nhân phẩm chính trực, võ nghệ cao cường, quyền thế phi phàm. Ngoài trừ có chút cảm râm thì gần như không có khuyết điểm gì. Đương nhiên đại tẩu của ta cũng có tài danh không kém, là nữ nhi của y tiên trong giang hồ, hai người huynh tẩu đều là lang tài nữ mạo, vô cùng xứng đôi.

Đại sư huynh là đệ tử tục gia của sư phụ, vài năm trước đã xuống núi. Lần này trở về, chủ yếu là vì ta.

Năm đó, mũi tên kia thiếu chút nữa là xuyên tim, trong cơ thể có độc lại thêm độc, ta gần như là không qua khỏi. Sư phụ và Nhị sư huynh phải mất mấy ngày mới mang được ta trở về, nhưng tình trạng của ta vẫn rất nguy hiểm, sư phụ đành truyền tin gọi phu thê Đại sư huynh trở về.

Đại tẩu vừa ra tay đã cứu được cái mạng nhỏ của ta. Từ đó về sau, cách mỗi tháng, cả nhà bọn họ lại vào núi thăm ta, giúp ta thay đổi phương thuốc trị thương.

Ta lại nói với đại tẩu: “Phải phiền mọi người chạy tới chạy lui, thật thấy có lỗi.”

Đại tẩu sang sảng cười nói: “Trong nhà nhiều chuyện hỗn loạn, đặc biệt vào ngày lễ tết, phải đưa lễ, phải mở tiệc, phiền toái gần chết. Ta còn ước gì có thể tránh càng xa càng tốt! Đại sư huynh của muội cũng không thích xã giao, tiểu Đông lại thích trở về núi chơi. Muội cũng không cần phải suy nghĩ lung tung.”

Đại sư huynh vừa vào cửa vừa nói: “Hôm nay, trời lúc thì mưa như trút, lúc thì nắng nóng chết người.”

Ta bung com trưa đến, lại hỏi: “Sư phụ thế nào rồi?”

“Vẫn bẻ quan như cũ, không có tin tức. Ta tiện đường đến thăm Tam sư huynh của muội. Tam tẩu của muội cũng sắp chuyển dạ.”

Năm kia, Tam sư huynh xuống núi mở hiệu thuốc ở trấn bên cạnh, sau lại cưới nữ nhi của một nhà thương buôn địa phương. Tam sư huynh là người thành thật trung hậu, Tam tẩu ngược lại có phần tháo vát lanh trí, hai phu thê một người quản lý khách điếm, một người coi sóc tiệm thuốc, làm ăn cũng rất phát đạt.

Đại tẩu bấm đầu ngón tay tính toán, “Thời gian trôi qua thật nhanh, khó trách người ta đều nói, ở trong núi không biết ngày tháng là gì. Xem ra chúng ta cần phải chuẩn bị một lúc, nếu không đến lúc đó lại đi tay không tới.”

Ta hỏi: “Có biết được là trai hay gái không?”

“Chỉ biết là song thai. Ta không nhận ra, lần sau muội cùng đại tẩu của muội đến thăm, để đại tẩu muội xem thử.”

Tiểu Đông cầm xấp giấy chạy đến, “Cha! Con học bài xong!”

Đại sư huynh cảm xem. Tiểu Đông đã vội kéo tay ta chạy ra ngoài.

“Trở lại!” Một tiếng hét lớn vang đến, “Người viết chữ gì như gà bới!”

Ta cười hi hi đẩy tiểu Đông trở lại trong phòng, nhân lúc Đại sư huynh còn bận giáo huấn nhi tử, ta liền tăng tốc chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65

Đạo quán cũng không lớn, ngoại trừ chính điện thì những phòng còn lại đều dùng để ở, ở hậu viện còn có hai con heo, sáu con gà, bốn con vịt, một con chó, nửa mẫu đất trồng rau, một khe suối nhỏ đầy cá.

Sau giờ ngo, mặt hồ được ánh mặt trời soi sáng, phản chiếu một màu xanh trong vắt, tựa như một khối ngọc mát lạnh.

Bên bờ hồ có gốc cây đa to, dưới tàng cây là một cái sạp bằng trúc. Núi xanh nước biếc, gió nhẹ vi vu, ta ăn no liền thích nằm trên sạp trúc, vắt chân chữ ngũ, hai mắt nhắm nghiền.

Vừa ấm áp vừa thoải mái.

Tựa lưng vào một lồng ngực ấm áp vững chãi, thất lưng được cẩn thận ôm lấy, tư thế được bảo hộ như vậy thật làm cho người ta an tâm.

Vó ngựa bên dưới bước đi chậm rãi trên mặt cát, thân người cũng vì thế mà dao động theo từng bước.

Trời xanh không mây, ánh mặt trời sáng ngời. Có người quan tâm lấy dải lụa trắng quấn quanh mặt ta. Ta nắm dây cương, quay đầu nhìn hần mỉm cười.

Người nọ cũng dịu dàng mỉm cười đáp lại, gương mặt đó tựa như cách ta đến thiên sơn vạn thủy, nhìn mãi vẫn không rõ.

Hần là...

Ta mở miệng định kêu tên hắn, nhưng âm thanh kia lại nghẹn nơi yết hầu.

Hắn là...

Hơi thở trong lồng ngực lại rối loạn, ta liền giật mình mở mắt.

Trời chiều phủ một màu vàng ấm lên sơn cốc, mặt trời đang chiếu những tia sáng cuối cùng ở sườn núi phía tây. Ta gối đầu lên đùi của một người, trên người đang đắp áo choàng của hắn. Áo vừa ấm vừa thoảng chút mùi hoa bạch chi ngọt đắng.

Ta ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt tuấn tú chìm trong ánh trời chiều.

“Nhị sư huynh.”

Hạ Đình Thu cúi đầu, dịu dàng nhìn ta.

“Tỉnh rồi?”

“Uhm.” Ta xoa xoa hai mắt, ngồi dậy.

Hơi thở hỗn loạn từ lúc nằm mơ vẫn chưa trở lại bình thường, thêm với cử động cũng có chút vội, nên ta liền ho khan vài tiếng.

Lòng bàn tay ấm nóng nhanh chóng đặt phía sau lưng ta, truyền đến một luồng nhiệt giúp ổn định hơi thở.

Ta đưa tay lau khô miệng, quay đầu mỉm cười nhìn Nhị sư huynh, “Cảm ơn Nhị sư huynh.”

“Khỏe hơn chưa?”

Ta gật đầu.

Nụ cười vừa vô hại vừa dịu dàng của Hạ Đình Thu ngày càng mở rộng, mặt cũng tiến đến càng gần. Ta thầm nghĩ không ổn, chưa kịp thoát thân, ma trảo đã nhanh chóng thò đến nhéo mặt của ta.

“Tiểu nha đầu không nghe lời nha, giữa ban ngày nằm ngủ ở bên ngoài còn không đắp chăn, trúng gió mắc bệnh thì sao? Không muốn sống thì để lão tử đá muội một phát xuống hồ cho chết đuối là được.”

Hắn vừa nói, vừa lấy tay kéo hai má của ta về hai phía, giống như đang kéo sợi mì.

Ta oa oa kêu to, khoa tay múa chân về phía hắn, nhưng ta đánh không lại, miệng bị kéo căng cũng không thể nói. Bắt buộc phải sử dụng tất sát kỹ cuối cùng, đầu lưỡi dề lên răng cửa, nghịch ngợm phun nước miếng.

Hạ Đình Thu nhăn mặt ghê tởm liền buông tay, da mặt của ta lúc này mới trở về trạng thái ban đầu, ta xoa hai má gào khóc.

Hạ Đình Thu cười hì hì nhìn ta, đôi mắt hoa đào cong cong, “Biết sai chưa?”

Ta tức giận, vươn tay muốn cào khuôn mặt tuấn tú của hắn.

Hạ Đình Thu liền xoay người tránh, ta bỏ nhào vào khoảng không, còn đập cằm xuống mặt sạp.

“Võ nghệ tụt hậu đến nước này.” Hạ Đình Thu lắc đầu than thở, “Tuy rằng, ban đầu muội cũng không phải là võ lâm cao thủ gì, nhưng dù gì cũng mạnh hơn A Hoàng một chút. Hiện giờ trông đáng vẻ bất xương của A Hoàng còn tao nhả hơn muội vài phần.” *A Hoàng là con chó ở sau nhà ^^*

Ta nhảy dựng lên, chỉ vào hắn hét to: “Họ Hạ kia, huynh đừng có mà kiêu ngạo!”

Hạ Đình Thu chìa một ngón tay thon dài ra, tao nhả sửa lại sợi tóc rối loạn ở bên tai, nói: “Sư huynh giáo huấn sư muội, có gì mà không được?”

Ta tức giận nói, “Huynh chỉ biết thừa lúc sư phụ bế quan, chạy đến ức hiếp ta. Ta cho huynh biết, huynh đừng có đắc ý. Đợi lão tử dưỡng thương xong sẽ đánh huynh đến nỗi thần tiên cũng không nhận ra!”

Hạ Đình Thu móc móc lỗ tai, “Lời này nghe muốn đóng thành ráy tai rồi. Bốn năm trôi qua, muội vẫn chẳng khác gì trước đây.”

Ta âm ỉc đưa chân đá hắn.

Hạ Đình Thu ha ha cười nhảy qua một bên. Lúc này ta mới nhìn thấy hắn đang mặc một bộ áo đạo sĩ, tuy nhiên cũng không phải là loại áo dài thắt đai lưng tinh xảo mà ngày thường dùng để tiếp khách, mà là loại áo bào rộng tay áo to, phía dưới là cái quần đầy nếp nhăn.

Bộ quần áo này đã phai màu, sợi vải dãn ra, quả thực là cực kỳ lồi thối lếch thếch, lại kết hợp với cái đầu tóc lộn xộn không nhìn ra hình dáng kia, người ngoài vừa nhìn thấy khẳng định nghĩ đây là thổ phỉ lưu manh ở trên núi.

Cũng may Nhị sư huynh ta lớn lên cao ngất, vai rộng chân dài, bộ y phục này mặc trên người cũng không đến mức quá nhếch nhác.

Ta thu chân, cười nói: “Ai da! Sao hôm nay lại ăn mặc như vậy? Bình thường không phải huynh luôn thích mặc đẹp sao? Mặc thế này, đại cô nương tiểu tức phụ ở dưới núi mà nhìn thấy, e là tim liền tan nát.”

Hạ Đình Thu không vui nhìn bộ y phục ở trên người, “Không còn cách nào, xuống núi làm phép, mặc đẹp liền rước thêm hoa đào.”

“Hoa đào trên người huynh sợ là đã nở khắp núi này rồi.” Ta vừa nói, vừa cùng hắn đi vào nhà, “Lần này là bất quý hay trừ yêu?”

“Bất quý.” Nhị sư huynh lười biếng nói, “Nhà của Trương tài chủ ở Hồng Kiều trấn vừa chết một tiểu thiếp, nói là sau khi tiểu thiếp đó chết, trong nhà liền không yên, lão thái thái và tiểu thiếu gia cũng sinh bệnh, đại thái thái thì nửa đêm nhìn thấy bóng quỷ bay ngoài cửa sổ.”

“Vậy huynh nhìn thấy gì?”

“Người của Trương gia nói tiểu thiếp này chết vì bệnh. Ta thì thấy con quỷ kia là bị độc chết. Đại thái thái của Trương gia nghe thấy liền ngất đi.”

“Thật đúng là độc chết?” Ta không khỏi ngưỡng mộ Nhị sư huynh của ta.

Hạ Đình Thu cười đắc ý, tay lại thò đến muốn néo mặt ta, ta may mắn trốn thoát.

“Nhị sư huynh của muội là ai? Ta là đệ tử đích truyền của Kim Thiên sư, là cao đồ của môn hạ.”

“Cao đồ.” Ta gật đầu. “Bình thường chỉ vẽ chút bùa chú là đã có thể lừa tiền của lão bà, tiểu tức phụ dưới chân núi.”

Hạ Đình Thu nhếch miệng cười, “Dám bôi bác bốn sư huynh, đêm nay phạt lấy nước rửa chân, nhận lỗi với ta!”

“Huynh tự đi mà lấy!” Ta lè lưỡi làm mặt ngố.

Hạ Đình Thu bỏ nhào đến bắt ta, ta cười đùa né tránh. Hai người chúng ta vừa đuổi vừa đánh chạy vào sân.

Đại tẩu đang thu đậu phộng phơi trong sân, đối với tình cảnh gà bay chó chạy ở xung quanh dường như không thấy, chỉ nhẹ nhàng nói một tiếng: “Dọn com.”

Ta cùng Hạ Đình Thu liền dừng phát lại, sau đó không hẹn mà cùng nhào đến nhà ăn.

Bởi vì buổi chiều ta ngủ quên, nên cá viên đã hứa làm cho tiểu Đông đành phải để đại tẩu làm thay. Tiểu Đông cắn dưa nói nướng làm không có ngon bằng tiểu cô cô, cha của nó liền khờ một cái lên bên trái đầu. Đứa nhỏ này hôm nay học bài không tốt, bên phải đã bị gõ xung một cục, thêm cái này nữa là đối xứng.

Giống như ngày thường, com nước xong, ta rửa chén, Đại sư huynh dẫn hai từ đi, đại tẩu với Nhị sư huynh thì nấu nước tắm.

Đây cũng không phải là nước tắm bình thường, mà là đặc biệt chuẩn bị cho ta. Trong thùng gỗ to bỏ thêm vào các loại thảo dược, nấu nước thuốc xong thì đổ vào, sau đó ta nhảy vào ngâm một canh giờ.

Đợi lúc canh giờ qua đi, ta đã ngáp liên mấy cái.

Đại tẩu bắt mạnh cho ta, hài lòng nói: “Thời tiết ẩm lên quả thật là tốt hơn nhiều. Tiếp tục ngâm thêm một tháng là được, sau đó có thể bắt đầu thử vận khí.”

Ta mừng rỡ, ngâm thuốc này suốt bốn năm, ta cảm thấy mình sắp ngâm thành một cây gỗ nhẵn nhéo. Nhớ lại ta của ngày trước, làn da trắng nõn, giò thì luôn bị Nhị sư huynh cười nhạo ta là một thôn cô Nam Việt đen thui.

Ta nói: “Nhớ tới ta trước đây, đơn độc cười ngửa đi ngàn dặm, xuyên qua thảo nguyên, sa mạc, tung hoành khắp chốn, không có gì cản nổi. Hiện giờ thì, aizz...”

“Hiện giờ nha, muội tốt nhất là nên chăm sóc cho tốt thân thể này của mình đi, có thể sống lâu thêm vài năm thì sống.” Đại tẩu ném khăn cho ta rồi xoay người đi ra ngoài.

Ta tắm rửa lại xong, mặc quần áo đi vào nhà.

Mấy ngày liền mưa dầm, cuối cùng tối nay cũng khô ráo, trên bầu trời rải đầy ánh sao lấp lánh, vô cùng xinh đẹp.

Ta khoác thêm áo choàng, leo lên nóc nhà ngồi ngắm sao.

Chỉ cần hôm nào thời tiết tốt, sao trên núi và sa mạc đều không có gì khác. Gió thổi qua rừng cây phát ra âm thanh xào xạt vui tai.

Ta lấy ra một chiếc sáo ngọc nhỏ từ trong ngực áo, đưa đến bên môi, hít một hơi muốn thổi.

Bất chợt nghe thấy một giọng nói bí ẩn từ phía sau truyền đến: “Muội mà thôi nó, ta liền ném muội cho heo rừng trong núi ăn.”

Ta bực bội quay đầu lại nói, “Huynh rảnh rồi quá rồi đó? Tài nghệ không tốt thì mới phải thường xuyên tập luyện, bằng không làm sao tiến bộ hả? Đại tẩu nói, cho ta tập thổi nhạc cụ để luyện phổi.” Hạ Đình Thu leo đến bên cạnh ta, “Muội muốn luyện thì để lúc khác, bây giờ không nên. Hơn nửa đêm, một tiếng sáo cao thấp không theo nhạc phổ, lại còn ngắt ngứ lúc ngưng lúc nói, chẳng khác gì âm hồn bất tán, đến quý còn phải sợ. Muội không phát hiện từ lúc bắt đầu luyện sáo đến giờ, hình như trong sơn cốc của chúng ta không còn nghe thấy tiếng côn trùng hay tiếng chim hót nữa sao?”

Ta nghiêng tai lắng nghe, đúng là khắp nơi yên tĩnh.

Ta cười ngất, vỗ tay lên mái ngói cười to, “Hay! Ta thật sự là hay nha! Trong lúc vô tình lại luyện thành tuyệt thế thần công!”

“Một cây sáo ngọc tốt như vậy, đừng phá hư.” Hạ Đình Thu vội vàng đoạt lấy cây sáo.

Ta to miệng cười một hồi, cuối cùng cũng thấy thoải mái, gối tay nằm trên nóc phòng ngắm sao.

“Nhị sư huynh.”

“Gi?”

“Buổi chiều ta lại mơ thấy hấn.”

Hạ Đình Thu khẽ cúi đầu, sau lại quay đầu nhìn ta.

Ta ngo ngáy nói: “Thật kỳ lạ, biết rõ là ta nhận ra người này, nhưng lại không thể gọi tên. Cũng biết những điều trong mộng đều từng trải qua, nhưng ta vẫn không nhớ rõ hấn.”

Hạ Đình Thu nhỏ giọng nói: “Tiểu Vũ nhi, muội cũng biết hấn, chúng ta đều đã nói với muội. Hấn gọi là Phong Tranh, hai người cùng đến Bắc Liêu. Muội thích hấn, nhưng hấn không thích muội. Hấn mang binh đến nhà muội, muội oán hận đâm hấn một đao. Sau này khi thương thế của hấn tốt hơn liền đi trấn thủ biên ải. Gần đây thế nào thì ta cũng không biết.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66

Ta nhắm mắt lại, “Những việc huynh nói ta đều nhớ, nhưng lại có cảm giác như đó là chuyện của người khác. Giống như khi ta nói huynh thiếu tiền của Trương Tam với Lý Tứ, còn đóng cả dấu vân tay, thế nhưng huynh lại không nhớ rõ.”

Hạ Đình Thu khinh thường lên tiếng, “Lão tử còn lâu mới nợ tiền người khác.”

Ta cười: “Phải rồi. Ngài là cự phú của Nam Hải, trong nhà thiếu gì núi vàng núi bạc, mùa đông muốn sưởi ấm còn phải nhờ vào việc đốt ngân phiếu.”

Hạ Đình Thu nhìn ta, nghiêm túc nói: “Thật ra, nếu đã quên thì cứ quên đi. Trên đời này không còn Lục Đường Vũ. Ngọc Long Quán của chúng ta cũng không còn tiểu sư muội của Lục gia, muội là lão Ngủ chúng ta vừa thu nhận.”

Ta mỉm cười, “Vậy huynh nói xem, sau này hành tẩu giang hồ, ta nên lấy tên gì đây?”

“Quan trọng như vậy sao? Ta thấy trong giang hồ có mấy cái tên như Trương Ngọc Cô, Vương Xuân Hoa gì đó đều được.”

Ta khinh khinh nói, “Ta muốn một cái tên khí khái, vang dội, một khi nói đến thì ai cũng phải nhớ rõ không quên.”

Hạ Đình Thu nghiêng đầu, ánh mắt gian tà, “Có một cái tên không tệ.”

“Tên gì?” Ta nhóm dậy.

Hạ Đình Thu nhếch môi, khuôn mặt hiện ra vẻ gian manh quen thuộc.

“Đại Nương.”

“Hả?” Ta ngẩn ra.

“Là Nghê Đại Nương nha!” Hạ Đình Thu tâm đắc giải thích, “Người ta hỏi, nữ hiệp họ gì. Muội nói, tiểu nữ họ Nghê, gọi là Nghê Đại Nương.”

Hắn cố tình giả giọng theo Nhân yêu Vương gia, nhưng lại không thành mà càng giống với tiếng của thái giám trong cung, vừa nghe liền làm người ta nổi hết da gà.

Hạ Đình Thu ôm bụng cười ngặt nghẽo, mặt của ta từ xanh chuyển sang trắng, thầm nghĩ muốn lấy gót chân chà nát cái mặt thối kia.

“Quá thấp kém, quá thô tục! Uổng phí huynh đọc sách thánh hiền bao nhiêu năm, trong đầu chỉ được có thế này.”

Hạ Đình Thu không phục nói, “Vậy muội nói xem cái gì thì không thô tục!”

Ta cao ngạo nâng cằm, “Ta đã sớm nghĩ, lấy theo họ La của nương, tương lai gọi là—“

“La Oa?” *Người gù*

“Không phải!”

“La Cô?” *Chiêng trống*

“Cũng không phải!”

“La Su?” *Ồc gạo*

“Huynh khinh người quá đáng!” Ta nổi trận lôi đình, nhào đến thi triển ma trảo thần công của mình.

“La nữ hiệp tha mạng nha!” Hạ Đình Thu vừa cười lớn vừa né đông trốn tây, không để cho ta chạm được vào một góc áo của hắn.

Hai chúng ta đuổi bắt trên nóc phòng làm mái ngói ở dưới chân kê lên răng rắc.

Cuối cùng thì Đại sư huynh cũng không chịu được mà lao ra rống to: “Còn tiếp tục ồn ào là đem hai người các ngươi ném vào chuồng heo!”

Hạ Đình Thu kéo ta nằm xuống nóc nhà, cả hai rúc rích cười cả buổi.

Ta nhân cơ hội đánh Hạ Đình Thu một quyền, “Đều tại huynh, già không nên nét!”

“Phải, phải, tiểu sư muội nói phải.” Hạ Đình Thu lấy sáo ngọc ra, “Ta thôi cho muội nghe một khúc nhận lỗi ha.”

Nhị sư huynh tinh thông âm luật, khi còn niên thiếu đã là thần đồng nổi danh giang hồ. Nghe hắn thổi khúc giữa không gian tuyệt mỹ thế này, thật là thập phần hưởng thụ.

Ngón tay thon dài của Hạ Đình Thu đặt trên sáo ngọc, một tiếng nhạc mềm mượt vang lên, nhẹ nhàng như một con gió mát lướt qua, lại như một dòng nước trong vắt rót vào trong lòng.

Ta nằm bên cạnh hắn, chậm chậm nhắm mắt, nghe tiếng sáo réo rắt giữa biển trời ánh sáng, đáy lòng xao động không yên cũng dần dần yên tĩnh.

Khúc nhạc không biết kết thúc lúc nào, chỉ cảm thấy dư âm vẫn còn vương vấn bên tai.

Hai chúng ta nằm bên cạnh nhau, trong một lúc cũng không có ai lên tiếng.

Giữa không gian yên tĩnh, một tiếng động nhỏ từ nóc phòng bên cạnh truyền đến.

Chúng ta tò mò nhìn sang, trông thấy tiểu Đông vụng về trèo thang leo lên nóc nhà. Ngay trên nóc phòng đó có một sân phơi, thỉnh thoảng dùng để phơi thảo dược, cho nên chúng ta cũng không lo tiểu Đông sẽ ngã xuống.

Tiểu Đông rón rén đi đến mép sân phơi, nhìn sang hai bên một chút, chắc chắn là không có ai liền cúi đầu, lấy thang nhỏ ra.

Ta giật mình bật ngồi, còn Hạ Đình Thu thì buồn cười nói, “Đứa nhỏ này muốn làm gì vậy?”

Nhìn sang chỉ thấy một cột nước bắn ra, vẽ ra một đường cong hoàn hảo rơi xuống dưới nhà.

Ta hiểu ra liền lắc đầu cười nói: “Còn không phải tại chú ý thói hoắc của huynh, nói cái gì mà đứng ở chỗ cao đi tiểu, lớn lên liền cao.”

Lúc này Hạ Đình Thu mới nghĩ tới, ra vẻ tán thưởng, “Không sai, tiểu tử này quả nhiên có phong thái của ta trước đây.”

“Ah, đúng là...” Ta ngoác miệng cười.

Hạ Đình Thu nghe ra có điều bất thường, “Sao vậy?”

Ta chậm chạp nói: “Ta chỉ chợt nhớ, ban ngày vừa giặt cái áo lót bằng gấm mà huynh thích nhất, hình như phơi ở bên dưới còn chưa thu...”

Lời còn chưa dứt, đã thấy Hạ Đình Thu đen mặt lao đến nóc phòng bên cạnh, hô to: “Đồng Tử, dừng tay—“

Ta bật cười thành tiếng, sau lại bò xuống đất, trở về phòng đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Láy Hải Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67

Mỗi ngày trôi qua trên núi rất yên bình. Hằng ngày giúp đại tẩu nấu cơm giặt quần áo, dắt tiểu Đông xuống núi chơi đùa, trên đường về thì thuận tiện hái một ít rau dại, buổi tối lại tập thổi sáo, vậy là hết một ngày. Cuộc sống của ta đã trôi qua như vậy suốt bốn năm.

Thật ra chuyện ngày trước ta bị thương nặng như vậy cũng là ngoài dự đoán.

Lúc còn ở phía Bắc, Nhị sư huynh đã đưa cho ta một số loại thuốc, trong đó có loại gây hôn mê, lại hoàn toàn không có mạch đập, tạo thành tình trạng giả chết. Ta nghĩ nhất định sư phụ đã biết việc nhà ta xảy ra chuyện, hiển nhiên sẽ phái các sư huynh đến tìm ta. Kể từ khi ta biết Tiêu Chính có ý định muốn giam hãm ta cả đời, ta liền tìm cách chạy thoát. Thuốc này được bao lớp sáp bên ngoài, giấu trong khay mộc trên thắt lưng, ngay cả Thảo Nhi cũng không phát hiện. Thế nhưng sau khi tận mắt nhìn thấy cha và đệ đệ chết thảm, tâm trí hỗn loạn, ta không thể kiềm được mà bất chấp chạy đến, trúng một mũi tên. Lúc này, được liệu phát tất, cùng với được tính còn tồn lại trong người, tạo thành độc tính, hơn nữa kinh mạch vừa bị phong bế lại trọng thương, nếu như các sư huynh không kịp đến cứu ta ra khỏi quan tài, thì sợ rằng ta đã tắt thở trước khi bị chôn sống.

Nhớ lại lúc ta tỉnh dậy, đầu tiên nhìn thấy chính là gương mặt già nua tiều tụy của sư phụ, là cái thờ ra nhẹ nhõm và nét mặt tươi cười của đại tẩu và các sư huynh, ta vừa vui mừng lại vừa đau trong lòng, rất muốn khóc nhưng không thể rơi một giọt lệ.

Trước kia nghe qua chuyện xưa, có một vị anh hùng, thuở nhỏ gặp bất hạnh, nhà tan cửa nát. Khi đó không thể hiểu rõ ràng thế nào là nhà tan cửa nát. Mà hiện tại, khi việc đã thực sự rơi xuống người mình, lại phát hiện những đau khổ những hoảng sợ đó sẽ không thể nào có thể diễn tả bằng lời.

Về sau ta từng nói với sư phụ, trước kia muốn rời khỏi cái nhà ở kinh thành để về núi, vì cảm thấy nơi đó rất áp lực. Nhưng đến khi ngôi nhà kia đã không còn, mới nhận ra mình trở nên rất hoang mang mơ hồ, không thể tìm thấy đường trở về. Ta nói, sau này con sẽ là cô nhi không có nhà để về.

Sư phụ vuốt tóc của ta, dịu dàng nói: “Tiểu Vũ nhi, từ giờ nơi này của sư phụ sẽ là nhà của con. Vĩnh viễn không thay đổi.”

Ta nằm trên miên trên giường bệnh hơn nửa năm, nếu không có sư phụ và mọi người ở bên cạnh bầu bạn, ta sợ là mình đã không thể chống chịu với sự dày vò của nỗi đau. Bây giờ nghĩ lại, trước đây cha đưa ta vào núi báisư, đúng là vô ý tìm được cho ta một nơi tốt nhất.

Sau khi tỉnh lại, Đại sư huynh liền cho ta biết, di cốt của người thân đã được thủ hạ cũ của cha ta đưa đi an táng. Đối với chuyện hậu sự của cha, hoàng đế lại biểu hiện ý tứ nhân từ như vậy thật làm cho ta có phần kinh ngạc.

Đại sư huynh còn nói, hoàng đế nói rằng, ta có công bảo hộ công chúa đến Bắc Liêu, còn thu hồi được quốc bảo, cho phép an táng trọng thể ở nơi thanh sơn lục thủy.

Ta nghe xong thực không biết nên khóc hay cười: “Hắn không có phát hiện người trong quan tài không phải là muội?”

Hạ Đình Thu đắc ý nói: “Thuật dịch dung của ta, thiên hạ không ai bằng. Trước khi hạ huyệt, bọn họ còn cẩn thận mở quan tài ra xem, cũng không phát hiện bất thường.”

Ta nói: “Tiết trời hanh nóng, thi thể sớm đã có mùi, cũng khổ cho bọn họ còn phải nhìn qua một lần.”

Ngoài miệng cười nói, trong lòng cũng đã rất bình tâm.

Trên đời này đã không còn Thụy Vân quận chúa, cũng không có Lục Đường Vũ, ta xem như sống lại.

Thời tiết càng ngày càng nóng, mỗi ngày tiểu Đông đều quần lấy ta đòi xuống núi nghịch nước. Thật ra trước nhà cũng có một hồ nước, nhưng thẳng bé cổ tính không thích là vì muốn cùng mấy đứa nhỏ dưới núi chơi đùa.

Đại tẩu nói, để ta vận động nhiều một chút sẽ tốt cho thân thể, vì vậy mà cũng ngầm đồng ý cho ta đưa tiểu Đông xuống núi chơi. Vốn dĩ ta cũng có tính trẻ con ham chơi, còn cùng bọn trẻ đi đào củ cải, nướng khoai, dạy bọn chúng đặt bẫy bắt mấy con thú nhỏ.

Bọn nhỏ đều rất thích ta, gọi ta Đường tỷ tỷ. Thật ra năm nay ta đã hai mươi hai, tuổi cũng không còn nhỏ. Nếu như thành thân sớm, với tuổi này của ta, sợ là hài tử cũng đã bốn, năm tuổi.

Chỉ là với chuyện thành thân xuất giá, ta đã không còn nghĩ đến nữa.

Qua hơn nửa tháng, một ngày Đại sư huynh thông báo: “Ngày mai sư phụ xuất quan. A Vũ đi thu dọn một chút, chuẩn bị đón lão nhân gia.” Việc gọi là thu dọn, chẳng qua cũng chỉ quét dọn phòng của sư phụ một chút, nhiều hơn nữa là thay một bộ áo đạo mới.

Sư phụ bế quan ở đỉnh núi. Nơi đó quanh năm tuyết phủ, các sư huynh thấy ở đó quá lạnh cho nên không cho ta đi theo. Ta cùng Tiểu Đông cho gà ăn ở trong sân, chờ đến đúng thời điểm, quả nhiên nghe thấy một hồi tiếng động ở bên ngoài, sau đó là một lão đầu từ xông vào trong viện.

Lão đầu từ vừa vào cửa liền ồn ào: “Rượu đâu? Rượu của ta đâu? Mấy tháng không uống, thật sự là thêm chết lão nhân gia.”

Ta cười nhìn ông ấy xoay vòng trong nhà bếp, “Sư phụ vừa xuất quan liền đi tìm rượu thế à? Rượu không có đâu, tất cả đều bị Nhị sư huynh uống sạch hết rồi.”

Hạ Đình Thu đen mặt đá bay ta ra khỏi cửa, sau đó lấy bình rượu từ trong hầm ngầm.

Sư phụ bóc lớp niêm phong, ừng ực uống một hơi, sau đó mới vừa ý nói: “Rốt cuộc cũng thư thái.”

Ta mò đến, ôm dính lấy cánh tay của sư phụ, “Sư phụ, con rất nhớ người nha.”

Sư phụ cười híp mắt, sờ sờ đầu ta, “Tiểu nha đầu lại gây họa?”

Đại sư huynh khịt mũi nói: “Muội ấy dám? Đại họa lần trước vẫn còn chưa giải quyết xong đâu!”

Sư phụ cầm lấy cổ tay của ta, đưa tay bắt mạch, thần sắc có phần yên tâm “Đã tốt hơn rất nhiều. Bắt đầu luyện nội công chưa?”

“Đại tẩu nói mấy ngày nữa là có thể bắt đầu luyện thử một chút.” Ta đắc ý khoe, “Sư phụ, lúc người đi vắng con rất biết nghe lời. Còn dạy tiểu Đông học toán.”

“Sư công!” Tiểu Đông cũng chạy tới.

Sư phụ nhìn thấy đồ tôn, liền thả tay ta ra, thân thiết ôm thẳng bé.

Ta thừa lúc mọi người không để ý, lặng lẽ mò về phía bình rượu.

Hầu nhi tửu (1) ở phía sau núi, được tìm thấy vào mùa thu năm trước, sau khi để qua một năm sẽ có được mùi hương thanh thuần nhất. Cách xa như vậy mà hương rượu vẫn rất say mê.

Tay ta còn chưa chạm đến vỏ rượu, một chiếc giày từ trên trời giáng xuống, liền đem ta giầy dưới gót giày.

Hạ Đình Thu toe toét miệng cười, chân hơi dùng lực, đem ta nghiền tới nghiền lui.

“Lá gan quả không nhỏ, thân thể đã nát bét như vậy, trước mắt bao nhiêu người còn dám trộm uống rượu.”

Tuy rằng nội lực của ta đã hoàn toàn biến mất, nhưng chiêu thức võ công thì vẫn còn. Trong lòng tức giận, cơ thể cũng vật lộn thoát khỏi lòng bàn chân của hắn, lại không đứng lên mà ôm lấy chân hắn kéo mạnh. Hạ Đình Thu liền ngã phịch một cái lên đất. Ta dùng thế lý ngư mã đỉnh (2) nhảy lên người hắn, khuỷu tay thúc mạnh vào giữa bụng của hắn.

Hạ Đình Thu thét lên một tiếng: “Muội...muội...thật độc ác...” Sau đó ngã lăn ra đất bất động.

“Đại Ma Vương chết rồi! Tiểu cô cô thật giỏi!” Tiểu Đông vỗ tay, “Tiểu cô cô đánh bại Đại Ma Vương”, tiểu Đông luôn thích xem chúng ta diễn trò thế này.

Ta cười ha ha đứng lên, kéo sư phụ bước đi, “Đi thôi, buổi sáng khi xuống núi, con có mua vịt quay ở chỗ Lưu bà, đã mang đến dưới tàng cây. Chúng ta uống rượu ăn vịt quay đi!”

Hạ Đình Thu vừa sống lại liền nói: “Lục Đường Vũ, hôm nay muội phụ trách cho gà ăn, đừng có trốn việc!”

“Biết rồi!” Ta lên tiếng.

Hạ Đình Thu ở phía sau vừa xoa bụng vừa than thở, “Nha đầu chết tiết lại xuống tay nặng như vậy...”

Trên chiếc sạp tre dưới cây đa, ta cùng lão đầu từ mỗi người ngồi một cái ghế trúc, ông ấy ăn vịt quay, ta cắn hạt dưa.

Gió mát từ phía hồ nước thổi đến thực rất thoải mái. Sư phụ vừa gặm chân vịt vừa nói: “Vẫn là trong nhà ấm áp nhất. Lão nhân gia ta ở trên núi muốn đông lạnh thành tảng đá rồi.”

Ta nói: “Sư phụ sợ lạnh, sao còn muốn đến đó bế quan? Chẳng phải ở phía sau nhà có một hang động của sói già đầy thối, cũng có thể dùng để bế quan.”

“Con thì biết cái gì? Nơi đó thanh tĩnh, lại là nơi tiếp cận với trời, như vậy mới có thể ngộ đạo. Hang sói gì chứ, cũng chỉ có con mới nghĩ đến.”

Ta phì phò vỗ hạt dưa trên người, “Con nói sư phụ cái này, Tam tẩu sắp sinh. Mà hiện tại con cũng khỏe hơn rồi, con muốn đi thăm”

“Cũng nên đi.” Sư phụ cười nói, “Tam tẩu con sẽ cho con thêm một đôi cháu gái đấy.”

“Người nhìn ra?”

“Sao hả? Không tin ta sao?” Lão đầu từ dùng bàn tay đầy dầu mỡ nhéo mặt của ta.

“Ah...ah...” Ta vừa la vừa nhảy ra xa, “Con lớn thế này mà người còn như vậy. Ngay cả Nhị sư huynh cũng học theo người. Con lớn lên không xinh đẹp chính là do bị hai người véo mặt!”

“Nói bậy.” Sư phụ nói, “Tiểu Đường nhi của chúng ta là xinh đẹp nhất.”

Ta cười, “Xinh đẹp có thể thành com ăn à? Lão nhân gia ngài ăn vịt xong rồi thì nhanh tắm rửa đi. Mấy tháng rồi chưa tắm, mùi hương có thể giết chết ruồi bọ nha.”

Lão gia từ găm cổ vịt, tức tối nói: “Nói sư phụ con thối, thực bất hiếu.”

(1)Hầu nhi tửu: rượu do khí hái trái cây tươi để trong hang đá rồi vô tình để lên men thành, rất ngon và hiếm.

(2) Lý ngư đả đỉnh: một động tác trong võ thuật, khi nằm trên mặt đất, dùng lực tay, chân, lưng để bật đứng dậy.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Sư phụ xuất quan chưa được mấy ngày, Tam sư huynh cho bỏ câu đưa thư đến báo, Tam tẩu đúng là sinh một đôi nữ nhi. Mọi người mừng rỡ.

Sư phụ đặt tên cho hai hài tử là Tĩnh Hảo và Tĩnh Diệu, lại gửi đến rất nhiều dược liệu dưỡng sinh, để ta mang xuống núi cho Tam sư huynh.

Ta cùng đại tẩu dắt theo tiểu Đông xuống núi, đến Đại Du trấn. Nơi này so với Lương Hòa trấn ở núi Ngọc Long có phần phồn hoa hơn, một nhà Tam sư huynh ở trên trấn cũng rất nổi danh, khi chúng ta đến nhà thăm viếng thì đã thấy có không ít hương thân đến cửa chúc mừng.

Hai bé gái nhỏ xíu, được bọc kỹ trong lớp khăn, da mặt vẫn còn nhăn nhú, lại vô cùng đáng yêu. Tiểu Đông ầm ĩ đòi ôm muội muội, liền bị đại tẩu gõ cho một cái thật mạnh.

Tam tẩu nghe thấy sư phụ đặt tên cho hài tử thì rất vui mừng, lập tức gọi đại nữ nhi là Hảo Hạo, tiểu nữ nhi là Diệu Diệu.

Tiểu Đông nói: “Miêu Miêu không phải là mèo sao?” *Điều và Miêu có cách phát âm tương tự nhau*

Thằng bé lại bị nung gỗ đầu.

Chúng ta ở lại nhà của Tam sư huynh vài ngày, vì Tam tẩu hiện đang ở cử nên bình thường giúp đỡ vài việc trong nhà, lại cùng Tam tẩu trò chuyện, mấy ngày này thật là nhàn nhã vô ưu.

Một ngày khi đang giúp tiểu Đông làm giàn nà, Tam tẩu chợt hỏi một câu: “Năm nay Ngũ muội sắp hai mươi hai rồi sao?”

Ta khẽ cười, “Không phải là sắp, mà là đã rồi. Muội sinh ngày mừng bảy tháng ba.”

“Vây cũng không nhỏ.” Tam tẩu nói, “Mặc dù có đại tẩu ở đây, mà những lời này cũng không đến lượt ta nói, nhưng chẳng qua trước mắt có một cơ hội tốt.”

“Cơ hội gì?” Đại tẩu hỏi.

Tam tẩu nói: “Mấy ngày trước, đại tẩu có nhớ có mấy vị hương thân trong trấn đến nhà không? Nhị nãi nãi của Cát gia cũng có đến, nhìn thấy Ngũ muội. Sau lại lên nói với ta, trước giờ chưa thấy qua cô nương nào thanh tú như vậy, lại hiền hòa nhã nhặn, thực rất ưa thích. Tam thiếu gia của Cát gia là một người đọc sách, thi đậu công danh, hiện đang là tri thư (*quản lý giấy tờ) ở huyện nha Trường Định, rất được Huyện thái gia khen ngợi. Tuổi cũng là hai mươi hai giống Ngũ muội, trước đây vì giữ đạo hiếu nên vẫn chưa thành thân. Ý tứ từ phía Cát gia đã có, nếu Ngũ muội là tục gia đệ tử, vậy có thể xuất giá, cũng không có trở ngại gì.”

Ta nghe Tam tẩu từ tốn nói xong, vốn đã bị bốn chữ ‘Hiền hòa nhã nhặn’ kia dọa sợ, lại nghe thấy ‘Xuất giá’ thì sợ hãi không thôi.

Tam tẩu không phải người trong giang hồ, thân thể của ta thế nào nàng cũng không biết, chỉ nghĩ ta là bé gái mồ côi được sư phụ thu nhận. Nàng làm như vậy là vì nghĩ tuổi của ta cũng không còn nhỏ, lại thấy có người thích hợp, cho nên muốn làm mối cho đôi bên, tất cả đều là vì nghĩ cho ta.

Ta còn chưa nói gì, đại tẩu đã cười hỏi: “Thật không nghĩ tới lại có chuyện như vậy. Vậy Cát gia bên đó làm việc gì?”

“Cát gia là phú hộ ở nơi này.” Tam tẩu vội vàng nói, “Chủ nhân của ba trăm mẫu đất ở phía ngoài thành chính là nhà họ, trong nhà còn buôn bán mì sợi. Cát đại gia cưới vợ sinh được ba người con, lão đại tiếp quản việc buôn bán trong nhà, người thứ hai là một cô nương đã xuất giá, chỉ còn Tam thiếu gia là người có tiền đồ nhất.”

Đại tẩu nhìn ta, ta lại càng im lặng khó xử. Đại tẩu cười nói: “Cũng thật không tệ. Chỉ có điều, với gia thế tốt như vậy, sợ là Ngũ muội của chúng ta không xứng.”

Tam tẩu nói: “Cát gia không chú trọng đến việc này, bảo rằng nếu xuất thân là đệ tử của Vân Hư đạo trưởng, đã là rất tốt.”

Ta dùng sức đưa mắt ra hiệu với đại tẩu, đại tẩu bật cười hai tiếng rồi nói: “Nói là nói vậy, nhưng thân thể của Ngũ muội suy yếu, sợ là tương lai không thể sinh con trai cho nhà họ.”

“A?” Tam tẩu kinh hãi đưa mắt nhìn ta, “Bệnh của muội nặng như vậy sao?”

Ta vội vàng ho khan hai tiếng, lại nói theo đại tẩu: “Không có biện pháp, suốt ngày phải uống thuốc. Muội như vậy, cũng không còn nghĩ tới việc thành thân.”

Tam tẩu thương tiếc, lắc đầu liên tục, “Ngũ muội là cô nương tốt, sao lại... Thật đáng tiếc, đáng tiếc!”

Ta lén kéo tay đại tẩu than thở: “Chẳng lẽ muội thật sự sẽ trở thành bà cô già, không thể gả ra ngoài?”

Đại tẩu cười nói: “Tam tẩu của muội cũng là có ý tốt, nhưng lại không biết tình trạng của muội. Chẳng qua là ta nhìn không vừa mắt Cát gia kia. Hiện tại dù muội gặp phải đại họa, nhưng rốt cuộc cũng xuất thân là kim chi ngọc diệp, sao có thể gả cho một người làm ăn nhỏ. Khi trở về, ta và Đại sư huynh của muội sẽ xem xét tìm một công tử võ lâm.”

Ta vội xua tay, “Đừng! Muội không muốn. Muội nói không muốn thành thân, đó là lời nói thật.”

“Nha đầu ngốc!” Đại tẩu điểm nhẹ lên giữa trán ta, “Tình hình đâu có đến mức làm muội cả đời không thành thân. Người trên giang hồ thân thể phức tạp thế nào đều có, cũng chưa thấy ai cả đời độc thân. Chỉ là muội vẫn chưa gặp được nhân duyên của mình mà thôi. Đợi đến lúc gặp, ta sợ là muội còn nóng muốn đi bãi đường kia!”

Ta ha ha cười, “Đại tẩu, những gì tẩu nói, muội có nằm mộng cũng không nghĩ đến.”

Chúng ta lại ở thêm mấy ngày rồi mới trở về núi. Chuyện cầu thân ngày đó, đại tẩu cũng không nói ra ngoài, ta cũng nhẹ nhàng thờ ra.

Hôm nay khí trời rất tốt, mặt trời không chói chang, lại có gió mát. Bọn nhỏ lợi dưới ruộng bắt cá chạch, ta ngồi hóng mát dưới tàng cây bên bờ ruộng.

Đang có chút buồn ngủ thì nghe thấy tiếng xe ngựa từ xa đi tới, bất chợt dừng lại, sau đó là nghe thấy một giọng nói ngả ngớn truyền đến: “Thúy liêm hoa ảnh trọng, ngọc nhân xuân thủy nùng *Rèm thưa thoáng bóng hoa, ngọc nhân say giấc nồng*. Ngô huynh, thật không thể ngờ ở một huyện trồng lúa hẻo lánh thế này, mà thôn cô ngoài đồng lại có tư sắc xuất chúng như vậy.”

Lúc này ta vẫn còn đang mơ màng buồn ngủ, sau một lúc lâu mới nhận ra, người họ đang nói đến là mình.

Chiếc xe ngựa tinh xảo dừng lại trên con đường nhỏ ven ruộng, đây là loại xe ngựa mà các công tử tiểu thư thích dùng khi đi du xuân. Ngồi trên xe là hai nam tử trẻ tuổi, nhìn cách ăn mặc giống như đệ tử sĩ tộc.

Người nam tử mặc bộ áo trắng thấy ta quay đầu lại nhìn thì cười hí hóp mắt nhảy xuống xe, bước chậm về phía ta.

Vị bằng hữu mặc áo xanh cũng cười nói: “Mã huynh, hôm qua ngươi vừa nói, thôn cô ở đây da mặt đều đen đúa thô ráp, sao lúc này lại thay đổi rồi?”

Nam tử áo trắng không để ý tới người kia, chỉ nhìn ta cười nói: “Tiểu nương tử, nàng tên gì, nhà ở đâu? Chắc chắn, ở giữa thôn quê mà lại có một mỹ mạo thế này, nếu so với hoa khôi đứng đầu của Vạn Hoa lâu thì có nhiều hơn mấy phần thanh lệ.”

Ta cũng không quan tâm Vạn Hoa lâu kia là nơi nào, chỉ biết tên hào sắc này đang bốn cợt ta.

Ta nhìn hẩn, nghĩ nghĩ rồi nói: “Ta là Đại Nương.”

“Hả?” Nam nhân sững sờ hỏi lại.

Ta nói: “Không phải ngươi hỏi ta tên gì sao? Ta là Nghê Đại Nương.”

Nam tử áo trắng ngượng ngùng đứng ở đó, không biết phải nói thế nào cho tốt. Nam tử áo xanh kia lúc này cũng bước đến, vừa nhìn thấy ta liền ra vẻ kinh ngạc.

“Quả nhiên tư sắc hơn người! Cô nương là người của huyện Lương Hòa? Có thể cho phép chúng ta nói vài lời?”

Ngày thường ta chỉ mặc áo vải, cài trâm gỗ, mặt cũng không điểm phấn son, nhìn qua rất là bình thường. Không ngờ bộ dạng lời thôi lệch thếch thế này mà vẫn có tên háo sắc tìm đến, thật không biết là ta lớn lên xinh đẹp thật sự hay do mắt hai người này bị mù.

Nam tử áo trắng thấy ta không nói gì, nghĩ là ta thẹn thùng nên cười nói: “Tiểu nương tử đừng sợ, chúng ta không phải người xấu.”

Ta cười khẩy: “Người xấu hay không cũng không có viết lên mặt.”

Nam tử áo trắng lại sững sờ ngậy người, nhưng da mặt cũng dày, tiếp tục say mê nói: “Tại hạ là cháu của tri phủ Trường Định, trong nhà có trạch viện nghìn vàng, có vạn mẫu ruộng tốt. Tiểu nương tử đi theo ta, đảm bảo hưởng không hết vinh hoa phú quý.”

Ta nghe thấy liền buồn cười, không tiếp tục để ý tới hắn, xoay người bước về phía bên kia mảnh ruộng.

Nam tử áo trắng bước nhanh đến chắn đường của ta. Nam tử áo xanh đứng ở bên cạnh cười: “Cô nương người ta không thích gì tiền tài của người, người ta chỉ muốn tìm người hữu tình.”

“Ta chính là người hữu tình đây!” Nam tử áo trắng lại cột nhà nói, “Tiểu nương tử, tướng công ta là người có tình có ý, lại biết yêu thương người. Ban ngày cùng nàng ngắm hoa, đêm đến cùng nàng thưởng nguyệt. Nàng nóng ta giúp nàng quạt mát, nàng lạnh ta lại giúp làm ấm giường...”

Hắn vừa nói vừa sấn tới. Ta lấy tay đẩy hắn ra, liền lùi lại hai bước.

“Tiểu cô cô!” Tiểu Đông nhìn thấy có điều bất thường liền kêu to chạy đến.

Ta cầm tay nhóc con, nghiêm mặt nói: “Chúng ta về nhà.”

“Đừng đi!” Nam tử áo xanh vươn tay cản người, “Cô nương có tư sắc hơn người như vậy, nếu cứ tiếp tục ở lại thôn quê này thật là đáng tiếc. Sao không cùng huynh đệ chúng ta rời đi, đưa nàng đến kinh thành thăm thú.”

Tiểu Đông tức giận kêu to, “Tránh ra! Không được đụng vào tiểu cô cô của ta!”

Nam tử áo trắng liền cúi đầu nói với tiểu Đông: “Tiểu đệ đệ, cha người ở đâu? Ta đi hỏi hắn, đem muội tử hứa gả cho ta.”

“Không phiền nhị vị. Xá muội không xuất giá!” Một giọng nói lạnh lùng như băng chợt vang lên.

Hai người nam tử kia liền giật mình kinh hãi, còn chưa kịp nói gì, một luồng ánh sáng nhanh như cắt đánh đến, đẩy hai người họ té lên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69

Tiểu Đông reo lên, “Nhị sư thúc!”

“Nhị sư huynh.” Ta cũng gọi theo.

Sắc mặt Hạ Đình Thu lạnh lùng, ánh mắt sắc như dao, nhìn thẳng xuống hai tên nam tử đang nằm bất động dưới đất. Trường kiếm trong tay hắn vẫn chưa ra khỏi vỏ, xem ra vừa rồi chỉ điểm huyết đạo của hai người này thôi.

Hai nam nhân này cũng không bất tỉnh, miệng vẫn còn nói được, lúc này nét mặt đã xám như màu đất, sợ đến mức phát run, lại không có biện pháp đứng lên. Bọn họ chỉ biết luôn miệng cầu xin: “Đại hiện người giận! Tiểu nhân không biết lỡ mào phạm đến lệnh muội, thật sự chỉ là vô tình đi ngang nói vài câu, xin đại hiệp hạ thủ lưu tình, tha cho huynh đệ chúng ta!”

Ta kéo tay áo của Hạ Đình Thu, “Bỏ đi. Bọn nhỏ đều đang nhìn, nếu để mấy hương thân biết lại đem việc này ra tán chuyện.”

Bọn nhỏ đang chơi đùa ở ngoài đồng đúng là đều đưa mắt nhìn về phía này, chẳng qua trên mặt mỗi đứa đều là thần sắc ngưỡng mộ.

Hạ Đình Thu tức giận thu tay, quét mắt nhìn ta và tiểu Đông, “Vừa về đến nhà liền thấy hai người các người gây họa. Nhanh theo ta về nhà!”

Tiểu Đông còn muốn thanh minh, ta vội che cái miệng của thằng bé, mỉm cười ngọt ngào: “Được, đi theo huynh!”

Hạ Đình Thu bước đến, đá bay hai người kia vào kênh nước ở quanh ruộng. Hai người nọ hoảng sợ kêu to như long trời lở đất, bọn nhỏ đang đứng vây xem cười lên ha ha.

Tiểu Đông còn chưa hết giận, chạy đến tháo giỏ trúc, thẳng tay đem cá chạch ở bên trong đổ hết lên người hai người kia. Mấy con cá hoảng sợ chui vào trong quần áo, hai người kia lại không thể động đậy, chỉ có thể gào khóc kêu la thảm thiết.

Ta cười hì hì dắt tiểu Đông đi theo phía sau Nhị sư huynh.

Hạ Đình Thu vẫn mặc trên người bộ áo đạo sĩ nhẵn nhieu, tóc cũng chải theo búi tóc của đạo sĩ, trông cực kỳ lồi thối. Hắn chấp tay sau lưng bước nhanh về phía trước, ta dắt tiểu Đông học tốc đuổi theo ở phía sau.

“Nhị sư huynh! Đây! Nhị sư huynh! Chậm một chút! Theo không kịp!”

Hạ Đình Thu đứng lại, hung hăng trừng mắt nhìn ta.

Ta cười đùa chạy đến bên cạnh hắn, “Sao sắc mặt lại thành ra thế này, giống như người bị trêu ghẹo là huynh vậy.”

“Nhị sư thúc giống thổ địa công công!” Tiểu Đông reo lên.

Sắc mặt của Hạ Đình Thu lại đen thêm một lớp, “Nếu ta không chạy đến, muội đã bị hai tên háo sắc kia đùa cợt.”

“Ai nha, nghĩ ta vô năng như vậy sao?” Ta lấy chủy thủ hươu hươu trước mắt hắn, “Đội bọn họ đến gần, ta liền xông tới.”

Khóe môi của Hạ Đình Thu hơi run lên, lại quay đầu đi tiếp.

Ta đuổi theo hắn, nói: “Thân thể của ta đã tốt lên rất nhiều rồi, đừng xem ta như con ma ốm trôi gà không chặt. Chỉ có điều, hai người kia dường như là thân thích của Tri phủ, lúc này đặc tội sợ không biết ngày sau có người tìm đến cửa không?”

“Tiểu cô cô,” Tiểu Đông hỏi, “Người xấu muốn lên núi bắt người sao?”

“Bọn họ dám!” Hạ Đình Thu tức giận nói.

“Thôi đi, đừng hù dọa trẻ con.” Ta nói, “Dù sao cũng không phải chuyện gì lớn. Người ta lớn lên tuần tú như vậy, có người còn vui mừng khi được bọn họ trêu đùa kia!”

“Muội vui mừng sao?” Hạ Đình Thu dờ khóc dờ cười nói.

Ta nhún vai, “Có rất ít người khen ta xinh đẹp.”

“Tiểu cô cô là xinh nhất!” Tiểu Đông liền lập tức nói.

“Ngaoan!” Ta sờ sờ đầu thằng bé, cười híp mắt, “Đi, trở về cô cô làm kẹo đường cho con.”

Ta cầm tay tiểu Đông vui vẻ chạy đi, bỏ Hạ Đình Thu lại phía sau.

Quay về trong đạo quán, trông thấy Đại sư huynh cùng sư phụ đứng ở trong sân, đang chăm chú nói cái gì đó. Đại sư huynh thấy Hạ Đình Thu đã trở lại thì liền đưa một phong thư đến.

“Nhà của đệ cho bồ câu đưa tin đến.”

Hạ Đình Thu mở ra xem, vừa đọc hai dòng liền đổi sắc mặt.

“Sao vậy?” Ta hỏi.

Hạ Đình Thu nhíu mày nói, “Đại ca của ta khẳng khái muốn xuất gia. Trưởng bối trong nhà muốn ta trở về.”

“Xuất gia?” Ta rút lá thư, cẩn thận đọc.

Hạ Đình Thu nhẹ xoa mày, “Năm trước đại tẩu của ta qua đời, sau đó đại ca có lòng muốn quy y cửa Phật, nhưng được trưởng bối trong họ khuyên bảo. Xem ra lần này đại ca đã kiên quyết.”

Ta đọc thư hai lần, chần chừ nói: “Đại ca của huynh muốn quy y sao? Nhị thúc của huynh muốn huynh trở về tiếp nhận vị trí gia chủ.”

“Cũng tốt.” Sư phụ lên tiếng, “Lão nhị, con vẫn nên trở về một tiếng.”

“Sư phụ để con trở về kế thừa gia sản?” Hạ Đình Thu kinh ngạc hỏi.

Sư phụ khẽ vuốt râu, “Con cũng trưởng thành, sớm nên xuống núi. Ta biết con còn nhiều khúc mắc với người trong nhà, nhưng dù thế nào thì đó cũng là nhà của con, hiện giờ trong nhà gặp khó khăn, con cũng nên giúp một phần sức lực mới phải.”

Hạ Đình Thu mấp máy môi, tuy rằng trong lòng không muốn, nhưng lại rất tôn kính sư phụ. Nếu sư phụ đã lên tiếng, hắn cũng không thể nói gì.

Sư phụ còn nói: “Con dẫn A Vũ theo đi.”

“Con?” Ta kêu lên.

Sư phụ nói: “Thương thế của con đã hồi phục rất nhiều, hơn nữa Nam Hải ẩm áp hơn trên núi nhiều, cũng có lợi cho việc điều dưỡng. Ta cũng biết chuyện Tam tẩu của con muốn mai mối cho con, tuổi con cũng không còn nhỏ, cứ sống ở trong núi cũng không thích hợp. Đi cùng Nhị sư huynh ra ngoài một chuyến, tìm nhà phù hợp gả đi.”

“Sư phụ!” Ta vội nói, “Lão nhân gia người lại nói đến việc này, con nói con không muốn xuất giá...”

“Con sẽ đưa A Vũ đi cùng.” Hạ Đình Thu cắt ngang lời ta, “Ồ Nam Hải, Hạ gia là vọng tộc nổi danh, nàng là nghĩa muội của con, không khó để tìm nhà chồng.”

“Nhị sư huynh!” Ta tức giận giậm chân.

Hạ Đình Thu kéo tay ta trấn an, “Được rồi, một lời đã định. Ngày mai chúng ta lên đường.”

Hắn quay đầu bước trở về phòng. Ta đuổi theo hai bước rồi dừng lại.

Ta nhìn ra tâm tình của hắn thực không tốt, cũng không thể lại đi quấy rầy hắn.

Quan hệ của Hạ Đình Thu và người trong nhà dường như không được tốt lắm, cho nên những năm gần đây nếu không đi tứ phương thì cũng quay về núi, rất ít khi trở về Nam Hải. Hiện giờ bắt buộc đi phải trở về, xem ra là vô cùng buồn bực.

Đại tẩu giúp ta thu dọn hành lý, lại gói theo thuốc để dùng dần trên đường. Thân thể của ta tuy rằng không còn tốt như trước đây, nhưng cũng không có gì quá đáng ngại. Đại tẩu chỉ dặn ta không để bị cảm, không được vận động quá sức, còn nói cá tôm ở biển ăn rất ngon, nhưng cũng không được ăn quá nhiều. Ta nghe nàng nói huyền thiên không ngừng, không khỏi lại nhớ đến nương, trong lòng liền có chút đau xót.

“Ồ Hạ gia, có lẽ sẽ không thể tự do như ở đây.” Đại tẩu khẽ vén lại tóc mai cho ta, “Nhưng chuyện chung thân đại sự của muội, phải sớm giải quyết thật tốt.”

“Tiểu cô cô,” Tiểu Đông kéo kéo tay áo của ta, “Con muốn ngủ cùng người.”

Ta cười bẽ nhóc con lên.

Giữa đêm, khi tiểu Đông ngủ say, ta lặng lẽ đi ra ngoài leo lên nóc phòng.

Hạ Đình Thu ngồi một mình ở đây, trên người phủ thêm một tầng ánh trắng nhàn nhạt, bóng dáng có phần tịch liêu.

Ta bước đến ngồi xuống bên cạnh.

“Đã thu dọn xong rồi sao?” Hạ Đình Thu nhìn ta, “Đường đi phải mất hơn nửa tháng mới đến, muội nên mang theo nhiều thêm mấy bộ y phục.”

“Đại tẩu đã chuẩn bị cho ta xong cả rồi.”

“Muội thật tốt số, đi thế nào mặc làm sao đều có người thu xếp cho.” Khóe miệng Hạ Đình Thu hơi cong lên.

Ta khẽ cười, cùng hắn ngắm trăng.

Cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, Hạ Đình Thu mới nhẹ nói: “Ta tám tuổi vào núi, đến nay đã được mười sáu năm, chỉ trở về nhà ba lần. Một lần là lúc nương ta qua đời, một lần khi cha ta qua đời, cuối cùng là năm trước khi đại tẩu ta qua đời.”

“Huynh đang ưu sầu chuyện gì?” Ta hỏi, “Đại ca huynh xuất gia, hiện tại huynh là gia chủ một nhà, còn gì phải ưu sầu?”

Hạ Đình Thu vung tay, ném hòn đá đi xa. Hòn đá rơi xuống hồ nước, làm xáo động mặt hồ phẳng như gương.

“Năm đó ta bị đại nương ra tay đánh độc ác, cha đành phải đưa ta đi xa. Khi đó ta đã nghĩ, cuối cùng sẽ có một ngày ta trở về. Ta sẽ tiếp quản cái nhà đó, sẽ cho nương ta sống những ngày tháng tốt đẹp.” Hắn khẽ cười, “Sau này khi dần lớn lên, cũng suy nghĩ thông suốt hơn, đem những khẩu khí ngày đó dần buông xuống, không nghĩ cơ hội lại đến thật. Chỉ đáng tiếc nương ta mất sớm, không thể nhìn thấy ngày hôm nay.”

Ta hít lại gần, dựa sát vào người hắn, đầu đặt trên vai của hắn.

“Nhị sư huynh, có nhớ bốn năm trước khi ta vừa tỉnh lại, buổi tối mỗi khi nhớ nương, ta lại khóc. Khi đó, huynh luôn lấy chăn bọc lấy ta, rồi ôm ta ra ngoài hóng gió. Huynh nói, người như nương của ta, cả đời hiền lành từ bi, sau khi mất nhất định sẽ không quanh quẩn ở Địa ngục, mà đã sớm đầu thai thành người tốt. Ta nghĩ, nương của huynh cũng sẽ như vậy. Cho dù bà không nhìn thấy, nhưng có thể trôi qua những ngày tháng hạnh phúc, cũng chẳng có gì khác biệt.”

“Ừ.” Hạ Đình Thu đưa tay kéo ta vào trong lòng.

Hai chúng ta tựa sát vào nhau, thật lâu cũng không nói gì.

Ngày hôm sau là một ngày trời đầy râm mát, thích hợp cho việc lên đường. Ta cùng Hạ Đình Thu sau khi từ biệt sư phụ và một nhà Đại sư huynh thì đi xuống núi.

Hạ gia đã sớm cho người đến nghênh đón gia chủ tương lai, xe ngựa đã chờ ở dưới chân núi. Người gia đình kia nhìn thấy ta, liền lập tức gọi: “Thiếu phu nhân!”

Ta sợ tới mức nhảy ra thật xa.

Hạ Đình Thu kéo ta trở về, nói với gia đình kia: “Đây là nghĩa muội của ta, các người gọi nàng là Lục cô nương đi.”

Ta nghĩ họ Lục của ta còn có nghĩa là sáu, gọi Lục cô nương cũng thích hợp.

Chúng ta đi thẳng một đường không nhanh không chậm, rốt cuộc qua hơn mười ngày sau liền đến Nam Hải, cổ hương của Nhị sư huynh Hạ Đình Thu

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Láy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70

Cảnh sắc tươi đẹp rực rỡ, bầu trời mặt biển cùng một màu. Đây là ấn tượng đầu tiên của ta với biển.

Phượng Nam thật ẩm áp, gió biển mang theo hơi nước, khi lướt qua trên mặt tạo cảm giác rất dễ chịu. Trong không khí luôn thoảng mùi cá, nhưng lại làm ta cảm thấy thư thái.

Bãi biển như một sợi tơ màu vàng, uốn lượn quanh co, một con cua nhỏ vội vàng đùn đất xây tổ, khi có người vừa đến gần, nó liền vùi mình vào trong cát.

Với ta, mọi điều đều rất mới lạ, luôn miệng gọi Hạ Đình Thu nhìn xem.

“Đúng là phải cho muội ra ngoài nhiều hơn.” Đương nhiên là Hạ Đình Thu không thấy gì lạ, “Đến khi lên đảo, còn thấy con cua to hơn. Chỉ mất nửa canh giờ là đã có thể bắt đầy giỏ, hấp lên ăn rất ngon.”

Ta lại chỉ lên bầu trời, “Ah! Thế đó là chim gì?”

“Là Hải âu.”

“Vậy cái kia? Cái màu xanh ấy!”

“Là rong biển.”

“Cá gì mà lớn thế này?”

“Là cá kiếm bạc.”

“Con tôm thật lớn!”

“Đó là tôm hùm!”

“Còn cái kia...”

“Đừng có còn cái gì nữa!” Hạ Đình Thu liền ném ta lên thuyền, “Muội còn tiếp tục lèo nhèo là ta vứt muội ở làng chài này luôn!”

Đám hạ nhân lên che mặt cười trộm.

Ta đứng ở mũi tàu, i ôi năn nỉ, “Vây ít ra huynh cũng mang một con tôm hùm đến cho ta chơi đi!”

Gân xanh trên trán Hạ Đình Thu đều nổi hết lên, “Diệp thúc?”

“Nhị thiếu gia,” một vị đại thúc mặc áo xám đi đến, “Lão nô đã mua tôm hùm, chuẩn bị cho bữa trưa.”

“Lấy con lớn nhất cho nha đầu kia chơi.” Hạ Đình Thu nhìn ta nhe răng cười, “Muội cứ từ từ chơi, ta cho muội chơi đủ.”

Hiện tại, tâm tình của ta đang hưng khởi bùng bùng, đầu không có chịu động não, cho nên lần nữa mắc mưu.

Đợi đến lúc, ta mang đầu ngón tay đang bị con tôm hùm kẹp chặt không buông, chạy đến phòng Hạ Đình Thu thì thấy hắn đang gặm càng cua, vừa nhìn thấy ta, hắn liền phun phì phì xác vỏ cua lên bàn. Lại còn vỗ tay lên bàn cười to, ta tức giận đá bay cái ghế dưới móng hắn.

Hạ Đình Thu ung dung thủ thế, vừa đứng lên chùi miệng, vừa nhìn xuống đầu ngón tay của ta, lại cười ha ha.

“Sắp đến nơi rồi!” Ta bực mình nói, “Huynh nhanh tìm cách đi!”

Thật ra biện pháp cũng rất đơn giản, lấy tay tách càng tôm ra là được.

Hạ Đình Thu ném con tôm hùm gãy rời kia ra ngoài cửa sổ, thả nó về biển, lại kéo tay ta tới, vừa nhìn vừa thổi thổi. “Sung lên rồi, da có hơi trắng, tìm Diệp thúc lấy thuốc bôi đi.”

“Vết thương nhỏ thôi.” Ta rất nhanh liền quên đau, lại chạy đến phòng bếp ở sau khoang thuyền xem cá biển.

Hạ Đình Thu chấp tay sau lưng, thông thả đi theo phía sau ta, còn dạy ta phân biệt các loài cá. Cá biển trông rất kỳ quái, có con vừa dài vừa dẹp lép, có con vừa có hoa văn lại trắng tinh, trước đây ta chưa từng thấy qua, nên hào hứng bám lấy hắn hỏi không ngừng.

Vị đầu bếp già cười nói với Hạ Đình Thu: “Thiếu gia, Lục cô nương thật là hoạt bát. Hạ phủ chúng ta yên tĩnh nhiều năm như vậy, xem ra lần này đã có thể náo nhiệt hơn rồi.”

Hạ Đình Thu khẽ cười, trong mắt là hình ảnh biển xanh mênh mông.

Đảo Nam Hải, cũng không phải chỉ là một hòn đảo.

Trong phạm vi mấy nghìn hải lý, rải rác hàng trăm hòn đảo lớn nhỏ, tựa như có vị thần tiên nào đó đã gắn hàng trăm viên phi thúy trên châu lên một tấm lụa màu xanh ngọc.

Có đảo chỉ là một tảng nham thạch, hoặc là một mỏm đá ngằm trên biển, cũng có đảo được phủ đầy cây cối, lại có người ở. Hòn đảo lớn nhất ở đây là Ly đảo, có phạm vi hơn trăm dặm, địa thế bằng phẳng, đất đai phì nhiêu, cây rừng tươi tốt, sản vật phong phú, là vùng đất giàu cá nhiều thóc của cả vùng biển.

Hạ gia an cư trên Ly đảo có trăm năm lịch sử này, căn cơ vững mạnh. Những thương thuyền lưu thông giữa đất liền và Nam Dương đều dừng lại nghỉ ngơi ở bến tàu này. Nhiều năm qua, Hạ gia luôn buôn bán từ nam đến bắc, có đội tàu lớn, có thể nói là bá chủ một phương của vùng Nam Hải.

Thuyền của chúng ta còn chưa cập bờ, đã thấy một đám người không nhỏ tụ tập trên bờ.

“Đó là Nhị lão gia cùng các thân thích, Ninh bá cũng dẫn theo gia nhân đến đón người.”

“Từ đầu đã nói không cần phải long trọng như vậy.”

“Là do đại thiếu gia căn dặn.” Diệp thúc thấp giọng nói, “Trước khi chuyển vào Phật đường, đại thiếu gia đã dặn dò phải long trọng nghênh đón Nhị thiếu gia.”

Khoe miệng Hạ Đình Thu khẽ cong lên, “Trèo càng cao, té càng thảm. Long trọng như thế này, lỡ như ta có làm chuyện gì không tốt, chẳng phải là càng phụ lòng mong đợi của mọi người với ta sao?”

Thuyền chậm rãi cập bờ, ta đi theo Hạ Đình Thu xuống thuyền.

Trên bờ, một vị đại bá khoảng trên năm mươi, mừng rỡ bước đến cầm tay Hạ Đình Thu.

“Đình Thu, con trở về rồi!”

“Nhị thúc.” Hạ Đình Thu cung kính nói, “Văn bối bất hiếu, đã làm ngài và các vị thúc bá vất vả bấy lâu.”

“Nói gì vậy?” Hạ nhị thúc nói, “Trở về là tốt rồi. Gần đây thế cục có sự xoay chuyển, con có thể trở về chủ trì đại cuộc, yên ổn lòng dân, các hương thân đều cảm kích trong lòng.”

“Đại ca đâu?”

“Trường Kiệt đã quy y, đang ở tại Phật đường, đợi đến khi con trở về tiếp quản xong mọi chuyện, hấn liền trở về Định Ba Tự trong đất liền.”

“Chính sự quan trọng hơn, ta đi gặp đại ca trước.”

Hạ Đình Thu nhìn ta gật gù đầu, sau đó cùng người nhà vội vàng rời đi.

Một ông lão đầu trọc khoảng trên dưới sáu mươi đi đến trước mặt ta, thoáng nhìn ta đánh giá, sau lại nâng tay nói: “Đây là Lục cô nương? Lão phu họ Ninh, là quản sự của Hạ gia. Cô nương gọi ta Ninh bá là được.”

Ta cúi chào ra mắt Ninh bá, ông lão mời ta lên xe ngựa, “Sợ là Nhị thiếu gia còn nhiều việc phải thu xếp, Lục cô nương đi đường mệt nhọc, mời theo ta trở về Hạ phủ trước, nghỉ ngơi sớm một chút.”

Hạ gia mặc dù có cửa cái ngập trời, nhưng trạch phủ lại đơn giản nhã nhặn. Tường trắng ngói đen, nền gạch màu xanh, hành lang bằng gỗ, phòng ốc đều chỉ có một tầng, tựa vào ngọn núi nhỏ, lan rộng một vùng. Trong viện có nhiều loại hoa cỏ ta chưa từng nhìn thấy. Cây cối trên hải đảo rất tươi tốt, cây hoa đều cao hơn đầu người, từng đóa hoa nở to như chiếc bát lớn, màu đỏ tươi hoặc trắng muốt, vô cùng xinh đẹp. Ninh bá an trí cho ta ở tại một sân viện yên tĩnh, thấy ta chỉ có một mình nên đưa hai nha hoàn đến hầu hạ.

“Nhị thiếu gia đã căn dặn trong thư, nói rằng thân mình của Lục cô nương không được tốt, phòng ở cần phải thông thoáng. Viện này mặc dù không lớn, nhưng lại gần hoa viên và bãi biển, lại yên tĩnh, xuất môn cũng rất tiện. Hai nha hoàn này người cứ sai bảo, nếu dùng không thuận tay thì lại đổi.”

Ta nói cảm tạ, tự mình tiễn ông ra cửa.

Hai nha hoàn kia đều là nữ hài tử ở địa phương, làn da rám nắng, đôi mắt to tròn, cách cư xử cũng rất nhiệt tình. Ta ăn cơm thì các nàng gấp thức ăn, ta tắm rửa thì các nàng xoa bóp cho ta. Đã hơn bốn năm ta không có hưởng thụ cuộc sống được hầu hạ như vậy, không khỏi có chút nhớ về ngày trước.

Trời ở phương Nam tối rất muộn, ăn qua cơm chiều rồi mà sắc trời vẫn còn rất sáng. Ta đứng ở trong sân cũng có thể nghe thấy tiếng sóng biển rất nhỏ, nha hoàn nói với ta, hiện tại đúng là lúc triều dâng, tiếng sóng biển là truyền đến từ mỏm đá điều hầu. Ta vừa đến đây, đối với cái gì cũng thấy tò mò, quyết định đi xem một lần.

Từ cửa hông của Hạ gia đi ra ngoài hơn nửa nén hương liền tới bãi biển. Thủy triều bao phủ hết bờ cát, bọt sóng vỗ lên những tảng nhám thạch bên bờ biển.

Nha hoàn Hải Châu chỉ về phía xa cho ta xem. Trên hải đảo của núi, cao khoảng mười trượng, một bên là rừng chuối tây trên sườn núi, một bên là vách đá dựng đứng giữa biển, trên đỉnh núi có một ngọn hải đăng. Sóng biển đập vào vách núi đá, tạo thành hàng nghìn hàng vạn bọt nước trắng tinh, còn phát ra âm thanh âm đục như tiếng sấm.

“Nơi đó chính là mỏm đá điều hầu, cô nương đừng thấy ở đó nguy hiểm đáng sợ, đợi đến khi thủy triều rút, bờ cát hiện ra, trên đó đều là đá cuội và vỏ ốc, rất thú vị.”

Mặt biển ở phía xa, ánh mặt trời tựa như một vòng lửa đỏ, từ từ nhuộm đỏ cả chân trời. Trên biển có nhiều chiếc thuyền đang giương buồm trở về, có thuyền đánh cá, cũng có thuyền buôn lớn, không ít thuyền có treo lá cờ màu đỏ thắm, trên đó thêu một đóa hoa chuối tây màu vàng rực – đó là dấu hiệu của Hạ gia.

“Cô nương ném thử chuối tây ở nơi này đi.” Nha hoàn Hồng San hái một buồng chuối tây đưa đến.

Chuối tây ở đây ngọt mà không ngứa, ta ăn liền mấy quả.

Đang cùng bọn nha hoàn nói đến trái cây ở trên đảo, chợt thấy một thiếu nữ chạy về phía chúng ta.

Nữ hài tử kia mặc y phục của địa phương, áo ngắn màu trắng viền vàng, váy dài thêu hoa, dáng người yếu điệu. Khi nàng đến gần, ta đoán nàng khoảng mười bảy mười tám tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng, mày ngài mắt phượng, nét đẹp động lòng người. Thiếu nữ kia nhẹ nhàng nhìn ta mỉm cười, niềm nở nói: “Tỷ là tiểu thư tỷ tỷ mà Đình Thu ca đưa về?”

“Đình Thu ca?” Ta hơi ngần người một lúc, “Hạ Đình Thu phải không? Ta là tiểu sư muội của huynh ấy.”

“Ta đoán đúng mà!” Thiếu nữ nhào đến kéo tay ta, “Ta mong tỷ tỷ mãi! Nơi này sẽ ngày càng náo nhiệt!”

Ta nghi hoặc hỏi, “Cô nương là...”

Hải Châu vội nói: “Vị này là Nhị tiểu thư của Vu gia.”

Thiếu nữ cười nói: “Ta là Vu Tuệ Ý. Giữa nhà ta và Hạ gia là quan hệ thông gia, Đại tỷ của ta gả cho Đại thiếu gia của Hạ gia. Tuy rằng Đại tỷ mất sớm, nhưng hai nhà vẫn thường xuyên qua lại. Vu gia nằm trên Sơn Quan đảo ở hướng đông, muốn đến đây phải mất một ngày thuyền. Ta nghe nói Thu ca ca dẫn về một tiểu thư tỷ tỷ, cho nên đã đến chờ sớm mấy ngày.”

Ta nghe nàng nói một hơi, cũng không tiện ngắt lời, lúc này mới vội cười nói: “Vu cô nương quá khách sáo rồi.”

Vu Tuệ Ý lắc lắc cánh tay của ta, nét mặt hồn nhiên ngây thơ, “Tỷ tỷ mới là người khách sáo nha! Gọi ta Tuệ Ý là được rồi. Mọi người đều là thân thích, vốn nên qua lại nhiều mới đúng. Ah, đúng rồi, Lương Ngọc, tỷ mau đến đây!”

Từ phía xa có một cô nương mặc váy màu lam nhạt đang chậm chậm đi tới. Nàng cũng gần bằng tuổi Tuệ Ý, vóc dáng cao gầy, khuôn mặt tròn trĩnh, mi dài mắt hạnh, làn da hơi sạm, nét mặt không có biểu cảm gì.

“Đây là biểu tỷ Lâm Lương Ngọc của ta, cùng đến đây chơi.” Tuệ Ý lại giới thiệu ta, “Đây là Lục tỷ tỷ mà Thu ca ca đưa về.”

Lâm Lương Ngọc khẽ đưa mắt nhìn ta, khựng gỏi hành lễ, sau đó lại đứng ở bên cạnh, không nói gì.

Tuệ Ý cười, “Tính tình biểu tỷ hướng nội, Lục tỷ đừng để ý.”

Lương Ngọc dường như không nghe thấy chúng ta nói chuyện, tự quay đầu nhìn mặt trời đang lặn xuống biển. “Tỷ tỷ vừa tới, để ta dẫn tỷ đi xung quanh một chút.” Tuệ Ý chủ động kéo tay ta, “Ly đảo rất lớn, nếu ngày mai đi không hết, chúng ta có thể cưỡi ngựa đi một vòng.” Ta không lay chuyển được sự nhiệt tình của nàng, đành để nàng lôi đi. Tuệ Ý là một người nói rất nhiều, cả đoạn đường chỉ nghe nàng nói thao thao bất tuyệt về các tập tục trên đảo, về phong cảnh sản vật, lại nghe nàng nói đến quan hệ của các đại gia đình trên đảo. Lâm Lương Ngọc vẫn không hề nói một lời, nàng đi theo phía sau chúng ta nhưng dường như trong đầu đang có điều gì suy nghĩ. Đôi lúc khi cao hứng, Tuệ Ý sẽ quay đầu nói vài lời với nàng. Nàng đáp một tiếng, cũng không nói gì nhiều. Ta đi được một vòng lớn, trên người đã ướt mồ hôi, sau khi trở về liền chạy đi tắm rửa. Hải Châu nói với ta: “Tỷ nữ vừa mới đi xem, nhị thiếu gia vẫn còn đang nghị sự với các lão gia trong Từ đường. Cô nương nghỉ ngơi trước đi.”

Ta ngáp dài một cái, nhìn ra ánh trăng bên ngoài cửa sổ, nghe tiếng sóng biển vỗ rì rào, rất nhanh liền chìm vào giấc mộng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Láy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Hôm sau, trời vừa bình sáng, ta đã tỉnh. Trong một thoáng còn chưa kịp thích ứng, ta cứ ngỡ là mình vẫn còn ở trong núi. Đột nhiên có một con chim biển bay đến đậu trên cửa sổ, nó kêu hai tiếng, lúc này ta mới hồi phục lại tinh thần.

Hồng San bê chậu rửa mặt đến, huơ tay đuổi con chim, cười nói với ta: “Cô nương thức dậy thật sớm. Ở bên ngoài, thủy triều cũng đã rút, mấy đứa nhỏ đều chạy đến bắt cá nhệch vỏ sò, cô nương có muốn đi xem không?”

Ta vừa nghe, liền lập tức hưng phấn nhảy xuống giường, mặc quần áo vào rồi chạy nhanh ra ngoài.

Con gió mát lạnh buổi sớm mai nhẹ nhàng thổi bay mái tóc của ta, trong không khí còn thoảng chút hương hoa xa lạ. Thủy triều rút đi để lại một bờ cát thật dài, bọn nhỏ đều mang theo giỏ trúc bắt những con cá nhỏ bị mắc cạn.

Trên cao, hải âu vỗ cánh bay lượn vòng, phát ra tiếng kêu vui mừng, thỉnh thoảng sà xuống mặt đất, tha những con cá mà bọn nhỏ để sót. Trên bãi cát còn có con cua to bằng nửa bàn tay đang miệt mài làm tổ, có người vừa đến gần, chúng liền vùi mình vào trong cát.

Ta để chân trần bước trên lớp cát mềm mướt, chậm rãi đi tới. Mặt biển rất yên bình, nhìn thấy ở phía xa là mấy chiếc thuyền đánh cá đang neo đậu. Hôm qua, thủy triều cuộn trào dưới chân vách đá điều hâu, lúc này lại vô cùng tĩnh lặng. Dưới vách đá là một bãi đá cuội, bọn nhỏ lật từng hòn đá, tìm kiếm những con cua giấu mình bên dưới.

Ta nghe thấy vài tiếng chó sủa, quay đầu lại, nhìn thấy Hạ Đình Thu trong một bộ bạch y thanh thoát, tay còn dắt một con chó vàng đang đi về hướng của ta.

Ta để chân vào trong nước biển, mỉm cười nhìn hấn đến gần.

Trên nét mặt của Hạ Đình Thu cũng là ý cười sáng lạng, khác với cái vẻ u ám phiền muộn suốt mấy ngày trước.

“Thời tiết thật là tốt.” Ta cao giọng nói.

“Ở hải đảo chỉ có hai loại thời tiết, nếu không mưa to gió lớn, thì là bầu trời quang đãng.” Hạ Đình Thu đứng lại, cời giày ném cho con chó vàng, “A Nguru, bắt lấy!”

A Nguru nghe lời ngậm giày, ra sức vẫy đuôi. Hạ Đình Thu còn xắn ống quần, bước vào trong nước.

Sóng biển đều đặn vỗ lên chân của chúng ta, ánh mặt trời chiếu sáng gương mặt đầy tinh thần của Hạ Đình Thu, ta vừa nhìn qua liền cảm thấy có chút lóa mắt.

“Dưới mắt của huynh vẫn còn quảng đen kia, tối hôm qua vẫn không ngủ sao?”

Hạ Đình Thu duỗi thẳng cánh tay, hít sâu một hơi, sức lực tràn trề: “Không sao, sự tình đã được giải quyết hơn phân nửa.”

“Có thuận lợi không?” Ta hỏi.

“Trước mắt cũng rất thuận lợi.”

“Thúc bá ở nhà huynh không có nhân cơ hội này mà kiếm lợi, hoặc là tỏ thái độ không phục, muốn phân nhà ở riêng à?”

“Không phục là đương nhiên.” Hạ Đình Thu mỉm cười, nhẹ véo gò má của ta, “Ta đã lâu không ở nhà, lại không có công lao thành tích gì, bọn họ hiển nhiên là hoài nghi năng lực của ta. Nhưng chuyện phân nhà là không có khả năng.”

“Vi sao?”

“Ly đảo không xem là lớn, còn kẹp giữa Đông Tề và Việt Quốc, lại có thể tự mình độc lập thống nhất, chủ yếu dựa vào việc trên dưới một lòng. Gia tộc Thuyền vương của Bắc Hải, cùng với gia tộc của chúng ta trên Ly đảo đều dựa vào việc này mới có thể sống yên trên biển. Một khi tan rã, không cần nói đến hai nước lân cận, ngay cả Thuyền vương Bắc Hải cũng sẽ lập tức xuống phía nam tuyên chiến với chúng ta.”

Ta cùng hần chậm rãi bước đi giữa làn nước biển, vừa nhặt vỏ ốc dưới chân.

“Trước kia ta nghe huynh nói, Thuyền vương Bắc Hải lập nghiệp từ hải tặc, bây giờ vẫn còn treo hắc kỳ.”

Hạ Đình Thu cười nói: “Đừng nghĩ Hạ gia chúng ta chính là dân lành. Đối với những người lấy việc thông thương trên biển làm kế sinh nhai, thì ít nhiều đều có quá khứ không mấy tốt đẹp. Gia tộc Hạ thị hơn một trăm năm trước vì tránh né loạn lạc mà trốn lên đảo. Lúc ban đầu, nơi đây đều là đất hoang, cả tộc lấy gì để ăn? Còn không phải dựa vào việc đánh cướp thuyền buôn lui tới hay sao?!”

Ta trở mặt nhìn.

Hạ Đình Thu thấy ta như vậy, cười đến thích thú, “Trước kia không nói với muội, vì sợ muội bị hù dọa. Nhưng muội yên tâm đi, Nhị sư huynh của muội là hoàn toàn trong sạch, Hạ gia chúng ta từ lâu đã không còn làm cái chuyện giết người cướp của thất đức đó rồi. Chỉ có điều, nam nhi trong tộc khi đến tuổi đều phải lên thuyền ra biển rèn luyện. Người trên hải đảo chúng ta sẽ không nuôi dưỡng ra một nam nhi không cầm được đao kiếm.”

“Vậy huynh năm đó cũng từng lăn lộn trên biển?”

“Năm tuổi đã cùng cha ta và mấy thúc thúc lên thuyền đi buôn.” Hạ Đình Thu nhặt được một con ốc biển còn sống, ném cho ta, “Cha và đại ca đối với ta cũng không tệ, còn dạy ta rất nhiều việc.”

“Xem huynh sống ở đất liền nhiều năm như vậy, bản lĩnh bị ném đi đâu hết rồi.”

Hạ Đình Thu liếc xéo ta, “Tiểu nha đầu, dám xem thường sư huynh của muội.”

“Huynh nói ai là tiểu nha đầu,” Ta cười đáp trả lại hần, “Ta đã là lão nha đầu. Cái người Tuệ Ý muội muội gì đó, mới là tiểu nha đầu của huynh.”

“Nhị nha đầu của Vu gia?” Hạ Đình Thu hỏi, “Nhanh như vậy mà muội đã gặp được nha đầu đó rồi à?”

“Ngày hôm qua chạm mặt trên bờ biển. Nàng cùng biểu tỷ của mình, gọi là Lương Ngọc.”

Hạ Đình Thu nghiêng đầu suy nghĩ, có lẽ là không nhớ rõ Lương Ngọc, “Đại tỷ của Nhị cô nương Vu gia chính là đại tẩu của ta, nàng còn có một cô cô gả cho tứ biểu thúc của ta. Quan hệ thông gia ở nơi này thật sự phức tạp. Lúc trước, khi đại tẩu qua đời, ta trở về chịu tang có từng gặp Tuệ Ý, chỉ nhớ đó là một tiểu cô nương ngại ngùng.”

“Sao mà ngại ngùng?” Ta mỉm cười, “Hôm qua vừa gặp đã nhiệt tình cầm tay, mở miệng một tiếng tỷ tỷ hai tiếng tỷ tỷ, gọi đến nỗi làm ta muốn hoa mắt chóng mặt.”

“Đúng là ‘Nữ đại thập bát biến’(*)” Hạ Đình Thu cầm một hòn đá ném về phía con chim biển, con chim kia đập cánh bay mất. Không ngờ A Ngu lại đột nhiên kích động muốn đuổi theo con chim biển kia, nó thả giẫy trong miệng ra, sủa to hai tiếng rồi đuổi theo.

Đúng lúc một con sóng to đánh tới, cuốn trôi đôi giày. Hạ Đình Thu chạy nhanh đuổi theo, nhưng đành tay không trở về.

Ta ôm bụng cười ngất.

“A Ngu!” Hạ Đình Thu hỏn hển hét lên.

Con chó vàng cúp tai xụ đuôi chạy về. Hạ Đình Thu vỗ vỗ đầu của nó, A Ngu kêu lên mấy tiếng nịnh hót.

“Đi thôi.” Hạ Đình Thu bước chân lên bờ cát, “Điểm tâm đã chuẩn bị xong rồi, hôm nay vẫn còn việc phải làm.”

Hạ Đình Thu trở về tiếp quản gia sản, việc cần phải xử lý rất nhiều, liên tiếp mấy ngày không nhìn thấy hần là chuyện rất bình thường. Nhưng Tuệ ý cũng

rất nhiệt tình hiếu khách, mỗi ngày đều tới tìm ta, đưa ta đến hết nơi này đến nơi khác. Nữ tử giang hồ đều hào sảng thẳng thắn, ta cũng nằng cũng xem như là hòa hợp.

Chúng ta đi theo ngư dân ra biển đánh cá, lại ra bãi ngọc trai bắt trai lấy ngọc. Lúc vớt rong biển, ta cũng vén áo cùng các hương thân kéo dây thùng.

Chẳng mấy chốc mà ta đã giống như các cô nương ở địa phương, làn da cháy nắng thành màu mặt ong, mặc một cái quần ống rộng và áo ngắn vừa thoải mái vừa mát mẻ, tóc tết thành bím, trên cổ và tay còn đeo đầy trang sức làm bằng san hô và vỏ sò, mỗi bước đi liền phát ra âm thanh leng keng. Hơn nữa nhờ vào thời tiết ấm áp, mỗi ngày ta đều siêng năng rèn luyện, thân thể vốn gầy yếu giờ đã cứng cáp thêm không ít, muốn xuống biển bơi lội đã hoàn toàn không có vấn đề gì.

Ở phía tây của Ly đảo, mắt có thể nhìn thấy một hòn đảo nhỏ, gọi là đảo Nguyệt Nha. Mỗi lần thủy triều rút, giữa hai đảo sẽ lộ ra một con đường cát nhỏ uốn lượn. Đảo Nguyệt Nha rất nhỏ, không có người ở, chỉ có một rừng dừa thưa thớt. Các cô nương thường đến đó chơi đùa.

Chính ở nơi này, ta đi theo Tuệ ý học cách dùng thùng bắt cá, còn học chèo thuyền độc mộc. Nhưng người bơi giỏi nhất chính là Lương Ngọc. Cô nương này bỏ váy, mặc vào bộ y phục ngắn, dáng người thon dài khỏe khoắn. Cho dù là xuống nước bắt cá, hay là giăng lưới chèo thuyền, động tác đều vô cùng chuẩn xác tuyệt đẹp, thật sự làm cho ta phải nhìn nằng bằng cặp mắt khác.

Hôm đó, chúng ta giăng được rất nhiều cá, còn đốt lửa nướng cá ở trên đảo.

Ta đang kể cho Tuệ Ý nghe về cuộc sống ở trong núi sâu trên đất liền, chợt nhìn thấy một con thuyền buôn hai tầng có nước sơn sáng bóng, đang rẽ nước đi về hướng này. Trên thuyền giương một lá cờ, bên trên thêu một nhánh san hô đỏ trên nền màu xanh lam.

“Lương Ngọc, hình như là thuyền nhà tỷ.” Tuệ Ý vươn tay cản ánh nắng mặt trời, nhìn một hồi, “Lạ thật, là ai tới?”

Bờ cát ở đây vừa nông vừa rộng, thuyền dừng ở phía xa, thả xuống một con thuyền nhỏ.

Lương Ngọc nhú mày nhìn, một lát liền nói: “Sao trông như đại ca của ta?”

“Ah, đúng là giống!” Tuệ Ý hưng phấn nói, “Đúng là đại biểu ca!”

Thuyền nhỏ chở ba nam nhân, hai người chèo thuyền, một người đứng ở giữa, phát phát tay về phía chúng ta.

Thuyền nhỏ neo lại ở chỗ nước cạn, người nam tử trẻ tuổi đứng ở giữa nhảy xuống thuyền, lội nước đi vào bờ.

Lương Ngọc đứng lên, gọi một tiếng: “Đại ca.”

“Cá nướng thơm quá nha, làm đại lão như ta cũng bị hấp dẫn từ xa!” Nam tử cười vang, sai bước đi tới.

Hắn khoảng chừng hơn hai mươi, mày kiếm mắt sáng, anh tuấn hiền ngang, một thân quần áo ngắn đơn giản, lộ ra cánh tay săn chắc, bên hông mang một thanh đoản kiếm.

“Biểu ca sao lại rảnh rỗi đến đây thế này?” Tuệ Ý bước đến đón, “Ta dẫn Lục tỷ của Hạ gia đến đây chơi, vốn định trở về sớm một chút, nhưng đường đi đã bị nước lấp, đang chờ thủy triều rút. Huynh đến vừa kịp lúc, nhanh đưa chúng ta về đảo đi.”

Đại thiếu gia Lâm gia nhìn nàng nuông chiều, “Vừa nghe liền biết là do chủ ý quỷ quái của muội, chạy đến đảo Nguyệt Nha mà lại không mang theo thuyền nhỏ. Lão nhân vừa bảo sau giờ Ngọ hôm nay sẽ có gió, ta mà không đến thì chẳng biết mấy người các muội sẽ phải ở lại đây bao lâu.”

Tuệ Ý nũng nịu lắc lắc cánh tay của Lâm thiếu gia, “Cầm Hồng ca ca là quý nhân, chúng ta vừa gặp khó khăn, huynh liền từ trên trời xuất hiện, à không, là lướt sóng mà tới.”

Lương Ngọc đứng ở bên cạnh ta, lúc này khẽ cười một tiếng. Ta quay đầu lại nhìn, chợt nhìn thấy vẻ mỉa mai trên mặt nàng.

Lâm Cầm Hồng đưa mắt nhìn thấy ta, khẽ cười hỏi: “Đây là sư muội của Hạ nhị ca?”

“Đúng nha!” Tuệ Ý kéo ta tới, “Đây là Lục tỷ tỷ, đây là biểu huynh của ta, tỷ gọi huynh ấy — Lục tỷ hình như lớn hơn Cầm Hồng ca nửa tuổi — vậy tỷ gọi là Lâm tiểu đệ cũng được nha!”

“Không được!” Lâm Cầm Hồng kêu lên, “Gọi tiểu đệ, tiểu đệ giống như gọi người giúp việc trong phòng bếp trên thuyền. Lục cô nương gọi ta là Lâm công tử đi.”

“Huynh mà là công tử cái gì chứ!” Tuệ Ý bướng bỉnh nói, “Rõ ràng Lục tỷ tỷ lớn hơn huynh, gọi huynh là tiểu đệ thì có gì mà không được?”

“Tuệ Ý, đừng quậy!” Lâm Cầm Hồng khó xử nâng tay cúi chào với ta, “Đề Lục cô nương chê cười. Cô nương tùy ý gọi ta thế nào đều được.”

Ta vẫn theo quy cũ gọi hắn: “Lâm công tử đa lễ.”

Tuệ Ý khẽ hừ một tiếng, “Lục tỷ tỷ cũng quá dễ tính rồi.”

Lương Ngọc đứng ở bên cạnh thờ ơ nhìn, lúc này lại khẽ cười, cũng không biết là cười ai.

(*) “Nữ đại thập bát biến” có hai ý, ý thứ nhất nói đến sự thay đổi nhanh chóng của một cô gái trong giai đoạn trưởng thành; ý thứ hai ngụ ý nói là không thể nói trước một cô gái sẽ thay đổi như thế nào khi trưởng thành.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

Chúng ta ngồi xuống bên đồng lửa, Lâm Cẩm Hồng ngồi bên cạnh ta. Cá nướng vừa chín tới, Tuệ Ý liền đưa cho hần, hần cầm lấy rồi đưa sang cho ta.

“Lục cô nương nếm thử đi. Đây là cá bạc, đặc sản của vùng Nam Hải chúng ta, thịt vừa mềm vừa ngọt, ăn vào rất ngon miệng.”

Tầm mắt của Lương Ngọc lại âm thầm lướt qua. Ta vội lựa lời khước từ: “Lâm công tử quá khách sáo. Vừa nãy ta đã ăn no.”

Tuệ Ý ha ha cười, “Cẩm Hồng ca có lòng nhưng cũng phải lựa lúc nha. Chúng ta đều ăn no rồi. Thịt này vừa mềm vừa ngọt, huynh nên tự mình ăn đi!”

Lâm Cẩm Hồng ngượng ngịu đưa tay vuốt mũi, sau đó cũng không tiếp tục giữ ý. Hần khẽ cười hai tiếng rồi to mồm ăn hết con cá, phui phui hai tay, lại cời giày, rồi leo lên một gốc cây dừa.

Ta giật mình hỏi, “Hần muốn làm gì vậy?”

“Hái dừa đây!” Tuệ Ý bật dậy vỗ tay, “Cẩm Hồng ca, thêm tí sức! Muội muốn trái lớn nhất bên phải kia!”

Lương Ngọc bỗng nhiên nói: “Hôm nay sao lại thể hiện thế này.”

Tuệ Ý quay đầu nói: “Chỉ là huynh đệ tỷ muội cùng nhau chơi đùa mà thôi, sau biểu tỷ lại nói như thế?”

Lương Ngọc cười khẩy một tiếng rồi quay đầu đi hướng khác.

Ta không biết giữa hai người có ân oán thế nào, nên chỉ làm như không nghe thấy.

Lâm Cẩm Hồng trèo lên đến táng lá, rút ra con dao nhỏ, cắt liền một hơi năm, sáu trái ném xuống.

Tuệ Ý cầm lấy một trái đưa đến cho ta xem, “Loại trái này quả rất dày, chỉ có thể khoét một lỗ mới có thể uống được nước bên trong. Sức lực của ta không đủ, Lương Ngọc tỷ, tỷ tỷ tốt, tỷ làm thử cho Lục tỷ xem đi.”

Lương Ngọc liếc mắt nhìn nàng một cái, nhận lấy trái dừa, thuần thục cầm dao lột bỏ một lớp vỏ, sau đó khoét một lỗ, rồi trao cho ta.

“Nếm thử đi.” Lương Ngọc nói, “Không phải là rượu ngon nước quý gì, nhưng cũng không khó uống.”

Ta nhấp thử một ngụm, cảm nhận hương vị ngọt dịu mát lạnh, đúng là mỹ vị, không kiềm được mà uống liền một hơi.

“Có ngon không?” Tuệ Ý vui vẻ cười, lại ném trái lớn nhất về phía Lâm Cẩm Hồng, “Nhanh nào, lột giúp muội, muội cũng khát.”

Lâm Cẩm Hồng liền lột liên tục mấy trái dừa cho chúng ta. Tuệ Ý cầm lấy hai trái mang đến cho hai thùy thủ vẫn luôn đứng ở một bên. Hai người nọ đỏ mặt nhận lấy, đôi mắt thì sáng bừng lên khi nhìn Tuệ Ý.

Sau khi uống xong, Lâm Cẩm Hồng lên tiếng nói: “Thời gian cũng không còn sớm, chúng ta nên trở về thôi.”

Tuệ Ý nói: “Cũng được. Lục tỷ tỷ đi theo hai vị tiểu ca này trở về thuyền lớn trước đi.”

“Đề ta chèo thuyền là được.” Lâm Cẩm Hồng nhanh miệng nói trước, “Thuyền lớn cần phải đi vòng vào bến tàu, các người lại phải đi thêm một đoạn đường. Ta trực tiếp đưa Lục cô nương quay về bờ, A Kiệt phát cờ ra hiệu cho thuyền lớn đưa thêm vài chiếc thuyền nhỏ đến đây.”

“Vậy cũng được.” Tuệ Ý nói, “Hai người đi trước đi.”

Ta đoán đo hỏi một tiếng, “Thuyền có thể chở ba người không?”

Lương Ngọc liền hiểu ý cũng đi lên thuyền nhỏ.

Lâm Cẩm hồng ngồi ở đuôi thuyền, đưa thuyền rời khỏi đảo nhỏ. Có lẽ vì có khối băng lớn là Lương Ngọc đang ngồi ở bên cạnh nên từ đầu đến cuối

hắn cũng không nói gì nhiều.

Ta rời thuyền, nói lời cảm tạ với hắn. Lâm Cẩm Hồng chấp tay nói: “Lục cô nương không cần khách sáo. Cô nương là khách của Hạ nhị ca, cũng là khách của cả đảo.”

Lương Ngọc nhìn trời, “Trời cũng sắp mưa rồi. Đại ca, hôm nay không trở về sao?”

“Ta tới tìm Hạ nhị ca có việc, sẽ ở lại mấy ngày.” Lâm Cẩm Hồng lại quay đầu nói với ta, “Cô nương mới đến, sợ là vẫn chưa biết. Mưa gió ở vùng biển hung hãn hơn trên đất liền rất nhiều, có thể làm đổ cây sập nhà, trước khi mưa tạnh cô nương tốt nhất là đừng ra ngoài.”

Còn miêu tả đáng sợ như vậy. Ta lại cảm tạ hắn thêm một lần.

Lâm Cẩm Hồng nhìn ta nở nụ cười, để lộ ra một hàng răng trắng tinh. Hắn sờ sờ mũi, nhảy lên thuyền nhỏ, vừa chớp mắt đã thấy rời đi thật xa.

Ta nhìn theo bóng lưng của hắn mà sửng sờ.

Ta cảm thấy hắn có chút giống với một người, giống Mạc Tang.

Giữa thảo nguyên mênh mông, trời xanh mây trắng, cũng có một thiếu niên nhìn ta với ánh mắt tận tình như vậy. Tuy rằng chỉ là một chút ý tứ không rõ ràng, nhưng cũng làm ta cảm giác thực vui vẻ thực ấm lòng.

Đúng như lời Lâm Cẩm Hồng, chớp tới khi thủy triều vừa dâng, sắc trời âm u, gió lớn rít gào. Người hầu trong nhà đều vội vàng đóng cửa, còn dọn bồn hoa cây cảnh vào bên trong nhà. Đợi đến lúc chập đèn thì mưa to như trút.

Ta lần đầu nhìn thấy mưa lớn như vậy, có chút sợ hãi, cảm thấy đây vốn không phải là trời mưa, mà giống như thần tiên đang bê chậu nước hất mạnh từ trên xuống dưới.

Vết thương cũ của ta lại tái phát, ngực đau nhói, hơi thở ngắt quãng, ta nhắm mắt cuộn người trên giường.

Cuồng phong thổi mạnh vào cửa sổ đóng kín phát ra âm thanh “đông đông”, giữa đất trời dường như chỉ còn lại tiếng mưa to gội lên mặt đất. Âm thanh đó cứ vang vọng trong đầu ta, dần dần chuyển thành những tiếng người nói rì rầm.

Có người cười, có người khóc, có người reo hò, có người mắng chửi.

Ta cảm giác như mình lại đang đứng giữa đám người nhôn nháo đó, trơ mắt nhìn cha và đệ đệ bị đẩy lên đoạn đầu đài.

Ta nghĩ, đáng lẽ ta nên cùng mấy muội muội treo cổ ở trong thiên lao. Đôi chân bước tới, bảy thước lụa trắng siết chặt cổ, một chút vùng vẫy rồi ra đi. Đến địa phủ, người một nhà đoàn tụ, sau đó cùng nhau đầu thai.

Nhưng ta cố tình sống, đám người Tiêu Chính đều nghĩ ta đã chết dưới mũi tên kia, nhưng ta lại thôi thóp sống.

Bốn năm chỉ giống như một cái chớp mắt.

Ta còn sống rất tốt, mỗi ngày mặt trời mọc, ta đều có thể ngửa đầu mà cười.

Tiếng người ồn ào huyền ảo đó cũng dần dần rời đi.

Ta mở mắt, nhìn thấy một người đang ngồi trước giường.

Cả người Hạ Đình Thu gần như ướt đẫm, tóc còn không ngừng nhỏ nước xuống nền gạch. Hắn nhìn thấy ta tỉnh, nhận lấy cái khăn từ Hải Châu rồi lau khô hai tay, sau đó vừa sờ trán ta vừa giúp ta bắt mạch.

“Không sao.” Ta nhẹ giọng nói, “Đã tốt hơn trước kia rất nhiều. Hôm nay do chơi đùa quá sức, cho nên có chút mệt mỏi muốn ngủ thôi.”

Hạ Đình Thu để ngoài tai những lời ta nói, đôi mày đang nhíu chặt có chút giãn ra khi bắt xong mạch cho ta.

“Cảm thấy chỗ nào không thoải mái?”

“Ngực có hơi khó chịu một chút thôi.” Ta chớp một tiếng, “Nhưng còn huynh kia, cẩn thận đừng để cảm lạnh. Chỗ này của ta có thuốc, huynh không cần mạo hiểm mưa to như vậy chạy tới.”

“Thời tiết xấu thế này, sao mà không lo lắng cho thương tích của muội.”

Lúc này Hạ Đình Thu mới xoay người lau mặt lau tóc. Nét mặt của hắn trông rất mệt mỏi, quảng thâm từ mấy hôm trước vẫn không biến mất, hai má cũng có chút hóp vào.

Trong lòng ta lại thấy không yên, “Tiếp nhận gia sản thật sự mệt mỏi như vậy sao? Ta có thể giúp được việc gì không?”

“Muội thì có khả năng giúp được gì?” Hạ Đình Thu cười, “Muội ngoan ngoãn ăn được chơi được, đừng phát bệnh là đã giúp ta rồi. Hơn nữa, chuyện của nam nhân, nữ nhân như muội cũng không nhúng tay vào được.”

“Nhưng nhìn huynh như vậy, ta thấy đau lòng.”

Hạ Đình Thu nhìn ta, mỉm cười ngọt ngào đến buồn nôn, “Ài nha, nghe được muội nói đau lòng cho ta, thật đúng là còn khó hơn lên trời.”

Ta phì cười, “Tìm ta cũng làm bằng thịt, sau lại không biết đau?”

Hạ Đình Thu nắm lấy tay ta, khẽ cúi đầu, nhưng lại không nói gì.

Ta đưa mắt ra hiệu cho đám người Hải Châu, hai nàng lặng lẽ lui ra gian ngoài.

“Sao vậy?” Ta hỏi.

Hạ Đình Thu khẽ thở dài một tiếng, “Trước mắt có một cuộc buôn bán lớn.”

“Đây không phải là chuyện tốt sao?”

“Thành bại quyết định ở lần này.”

“Quả thực có người gây khó dễ với huynh!” Ta khẽ kêu lên.

“Đừng kích động.” Hạ Đình Thu trấn an ta, “Ta muốn thuyết phục được bọn họ, thì cũng phải trải qua một chút thử thách.”

Ta ho khan vài tiếng, chậm chậm ổn định hơi thở, “Khó khăn rất nhiều sao?”

“Phải đích thân đến thương thuyết với Thuyền vương của Bắc Hải.”

“Cuộc buôn bán gì vậy?”

“Có một con đường thông thương mới, chỉ cần mất một nửa thời gian so với trước đây là đến được Việt Quốc, nhưng lại bị hải tặc quấy phá. Đám hải tặc này chỉ là nhóm binh ô hợp, trong đó có rất nhiều thủy thủ bị đào thải, hoặc là gia đình làm trái luật bị trục xuất, có người đến từ gia tộc Thuyền vương, cũng có người là từ Nam Hải của chúng ta. Hai nhà Bắc Nam đã sớm có ý muốn liên thủ dọn sạch con đường thông thương này, nhưng vẫn vì chuyện phân chia lợi ích mà chưa đi đến thống nhất.”

“Thì cứ phân chia 5:5 thôi.”

“Muội đúng là suy nghĩ nông cạn.” Hạ Đình Thu lắc đầu cười, “Lợi ích không phải chỉ là một đồng bạc trắng.”

Ta hỏi: “Nếu như thương thảo không thành thì sao?”

“Thì uy tín của Nhị sư huynh muội rớt xuống tận đáy, mất đi lòng dân, lại bị cả gia tộc coi khinh. Đến lúc đó, hai chúng ta đành chán nản trở về núi nương tựa sư phụ.”

Ta ha ha cười, “Nghe cũng không tệ lắm!”

“Nha đầu xấu xa.” Hạ Đình Thu khẽ nhẹ lên trán của ta.

Ta nhìn thấy quần áo của hấn vẫn còn nhỏ nước thì liền gọi Hồng San vào hỏi: “Các người có thể tìm quần áo cho Nhị thiếu gia thay đổi không?”

Hồng San cười khỏ, “Cô nương, đây là khuê phòng của người, tìm đâu ra quần áo của nam nhân?”

Ta lại nói, “Vậy nấu chút canh gừng đi.”

“Không cần.” Hạ Đình Thu khoát tay, “Mưa lớn thế này, vừa ra khỏi cửa liền ướt. Muội nghỉ ngơi cho tốt, ta cứ mặc tạm thế này, trở về rồi tắm rửa.”

Ta còn muốn giữ người, nhưng lại sợ hấn bị cảm lạnh, chỉ đành nhìn hấn mở cửa rồi chạy ào vào trong mưa.

Dáng người rần rời của Hạ Đình Thu nhanh chóng biến mất giữa màn mưa trắng xóa.

“Nhị thiếu gia đúng là quan tâm đến cô nương.” Hải Châu giúp ta kéo cao chiếc chăn mỏng, “Hôm nay trước kia gió đến, thiếu gia còn tự mình dẫn người đi gia cố lại nhà kho, vừa trở về liền vượt mưa chạy đến thăm cô nương.”

Khó trách vừa rồi lại nhìn thấy một vết thương nhỏ trên tay của Hạ Đình Thu.

Hôm sau vừa tỉnh lại, ta đã nghe thấy từng hồi tiếng chim kêu ở bên ngoài. Đẩy cửa bước ra, ánh mặt trời bừng sáng. Nếu như không phải có nhánh cây bị thổi gãy treo vắt vẻo trên thân cây, ta còn tưởng con bão ngày hôm qua chưa từng xảy ra.

Lúc đang ăn điểm tâm thì Tuệ Ý hào hứng chạy đến.

“Còn ngồi đây làm gì? Nhanh đi theo ta!”

Ta bị nàng kéo chạy ra ngoài, “Xảy ra chuyện gì?”

“Chuyện tốt!” Hai mắt Tuệ Ý rực sáng, “Đình Thu ca và Cẩm Hồng ca đang ở trên bãi cát thử đao mới, sẽ rất tuyệt.”

Sáng sớm đã múa đao luyện kiếm, tinh lực đúng là dồi dào.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73

Tuệ Ý kéo ta chạy đến bãi cát lớn phía sau Hạ phủ. Nơi này đã tụ tập không ít hương thân, xem ra là đều đến xem náo nhiệt. Đám gia đình đang cẩn thận mở rương kiếm hàng, số đao kiếm mới mua được chất đống ở bên cạnh.

Chúng ta chen vào trong đám người.

Hạ Đình Thu mặc trên người một bộ võ trang, vạt áo trước nhét ở bên hông, thân mình đúng là cân đối, vai rộng eo thon, hai chân thon dài thẳng tắp, dáng đứng hiên ngang tựa như cây to đứng trước gió. Trong tay hắn là một thanh đao dài khoảng ba thước (1 thước = 1/3 mét), mũi đao lóe sáng bổ thẳng về phía Lâm Cẩm Hồng. Lâm Cẩm Hồng thì để trần nửa thân trên, lộ ra lồng ngực rắn chắc cường tráng, cũng cầm trong tay một thanh đao tương tự. Lâm Cẩm Hồng giờ đao đỡ một chiêu của Hạ Đình Thu, lại nghiêng người xoay đao đáp trả.

Hai người có thân thủ linh hoạt nhanh nhạy, động tác càng lúc càng lưu loát, từng chiêu từng thức đều mang sức lực mạnh mẽ, đôi bên so chiêu kín kẽ liên tục làm ta nhìn hoa cả mắt.

Đao pháp này ta chưa bao giờ thấy qua. Đương nhiên đối với người kém cỏi như ta, chỉ học được một chút kiếm thuật khoa chân múa tay, thì những chiêu thức này ta nhìn không hiểu rất nhiều.

Nhưng loại đao này thì lại thấy rất quen mắt, hình như trước kia đã từng nhìn thấy trong binh khí phổ.

Ta còn đang mãi suy nghĩ thì hai người kia đã tỷ thí xong, Lâm Cẩm Hồng thắng hơn nửa chiêu.

Tuệ Ý kéo ta bước tới, “Cẩm Hồng ca thật lợi hại!”

Lâm Cẩm Hồng cười nói, “Ta khó khăn mới thắng được Hạ nhị ca.”

“Lâm lão đệ quá khiêm tốn.” Hạ Đình Thu lau mồ hôi trên trán, “Ta rất ít khi dùng đao, dùng cũng không quen.”

Ta cầm lấy đao của hắn nhìn thử, “Đây là Đường đao? Nhưng lại không giống lắm, hình như tinh xảo hơn nhiều.”

“Có cái tiến một chút, nhưng cũng xem như là Đường đao.” Hạ Đình Thu nói, “Đám hải tặc ô hợp bên ngoài Bắc hải đều dùng đao như vậy. Thuyền hải tặc của bọn chúng nhỏ mà chạy nhanh, luôn lấy cách tiếp cận gần để cận chiến, khi đó trường kiếm sẽ không theo kịp sức sát thương của thanh đao đã qua cái tiến. Tháng sau ta phải đi Bắc hải, cũng nên luyện tốt bộ đao pháp này.”

“Cái gì mà đao đao kiếm kiếm, ta nghe không hiểu gì cả.” Tuệ Ý lấy ra hai chiếc khăn, đưa cho mỗi người một chiếc, “Hai người nhanh lau mồ hôi đi.”

Lâm Cẩm Hồng nhận lấy, hỏi ta: “Lục cô nương nếu thích thanh đao thể này, ta bảo người làm thêm cho cô nương, được không?”

“Có được không?” Ta cũng có chút phân vân.

“Chỉ là một cây đao mà thôi, cũng đâu phải sao trên trời.” Lâm Cẩm Hồng ha ha cười, “Cái này xem như là một phần quà gặp mặt của ta cho cô nương.”

Ta phì cười: “Quà gặp mặt phải là trường bối cho văn bối. Ta lớn tuổi hơn, Lắm tiểu đệ đừng làm rối loạn cấp bậc lễ nghĩa nha!”

“Ah?” Lâm Cẩm Hồng đỏ mặt nói, “Vậy gọi là quà biếu, được không?”

Ta quay đầu nhìn Hạ Đình Thu.

Hạ Đình Thu cười nói: “Ta thấy muối chơi đùa mãi cũng buồn chán, học một chút đao pháp cũng tốt.”

“Gia chủ đại nhân đã lên tiếng.” Ta cười nói với Lâm Cẩm Hồng, “Vậy ta chờ quà biếu của Lâm tiểu đệ!”

Khi trở về nhà, Hạ Đình Thu nói với ta: “Thế lực của Lâm gia trước đây không hề nhỏ, nhưng vì mấy năm nay nam đình trong nhà quá ít, gia thế suy sụp. Lâm Cẩm Hồng tuổi trẻ tài cao, trưởng bối của Lâm gia kỳ vọng vào hắn rất nhiều.”

Ta vừa ăn dưa hấu, vừa nói: “Ta thấy tên tiểu tử này không tệ. Hôm nay hai người đứng trên bãi cát, mặc ít quần áo như vậy, cô nương nhà người ta nhìn thấy đều đỏ mặt.”

“Mặc ít quần áo là hắn, chứ không phải ta. Thân thể ta quý giá như vậy, không thể tùy tiện để cô nương khác nhìn.” Hạ Đình Thu đoạt lấy nửa quả dưa hấu, cầm muỗng múc ăn, “Phần lớn những cô nương vừa đến tuổi ở trên đảo đều có ý tứ với hắn. Muội thấy Lâm Cẩm Hồng thế nào?”

Ta bị hắn hỏi đột ngột như vậy, hơi sững sờ một chút, “Khá tốt.”

Khóe miệng của Hạ Đình Thu cong lên, chồm đến gần, “Vậy muội thấy ta thế nào?”

Ta nhìn thấy gương mặt của hắn đột nhiên sát lại gần như vậy, nét mặt đỏ lên, hai tay liền theo phản xạ đẩy hắn ra, “Đừng làm rộn.”

Về bị thương ở trong mắt Hạ Đình Thu chợt hiện ra, rồi lại quay về kiểu cách cợt nhả của ngày thường, “Ai nha, có cái gì không thể nói với sư huynh? Chẳng lẽ muội thấy sư huynh ta không tốt?”

“Đừng dựa vào gần như vậy.” Ta cười đùa lấy hạt dưa hấu ném về phía hắn, “Buổi sáng huynh không súc miệng à? Thôi gần chết! Tại sao lại giống A Ngưu thế này?”

“Miệng thôi?” Hạ Đình Thu ngơ ngác nói, rồi bỗng nhiên đứng lên, chạy đến phía sau bình phong.

Ta nghĩ là hắn đi súc miệng, không ngờ hắn lại trở ra rất nhanh, tay còn bê một cái khay, bên trên có một thứ gì đó vừa tròn vừa to, còn được phủ một mảnh vải bố.

Hạ Đình Thu giờ mảnh vải ra, một mùi hương quái dị đập vào mặt, ta nhanh chân chuồn xa một dặm.

“Đừng chạy! Là đồ tốt nha!” Hạ Đình Thu túm ta trở về, bộ dạng chỉ vào cái quả đó trông giống như đang diễn hí khúc, “Cái này gọi là sấu riêng, ở trên đảo chúng ta không có, là do thương thuyền mang từ Việt quốc về. Có mùi thôi, nhưng lại ăn rất ngon, ta từ nhỏ đã rất thích.”

Ta bịt mũi, cổ sức vùng vẫy chạy trốn, “Hèn chi cái miệng của huynh lại thối như vậy, tất cả là do ăn quá nhiều quả phân người mà. Ai nha, huynh buông ta ra, huynh mà không buông là ta kêu to đó!”

“Muội kêu đi!” Gương mặt của Hạ Đình Thu mang đầy vẻ lưu manh, “Nơi này không có sư phụ và Đại sư huynh, ta chính là lão đại, muội có kêu rất cổ cũng không có ai đến cứu.”

Ta mở to miệng định hét, nhưng tiếng còn chưa phát ra, Hạ Đình Thu đã đút vào miệng ta một miếng thịt quả.

Ta cảm thấy toàn bộ lồng to ở trên lưng đều dựng đứng hết lên, nhưng sau đó lại thấy thứ này đúng lại ngọt, có chút dính dính, không thể nói là ăn ngon, nhưng cũng không quá khó ăn.

“Thế nào?” Hạ Đình Thu hả hê khi thực hiện được gian kế, lên tiếng nói, “Ta đã nói là ăn rất ngon mà. Nào, ăn thêm một chút.”

Ta nghe thấy cái mùi khó ngửi kia thì liệu chết phản kháng, rốt cuộc cũng thoát khỏi, bặm miệng rụt về phía góc tường.

Hạ Đình Thu mất hứng nói, “Thứ này ba lượng bạc một quả, chuyển đến Đông Tề có thể bán với giá tám lượng bạc. Thứ đáng giá như vậy, mà muội lại không ăn?”

Ta nuốt ực miếng thịt quả kia xuống, há miệng thở một hơi ngửi thử, mùi hương kinh dị này xém chút nữa làm ta chết ngất.

“Huynh thích ăn thì tự mình ăn đi. Sau này mỗi khi ăn thứ đó, cách ta xa một trượng!”

Hạ Đình Thu khinh thường khịt mũi. Ta ôm lấy nửa quả dưa còn lại chạy mất.

Nửa tháng sau đó, Hạ Đình Thu bận rộn đi dò xét qua các đảo dưới sự cai quản, Lâm Cẩm Hồng cũng cùng đi. Tuệ Ý lại muốn thuận đường đi thăm bà ngoại nên cũng đi theo một đoạn.

Bọn họ vừa rời đi được mấy ngày, gia đình của Lâm gia đưa đến cho ta một thanh đao, nói rằng là do đại thiếu gia của bọn họ căn dặn. Ta nghĩ muốn tìm một vị sư phụ ở võ đường để học đao, nhưng lại kiêng kỵ việc nam nữ thụ thụ bất thân. Sau nhờ mọi người đề nghị cho ta đi theo Lương Ngọc học đao.

Lương Ngọc là nữ hài tử có thân thủ tốt nhất, mặc dù là người lạnh lùng, nhưng khi dạy cho ta thì rất cẩn thận tận trách. Vốn dĩ ta chỉ định học chơi cho vui, nhưng dưới sự đào tạo của nàng, ta không thể không có thái độ nghiêm túc, cố gắng nỗ lực.

Nửa tháng sau, Hạ Đình Thu trở về, ta hào hứng chạy đi tìm hấn khoe khoang, nhưng không ngờ lại thấy đại phu đang băng bó trên người hấn. Tuệ Ý đứng ở một bên, hai mắt đỏ ửng.

Ta đứng ngây ở một chỗ, tựa như bị ai đó hắt một chậu nước lạnh vào người.

Hạ Đình Thu nhìn thấy ta, quay đầu lớn tiếng mắng một người đang đứng bên cạnh: “Không phải ta đã nói không để cho nàng biết sao?”

Người thủ hạ kia vội vàng xua tay, “Nhị thiếu gia, không có ai báo tin cho Lục cô nương!”

“Là ta tự đến.” Ta vội vàng bước tới, “Thế này là thế nào? Đang khỏe mạnh, tại sao khi trở về lại bị thương thế này?”

“Không có chuyện gì.” Hạ Đình Thu duỗi tay cầm lấy tay ta, “Chỉ là vết thương ngoài da mà thôi.”

Tuệ Ý đứng ở bên cạnh lại khóc nức lên, “Đình Thu ca... vì cứu ta mới bị thương!”

“Rốt cuộc sao lại thế này?” Ta nôn nóng hỏi.

“Aizz, đã nói là vết thương nhỏ thôi.” Hạ Đình Thu kéo ta tới gần, chỉ giải thích qua loa, “Khi trở về gặp phải thuyền hải tặc, xảy ra chút va chạm. Chúng ta người đồng thể mạnh, không có tổn thất gì.”

Ta chỉ vào vết thương lên lưng hấn, cao giọng nói: “Đây không phải là tổn thất thì là gì?”

Tuệ Ý lại khóc lên: “Là do ta không tốt. Ta không đề phòng có người đánh lên phía sau. Đình Thu ca giúp ta cầm một đao.”

“Ngươi cũng đừng có khóc.” Hạ Đình Thu thở dài, “Là tại ta không chăm sóc tốt cho ngươi.”

Tuệ Ý ra sức lắc đầu, nước mắt cứ như chuỗi trân châu bị cắt đứt, không ngừng rơi xuống.

Hạ Đình Thu đưa mắt nhìn ta ra hiệu. Ta đành phải đi an ủi Tuệ Ý trước.

Mãi một lúc mới dụ dỗ được Tuệ Ý trở về nghỉ ngơi, lúc này ta mới quay trở lại thăm Hạ Đình Thu. Đi nửa đường gặp tiểu nha hoàn đang bê thuốc đến, ta nhận lấy rồi tự mình mang đến.

“Nguy hiểm thật! Nguy hiểm thật!” Thương binh Hạ Đình Thu vừa gặm chân gà vừa cảm thán, “Nhớ lại thời điểm lúc đó đúng là ngàn cân treo sợi tóc, ta còn tự mình đứng ra, đứng thẳng trên mũi tàu, rút đao nghênh đón. Tư thế đó phải nói là vô cùng tiêu sái! Tiếc là muội không được thấy.”

“Điều bộ khoe mẽ của huynh thế nào, ta còn chưa thấy đủ sao?” Ta cầm bát thuốc nhét vào tay hấn.

Hạ Đình Thu ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, lại tiếp tục gặm chân gà. Nửa thân trên của hấn để trần, lộ ra lồng ngực cường tráng nhưng hơi sạm đen, càng làm nổi bật thêm mảnh băng trắng quấn trước ngực.

“Thật sự không có sao chứ?” Ta lo lắng hỏi.

“Không sao!” Hạ Đình Thu nói, “Mặc dù vết thương hơi sâu, nhưng không thương tổn đến xương cốt. Đại phu nói tịnh dưỡng hơn nửa tháng là được.”

“Nhưng mấy ngày nữa huynh còn phải đi Bắc hải.”

“Không xuống nước là được.”

Ta nhủ mảy nói, “Sao phải liều mạng như vậy? Vạn nhất chuyện còn chưa thành, cái mạng nhỏ này của huynh đã mất, vậy không phải công sức mấy tháng qua đều đổ sông đổ biển hay sao?!”

“Không có trả giá, sao có thể thành công?” Hạ Đình Thu khẽ cười, “Sur huynh của muội không phải là người không thể chịu đựng một chút khổ cực thế này.”

Dưới sức ép của ta, Hạ Đình Thu buộc phải ở nhà nghỉ ngơi điều dưỡng mấy ngày. Mấy ngày này ta cũng không đi đâu, mỗi ngày đều tự mình nấu cho hấn mấy món được thiện bổ dưỡng.

Hạ Đình Thu cũng vô cùng hưởng thụ sự hậu hạ này của ta, mỗi ngày đều ăn đến miệng đầy dầu mỡ, lại còn đòi hỏi thế này thế kia. Giả như canh gà không tốt nên muốn ăn vịt, móng heo thì kị chân trước muốn ăn chân sau. Dưa hấu cắt miếng mỏng, hấn còn không hài lòng, phải bỏ hết vỏ hấn mới chịu ăn. Đặc biệt là sấu riêng, hấn muốn ta phải tự tay bóc, còn phải đút cho hấn.

Ta giận dữ lật bàn, “Huynh bị thương ở lưng, chứ không phải tay. Nếu ngại tay quá dư thừa thì nói, ta lấy đao giúp huynh bỏ bớt!”

“Sur muội người giận! Người giận nha!” Hạ Đình Thu cười đùa, vội vàng tự mình cầm sấu riêng nhét vào miệng.

Suốt mấy ngày nhìn thấy đồ ăn ngon như vậy, Lâm Cẩm Hồng cũng ngưỡng mộ không thôi, vừa thèm vừa nhìn ta khao khát. Ta thấy hấn đáng thương, sau này mỗi khi nấu canh móng heo cũng làm nhiều thêm cho hấn một phần.

Lâm thiếu gia ăn canh nóng, cảm động đến rơi nước mắt, “Lục cô nương thật là hiền lương, đến được nhà trên lại vào được nhà bếp.”

Ta lại thấy thêm một trận buồn nôn, “Không hiền lương, Lâm tiểu đệ quá khen.”

“Đúng rồi,” Lâm Cẩm Hồng nói, “Mấy bữa nữa là lễ hạ thuyền, Lục cô nương có đến không?”

“Có cái gì vui sao?”

“Giết heo giết vịt tế thần biển, bắn pháo hoa, lại có rượu ngon thịt ngon, mọi người ca hát nhảy múa, chàng trai theo đuổi cô nương.”

“Nghe thật thú vị, Nhị sư huynh của ta cũng đến sao?”

“Hạ nhị ca là nhất gia chi chủ, nghi thức này phải do huynh ấy chủ trì.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74

Khi đến ngày hạ thuyền, từ sáng sớm ta đã bị Tuệ Ý lôi đến xưởng đóng tàu.

Chúng ta còn chưa đến gần, từ xa đã có thể nhìn thấy một chiếc thuyền lớn được phủ sơn màu đồng sáng bóng, nó đang được neo đậu ở bến tàu ngay cạnh xưởng đóng, chiếc thuyền cao lớn như một tòa nhà, thân thuyền rộng rãi, mũi thuyền cong vút giương cao. Thuyền có bốn tầng, còn được lắp hỏa pháo. Lúc này lụa đỏ được treo khắp các lan can, trên bàn tế đã bày sẵn đủ loại đồ tế, nhang đèn cũng đã chuẩn bị xong, pháo nổ cũng được treo cao trên mũi tàu.

Đây là lần đầu vị gia chủ vừa nhận chức chủ trì lễ hạ thuyền, các vị hương thân từ khắp nơi đều đến tham gia sự kiện này, cảnh tượng quả là náo nhiệt tựa như lễ hội hoa đăng vào tết Nguyên tiêu.

Tuệ Ý hưng phấn lôi ta len vào giữa đám đông, tìm một chỗ tốt nhất.

Giờ lành vừa đến, tiếng hô lễ liền vang lên, dưới sự vây quanh của mọi người, Hạ Đình Thu ung dung đi đến bàn tế.

Hôm nay hắn mặc áo bào màu trắng, thắt đai ngọc, dáng người hiên ngang rắn rỏi, khuôn mặt anh tuấn, còn có ý cười nhu hòa như nước, cả người tựa như một khối ngọc bích dịu dàng thanh nhã.

Giữa tiếng pháo nổ vang, Hạ Đình Thu vén vạt áo, cầm hương nhang quỳ trước bàn tế, lễ bái thần biển. Sau đó uống máu tuyên thệ, khao thưởng thuộc hạ, phân phát tiền mừng.

Đứng giữa vòng vây của mọi người, Hạ Đình Thu ung dung tao nhã, nụ cười tự tin mà không mất đi sự khiêm tốn. Trải qua nhiều năm như vậy, ta từng nhìn thấy hắn lười biếng vô lại, từng thấy hắn không màng đến sự đời, thấy hắn thâm trầm lạnh lùng, cũng từng thấy hắn ranh ma tinh quái thế nào, nhưng đây là lần đầu tiên ta thấy hắn như vậy, giống như là trời sinh phong thái lãnh đạo, thông dong tự tại đứng giữa dòng họ thân thích và dân chúng dưới quyền. Hắn nhận được sự tôn kính và yêu quý, mà bản thân cũng thoải mái hưởng thụ những điều này.

Vùng đất này không hổ là có hương của hắn, cũng là nơi hắn có thể thi triển hết khả năng. Suốt bốn năm, hắn vì chăm sóc cho ta, mà lãng phí thời gian ở lại trong núi làm bạn với ta. Hiện tại, nhân sinh của hắn cuối cùng cũng bắt đầu xoay chuyển.

Hạ Đình Thu phát xong tiền mừng, liền xoay người đi về phía chúng ta.

Các nữ hài tử xung quanh đều kích động hẳn lên, người kéo ta dậy, đỏ mặt cười khanh khách.

Hạ Đình Thu có dáng vẻ xuất sắc như vậy, những năm trước đây đều làm cho mấy cô nương tiểu tức phụ dưới chân núi say mê đến thất điên bát đảo, cả ngày dựa cửa chờ hắn xuống núi. Hiện tại ở trên đảo, nếu so với những nam nhân khác, hắn vừa tuần tú lại thêm một phần nho nhã, càng khiến cho tâm tư của mấy nữ hài tử nơi đây xao động.

Các cô nương vừa nhìn nhau nháy mắt, vừa nhao nhao lấy chủy thủ bên người của mình ra. Ta thấy Tuệ Ý cũng lấy chủy thủ thì tò mò hỏi: “Muốn làm cái gì vậy?”

Hai mắt Tuệ Ý đều nhìn chăm chăm vào Hạ Đình Thu, đối với lời nói của ta thì hoàn toàn nhắm mắt làm ngơ.

Lương Ngọc thờ ơ nói với ta: “Trong nghi thức còn có một việc, thuyền trưởng phải cầm chủy thủ của một cô nương đi phóng cờ.”

“Phóng cò gì?” Ta lại hỏi.

Lương Ngọc còn chưa trả lời, đã nghe thấy tiếng Hạ Đình Thu vang lên: “Vũ nhi, đưa chũy thủ của muội cho ta.”

Trong một khắc đó, ta có thể cảm giác rất rõ rằng đang có vô số ánh mắt sắc bén hướng về phía ta, lòng tơ trên cả người ta lại phối hợp dựng đứng hết lên.

Tuệ Ý cũng rất nhanh liếc mắt nhìn ta, nhưng sau đó lại nở một nụ cười tươi sáng.

“Lục tỷ tỷ, mau lấy chũy thủ đưa cho Đình Thu ca.”

Ta chần chờ lấy chũy thủ từ trong ngực áo đưa cho Hạ Đình Thu, “Huỳnh lấy làm gì?”

“Muội nhìn rồi biết.”

Hạ Đình Thu cất thanh chũy thủ vào trong lồng ngực, xoay người rời đi. Hắn vén vạt áo phía trước nhét vào đai lưng, tung người nhảy lên, bám vào chiếc thang dây ở trên thuyền, trong nháy mắt đã bước lên thuyền.

Đám đông bên dưới lại bắt đầu vỗ tay tán thưởng.

Hạ Đình Thu đứng từ xa nhìn ta gật đầu, sau đó leo lên trên cột buồm cao nhất.

“Đây là...”

“Phóng cò đấy.” Tuệ Ý nói, “Quả nhiên Đình Thu ca vẫn coi trọng muội muội nhất, cho nên mới cầm chũy thủ của Lục tỷ đi phóng cò.”

Lương Ngọc đứng ở phía sau khịt mũi một tiếng. Tuệ Ý tức giận quay đầu trừng mắt nhìn nàng, hai nữ hài tử liền đưa lưng về phía nhau.

Trong khi chúng ta đang nói chuyện, ở trên kia Hạ Đình Thu đã leo lên tới đỉnh cột buồm. Cột buồm kia rất cao, ánh mặt trời lại chói mắt, ta hít mắt nhìn thấy phía trên cột buồm có một cái bao lớn, bóng dáng của Hạ Đình Thu lắc lư gần đó, cũng không biết là định làm gì.

Chũy thủ phản chiếu lại ánh mặt trời rực sáng, sau đó nghe thấy một tiếng “Phạch”, phía trên đỉnh cột buồm, một lá cờ màu đỏ rực tung bay trong gió, đóa hoa chuôi tây vàng óng kiêu diễm nở rộ dưới ánh mặt trời, lá cờ tựa như một con cá to lớn lắc đầu vẫy đuôi bơi lội giữa đất trời.

Đám người bên dưới lại bùng nổ một hồi âm thanh vui mừng, tiếng pháo nổ vang, giấy đỏ bay đầy trời.

Dàn nhạc diễn tấu những khúc hát dân gian quen thuộc, các hương thân vui cười hớn hở, vỗ tay ăn mừng, tiếng cười đùa vang khắp ngõ ngách.

Những mâm hoa quả cùng thức ăn nóng hổi đều được bung lên, một chén rượu rót đầy, chàng trai nắm tay cô nương, cùng nhau nhảy múa trong tiếng nhạc reo vang.

Ta đi giữa đám người ồn ào náo nhiệt, toàn tâm cảm nhận không khí vô cùng hạnh phúc ở nơi đây.

Đây là lần đầu tiên ta được tham gia một lễ hội tung bồng như vậy. Cảnh sắc nơi này có trời cao biển xanh, mênh mông hùng vĩ. Chỉ có vùng biển lớn thế này mới có thể sinh ra những con người giản dị thiện lương, lại cần cù hiếu khách như vậy.

Nơi này rời xa những trói buộc cùng phân tranh, nơi này không có giết chóc cùng phản bội. Mỗi ngày ta đều có thể ngẩng đầu đón ánh dương, chân trần chạy trên bờ cát, ta có thể tùy ý cười to, gửi gắm tâm tình vào giữa non nước. Nơi này chính là một đảo nguyên thanh khiết nằm giữa biển.

Sắc trời vừa tối xuống, đồng lửa đã được nhóm lên, lễ hội cũng bước vào thời điểm náo nhiệt nhất.

Từng nhóm thiếu niên nắm tay nhau nhảy múa không biết mệt mỏi quanh đồng lửa, mùi thịt dê nướng thơm ngát cũng dần tỏa ra khắp nơi, hòa cùng hương hoa nở đêm, âm thanh mùi hương khung cảnh tựa như một ly rượu ngọt ngào làm cho người ta say trong đó.

Ta ăn cá nướng, miệng bôi đầy dầu mỡ. Hạ Đình Thu thoát khỏi vòng vây xung quanh, lão đảo nghiêng ngã đi tới.

Ta vội vàng đỡ hắn.

Trên cổ của hắn có bốn năm vòng hoa của cô nương tặng cho, trên người thoảng mùi rượu, sắc mặt đỏ bừng, nhưng tinh thần thì đặc biệt tốt.

Ta biết hôm nay hắn rất vui vẻ.

Bốn phía xung quanh ồn ào huyền ảo, ta hét to hết sức nói với hắn: “Nhị sư huynh, ta thích nơi này!”

Hạ Đình Thu nghe thấy, ánh mắt bỗng chốc dịu dàng.

Hắn mỉm cười nói: “Vậy muội ở lại đây đi! Vĩnh viễn ở lại nơi này!”

Ta cười mà không đáp.

“Đến đây, nhảy múa thôi.” Hạ Đình Thu tháo xuống vòng hoa trên cổ, kéo ta chui vào giữa đám người.

Người khác nhìn thấy hấn đi đến, huyết sáo cổ vũ, nhường hai vị trí cho chúng ta.

Ta ngại ngần nhìn trái nhìn phải, “Nhưng ta không biết nhảy múa.”

“Ta dạy cho muội.” Hạ Đình Thu cầm tay ta, xoay vòng theo tiếng nhạc.

Ta hoàn toàn không biết phải làm thế nào, bị hấn kéo đi vài vòng, đầu óc ta đã hoàn toàn choáng váng, chỉ biết để mặc cho hấn dẫn ta đi.

Mọi người vây xem cười to ha ha, hai chúng ta cũng cười tươi. Không biết có phải là vì lúc trước uống quá nhiều rượu dứa, nên tâm tình có chút hưng phấn, ta hoàn toàn quên mất cảm giác ngại ngần, đem toàn bộ sức nặng trên người giao vào trong tay Hạ Đình Thu, cứ đi theo hấn xoay một vòng rồi một vòng.

Đầu của ta choáng váng vô cùng, nhưng lại không thể dừng được bước chân.

Đêm nay, bầu trời đầy ánh sao, có thể nhìn thấy rõ Thất Tinh Bắc Đẩu, ánh trăng lặn khuất phía chân trời. Những ánh sáng nhỏ nhoi đó dường như cũng đang xoay tròn cùng chúng ta, dần dần nối liền thành một điểm sáng rực rỡ.

Ta cũng không biết đã trôi qua bao lâu, âm thanh huyền ảo dần dần rời xa. Thế giới của ta dù rằng vẫn không ngừng xoay tròn nhưng ta có thể cảm giác mình đã rời khỏi đám người kia.

Hạ Đình Thu cồng ta trên lưng, chậm rãi đi dọc theo bờ cát, bỏ lại tất cả những tiếng động và ánh sáng ở phía sau.

Hai chúng ta như trở về thuở còn niên thiếu. Hấn dẫn ta vào núi chơi, mỗi khi chơi mệt ta lại xấu tính không chịu đi tiếp, hấn luôn véo hồng hai má của ta, sau đó lại cồng ta trở về.

Ta thường xuyên nằm ở trên lưng hấn hát son ca. Khúc ca kia hát thế nào?

“Đỗ quyền hoa nở màu thắm đỏ, ca ca muội muội đến hái trà ——“

“Mỗi năm xuân đến, trời đẹp nhất. Tà dương khuất nẻo ngoài rặng non...” Hạ Đình Thu nhẹ giọng tiếp lời.

“Huỳnh còn nhớ sao?”

“Muội thích nhất khúc hát này, ta nghe nhiều đến nổi lỗ tai cũng muốn đóng kén.”

Ta nằm trên lưng hấn cười khanh khách.

Sóng biển vỗ lên bãi đá cuội, phát ra âm thanh rào rào. Chúng ta dừng lại trên một bãi đá, con chim biển giật mình tỉnh giấc khi chúng ta đến gần, vỗ cánh bay xa.

Hạ Đình Ta đặt ta lên một tảng đá lớn.

“Đây là đâu?” Đầu của ta vẫn còn choáng váng, chân cũng muốn nhũn ra.

“Một nơi gần với núi đá điều hâu. Địa thế của nơi này tương đối cao, thủy triều không thể dâng tới, hơn nữa lại rất yên tĩnh. Trước đây, mỗi khi bị đại nương trách mắng, ta liền chạy đến nơi này ngồi ngây người.”

Ta đưa mắt nhìn bốn phía. Nơi này được bao quanh bởi rất nhiều tảng đá lớn, từ bên ngoài nhìn vào nếu không cẩn thận sẽ không phát hiện ra.

“Mỗi lần chịu uất ức, huỳnh đều bỏ chạy đến nơi này sao? Đến làm gì? Khóc à?”

“Làm sao có thể?” Hạ Đình Thu bật cười nói.

Hấn đưa tay sờ sờ lên một tảng đá nào đó, “Nhớ là ở đây...Ah, đây rồi!”

Hấn kéo tay ta tới, để ta cũng sờ thử tảng đá kia. Trên mặt đá thô ráp, có những đường nét được khắc bởi một thanh đao nhỏ, hình như là do tay của một đứa trẻ...

“Là kiệt tác lúc nhỏ của huỳnh?”

Ánh mắt của Hạ Đình Thu đầy vẻ hoài niệm, “Trước đây khí lực quá nhỏ, đường khắc đơn giản. Khi đó ta rất ngưỡng mộ Đại ca, vừa ra tay đã có thể khắc một rãnh sâu trên tảng đá.”

Hấn nhìn ra mặt biển, “Lúc nhỏ ta rất sùng bái đại ca. Ta thấy đại ca là người chính trực, đối với ta cũng rất thân mật, lại thông minh tài giỏi. Khi đó ta

luôn muốn trở thành một người nam nhân như đại ca.”

“Huynh không sùng bái cha huynh sao?”

“Cha ta ư.” Hạ Đình Thu lắc đầu, “Lão đầu từ đối với ta cũng rất tốt, nhưng lại có lỗi với nương của ta. Ông ta đứng trước mặt đại nương thì rất hèn nhát, thấy ta và nương bị ức hiếp, lúc giáp mặt thì đến cái rắm cũng không dám thả, chỉ biết lén lút đèn bù. Đến nay, ta vẫn xem thường ông ta ở điểm này.”

“Vậy sau này huynh cũng đừng trở thành người như cha của huynh, đừng khiến cho nhi tử xem thường huynh.”

Hạ Đình Thu xoay đầu nhìn ta. Giữa bóng đêm tối mịt, đôi mắt của hắn lại đặc biệt sáng ngời, có thể sánh cùng nhật nguyệt.

Đối mặt với ánh mắt vừa quen thuộc vừa xa lạ đó, trong lòng ta đột nhiên không tự chủ được mà ngày càng căng thẳng. Thân thể giống như trúng phải thần chú định thân, không thể cử động, há miệng định nói gì đó, nhưng lại không thể phát ra một lời.

Hạ Đình Thu chăm chú nhìn ta, ánh mắt của hắn như có thể nhìn thấu đáy lòng của ta. Hắn nghiêng người đến, từng chút từng chút đến gần.

Ta hít sâu một hơi, tiếng tim đập nhanh gần như có thể lấn át cả tiếng sóng biển.

“Vũ nhi.”

“Ừm?” Ta thấp thòm lên tiếng.

“Muội nghe ta nói...”

“Ừm...”

Giương mặt của Hạ Đình Thu đã gần ở trước mặt. Gần đến nỗi, dưới ánh sáng mờ mờ như vậy mà ta cũng có thể thấy rõ lông mi của hắn.

Đôi mắt hắn đen tuyền lại phát sáng.

Mùi rượu ấm áp thoang thoảng chạm nhẹ vào chóp mũi của ta.

Ta nhắm mắt lại.

Xúc cảm nhẹ nhàng kia tựa như cánh hồ điệp lướt qua, nhưng hơi thở nóng rực đó lại không hề rời đi, mà lướt nhẹ ở trên môi ta.

Ta căng thẳng nắm chặt làn váy.

Sau đó, người nọ ngã âm xuống trong lòng ta.

Ta mở mắt ra, sợ hãi không thôi.

“Nhị sư huynh? Đây? Nhị sư huynh? Hạ Đình Thu?” Ta vội vàng lay lay người nằm trên đầu gối, ta nghĩ rằng vết thương của hắn không tốt, lại uống quá nhiều rượu, lúc này không biết là phát bệnh gì.

Thế nhưng lại nghe thấy tiếng ngáy rõ ràng của hắn, hòa cùng tiếng sóng biển hết đợt này đến đợt khác, đều đặn đầy sức sống.

Trên trán ta liền nổi gân xanh.

Rốt cuộc thì hắn đã uống bao nhiêu rượu?

Ta tức giận chọc chọc lên mặt hắn, “Này, huynh muốn ta nghe huynh nói cái gì?”

Hạ Đình Thu ngủ say như con heo chết, đương nhiên một chút phản ứng cũng không có.

P/s: Với ta, đây có lẽ là chương vui vẻ hạnh phúc nhất.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

Trung thu vừa qua, Hạ Đình Thu muốn dẫn người đi Bắc hải, muốn cùng Thuyền vương thương thảo việc mở con đường thông thương mới.

Nhìn thấy ta nhàn rãi vô sự, Hạ Đình Thu liền nói: “Nghe nói trên vùng đảo Bắc hải có núi lửa, dưới chân núi là suối nước nóng, có thể trị được bách bệnh, mọi người đến đó ngâm mình cũng tốt.”

Vốn dĩ ta đã muốn đi theo hán chơi, nên lập tức thu xếp mấy bộ y phục rồi nhảy lên thuyền.

Tuệ Ý cũng đi theo, Lương Ngọc thì nhất quyết không chịu đi cùng chúng ta.

“Bỏ đi, đừng niền cưỡng ty ấy.” Tuệ Ý lắc đầu than thở, “Thình thoảng, ty ấy sẽ có chút nóng tính. Thật ra tính tình trước đây của Lương Ngọc cũng không phải như thế. Mặc dù có chút hướng nội, nhưng lại rất dịu dàng nhiệt tình. Aizz, thật ra cũng vì ta không tốt...”

Nàng đã mở đầu như vậy, mà ta lại không hỏi tiếp thì hình như có chút không thích hợp, nên lên tiếng hỏi: “Sao vậy?”

Tuệ Ý cúi đầu nói: “Lương Ngọc ty là đang giận ta.”

Ta kinh ngạc hỏi, “Giữa hai người có mâu thuẫn?”

“Chuyện này nói ra thì dài lắm.” Tuệ Ý nhíu chặt đôi mày thanh tú, “Hơn một năm trước, Lương Ngọc đi theo thương thuyền của Lâm gia, nửa đường gặp phải thuyền hắc kỳ. Bên đối phương, người đông thể mạnh, gia đình của Lâm lão gia liền chết đưa nàng xuống thuyền nhỏ đào thoát. Lương Ngọc bị thương, lênh đênh ở trên biển hai ngày, may mắn được một người cứu.”

Thì ra là thuyền kỳ anh hùng cứu mỹ nhân nha.

“Vị công tử kia là cháu của Lão thuyền vương Bắc Hải, gọi là Già Tư Viễn, tuổi trẻ anh tuấn. Hắn và Lương Ngọc nhất kiến chung tình. Lão thuyền vương yêu thương cháu trai, cũng không để ý đến thân phận thứ dân của Lương Ngọc, đồng ý cho hai người đính ước.”

“Lương Ngọc đính ước rồi? Sao ta lại không biết?”

“Lục ty đừng vội, nghe ta nói hết đã.” Tuệ Ý lại nói tiếp, “Khi đó Lương Ngọc vẫn còn phải thủ hiếu — nương của ty ấy qua đời đã hai năm, hai nhà đã quyết định chờ sau khi hiếu kỳ trôi qua sẽ bãi đường thành thân. Đến đầu năm nay là vừa hết thời gian để tang, dựa theo phong tục của chúng ta, vị công tử Tư Viễn kia phải tới đây thỉnh kỳ, thương lượng chuyện hôn sự. Sau đó...”

Tuệ Ý áp úp nói, khuôn mặt đỏ bừng, có vẻ là đang rất khó xử.

“Sau đó thì sao?” Ta hỏi tới, “Hôn sự có biến?”

Tuệ Ý gắng gượng gạt đầu, “Mấy huynh đệ ty mọi người chúng ta đều từng gặp công tử Tư Viễn kia vài lần, cũng thấy đó là người không tệ. Vốn dĩ mọi chuyện đều hoàn hảo, nhưng không biết thế nào mà trước ngày thành thân, hắn đột nhiên nói muốn hủy hôn. Muốn... muốn lấy ta làm vợ...”

Ta sững sờ ngay tại chỗ, “Cái gì?”

Đôi mắt Tuệ Ý thâm đầy lệ, “Ta hoàn toàn không biết vì sao hắn lại có tâm tư như vậy, khi nghe tin thì sợ hãi không thôi. Ta đã gọi hắn là biểu ty phu, thế nhưng hắn lại làm ra chuyện như vậy! Ta thật là... Haizz! Bây giờ nhắc lại ta vẫn cảm thấy hoảng sợ! Khi đó, ta giống như là một người xấu xa, mọi người đều nghĩ là do ta quyến rũ Tư Viễn công tử. Nhưng ta không có!”

Ta cầm khăn tay đưa tới, Tuệ Ý nhận lấy lau nước mắt, lại nói: “Khoảng thời gian đó thật đáng sợ. Mấy ty mọi người đều mắng ta là hồ ly tinh, cô của Lương Ngọc còn tát ta, Lương Ngọc cũng không chịu gặp ta. Cha tức giận đánh ta, còn phạt ta quỳ ba ngày trong từ đường. Ta thật sự không biết phải thanh minh thế nào, vị Tư Viễn công tử đó lại nhất quyết muốn lấy ta. Thật sự là làm ta tức chết!”

“Vậy sau đó thế nào?”

Tuệ Ý sụt sịt nói, “Cũng may tin tức hoang đường này truyền đến Bắc hải, lão thuyền vương tức giận sinh bệnh, kiên quyết không đồng ý cho Tư Viễn lấy người khác. Lúc này, Lương Ngọc lại đứng ra muốn giải trừ hôn ước, không xuất giá. Vì thế, chuyện hôn sự tốt đẹp như vậy cứ thế mà trôi qua.”

“Chuyện vậy là kết thúc?”

“Sau đó một tháng, lão thuyền vương bệnh nặng qua đời, Tân thuyền vương kế vị, một lần nữa lại muốn tìm cho Tư Viễn công tử một mối hôn sự. Về phần mình, ta đứng trước bài vị của tổ tông, thành thật thể với các vị trưởng bối trong nhà rằng ta tuyệt đối không có quyến rũ Tư Viễn công tử, lúc này quan hệ thống gia mới được xoa dịu. Nhưng khi trải qua chuyện này, tính cách của Lương Ngọc liền thay đổi, đối với ta cũng không còn tốt như trước.”

Tuệ Ý lại rơi lệ nói: “Ta cũng không trách ty ấy. Nửa năm qua ty ấy ưu buồn thế nào, ta đều nhìn thấy. Cho nên, ta làm gì đi đâu cũng đưa ty ấy theo, ta muốn ty ấy vui vẻ một chút. Ta chỉ hy vọng có một ngày Lương Ngọc được gả cho một người tốt, phải sống tốt hơn ta cả một ngàn, một vạn lần. Như vậy ta mới an tâm.”

Ta thờ dãi, “Người nam nhân kia xem ra cũng là một người không có lập trường, không đáng để các người phò thác cuộc đời.”

Tuệ Ý lại nức nở gạt đầu, “Lục ty, ta nói với ty chuyện này là vì muốn ty hiểu rõ, lỡ như ty có nghe tin đồn gì đó về ta thì đừng vội tin. Ta thật sự, thật sự

không phải là loại người đi quyến rũ người khác như bọn họ nói.”

Ánh mắt thành khẩn của nàng làm cho người khác không thể nào không động lòng, đôi mắt chớp chớp đắm lệ, ta thầm nghĩ trong thiên hạ này sợ là không có một nam nhân nào nhìn thấy cảnh tượng này mà không say lòng. Ngay cả ta mà cũng thấy mềm lòng, ta nhẹ giọng an ủi nàng.

“Ta hiểu. Cái loại lời đồn không căn cứ này, ta chắc chắn không để tâm đến.”

Đêm đã khuya, ta nằm trên giường, lắng nghe tiếng sóng biển bên ngoài, lẫn qua lộn lại mãi mà vẫn không ngủ được, vì thế quyết định ra ngoài đi dạo một chút.

Vừa qua trung thu, ánh trăng khuyết đi một phần, giống như một cái màn thầu không được nhào nặn tốt đang bày trên không trung. Bầu trời cùng mặt biển được phủ thêm một tầng ánh trắng, càng tăng thêm màu sắc tinh mịn thần bí, gió thổi đến làm cánh buồm căng đầy.

Ta tựa như một âm hồn đi lang thang trên boong tàu, thủy thủ trực đêm nhìn thấy ta thì bị dọa chết khiếp. Ta mỉm cười xin lỗi, sau đó chạy tới mũi tàu hóng gió.

Ngay tại mũi tàu có một người nam nhân đang đứng, hẩn mặc áo xám, một nửa thân mình gần như hòa vào cái bóng đen tuyền của cột buồm. Hẩn yên lặng nhìn về phía trước, nét mặt nghiêm nghị, cũng không nói một lời. Ánh trăng chiếu lên gương mặt của hẩn, càng làm nổi bật lên những đường nét kiên cường mà mấy năm nay không thể thấy rõ, lại càng hiện rõ về mỗi một dưới đôi mi của hẩn.

Ta rút cổ bước đến đứng bên cạnh hẩn, cũng cùng hẩn nhìn ra biển khơi vô tận.

Qua một khắc, rốt cuộc ta cũng không nhịn được mà nói: “Nhìn chưa đủ sao? Biển cả trước mắt sẽ là con đường của huynh.”

Hạ Đình Thu oán giận nhìn ta, hẩn chê ta đã quấy rầy giây phút suy nghĩ về nhân sinh của mình, “Muội thấy nhàm chán thì trở về phòng ngủ đi nha.”

“Ngủ không được.” Ta lấy ra một bao hạt dưa cần ăn, “Tuệ Ý nấu chút nước quả, uống có vị ngọt, lại cho ít trà xanh, nên ngủ không được.”

Hạ Đình Thu cười nói, “Nhìn thấy muội có khuê trung mật hữu(*) ở bên cạnh, ta cũng yên tâm hơn.” (*Bạn khuê phòng)

“Cả ngày cười đùa chạy giỡn khắp hải đảo thì khuê trung cái gì?” Ta nhìn hẩn bĩu môi, “Ah, đúng rồi, ta nghe Tuệ Ý nói, trước đây Lâm gia xem chút là kết thân với Thuyền vương.”

“Đúng là có chuyện như vậy.” Hạ Đình Thu gật đầu nói, “Nhưng vì tân lang là kẻ phụ tình, hôn sự mới không thành. Nói đến việc này, nếu như chuyện kết thân đó mà thành, thì hiện tại người tiếp quản Ly đảo có thể là Lâm gia.”

“Thuyền vương có sức ảnh hưởng lớn như vậy sao?”

“Thế lực của Lâm gia vốn không nhỏ, nếu có thêm sự trợ giúp của Thuyền vương, muốn đẩy ngã Hạ gia chúng ta cũng là việc có thể.”

Ta cười nói: “Vốn dĩ đang thương tiếc thay cho Lương Ngọc. Bây giờ nghe huynh nói như vậy, lại không hiểu sao có cảm giác thật may mắn.”

Hạ Đình Thu liền nói: “Tên Già Tư Viễn kia, tính tình yếu đuối ích kỷ, cô nương Lâm gia không gả cho hẩn đúng là may mắn.”

“Huynh từng gặp hẩn?”

“Tháng trước, lão gia tử của Trương gia qua đời, ta đến cúng viếng có gặp hẩn. Ta thấy hẩn ta chẳng qua chỉ là một cái gố thù hoa, bề ngoài xinh đẹp, bên trong lại là một bao cỏ.”

Ta bật cười, “Thì ra huynh ghen tị người ta lớn lên xinh đẹp.”

Hạ Đình Thu vươn tay véo mặt của ta, “Bậy bạ, trong thiên hạ này còn có nam nhân nào xuất sắc hơn sư huynh của muội sao?”

Ta cười đùa tránh đi.

Hạ Đình Thu bắt lấy cổ tay của ta, kéo ta trở lại. Ta lão đảo ngã lên người hẩn.

Hẩn thuận thế ôm lấy eo của ta, “Ai nha, yêu thương nhưng nhớ thế à.”

Da mặt ta nóng bừng lên, cổ sức vùng vẫy.

“Đừng!” Hẩn cúi đầu ôm chặt ta, “Đừng động, để ta ôm một lúc, giống như trước đây.”

Toàn bộ hơi thở ấm áp đó đều rơi vào trong tai ta, còn khẽ lướt qua cổ ta. Đầu óc của ta lúc này vô cùng hỗn loạn, nhưng vẫn ngây ngốc đứng yên.

Hạ Đình Thu ôm ta, cũng không nói gì. Tiếng sóng biển ào ào tựa như một khúc hát ru.

Ta nghe thấy tiếng tim đập trầm ổn mà vững vàng của hẩn, đột nhiên có chút hốt hoảng.

Ta nhớ rõ suốt năm tháng nằm đường thương trong núi, ta không được đi lại, tâm tình thì ưu buồn, hần luôn ôm ta đi đến những nơi mà trước đây hai chúng ta từng đến để khuấy khỏa.

Là vách núi đá trước kia vẫn đến hái thuốc, mây mù lượn lờ, ta cũng rúc vào trong lồng ngực của hần thế này, lắng lắng nghe tiếng tim đập của hần, cảm thấy vô cùng an tâm.

Bất luận có chuyện gì xảy ra, hần vẫn luôn ở bên cạnh ta.

“Nhị sư huynh.”

“Uhm?” Vòng tay của Hạ Đình Thu hơi nói lỏng.

“Khi đó ta trở thành thế này, có phải huynh rất thất vọng về ta đúng không?” Ta ngửa đầu nhìn hần, “Rõ ràng có thể tự bảo vệ mình, nhưng lại xem chút mất mạng. Có phải huynh rất thất vọng không?”

Ánh mắt của Hạ Đình Thu ngày càng dịu dàng, “Không, không thất vọng.”

Hần lại cúi đầu ôm chặt ta, mặt vùi vào trong tóc ta, “Chỉ là rất đau lòng.”

“Thật ra ta cũng không có đáng thương như vậy.” Ta nói, “Nhà của ta tuy rằng tan nát, nhưng đến phút cuối cùng, có cha nương yêu thương, huynh đệ tỷ muội hòa thuận thân thiết, không có gì tiếc nuối.”

Hạ Đình Thu vuốt nhẹ mái tóc của ta, “Có đôi lúc, muội hiểu chuyện đến nỗi làm ta đau lòng.”

Lắc lư chòng chành suốt hơn nửa tháng trời, rốt cuộc chúng ta cũng tiến vào khu vực Bắc hải. Biển cả nhìn qua cũng không thấy có gì khác biệt, nhưng mà thời tiết thì có lạnh hơn một chút, tình cờ gặp một chiếc thuyền nào đó thì đều treo một lá cờ màu chàm có thêu một mặt trời sáng rực.

“Đó là cờ của Thuyền vương.” Hạ Đình Thu chỉ cho ta xem, “Nếu là thuyền của người trong tộc, cờ sẽ được viền vàng. Con thuyền này không phải là của người trong tộc, nhưng nhìn vào quy mô thì có thể thấy đây cũng là một dòng họ có tiếng.”

Qua mấy ngày, đến một hôm ta còn đang say ngủ thì bị Tuệ Ý gọi dậy.

“Bên ngoài đang có sương mù rất dày, tỷ mau ra xem!”

Ta còn đang buồn ngủ thì bị nàng kéo lên boong tàu.

Sương mù dày đặc lượn lờ xung quanh, tựa như có một tấm màn lụa mỏng đang bao phủ lấy bốn phía, xa ngoài hai trượng đều không thể nhìn thấy gì. Nét mặt của mọi người đều căng thẳng, toàn bộ tinh thần đều đề cao cảnh giác. Gặp phải sương mù thế này, sợ là rất dễ chạm mặt thuyền hắc kỳ.

Ta nhỏ giọng hỏi Tuệ Ý: “Sao không dùng la bàn?”

“Không nhạy.” Tuệ Ý thật sự hoảng loạn.

Ta nhìn vào đồng hồ cát, lúc này mặt trời vừa mới mọc, mà sương mù dày đặc thế này, e là phải hơn một canh giờ nữa mới có thể tan đi.

Con thuyền chậm rãi đi giữa màn sương mù, không gian xung quanh tĩnh lặng, chỉ có thể nghe thấy tiếng con thuyền rẽ nước, cảm giác như trong màn sương mù kia đang ẩn giấu một con quái vật nào đó, chỉ chờ chờ chúng ta sơ ý liền nhào ra đánh giết.

Một thủy thủ phía bên mạn thuyền bỗng nhiên hô to: “Thuyền trưởng, gia chủ, có một cái gì đó đang đi về phía chúng ta!”

Hạ Đình Thu cùng lão thuyền trưởng vội vàng lao đến, giờ ống kính lên xem.

Thần sắc của lão thuyền trưởng liền biến đổi, nói một câu với Hạ Đình Thu, Hạ Đình Thu liền gật đầu, lập tức ra lệnh cho thủy thủ: “Mau thu cờ lại, nói mọi người chuẩn bị!”

Hần lại nhìn thấy ta và Tuệ Ý, “Hai người nhanh quay về trong khoang thuyền. Cho dù bên ngoài xảy ra chuyện gì cũng không được ra ngoài!”

“Tại sao vậy?” Tuệ Ý sợ tới mức giọng cũng run rẩy.

Hạ Đình Thu không để ý tới nàng. Ta vội kéo nàng trở về khoang thuyền.

Chúng ta vừa đi xuống được mấy bậc thang, đã nghe thấy có người la to.

“Thuyền hắc kỳ! Là thuyền hắc kỳ!”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 76

Tuệ Ý vô cùng hoảng sợ, nàng nắm chặt tay ta đến đau.

Ta kéo Tuệ Ý trở lại lầu hai, chạy thẳng một đường đến trước phòng nghị sự. Ta đá văng cánh cổng lớn rồi xông vào, một bước nhảy lên bàn, tháo xuống thanh Đường đao treo trên tường.

Thân tàu bỗng nhiên chòng chành, hai chúng ta đều ngã nhào trên mặt sàn. Cùng lúc đó là tiếng chém giết truyền đến.

Ta dẫn Tuệ Ý chạy đến bên cạnh thang lầu. Một thủy thủ bắt kịp chúng ta, kêu lên: “Gia chủ lệnh cho tiểu nhân đưa hai vị cô nương xuống thuyền nhỏ trốn thoát.”

“Được! Được!” Tuệ Ý liền luôn miệng nói.

Ta chặn người thủy thủ kia lại hỏi, “Gia chủ của các người thì sao?”

Thủy thủ nói: “Gia chủ nói hai cô nương cứ đi trước, không cần phải quan tâm đến ngài.”

Thuyền lại tiếp tục đóng đưa, sàn tàu nghiêng ngã không yên, chúng ta đều ngã nhào.

Thuyền va vào nhau rồi sao?

Thủy thủ kia có thân thủ nhanh nhẹn, vừa giữ lấy Tuệ Ý không để nàng ngã xuống thang lầu, lại vừa đỡ ta.

Tiếng chém giết từ phía trước càng lúc càng vang dội, không ngừng có tiếng một vật nặng nào đó rơi xuống.

Trong lòng ta liên căng thẳng, vùng người thoát khỏi thủy thủ kia, “Người đưa Vu cô nương đi đi.”

Tuệ Ý sợ hãi nói: “Lục tỷ tỷ, tỷ đừng xen vào...”

Ta nhìn nàng cười, “Ta là nữ nhi nhà tướng, gặp chuyện thế này, ta không thể lùi bước.”

Thân tàu lại bị rung lắc dữ dội. Lần này ta đã đề phòng, bám chắc lấy tay vịn của thang lầu, sau khi đứng vững liền nhảy ba bước chạy lên boong tàu.

Bên ngoài đao kiếm vút sáng, sương mù đã tan đi một phần, hai chiếc thuyền đi song song nhau, có thể nhìn thấy rõ ràng thuyền của đối phương. Chiếc thuyền kia có hơi nhỏ hơn chiến thuyền của chúng ta, trước sau đen như mực, lại cũ kỹ dơ bẩn, khắp nơi đều có vỏ ốc bám vào. Chiếc hắc kỳ tựa như một con quái vật biển đang giờ nanh múa vuốt, cái cột buồm cao to của bọn chúng như cũng đang rít gào gầm thét.

Những tên hải tặc áo đen đang không ngừng men theo những sợi dây thừng để leo lên thuyền của chúng ta. Ta trốn bọn hải tặc chạy đến mạn thuyền, thẳng tay chém đứt dây thừng, bọn chúng vừa leo được nửa đường liền la hét rơi xuống biển.

Một khi thấy hiệu quả, ta liền làm đến cùng, gươm đao chém đứt ba sợi dây thừng.

Đang lúc chém đến sợi thứ tư, ta nghe thấy một tiếng gió vút đến, quay đầu liền nhìn thấy một ánh đao chói lọi đang bổ tới. Ta nhanh chân trốn sau cột buồm, lại trở tay xoay đao rạch một đường trên cánh tay của người kia.

Nam nhân giận dữ, nổi điên đánh tới.

Ta cố gắng trấn tĩnh, biết sức lực của mình không bằng hắn, cho nên dùng hết khả năng luồn lách, chạy đông trốn tây, linh hoạt dùng đao, chỉ một lúc mà trên người hắn đã có thêm mấy vết thương lớn nhỏ.

Nam nhân dần dần mất đi sức lực. Ta chờ đúng thờ cơ, tung người nhảy lên, lưỡi đao cắt ngang cổ họng của hắn.

Máu tươi phun ra, nam nhân ôm cổ bước đi lảo đảo, trông mắt của hắn lờ lờ, một mực nhìn thẳng vào ta, mắt một lúc mới không cam lòng ngã xuống.

Ta nắm chặt thanh đao trong tay, trong bụng là một trận cồn cào.

Đây là lần đầu tiên ta giết người.

Nhưng vì tình cảnh hiện tại không cho phép ta có một phút thương cảm nào. Lại có hải tặc đánh tới, ta liền vung đao tiếp chiêu.

Trên thuyền hải tặc nổi lên một tiếng trống lớn, ngay lập tức có vô số mũi tên bay tới. Bọn chúng căn bản không quan tâm đâu là địch đâu là ta, nên giữa hai bên đều có không ít người trúng tên, từng hồi tiếng kêu thảm thiết lại truyền đến. Ta may mắn tránh thoát, cánh tay chỉ bị xước một chút.

Đôi bên giao chiến còn chưa kết thúc, lại có tiếng hô to: “Một con thuyền nữa đến!”

Ta vừa giơ đao chém vào một hải tặc, liền quay đầu lại nhìn. Sương mù càng ngày càng mờ đi, lại có một con thuyền lớn màu đen chạy về phía chúng ta.

Lúc này ta thực sự hoảng hốt, đợi đến lúc chú ý đến tiếng gió rít bên tai, thanh đao kia đã cách ta chỉ có ba tấc.

Cả người ta liền lạnh đi.

Nhưng thanh đao đó lại dừng lại mà không tiếp tục bổ xuống.

Phía sau tên hải tặc vừa ngã xuống là gương mặt phẫn nộ của Hạ Đình Thu.

“Không phải ta nói muộn rồi đi sao?”

Ta hồi phục lại tinh thần, cũng không đáp lời mà xoay người bước tới, cúi thấp người, cầm đao đâm thẳng vào trong bụng tên hải tặc đang xông tới.

Máu tươi văng đến dưới chân Hạ Đình Thu.

Hắn nhìn tên hải tặc ngã xuống sàn tàu, sắc mặt trắng bệch.

“Còn ngậy người cái gì?” Ta trừng mắt với hắn, “Muốn nói gì thì để sau rồi nói!”

Nhìn nét mặt của Hạ Đình Thu là đủ hiểu hắn đang hận không thể bóp chết ta. Hắn nắm lấy một tên thủy thủ, ném về phía ta, “Bảo vệ nàg!” Sau đó dẫn thủ hạ chạy tới mũi tàu.

Ta nghe hắn lớn tiếng hô: “Khai hỏa!”

Một tiếng nổ lớn dội thẳng vào trong lỗ tai của ta. Trên thuyền hải tặc truyền đến những tiếng kêu thảm. Xem ra con thuyền hải tặc già cỗi đó không thể là đối thủ với thương thuyền được trang bị vũ khí của chúng ta. Tiếng pháo vừa nổ, giữa khói thuốc súng mịt mù, ta có thể thấy trên thuyền hải tặc đã có vô số lỗ thủng lớn.

Chiến thuyền màu đen kia cũng ngày càng đến gần. Ta nhìn thấy vẻ khó hiểu hiện trên gương mặt của bọn hải tặc, có vẻ bọn chúng cũng không biết lai lịch của con thuyền này.

Biến cố liền xảy ra trong chớp mắt.

Một tên hải tặc đang nhào về phía ta liền bị một mũi tên màu bạc cắm thẳng vào ngực, chiếc lông vũ đỏ thắm trên đuôi mũi tên hơi lay động, tươi đẹp như máu.

“Đây là...”

Những mũi tên lướt gió bay đến, mà mỗi một mũi đều nhắm chuẩn xác vào từng tên hải tặc. Chiếc thuyền đó lại thả xuống mấy chiếc thuyền nhỏ, những hán tử kia nhanh nhẹn leo lên thuyền của chúng ta, bọn họ rút đao đánh thẳng về phía đám hải tặc.

Là đến giúp chúng ta!

“Khai hỏa!” Tiếng hô to của Hạ Đình Thu cũng tràn ngập sự hưng phấn và vui mừng.

Đại pháo lại tiếp tục phun lửa.

Thế cuộc thuận lợi lật ngược. Bọn hải tặc bị kinh hoảng nên nhanh chóng không thể chống đỡ, bọn chúng thối lui về phía mạn thuyền, từng người nối tiếp nhảy xuống biển. Những kẻ không kịp chạy trốn thì người bị tên bắn, người bị đao chém chết. Thuyền hải tặc bị tổn hại nghiêm trọng nên quay đầu muốn bỏ chạy.

“Đương gia!” Lão thuyền trưởng lê cái chân bị thương đi tới, “Đuổi hay không đuổi?”

Hạ Đình Thu nhìn xuống cảnh tượng hoang tàn ở trên tàu, “Không đuổi. Trông giữ tù binh, kiểm tra số thương binh.”

Lúc này ta mới thu đao, nuốt khan nước miếng, cổ họng giống như bị lửa nóng thiêu đốt, vô cùng khó chịu.

Mồ hôi thấm ướt quần áo, dính chặt ở trên người. Sau đó ta mới cảm giác cánh tay đang đau nhức, cúi đầu đã thấy tay áo thấm đầy máu.

Xem ra còn nghiêm trọng hơn tưởng tượng của mình.

Ta xé tay áo, băng bó qua loa một chút.

Dưới chân có một tiểu thủy thủ của Hạ gia đang rên rỉ. Ta vội vàng ngồi xuống đỡ hắn.

“Nơi này còn có một người!” Ta liền gọi người tới.

Thiếu niên bỗng nhiên phát ra tiếng ê a.

Ta vội trấn an hắn, “Không sao, người chỉ bị thương ngoài da...”

Một cái bóng bất chợt bao phủ lấy ta. Ta quay đầu lại nhìn, ở phía sau xuất hiện một nam nhân cao lớn tựa như một ngọn núi, mà thanh đao trong tay hắn nhanh nhảu thẳng về phía cổ họng của ta.

Theo phản xạ, ta nâng đao đến đỡ, nhưng bàn tay lại trống trơn.

Vừa rồi ta đã đặt đao xuống một bên.

“Người giết đệ của ta —”

“Keng —”

Thanh đao của nam nhân bị đánh bay. Một nam tử đứng che ở phía trước người ta, hải tặc ngửa mặt té ảm xuống sàn, trên bụng có một vết đao rất sâu gần như chém đôi hắn ta thành hai đoạn.

Ta rung mình một cái, sờ thấy thanh đao liền cầm chặt trong tay.

“A Vũ!” Hạ Đình Thu hét to chạy đến.

Ta lao đảo đứng lên, lại bị hắn kéo vào trong lòng.

“Ta không sao.” Giọng nói của ta đều bị vùi trong lồng ngực của hắn.

Hạ Đình Thu đang sợ hãi. Ta nghe thấy tiếng tim đập dồn dập của hắn, cảm giác được cánh tay hắn đang run rẩy.

“Ta không sao.” Ta lại vững vàng nói.

Hạ Đình Thu hít sâu một hơi, lúc này mới buông ta ra.

Người nam tử cứu mạng ta vẫn ung dung đứng bên cạnh nhìn chúng ta. Hắn che mặt bằng khăn đen, chỉ để lộ ra một đôi mắt hẹp dài.

Ta được hắn cứu giúp, đương nhiên phải nói lời cảm tạ. Vì thế ta bước đến, hơi khụy người với hắn: “Vừa rồi đa tạ tráng sĩ cứu giúp, tiểu nữ vô cùng cảm kích, không biết phải đền đáp thế nào.”

Ánh mắt của nam tử kia nhìn ta chăm chú mà không đáp một tiếng.

“Lục tỷ tỷ!” Tuệ Ý từ đâu chạy đến, “Lục tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?”

“Không sao.” Ta lại hành lễ với nam tử kia lần nữa, “Xin ân công lưu lại danh tính, tiểu nữ ngày sau sẽ đưa lễ cảm tạ.”

Nam nhân không nói gì, chỉ vờn tay tháo khăn che mặt xuống, bên dưới là một gương mặt mà ta không hề xa lạ.

Làn da màu lúa mạch, mi dài mắt phượng, anh tuấn mỹ lệ, đặc biệt là khóe môi luôn hiện ra nụ cười bốn cột, người mà ta từng rất quen thuộc.

Ta há to miệng, cảm như muốn rớt xuống.

Sao có thể là hắn?

Nam tử nhìn ta mỉm cười, “Tại sao người lại ở đây?”

Qua một lúc lâu mà môi ta vẫn còn run, lại lắp bắp hỏi ngược lại: “Người... người... người... người sao lại ở đây?”

Nam tử học theo giọng điệu của ta, “Người... người... người... người còn chưa trả lời vấn đề của ta.”

“Lục tỷ tỷ, tỷ biết người này?” Tuệ Ý hỏi.

Ta đương nhiên là biết. Vị này chính là huynh trưởng của quốc sư tiền nhiệm của Bắc Liêu, Khánh vương điện hạ, cũng là người mà ta thân thiết gọi là Nhân yêu Vương gia. Chúng ta từng cùng nhau bơi hồ, cùng nhau đi xuyên qua cả sa mạc rộng lớn, có mối giao tình vững chắc trong lúc hoạn nạn.

Nhưng ta thật sự không ngờ sẽ gặp lại hắn, mà còn gặp lại trong tình cảnh thế này.

Chương 77

Bất giác ta quay đầu nhìn Hạ Đình Thu.

Không ngờ Hạ Đình Thu lại không mấy ngạc nhiên khi biết việc này, hắn nâng tay chào, “Vương gia, đã lâu không gặp.”

Nhân yêu Vương gia cũng chấp tay chào, “Hạ công tử làm ta phải thay đổi cách nhìn. À không, hiện tại nên gọi người là Hạ đương gia mới phải.”

“Vương gia khách khí, cứ gọi thẳng tên ta.”

Tuệ Ý lanh lẹ chen vào một câu: “Vương gia? Vương gia gì vậy?”

Nhân yêu Vương gia thu lại ý cười, hắn đứng thẳng người, tay giờ cao.

Phía sau hắn, chiếc thuyền màu đen đã thu lại hắc kỳ, thay vào đó là một lá cờ màu chàm có thêu mặt trời sáng rực đang tung bay trong gió, lá cờ được viền chỉ vàng, nổi bật dưới ánh mặt trời.

“Đây là...”

“Thuyền vương,” Hạ Đình Thu lên tiếng nói.

Thuyền vương. Cả đoàn người liền nôn nao đưa mắt nhìn tới, tất cả mọi người ở đây đều biết đến danh xưng này, cũng vô cùng kính sợ.

Ta ngơ ngác nhìn Nhân yêu Vương gia, rồi lại nhìn sang Hạ Đình Thu.

“Huynh có biết không?”

Sao Hạ Đình Thu có thể biết Khánh Vương của Bắc Liêu lại là Thuyền vương? Mà nếu đã biết sao lại không nói với ta!

“Chỉ là chưa chắc chắn thôi.” Hạ Đình Thu giải thích, “Sau khi hắn kế vị, ta chưa từng nhìn thấy.”

Thuyền vương mặc một bộ áo xám, dáng đứng thẳng tắp, trên mặt mang theo nụ cười của kẻ bề trên, “Lục cô nương, có phải là người không thể tượng tượng ra chuyện này.”

Đầu óc ta lúc này vẫn còn rất rối bời, lại lấp bắp nói: “Chính xác... không thể tượng tượng được... Vương gia người...”

“Đừng có Vương gia mãi thế.” Thuyền vương khoát tay nói, “Ta đã nói người có thể gọi ta là Già Dạ.”

Ánh mắt rét lạnh của Hạ Đình Thu liền lướt tới, ta lập tức nói: “Như vậy quá thất lễ, vẫn nên gọi là Vương gia!”

Già Dạ bĩu môi, cũng không tiếp tục miễn cưỡng.

Hạ Đình Thu lại nói: “Tình cảnh lúc vừa rồi vô cùng nguy kịch, nhờ có Vương gia ra tay tương trợ, tiểu đệ vô cùng cảm kích.”

Già Dạ ha ha cười, “Nhấc tay làm chút việc mà thôi. Ta thấy cho dù ta không ra tay, thì dựa vào hỏa pháo của các người, bọn chúng cũng phải chạy trốn chết rồi. Chỉ là, sao các người lại đi vào vùng biển này?”

“Vấn đề là ở đây. Đêm qua xuất hiện một trận sương mù lớn, la bàn lại không nhạy, nếu như hôm nay không gặp được Vương gia, e là không biết phải làm thế nào.”

“Vùng này quả thực không thể dùng la bàn. Thuyền của chúng ta khi đến vùng này, đều phải dựa vào mặt trời để biết phương hướng.”

Già Dạ xoay người ra hiệu cho thuyền của mình. Người lái thuyền lập tức quay mũi tàu. Một con thuyền lớn như vậy mà lại có thể xoay hướng nhẹ nhàng như thế, thật làm cho người khác phải mở rộng tầm mắt.

“Thuyền của Hạ gia chủ cứ đi theo thuyền của ta. Ở đây đá ngầm rất nhiều, không cẩn thận sẽ mắc cạn.”

“Làm phiền Vương gia.” Hạ Đình Thu nói, “Lúc này, boong tàu không được sạch sẽ, thỉnh Vương gia vào trong khoang thuyền nói chuyện.”

Già Dạ gạt đầu, tầm mắt lại chuyển sang ta.

Ta lắc lắc đầu, “Hai người cứ nói chuyện, ta đi chăm sóc người bị thương.”

Hạ Đình Thu nhìn thấy vết thương trên tay của ta, cau mày nói, “Trước tiên muối nên băng bó vết thương trên tay đi.”

Ta nhìn hắn cười cười, lại lôi kéo Tuệ Ý đang đứng thất thần ở đó, đi thẳng một mạch về phòng.

Vừa vào phòng, Tuệ Ý liền lập tức nắm tay ta, hai mắt sáng bừng như ngọn lửa, “Sao ngươi lại quen với Thuyền vương?”

Lúc này, nàng lại không mở miệng gọi ta một tiếng Lục tỷ tỷ.

Cánh tay đang chảy máu của ta bị nàng siết chặt đến đau buốt, vì thế ta đẩy nàng ra, sau đó mới nói: “Trước kia, khi hành tẩu giang hồ, đã từng gặp qua một lần.”

Tuệ ý vừa hâm mộ vừa ghen tỵ, nàng kích động đi lòng vòng trong phòng.

“Thuyền vương nha! Là Thuyền vương hàng thật giá thật!”

“Không phải chỉ là một Thuyền vương thôi sao?” Ta thờ ơ nói. Hoàng đế ta cũng đã gặp qua, chỉ là một Thuyền vương trên một vùng biển, cũng không thể xem là bảo vật.

Tuệ Ý phải vất vả lắm mới có thể bình tĩnh, sau đó mới bước tới giúp ta băng bó vết thương, lại nói: “Thuyền vương còn là Vương gia, có thể giống như Đế vương trên biển. Ly đảo của chúng ta tuy là đứng đầu Nam Hải, nhưng so với Già gia, cũng có nhiều chỗ không bằng, càng không phải kể đến Vu gia của ta.”

“Nhìn lên thì không bằng, nhưng nhìn xuống thì đã hơn bao người.” Ta nói, “Vu gia cũng là danh môn của Nam Hải đấy thôi?”

Ánh mắt của Tuệ Ý khẽ động, nhưng lại dịu dàng cười nói: “Lục tỷ tỷ nói phải. Nhưng thật không ngờ Thuyền vương lại là người trẻ tuổi anh tuấn như vậy, cho tới giờ ta chưa từng thấy ai xinh đẹp như vậy. Trước đây, ta nghĩ Đình Thu ca đã rất xuất sắc rồi, không ngờ còn có người tuấn tú hơn cả hắn. Lục tỷ tỷ, tỷ nói xem có phải không?”

Ta cười, “Nam nhân, đẹp đẽ thì có ích lợi gì.”

Thật ra nếu chỉ xét riêng về ngũ quan thì ta thấy, đừng nói đến Hạ Đình Thu, mà là tất cả nam nhân trong thiên hạ, cũng không có một ai có vẻ ngoài xuất sắc như Già Dạ. Nhưng người càng đẹp, càng có nhiều ánh mắt dòm ngó, không dễ thân cận. Tuy rằng Già Dạ là người phóng khoáng lại hòa nhã, nhưng ta chưa từng có ý nghĩ muốn thổ lộ tình cảm với hắn.

Tối nay Già Dạ ở lại trên thuyền của chúng ta, vì thế buổi cơm chiều nay đặc biệt phong phú.

Ta ngồi ở bên cạnh Hạ Đình Thu, cam chịu số phận phải ăn cháo loãng dựa theo lời căn dặn đặc biệt của Hạ Đình Thu với phòng bếp. Ta vừa có ý phản kháng, ánh mắt của hắn liền liếc về phía cánh tay đang bị thương của ta, dường như cánh tay này của ta là bị chặt đứt chứ không phải chỉ bị thương nhẹ.

Tuệ Ý thì có ý ăn mặc một phen, nàng mặc một bộ váy hoa màu tím, nước da trắng như tuyết. Ta nghe thấy nàng nói, Vương gia ném thử canh này xem, là dùng vây cá để làm, Vương gia lại thử món rau trộn kia xem, là rau trộn với hải sâm được chần trong nước cốt gà.

Ta nuốt nước miếng, nói với Hạ Đình Thu: “Ta cũng muốn ăn vây cá.”

“Ta còn muốn ăn thịt rồng kia.” Hạ Đình Thu vừa gấp một đĩa bào ngư bỏ vào miệng vừa lạnh lùng nói, “Trước khi vết thương của muối lành, toàn bộ những thứ chua cay gì đó đều không được ăn.”

“Quá đáng!” Ta lấy đĩa chọt chọt vào miếng bí đỏ.

“Ai bảo muối không nghe lời ta, còn xông vào làm gì?” Hạ Đình Thu lại cho tôm hùm vào miệng.

“Không phải là vì muốn giúp huynh sao!” Ta âm ức nói.

“Ta không cần muối giúp.” Hạ Đình Thu gác đĩa xuống, “Nếu như không có Thuyền vương ra tay kịp thời, hiện tại đầu và mình của muối đã tách riêng ra rồi! Ta nói cho muối biết, chuyện cứu người chết, đừng nói là ta, ngay đến sư phụ cũng không thể!”

Ta chọt đưa tay sờ sờ cổ, “Không phải bây giờ đã không có chuyện gì rồi sao?”

“Muội đợi đến lúc có chuyện rồi mới hỏi hận sao?” Hạ Đình Thu giận dữ nói, “Tại sao muối không thể giống như lúc nhỏ, ngoan ngoãn nghe lời của ta?”

Ta sững sờ nhìn hắn.

Trong trí nhớ của ta, Nhị sư huynh đã một lần giận dữ như vậy, đó là hôm ta trộm đi theo hắn lên núi, không cẩn thận bị té đau chân. Hắn nổi trận lôi đình, vừa công ta về nhà, vừa chửi ầm lên.

Qua mười năm, chưa một lần lại bị hấn mắng. Lúc này, ta ngỡ ngàng không biết phải làm thế nào, chỉ cảm thấy rất oan ức, lại đau lòng, còn tức giận, một câu cũng không thể nói ra.

Ngay lúc này, giọng nói tỉnh bơ của Già Dạ cắt ngang không khí gượng gạo giữa chúng ta, “Ai nha, được rồi, sao lại cãi nhau như vậy. Làm sư huynh, nên nhường nhịn sư muội một chút.”

Sắc mặt của Hạ Đình Thu đã xám xịt, “Nhường nàng một phân, nàng liền tiến một tấc. Xem ra ngày thường đã nhường nhịn nàng quá nhiều.”

Già Dạ cười nói: “Cũng không phải chuyện gì lớn.”

“Không phải là chuyện lớn hay không. Mà đợi đến lúc đầu thật sự rơi xuống đất, thì có là chuyện lớn cũng đã không còn kịp.”

Ta đập đũa xuống bàn, sụ mặt đứng dậy, “Ta ăn no.”

“Chưa gì đã ăn no?” Tuệ Ý hỏi.

Ta bực bội tới no.

Không đợi Hạ Đình Thu lên tiếng, ta đã phất áo đi nhanh ra ngoài.

“Mặc kệ muội ấy.” Ta nghe thấy Hạ Đình Thu nói, “Đã lớn như vậy, còn làm loạn.”

Ta đi một mạch lên boong tàu, tựa người vào mạn thuyền, cúi đầu nhìn mặt biển tối đen như mực. Cái đầu hồ đồ bị gió lạnh thổi qua liền chậm chậm thanh tỉnh.

Đúng là không còn nhỏ, vậy mà lại vì chuyện nhỏ nhặt thế này mà ồn ào trước mặt người ngoài, nghĩ lại cảm thấy rất mất mặt.

Tình cảm gần bó hơn mười năm, lại vì chút chuyện như vậy mà tức giận với hấn, ta cũng quá xúc động rồi.

“Rất tức giận sao?” Không biết Già Dạ đi theo đến đây từ lúc nào.

“Không có.” Ta không có quay đầu lại, “Ta biết huynh ấy quan tâm đến ta. Nhưng không thích lúc nào cũng xem ta như đứa trẻ.”

“Ngươi từ một tiểu cô nương sắp trở thành bà cô không thể gả ra ngoài. Hấn làm người giám hộ, khó tránh có chút nôn nóng.”

Ta phì cười, “Ngươi đi hơi xa rồi đó?”

“Rốt cuộc cũng cười.” Già Dạ khoanh tay, tựa vào thành thuyền, mỉm cười nhìn ta.

Ta liền thấy không được tự nhiên, “Nhìn cái gì?”

“Thấy ngươi lúc này, thật tốt hơn nhiều so với tưởng tượng của ta.”

Ta nhìn không được mà nhẹ cười, xoay người đi trở lại khoang thuyền, “Trong tưởng tượng của ngươi, ta trông thế nào? Xương khô chôn nơi đồng hoang?”

“Một phần của ngươi không phải là đồng hoang.” Già Dạ khẽ cười.

Ta đi được hai bước, rồi mới kịp hiểu lời của hấn, “Ngươi đã đi qua mộ phần của ta?”

Già Dạ chậm rãi bước theo, “Chẳng những đi qua, ta còn thắp một nén hương trong từ đường của ngươi.”

“Vậy sao?” Ta kéo dài giọng, nói, “Hiếm thấy ngươi có tâm như vậy. Ta trên trời có linh, nhất định sẽ phù hộ ngươi nhiều con nhiều phúc.”

Cảnh hoàng hôn không một tiếng động, ta quay đầu lại ngắm nhìn.

Trên boong tàu trống rỗng, thủy thủ đều đứng ở phía xa. Gió biển thổi bay vạt áo của Già Dạ. Hấn nghiêng mặt, đứng ngược chiều ánh sáng, ta nhìn thấy không rõ biểu cảm trên mặt của hấn.

“Ta đã thật sự nghĩ, ngươi đã chết.”

Gió biển mang những lời nói này đến bên tai của ta.

Trong lòng cũng nặng trĩu.

“Khi trở lại Bắc Hải, ta liền phái người đưa đến cho ngươi một chút đặc sản. Thuộc hạ gửi thư khẩn cấp đến báo, nói rằng nhà của ngươi bị tịch thu, ngươi đã chết. Khi đó ta còn không tin, vì thế liền thúc ngựa chạy đến kinh thành.”

“Không ngờ nguoi lại...”

“Ta còn nghĩ có thể cứu nguoi.” Già Dạ chợt cười, “Rốt cuộc khi tới kinh thành, chỉ kịp đến đưa tang. Ta vốn không tin đó là nguoi, nhưng khi thấy Tiêu Chính mặc thường phục đến đưa tiễn, nhìn sắc mặt đỏ của hắn, ta biết không phải là giả. Ta nghĩ không có ai có thể lừa gạt được hắn, cho nên nghĩ rằng nguoi thực sự đã chết.”

Ta yên lặng không nói gì.

“Hôm nay gặp lại nguoi, còn tưởng là gặp quý.” Già Dạ thở dài một tiếng, “Khi đó, ta nghe nói mũi tên kia là xuyên tim.”

“Đúng vậy.” Ta tròn mắt nói, “Cho nên bây giờ ta là một cương thi không có tim, nguoi cẩn thận nửa đêm ta đến hút máu của nguoi.”

“Được lắm!” Về đa cảm trên nét mặt của Già Dạ lại được thay bằng nụ cười vô lại, “Đêm nay ta chờ nguoi đến!”

Da mặt của ta quả thật không dày bằng hắn, liền vượt lên trước chui vào trong khoang thuyền.

“Đợi một chút.” Hắn bước đến ngăn ta lại, “Ta vẫn còn chuyện muốn hỏi. Mấy năm nay nguoi đi đâu?”

Ta nói: “Sur phụ và mấy vị sư huynh đã cứu ta, lúc trước vẫn luôn ở trong núi. Sau này, Nhị sư huynh phải về kế thừa gia sản, ta mới đi cùng đến đây chơi mấy ngày.”

“Thì ra là ở trong núi.” Già Dạ cười nhẹ rồi lắc đầu, “Nếu như ta hơi đa nghi một chút, có lẽ đã tìm thấy nguoi sớm.”

Ta có chút áy náy, “Thực xin lỗi đã giấu nguoi. Ta không biết...ta nghĩ...không có ai sẽ...”

Không có ai sẽ nhớ ta.

Không khí bỗng chốc trầm lặng đi.

Qua một lúc lâu, Già Dạ mới lên tiếng: “Hai năm trước, ta đến trước mộ phần của nguoi, nhìn thấy Phong Tranh.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Láy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78

Cái tên này vừa tiến vào trong đầu ta, liền làm nổi lên muôn ngàn con sóng. Ta gần như có chút hốt hoảng, cảm thấy những lời Già Dạ đang nói tựa như một câu chuyện kể xa xôi.

“Trông hắn không được tốt, người gầy đi rất nhiều, lại rất ít nói.”

“Hắn có lúc nào mà nói nhiều?” Ta gắng gượng cười nói.

Già Dạ lại nói: “Mấy năm nay hắn luôn trấn thủ biên ải, diệt trừ phiến loạn, chống trả với Ly quốc, lập được vô số chiến công. Hoàng thượng phong hắn là Thiên tướng quân.”

“Từ nhỏ hắn đã mong muốn làm một vị Đại tướng quân vì dân vì nước. Hiện tại cũng đã thực hiện được giấc mộng.”

“Hoàng đế còn ban hôn, nhưng hắn lại cự tuyệt. Việc này từng gây ra rất nhiều ồn ào.”

Ta thấp thỏm đứng ngồi không yên, quay mặt đi, thấp giọng nói: “Nguoi nói với ta những việc này làm gì?”

Già Dạ nói: “Không để làm gì. Ta nghĩ có thể nguoi không biết, nên nói cho nguoi biết thôi.”

“Không liên quan đến ta.” Ta nói, “Tiểu cô nương ngọc ngà ngày đó đã chết. Đứng trước mặt nguoi lúc này là một người ốm đau, là một bà cô không thể gả ra ngoài. Hiện tại mọi người đều gọi ta là Lục cô nương, cái người trước đây đã không còn ai nhớ đến.”

Già Dạ trầm mặc nhìn ta, ánh mắt kia không biết là thông cảm hay là đau buồn.

“Yên tâm, sau này ta sẽ không nhắc lại.”

Lại tiếp tục không có ai nói gì, sau đó ta mới lên tiếng hỏi: “Nguoi sẽ không đổi đầu với sư huynh của ta chứ?”

“Đổi đầu?” Mắt một lúc Già Dạ mới hiểu ý của ta, “Sẽ không. Chuyện thông thương lần này, một mình nhà chúng ta không thể đảm đương, chỉ có thể hợp tác. Lại nói, nếu hai vùng biển Nam Bắc đổi đầu với nhau, sẽ là cảnh lưỡng bại câu thương, khi đó sẽ giúp mấy quốc gia lân cận được dịp ngư ông đắc lợi. Ta nhận được tin trình thám báo lại, nói rằng quan phủ cầu kết với hải tặc, cố ý chặn con đường thông thương này. Lúc này mới tự mình dẫn người đi tìm hiểu, khi trở về lại gặp các ngươi.”

“Ngươi nói là quan phủ...”

“Còn có thể là ai?” Già Dạ châm biếm nói, “Chỉ có thể là quan phủ Đông Tề.”

Giữa đêm tối, gương mặt u ám của Tiêu Chính liền hiện rõ trước mặt của ta, ta không khỏi phát run một cái.

Già Dạ nói: “Nghe nói mấy năm nay Hoàng đế đang bắt đầu chinh đồn lại toàn bộ, trong triều đã cử người đi thanh tra khắp nơi, hiện tại cả nước đang rất ồn ào náo nhiệt.”

“Quan phủ liên chính sẽ không cầu kết với hải tặc.”

“Cho nên việc này rất là kỳ lạ.”

Gió đêm rét lạnh vừa thổi qua, ta liền hắt hơi nhảy mũi, “Không còn sớm nữa, về nghỉ ngơi đi.”

Già Dạ gật đầu. Ta vừa xoay người bước tới cửa khoang thuyền.

Sau lưng bỗng truyền đến một tiếng nói: “Hoa hải đường.”

Ta đứng lại hỏi, “Gi cơ?”

“Hoa hải đường.” Già Dạ khẽ nói, “Ở bên mộ phần của ngươi có một khoảng sân trồng hải đường. Đến mùa xuân, khắp nơi đều có hoa nở, mỗi đóa hoa đều khoe màu đua sắc, cảnh sắc rất đẹp.”

Khóe môi của ta khẽ run lên, miễn cưỡng cười một tiếng, “Như vậy vị cô nương thay ta nhập táng cũng sẽ yên lòng phần nào.”

Trong phòng của ta còn có ánh sáng. Ta không cần đi vào cũng biết người đang ngồi trong đó là ai.

Có ý gì? Vừa cho một gậy, rồi lại đến thưởng cái củ cái. Hay là lúc ăn cơm còn chưa giáo huấn đủ, giờ tiếp tục bổ sung vài câu.

Ta đứng ở cửa đi tới đi lui, vò đầu bứt tai.

Thiệt là, có phòng lại không thể quay về, chuyện gì thế này.

Nhưng, cũng không phải là lỗi của ta, sao phải bất an như vậy? Hắn tới vừa đúng lúc, ta còn muốn đi tìm hắn tìm công bằng, chuyện hôm nay, rốt cuộc là do ai không đúng!

Ta nói giận đẩy cửa bước vào.

Hạ Đình Thu ngồi trước ánh nến, ngẩng đầu lên nhìn ta.

Nét mặt của hắn vừa trầm tĩnh vừa dịu dàng, trong đó còn có vẻ ân cần thân thiết, ánh sáng ấm áp từ ngọn nến phủ lên gương mặt như ngọc kia một màu vàng ấm nóng, càng làm cho cả người của hắn như được bao bọc trong một tầng không khí ấm áp. Khi nhìn thấy như vậy, ta gần như là nghĩ, những điều mà ta vừa phỏng đoán ở trong đầu đều chỉ do ta tự mình suy tưởng mà thôi.

“Vẫn còn giận sao?”

Một câu liền kéo ta về hiện thực.

Ta đóng cửa lại. Lần này nếu còn tiếp tục cãi nhau, cũng không nên để người ngoài nghe thấy.

Hạ Đình Thu khẽ thở dài một tiếng rồi bước tới.

“Ta nhận lỗi. Là do ta nhất thời không kiểm soát, làm mọi người mất mặt trước người khác.”

Ta thờ ơ nói: “Mặt mũi của ta đã sớm ném đầy trên đường lớn, thêm lần này cũng có sao.”

Khóe miệng của Hạ Đình Thu cong lên thành một nụ cười đẹp mắt, “Đúng là vẫn còn tức giận.”

“Được sư huynh dạy bảo, ta còn thấy cảm động đây, tức giận cái gì?” Ta ném cho hắn một con mắt khinh khinh.

Hạ Đình Thu lại mỉm cười hòa giải, “Đừng nóng giận. Ta nói mọi người không hiểu chuyện, là ta nói sai. Ta chưa bao giờ nghĩ như vậy.”

“Sao lại không, đúng là ta cũng tự thấy mình quả là không hiểu chuyện!” Ta oán giận nói, “Hôm nay là ta cố ý gây phiền phức, cố ý không nghe lời huynh nói đấy. Huynh thấy sao?”

“Ta biết muội đến giúp ta, ta rất cảm động.”

Ta quay mặt đi chỗ khác, không thèm quan tâm đến hắn.

Hạ Đình Thu vươn tay xoay mặt ta đối diện với hắn, lúc này ta không thể không nhìn vào đôi mắt trong suốt như ánh sao đêm của hắn.

Trong lòng có chút chột dạ, chân cũng đứng không vững. Giống như ta đã phạm phải một lỗi lầm rất lớn.

Cho nên ta rất ghét khi hắn dùng chiều này với mình!

“Đừng nóng giận.” Lời nói vừa dịu dàng vừa thân thiết thế này có hiệu quả rất lớn, “Ta biết muội muốn giúp ta, nhưng ta rất sợ muội gặp nguy hiểm. A Vũ, đừng nghĩ rằng, cùng một chuyện, ta có thể chịu đựng thêm lần thứ hai. Muội hiểu không?”

Trong đầu ta còn chưa kịp hiểu, miệng đã lên tiếng nói trước: “Hiểu... hiểu rồi.”

Hắn lại nói: “Đừng làm mình bị thương. Vũ nhi, mười mấy năm qua, ta cố gắng bảo vệ muội, nhưng muội lại cứ làm mình bị thương như vậy. Ta nhìn thấy rất là đau lòng. Muội có biết không?”

“Biết, ta biết.” Ta nhỏ giọng nói.

“Sau này thì sao?”

“Sau này sẽ không!” Ta liền nói theo phản xạ.

“Lúc này mới ngoan.” Hạ Đình Thu vừa lòng cười, cúi đầu khẽ hôn lên trán ta, “Không còn sớm nữa, muội lại bị thương, ngủ sớm một chút đi.”

Cửa nhẹ nhàng đóng lại. Trong phòng liền khôi phục không gian yên tĩnh, giống như chưa từng có người đến đây.

Trên bàn có một hộp thuốc trị thương, còn có một đĩa bánh xốp từ quả hạch đào mà ta thích ăn.

Ta cầm lấy một miếng bánh ngọt bỏ vào miệng, sau đó đánh mạnh một quyền lên bàn.

Ai nha, lại để cho hắn lừa bịp!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

Đi thêm mười ngày đường, cuối cùng chúng ta cũng đến được trung tâm của Bắc Hải, nơi đặt phủ đệ của Thuyền vương, đảo Thiên Khâm.

Đảo Thiên Khâm có diện tích lớn hơn gấp rưỡi so với Ly đảo, phía Bắc còn có một ngọn núi lửa cao ngất. Ngọn núi lửa này đã mấy trăm năm không có hoạt động, lúc này ngọn núi được phủ một màu xanh tươi mát của rừng cây. Dưới chân núi là suối nước nóng, vừa bước chân vào dòng nước là đã có cảm giác khoan khoái nhẹ bẫng.

Tuệ Ý thấy vết sẹo trên lưng của ta thì rất tò mò. Ta không thể tự mình nhìn thấy sau lưng, nên cũng hỏi nàng xem vết sẹo có xấu không. Tuệ Ý lắc đầu nói, “Một chút cũng không. Hồng hồng, giống như đóa hoa.”

Ta trầm nghĩ, đây chính là một đóa hoa trí mạng.

Cách đảo Thiên Khâm không xa là hòn đảo lớn thứ ba ở Bắc Hải, gọi là Vạn Phật đảo. Tên như ý nghĩa, ở đây tượng Phật được đặt san sát nhau, miếu thờ quy tụ, hợp thành một vùng thánh địa trên biển. Hơn một nghìn năm, có vô số khách hành hương từ khắp nơi dong thuyền về nơi đây thắp hương bái Phật, ăn chay niệm kinh. Trên đảo có gần trăm tòa miếu tự, quanh năm hương khói lượn lờ.

Đến lúc này, phụ mẫu đệ đệ muội muội của ta đã mất tròn bốn năm, ta lại chưa từng một lần vì mọi người làm pháp sự.

Đi qua một đoạn đường dài, chỉ còn lại một mình ta.

Ta càng nghĩ càng thấy trong lòng không yên, cho nên ta muốn cùng Hạ Đình Thu thương lượng.

Suốt mấy ngày này, Hạ Đình Thu vẫn luôn bàn luận chuyện chính sự với Già Dạ, hẳn bận rộn nhiều việc nên chỉ thỉnh thoảng gặp ta vài lần. Mà mỗi lần gặp, cũng chưa nói được mấy câu, hẳn đã bị người khác mời đi.

Ta hỏi người sai vật thân cận của hắn: “Gần đây Đương gia có nghỉ ngơi được không?”

Hắn ta liền nhủ mảy đáp, “Thật là không tốt! Lục cô nương, cô nương hỏi thật đúng lúc. Tiểu nhân còn đang định tìm cô nương để nói đến chuyện này. Mỗi ngày Đương gia ngủ không quá ba canh giờ, lúc ăn cơm hay khi đi nhà xí đều xem bản vẽ, xem sổ sách. Chúng ta khuyên Đương gia nghỉ ngơi, ngài ấy chỉ đáp là được, rồi lại làm theo ý mình.”

Ta lắc đầu thờ dãi, “Ta đã biết. Ta đi xem sao.”

“Lục cô nương mà đến, Đương gia nhất định sẽ nghe theo!” Tên sai vật vui mừng nói, lại chỉ đường cho ta, “Gia chủ đang ở Ngô Đồng các triệu tập thuộc hạ, có lẽ lúc này đã xong việc.”

Ta ôm hai quả dưa hấu vừa cắt từ trong vườn ra, nghĩ muốn cho Hạ Đình Thu ném thử loại dưa hấu hắc mỹ nhân đặc trưng của vùng này.

Cửa lớn của Ngô Đồng các vẫn còn đóng chặt, bên trong có tiếng người truyền đến.

Ta liềm ôm dưa hấu ngồi ở hành lang.

Tiếng ve kêu trên cây bỗng nhiên ngừng lại, tiếng người nói chuyện ở bên trong phòng lại lớn thêm một chút.

“Liên hôn?”

Đây là giọng của Hạ Đình Thu.

Tay ta khẽ run lên, thiếu chút nữa là làm rơi quả dưa hấu xuống đất.

Giọng nói của một người trung niên cũng truyền đến: “Đúng là ý này.”

Người này ta cũng biết, hình như là một trưởng bối của Hạ Đình Thu.

“Thất đường thúc,” Hạ Đình Thu nói, “Đây là ý của thúc, hay là ý của mọi người?”

Đúng là Thất đường thúc của Hạ Đình Thu, nhóm lão gia thân thích với Hạ gia nhiều như vỏ ốc trên bờ biển, lấy số cũng đếm không hết, vị Thất đường thúc này cũng xem như là một người có địa vị trong dòng họ.

Hạ Thất thúc từ tốn nói: “Đương nhiên là ý của mọi người. Nam đại đương hôn, nữ đại đương giá *Trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng*, đây là việc hiển nhiên. Tuổi của con cũng không còn nhỏ, trước kia giao du bên ngoài nên chúng ta không xen vào. Hiện tại con đã trở lại, trưởng bối trong nhà hiển nhiên phải lo liệu chuyện hôn sự cho con.”

Hạ Đình Thu dờ khóc dờ cười, nói, “Đạo lý này ta hiểu. Nhưng không thể chờ đến lúc xử lý xong mọi việc ở đây, chúng ta về nhà rồi nói, không được sao?”

“Việc này nói ở đây lúc này là hợp lý nhất!” Hạ Thất thúc nói, “Cuộc thương thảo này đã nói bao nhiêu lần, nhưng mỗi khi đến điểm mấu chốt đều không thể giải quyết. Nói hoài nói mãi thì việc liên hôn vẫn là cách tốt nhất.”

Hạ Đình Thu nói: “Thúc muốn ta gả một đường muội cho Thuyền vương?”

“Không phải.”

Hạ Đình Thu cười nói, “Thuyền vương cũng không có muội muội gả cho ta đâu.”

“Không phải liên hôn với Thuyền vương,” Hạ Thất thúc nói, “Chúng ta liên hôn với Lâm gia và Vu gia.”

Ta đem dưa hấu ôm chặt hơn một chút vào trong lòng.

Hạ Đình Thu trầm nặc một lúc, sau lại dùng giọng điệu đang nín cười mà nói: “Thúc muốn ta lấy cả Lương Ngọc của Lâm gia và Tuệ Ý của Vu gia? Thúc không sợ hai cô nương này vừa vào cửa liền đánh nhau?”

Ta dùng sức cắn môi, lúc này mới đem tiếng cười chưa kịp thoát ra nuốt trở vào bụng.

“Đương nhiên không phải.” Hạ Thất thúc không vui nói, “Ta muốn con lấy Tuệ Ý, sau đó để Lục cô nương gả cho Lâm Cẩm Hồng.”

Đám ve trên cây lại đột nhiên kêu to, ngoài sân bỗng chốc ồn ào hẳn lên.

Ta nhẹ nhàng đặt dưa hấu xuống đất, rón rén đi đến bên dưới cửa sổ.

Lúc này nghe thấy giọng nói trầm thấp của Hạ Đình Thu: “Ta không đồng ý.”

Ah, hán không đồng ý.

“Vì sao?” Hạ Thất thúc hình như rất mất hứng, “Vu gia không có nhi tử, ngoại trừ Tuệ Ý, chỉ còn lại một Tam nha đầu không có địa vị do một tiểu thiếp sinh ra. Con mà lấy Tuệ Ý, sẽ tiếp nhận gia sản của Vu gia. Hơn nữa đây cũng là chuyện tốt, hai nhà đã thân nay lại càng thêm thân. Lại nói đến Lâm gia, gia thế của bọn họ chỉ đứng sau Hạ gia, Lâm Cẩm Hồng tuổi trẻ anh tài, phẩm hạnh đoan chính, cũng có ý với Lục cô nương. Con là nghĩa huynh của Lục cô nương, hôn sự của nàng do con chủ trì, sau này Lâm Cẩm Hồng cũng xem như là muội phu của con. Hai mối hôn sự này đúng là ngàn năm mới tìm được...”

“Thất thúc!” Giọng nói của Hạ Đình Thu có phần nóng nảy, “Thúc không cần nói thêm, ta sẽ không đồng ý gả A Vũ cho Lâm Cẩm Hồng!”

Hạ Thất thúc vội nói: “Không gả Lục cô nương cũng được. Nữ hài tử vừa đủ tuổi ở trong tộc cũng không ít, ta thấy Tinh Hoa và Nhã Suong cũng không tệ.”

“Vậy thúc có thể hỏi ý của các nàng xem thế nào, rồi hãy đến Lâm gia cầu thân.” Hạ Đình Thu nói, “Còn nữa, ta cũng sẽ không lấy Tuệ Ý.”

Ah, hán sẽ không lấy Tuệ Ý.

Ta âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hạ Thất thúc tức giận nói, “Có sự trợ giúp của Vu gia, Hạ gia chúng ta hoàn toàn có thể ngang vai ngang vế với Thuyền vương, cũng không phải gặp tình cảnh như bây giờ, lúc nào cũng yếu thế hơn Thuyền vương.”

Hạ Đình Thu giữ giọng nói bình tĩnh, “Uy thế không bằng người ta, chịu chút nhàn nhin cũng là phải. Nếu nói đến chuyện này, việc phân chia lợi ích chỉ là việc nhỏ, quan trọng là quan phủ cầu kết với hải tặc, thông đồng cùng một giuộc. Chúng ta muốn mở con đường thông thương, hiển nhiên là phải xung đột với quan phủ...”

“Đừng đem chuyện này ra nói tránh!” Hạ Thất thúc nói, “Đừng nghĩ mấy lão nhân trong nhà không biết tâm tư của con. Ta cho con biết, mọi người đều không đồng ý!”

Bỗng chốc Hạ Đình Thu không nói một lời.

Ta đứng trụ bằng chân phải một lúc liền thấy chân tê rần, lại xoay người đôi bên tựa vào tường, lấy chân trái chống đỡ sức nặng của cơ thể. Ngay lúc này liền nghe thấy tên ta được nhắc đến.

Giọng nói của Hạ Thất thúc nhu hòa đi vài phần: “Nhìn thấy Lục cô nương, dáng vẻ tính tình cũng không tệ, cả nhà trên dưới đều rất thích nàng. Nhưng lại không rõ lai lịch của nàng. Hạ gia chúng ta dù sao cũng đường đường đứng đầu Nam Hải, con là gia chủ một nhà, lại vừa mới tiếp quản gia sản, căn cơ không vững, sao có thể lấy một người xa lạ làm vợ?”

Hạ Đình Thu không vui nói, “Nàng không phải là người xa lạ! Nàng là sư muội của ta, ta và nàng... biết nhau đã bốn năm.”

Đến lúc này mà hán vẫn còn chú ý đến việc này, đổi mười bốn năm thành bốn năm. Hán làm vậy là muốn bảo vệ ta.

Hạ Thất thúc không quan tâm đến điều hán vừa nói, “Vậy con nói xem, rốt cuộc nàng tên họ là gì, nhà ở đâu, cha mẹ thân nhân thế nào. Con đừng có nói bừa lừa gạt lão già này. Ta sẽ phái người đi xác minh, không tra rõ ràng sẽ không bỏ qua!”

Hạ Đình Thu cũng đã có chuẩn bị, ung dung nói: “Nàng là cô nhi, bốn năm trước được sư phụ thu nhận.”

“Một cô nhi, sao có thể gả vào Hạ gia của chúng ta!”

Ta nhin không được làm một cái động tác phi nhỏ vào Hạ lão đầu ở bên kia bức tường.

Nhớ tới ta của bốn năm trước, đường đường chính là quận chúa thuộc dòng trưởng của Ngụy Vương gia, tiểu thư cảnh vàng lá ngọc, được ông trời ưu ái, dáng vẻ còn tốt hơn công chúa một bậc, ngay đến hoàng đế cũng muốn lấy. Hạ gia các người dù có tiền thì cũng là một hộ thứ dân, một trăm năm trước còn là hải tặc. Ta sao lại không xứng?

Nghĩ đến đây, ta lại thờ dài.

Nói thế nào thì đó đều là chuyện của bốn năm trước.

Cha ta bị chém đầu, Ngụy Vương phủ cũng bị tịch biên. Ta đại nạn không chết, may mắn nhặt lại một mạng, yên ổn sống đã là tốt rồi, còn mơ mộng hão huyền cái gì?

Mãi miên man suy nghĩ, cuộc đối thoại ở trong phòng cũng đã kết thúc. Ta nghe thấy tiếng bước chân đến gần cửa, nhanh chóng lách mình trốn vào phía sau cây chuối tây.

Hạ Đình Thu tiến Thát thúc ra cửa.

Hạ Thát thúc đột nhiên hỏi: “Sao ở đây lại đặt hai quả dưa hấu?”

“À... là khi nãy ta bảo hạ nhân đưa tới.” Hạ Đình Thu nói, “Có lẽ thấy chúng ta nói chuyện nên để đây rồi đi.”

“Hạ nhân của Thuyền vương thật là không biết làm việc!” Hạ Thát thúc lẩm bẩm rồi đi.

Ta nhìn thấy Hạ Đình Thu mỉm cười, khom người cầm hai quả dưa hấu kia, xoay người nói vọng về phía ta đang trốn: “Còn không ra, muốn thành con khi à.”

Ta lẽ mê chui ra, ngượng ngùng cười nói, “Ha ha, cái đó, tiện đường đi ngang qua, cho huynh hai quả dưa hấu.”

Nét mặt của Hạ Đình Thu thoáng thả lỏng, cũng dịu dàng nhìn ta mỉm cười.

Đang lúc chính ngó, mặt trời nóng rực, cả viện sáng bừng. Hắn mặc trên người một bộ bạch y nhẹ nhàng, đứng ở nơi ánh sáng chói lọi thể này, tựa như một vị thần tiên lạc vào giữa nhân gian.

Đương nhiên, nếu trên tay hắn không ôm hai quả dưa hấu kia thì tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Láy Hải Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80

“Những lời nói vừa rồi, có nghe thấy không?” Hạ Đình Thu lên tiếng hỏi, ánh mắt nhìn thẳng vào ta, dường như có vài phần chờ mong.

Ta lặng người đi một lúc, rồi trả lời theo phản xạ: “Không có nghe thấy!”

Hạ Đình Thu ngờ ngàng nói, “Thật sự là không có nghe thấy?”

“Không!” Ta kiên quyết lắc đầu, mặc dù trong lòng cũng biết rằng lời nói dối này không có mấy phần giống thật.

Nét cười chờ mong ở trên gương mặt của Hạ Đình Thu vừa thoáng hiện ra liền bị một bàn tay vô hình nào đó xóa đi. Mi mắt rũ xuống, khẽ mím môi. Đây là biểu cảm đặc trưng của hắn mỗi khi thấy không vui.

Ta lại càng cúi thấp đầu, nội tâm đấu tranh kịch liệt. Có một giọng nói đang không ngừng nói vào trong đầu ta, mau xin lỗi, mau nói rằng ngươi cũng nghe thấy, nói ngươi rất vui vẻ. Nhưng lại có một giọng nói khác lại nói, đừng nói ra, một khi nói ra thì mọi chuyện đều sẽ thay đổi!

Hai giọng nói này cứ xoắn quết lấy nhau, làm lỗ tai của ta cứ ong ong cả lên, mất một lúc lâu ta mới nghe thấy Hạ Đình Thu nói: “Không nghe thấy thì thôi.”

“Hử?” Ta lơ ngơ ngẩng đầu nhìn hắn.

Lời nói của Hạ Đình Thu lúc này có chút không kiên nhẫn, “Ta nói, không nghe thấy thì thôi, dù sao cũng không phải là chuyện gì lớn. Dưa hấu ta nhận. Ta còn có việc, muội tự đi chơi đi.”

Hắn nói liền một hơi rồi xoay người muốn rời đi.

Ta vội gọi hắn lại: “Ta có việc muốn tìm huynh thương lượng.”

“Chuyện gì?” Hạ Đình Thu xoay người lại, sắc mặt có dịu đi đôi chút.

Ta nhỏ giọng nói: “Chẳng là... Ta nghĩ, nếu đã đến nơi này, thì nên đi một chuyến đến Vạn Phật đảo, tìm một ngôi miếu tự làm pháp sự cho cả nhà ta.”

“Việc này cũng nên làm” Hạ Đình Thu gật đầu nói, “Muội đưa Hải Châu và Thiết Hổ cùng đi, mang theo nhiều tiền một chút.”

“Được.” Ta đáp lời rồi xoay người rời đi.

“Vũ nhi” Hạ Đình Thu gọi ta một tiếng, giọng nói dịu dàng, “Đi sớm về sớm.”

Ta đón lấy ánh mắt dịu dàng ấm áp của hắn, mỉm cười gật đầu.

Ngày tiếp theo, ta liền giấu những người bên cạnh, chỉ đưa Hải Châu và Thiết Hồ cùng đi đến Vạn Phật đảo.

Ở Vạn Phật đảo, hàng năm đều có rất nhiều khách hành hương lui tới, cho nên phố xá ở đây vô cùng phồn hoa, quán trọ san sát nhau, trên đường lớn còn có thể nhìn thấy hòa thượng ni cô đi hóa duyên ở ven đường.

Thuyền vương có một tòa trạch viện nằm trên Vạn Phật đảo, lưng tựa vào vách núi sát biển, khung cảnh tĩnh mịch mà thanh nhã. Nằm ở trên núi chính là Quảng Từ tự, ngôi chùa lớn nhất trên đảo. Mỗi khi sáng sớm hoặc lúc hoàng hôn, người trong phủ trạch đều có thể nghe thấy tiếng chuông từ trên ngọn núi truyền xuống.

Lễ pháp sự hiển nhiên phải làm ở Quảng Từ tự. Hạ gia có tiền tài vô kể, ném ra một số bạc lớn, sư trụ trì liền đóng cửa không tiếp khách, chỉ thiết đãi một mình ta.

Bái vị của cha nương, đệ đệ, muội muội được đặt tại Phật đường, ta đốt giấy tiền vàng bạc, quỳ gối trên đệm cỏ.

Sư phụ gõ một tiếng chuông, tiểu hòa thượng đọc một câu kinh. Tiếng chuông hòa cùng tiếng sóng biển cứ ngân vang ở bên trong đại điện trống trải.

Ta ngẩng đầu nhìn nét mặt phúc hậu của tượng Phật, trong lồng ngực lại dâng lên một loại cảm giác ưu phiền không nói nên lời.

Lão hòa thượng gõ mõ, niệm câu kinh: “Nhất thiết hữu vi pháp. Như mộng, huyễn, bào, ảnh...” (*Hết thấy những nhân sinh. Như mộng, ảo, bọt, ảnh)

Ta cũng nhỏ giọng niệm theo: Như lộ diệt như điện. Ứng tác như thị quán. (*Như sương cũng như chớp. Nên bằng lòng như vậy)

Lễ pháp sự được làm đủ bảy ngày, trải qua một thời gian dài, cuối cùng ta cũng đạt được tâm nguyện.

Ta định sẽ lên trường trở về Thiên Khâm đảo, nhưng lại được biết ngày mai chính là hội dâng hương một tháng một lần ở trên đảo, ban đêm sẽ rất náo nhiệt. Vì ham chơi, nên ta quyết định ở thêm một ngày rồi mới trở về.

Vào đêm hội dâng hương, trên đường lớn đều có treo đèn lồng, kéo dài từ trên đường núi đi xuống, tựa như một chiếc vòng bảo thạch tuyệt sắc. Mà trên tay mỗi người du khách đều có một chiếc đèn hoa đăng, tựa như đom đóm bay giữa màn đêm.

Ta vấn tóc, mặc y phục dân thường, mang guốc gỗ, bước chân hòa vào dòng người.

Những hàng quán bên đường bày biện các loại lồng đèn hương nến rực rỡ muôn màu, vừa tinh xảo vừa mới lạ, còn có rất nhiều trang sức chuông gió được làm từ vỏ ốc.

Hạ Đình Thu cho ta rất nhiều tiền tiêu vặt, đương nhiên ta dùng cũng rất hào phóng.

Ta đi đến một gian hàng bán đồ bằng ngọc, chọn hai đôi vòng ngọc tặng cho Đại tẩu cùng Tam tẩu. Lại chọn lễ vật cho hai đứa cháu gái là hai con hổ nhỏ bằng ngọc. Trong lúc nhìn quanh, ta vô tình nhìn thấy một tiểu bảo bình làm bằng ngọc Dương Chi, được gắn vào một sợi dây tết, vật này thích hợp để giắt ở bên hông, vì thế cũng mua lấy.

Ông chủ gian hàng gặp được một vị khách rộng rãi như ta thì vui mừng đến cười híp cả mắt, ông ấy cứ đi theo phía sau ta mà không ngừng tặng bốc, mỗi lần mở miệng là gọi Thiểu phu nhân: “Tiểu nhân có học qua một chút thuật xem tướng, nhìn thấy cô nương đây chính là mệnh vượng phu vượng tử, đại phú đại quý!”

Ta cũng không phản bác lại ông ấy mà chỉ trầm buồn cười, thiết nghĩ ta vừa khắc chết cả nhà, lại lớn tuổi còn không gả đi được, ông ta thấy ta mệnh tốt ở chỗ nào. Mắt nhìn như vậy, không biết bán ngọc là tốt hay là xấu đây?

Hải Châu hỏi: “Cô nương mua nhiều như vậy, mà lại không mua cho mình chút gì sao?”

“Có mua nha.” Ta cười, “Ta mua cho mình một cái an tâm.”

Bên ngoài vừa có đội múa lân đi qua, pháo nổ vang trời, còn có tiếng vui cười đuổi theo của trẻ nhỏ. Đột nhiên có một đứa trẻ chạy đến trước mặt ta, trượt chân ngã nhào trên mặt đất.

Ta nhanh tay bế lấy đứa bé. Trên đường lớn, người đi tới đi lui tấp nập, nếu bị giẫm phải thì rất nguy hiểm.

Đứa trẻ có làn da đen sạm, hai mắt to tròn, nhìn qua liền biết là con của ngư dân ở địa phương, khoảng ba, bốn tuổi, cũng không sợ người lạ, được ta ôm lấy liền cười vang khanh khách, vô cùng đáng yêu.

Ta hỏi: “Cha nương của con đâu?”

Tiểu cô nương lắc đầu, kéo kéo quần áo của ta, chỉ vào sạp bán mứt quả ở bên cạnh, dùng tiếng địa phương nói với ta: “Nương nương, A Ny muốn ăn mứt quả.”

Hải Châu liền bật cười, “Con nít nhà ai thế nào, cũng thật biết chọn người!”

Ta cũng cảm thấy đứa bé này thật đáng yêu, liền dụ dỗ: “Ngoan, gọi ta một tiếng nương, ta sẽ mua mứt quả cho con.”

Đứa nhỏ này cũng thật dễ dụ, vừa nghe thấy có ăn liền lập tức gọi to: “Nurong!”

Hải Châu liền ôm bụng cười ngặt.

“Đúng là một con mèo tham ăn.” Ta ôm đứa bé đi về phía sạp hàng, đột nhiên cảm giác có một ánh mắt sắc bén đang nhìn thẳng vào ta.

Ta chợt xoay người nhìn lại.

Đoàn người bước đi trên đường lớn như một dòng nước, quán trọ trà lâu ở hai bên đường đều chật ních người, du khách đang nhao nhao ngóng cổ nhìn đoàn múa lân ở trên đường. Tâm mắt của ta cũng không thể nhìn thấy được hết, mà mỗi một khuôn mặt ở phía trước đều hoàn toàn xa lạ, còn ánh mắt khác thường vừa rồi cũng biến mất không chút tăm hơi.

“Lục cô nương, sao vậy?” Thiết Hồ cảnh giác hỏi.

“Không có gì.” Ta cười lắc đầu. “Có lẽ là ảo giác.”

Ta mua mút quả cho Tiểu cô nương, người tiểu thương bán mút quả nhận ra đứa bé này, liền gọi ca ca của đứa bé đến đưa về.

Trông thấy sắc trời cũng không còn sớm, ta cầm chiếc đèn lồng cá vàng xinh xắn, cất bước trở về phủ.

Khi đi đến giao lộ, có một đội xe ngựa huỳnh hoang chạy qua, mọi người phải nhanh chân đẩy nhau tránh đi. Chỉ trong một phút chốc, ta liền cảm giác có điều không ổn, nhưng lúc này đã không nhìn thấy bóng dáng của Hải Châu và Thiết Hồ.

Đối mặt với đám người xa lạ đang xô đẩy ở giữa ngã tư đường, ta cũng không kiềm được mà có chút hoảng hốt.

Chợt nghe thấy có tiếng đứa trẻ đang gọi: “Nurong nurong, nurong nurong!”

Ta vừa nhìn qua liền nhận ra là đứa bé vừa nãy, đứa bé đứng ở bên cạnh một con hẻm nhỏ vắng vẻ, vờn tay ngoắc ngoắc ta.

“Lại là con sao!” Ta mỉm cười bước đến, “Lại đi lạc à. Ca ca của con đâu?”

Đứa bé nhìn ta ngờ ngác, cũng không nói chuyện.

Trên mặt đường bằng đá phiến in hình bóng cây đang lay động.

Phía sau có người!

Ta rút chủy thủ, quay người đâm tới.

Thế nhưng thân thủ của người kia lại cao hơn ta. Hấn nhanh nhảy tránh đi, yên lặng xoay người đến phía sau lưng ta, một chưởng đánh về phía thanh chủy thủ trong tay ta. Một chiếc khăn ướt lập tức bịt kín mũi của ta.

Ta nghĩ thầm phải nín thở, nhưng đã không còn kịp.

Một con hoa mắt chóng mặt liền xuất hiện.

Ánh đèn lồng trên đường lớn cũng dần tối đi, ánh trăng trên bầu trời cũng dần biến mất. Hình dáng ngôi nhà dân cùng gốc cây cũng nhanh chóng chìm vào trong bóng đêm.

Ta yếu ớt ngã xuống, được người nào đó đỡ lấy.

Trước lúc hôn mê, ta cảm giác người đó còn nhẹ nhàng vuốt tóc của ta.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81

Ta cũng không biết mình đã ngủ bao lâu mới tỉnh.

Đây là đôi mới tỉnh.

Khi tỉnh lại liền nhận ra mình đang nằm trên một chiếc giường lớn mềm mại, trên mình đắp chiếc chăn bằng tơ tằm, quần áo đang mặc cũng là lăng la tơ lụa, màn trướng đều là lụa được thêu hoa sen. Trong phòng còn đặt những chậu hoa cảnh thượng đẳng.

Ngay đến loại hương đang đốt cũng là công phẩm vô cùng trân quý.

Nếu như lúc này mà ta vẫn không biết mình là bị ai bắt đi, thì ta liền đâm đầu vào cột giường mà chết.

Chỉ là ta không có cách nào tự sát.

Thủ đoạn cũ: Đại huyệt ở khắp người đều bị phong bế.

Bất quá lần này không có hạ được.

Thân thể ốm yếu của ta lúc này sợ lại cũng không thể chịu được tác động của được.

Thủ hạ của Tiêu Chính xem ra là đã nhẹ tay với ta.

Ta cảm giác gian phòng nhỏ này đang nhẹ nhàng đung đưa. Cảm giác này đã rất quen thuộc với ta trong suốt mấy tháng qua. Ta là đang ở trên một con thuyền.

Ta không biết mình đã ngủ bao lâu, mà thất lưng đều có chút mỏi nhừ. Ta thử cử động tay chân, sau đó chậm rãi trở mình.

Rất nhanh bên ngoài liền có tiếng bước chân vang lên, có người từ căn phòng cách vách bên cạnh đi tới.

Ta nhìn thấy vị cô nương kia, trong lòng liền cảm thán: Đúng là năm tháng trôi qua như phi đao.

Thảo Nhi giờ đã là một đại cô nương, nhưng khuôn mặt vẫn còn giống như năm đó, nàng nhìn ta mỉm cười thân thiết. Nét mặt của nàng có phần trưởng thành hơn, cũng thanh tú hơn nhiều, nàng mặc trên người bộ y phục bằng lụa, đầu cài trâm hoa, rất ra dáng nha hoàn nhà phú gia.

“Lục cô nương đã tỉnh? Có thấy khó chịu ở đâu không? Để nô tỳ gọi Tiền thái y đến bắt mạch cho người.”

Ta há miệng định nói chỗ nào trên người cũng khó chịu, nàng đã chạy đi mất.

Tiền thái y? Lúc này ta mới nghe hết câu nói của nàng.

Xem ra bọn họ đã có chuẩn bị, ngay cả thái y cũng mang đến.

Kỳ quái. Ta nghĩ mãi vẫn không hiểu, làm sao mà bọn họ tìm được ta?

Bởi vì chúng ta đoán chắc là Tiêu Chính tin rằng ta đã chết, nên ta cũng không tận lực che giấu hành tung, bốn năm trôi qua vẫn luôn bình an vô sự. Mà cứ xem như là Tiêu Chính không tin ta đã chết, và vẫn luôn tìm kiếm ta khắp nơi, nhưng ta chỉ là một nữ tử dân gian, ta đầu tiên không tiếp xúc với quan phủ, thứ hai không đi đến những nơi cũ, từ thâm sơn cùng cốc đi thẳng một đường đến biển rộng, thế mà vẫn bị người của Tiêu Chính bắt được. Không biết Tiêu Chính đã nhặt được cái đại vận cúrt chó gì?

Nghe thấy bên ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, ta giữ vững tinh thần đối phó.

Cửa mở ra, một nam tử trẻ tuổi bước vào đầu tiên.

Ánh mắt của ta rơi xuống trên mặt hắn, chợt cảm thấy cả người như bị thiên lôi đánh trúng, toàn thân run lên.

Người này đáng lẽ không nên xuất hiện ở đây.

Đúng ra hắn phải mặc long bào hoa lệ, ngồi trên long ý khảm vàng cùng với một đồng lớn tấu chuông, hoặc là ôm hậu phi mỹ nhân uống rượu đàn hát.

Nơi này là trời nam biển bắc, không chỉ rời xa đất liền, thậm chí còn không phải trong phạm vi thế lực của Đông Tề.

Đường đường là vua một nước, không ở gần cung điện của mình, lại chạy đến Bắc Hải này làm gì?

Tiêu Chính mang trên người dáng vẻ của một công tử nhà giàu, áo xanh đai ngọc, trời đang nóng thế này, mà cổ áo của hắn vẫn cài kín thế kia, ta còn thấy nóng thay cho hắn. Gương mặt của hắn trưởng thành thêm vài phần, lại hàm chứa một loại biểu cảm vui mừng. Đối với hắn thì đây có thể xem như là thể hiện cho một mối thâm tình.

Tiêu Chính đi tới, vén vạt áo ngồi xuống chiếc ghế dài đặt bên giường.

Ta nhìn hắn, hắn cũng nhìn ta. Hai chúng ta đều đang tự kiểm chế cảm xúc của mình. Thậm chí ta còn không có tròng mắt nhìn hắn khinh bỉ, đến ta cũng thấy bất ngờ.

Ta cũng từng suy nghĩ, nếu như gặp lại hắn thì sẽ thế nào, cho dù không cầm đao đâm xuyên trái tim máu lạnh của hắn, thì ít nhất cũng phải phun nước

bọt lên mặt hần. Thế nhưng ông trời lại không ưu ái với ta. Hiện tại chân tay đều không có một chút sức lực, đến mở miệng nói chuyện cũng khó khăn.

Thảo Nhi đứng ở phía sau, dẫn một vị trung niên mập béo tiến vào.

Tiền thái y kia chấp tay hành lễ với Tiêu Chính, rồi mới bước đến bắt mạch cho ta.

Ta đề mặc cho bọn họ làm việc của mình. Trong phòng tạm thời yên tĩnh hẳn đi, chỉ nghe thấy tiếng sóng biển dập dề ở bên ngoài.

Tiền thái y cẩn thận kiểm tra một lượt, sau đó đứng dậy thưa lại với Tiêu Chính: “Bệ hạ, thân thể Lục cô nương suy yếu là do trước đây tim phổi bị tổn thương nặng. Tuy rằng thương tổn đã được điều trị tốt, thể chất cũng đã khôi phục một phần, nhưng vì không thể chữa đến tận gốc nên rất khó có thể bình phục hoàn toàn như trước. Sau này cần phải chú ý điều dưỡng, nghỉ ngơi nhiều.”

Tiêu Chính gật đầu, “Không có gì đáng ngại là tốt rồi. Về phương thuốc điều dưỡng, người kê đơn rồi đưa ta xem.”

Tiền thái y tuân chỉ lui xuống, được Thảo Nhi tiễn ra ngoài. Lúc rời đi, nàng thuận tay đóng cửa lại.

Ta nhìn Tiêu Chính chậm rãi xoay đầu lại, trong lòng ta lại run lên.

Nói ta không căng thẳng không sợ hãi là gạt người.

Người nam nhân này từng làm ra chuyện gì với ta, ta là người rõ ràng nhất.

Trong một phút chốc, gương mặt ôn hòa mà thân thiết kia có thể thay đổi thành một người tàn nhẫn, đem cả nhà của người giết chết không chừa một ai.

Lạnh lùng, ích kỷ, cao ngạo, không từ thủ đoạn.

Một người như vậy, lại được dân chúng tung hô là hoàng đế tốt.

Tiêu Chính nhìn ta, có vẻ muốn nói rồi lại thôi. Qua vài năm không nhìn thấy, khuôn mặt kia lại ngày càng tuần mĩ, một chút biểu cảm chán chừ đó có phần không được thích hợp với khuôn mặt như vậy.

Hắn cũng có lúc áp ứng thế này sao?

Ta khẽ cong khoe môi cười khẩy một tiếng, mở miệng muốn nói.

Tiêu Chính liền lập tức chăm chú lắng nghe.

Nhưng ta lại nói ra một câu không được hợp tình hợp cảnh: “Cho ta ăn chút gì đi.”

Tiêu Chính thất thần ngồi yên không động, một lúc sau mới phục hồi tinh thần, vỗ vỗ tay. Thảo Nhi liền tiến vào.

“Mang được thiện lên.”

Ta nhú mày.

Tiêu Chính nói: “Thân thể của nàng không tốt.”

Thân thể của ta không tốt, chẳng phải là do tên đầu sỏ người gây ra hay sao, vậy mà lúc này còn làm ra vẻ mặt vô tư ngồi ở đây.

Tiêu Chính nhìn thấy ta không thể cử động, hào phóng đưa tay giải mấy huyết đạo cho ta. Ta vươn vai xoa nắn lại gân cốt, tựa lưng vào đầu giường.

Ta liền nói thẳng vào vấn đề: “Tiêu Chính, lần này người muốn đưa ta đi đâu?”

Gọi thẳng tục danh của hoàng đế là tội chết. Nhưng Tiêu Chính cũng chỉ cười cười.

Đúng rồi, ta thiếu chút nữa là quên, người này rất khác thường. Ta càng nắn, hần càng vui vẻ, trời sinh thích bị coi khinh.

Tiêu Chính nói: “Đương nhiên ta đưa nàng trở về.”

“Về đâu?” Ta lạnh lùng cười, “Về phần mộ của ta, lại đem ta chôn thêm một lần?”

Sắc mặt của Tiêu Chính liền tối đi, hần khí cũng nhanh chóng tản ra quanh người. Lúc này tâm trí có phần không được vững vàng nhưng ta vẫn giả vờ bình tĩnh đối mặt với hần.

Thế nhưng hần cũng nhanh chóng trấn định, thông thả nói: “Từ nay về sau, ta ở đâu, nàng ở đó.”

“Quả nhiên!” Ta chưa chát nói, “Nói thẳng ra là muốn ta làm con hổ trong lồng son. Bốn năm trôi qua, người vẫn chưa từ bỏ ý định.”

Tiêu Chính nhìn chăm chú vào ta, nói: “Vốn đã hết hy vọng. Từ lúc nàng ngừng thở ở trong lòng của ta, tâm ta đã chết. Nhưng mà ông trời không cho ta mất hy vọng, còn trả nàng lại cho ta. Nàng nói xem, chuyện này thật thần kỳ.”

“Thần kỳ cái đầu nguoi.” Ta nhìn không được liền nói tục.

Tiêu Chính lại cười, tên này mỗi lần bị ta mắng là liền vui vẻ, không biết đầu óc của hắn bị làm sao.

“Năm nay là lễ tế tròn chín năm của nương ta. Nhân lúc đi tuần về phía nam, ta thay thường phục đến Vạn Phật đảo, mời thánh tăng làm pháp sự cho nương. Bởi vì hội dâng hương nên ta ở thêm một ngày, cũng nhờ vậy mà gặp lại nàng.”

Ta tự đắm ngực giậm chân ở trong lòng.

Đúng là, người vừa xúi quẩy, trời liền đổ thêm cơn mưa. Ta vì ham chơi mà cũng ở thêm một ngày, lại không ngờ gặp phải đại họa thế này. Bây giờ hối hận không kịp!

Tiêu Chính lại nói, lời nói càng lúc càng nhẹ nhàng, “Có lẽ tất cả đều do duyên số. Giữa dòng người như vậy, ta tình cờ nhìn qua lại trông thấy nàng. Khi đó ta vẫn còn không tin, chỉ nghĩ đó là một nữ tử giống với nàng mà thôi. Nàng rõ ràng là đã chết. Ta chính mắt nhìn thấy nàng tắt thở, mà cũng là ta ôm nàng đặt vào trong quan tài. Từ đầu cho đến lúc đưa tang, ta cũng không biết mình đã nhìn nàng bao nhiêu lần. Nhưng ta vẫn không yên tâm, muốn xác nhận rõ ràng. Đến đến lúc lại có thể ôm nàng, ta mới biết được, suốt bốn năm qua, ta đã sai lầm.”

Ta chán ghét nói: “Đừng có diễn tả mập mờ như vậy. Rõ ràng là ta bị các nguoi đánh thuốc mê.”

“Thế thì sao? Muốn bắt được nàng thì phải dùng chút thủ đoạn, nàng cũng chưa bao giờ ngoan ngoãn đi theo.” Tiêu Chính ung dung nói, tựa như đang nói đến chuyện bắt giữ một con mèo bình thường. “Nhìn thấy nàng ở trước mắt ta lúc này, lạnh lùng nhìn ta, lại cùng ta nói chuyện, ta rất vui vẻ. Vốn dĩ khi biết nàng không chết, ta rất tức giận, cảm thấy bị lừa gạt. Nàng phải biết rằng, đã rất lâu không có ai dám lừa gạt ta. Nhưng vì nàng còn sống, tất cả những chuyện quá khứ ta sẽ không tính toán.”

Ta quả thực rất muốn học máu, “Nguoi là tên vô liêm sỉ! Ta mới là người không muốn tính toán với nguoi, nếu không ta đã xông vào hoàng cung lấy đầu của nguoi. Lúc này nguoi còn có mặt mũi nói không muốn tính toán với ta?”

Khóe môi của Tiêu Chính lại cong lên, ánh mắt cũng ngày càng dịu dàng, “Nếu nàng tìm ta trả thù thì thật tốt, ta có thể sớm biết nàng còn chưa chết.”

Ta cùng người này nói chuyện đúng là không thể kéo dài. Tranh cãi với hắn chỉ càng tự làm mình bức tức thêm mà thôi.

Đúng lúc Thảo Nhi bung được thiện đến. Ta sáng khoái nhận lấy uống một hơi, lại cảm điểm tâm cho vào miệng.

“Ăn từ từ thôi.” Tiêu Chính quan tâm nói, “Nàng ngủ mê đã một ngày một đêm, ăn nhanh sẽ không tốt cho thân thể.”

“Ta ngủ lâu như vậy rồi?” Hồngбет, Hải Châu cùng Thiết Hổ mà không tìm thấy ta, nhất định sẽ rất lo lắng. Đến lúc Hạ Đình Thu biết được, không biết sẽ nổi cơn sóng gió thế nào?

Tiêu Chính lại hiểu lầm ý của ta, có hơi hồ thẹn: “Không biết thân thể của nàng lại suy yếu đến thế này, mê được có phần quá liều. Yên tâm, người đã bị ta trừng phạt.”

Lời nói nhuộm đầy mùi máu tanh của hắn làm ta phải nhú mày.

Người này, chẳng những không thay đổi, mà càng ngày càng tàn bạo.

Thảo Nhi lại bước vào, đưa cho Tiêu Chính một tờ giấy. Tiêu Chính nhìn lướt qua, ánh mắt chợt lóe sáng, sau đó nhìn về phía ta.

Ta đề phòng hỏi: “Chuyện gì?”

“Thì ra là Hạ gia.” Tiêu Chính thần nhiên vo tròn mảnh giấy trong tay, “Lúc trước đều nghĩ nàng đã chết, nên không hề để tâm đến sự phụ của nàng. Thì ra...”

Ta không ngờ hắn lại có thể tra ra chân tướng nhanh chóng như vậy, trong lòng liền sợ hãi, sợ rằng chuyện này sẽ liên lụy đến Hạ gia. Dù rằng thế lực của Hạ gia rất lớn, nhưng cũng khó mà chống lại một quốc gia. Nếu chỉ vì ta mà gây hại đến toàn bộ người trên đảo, ta dù có chết cũng không trả hết tội.

“Đừng sợ.” Tiêu Chính nhìn thấy ánh mắt bất an của ta, thì nhỏ giọng trấn an, “Sự môn của nàng cứu sống được nàng, lại còn chăm sóc nàng tốt thế này, ta nên trọng thưởng bọn họ mới đúng. Nàng nói có đúng không?”

Ta khẽ run rẩy nói, “Ta đi với nguoi, nhưng nguoi phải thề với ta, không được động vào nhà của sư huynh và sư phụ ta!”

“Yên tâm.” Tiêu Chính mỉm cười, cầm lấy khăn lụa ân cần lau khóe miệng cho ta, “Ta sẽ không làm khó bọn họ. Nàng ngoan ngoãn đi theo ta, ta sẽ không làm nàng bị thương. Khi đến đất liền, ta còn có phần đại lễ muốn tặng cho nàng. Nàng nhất định sẽ rất thích.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 82

Chiếc thuyền này của Tiêu Chính tuy nhỏ nhưng tốc độ chạy lại rất nhanh, so với thuyền bình thường còn nhanh gấp đôi.

Bến cảng Đông Hải của Đông Tề có tòa thành lớn gọi là Định Ba. Bởi vì đây là nơi giao với con đường thông thương giữa Nam Bắc hải, lại là vùng đất phì nhiêu giàu có, nên ở đây vô cùng phồn hoa. Chùa chiền lầu gác, trạch viện hoa lệ, dọc bên bờ hồ là các cửa hàng hương liệu, thuyền hoa từng chiếc chậm chậm trôi trên mặt hồ, khung cảnh này làm cho các văn nhân thi sĩ, tài tử phong lưu phải lưu luyến không rời.

Chúng ta vừa lên bờ đã có xe ngựa tới đón, trực tiếp đưa ta đến một tòa nhà to lớn được chạm trổ tinh xảo, còn Tiêu Chính thì không biết tung tích.

Nhìn vào quy mô của tòa nhà này, xem ra không phải chỉ là gia đình phú quý bình thường, chỉ riêng Hậu hoa viên thôi cũng có thể sánh kịp với hoa viên của Ngụy Vương phủ trước đây. Còn những món đồ vật trong phòng thì không có cái nào là không phải tinh phẩm, mỗi một cái chén cái đĩa đều là công phẩm.

Hiện tại, hoàng đế đang tiến hành cải tổ thanh lọc trên cả nước, đám tham quan phú vương đều đem những vật có giá trị giấu vào nhà kho, càng không nói đến những quan viên khác. Thế nhưng những gian phòng ở đây lại vẫn nguy nga tráng lệ, mái cong đầu cung(1) được chà lau sáng bóng, đến kẻ ngốc cũng có thể đoán được chủ nhân của gian phòng này có địa vị đặc biệt thế nào.

Tiêu Chính muốn bố trí một tòa tư trạch trong dân gian thì cũng được đi, nhưng không ngờ lại còn phô trương như vậy, hẳn không sợ đám tiểu tặc hoặc là các đại hiệp cướp giàu giúp nghèo biết đến hay sao?!

Ta ở đây hai ngày, chỉ thấy Tiêu Chính một lần. Hắn đến vội vàng, đi cũng vội vàng, chỉ đến nhìn ta một lúc. Trong bụng ta có một đồng nghi ngờ muốn hỏi hắn, thế mà không đợi ta mở miệng, hắn đã chạy mất dạng.

Thảo Nhi nói: “Lần này đến đây, bệ hạ có việc cần làm. Lúc trước vì đi Vạn Phật đảo nên đã chậm trễ mấy ngày, cho nên lúc này có chút bận rộn. Đợi khi bệ hạ nhàn nhã, nhất định sẽ đến nói chuyện với cô nương.”

Đơn giản chỉ là một chuyện rất bình thường, qua miệng của nàng lại biến ta thành một oán phụ nơi khuê phòng không thể chờ trông phu trở về. Ta tức giận đến dờ khóc dờ cười.

Lại nói đến tên Tiêu Chính này, đầu lưỡi vừa thè thốt với ta, nào là đã nhiều năm tương tư đến khổ, hại ta nghĩ rằng hắn rất yêu thích ta nha, rút cuộc thì thế nào, cũng vì chuyện triều chính bận rộn mà nhanh chóng ném ta ra sau đầu.

Quả nhiên không phải là quốc sắc khuynh hương, nên chẳng có năng lực khuynh quốc mà.

Thảo Nhi vẫn một mực không rời khỏi ta, ngoài trừ nàng ra, Tiêu Chính còn mang đến vài vị vú già trong cung, lại có thái y phụ tá, thị vệ tạp dịch. Trên dưới có hơn ba mươi người chỉ hầu hạ có một mình ta. Ngay cả Thái hậu, theo như tổ chế thì cũng chỉ có hai mươi cung nhân theo hầu hạ. So ra ta còn uy phong hơn lão thái thái kia.

Người vốn làm việc tay chân quen rồi, nếu lưỡi biếng một chút liền thấy cả người khó chịu. Đương nhiên, ta được hầu hạ thế này, cảm thấy rất không thoải mái.

Trước kia ở trong núi, ta làm việc cũng không khác gì nông phụ, có thể giặt quần áo nấu cơm. Đến Hạ gia, tuy rằng không làm việc nhà, nhưng cũng đi đánh cá thu hoa màu, chơi đùa khắp nơi, không có lúc nào rảnh rỗi. Hiện tại, không những quần áo đưa đến tay, cơm đưa tới miệng, ngay cả đi ngoài cũng phải có người đến hầu.

Điều này sao có thể chấp nhận được.

Ta không có cách nào đành phải đưa ra hạ sách, dùng tuyệt thực để uy hiếp, lúc này mới giảm được một nửa số người hầu hạ ở bên người.

Ta không thể ra khỏi tòa nhà, nên chẳng thể chơi hồ ngắm hoa, chỉ biết loanh quanh trong hậu hoa viên. Ta choàng chiếc áo lông dày, ngồi trong đình nghỉ chân đặt bên hồ nước, nhìn ra khung cảnh mùa thu hoa rơi ở trong viện, tâm tình lại càng không tốt.

Ở trên biển, bốn mùa đều như xuân, không biết đến ngày tháng, không ngờ nhân gian đã sớm vào cuối thu.

Ta bị Tiêu Chính bắt đi đã hơn mười ngày, nhất định Hạ Đình Thu đã nhận được tin tức. Không biết lúc này hắn nôn nóng ra sao, không biết có đi tìm ta ở khắp nơi hay không. Chuyện đàm phán giữa hắn và Già Dạ, không biết có thuận lợi hay không.

Chỉ hận lúc bị bắt, ta hoàn toàn không có chuẩn bị gì, nếu không đã có thể phát chút tín hiệu.

Định Ba cũng được xem là nơi có khí hậu ẩm áp, nhưng vì năm nay lạnh hơn so với những năm trước đây, thời điểm cuối thu cũng đã mang theo chút hơi lạnh của đầu đông.

Thân thể của ta lại không thể chịu được giá rét, lồng ngực cũng dần dần cảm thấy đau buốt, không thể thở nổi. Một hôm đang đi dạo trong sân, một cơn gió lạnh thổi qua, ta vô tình hít vào một hơi, liền lập tức ho khan.

Đám người Thảo Nhi vô cùng hoảng sợ, các nàng vội vàng chạy đến.

Lúc này, ta liền nảy ra ý định, liền tục hít vào mấy hơi khí lạnh, lồng ngực như bị đao nhọn đâm vào, quả là cơn ho càng lúc càng dữ dội, cả người ta gần như co tròn lại.

Đột lúc Thảo Nhi đỡ ta ngồi dậy, trong lòng bàn tay của ta đã có một vũng đồ tươi – đó là do ta vừa mới ho ra.

Sau đó hai mắt của ta liền nhắm nghiền, vô lực ngã vào trong lòng Thảo Nhi.

Tiền thái y nghe tin, cấp tốc chạy đến, sau đó rút cuộc Tiêu Chính cũng tới.

Ta mở hé mắt, nhìn thấy khuôn mặt đế vương lạnh lùng cùng đôi mắt phát hỏa, hần đứng ở trong phòng, Thảo Nhi bê đến cho hần một chiếc ghế, hần cũng không quan tâm đến. Hơi thở rét lạnh kia hoàn toàn lấn áp không khí ấm áp phát ra từ lò sưởi trong phòng, toàn bộ người hầu ngay đến Tiền thái y cũng phát run.

Tiền thái y phải rất vất vả mới xem xong mạch, nói rằng thể chất của ta không chịu được lạnh, nhất là phong hàn. Lần này hàn khí vào phổi, động đến vết thương cũ, nên mới ho ra máu. Nhưng vì không có phát sốt, xem ra bệnh tình cũng không quá nặng, vẫn cần điều dưỡng...

Ông ấy còn chưa nói xong. Tiêu Chính lại bắt đầu nổi nóng: “Điều dưỡng, điều dưỡng! Lần nào các ngươi cũng nói điều dưỡng, nhưng đến lúc này mà nàng vẫn không khỏe lên được một chút! Trăm nuôi trăm phế vật các ngươi làm gì?”

Thiên tử phát hỏa, tất cả mọi người đều quỳ xuống. Nếu ta không phải nửa sống nửa chết nằm trên giường, hần cũng phải quỳ.

Tiền thái y run run nói: “Bệ hạ ngài giận. Vết thương cũ của Lục cô nương rất nặng, thể chất bị hao tổn, không thể ngày một ngày hai là có thể phục hồi, cần phải từng bước điều trị.”

“Ngươi vừa điều dưỡng mấy ngày, nàng liền ho ra máu bất tỉnh, rốt cuộc là ngươi đã dùng thuốc gì?”

Tiền thái y hoảng sợ dập đầu nhận tội.

Ta cũng không thể tiếp tục trơ mắt nhìn Tiêu Chính muốn lấy đầu người. Ta ho ra máu là vì muốn kéo hần đến, không thể liên lụy tới người khác. Vì thế ta liền lầm bầm hai tiếng, mở mắt tỉnh lại.

“Sao ồn ào thế này?”

Tiêu Chính thấy ta tỉnh lại, sắc mặt rét lạnh liền dịu đi ít nhiều. Hần vung tay cho người hầu lui ra, mọi người như thấy được ân xá, vội vàng chạy thoát ra ngoài.

Tiêu Chính bước đến, đưa tay sờ trán của ta, “Nàng đã tỉnh?”

Ta chưa ngoa nói: “Không có tỉnh, chẳng lẽ là nói mơ à?”

Khóe miệng của Tiêu Chính khẽ cong cong, trông rất chi là hưởng thụ, “Xem ra nàng đã tỉnh.”

Ta nhanh chóng nhắc nhở mình không được mắng hần, càng mắng hần lại càng cao hứng. Vì thế đành phải chọn một câu rất bình thường để nói: “Rốt cuộc thì ngươi cũng biết đến đây?”

Vừa thốt ra lời này, Tiêu Chính lại càng thêm vui vẻ. Hần vốn đã tuần mỹ, mắt mày như vẽ, cùng với nụ cười như vậy, quả thực chẳng khác gì mặt nước mùa xuân sau khi tan băng, tựa như hoa nở lúc bình minh, thật sự là tuyệt đẹp.

Ta vừa ngưỡng mộ vừa ghen tỵ lại vừa rủa thầm, tên gia hỏa nhà ngươi yêu thích ta làm gì, về nhà tự yêu lấy chính mình ở trong gương đi!

Sau đó ta mới hiểu ra vì sao Tiêu Chính lại cười như tên ngốc như vậy. Những lời vừa rồi của ta có đến mười phần ai oán, mùi dấm chua có thể lan khắp các con ngõ.

Vô tâm chi thất(*). Đúng là vô tình. (*Sai lầm do vô tình chứ không phải cố ý)

Nhưng Tiêu Chính lại không nghĩ như vậy. Hần dịu dàng nói: “Nàng đang giận ta vì bận rộn chính sự mà không đến thăm? Nàng chỉ cần nói với Thảo Nhi một tiếng, ta dù có bận cũng dành thời gian đến đây.”

Ta thật sự cảm thấy Tiêu Chính cùng Nhân yêu Vương gia thật biết cách làm người khác nổi da gà, dù là phương thức không giống nhau, nhưng hiệu quả lại không khác. Một người nóng một người lạnh, một người ngả ngớn một người bảo thủ, tuy nhiên lại giống nhau ở điểm luôn làm lòng to từ đầu đến chân của ta đều dựng đứng hết cả.

Ta nhìn nhin nói: “Nếu ngươi đã đến đây, ta có chuyện muốn nói.”

“Nàng nói đi.” Tiêu Chính ngồi xuống ở bên giường.

Ta nói: “Nếu chúng ta đã thỏa thuận. Ngươi không động đến sư phụ và các sư huynh của ta, ta sẽ ngoan ngoãn đi theo ngươi. Ta tin tưởng ngươi, vậy cũng phiền ngươi nên tin tưởng ta. Ta không phải là con chim để ngươi nuôi trong lồng son, nếu chỉ biết giam giữ sẽ giết chết ta. Ta nghĩ ngươi dụng tâm muốn tìm ta trở về như vậy, chắc cũng không muốn làm ta chết thêm một nữa, đúng không?”

Tiêu Chính không nói gì, chứng tỏ là đồng ý.

Ta nói tiếp: “Cho nên, ta hy vọng mình có thể có chút tự do. Ta sẽ không bỏ đi, có Thảo Nhi cùng với nhiều cao thủ đại nội đi theo như vậy, một chút công phu mềo quào của ta cũng chẳng có tác dụng gì.”

Tiêu Chính nhìn ta, mãi một lúc lâu cũng không nói một lời, sau đó mới hỏi: “Nàng sẽ không đi?”

“Sẽ không đi!” Ta không kiên nhẫn nói, “Làm sao ta dám đi? Chẳng phải ngươi còn muốn tịch biên nhà của sư huynh ta đấy sao?”

Tiêu Chính cười khỏ, nói: “Thì ra ta ở trong mắt của nàng, chỉ biết tịch biên.”

“Đừng có cất câu lấy nghĩa được không?” Ta tức giận muốn học máu, “Ngươi là vua của một nước, có đồng ý hay không thì nói rõ một lời đi!”

Dù sao ta cũng đã có kinh nghiệm ngắt xủ, nếu ngươi lại trở mặt muốn giam giữ ta, ta cũng không ngại ngắt thêm một lần cho ngươi xem!

Tiêu Chính mím chặt môi, sau đó khẽ cười, trong mắt cũng tràn đầy ý cười, “Ta đồng ý—nhưng ta có một yêu cầu.”

“Nói.”

Ánh mắt Tiêu Chính chợt lóe sáng, “Tối nay để cho ta ở lại.”

Nhất thời, cả phòng liền yên tĩnh.

(1) Một loại kết cấu đặc biệt gồm những thanh ngang từ trụ cột chia ra gọi là củng và những trụ kê hình vuông chèn giữa các củng gọi là đầu

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Láy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83

Ta cảm thấy xương cốt toàn thân gần như tê dại, khí lực trong người cũng như bị rút hết đi.

Ta cũng không phải là tiểu cô nương không hiểu chuyện. Trước đây ta đã từng giúp đại tẩu đi chăm sóc cho sản phụ, cho nên những việc cần biết ta đều biết.

Nam nhân bọn họ, cũng chỉ nghĩ đến việc này.

Ta không rõ trước đây hấn thích ta ở điểm gì. Hiện tại ta đã quá tuổi, tư sắc cũng kém xa so với lúc trước, vừa đen vừa gầy, ta lại càng không rõ vì sao hấn vẫn cứ muốn có ta.

Nếu cho hấn, có phải hấn sẽ buông tha cho ta?

Ta cúi đầu, bắt đầu cởi quần áo.

Tiêu Chính liền lập tức giặt mình kinh hãi.

Ta chỉ mặc áo lót, vừa cởi ra, bên trong chỉ còn một chiếc yếm. Ta cắn răng không nói một lời, nâng tay tháo nút thắt ở sau gáy.

“Đừng, đừng!” Tiêu Chính vội kêu lên, hoảng loạn nắm chặt lấy tay ta. Tay của hấn nóng bỏng, lại dùng sức lực rất lớn, một tay kéo lấy ta ôm chặt, sau đó cầm y phục cùng chăn mền vội vàng phủ lên người ta.

“Đừng như vậy! Ta là đang trêu nàng! Ta hoàn toàn không có ý này!”

Ta bị hấn ôm chặt, lúc này khớp hàm mới dần dần thả lỏng, trong lòng cũng âm thầm vui mừng: cuộc thắng.

Tên này vẫn giống như trước đây, đối với những việc càng tỏ ra phô trương âm ỉ, càng thể hiện cái tâm gian trá thì lại càng không có cái gan đi làm, ngược lại rất thích âm thầm làm việc sau lưng. Lúc nhỏ, hấn không dám trực tiếp đánh trả Đại hoàng tử mỗi khi bị ức hiếp, khi trưởng thành cũng không có dũng khí thực sự muốn ta chủ động hạ hạ hấn ngủ. Về phần hấn có lật mặt hạ được với ta hay không thì là chuyện sau này.

Ngẫm lại cũng thật buồn cười, một hoàng đế, lại thích giở trò sau lưng.

Tiêu Chính ôm ta, cảm giác căng thẳng đó vẫn không thể hoàn toàn xóa bỏ. Ta tự mình lý giải, dù sao thì một nửa người không được kín đáo cho lắm của ta vẫn còn nằm trong lòng ngực hấn.

Ta ngo ngoáy muốn thoát ra, hấn lại càng ôm chặt ta hơn, tay hấn chạm đến một nơi, bất chợt cũng không cử động.

Tay của hấn đang chạm vào nơi mũi tên bắn vào.

Ta chần chừ không biết có nên lên tiếng, chần chừ ở trên người liền bị tung hết ra, sau đó trời đất đảo lộn, mặt của ta áp lên lớp chăn đệm trên giường.

Ta thầm chửi tên Tiêu Chính vô si kia. Lúc này, tay hấn đang xoa nhẹ lên vết thương cũ của ta, động tác rất nhẹ tựa như một chiếc lông vũ lướt qua, làm ta liên tưởng mình một cái.

“Nơi này...”

Cả người ta lúc này thật sự khó chịu vô cùng, lớn tiếng cất ngang: “Không phải chỉ là một vết thương cũ sao? Ngươi thả ta ra.”

“Còn đau không?”

Ta tức giận nói, “Từ lâu đã không còn đau, ngươi không thấy vết thương đã lành rồi sao? Ta nói, thả ta ra!”

Tiêu Chính giật mình tỉnh lại, cũng buông lỏng tay ra.

Ta liền cấp tốc ngồi dậy, mặc quần áo tử tế, bọc kỹ mình trong hai lớp chăn, lui vào trong góc giường.

Tiêu Chính ngờ ngác nhìn một loạt động tác này của ta, liền nở nụ cười, “Mới vừa rồi còn quyết liệt muốn cởi quần áo, ta còn tưởng rằng lá gan của nàng thật lớn!”

Ta liền lập tức muốn đáp trả, “Vừa rồi ngươi dám có ý nghĩ muốn giở trò với ta”, nhưng ngẫm lại nhớ đâu hấn bị khích tướng rồi quyết tâm làm vậy, lúc đó ta thực sự không có khả năng đối phó, nên đành phải nhịn.

Tiêu Chính dường như muốn chạm vào ta, nhưng vì ta lùi đi quá xa, hấn không thể với tới, nên chỉ khẽ cười rồi nói: “Ta có việc gấp, nàng nhớ nghỉ ngơi cho tốt. Sau này muốn ra ngoài chỉ cần nói với Thảo Nhi là được. Sự môn của nàng, ta sẽ không động vào. Đợi ta thu xếp mấy ngày sẽ đưa nàng đi thành Khúc Giang. Một phần đại lễ kia vẫn đang chờ nàng ở Khúc Giang.”

Từ sau ngày hôm đó, ta được tự do hơn trước kia, muốn ra ngoài chỉ cần nói một câu, chỉ là số người đi theo phía sau có nhiều hơn một chút.

Ta dẫn theo đám người Thảo Nhi như một cái đuôi đi một vòng quanh Định Ba, tỏ vẻ một người tiêu tiền ở trong thành, ta dùng một số tiền lớn mua tranh cùng đồ cổ, mấy vị chủ hiệu gần như xem ta là quan âm tái thế.

Thảo Nhi thấy ta tiêu tiền như vậy, cũng nhắm mắt mở một mắt, dù sao tiền là của Tiêu Chính, nàng cũng không đau lòng. Nhưng khi ta muốn mua cho hạ nhân mỗi người một chút đồ vật này nọ thì nàng lại kiên quyết cự tuyệt, nói rằng công tử không cho phép.

Ta đi qua đi lại trong thành khoảng bảy tám ngày, thì kết giao với vị lão bản của quán trà bên Thái hồ, ta đi theo học vài món ăn đặc trưng. Mà từ phía Hạ Đình Thu cũng không nghe thấy tin tức gì, lúc ở trà lâu, ta cả gan hỏi thăm tin tức của Thuyền Vương cùng Hạ gia, cũng có không ít người biết đến nhưng lại không thể hỏi thêm được gì. Khó trách Thảo Nhi chưa từng ngăn cản chuyện ta muốn nghe ngóng tin tức, xem ra nàng đã biết chắc là ta sẽ không hỏi được gì.

Trời càng lúc càng lạnh, ta cũng biết chừng mực mà không dám ra ngoài, chán nản không có việc gì đành xuống bếp làm chút đồ ăn giết thời gian.

Một lần Tiêu Chính đến đây, nhìn thấy ta đang mời thị nữ mấy món ăn ta vừa làm, buột miệng nói một câu: “Nàng có tay nghề tốt như vậy, mà chưa bao giờ làm cho ta.”

Sau đó, toàn bộ hạ nhân cũng không dám ăn đồ ăn ta làm. Ta nấu một bàn lớn, nhưng một mình ăn không hết. Thảo Nhi đứng ở bên cạnh cứ luôn miệng nói, bệ hạ mỗi ngày phải làm việc vất vả, ăn uống cũng không ném ra vị gì, người gầy đi rất nhiều.

Ta thầm nghĩ, nếu thấy đồ ăn quá nhạt thì cho thêm muối, nói với ta chuyện này có ích lợi gì. Thế nhưng, mọi người trong phòng đều dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn ta, cầu ta cho bọn họ một con đường sống. Ta không có cách nào, đành phải xuống bếp.

Thảo Nhi viết ra mấy món mà Tiêu Chính thích ăn đưa cho ta xem, ta cầm lấy rồi sau đó ném ngay vào bếp lò. Đầu tiên ta hấp một lồng bánh ngọt, sau đó xào một đĩa củ cải đường, lại hầm thịt kho tàu với chân giò, nấu thêm một bát bánh phở cay nồng. Ta lấy từng vốc đường và ớt ném vào, chỉ hận

những thứ này không phải là thạch tín.

Ta mang đồ ăn đi tìm Tiêu Chính. Hắn đang ngồi trong thư phòng xử lý công vụ, trên bàn chất đầy tấu chương và bản vẽ. Đại thái giám Trương Đức Toàn đứng hầu ở bên cạnh.

Không biết Tiêu Chính đang phiền não chuyện gì mà mày nhíu chặt, tay xoa thái dương. Hắn thấy ta bước vào, lúc này mới buông tay, thần sắc cũng thả lỏng hơn.

Đội ta bê hết đồ ăn lên, nét mặt thư thái của hắn liền chuyển sang gượng gạo.

Trương Đức Toàn lo lắng nhìn trái nhìn phải, do dự nói, “Bệ hạ, nếu không...”

Tiêu Chính đã nâng đũa gấp một miếng thịt kho tàu cho vào miệng.

“Thế nào?” Ta hỏi.

Tiêu Chính mỉm cười gật đầu, “Ngon miệng, rất được.”

Ta vui vẻ nói, “Ngon là tốt, ta còn sợ không đủ lửa.”

“Rất vừa.” Tiêu Chính lại ăn một đũa củ cải. Vừa vào miệng, hắn liếc chau mày, nhưng lại không phun ra.

Ta chỉ vào thức ăn trên bàn, cười hi hi nói: “Đây là một bữa ba món mặn một món canh, đều là thức ăn ngày thường của dân chúng. Đương nhiên là không có nhiều thịt thê này. Hôm nay xem như bệ hạ trải nghiệm dân tình đi.”

Tiêu Chính cắn đũa, mi mắt rũ xuống, mỉm cười chua xót. Nhưng dù thế nào, hắn vẫn ăn hết món này tới món khác, tay cũng không ngừng.

Trương Đức Toàn đứng ở một bên sốt ruột không thôi, ông ta thấp giọng nói: “Bệ hạ, bệ hạ, thế này...”

Tiêu Chính hoàn toàn không để ý tới.

Ta ngồi ở bên cạnh, thờ ơ nhìn hắn cầm bát ăn cơm ăn thịt, dường như hắn xem những thứ trong bát chính là sơn hào hải vị. Thịt ba chỉ còn dính đầy đường, chân giò lại có một lớp mỡ dày, hắn lại không hề để tâm mà cho thẳng vào miệng.

Ta múc một bát canh cay nóng đưa đến trước mặt hắn. Hắn không nói một lời liền nhận lấy, ngửa đầu muốn uống.

Trương Đức Toàn liền hô to: “Bệ hạ, không được!”

Tiêu Chính nhắm mắt làm ngơ, nâng bát uống cạn.

Hắn đặt mạnh chiếc bát rỗng xuống bàn, lúc này trông hắn đã không còn vẻ ung dung tao nhã của ngày thường. Ta và hắn lạnh lùng nhìn nhau, giữa hai người gần như xuất hiện một lớp hàn khí.

“Nàng, hài lòng không?” Giọng nói của Tiêu Chính khàn hẳn đi.

Ta đứng lên, xoay người bước ra ngoài. Vừa đẩy cửa ra, gió lạnh liền phả thẳng lên mặt, cả người ta lại càng thêm lạnh lẽo.

Phía sau truyền đến tiếng hét to của Trương Đức Toàn, dường như có thứ gì đó vừa ngã.

Bước chân của ta chợt dừng lại một lúc, rồi tiếp tục bước về phía trước.

“Đường Vũ!” Tiêu Chính run rẩy gọi tên ta.

Ta vẫn bước đi.

“Đường Vũ.....”

“Lục cô nương!”

Đến cùng ta phải đứng lại, chậm chạp xoay người.

Sắc mặt Tiêu Chính tái nhợt như mặt giấy, một tay ôm lấy bụng, một tay tựa vào bàn. Nước canh thấm ướt tay áo của hắn, nhưng hắn hoàn toàn không để ý tới. Trương Đức Toàn đỡ lấy hắn, nét mặt rất lo lắng.

“Đường Vũ,” Tiêu Chính nhìn vào đôi mắt của ta, từng chữ từng chữ rõ ràng, “Ta biết nàng hận ta. Nhưng những chuyện đã xảy ra, sẽ chẳng thể thay đổi. Những việc ta đã làm, ta cũng chưa từng hối hận. Nàng muốn hận ta, vậy cứ tiếp tục hận đi. Hận ta cả đời cũng được!”

Ta chợt thấy cánh mũi cay cay, khóe mắt cũng nóng lên, tầm mắt có chút mơ hồ.

Ta không muốn hấn nhìn thấy dáng vẻ yếu đuối của mình, ta sẽ không để tâm đến hấn, cứ thế mà xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Láy Hải Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84

Tiêu Chính vừa bị đau dạ dày, cả phủ liền náo loạn suốt mấy ngày, chỉ có chỗ của ta là thanh tĩnh.

Từ nhỏ, dạ dày của hấn đã không được tốt. Những năm đó, Đại hoàng tử luôn thích ra tay độc ác với hấn. Có một lần không biết xảy ra chuyện gì mà Đại hoàng tử ép Tiêu Chính phải uống Lan Lộ. Cái tên Lan Lộ này nghe thì rất hay, nhưng đây là một loại nước dùng để cạo rửa những vết bẩn ở trong cung. May là lúc đó ta vô tình nhìn thấy, bước đến hắt văng cái bát kia, chứ Tiêu Chính mà uống hết bát nước đó thì cái mạng nhỏ của hấn đã chẳng còn.

Sau đó, thái y phải rửa sạch dạ dày cho Tiêu Chính, lại kê một phương thuốc hay, thế nhưng dạ dày của hấn vẫn bị thương. Cho nên, nhiều năm qua Tiêu Chính luôn ăn nhạt, kị ngọt, kị dầu mỡ và chua cay.

Vậy mà một bàn đồ ăn đó của ta, hấn vẫn ăn mà không hề nhăn mày.

Ta lắc đầu gượng cười, cảm sách bỏ qua một bên, quyết định không nghĩ đến việc này nữa. Tất cả là do hấn tự chuốc lấy, ta không có cạy miệng hấn đổ vào.

Sau khi dạ dày của Tiêu Chính tốt hơn, quả là đưa ta rời khỏi Định Ba, đi đến Khúc Giang.

Thành Khúc Giang không lớn, nhưng lại tinh xảo, cũng có lịch sử lâu đời, có không ít thế gia thư hương ở Giang Nam đều có nguồn gốc từ đây. Ở nơi này nổi tiếng với giấy Tuyên Thành và ô tử trúc, món com ống trúc cũng là một trong những nét đặc trưng ở đây.

Lần này ta ở lại một trạch viện mộc mạc hơn rất nhiều, tường trắng ngói xám, hoa cỏ ở trong sân đều tàn lụi dưới gió đông rét lạnh, chỉ còn một gốc mai vàng nơi góc tường đang hé ra từng nụ hoa nho nhỏ.

“Thích không?” Tiêu Chính cùng ta đi dạo trong vườn. Hấn vừa bệnh nặng mới khỏi, sắc mặt hãy còn tái nhợt, nhưng tinh thần thì rất tốt.

“Đến không đúng lúc. Nếu là mùa xuân thì mấy gốc Hải Đường ở bên hồ đã nở hoa rồi, sẽ rất đẹp.”

Không biết sao mà ta lại nhớ đến một chuyện, bất chợt nói một câu: “Nghe nói ở bên một phần của ta có rất nhiều cây Hải Đường.”

Sau khi nghe ta nói những lời này, nét mặt nhu tình của Tiêu Chính chợt như ánh tà dương lặn vào trong đêm tối.

“Đúng là có thật nhiều cây Hải Đường.” Tiêu Chính nói, “Là do Phong Tranh trồng cho nàng.”

Như có một thanh đao đâm vào lồng ngực của ta, đau đến phát run.

Là Phong Tranh?

Ở Bắc Liêu quốc, vào một ngày mùa xuân, dưới tàng cây Hải Đường, ta ngây ngô mỉm cười với hấn. Ta nói ta thích hấn, thế nhưng hấn lại mang binh xông vào nhà của ta. Sau khi ta chết đi, hấn lại mang một rừng hoa Hải Đường đến trả cho ta.

Đường Vũ, Đường Vũ. Hoa Hải Đường rơi như mưa. Hay là nước mắt của ai?

“Nàng vẫn không quên được hấn, đúng không?” Tiêu Chính hỏi.

Ta lắc đầu, “Chỉ là có cảm giác tiếc nuối mà thôi. Tất cả đều là mệnh. Ta cùng hấn, không có số mệnh đó. Lúc ở Vạn Phật đảo, lão hòa thượng nói nhân duyên của ta tới chậm. Ta nghĩ có lẽ ta và Phong Tranh đã gặp nhau quá sớm.”

Tiêu Chính tỏ vẻ không đồng ý, “Trước kia có tên đạo sĩ đoán số mệnh cho ta, hấn nói ta có hai nhi tử có thể làm hoàng đế. Còn nói triều đình của ta từng một lần bị họ ngoại gây loạn, lại nói ta sẽ đưa một nữ nhân dân gian lên làm hoàng hậu. Mấy lời vô căn cứ như thế mà nàng cũng tin?”

“Vi sao không tin?” Ta nhìn hấn phản bác, “Bình thường, hoàng đế có một nhi tử có thể làm vua đã là không tệ, người lại có đến hai, còn bắt nắn cái gì?”

“Nàng nha... Không nói việc này nữa.” Tiêu Chính cầm lấy tay ta, “Đi theo ta. Phần đại lễ kia cũng nên tặng cho nàng rồi.”

Ta ngu ngơ bước đi theo hấn.

Tiêu Chính đưa ta đến sảnh đường, sau đó để một mình ta ở lại.

Ta thấy thị nữ thái giám đều lui ra ngoài, cảm thấy có chút kỳ lạ.

Cho ta vật gì mà cần phải thần thần bí bí như vậy.

Lúc này ta nghe thấy ở bên ngoài có người đi tới, một giọng nữ nhân cất lên: “Phu nhân, người mà phu nhân sẽ gặp đang ở trong phòng. Tỷ nữ không thể vào.”

Sau đó cửa bị đẩy ra. Bên kia bình phong, có một thiếu phụ đang mang thai chậm chậm bước đến.

Ta nhìn thấy nàng, đôi chân như bị cắm sâu vào lòng đất, không thể cử động.

Thiếu phụ kia nhìn thấy ta, sắc mặt liền biến đổi, nàng xúc động đến run cả người.

“A tỷ...” Nàng nhỏ giọng hỏi, “A tỷ, có phải là tỷ không?”

Khỏe mắt của ta chợt cay cay, gật đầu.

Vân Tinh nấc lên một tiếng rồi khóc òa ồa tới. Ta vội vàng đỡ lấy. Hiện tại muội ấy đang mang thai, không thể cử động mạnh.

Đợi đến lúc thân thể ấm áp của Vân Tinh nằm trong lòng của ta, ta mới thật sự nhận ra muội ấy vẫn còn sống, là người sống chứ không phải oan hồn. Đây là muội muội Vân Tinh của ta!

“A tỷ! A tỷ.....” Vân Tinh ôm ta, nước mắt rơi không ngừng, “A tỷ, tỷ không chết! Tỷ không chết!”

“Ta không chết!” Nước mắt của ta cũng rơi như mưa, nhẹ vuốt tóc Vân Tinh, “Muội cũng không chết! Thật tốt...”

“Nhưng mà cha nương...” Vân Tinh ngẩng đầu nhìn ta, nỗi đau xót đã không thể nào kìm nén.

“Ta biết.” Ta khẽ vỗ vỗ lưng muội ấy, “Ta biết...ta đều nhìn thấy.”

Vân Tinh nằm trong lòng ngực ta bật khóc.

Hai tỷ muội chúng ta ôm chặt lấy nhau, từ lúc sinh ra đến giờ, đây là lần đầu tiên thân thiết như vậy.

Thì ra, Vân Tinh chính là phần đại lễ mà Tiêu Chính muốn đưa cho ta.

Lúc này, ta thật sự cảm tạ Tiêu Chính.

Cảm tạ hắn vì đã không đuổi tận giết tận người nhà của ta.

Vì trời đang chuyển lạnh nên ta đỡ Vân Tinh ngồi lên chiếc giường ấm. Hai người vừa ôm nhau khóc một lúc, cảm xúc khi đoàn tụ cũng đã nguôi ngoai đi phần nào, lúc này mới ngồi lại nói chuyện.

Ta rút khăn tay lau nước mắt cho Vân Tinh, muội ấy cũng lấy khăn tay lau cho ta. Gương mặt nhỏ nhắn của nàng không những vẫn xinh đẹp như trước đây, mà còn nhiều thêm mấy phần mỹ lệ. Nét ngây thơ thanh lệ ngày trước đã dần chuyển thành vẻ yêu kiều chính chắn, có lẽ là vì đang mang thai, thân mình đầy đặn hẳn lên nên nét mặt lại càng phúc hậu bội phần.

Ta cầm lấy tay Vân Tinh, cẩn thận nhìn ngắm một lượt, càng nhìn càng thấy nhẹ lòng. Mái tóc cài trâm ngọc, y phục trên người cũng tinh tế trang nhã, đôi tay mềm mại trắng muốt, xem ra là được chăm sóc rất tốt.

Nhưng khi Vân Tinh nhìn ta, vẻ đau xót lại ngày càng hiện rõ trong ánh mắt của nàng, rồi dần hóa thành nước mắt.

“A tỷ, sao tỷ lại gầy thế này? Sắc mặt cũng không được tốt. Đúng rồi, vết thương...vết thương của tỷ thế nào? Vẫn còn chưa khỏe sao?”

“Không sao.” Ta vỗ vỗ lên tay nàng trấn an, “Sức khỏe dù không còn tốt như trước, nhưng cũng không có gì đáng ngại. Nhìn muội kìa, đừng khóc nữa, khóc nhiều làm một cháu trai của ta thì sao.”

Vân Tinh nín khóc mỉm cười, nhẹ nhàng vuốt bụng: “Đây là lần thứ ba mang thai. Đại phu nói tám phần là một nữ nhi.”

“Muội đã sinh hai lần rồi sao?” Ta kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy.” Vân Tinh cười nói, “A tỷ, tỷ đã có hai đứa cháu trai rồi đấy. Đứa lớn hơn ba tuổi, đứa sau được một tuổi rưỡi, đều rất hoạt bát đáng yêu. Tỷ nhất định phải gặp bọn nhỏ! Phu quân vẫn luôn muốn có nữ nhi, đối với đứa bé trong bụng rất là mong chờ.”

“A tỷ, tỷ cũng biết phu quân. Chính là phó tướng của cha, nhi tử của Triệu lão tướng quan, Triệu Lăng.” Nét mặt của Vân Tinh vô cùng hạnh phúc khi nói

tên của trượng phu.

Ngay lúc này, ta cảm giác như có một mũi băng châm sắc nhọn đâm thẳng vào trong đầu óc của mình.

Triệu Lăng! Có phải là Triệu Lăng, người hiệp trợ với Tiêu Chính, phản bội Lục gia chúng ta không?

Ta còn nhớ rõ cái ngày Lục gia bị tịch biên, khi cha phát hiện Hồ phù trong tay đã bị đánh tráo thì tuyệt vọng đến thế nào. Từ thời khắc đó, Lục gia chúng ta lâm vào tình cảnh vạn kiếp bất phục.

Văn Tinh sao lại gả cho Triệu Lăng?

“A tỷ, tỷ làm sao vậy?” Văn Tinh lo lắng nắm lấy tay ta, “Có chuyện gì sao?”

Ta nhìn gương mặt ngờ ngàng không hiểu chuyện gì của nàng, chợt hiểu ra: Muội ấy không biết.

Lúc nhận ra Hồ phù đã bị đánh tráo, chỉ có ta ở bên cạnh cha. Nếu sau đó có người cố tình che giấu sự thật, Văn Tinh lại vốn không biết đến chính sự, chắc chắn sẽ hoàn toàn không hay không biết.

Nghĩ đến đây, ta lại phát run.

“A tỷ, tỷ không khỏe sao?” Văn Tinh hoảng sợ nói, “Sắc mặt của tỷ rất tệ.”

Ta vội vàng cười một tiếng lãng tránh, “Không sao, vừa rồi lồng ngực có hơi đau. Có lẽ vì lúc này khóc quá nhiều. Giờ đã không sao rồi.”

Văn Tinh nửa tin nửa ngờ nói, “Sau này muội nghe nói, tỷ vì trúng tên mà chết. Tuy rằng hiện tại thấy tỷ không chết, nhưng vết thương đó chắc hẳn là rất nặng. Vậy tỷ làm thế nào mà thoát được?”

“Là sư phụ và sư huynh cứu ta.” Ta nói, “Bốn năm nay ta vẫn luôn trốn trong núi, ta tưởng rằng mọi người đều đã chết. Nếu sớm biết được...”

Khóe mắt của Văn Tinh lại ươn ướt, “Nếu sớm biết tỷ không chết, dù thế nào muội cũng phải đi tìm tỷ.”

Ta khẽ cười nhìn xuống bụng của nàng, lại hỏi: “Chuyện giữa muội và Triệu tiểu tướng quân là thế nào?”

Nét mặt Văn Tinh có chút ngượng ngùng, “Phu quân đã không còn là tướng quân. Vì muội, phu quân từ quan, cả gia đình trở về an cư ở Khúc Giang trong nhà có ruộng đất, lại có cửa hiệu buôn bán, cứ thế mà bình yên sống qua ngày.”

“Nói như vậy, muội là do hấn cứu?”

Văn Tinh gật đầu, “Khi đó muội bị nhốt trong thiên lao, khi canh giờ tới thì uống bát thuốc độc được ban xuống. Nhưng đến lúc tỉnh lại thì đã được đưa ra khỏi thành. Huynh ấy nói mua chuộc được cai ngục, đổi thuốc độc giả, lại tìm thi thể thay cho muội, nhờ thế mới cứu được muội. Huynh ấy còn nói... nói rằng luôn miễn mộ muội, cũng không cầu muội sẽ lấy thân báo đáp, chỉ mong muội vì người nhà và một chút tâm ý này của huynh ấy mà tiếp tục sống cho thật tốt.”

Nhưng sau đó, hiển nhiên Văn Tinh đã lấy thân báo đáp. Về phần tên Triệu Lăng kia, lúc đầu thì trở mặt phản bội Lục gia, sau lại dụng tâm cứu sống Văn Tinh, tất cả chỉ là vì muốn cùng nàng sống, sinh hài tử hay sao?

Văn Tinh lại nói tiếp: “Sau đó, muội mai danh ẩn tính, huynh ấy vẫn ân cần săn sóc cho muội. Lâu ngày, muội cũng hiểu được, người này bản tính không tệ, đối với muội cũng rất thật tâm, cho nên...”

Ta khẽ mỉm cười: “Lưỡng tình tương duyệt, cũng là chuyện tốt.”

Lời nói của Văn Tinh tràn ngập tình cảm ngọt ngào, “Thân phận muội hèn mọn, nên không thể làm chánh thất, nhưng huynh ấy đã thề, suốt đời này sẽ không lấy người khác. Phu quân vì muội mà từ quan, sợ rằng người trong kinh thành sẽ nhận ra muội.”

Nếu không nhắc đến việc Triệu Lăng đã phản bội Lục gia chúng ta, thì bằng những việc hắn đã làm cho Văn Tinh, cũng xem như là đáng quý.

Trong một lúc trăm mối cảm xúc hỗn loạn, ta không biết phải nói thế nào cho tốt.

“A tỷ,” Văn Tinh lên tiếng hỏi, “Sao tỷ tìm được muội?”

Ta lắc đầu. “Ta...Hoàng thượng tìm được ta, rồi dẫn ta tới. Ta cũng không biết là sẽ gặp muội.”

Sắc mặt của Văn Tinh liền tái nhợt, “Hoàng thượng? Không phải là tỷ...”

“Muội biết sao?”

Văn Tinh cắn môi gật đầu, “Biết được phần nào. Muội nghe nói rằng ban đầu muốn thả tỷ, nhưng tỷ lại xông vào pháp trường.”

Ta vừa nhớ đến hình ảnh cha cùng đệ đệ quý trên pháp trường, tìm lại đau nhói.

Văn Tinh hỏi: “Vậy sau này tỷ vẫn muốn đi theo hoàng thượng?”

Ta thực sự không thích cách nói như vậy, nhưng cũng không biết phải phản bác lại thế nào, nên đành nói: “Hiện tại chỉ có thể đi một bước tính một bước. Muội yên tâm, hoàng thượng đã hứa sẽ không truy cứu chuyện của Lục gia chúng ta, hoàng thượng sẽ không làm khó muội.”

Văn Tinh cầm lấy tay ta nói: “Cho dù có thế nào, tỷ muội chúng ta cuối cùng cũng đoàn tụ.”

Đúng vậy. Trên thế gian này, ta vẫn còn một người thân ruột thịt.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85

Ta giữ Văn Tinh ở lại dùng cơm tối, lại muốn muội ấy lưu lại thêm một đêm, nhưng vì lo lắng cho mấy đứa trẻ ở nhà nên Văn Tinh từ chối, ngược lại còn muốn mời ta đến nhà chơi mấy ngày. Đương nhiên là Tiêu Chính không đồng ý để ta đi. Nên ta đành phải hẹn Văn Tinh sau này có thời gian gặp nhau thường xuyên.

Ta tiễn Văn Tinh ra xe ngựa ngoài cổng. Trượng phu của nàng là Triệu Lăng đã đứng chờ từ lâu.

Triệu Lăng nhìn thấy hai chúng ta hòa thuận bước ra thì sắc mặt cũng bớt đi vẻ lo lắng. Ta không nhịn được mà mỉm cười khẽ một tiếng.

Văn Tinh nhìn thấy Triệu Lăng thì vui vẻ nói: “Phu quân, chàng nhanh đến xem, đây là A tỷ của thiếp. Chàng có nhớ tỷ ấy không?”

Lúc này, Triệu Lăng không thể không cùng ta chào hỏi, khách sáo gọi một tiếng: “Thì ra là di cá, đã lâu không gặp.”

Ta cũng chào hỏi: “Muội phu đa lễ. Đã nhiều năm không gặp, không biết có thể nói vài lời được không?”

Triệu Lăng nhìn thấy Văn Tinh đã bước lên xe ngựa, nên cũng bước theo ta đến cạnh cổng lớn.

Ta đưa lưng về phía Văn Tinh, lạnh lùng nhìn hắn nói: “Những chuyện mà ngươi đã làm, ta đều biết rõ. Loại người tiểu nhân thất tín bội nghĩa như ngươi, ta vốn rất khinh thường, nếu ngươi không phải là trượng phu của muội muội ta, ta nhất định phải lấy đầu của ngươi tế lễ cho người nhà ta.”

Nét mặt của Triệu Lăng liền cứng đờ, hắn không thanh minh mà chỉ hỏi: “Ngươi... người nói với Văn Tinh?”

“Không có.” Ta nói.

Triệu Lăng thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Ta lạnh nhạt nói: “Dù ta không tha thứ cho ngươi, nhưng sẽ vĩnh viễn không nói. Văn Tinh là vì nàng không biết, nếu như nàng mà biết thì cũng sẽ không tha thứ cho ngươi. Nữ tử Lục gia chúng ta đều cương trực, cứng cỏi. Hiện tại nàng đã gả cho ngươi, lại còn sắp sinh thêm một đứa trẻ, ta cũng thấy được là nàng có tình cảm với ngươi. Bởi vì như vậy, và cùng với tính cách của nàng, nếu như nói cho nàng biết chân tướng thì chẳng khác nào bức tử nàng. Ta không thể làm như vậy.”

Sắc mặt Triệu Lăng tái nhợt, hắn chậm rãi nâng tay cúi đầu, “Tạ quận chúa hạ thủ lưu tình.”

“Ta đã không còn là quận chúa.” Ta khẽ cười tự giễu.

Triệu Lăng thận trọng nói: “Ồ trong lòng hạ quan, người vẫn là quận chúa. Hạ quan đối với Văn Tinh là thật lòng thật dạ, sau này nếu có một chút không phải với nàng, ta nguyện bị thiên lôi đánh chết.”

Ta chỉ khẽ nói, “Ngươi nên cố gắng giữ cái mạng này của mình để chăm sóc Văn Tinh và mấy đứa trẻ.”

Triệu Lăng khom người cảm tạ.

Ta đi đến bên cạnh xe ngựa nói lời từ biệt với Văn Tinh.

Văn Tinh chợt giữ chặt lấy tay áo của ta, nhỏ giọng nói: “Có một chuyện, muội còn muốn hỏi A tỷ một tiếng.”

“Chuyện gì?”

Văn Tinh phân vân nói: “A tỷ, tỷ phải nói thật với muội. Trước đây, có phải tỷ đối với Phong Tranh...”

Nàng cố ý chưa lại nửa câu sau. Mà ta cũng không lên tiếng phản bác.

Văn Tinh nhẹ thở dài, “Muội cũng đoán được.”

Ta có chút buồn cười hỏi nàng, “Làm sao mà muội đoán được? Hắn vốn không thích ta, chỉ có ta đơn phương yêu mến hắn mà thôi. Với lại, cũng đã qua nhiều năm rồi.”

Văn Tinh chau mày lắc đầu, “A tỷ, Phong Tranh đang ở thành Khúc Giang này.”

Ta giật mình kinh ngạc.

Phong Tranh đang ở Khúc Giang, ta và hắn đang ở cùng một tòa thành. Đứng cùng vùng trời, đi cùng một phương.

Biệt ly hơn bốn năm, đây là lần đầu tiên hai chúng ta cách gần nhau như vậy. Gần đến nỗi làm ta cảm thấy vết thương cũ như lại co rút đau đớn, không thể thờ.

Ta đứng ở cửa, nhìn chiếc xe ngựa của Triệu gia dần đi xa, bên tai còn văng vẳng câu nói cuối cùng của Văn Tinh.

“Tình trạng của huynh ấy rất tệ. Tỷ có rảnh thì đến thăm huynh ấy đi.”

Ta chậm chậm bước trở về.

Hôm nay, trời càng lúc càng lạnh, ta lại ho khan vài tiếng.

Thảo Nhi nhanh chóng khoác thêm áo choàng cho ta.

Ta ngẩng đầu, chợt thấy Tiêu Chính đang đứng dưới mái hiên, lẳng lặng nhìn ta.

Ta lại nhớ đến chuyện của nhiều năm trước đây. Sau khi ta báỉ sư, phải hơn nửa năm mới về nhà một lần, khi tiến cung cũng từng nhìn thấy Tiêu Chính. Người thiếu niên đó cũng đứng dưới mái hiên như thế này, lẳng lặng nhìn ta. Có chút lãnh đạm, có chút oán hận, có chút lo lắng, lại có chút không cam lòng.

Khi đó ta còn nhỏ, nhìn mà không hiểu, chỉ cảm thấy hắn rất kỳ quái, cho nên dần dần cũng không còn thân cận.

Đến hiện tại, cho dù ta đã hiểu rõ, nhưng khoảng cách giữa hai chúng ta đã xa xôi tựa như biển rộng.

Phong Tranh từng nói với ta, nói ta không nên thích hắn. Nhưng ta không thể kiểm soát được chính mình, vui mừng khờ dại chạy về kinh thành, cuối cùng lại thấy cha ta rơi đầu. Từ đó về sau, thế giới của ta liền đảo lộn.

Trước đây, Hạ Đình Thu vẫn hay nói đùa rằng, khi đó ta là một con búp bê vải rách nát, hắn nhặt ta trở về, lại chấp vả thêm một lần nữa.

Ta là được sống lại trong tay hắn. Ta muốn tiếp tục sống một cuộc sống mới, ta nhất định phải đem quá khứ chấm dứt một lần cuối cùng.

Một cụm bông trắng bay ngang trước mắt của ta, lại thêm một cụm bông nữa. Cứ thế liên tiếp bay tới.

Ta ngẩng đầu nhìn. Đây là tuyết rơi sao?

Tiêu Chính bước ra khỏi mái hiên, đi đến đối diện với ta, mở bụng chiếc ô tử trúc.

Ta nhìn hắn, thấp giọng hỏi: “Người cũng biết?”

Tiêu Chính không trả lời, chỉ vươn tay ôm lấy ta.

Ta bình tĩnh để hắn ôm lấy.

Tuyết càng rơi càng nhiều, không gian tĩnh lặng của đất trời bị phá vỡ bởi tiếng bông tuyết rơi trên tán ô tử trúc, và cả tiếng hơi thở đê nén của Tiêu Chính.

Ta tựa vào đầu vai của hắn, chậm rãi nói: “Ta muốn đi gặp hắn.”

Tiêu Chính vẫn không nói gì, hắn dùng hai tay ôm chặt lấy ta hơn nữa.

Tán ô rơi xuống, bông tuyết rơi trên khuôn mặt của chúng ta, hơi lạnh ngấm dần vào xương cốt.

Ta nhắm mắt lại, khẽ thở dài trong lòng.

Tuyết rơi suốt một đêm tạo thành một lớp thảm dày màu trắng trên mặt đất. Bánh xe chậm chạp chuyển động, lưu lại hai vệt dài trên mặt tuyết.

Xe ngựa quanh co giữa những con hẻm nhỏ của tòa thành, tựa như một mê cung hỗn loạn, không có điểm đầu cũng không có điểm cuối. Ta ngồi ở trong xe, tâm trí lúc này chỉ quẩn quanh câu nói của Văn Tĩnh.

Tình trạng của huynh ấy rất tệ.

Vô cùng khó khăn sao? Dù sao hấn cũng là trưởng tử của Phong gia, ngay cả bản thân cũng có bổng lộc từ chức quan cùng đất phong, không có lý gì lại không tốt.

Cuối cùng xe cũng ngừng lại.

Một trạch viện nhỏ nằm giữa những hộ gia đình bình thường, cổng chính cũng không treo bức hoành.

Thảo Nhi đến gõ cửa, một vị lão bá đi tới mở cửa, híp mắt nhìn qua xe ngựa của ta, nói một tiếng: “Là Triệu phu nhân sao? Trời lạnh thế này mà phu nhân vẫn tự mình tới thăm công tử nhà ta.”

Đôi mắt của ông lão không tốt, nhìn thấy xe ngựa tốt, lại là nữ quyến đến thăm, nên nhận nhầm ta là Văn Tĩnh.

Ta định giải thích một tiếng, nhưng lão bá đã vội vàng bước vào trong nhà, miệng cũng lầm bầm nói: “Ta phải đi nói với công tử. Triệu phu nhân đến thăm.”

Bất đắc dĩ ta đành phải để Thảo Nhi lui xuống rồi một mình bước vào.

Ngôi trạch viện này cũng không xem là nhỏ, nhưng lại trống rỗng, từ lúc ta đi vào, ngay đến bóng dáng của một hạ nhân cũng không thấy. Cửa phòng đều khóa kín, hoa cỏ cũng không có người chăm sóc, khắp nơi đều là cảnh tượng hoang vắng.

Ta đi vào hồi lâu mà vẫn không thấy bóng dáng của lão bá kia đâu, bản thân cũng thấy có chút mất phương hướng. Không biết phải làm sao, ta đành đi xung quanh một lúc, rồi vô tình đi tới hậu hoa viên.

Cây cỏ ở đây cũng đã điêu tàn, lá khô phủ kín lối đi, ao sen cũng tàn lụi.

Bất chợt ta nhìn thấy ở phía đông nam có một vùng hoa vàng nhạt, lại ngửi thấy hương thơm, xem ra là mai vàng đang nở, ta kiểm lòng không được liền bước tới.

Bên dưới tàng mai vàng có một dáng người đang đưa lưng về phía ta, cầm trên tay một chiếc kéo, dường như là đang đo đạc không biết phải tía cành thế nào cho tốt.

Tầm lưng kia vừa quen thuộc vừa xa lạ. Cao mà lại gầy, rất gầy, tựa như thân thể đó không thể chịu nổi sức nặng của bộ y phục trên người, mái tóc đen tuyền trước đây đã điểm sợi bạc.

Có lẽ vì nghe thấy tiếng bước chân giẫm lên lá khô của ta, hấn không hề quay đầu mà chỉ khẽ cười nói: “Sao người lại đến đây? Trời lạnh thế này, thân mình của người lại nặng nề. Vạn nhất có gì sơ xuất, ta lấy gì bồi thường cho Lão Triệu của người?”

Ta nấp máy môi, nhưng yết hầu như bị phong kín, một chữ cũng không thể phát ra.

Người đó phát giác có điều không đúng nên xoay người lại.

Con gió từ phương xa thổi đến, lướt qua giữa hai người chúng ta, làm động đến từng ụ tuyết đọng trên cành khô.

Dưới bầu trời trắng xóa, ta lặng lẽ nhìn gương mặt gầy đi rất nhiều của Phong Tranh, trong đầu hoàn toàn trống rỗng.

Lúc này, sắc mặt tái nhợt của Phong Tranh chợt thoáng hiện chút ửng hồng xúc động.

Hấn bước từng bước về phía trước, mở miệng muốn nói một điều gì đó, nhưng cơ thể đã suy yếu ngã xuống.

Trong khoảnh khắc đó, ta chỉ cảm thấy lồng ngực như đang bị một mũi dao đục khoét, máu tươi tuôn ra, lại chẳng thể ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Láy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86

Lão đại phu bước từ trong phòng ra, chấp tay nói với ta: “Xin cô nương đừng lo lắng, hiện tại Phong tướng quân đã không sao. Thân thể tướng quân suy

nhược, kị nhất là giá rét, vừa rồi vì đứng ngoài trời quá lâu, hàn khí xâm nhập cho nên mới ngất đi. Lão phu đã châm cứu cho tướng quân, ngài ấy cũng đã tỉnh, cô nương có thể vào gặp.”

Ta tạ ơn Lão đại phu rồi đẩy cửa bước vào.

Trong phòng đặt một lò sưởi, không khí ấm áp dễ chịu, hơi ấm đó cũng giúp ta phần nào xoa dịu đi cơn đau nơi lồng ngực.

Mùi dược liệu lan tràn khắp phòng, hòa cùng với hương trầm hương.

Phong Tranh nằm trên giường, nhìn thấy ta bước vào liền cựa quậy muốn ngồi dậy. Ta nhanh chóng bước đến, buộc hán phải nằm lại trên giường.

“Đại phu nói người cần phải nghỉ ngơi.” Ta đưa tay vén lại chiếc chăn cho hán.

Phong Tranh đành phải nằm yên, nhưng hai mắt vẫn nhìn chăm chăm vào ta, không hề chuyển động, dường như muốn nhìn ta thật rõ.

Cả người hán đều gầy đi rất nhiều, sắc mặt tái nhợt, hai má hõm sâu, bên khóe mắt còn nếp nhăn, tóc mai đã điểm sợi bạc. Hán còn chưa đến ba mươi mà.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Phong Tranh chợt nở nụ cười, vui vẻ nói: “Ta là đang nằm mơ sao?”

Hai mắt ta nóng lên, nhưng vẫn nở nụ cười, “Vừa nghe thấy lời này, ta liền biết người chưa từng mơ thấy ta.”

“Sao lại nói như vậy?” Phong Tranh kinh ngạc hỏi.

“Nếu như thường mơ thấy ta, thì vừa rồi người sẽ không hỏi một câu như vậy?”

Phong tranh lặng đi một lúc, rồi khẽ cười, “Người nha...”

Ánh mắt của hán vẫn dịu dàng như trước, vươn tay đến, nhẹ nhàng chạm vào gương mặt của ta. Dáng vẻ cẩn trọng đó, giống như rất sợ ta chỉ là một hòn ma.

Ta cầm lấy tay hán, đặt gò má áp sát vào lòng bàn tay của hán, dần dần nhắm hai mắt mà không nói một lời nào.

Tay của hán so với ta còn lạnh hơn. Khớp xương rõ ràng, còn có một vết chai rất dày, bên trong gân bàn tay có vài vết sẹo. Bàn tay của hán và cha ta rất giống nhau, là một đôi tay võ tướng lăn lộn nơi sa trường. Chỉ là rất gầy.

Phong Tranh thấp giọng nói: “Ta luôn muốn mơ thấy người, nhưng lại chưa từng mơ thấy. Ta nghĩ rằng người vẫn còn trách ta, cho nên mới không chịu vào mộng của ta.”

Cảm giác chua xót lại giày vò lấy ta, “Ta đang sống rất tốt, nhập vào mộng của người làm gì?”

Phong Tranh chợt cười, “Cho nên hôm nay nhìn thấy người, ta thật sự rất thỏa mãn.”

Ta lại khẽ thở dài một hơi.

Hai chúng ta sao lại trở thành thế này?

Trong những năm tháng vui vẻ trước đây, ta từng có lúc hâm mộ lại ghen tỵ nhìn hán và Văn Tĩnh ngâm thơ hát đối, khi đó ta chưa từng nghĩ, giữa chúng ta có thể có một lúc như vậy.

Hai người, đều mang tổn thương trên người, trong lúc cô đơn quạnh vắng, chỉ có thể yên lặng an ủi lẫn nhau, lại chẳng thể nói gì.

Ta roi lệ.

Phong Tranh vội nói: “Đừng khóc. Ta không sao.”

Ta lắc đầu, lau đi nước mắt, “Sao người lại trở thành thế này? Trước kia thì khỏe mạnh cường tráng, hiện tại lại suy yếu thành ra thế này. Đừng nói với ta, năm đó đâm người một đao, đến bây giờ còn không khỏe.”

“Sao có thể?” Phong Tranh nhẹ nhàng nói, “Là vì lúc trước khi trên chiến trường, không cẩn thận lại bị thương ngay vết thương cũ. Đội đông qua xuân đến thì sức khỏe sẽ khá hơn. Nhưng còn người thì sao, năm đó người bị thương rất nặng, đúng không?”

“Sư phụ đã cứu ta. Tổn thương cũng được điều trị rất tốt, người không cần lo lắng.”

“Nói như vậy, mấy năm nay vẫn luôn trốn trong núi sao?”

Ta gật đầu, “Cách biệt với nhân thế suốt mấy năm, hiện tại xuống núi, liền nhận ra mọi thứ đều thay đổi không như mình nghĩ. Nhất là người.”

“Người nghĩ ta sẽ thế nào?”

Ta đùa cợt nói, “Nghĩ là người sẽ quan cao lộc hậu, kiêu thế mỹ thiếp, nhi nữ đầy nhà.”

Phong Tranh bật cười, nhưng vì dùng sức quá nhiều nên liền phát ho. Ta vội vàng nhẹ vỗ vỗ lên lưng hắn, tay vừa chạm đến liền cảm nhận được từng đốt xương trên lưng của hắn.

Hắn thật sự rất gầy!

Vết thương cũ thế nào mà lại hành hạ con người ta thành ra như vậy?

Ta hỏi: “Sao chỉ có một mình người ở đây? Người nhà của người đâu?”

“Trong nhà nhiều việc hỗn loạn, nơi này thanh tĩnh rất nhiều.” Phong Tranh nói, “Ngôi nhà này là do ngoại tổ phụ để lại cho ta, nhiều năm không được sửa chữa nên có chút loạn, nhưng lại rất thư thái. Ta cũng không có một mình, không phải là cô gia đình sao?”

“Đại phu kia kê đơn thuốc thế nào?”

“Điều đại phu là lương y ở gần đây.”

Ta nắm chặt lấy tay hắn, một lúc lâu cũng không nói gì.

Gian phòng thoảng hương trầm hương, trong lòng ta như có một tảng đá đang đè nặng.

Cũng không biết đã qua bao lâu, bên ngoài chợt nghe thấy Thảo Nhi lên tiếng: “Cô nương, thời gian cũng không còn sớm, nên trở về thôi.”

Lúc này, ta cùng Phong Tranh như vừa tỉnh lại từ giấc mộng.

“Người phải trở về Triệu gia sao?” Phong Tranh hỏi.

Ta nhìn vào ánh mắt ân cần của hắn, lời nói nghẹn lại nơi yết hầu, làm thế nào cũng không thể cất nên lời, chỉ có thể thuận theo lời nói của hắn mà gật đầu.

“Tỷ muội các người có thể gặp lại cũng không dễ dàng.” Phong Tranh nói, “Văn Tĩnh đối với ta rất quan tâm chiều cô, thay ta gửi lời thăm hỏi đến nàng và Triệu Lăng.”

“Ta biết.”

Ta bước chân ra ngoài, đi được hai bước liền quay đầu lại nhìn, Phong Tranh tựa vào đầu giường, lặng lẽ nhìn ta. Khuôn mặt xanh xao đó vẫn bình thản như trước, nhưng trong ánh mắt lại có ý không nỡ.

Gương mặt của hắn vẫn anh tuấn như xưa, sóng mũi thẳng tắp, ánh mắt hiền hòa. Trước kia, mỗi khi đứng bên cạnh, ta vẫn thường trộm nhìn hắn, nhìn dáng vẻ nghiêm túc thận trọng đó. Còn lúc này, hắn nhìn ta nở nụ cười dịu dàng như thế. Lại làm ta càng thêm khổ sở.

“Người nhớ phải nghỉ ngơi thật tốt.” Ta nhẹ nói, “Ngày mai ta lại đến thăm người.”

Phong Tranh vừa nghe thấy ta nói thế, tâm tình có vẻ thả lỏng hẳn ra, cũng lộ ra sắc mặt vui mừng.

Ta gần như muốn chạy thoát khỏi ngôi viện đó.

Phong Tranh nói rằng, hắn như đang lạc trong giấc mộng, nhưng ta lại cảm thấy, chính ta mới là người giống như đang ở trong mộng.

Một giấc mộng phù phiếm. Ta băng qua thảo nguyên, vượt qua sa mạc, lĩnh hội cảnh vật phương bắc, lại trải qua chuyện thịnh suy của gia tộc, sau đó là những ngày phiêu bạt trên biển.

Bất chợt tỉnh lại, nhận ra nhà đã không còn, mọi người sống hạnh phúc trong một thế giới giả dối, người thiếu niên áo xanh cười bạch mã xưa kia, giờ trở thành phế nhân bị ốm đau giày vò.

Ngày trước, trong lòng ta có rất nhiều oán hận.

Hiện tại khi thật sự đối mặt với những gì còn lại, ta mới nhận ra, trong lòng ta chỉ có một loại cảm giác vô lực.

Trên đường về, trời lại bắt đầu đổ tuyết. Xe ngựa rời đi một lúc rồi ngừng lại. Thảo Nhi vén màn xe, ta cúi người bước ra ngoài, mắt liền nhìn thấy Tiêu Chính đang cầm một chiếc ô tử trúc, hắn đứng dưới xe ngựa, vươn tay về phía ta.

Không biết tại sao, trong tầm mắt của ta, ngoại trừ khuôn mặt tinh tế cùng thần sắc rạn rờ này của hắn, lại xuất hiện gương mặt gầy yếu cùng vẻ trầm tĩnh của Phong Tranh, hai hình ảnh hoàn toàn đối lập.

Cánh tay đang đưa đến của ta chợt run lên, sau đó lại bị Tiêu Chính nôm nóng cầm lấy.

Ta gần như được hân ôm xuống xe ngựa.

Hạ nhân đều thức thoi quay đầu đi. Ta có chút ngây ngời, để mặc cho Tiêu Chính cầm lấy tay.

Tiêu Chính dắt ta trở vào trong phủ, bàn tay hân lạnh buốt: “Thế nào, mới ra ngoài một lúc, tâm đã không yên rồi sao? Người thì nàng cũng đã gặp, hài lòng rồi chứ?”

Ta khẽ hỏi: “Thân thể của hân sao lại thành ra như vậy?”

Tiêu Chính nhàu mày không vui, “Rong ruổi trên sa trường, lại không biết nghỉ ngơi dưỡng sức, vì lao lực mà thành như vậy. Ta nghe nói, những ai từng thấy hân đánh giặc trong những năm đó, đều cảm thấy sợ hãi. Đây là cách đánh không cần mạng, mà cần cái chết. Thế nhưng hân lại liên tiếp thắng trận, quân công hiển hách. Ta muốn để hân làm Đại tướng quân, nhưng hân lại từ quan. Tuy nhiên, thân thể thành ra như thế, cũng không thể nào lại có thể ngồi lên lưng ngựa. Đáng tiếc cho Đồng Tề chúng ta, mất đi một viên đại tướng...”

Ta càng nghe, lòng càng lạnh, rút mạnh tay trở về, “Người chỉ quan tâm đến điều này sao?”

Tiêu Chính đưa mắt nhìn ta, lạnh lùng nói: “Ta là vua của một nước, ta không quan tâm điều nàng, vậy quan tâm cái gì?”

Ta hung hăng quay mặt đi hướng khác.

Tiêu Chính bước tới, nhẹ nhàng ôm ta, “Nếu nàng lo lắng cho hân, vậy để ta cho thái y đến nhìn xem, lại điều vài người đến chăm sóc hân.”

Ta nói: “Ta muốn đến săn sóc cho hân.”

Cánh tay Tiêu Chính đang ôm lấy ta chợt cứng đờ, sau đó buông ra.

“Nàng nói gì?”

“Ta muốn đến săn sóc cho hân.” Ta chậm rãi quỳ xuống dưới chân Tiêu Chính, “Sau này bệ hạ quay về kinh thành, ta cũng phải đi theo, thời gian ở lại nơi này cũng không còn nhiều. Ta muốn tận lực đến cùng.”

Tiêu Chính từ trên cao nhìn xuống ta, hân mím chặt môi, ánh mắt sắt lạnh như sương.

Ta từ tốn chống đỡ, “Nếu không làm vậy, ta sợ cả đời sẽ không thể sống an ổn. Cầu xin bệ hạ thành toàn.”

“Lúc này, nàng lại biết gọi ta một tiếng bệ hạ.”

“Dân nữ cầu bệ hạ khai ân.” Ta cúi rạp dưới chân của hân.

“Nàng——” Tiêu Chính bị chọc giận, ô tử trúc rơi xuống mặt đất.

“Nàng quỳ đến chết cũng vô dụng!”

Hân phát tay áo, lạnh lùng rời đi.

Không có mệnh lệnh của hân, không ai dám đến đỡ ta. Ta cứ như vậy mà quỳ trên mặt đất phủ tuyết.

Cảm giác buốt lạnh thấm dần vào trong xương tủy. Đầu gối quỳ trên mặt đất khô cứng đến đau nhức, y phục phong phanh không thể ngăn cản được khí lạnh, ta lạnh run cả người.

Lúc này, có chút hơi hân. Nếu kiên nhẫn thêm một chút, đợi khi trở về phòng hân quỳ xuống cầu xin hân, cũng không phải chịu lạnh thế này.

Nhưng giờ có hơi hân thì cũng đã muộn. Ta đành cam chịu tiếp tục quỳ trên mặt đất.

Sắc trời đã tối mịt, tuyết cũng càng lúc càng nhiều. Ta vốn sợ lạnh nên thân thể chưa chịu được bao lâu mà đã bắt đầu run lay bầy.

Cảm giác tay chân như bị hàng trăm mũi châm đâm vào, sau đó chuyển sang đau buốt, rồi mất đi cảm giác. Vết thương cũ trên lồng ngực lại như bị rách toạt ra, thờ cũng không thể thở, trong cổ họng dần có mùi máu tanh.

Tâm trí hỗn loạn, ta cảm thấy mặt đất dưới chân đang bắt đầu xoay tròn.

Cả người ta ngã xuống, bên tai nghe thấy tiếng hét hoảng sợ của Thảo Nhi.

Giấc mộng từ đâu ùn ùn kéo đến.

Dưới tàng cây đại thụ, người thiếu niên tuấn tú mỉm cười hỏi ta, người là nữ nhi nhà ai.

Trong từ đường, cha nghiêm mặt cầm roi chỉ vào ta: Đồ khốn, còn dám nói người không ức hiếp muội muội của mình.

Giữa sa mạc mênh mông như mặt biển, ta ngồi trên lưng ngựa, tựa vào lồng ngực Phong Tranh.

Quan binh xông vào nhà, nương ngã lên mặt đất, ta cầm chùy thủ cầm vào lồng ngực Phong Tranh.

Bên bãi biển đầy ánh sao trời, Hạ Đình Thu nắm lấy tay ta, dẫn ta đi trên đá cuội, chậm rãi đi tới...

Từ phía sau lưng, có một luồng nhiệt nóng truyền tới, ta phun hết số máu tanh trong cổ họng ra ngoài.

Ta chậm chậm hít thở một hơi rồi mở mắt, không khỏi giật mình.

Trên người Tiêu Chính dính đầy máu đen, hấn ngồi đối diện với ta, sắc mặt hung ác.

Ta kinh ngạc hỏi, “Người bị làm sao?”

Dáng vẻ của hấn lúc này vô cùng đáng sợ, há miệng phát ra những âm thanh gầm gừ. Nhưng ta chưa kịp nghe thấy, lại hôn mê bất tỉnh.

Ta cảm giác cả người như đang bước vào lò thiêu, cảm giác da thịt bị đốt nóng đau đớn không chịu nổi.

Trong lúc hoảng hốt, ta lại thấy như đang trở về với sa mạc. Đỉnh đầu là ánh nắng nóng rực, dưới chân là hạt cát bóng rắt. Đôi chân trần, loạng choạng bước đi.

Bên người không có ai. Ta vừa mới mệt vừa đói khát, lại bằng hoảng sợ hãi. Ta kêu thật to, trong cổ họng lại nổi lên vị máu tanh, giữa sa mạc trống trải không có một lời hồi âm.

Ta ngã nhào lên mặt đất, hơi thở càng lúc càng dồn dập, giống như cho dù ta có dùng hết toàn bộ khí lực trong người, thì không khí cũng không thể nào tiến vào phổi.

Ta sắp chết sao? Ta hoảng sợ kêu lên.

Không, ta không muốn chết! Sau bao nhiêu vất vả kiên trì, ta muốn được sống!

Cha! Sư phụ! Nhị sư huynh! Nhị sư huynh——

“Ngoan...” Có người ôm lấy ta, “Ta ở đây, ta ở đây! Không có việc gì...”

Ta cố gắng mở mắt, nhưng con sót làm ta không thể nhìn thấy rõ vật gì, chỉ thoáng thấy một bóng người, nhưng cảm giác thân thuộc kia là không thể nhầm lẫn.

Ta kích động khóc òa lên, ôm lấy người nọ không buông.

“Nhị sư huynh——”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87

Hạ Đình Thu không ngừng vuốt tay lên tóc của ta, nhẹ nói ở bên tai ta: “Không có chuyện gì. Đừng khóc, lúc này muội không thể nói nhiều.”

Ta túm chặt lấy lưng áo của hấn, nước mắt nước mũi đều bồi lên vạt áo của hấn, “Tại sao bây giờ huynh mới đến? Ta chờ huynh rất lâu! Ta nghĩ huynh không quan tâm đến ta nữa...”

“Sao có thể?” Hạ Đình Thu ôm chặt lấy ta, “Sao ta lại không nhớ muội? Không có ai là không nhớ muội. Ngoan, đừng khóc. Đã không có chuyện gì nữa rồi.”

Ta khóc nhiều đến nỗi như muốn chết đi, khóc đến nỗi cơ thể gần như không chịu đựng được. Cảm giác lồng ngực đau như muốn vỡ tung, ta cuộn mình ho khan không ngừng, cổ họng đau rát.

Hạ Đình Thu lo lắng gọi ta mấy tiếng, sau đó có người điễm châm lên huyệt đạo của ta, ta lại hôn mê.

Giấc ngủ lần này yên bình hơn rất nhiều, có chút sốt nhẹ, thỉnh thoảng vẫn còn mê man thấy mộng. Nhưng dù cho bất cứ lúc nào, chỉ cần ta lo sợ tỉnh lại thì luôn có một người nắm chặt lấy tay ta, dịu dàng thì thầm với ta, lại cho ta uống thuốc ăn cháo.

Mỗi lúc như vậy, ta cảm thấy rất an tâm, cũng cảm thấy người đó không rời.

Đợi đến khi ta hoàn toàn tỉnh lại cũng đã qua năm ngày.

Ngoài cửa sổ, bầu trời trong xanh, con chim nhỏ đậu trên cành khô hót vang, ngoài cửa truyền đến tiếng quét tuyết.

Tay trái được một người nắm chặt. Người nọ gác trên mép giường, ngủ thật say.

Ta vươn tay phải đến, cẩn thận chạm vào mái tóc rối bời của hắn.

Hạ Đình Thu giật mình ngẩng đầu. Nhìn thấy ánh mắt thanh tĩnh của ta, hắn khẽ thở một hơi nhẹ nhõm.

Ta sờ nhẹ vào gương mặt mỗi một của hắn, nở nụ cười.

Hạ Đình Thu cũng cười, hắn cúi người đến, hôn lên vầng trán của ta.

Sau khi Tiền thái y xem xong mạch cho ta, Tiêu Chính cũng xuất hiện.

Hạ Đình Thu luôn ngồi bên giường giúp ta ăn cháo, lúc này nhìn thấy hắn đến thì liền đứng lên chấp tay hành lễ.

Tiêu Chính vốn là người ngạo mạn, luôn tự cao tự đại, cũng chẳng mấy khi để tâm cư xử với người khác, thế nhưng đối với Hạ Đình Thu lại gặt đầu đáp lại. Điều này làm cho ta cũng phải kinh ngạc.

“Đã khá hơn chút nào không?” Tiêu Chính hỏi ta.

Đang ở trước mặt Hạ Đình Thu, nên ta cũng không giống như thường ngày, mặt nặng mày nhẹ đối với hắn. Ta cẩn trọng nói: “Tuy rằng khí lực vẫn còn chưa hồi phục, nhưng đã tốt hơn rất nhiều. Tạ bộ hạ quan tâm.”

Khỏe miệng của Tiêu Chính khẽ co rút, liếc mắt nhìn Hạ Đình Thu, “Chắc hẳn nàng cũng tò mò vì sao sư huynh của nàng lại đến đây.”

Chính xác. Tiêu Chính tiêu hao sức lực lớn như vậy mới bắt được ta, sao có thể dễ dàng để Hạ Đình Thu đến gặp ta? Chẳng lẽ hắn không lo lắng Hạ Đình Thu sẽ thừa lúc hắn không chú ý mà mang ta trốn đi sao?

Tiêu Chính cũng không phải là loại người lòng dạ rộng rãi, cho dù ta có tha thứ cho việc cả nhà bị hắn giết chết, thì hắn cũng không thể khoan dung cho việc ta và Hạ Đình Thu thân thân thiết thiết với nhau mà không xem hắn ra gì.

Hạ Đình Thu hỏi ta: “Vũ nhi, trong chuyện khai thông con đường biển lần này, ngươi biết được bao nhiêu?” Câu chuyện bỗng chốc đi xa đến thế, đầu óc của ta phải mất một lúc mới kịp thích ứng, “Ta chỉ biết huynh có nói với ta rằng, chuyện này có liên quan đến việc quan phủ cầu kết với hải tặc. Đúng không?”

“Đúng vậy.” Sắc mặt của Tiêu Chính liền trầm xuống, “Lần này ta xuôi nam, cũng là vì tuân tra chuyện tái lập con đường biển thông thương với kinh thành. Trước đó, ta đã âm thầm cho điều tra. Có một quan viên đã mạo hiểm bảm báo với ta chuyện quan địa phương của Định Ba lên cầu kết với hải tặc, độc chiếm tuyến đường hàng hải, cướp bóc những thương thuyền qua lại.”

Ta kinh ngạc nói, “Vậy là ngươi không biết? Ta còn nghĩ là chủ ý của ngươi.”

Hạ Đình Thu liền ho một tiếng.

Sắc mặt của Tiêu Chính càng thêm khó nhìn, “Nàng nghĩ ta sẽ làm những chuyện như vậy?”

“Ta từng nghe mấy thủy thủ nói qua, quốc vương của nước ngoại bang vẫn ngang nhiên cưỡi vũ hải tặc đi bắt người cướp của của các quốc gia khác, lại còn cùng bọn chúng phân chia lợi lộc. Cho nên đám hải tặc mới hung hăng ngang ngược như vậy. Đương nhiên, ta cảm thấy hành vi này là vô cùng bỉ ổi. Nhưng vì nghe nói quan phủ cầu kết với hải tặc, lại nghĩ nếu như có thể mang đến lợi ích, chắc gì ngươi cũng không làm như vậy?!”

Hạ Đình Thu lại ho một tiếng.

“Nàng cảm thấy ta là một quân vương vô sỉ?” Cái trán của Tiêu Chính đều nổi đầy gân xanh.

“Ta chỉ tùy tiện nói thôi.” Ta chợt thấy không ổn, liền nhanh chóng xoa dịu, “Ta nghĩ ngươi là người sáng suốt, một chút động tĩnh như vậy chắc hẳn không thể gạt được con mắt của ngươi mới phải. Xem ra ngươi quả thật là không biết, là do ta hiểu lầm ngươi.”

Nét mặt của Tiêu Chính liền dịu đi đôi chút. Hóa ra người ngồi trên cao luôn thích được nịnh hót, cho dù là người cứng nhắc khó đoán như Tiêu Chính cũng không ngoại lệ.

Ta hỏi: “Nói như vậy, ngươi cũng không biết việc này? Vậy ngươi tính toán sẽ xử trí thế nào?”

“Đương nhiên là không dung thứ.” Tề Chính tỏ thái độ vô cùng khinh thường.

Ta buột miệng hỏi: “Tại sao không làm như quốc vương của ngoại bang?”

Tề Chính buông ra giọng điệu ngạo mạn: “Đó là nước nhỏ, là nơi nghèo nàn hoang vu, người dân ven biển chỉ sống dựa vào nghề cướp bóc. Còn chúng ta, đường đường là Đông Tề, sản vật phong phú dồi dào, buôn bán đường biển thịnh vượng, có nên vì chút lợi ích rất nhỏ đó mà hủy đi thanh danh mấy trăm năm?”

Bình thường ta đã quen nhìn vẻ mặt âm trầm của tên quý khách đa đoan này, thế mà bây giờ lại nghe thấy hắn cao giọng đàm luận như vậy, nhất thời có chút không quen.

Hạ Đình Thu kiên nhẫn giải thích cho ta, “Ta đã cùng bệ hạ bàn bạc, bệ hạ có ý diệt tặc, Hạ gia cùng gia tộc Thuyền Vương đều thuận lòng hiệp trợ bệ hạ.”

“Như vậy là phải đánh nhau sao?” Ta nhíu mày.

“Tất nhiên là sẽ có một cuộc chiến.” Hạ Đình Thu mỉm cười, “Chúng ta đã lo liệu tất cả, muối không cần lo lắng.”

Ta kéo tay hắn, nhỏ giọng hỏi: “Vì sao không phải do hoàng đế phái binh?”

Hạ Đình Thu cũng nhỏ giọng đáp: “Để hắn phái binh, con đường hàng hải kia sẽ không có phần của ta.”

“Hắn lợi dụng trắng trợn.”

Tề Chính khẽ nhíu mày.

Ta nhanh chóng cười với hắn, “Quyết định này của bệ hạ thật anh minh.”

Tề Chính thờ ơ với câu tăng bốc của ta. Hắn hờ hững nhìn ta cùng Hạ Đình Thu, rồi không nói một lời mà quay đầu rời đi.

Chờ hắn đi khỏi, ta vươn tay đến nhéo mạnh lên cánh tay của Hạ Đình Thu.

Hạ Đình Thu liền kêu đau, “Ai ya, sức lực đâu mà lớn như vậy? Không phải muối còn bệnh sao?”

Ta khẽ cười, “Ai bảo vừa rồi huynh giả vờ làm tiểu bạch thỏ?”

“Đó sao gọi là giả vờ?” Hạ Đình Thu bất mãn nói, “Chuyện quốc gia, vốn không phải là việc mà một lê dân bách tính như ta có thể hỏi đến. Không nghe không hỏi không nói, đây mới là thái độ làm người của quân tử.”

“Huynh cứ tiếp tục làm quân tử đi!” Ta bực mình, “Vừa rồi, hắn giả bộ rất tốt. Trước khi huynh đến, hắn luôn là tên khinh người lẩn lút. Huynh mà không đến, hắn liền đưa ta trở lại kinh thành. Đợi đến lúc đó, xem huynh đi đâu mà tìm ta!”

Hạ Đình Thu mỉm cười lấy lòng, bắt lấy bàn tay đang vung vẩy của ta, “Sur muối người giận! Sur muối người giận! Muối yên tâm, cho dù muối có bị hắn đưa đến chân trời góc biển, ta cũng có thể đem muối tìm trở về.”

“Huynh chỉ biết khoác lác.” Ta phì cười nhìn hắn, “Huynh làm sao mà tìm được? Nghênh ngang đi đến gõ cửa à?”

“Đương nhiên.” Hạ Đình Thu nhướn mày nói, “Bằng không ta còn có thể treo tường!”

“Tề Chính sao lại cho huynh vào đây?”

Hạ Đình Thu nói: “Bệnh tình của muối ngày càng trở nặng, thái y của hắn thúc thủ vô sách. Ta nói ta có mang theo thuốc, hắn liền không phản đối mà để cho ta vào.”

“Thảo nào.”

“Hắn thật sự quan tâm đến muối.” Giọng điệu của Hạ Đình Thu mang đầy vị chua cay.

“Đáng tiếc là vô dụng.” Ta hờ hững nói.

“Không nhắc đến hắn.” Hạ Đình Thu sờ sờ đầu của ta, “Nghe nói muối gặp lại muối muối của mình, đúng không?”

Nhắc tới Văn Tĩnh, ta liền lập tức hưng phấn, lôi kéo Hạ Đình Thu nói liên miên một hồi không nghỉ, sau đó lại bắt giấc nghĩ tới Phong Tranh.

“Sao vậy?” Hạ Đình Thu thấy ta dừng lại thì lo lắng hỏi.

Ta khẽ mỉm môi, nhẹ nói: “Ta nhìn thấy Phong Tranh.”

Hạ Đình Thu yên lặng nhìn ta không nói.

Trong lúc Hạ Đình Thu đang trầm mặc thì ta lại nói tiếp: “Thân thể của hấn thật là không tốt, gần như ốm đau liệt giường. Đại phu nói rằng chỉ là một chút bệnh cũ, nhưng ta lại thấy không yên lòng. Ta...ta muốn xin đại tẩu đến xem cho hấn.”

Mỉ mắt của Hạ Đình Thu khẽ rũ xuống, trầm ngâm một lúc rồi nói: “Cũng được. Tháng trước Đại sư huynh có gửi thư cho ta, huynh ấy nói cả nhà đang ở Huệ Xuyên thăm người thân, còn phải ở lại một tháng. Huệ Xuyên cách đây chỉ khoảng sáu, bảy ngày đi đường, nhờ đại tẩu đến một chuyến cũng tiện.”

Trong lòng ta chợt thấy ấm áp, “Đa tạ sư huynh.”

“Đội cảm tạ đại tẩu đi.” Hạ Đình Thu lại trầm thờ dài một tiếng.

Ta ở trong nhà nghỉ ngơi được hai ngày, phải mất mấy phen cầu khẩn mới được Tiêu Chính cùng Hạ Đình Thu đồng ý để ta đi thăm Phong Tranh.

Hạ Đình Thu có chút mất hứng, nhưng vẫn không biểu hiện ra mặt. Còn Tiêu Chính thì trước lúc ta bước lên xe ngựa, lại chợt nói một câu với Hạ Đình Thu: “Ta thật là không hiểu? Tính tình của nàng sao lại được nuôi dưỡng thành ra thế này. Dù cho người khác đối xử với nàng có tốt thế nào, thì trong lòng cũng chỉ nhớ có một người là Phong Tranh. Người ta không tìm đến nàng, nàng cũng muốn tự mình tìm tới.”

Một chút ý cười trên mặt của Hạ Đình Thu liền bị những lời nói này xóa sạch.

Ta vì âm ức trong lòng mà nhịn không được liền cãi lại: “Đó cũng phải nhìn xem là do ai nuôi!”

Tiêu Chính bị ta chinh một câu, quả nhiên tâm tình tốt hẳn lên, khẽ cười hai tiếng rồi xoay người rời đi.

Hạ Đình Thu kinh ngạc nói, “Hấn đúng là thích bộ dạng này của muội.”

Ta đau đầu không thôi, “Đừng nói nữa. Ta chợt phát hiện ra những người ở bên cạnh mình, người nào cũng đều quái dị.”

“Cũng may ta rất bình thường.” Hạ Đình Thu lại khôi phục vẻ vui đùa thường ngày.

Ta nhịn cười nói, “So với trên không bằng, so với dưới thì có thừa.”

Hạ Đình Thu vươn tay tựa vào cửa xe, thò đầu vào hỏi: “Ta nói này, lúc này muội vừa nói, cái gì mà phải nhìn xem là do ai nuôi, là có ý gì?”

Đôi mắt của Hạ Đình Thu cười đến cong cong, “Có phải là, thay đổi người nuôi, muội liền được nuôi ra thành thực?”

“Huynh học theo hấn nói bấy cái gì đó. Ta không phải là câu!” Ta bị Hạ Đình Thu nhìn chăm chăm như vậy, đến vành tai cũng không hiểu vì sao mà thấy nóng cả lên, dứt khoát buông màn xe xuống.

Xe ngựa chuyển động.

Một câu nói nhỏ của Hạ Đình Thu như sợi tơ lao thẳng vào trong lỗ tai của ta.

“Vậy để ta nuôi dưỡng muội đến mười năm sau, đem muội dưỡng thành thành thực, có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Láy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88

Đến Phong phủ, vẫn là lão bá ngày đó đến mở cửa cho ta. Có lẽ là đã được Phong Tranh dặn dò, nên lần này ông ấy nhìn kỹ ta, sau khi nhận ra ta không phải là Văn Tĩnh thì liền nói: “Là Lục cô nương đúng không? Công tử đã đợi cô nương rất nhiều ngày!”

Ta chợt cảm thấy rất hổ thẹn. Ta đã hẹn Phong Tranh ngày hôm sau sẽ đến, thế nhưng lại thất hẹn đến mấy ngày, làm hấn phải chờ ta như vậy.

Nhưng Phong Tranh chỉ cười nói: “Bốn năm cũng đã chờ qua, mấy ngày thì có là gì?”

Một câu nói này lại càng khiến ta không biết phải làm thế nào.

Mấy ngày này, tiết trời đang dần ấm lại, sắc mặt của Phong Tranh cũng tốt hơn một chút. Hấn nhìn thấy ta thì tâm tình cũng vui vẻ hơn, còn cẩn thận chuẩn bị điểm tâm cho ta.

“Đây là loại điểm tâm của người dân bản xứ ở vùng biên ải mà trước đây ta trấn thủ, khi đó ta rất thích dùng. Sau này khi trở về, ta nhờ người dân ghi lại cách làm, lại để Vương thẩm học theo.”

“Nghe nói khi đó người đánh giặc như muốn không cần mạng, cho nên lúc này mới mang một thân thương tổn?” Ta hỏi.

Phong Tranh mỉm cười nói, ra vẻ không để tâm, “Lúc trẻ khí lực không nhỏ, muốn kiến công lập nghiệp, cảm thấy một chút tổn thương cũng không có gì đáng ngại.”

Hắn nhắc bình trà châm trà cho ta, cánh tay hơi run run, hai giọt nước trà rơi lên mặt bàn.

Khóe mặt của ta thăm ngấn nước, nhưng nét mặt vẫn cố gắng không biểu hiện điều gì, giả vờ như ta không hề nhìn thấy.

Phong Tranh cũng không nói gì, tay áo nhẹ lướt qua mặt bàn, vết nước kia liền biến mất.

“A Vũ,” hắn hỏi, “Người sẽ ở lại Khúc Giang bao lâu?”

Điều này ngay chính ta cũng không rõ, “Ta đi cùng Nhị sư huynh đến đây. Đại chuyện của hắn làm xong, có lẽ ta cũng phải rời đi.”

“Nói như vậy, cũng sẽ không ở lại?” Phong Tranh cúi mắt không nhìn ta, nụ cười u buồn, “Thật là đáng tiếc. Ở đây có không ít loại Hải Đường. Ta còn nghĩ, đến khi mùa xuân tới, có thể cùng người ngắm hoa.”

Ta ngẩn ngơ, nói: “Cũng không phải là không thể. Trở về ta sẽ thương lượng với sư huynh.”

Ánh mắt Phong Tranh lộ vẻ vui mừng, hé miệng định nói nhưng lại bỗng nhiên che miệng ho khan.

Một lão phụ bước nhanh đến, bưng theo một bát thuốc, “Công tử nhanh uống thuốc đi.”

Phong tranh nhìn vào bát thuốc đen sì đó, nét mặt đầy chán ghét, nhưng vẫn nhận lấy, ngửa đầu uống cạn.

“Chậm chậm, đừng uống vội.” Ta vội vàng đưa chén trà đến cho hắn, “Đúng rồi, ta đã gửi thư cho đại tâu, mời tỷ ấy đến đây xem bệnh cho người. Đại tâu của ta là nữ nhi của thánh y, mạng của ta hơn phân nửa là do tỷ ấy cứu.”

“Bệnh này của ta... khụ... cũng không phải là bệnh nan y gì, cần gì... khụ... làm phiền đến đại tâu của người?”

Ta vỗ vỗ lưng cho hắn, “Đại đến khi người nói chuyện lưu loát, rồi hãy cò kè mặc cả với ta.”

Phong Tranh uống một ngụm trà, dường như trong lòng có rất nhiều lời muốn nói nhưng lại không nói thêm nữa chữ.

Ta nhìn ra ngoài cửa sổ, chợt thấy ở góc tường có một gốc hoa hải đường. Nghĩ thầm nếu như xuân đến hoa nở, từ trong phòng liền có thể trông thấy sắc xuân, rất là thi vị.

Nhân lúc Tiêu Chính bận rộn xử trí chuyện quan lại tham ô, không rảnh tìm ta gây phiền phức, Hạ Đình Thu thì vội vàng mượn cơ hội này giành chút lợi ích cho Hạ gia, cũng không rảnh quản ta, nên ta càng thường xuyên trốn đến nơi này của Phong Tranh.

Phong Tranh về nam dưỡng bệnh chỉ mang theo một tên sai vặt. Hoàng bá cùng Vương thẩm vốn là gia đình trông nom ngôi nhà này, nhi tử cùng con dâu của hai ông bà cũng làm giúp công việc trong phủ. Một tòa nhà lớn thế này, chỉ có mấy người như vậy, khó trách mà khắp nơi đều trở nên hoang tàn.

Thật ra ta và Phong Tranh nói chuyện cũng không phải rất hợp ý. Ngâm thơ đối đáp ta không thạo, đánh cờ ta luôn thua, giữa chúng ta thật sự không có một điểm chung nào. Ta nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng đành đem chuyện những năm nay ở trong núi nói cho hắn nghe.

Cuộc sống nơi rừng núi rất tự do tự tại, ta càng nói càng vui vẻ, Phong Tranh nghe cũng rất say sưa. Nhân tiện, chúng ta cũng đem quãng thời gian ở Bắc Liêu nhớ lại một lần. Mỗi khi nhắc đến chuyện xấu của Nhân yêu Vương gia thì hai người cùng vỗ bàn cười to. Cũng không biết ở bên kia vùng biển, lúc này Già Dạ vương gia đang làm gì, không biết có hắt hơi hay không?!

Về phần khoảng thời gian không vui kia, hai chúng ta đều ngầm hiểu không nhắc đến.

Sau này ta lại gặp Văn Tĩnh vài lần, nói đến Phong Tranh, nàng đều lắc đầu thờ dài.

“Rốt cuộc năm đó giữa A tỷ và Phong Tranh xảy ra chuyện gì, hiện tại mọi người vẫn không hiểu rõ, mà Phong Tranh ca ca cũng chưa bao giờ nói đến. Chỉ là sau khi gặp lại, mỗi khi nhắc đến tỷ, huynh ấy liền buồn bã đau khổ. Vào ngày giỗ của tỷ, Phong Tranh lại càng khổ sở, khi uống say liền luôn miệng nói, nói mình phụ lòng tin nhiệm của tỷ. Có một lần mọi người nhìn thấy thanh chủ thủ kia, chính là thanh chủ thủ tỷ đâm huynh ấy vào ngày nhà chúng ta xảy ra chuyện. Dường như Phong Tranh vẫn luôn để bên người.”

Ta nhớ lại tình cảnh hỗn loạn ngày đó, trong lòng vẫn còn có chút sợ hãi.

Văn Tĩnh hỏi: “A tỷ, giữa hai người thật sự không có cơ hội tiếp tục sao?”

Ta cười khỏ nói: “Nói ra sợ là muội không tin. Trước đây ta yêu thích hấn, nhưng hấn lại không thích ta. Lúc này, hấn có lẽ vì lúc trước lừa gạt ta mà có chút áy náy thôi.”

Văn Tinh lắc đầu nói, “A tỷ, tỷ đừng trách muội muội giảng đạo lý với tỷ. Đối với chuyện tình cảm, một người đã thành thân như muội cũng xem như là có chút hiểu rõ. Phong Tranh ca ca nếu không thích tỷ, thì hiện tại cũng sẽ không trở thành như vậy. Người như Phong Tranh, hai chúng ta đều hiểu rất rõ, tính khí quật cường, chính trực trung quân, là một người luôn cứng rắn đến cùng, dù có chết cũng không cúi đầu. Hấn vì trung với hoàng thượng mà phụ tỷ, cho nên mấy năm nay đều cảm thấy lương tâm cắn rứt, vì thế tự tra tấn mình...”

“Đừng nói nữa...” Ta không muốn nghe.

“Để cho muội nói hết.” Văn Tinh hiếm khi cô chấp như vậy, “Ồ trên chiến trường, huynh ấy không màng đến sống chết như vậy, lúc trước khi muội nghe thấy thì trong đầu liền nghĩ đến một khả năng: Sợ là Phong Tranh muốn lấy thân tuấn táng theo tỷ!”

Bàn tay ta khẽ run rẩy, chén trà nghiêng đổ, nước trà thấm ướt khăn bàn.

Bên ngoài phòng, đứa cháu lớn của ta đang vui đùa với đệ đệ nằm trong lòng nhũ mẫu. Tiếng cười vui của bọn nhỏ tựa như sức sống mang đến cho ngày tuyệt âm u thế này.

“A tỷ,” Giọng nói của Văn Tinh lại vang lên ở bên cạnh ta, “Bốn năm trôi qua, tỷ có còn tình cảm với huynh ấy không? Nếu còn, đừng để bản thân phải lưu lại tiếc nuối.”

Theo như đại tẩu gửi thư đến báo, đúng là sau hai ngày liền đến Khúc Giang.

Ta ra khỏi thành đi đón, cũng thuận tiện tiễn Hạ Đình Thu lên đường. Lần này hấn trở về tụ họp với Thuyền Vương ở Khâm Thiên đảo, còn mang theo năm ngàn thủy quân, ba phương liền thủ tiêu diệt hải tặc.

Lần này nhất định sẽ là một cuộc ác chiến. Ta lo lắng mấy ngày này hấn không được ngủ ngon giấc, nhưng xem ra Hạ Đình Thu lại rất dồi dào sinh lực. Hấn là người có chí lớn, đời qua trận chiến lần này, ở trên biển hay trong Hạ gia đều sẽ lập được uy phong.

Ta dựa theo truyền thống của người trên hải đảo, thêm một hà bao, bên trong đặt một mảnh vỏ ốc. Ta lại lấy ra tiểu bảo bình bằng ngọc, lớn cỡ ngón tay mà lúc trước mua ở Vạn Phật đảo, sau lại mời hòa thượng đến khai quang, cũng đặt vào trong hà bao.

Bảo bình, bảo bình, hy vọng có thể giữ hấn bình an, sớm ngày trở về.

Hạ Đình Thu cầm lấy hà bao lật qua lật lại một lúc lâu, cuối cùng không nhịn được liền hỏi ta: “Rốt cuộc thì mặt trên thêu cái gì?”

“Hoa hải đường!” Ta cả giận nói, “Huynh không có mắt à?”

“Hải đường?” Hạ Đình Thu mừng rỡ nói thắm, “Ta còn tưởng là bông vải.”

Đại tẩu bật cười trêu chọc, “Hai người các ngươi đúng là vẫn như vậy. Thiếu tiếng ồn ào của cả hai, ta liền cảm thấy không khí trong núi tịch mịch đi rất nhiều.”

Hạ Đình Thu sắp phải lên đường, ta tiễn hấn lên thuyền.

Ta cầm hà bao nhét vào trong ngực áo của hấn, nói: “Bây giờ huynh là gia chủ một nhà, phải có dáng vẻ của đương gia, không cần phải chuyện gì cũng xông ra trước tiên. Có rảnh thì học hỏi Giã Dạ một chút, ta thấy hấn rất ra dáng đại lão gia.”

Hạ Đình Thu mỉm cười đáp ứng.

Hôm nay là hấn lặng lẽ xuất phát, Tiêu Chính cũng không đến. Nhìn qua bốn bề vắng lặng, Hạ Đình Thu cầm lấy tay ta, nhỏ giọng nói: “Trước lúc đi, ta đã đề cập với hoàng đế việc muốn đưa muội trở về, nhưng hấn thoái thác đề về sau rồi nói. Ta nghĩ là hấn vẫn không chịu tha người, sau này còn không biết phải lấy có gì.”

“Không kỳ lạ.” Ta tức tối nghiêng răng, “Tâm của hấn chưa chết. Ta thật hoài nghi, không biết có phải tổ tiên của mình thiếu tiền hấn không trả hay không nữa?!”

“Ta có thể cho người lặng lẽ đưa muội rồi đi.” Hạ Đình Thu nhìn ta nói, “Những thị vệ đi theo hoàng đế xuôi nam đều lưu lại một nửa ở Định Ba, người của ta đưa muội rồi đi không khó.”

“Không được.” Ta kiên quyết lắc đầu, “Một nhà của Văn Tinh không là gì trong mắt của hấn.”

“Vậy muội...”

“Đừng nóng vội.” Ta ngăn lại lời nói của hấn, làm ra dáng vẻ của đại tỷ giang hồ, “Ta đã nghĩ rất kỹ, trốn mãi cũng không phải là biện pháp. Chỉ có thể làm hấn tự mình hiểu rõ, tự buông tay, chuyện này mới có thể kết thúc. Ta sẽ nói chuyện với hấn, huynh cứ chuyên tâm đánh giặc đi.”

Hạ Đình Thu mỉm cười, thuận theo thói quen từ lâu, vươn tay nhẹ véo lên gò má của ta, sau đó tung người nhảy lên thuyền.

Dáng người của hấn vững chãi cường tráng, ngay đến thuyền phu cũng phải tán thưởng.

Sáng sớm, mặt biển được phủ một màng sương như mảnh lụa mỏng, dần dần che khuất bóng thuyền đang rời xa. Con chim biển kêu to hai tiếng, bay vút qua mặt nước, mặt trời mờ ảo lẩn trong lớp mây mù phía chân trời.

Đại tẩu thở dài một hơi, “Nhị đệ vì muội, cũng xem như là hết lòng tận tụy. Muội chính là khối thịt trên quả tim của hấn.”

Tim của ta liền đập mạnh, “Sao đột nhiên đại tẩu lại nói như vậy?”

“Không phải sao?” Đại tẩu nhìn ta, mỉm cười nói: “Không phải trong lòng muội đã rất rõ ràng rồi sao? Nhân sinh có được tri kỷ như vậy, cũng không uống một kiếp này trời qua.”

“Đại tẩu...” Ta ngượng ngùng không nói nên lời.

Đại tẩu cười to một tiếng: “Không trêu muội nữa. Đi thôi, đi xem bệnh cho Phong ca ca của muội.”

Ta đưa đại tẩu đến Phong phủ.

Lúc này, Phong Tranh đang phát sốt, hai má ửng đỏ, nhưng ánh mắt lại đặc biệt sáng ngời, xem ra tinh thần vẫn đang rất tốt. Hấn vừa nhìn thấy ta, liền mỉm cười ấm áp, sau một lúc mới nhìn thấy đại tẩu đang đứng bên cạnh ta.

Đại tẩu đưa mắt đánh giá một lượt rồi nói: “Nghe qua A Vũ nhắc đến công tử từ lâu, hôm nay cũng đã được gặp.”

Phong Tranh nói: “Làm phiền Diệp phu nhân phải vất vả ngần dặm đến xem bệnh cho tại hạ, thật sự là áy náy.”

“Người mà Phong công tử muốn cảm tạ là nàng.” Đại tẩu chỉ vào ta, “A Vũ rất lo lắng cho công tử, nên vội vàng gọi ta đến.”

Phong Tranh nhìn về phía ta. Ta cúi đầu khẽ nói, “Nhắc tay làm chút việc, không có gì khó cực.”

Đại tẩu làm việc rất dứt khoát, cũng không nói lời vô nghĩa, liền lập tức bắt đầu xem bệnh cho Phong Tranh. Ta ngồi ở bên cạnh nhìn xem đại tẩu cẩn thận kiểm tra một lượt.

Nụ cười của nàng chậm rãi thu lại, sắc mặt cũng dần nghiêm túc. Đến khi kiểm tra đến lồng ngực, đại tẩu liền nhíu mày.

“Có cái gì không bình thường sao?” Ta bất an hỏi.

Đại tẩu xoay người ra lệnh cho ta: “A Vũ, muội đi ra ngoài trước!”

“Sao vậy?”

Ngược lại, sắc mặt của Phong Tranh lại rất thư thái, “Ta cần phải cởi áo. Nơi này có Diệp phu nhân và Vương thẩm là được rồi.”

Ta đỏ mặt chạy ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Láy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89

Nơi nào của Phong phủ cũng đều trống không, ta đi qua đi lại một hồi, ngửi thấy mùi lạp xưởng thơm lừng, liền tìm đường đến phòng bếp phía sau.

Con dâu nhà họ Hoàng đang bận rộn bên bếp lò, nhìn thấy ta đi tới liền mỉm cười cắt một miếng lạp xưởng vừa chín tới đưa cho ta. Ta ăn đầy một miệng dầu mỡ.

“Nghe nói Lục cô nương tìm thần y về xem bệnh cho công tử?” Con dâu nhà họ Hoàng vui mừng nói, “Vị thần y này có thể trị hết bệnh cho công tử không?”

Ta vững lòng nói, “Đại tẩu của ta rất lợi hại. Trước đây ta ngã bệnh gần chết, đều là nhờ đại tẩu cứu ta.”

“Nếu có thể chữa khỏi thì thật là tốt.” Con dâu họ Hoàng lại nói, “Tiểu phụ đã nấu cơm cho công tử được hơn nửa năm nay, bởi vì công tử bệnh nặng nên cả ngày ngoại trừ uống thuốc thì chỉ có thể ăn chút cháo loãng. Đợi đến khi công tử hết bệnh, tiểu phụ nhất định phải làm vài món ngon cho công tử nếm thử.”

“Bệnh của công tử nhà ngươi nhất định sẽ hết.” Ta nói, “Biết đâu đến đầu xuân là hấn đã có thể ăn được món cá hấp cay mà hấn thích nhất.”

Người con dâu họ Hoàng lại càng vui mừng, nồi nước canh trên bếp lại có nhiều thêm mấy miếng xương sườn.

Ta vừa cắn điếm tâm vừa lắc lư đi tới hậu viện.

Lúc trước Phong Tranh có nói trong viện có nhiều loài Hải Đường, lúc này ta mới để ý phía đông của tòa nhà quả nhiên có một rừng cây nhỏ, đúng là cây Hải Đường. Hiện tại đang là ngày đông giá rét, cây Hải Đường đều đã trụi lá.

Ta ngồi xõm bên cánh rừng vừa cắn bánh bột ngô vừa nghĩ, đến khi mùa xuân hoa nở, lại dọn dẹp nơi này một chút là có thể ở đây ăn com ngắm hoa.

Khi đó nếu bệnh tình của Phong Tranh tốt lên, chúng ta còn có thể cưỡi ngựa ra ngoài thành du xuân. Đương nhiên đầu tiên là phải làm sao để Tiêu Chính đồng ý cho ta ở lại.

Ta đang buồn rầu không biết phải đàm phán với Tiêu Chính thế nào thì nghe thấy đại tẩu gọi. Nàng đã xem bệnh xong, đang đứng phía dưới mái hiên ngoắc ta.

“A Vũ, muội đến đây một chút.”

Ta liền chạy đến trước mặt nàng.

“Thế nào?” Ta vội vàng hỏi, “Bệnh của hấn có nặng không?”

Đại tẩu do dự một lúc rồi cầm lấy tay ta.

Nàng nhỏ giọng nói: “Có chút việc, muội cần phải biết. Tình trạng của Phong công tử rất tệ.”

“Sao vậy?” Ta cố gượng cười, lo lắng nói, “Bệnh của hấn không thể trị?”

“A Vũ.” Đại tẩu lại nắm chặt tay ta thêm một chút, cân nhắc một lúc rồi mới nói, “Muội nên biết, có một câu nói: Tích lao thành tật, bệnh nhập cao hoang (*Lâu ngày lao lực thành bệnh, hết phương cứu chữa*).

Nụ cười của ta liền đông cứng trên gương mặt.

“Sao có thể...” Ta run rẩy nói, “Không phải chỉ là chút vết thương cũ sao? Chỉ cần uống thuốc đều đặn, lại thường xuyên nghỉ ngơi, là liền không sao sao?”

Đại tẩu thở dài, “Là hấn luôn gạt muội. Phương thuốc mà đại phu kê cho hấn chỉ dùng để chống chịu qua ngày.”

Ta ghen ngào kêu lên: “Cái gì?”

“Muội đừng xúc động, nghe ta nói.” Đại tẩu giữ chặt lấy ta, “Hấn bệnh nặng như vậy không phải chỉ vì những vết thương cũ, mà là khi ở trên chiến trường còn bị trúng độc, bởi vì thân thể không khỏe lại còn không loại hết chất độc. Vết thương ngày càng nặng, độc lại càng ngày càng thấm sâu, hấn lại chưa từng nghỉ ngơi cho tốt, cho nên mới lâm vào tình trạng thể này.”

Ta nôn nóng đến độ cả người muốn phát run, “Đại tẩu, tẩu không có cách nào sao? Đại tẩu không phải là thần y sao?”

“A Vũ, ta chỉ là đại phu, không phải thần tiên.”

“Nhưng tẩu đã cứu ta!”

“Vốn dĩ tình trạng của muội cũng không có nguy hiểm như hấn.” Đại tẩu lắc đầu thở dài, “Muội nghe ta nói. Con người cũng giống như một cái khung cửi, mỗi một bộ phận được lắp ráp lại với nhau. Nếu có một bộ phận xảy ra vấn đề, thì khung cửi này vẫn có thể sửa được. Muội cũng giống như cái khung cửi bị hư hỏng một bộ phận, ta giúp muội sửa chữa. Còn Phong Tranh... hấn là một cái khung cửi có vô vàng chỗ hỏng, đã gần như vỡ rồi.”

Ta ngo ngắc đứng, tay chân lạnh buốt như băng, tim đập mạnh không ngừng, đầu của ta như bị một cây gậy đập vào đến choáng váng.

“Ý của tẩu là... Phong Tranh... hấn... Tẩu không thể cứu được?”

Đại tẩu tránh đi ánh mắt của ta, “Hồi thiên pháp thuật (Hết cách xoay chuyển), ta rất áy náy. Ta nói thật với muội, hiện tại hấn là đang cố chấp chống đỡ. Nếu ta không đến, liệu hấn có thể sống qua mùa đông năm nay hay không cũng là khó nói.”

Ta chỉ cảm thấy trái tim của mình như bị ngàn vạn mũi kim đâm vào, “Hấn không thể sống qua một năm này sao?”

“Ta viết ra mấy phương thuốc. Nếu cứ dựa theo đó có thể sống qua mùa đông.” Đại tẩu đau buồn nhìn ta, “Ta thật sự không muốn làm muội đau lòng. A Vũ. Nhưng ta nghĩ nếu hấn đã không còn nhiều thời gian, vậy nhất định phải nói cho muội biết, để muội chuẩn bị tâm lý.”

Ta khẽ nói: “Phong Tranh, hân cũng tự biết?”

Đại tẩu gật đầu, “Vốn dĩ hân không muốn ta nói cho muội biết. Nhưng ta lại nói với hân, việc này không thể che giấu. Đợi sau này A Vũ biết được, công tử muốn muội ấy hối hận đến chết sao? Vì vậy mà hân mới đồng ý để cho muội biết.”

Ta rời khỏi cánh tay của đại tẩu, xoay người đi thẳng đến phòng của Phong Tranh.

Đại tẩu liền gọi ta lại, “A Vũ, ta biết muội không thể chấp nhận sự thật. Nhưng đừng quên, so với muội hân còn khổ sở hơn.”

Ta u mê ngồi dưới mái hiên, muốn động cũng không thể động, thân thể nặng nề như mang theo một tảng đá lớn.

Đại tẩu nói, Phong Tranh cũng sẽ chết.

Sau cha, nương, đệ đệ, muội muội, lại có thêm một người sẽ chết trước mặt ta.

Lúc trước, vị tiên sinh đoán số mệnh cho ta sao không nhìn ra ta là một sát tinh? Những người thân thiết với ta đều sẽ bị ta khắc chết, hết một người lại một người, cho đến toàn bộ không còn một ai.

Trước đây, ta chưa từng nghĩ Lục gia sẽ bị diệt môn, hiện tại cũng không thể ngờ Phong Tranh sẽ chết trước mặt ta. Ta không thể cùng hân sớm tối sống cùng nhau, nhưng cũng mong hân có thể bình an hạnh phúc sống đến già, sau đó chết đi dưới sự vây quanh của con cháu.

Hân vẫn còn trẻ như vậy, giống như một cây đuốc đang cháy sáng, bỗng chốc bị vùi lấp trong đất. Ta tận mắt nhìn thấy ánh lửa của hân dần mỏng manh, hiện tại chỉ còn le lói, giây giũa giữ chút hơi tàn. Ta trở mắt đứng nhìn, lại chẳng thể làm gì.

Ta chợt nhớ đến lời nói của Văn Tĩnh. Nàng nói, ở trên chiến trường, Phong Tranh không màng đến sống chết như vậy, là vì muốn tuần táng theo ta.

Nếu hân thật sự muốn tuần táng theo ta, vậy nếu lúc trước hân biết ta không chết, có phải sẽ không làm như vậy?

Ta vẫn luôn ngồi ngẩn người như thế, con dâu nhà họ Hoàng nói cho ta biết cơm trưa đã chuẩn bị xong, lúc này ta mới như từ trong mộng tỉnh lại.

Phong Tranh vẫn đang vẽ tranh trong phòng. Ta nhẹ nhàng bước vào, sợ làm kinh động tới hân. Nhưng hân vẫn nhận ra, liền quay đầu nhìn ta mỉm cười.

“Ta còn đang nghĩ, không biết chừng nào thì nguoi mới trở lại.”

Ta đứng bên cạnh cửa, lại không biết làm thế nào mà đi vào.

Phong Tranh cúi đầu tiếp tục vẽ tranh, lên tiếng hỏi: “Nguoi đã nghe đại tẩu của mình nói lại?”

Ta khẽ gật đầu một cái.

“Sợ à?” Phong Tranh ngẩng đầu nhìn ta cười, nụ cười đó tựa như gió xuân.

“Nguoi không sợ sao?” Ta hỏi, “Chẳng lẽ nguoi không cảm thấy không cam lòng?”

Phong Tranh dừng bút thờ dãi: “Có chứ. Lúc đầu ta thấy rằng, một người tướng sĩ, không thể chết trên sa trường, mà lại chết trên giường bệnh, thật có chút tiếc nuối. Sau này gặp lại nguoi, ta liền cảm thấy hối hận. Nếu như lúc trước không liều mạng, biết bảo vệ bản thân một chút, có phải lúc này sẽ có thể ở cạnh nguoi được lâu hơn? Thật sự có chút không cam lòng.”

Ta đưa mắt nhìn vào đôi mắt của hân, kiên định nói: “Ta sẽ ở cùng nguoi. Ta sẽ ở cùng nguoi cho đến giây phút cuối cùng!”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90

Sau khi tiễn đại tẩu rời đi, ta liền cầu kiến Tiêu Chính.

Quân vương vì hành một thời gian dài bên ngoài, những công việc cần phải xử lý rất nhiều, chồng chất thành núi. Lại còn phải tra rõ chuyện quan phủ Định Ba cầu kết với hải tặc, một chuyện lớn như vậy sẽ không dễ dàng điều tra, cho nên không có lúc nào là thành thoi.

Ta nhờ Thảo Nhi đi truyền lời, qua hai ngày sau, Tiêu Chính mới triệu kiến ta, muốn ta cùng hân ăn bữa cơm tối.

Ta sợ là mình vừa mở miệng, hân liền tức giận đến lật bàn, cho nên lúc ăn vô cùng an phận, hơn nửa câu dư thừa cũng không có.

Trong lòng Tiêu Chính biết rõ. Đợi đến lúc trà được mang lên, hắn mới chậm chậm hỏi một câu: “Lần này nàng lại muốn cầu ta việc gì?”

Ta đặt chén trà xuống, quỳ gối trước mặt hắn.

“Lại quỳ?” Rõ ràng là lúc này Tiêu Chính không mấy vui vẻ, lạnh lùng nói: “Hiện tại ta vừa nhìn thấy nàng quỳ xuống, liền biết là không có chuyện gì tốt.”

“Bệ hạ anh minh.” Ta kiên trì nói, “Tiểu nữ có một chuyện muốn thỉnh cầu. Bệ hạ, bệnh tình của Phong Tranh đã không thể cứu chữa, thời gian không còn nhiều. Khẩn cầu bệ hạ cho phép tiểu nữ tạm thời ở lại Khúc Giang chăm sóc cho hắn.”

Ta liền nghe “Choang” một tiếng, là tiếng chén trà đập mạnh lên mặt bàn.

Ta âm thầm liếc mắt nhìn. Hắn không hắt nước trà lên người của ta, xem ra cũng là không tệ.

“Lục Đường Vũ.” Giọng nói của Tiêu Chính sắc lạnh như băng, “Nàng hết lần này tới lần khác chạm đến giới hạn của ta, là vì ý vào việc ta thích nàng?”

Tổ tông nhà ngươi! Ta thăm chùi rủa ở trong lòng. Nếu không phải là ngươi giết chết cả nhà của ta, hiện tại lại còn giam lỏng ta, ta cần gì phải dây dưa với ngươi thế này? Rõ ràng ngươi mới là người gây ra mọi chuyện, tất cả đều do ngươi tự mình làm khổ mình, lúc này lại nói như là, ta ý vào việc được sung ái mà kiêu căng. Đúng là trợn mắt nói lời bịa đặt!

Nhưng dù thế nào Tiêu Chính cũng là người nắm thiên hạ trong tay. Ta có chuyện phải xin hắn, dù trong lòng không vui, nhưng cũng chỉ có thể hòa nhã cầu xin: “Bệ hạ người giận. Những ngày còn lại của Phong Tranh không còn nhiều, hắn là bằng hữu của ta, ta không đành lòng nhìn hắn cô đơn một mình, ở lại chăm sóc cho hắn cũng là chuyện nhân chi thường tình.”

“Nhân chi thường tình?” Tiêu Chính châm biếm nói, “Là tình thế nào? Chẳng qua là nàng vẫn còn luyến tiếc?”

Ta lảng tránh nói, “Ta và hắn quen biết nhiều năm như vậy...”

“Đủ rồi.” Tiêu Chính lạnh lùng nói, “Chuyện trước đây của các ngươi, nghĩ rằng ta không biết sao?”

Ta ngậm miệng không nói.

Tiêu Chính trầm mặc một lúc lâu rồi mới nói: “Trước lúc Hạ Đình Thu rời đi, hắn cầu ta để hắn đưa nàng đi, ta không đồng ý.”

“Sư huynh có nói với ta.”

“Ta giữ nàng ở lại, cũng là muốn nhìn rõ một lần, đợi đến thời điểm quyết định, rốt cuộc người quan trọng nhất trong lòng nàng là ai.”

Ta kinh ngạc ngẩn đầu, không hiểu ý tứ trong lời nói của hắn là gì.

“Lục Đường Vũ, nàng là nữ nhân không có tim không có phổi. Ai đối với nàng tốt, nàng liền tốt với người đó, mỗi người đều giống nhau. Nhưng dù thế nào cũng phải có một người đặc biệt, đúng không?” Tiêu Chính mỉm cười chua xót, lại có mấy phần cô quạnh, “Phong Tranh gặp phải nàng, thật sự là không may. Hắn đền nàng một mạng, đợi đến khi hắn chết đi, nàng lại quay về những ngày sống vui vẻ. Nên ta nói, tất cả là do nàng hại hắn.”

Ta cắn chặt răng không lên tiếng.

Bên ngoài đột nhiên truyền đến âm thanh huyền ảo. Ta quay đầu lại nhìn, không ngờ từ lúc nào mà ngoài viện đã sáng bừng ánh lửa, tiếng người hoảng sợ hòa cùng tiếng lười kiêu chạm nhau.

Biến cố này xảy ra quá đột ngột, lúc này ta hoàn toàn không hiểu được rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra.

Thống lĩnh thị vệ vội vàng chạy đến bẩm báo, “Bệ hạ tính toán như thần, quả nhiên là phản quân dám mang binh bao vây nơi này cùng phủ nha. Binh sĩ của chúng ta vì đã có chuẩn bị từ trước nên kịp thời chống trả, cũng không để bọn họ chiếm được lợi thế. Hiện tại, hai bên đang giằng co.”

Ngay lúc thời thế loạn lạc mà Tiêu Chính vẫn từ tốn nâng chén trà, nhấp một ngụm, rồi nói: “Kéo dài thời gian.”

“Vâng.” Thống lĩnh thị vệ nhận lệnh lui ra.

Lợi dụng Thời cơ, lúc này ta đã hiểu rõ. Đây là do đám quan phủ cấu kết với hải tặc làm ra, bọn chúng dám to gan lớn mật, nhân lúc Tiêu Chính lưu lại hơn phân nửa hộ vệ ở Định Ba, mà thủy quân lại được Hạ Đình Thu điều động đi nơi khác, đám cấu tặc liền mang binh tập kích Khúc Giang, muốn hành thích hoàng đế.

Ta liền nhom người dậy, quay đầu muốn chạy ra ngoài.

“Ngăn nàng lại!” Giọng của Tiêu Chính vang lên cùng tiếng chén trà vỡ nát.

Thảo Nhi cùng một người thị vệ lao vụt đến. Lấy một chọi hai, mà ta lại không phải là đối thủ của bọn họ, ngay lập tức liền bị bọn họ bắt lấy, điểm huyệt, ném ta xuống dưới chân của Tiêu Chính.

Ta vừa gấp vừa tức, chửi ầm lên: “Tiêu Chính, nguoi là đồ khốn! Có gan thì thả ta ra!”

“Nàng vội cái gì?” Tiêu Chính đứng lên, từ trên cao nhìn xuống ta, “Gia đình của Triệu gia đều là thân binh trước đây của Triệu Lăng, đủ sức bảo vệ cả nhà hần. Về phần Phong Tranh, người mà nàng lúc nào cũng nhớ nhưng không quên kia, cái viện hoang tàn đó, bọn quân quân còn chẳng màng đến đâu.”

Hần tự mình giải huệ đạo cho ta. Ta vì quá vội vàng nôn nóng nên bất giác ho khan vài tiếng.

Tiêu Chính nhẹ nhàng ôm lấy ta, lại đưa tay vuốt lưng cho ta.

“Đừng sợ. Nàng cứ ở bên cạnh ta, sẽ không có ai làm nàng bị thương.”

Nhưng đổi lại là nguoi làm ta bị thương. Ta nghiêng răng nghiêng lợi, dùng hết sức đẩy hần ra.

Về bị thương thoáng hiện trong ánh mắt của Tiêu Chính, hần ngượng ngùng thu tay.

“Hiện tại chúng ta đang bị bao vây, nàng muốn thoát cũng không được. Ta đã có chuẩn bị, đương nhiên sẽ không ngồi chờ phản quân đến giết. Ta sớm đã phái người đi điều động thị vệ từ Định Ba trở về. Qua ngày hôm nay, cuộc phiến loạn này liền bị dập tắt.”

Ta vừa nghe hần nói thế, lý trí cũng được khôi phục đi phần nào, nhưng lại cảm thấy có điều gì đó không đúng.

“Sư huynh của ta cũng biết?”

Tiêu Chính mỉm cười hờ hững, tà khí tỏa ra khắp nguoi.

Đầu óc của ta liền tê dại, con phần nộ dần khuấy động trong lòng, nhưng trên hết là cảm giác sợ hãi len lõi khắp mọi chân tơ kẽ tóc. Ta xông đến túm chặt lấy cổ áo của Tiêu Chính, đẩy hần lùi về phía chân tường.

“Rốt cuộc là nguoi đang mưu tính việc gì? Không phải nguoi và huynh ấy cùng hợp tác với nhau sao? Tại sao không nói cho sư huynh của ta chuyện Định Ba muốn tạo phản?”

“Nếu ngay đến việc này mà hần cũng không phán đoán ra được, vậy cũng chỉ là phế vật, ta càng không thể giao nàng vào tay hần. Nhưng nếu như hần có thể đoán ra, hiển nhiên sẽ biết tương kế tựu kế, nói không chừng còn có thể quay trở về tìm nàng. Ta cũng muốn nhìn xem, đến cùng thì hần có thể vì nàng mà làm những gì.”

“Đây là một trò chơi sao?” Ta giận đến tím mặt, “Thiên hạ này, lê dân bách tính của Khúc Giang, thù hạ của nguoi, còn có ta, sư huynh của ta, tất cả đều là món đồ chơi của nguoi sao? Tiêu Chính, ta vẫn luôn nghĩ nguoi là minh quân, cho nên mới nhân nhượng chịu đựng nguoi. Nhưng lúc này, nguoi lại tùy ý đem tính mạng của người khác ra đánh cược. Nguoi thật là vô lý!”

Tiêu Chính bình tĩnh nhìn ta nói, “Không phải ta vô lý, mà là nàng quá ngây thơ. Đường Vũ, nàng được bao bọc quá tốt, cho nên không biết được cuộc đời này còn có bao nhiêu hiểm ác. Ta là thiên tử, xem quốc gia là nhà, hiện tại việc nhà không yên, ta có quyền quản lý. Các người chính là con cò trên bàn cờ của ta, sớm ngày hiểu ra thì cũng nên sớm chấp nhận số phận đi. Hạ Đình Thu tự cho mình tài giỏi, hiện giờ cũng là cơ hội để hần biết rõ mình nặng nhẹ thế nào...”

Lửa giận của ta lúc này đã không thể nào kìm nén, ta vươn tay tát mạnh lên mặt của Tiêu Chính.

“Bệ hạ!” Thảo Nhi kêu lên, xông đến giữ chặt lấy ta.

Gương mặt của Tiêu Chính nghiêng hần qua một bên, một lúc sau cũng không cử động.

Ta tức giận đến đỏ cả mắt, từng chữ từng chữ rõ ràng nói ra: “Nguoi giết cả nhà của ta chưa đủ, còn muốn hủy đi hy vọng cuối cùng của ta. Tiêu Chính, nếu sư huynh của ta có xảy ra chuyện gì không hay, ta nhất định sẽ khiến nguoi phải hối hận vì được lão nương của nguoi sinh ra!”

Lời nói thô tục đó chỉ đổi lấy nụ cười châm chọc của Tiêu Chính. Hần sờ một bên mặt bị ta tát vào, xoay đầu lại, đi đến trước mặt ta.

Hần kề miệng đến sát vành tai của ta, thấp giọng nói: “Vậy là, nếu thật sự hủy đi tất cả hy vọng của nàng, để xem nàng còn có nơi nào để đi...”

Ta kiên quyết nâng đầu gối đá vào hạ bộ của hần, cắt ngang câu nói đó. Đây là chuyện mà một cô nương không nên làm, tất cả những người có mặt lúc này đều hoảng sợ kêu to. Ta bị Thảo Nhi đẩy ngã, đám thị vệ thì vội vàng chạy đến đỡ Tiêu Chính.

Sắc mặt hần tái nhợt, đến hơi sức để thở cũng không còn.

Ta chậm chậm đứng lên, to mồm cười vang, lời nói lạnh lùng: “Vậy ta hủy đi vật đó của nguoi, để rồi xem nguoi làm thế nào mà đứng dậy nổi.”

Thảo Nhi cầm dao đâm thẳng về phía ta.

“Dừng tay!” Tiêu Chính rít lên qua kẽ răng.

“Bệ hạ...” Thảo Nhi không cam lòng dừng tay lại.

“Đường Vũ, nàng quá tàn nhẫn.” Tiêu Chính từ từ ngồi dậy, thờ dài lên tiếng.

“Ngươi nói sai rồi.” Ta khẽ cười phản bác, “Nếu ta là người tàn nhẫn, từ đầu đã chẳng phân vân chuyện ngươi có phải là một minh quân hay không, cứ thẳng tay lấy đầu của ngươi cúng tế cho cha nương của ta. Nhưng vì ta mềm lòng nhẹ dạ, cho nên cứ lần này đến lần khác lại tha thứ cho những chuyện xấu mà ngươi đã làm. Nào ngờ ngươi là kẻ có lòng tham không đáy, lúc này lại còn tính kế trên đầu của sư huynh ta. Ta đã nói là làm. Sư huynh của ta mà gặp phải chuyện gì, ta tuyệt đối khiến ngươi phải hối hận!”

Tiêu Chính nhắm chặt mắt, sắc mặt tái nhợt, cũng không nói thêm gì.

Tiếng chém giết ở bên ngoài càng ngày càng dữ dội, phản quân châm lửa đốt cháy những ngôi nhà lân cận, tiếng nhà cửa đổ sập tựa như tiếng sấm rền vang.

Sắc trời tối nay lại không tốt, từng tầng mây đen che lấp đi ánh sao cùng ánh trăng, gió bắc từng cơn gào rít, làm cho sức lửa càng lúc càng lan rộng. Ta ngồi trong phòng chợt nghe thấy tiếng người dân chạy loạn ra khỏi những ngôi nhà bốc cháy. Người lớn gào thét, trẻ nhỏ khóc to, cảnh tượng này bi thảm tựa như nơi địa ngục.

Đột nhiên, dường như trời cao thương xót ban tặng một trận tuyết lớn, chỉ qua một nén hương mà trên mặt đất đã phủ đầy một lớp tuyết trắng. Thế lửa cuối cùng cũng được khống chế.

Ta thấp thỏm ngồi trong phòng. Chân mày của Tiêu Chính ngày càng nhíu chặt, lộ ra một chút lo âu.

“Bệ hạ!” Thống lĩnh thị vệ vội vàng chạy đến, hạ giọng nói: “Với tình hình gió to tuyết lớn thế này, e là đội quân của Cô tướng quân không thể đến đúng hẹn.”

Tiêu Chính hí mắt lại, ánh mắt sắc bén đó gần như có thể cắt đôi bóng tối nặng trĩu này.

Thống lĩnh thị vệ vẫn quỳ trên mặt đất, không dám nhìn hấn.

“Còn bao nhiêu người?” Tiêu Chính bình tĩnh hỏi.

“Thần vừa kiểm kê qua, bao gồm cả thủ vệ của phủ nha thì có tổng cộng năm trăm, hai phần trong đó đều đã bị thương.”

“Đề lại năm mươi người cho Chu tri phủ. Nói với hấn, có thể thoát thì thoát. Còn nếu không thể, trong sử sách trung thần sẽ có thêm tên của hấn.”

Giọng nói của Tiêu Chính lạnh lẽo vang lên giữa khung cảnh loạn lạc này, làm cho người nghe phải đồng cảm.

Hấn đứng lên, bước ra khỏi phòng. Ta chần chờ một lúc rồi cũng đi theo.

Bên ngoài, bông tuyết bay đầy trời. Khúc Giang cũng xem như là thuộc phía nam, nhưng thời tiết năm nay lại khác thường như vậy, đây là gió tuyết trăm năm mới có. Tựa như lão thiên trên cao đang ra đề thách đố Tiêu Chính.

Tiêu Chính ngẩng đầu nhìn trời, quay đầu lại nhìn thấy ta. Hấn cũng không chút chần chờ mà cời áo choàng, khoác lên trên người cho ta.

“Ta không...” Ta lên tiếng cự tuyệt.

“Đừng lại phát bệnh.” Giọng điệu không cho phép ta từ chối.

Ta đem những lời nói ác ý nuốt vào trong bụng, để mặc cho hấn thắt chặt dây áo choàng.

Bông tuyết từ đầu rơi lên cổ tay áo của Tiêu Chính, một cụm bông tuyết óng ánh.

Hấn khẽ đưa tay cầm lấy tay của ta, không chờ ta vùng vẫy thoát ra, hấn đã quay đầu ra lệnh cho Thống lĩnh thị vệ: “Phá vây!”

Giọng nói êm tai đó tựa như tiếng vàng ngọc va chạm vào nhau, nhưng lại mang đầy mùi vị chết chóc.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Láy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91

Ánh đao lóe sáng giữa khung cảnh đầy tuyết trắng. Ngọn lửa soi sáng cả bầu trời, hơi nóng cùng mùi cháy khét theo gió cuốn đến.

Phòng ốc ầm ầm sụp đổ, tiếng người kêu la thảm thiết trốn chạy, nhưng vẫn còn rất nhiều người dũng mãnh xông lên.

Mặt tuyết nhuộm đỏ màu máu. Bông tuyết vừa rơi xuống mặt đất liền chuyển đỏ.

Trận tuyết lớn vẫn không chút nào ngừng lại, gió lạnh thấu xương cứ gào thét xuyên qua lớp người. Giữa tiếng gió rít ta nghe thấy giọng nói hô to của một người nào đó: “Tuyết đối không để một ai sống sót! Ngày này giờ này, chúng ta đã không có đường lui! Giết hết cho ta——”

Tiêu Chính ôm chặt ta, thúc ngựa phi nước đại. Thị vệ đuổi theo sát phía sau chúng ta, ngăn cản đao kiếm của phản quân. Từng mũi đao nhọn kiếm lao đến đều được hóa giải, nhưng lại không ngừng có người bị thương, có người ngã xuống lưng ngựa.

“Tiếp tục như vậy không được!” Ta hét to với Tiêu Chính, “Ngựa không thể chở được hai người. Ngươi thả ta xuống, ta là gánh nặng.”

“Nàng không phải là gánh nặng!” Tiêu Chính bóp chặt cằm của ta. Bờ môi của hắn kề sát bên tai của ta, ta cảm thấy rất rõ rằng hắn gần như không hề thờ.

“Nàng không phải là gánh nặng. Cho đến bây giờ cũng không phải!”

Ta bức tức nói to, “Lúc này là lúc nào mà ngươi còn để ý đến câu chữ như vậy!”

“Bệ hạ cẩn thận!” Một thị vệ hét lớn, hán vuron người đến, lấy thân đỡ mũi tên đang bay vút về phía chúng ta.

Tiêu Chính cúi rạp người xuống, để ta nằm trên lưng ngựa.

Cung thủ mai phục trên cửa thành đột nhiên xông ra, một trận mưa tên đồng loạt rơi xuống.

Chúng ta hoảng hốt ghì chặt ngựa, phía sau là truy binh, trước mặt là mưa tên bức tử.

Cửa thành đã gần trong gang tấc, nhưng lại tiến thoái lưỡng nan. Trận tuyết lớn gần như che kín tầm nhìn, tiếng đao kiếm từ bốn phương tám hướng đang dần vây đến gần.

Tiêu Chính buông ta ra, rút kiếm.

“Đường Vũ, nàng xuống ngựa.” Giọng nói trầm ổn của vị đế vương trẻ tuổi vẫn còn rất kiên định, “Giữa loạn quân, đi theo ta chính là tìm chết. Thảo Nhi sẽ bảo vệ nàng thoát ra ngoài.”

Ta chưa kịp đáp đã bị Thảo Nhi kéo xuống lưng ngựa.

“Tiêu Chính!” Ta hét to, “Ngươi đừng quên, trên vai của ngươi còn có giang sơn Đông Tề!”

Tiêu Chính ung dung mỉm cười, “Liêu Trí Viễn là hữu tướng, đứng đầu văn võ bá quan. Nếu ta không thể trở về, hắn sẽ phụ tá thái tử đăng cơ.”

Ta giận dữ nói, “Nhi tử của ngươi mới năm tuổi, đã biết cái gì!”

“Có ngồi được trên giang sơn này hay không cũng là mệnh của nó.” Tiêu Chính ra lệnh, “Thảo Nhi!”

“Vâng!” Thảo Nhi liền kéo ta chạy về phía hướng tây, nơi mà phản quân bao vây lỏng lẻo, vài người thị vệ đi trước mở đường cho chúng ta.

Ta giương mắt nhìn bóng dáng Tiêu Chính được vây quanh bên trong đám thị vệ. Gương mặt cao ngạo lạnh lùng của hắn nhanh chóng khuất sau tầng đao kiếm trùng điệp.

“Ầm ầm——”

Một tiếng nổ đیếc tai làm tất cả phải kinh hãi, đến cả mặt đất cũng run lên.

Từng quả cầu lửa vạch ra một đường cong sáng rực trên bầu trời, vừa rơi xuống tường thành liền nổ tung. Đám cung thủ của phản quân kêu la ngã xuống tường thành, tan xương nát thịt.

Cửa thành bị hỏa pháo phá thủng, mùi thuốc súng tràn ngập khắp nơi. Bên ngoài thành, thủy quân cầm trường đao lao vào như thủy triều.

“Giết——”

“Hộ giá——”

Tiếng binh lính hét lên, cùng lúc đó trường đao cũng không lưu tình mà chém thẳng về phía phản quân.

Đối mặt với đại quân ồ ồ kéo đến thế này, phản quân liền hoảng loạn tay chân, vội vàng chống đỡ. Vì số lượng hộ vệ áp đảo nên dễ dàng đánh lui đám phản quân, thế cuộc nhanh chóng xoay chuyển.

“Toàn thể nghe lệnh!” Tiêu Chính nâng cao bảo kiếm trong tay, ánh lửa phản chiếu từ lưỡi kiếm của hắn tạo ra thứ ánh sáng chói mắt.

Giọng nói của hắn vang lên hùng hồn, mang theo vẻ ngạo mạn cùng tàn nhẫn, “Giết chết tất cả, một tên cũng không được sống.”

Một màn giết chóc từ lúc này mà càng đáng sợ.

Tên phản quân không kịp chạy liền bị một đao đâm chết, tên quỷ lạy xin tha liền bị chặt đầu...

Không ngừng có người ngã xuống, thi thể chất chồng lên nhau. Tiếng kêu gào thảm thiết không ngừng ngói nghỉ, máu tươi nóng bỏng làm tan đi lớp băng đọng trên mặt đất.

Phản quân hoảng sợ chạy loạn khắp nơi, bọn chúng tâm thần điên đảo, vừa nhìn thấy quân binh liền rút đao lao đến. Thị vệ bảo vệ ta lui về ven đường, nhưng vẫn không tránh thoát được việc chạm phải phản quân.

Thảo Nhi một tay giữ ta, một tay vung kiếm, nàng chẳng thể kiểm soát được bốn phía nên một lúc liền thụ thương.

Dưới tình thế nguy cấp, ta vung mạnh tay nàng ra, nhặt thanh đao từ trên người của một thi thể, giờ tay chém ngã một tên phản quân xông đến.

Máu tươi bắn lên trên mặt, cảm giác ấm nóng. Da đầu của ta liền run lên, bụng dạ còn cào muốn nôn.

“Lục cô nương, đi trước đi!” Một thị vệ vừa ngăn phản quân vừa hét to về phía ta, khí thế anh dũng hy sinh.

Nhưng ta thật sự không biết phải làm sao. Ta cũng rất muốn trốn đi. Nhưng hiện tại ở đây không phải là phản quân thì là binh lính, hai bên quần áo chém giết, đao kiếm đan vào nhau như mắc cửi, ta muốn rời đi cũng khó khăn.

Chúng ta khốn khổ vừa giết vừa lui, chẳng mấy chốc đã rơi vào đường cùng. Đột nhiên một quả cầu lửa từ bên ngoài thành lao qua tường thành, đúng lúc nổ tung ở cách chúng ta không xa.

Sức nổ mạnh làm cả đám người đều ngã ngào xuống đất.

Vì có thị vệ che chở cho ta, ta không bị thương, nhưng con chấn động cũng đủ làm ta phải mất hồn một lúc.

Ở xung quanh vang lên tiếng rên rỉ của những kẻ mới vừa hồi tỉnh. Người thị vệ vừa cứu ta đã hôn mê, Thảo Nhi thì không thấy tung tích. Ta đẩy người ra, cố sức đứng lên.

Ngay lập tức, cánh tay phải bị bắt lấy, cả người liền bị kéo mạnh lên.

“Là nữ nhân!” Một tên dường như là phản quân nắm chặt lấy ta, nói to với đồng bọn của hắn: “Là nữ nhân mà hoàng đế mang theo bên người. Mang nàng đến cho tên hoàng đế kia xem!”

Tay trái của ta cầm lấy một thanh đao trên mặt đất, xoay người vung xuống. Không ngờ người nọ lại có phòng bị, liền chụp lấy cổ tay của ta. Sức lực của nam nhân rất lớn, ta có thể nghe thấy tiếng đứt xương trên cổ tay kêu lên răng rắc, đau đớn truyền đến, thanh đao rơi xuống mặt đất. Nam nhân lập tức giờ cao tay.

“Tiện nhân thôi tha, dám giết lão tử——“

Ta không thể tránh, chỉ có thể nhắm chặt mắt.

Nhưng cái tát đó lại không hề dừng trên mặt ta, thay vào đó là tiếng kêu gào ghê rợn.

Ta kinh ngạc mở mắt nhìn, máu tươi bắn ra khắp nơi, cánh tay hắn từng nắm chặt lấy ta đã bị chém đứt. Nam nhân ôm cánh tay bị đứt lăn lộn trên mặt đất, nét mặt thống khổ vô cùng.

Một cái bóng đen lao vút đến, ôm ta và rời đi, tránh khỏi cảnh tượng máu me kinh hãi đó.

Trong bóng đêm, nam tử mặc trang phục dạ hành kéo khăn che mặt xuống.

“Nhị sư huynh!” Ta khẽ kêu lên, lồng ngực như bị ai bóp chặt, khóe mắt cay cay.

Giữa không gian tranh tối tranh sáng, gương mặt anh tuấn của Hạ Đình Thu có phần lạnh lùng nghiêm nghị.

Bước chân của ta liền loạng choạng, ta nhào đến ôm lấy hắn.

Thật là tốt, huynh ấy đã trở lại. Đừng ra biển, đừng diệt tộc, đừng đánh nhau. Chỉ cần an toàn đứng ở đây là được rồi.

Ta nhin không được liền rơi nước mắt khóc òa.

“Sư huynh——“

Sắc mặt nghiêm nghị của Hạ Đình Thu liền thả lỏng, thở dài vỗ vỗ lưng cho ta, “Ta nói này, muội bao nhiêu tuổi rồi, sao mỗi lần thấy ta là lại khóc? Ta không sao, đừng khóc. Đừng khóc nữa, khóc rất xấu!”

Ta thút thít lau nước mắt, lên tiếng hỏi: “Tại sao huynh lại trở về?”

“Ta chợt nhận ra có điều không đúng. Vốn nghĩ Tiêu Chính cũng không phải là người mất trí, làm sao mà ngờ... May là còn kịp.” Hạ Đình Thu đưa mắt nhìn ta, mỉm cười trấn an, “Ta lệnh cho một ngàn thủy quân quay về cứu viện. Có điều ta cũng lạng lẽ trở về.”

Hắn đưa ta rời đi, thuận tay chém ngã mấy tên phản quân chạy loạn, sau đó huyết sáo một tiếng. Vó ngựa đỏ thẫm lướt qua đám người lao đến.

Hạ Đình Thu nhảy lên lưng ngựa, đưa tay về phía ta, “Lên ngựa! Ta đưa muội đi!”

“Đi đâu?”

“Đưa muội đi Phong gia.” Hạ Đình Thu nói.

“Phong Tranh? Tại sao?” Ta nghi hoặc hỏi, “Chúng ta không thể rời đi sao? Không phải huynh trở về là để dẫn ta đi sao?”

Cánh tay đang vươn đến của Hạ Đình Thu hơi run lên, “Không, ta không thể đưa muội đi.”

“Huynh nói cái gì?” Ta giữ chặt lấy tay hắn, “Ta muốn trở về. Sư huynh, đưa ta trở về hải đảo đi. Không phải vì việc này mà huynh mới gấp gáp trở về sao?”

“Còn chưa phải lúc.” Hắn nắm chặt tay ta, kéo ta lên lưng ngựa, “Ta còn phải xuất chiến, quá nguy hiểm, không thể đưa muội theo. Hải đảo... trong nhà có chút chuyện rất phức tạp, ta cũng không yên lòng để một mình muội ở đó.”

“Nhưng mà...”

“Ồ Phong gia, Phong Tranh sẽ che chở cho muội.” Lời nói của Hạ Đình Thu bị gió thổi bay, có chút không rõ ràng.

Ta ngồi trong lòng ngực của hắn, giận dữ nói: “Hắn ngay đến thờ cũng không thờ nổi, có thể che chở ta thế nào? Ta cũng không cần người che chở.”

Hạ Đình Thu khẽ cười, thúc ngựa rời khỏi chiến trường, chạy thẳng về hướng Phong gia.

“Sư huynh!” Ta bất nản nói to, đáng tiếc lời nói lẫn trong tiếng chém giết cùng hỏa lực dường như quá mức nhỏ bé, “Vì sao huynh đem ta phó thác cho hắn? Huynh nói thật đi, cuộc chiến lần này có bao nhiêu nguy hiểm?”

“Đừng suy nghĩ nhiều.” Hạ Đình Thu ôm lấy ta, “Ngoan ngoãn ở đây chờ ta.”

Đến Phong gia, ta nhảy xuống ngựa đi gõ cửa, quay đầu lại nhìn vẫn thấy Hạ Đình Thu ngồi trên lưng ngựa, cũng không có ý định sẽ leo xuống.

Ta nhìn vào bóng dáng điềm tĩnh khác thường của hắn, trong lòng càng lúc càng bất an, cố chấp hỏi đến cùng: “Có phải huynh gặp chuyện gì khó khăn không? Chuyện gì mà không thể nói cho ta biết?”

“Đã nói muội đừng suy nghĩ nhiều.” Hạ Đình Thu ung dung mỉm cười, “Lúc này thật sự không tiện đưa muội đi cùng.”

“Không gạt ta?”

“Có khi nào mà ta gạt muội?”

Trong lòng không yên, nhưng lại không biết phải nói thế nào.

Lúc này cửa lớn của Phong gia liền mở, lão bá nhìn thấy ta, lập tức xoay người nói to: “Công tử, công tử! Là Lục cô nương đến đây!”

Ta chưa kịp ngăn cản đã thấy Phong Tranh khoác áo choàng vội vàng bước ra.

“A Vũ, sao ngươi lại đến đây? Bên ngoài loạn như vậy... Vị này chính là... Hạ công tử?” Lời nói của hắn chợt dừng lại khi nhìn thấy Hạ Đình Thu ngồi trên lưng ngựa.

“Phong công tử.” Hạ Đình Thu chấp tay nói, “Ta có chuyện quan trọng phải rời khỏi đây, Tiểu Vũ đành giao phó lại cho ngươi.”

Phong Tranh lặng đi một lúc, rồi cười khổ nói, “Ta mang bệnh nặng trên người, e là còn phải phiền nàng quan tâm đến ta.”

Ta giữ lấy dây cương, không cho Hạ Đình Thu rời đi, “Huynh có điều gì chưa nói với ta không?”

“Đừng nghĩ nhiều như vậy.” Hạ Đình Thu cúi đầu, nụ cười vẫn dịu dàng như trước, “Ta đi vắng mấy ngày, muội phải nghe lời, biết không?”

Ta còn chưa kịp trả lời, Hạ Đình Thu đã dứt khoát quay mặt đi hướng khác, rút đao vỗ lên mông ngựa. Con ngựa kêu vang một tiếng, phi thẳng về hướng cửa thành.

“Sur huynh——” Ta gọi to, “Ta sẽ quay về tìm huynh!”

Hạ Đình Thu nhắm mắt làm ngơ, bóng người nhanh chóng biến mất trên đường lớn.

Ta nhìn theo bóng lưng của hắn, trong lòng lại âm thầm nhói đau, giống như đã đánh mất một món đồ quan trọng nào đấy.

Sao lại sợ hãi như vậy?

Sao lại khó chịu như vậy?

Đến cùng thì huynh còn có bao nhiêu chuyện không cho ta biết? Rốt cuộc huynh có điều gì chưa nói với ta?

Luôn muốn ta nghe lời, muốn ta ngoan ngoãn, nhưng lại chưa bao giờ chia sẻ nỗi khổ của huynh với ta.

Ta đã không còn là đứa trẻ luôn được huynh cõng đi, cũng không phải là đứa trẻ không thể ra đường. Huynh có biết không?

Không biết từ khi nào, nước mắt đã rơi xuống.

Phong Tranh vẫn luôn đứng ở phía sau ta, lúc này mới bước đến, khẽ thở dài, ôm ta an ủi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92

Sắc trời còn chưa sáng rõ thì cuộc chiến loạn đã hoàn toàn lắng xuống.

Thị thể trong thành đã được kéo đi, vết máu cũng được thu dọn sạch sẽ, những căn nhà bốc cháy cũng được dập lửa, hết thảy mọi chuyện trong đêm qua đều yên lặng chôn theo trận tuyết lớn.

Cả thành lúc này vẫn đang trong giờ giới nghiêm, thỉnh thoảng có thể thấy binh lính cầm đao kiếm đi tuần xung quanh, dân chúng đều đóng chặt cửa, bất cứ lúc nào cũng có thể bị thẩm tra.

Thống lĩnh thị vệ của Tiêu Chính từ lúc sáng sớm đã mang binh đến Phong phủ, hắn nhìn thấy ta liền thở một hơi nhẹ nhõm, vội nói: “Hôm qua bệ hạ không tìm thấy cô nương, vô cùng lo lắng, sau lại nghĩ có lẽ cô nương ở nơi này, nên đặc biệt phái tại hạ đến đây tìm.”

“Ta sẽ không trở về!” Ta kiên quyết nói.

“Lục cô nương đừng nóng vội!” Thống lĩnh thị vệ nói, “Bệ hạ nói, nếu cô nương không muốn trở về, cứ ở lại nơi này cũng tốt.”

Dù sao Phong Tranh cũng là trung thân, nên bước đến hỏi: “Bệ hạ thế nào?”

“Bệ hạ bình an, hôm nay sẽ khởi giá quay về kinh.”

Ta vừa nghe xong, trong lòng liền mừng thầm. Tiêu Chính rút đi, rút đi, lăn về với ông bà nhà người, đến từ đâu thì quay về nơi đó đi.

Kết quả là ta vui mừng quá sớm. Sau khi ăn cơm trưa, ta đang định đi đánh một giấc ngủ bù, Hoàng bá từ bên ngoài hoảng sợ chạy đến nói: “Hoàng đế... Hoàng đế đến đây!”

Tiêu Chính mặc trên người hoàng bào thêu rồng, cả người vừa sát lạnh nghiêm nghị, vừa có mấy phần cứng nhắc, sắc mặt của hắn tái nhợt, dưới mắt có vết quầng thâm, đôi mắt đỏ au, xem ra là một đêm không ngủ.

Ta dìu Phong Tranh hành lễ với hắn.

“Thân thể Phong tướng quân không khỏe, không cần đa lễ.” Tiêu Chính tự mình đỡ Phong Tranh đứng dậy, hai người đứng chung một chỗ, chính là bức họa minh quân trung thần vẹn toàn.

Phong Tranh đưa mắt nhìn ta, ta lấy cớ pha trà liền lui ra ngoài.

Bên ngoài phòng đều là thị vệ cùng hạ nhân mà Tiêu Chính mang theo, sự căng thẳng kích động từ cuộc loạn lạc đêm qua vẫn còn hằn rõ trên gương mặt của những người này. Toàn bộ thị vệ đều nâng cao cảnh giác, cầm đao đứng thẳng, cảnh tượng này xuất hiện trong khuôn viên tiêu điều của tòa nhà thật là không phù hợp.

“Lục cô nương.” Vương thẩm lo lắng nói: “Công tử nhà ta có xảy ra chuyện gì không?”

“Không có chuyện gì.” Ta trấn an bà, “Hoàng đế và Phong công tử đã hơn một năm không gặp, có mấy lời muốn nói thôi.”

“Người đó thật sự là hoàng đế?” Nhi tử họ Hoàng kích động nói, “Hoàng đế ở ngoài đời không hề giống với trong tranh chút nào, quả thật là trẻ tuổi mà!”

Vừa có dung mạo lại trẻ tuổi, hơn nữa còn đa mưu túc trí, đúng là quái thai.

Ta bê trà bước vào, nghe thấy Phong Tranh nói với Tiêu Chính: “Tấn quốc vừa đổi chủ soái, cách điều quân vô cùng sắc bén, nếu dùng theo cách thức cũ, sợ là không đối phó được. Vài ngày trước thần đã nghĩ ra một chút sách lược, đều đã viết ra, thỉnh bệ hạ xem qua.”

Tiêu Chính thu lấy, nhưng không vội xem, “Trở về ta sẽ cẩn thận xem, ngươi cứ an tâm dưỡng bệnh, không cần lo lắng nhiều như vậy.”

Ta yên lặng rót trà. Tiêu Chính nhìn chằm chằm vào ta một lúc, rồi thần nhiên nở nụ cười, “Trong trà không có hạ độc chứ?”

“Có hạ hay không hạ độc, bệ hạ uống vào liền biết.” Ta chán ghét đáp.

Phong Tranh khê ho, “Bản thân A Vũ cũng không khỏe, nhưng lại cố chấp muốn chăm sóc thần, khiến thần rất áy náy.”

Ta nhẹ sửa lại chiếc chăn phủ lên trên chân của hắn, lại bưng thuốc đến.

Tiêu Chính nhìn Phong Tranh uống thuốc, chân mày khẽ chau lại, lên tiếng nói: “Nếu thiếu vị thuốc nào, cứ nói với ta, sau khi về kinh thành ta sẽ cho người đưa đến.”

Phong Tranh định từ chối, nhưng ta đã vui mừng kêu lên: “Thật tốt quá! Tạ bệ hạ! Ta sẽ viết ngay!”

“A Vũ...” Phong Tranh có chút lúng túng khó xử.

Tiêu Chính lại không hề phản bác gì, chỉ cười nói: “Nàng nhớ hạ thủ lưu tình, đừng dọn sạch kho thuốc của trẫm.”

“Lúc này bệ hạ có hẹp hòi cũng không còn kịp.” Ta nhanh chóng viết ra danh sách rồi giao cho đại thái giám.

Tiêu Chính nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt vụt sáng, quay đầu nhìn ta mỉm cười đầy ý tứ, hắn hỏi: “Gốc Hải Đường trong sân là loại gì?”

Nhất thời ta không thể trả lời, Phong Tranh liền nói giúp: “Bẩm bệ hạ, là Hải Đường tơ rữ.”

“Tơ rữ sao?” Tiêu Chính đem hai chữ này lặp lại trong miệng, “Ta vẫn thích cây Hải Đường ở phía tây phủ hơn.”

Ta và Phong Tranh đưa mắt nhìn nhau, không hề hiểu ý của Tiêu Chính là gì.

Tiêu Chính đứng lên, “Ta phải đi, Phong Tranh, thân thể của ngươi không khỏe, cũng không cần ra tiễn. Đường Vũ, nàng tiễn ta một đoạn đi.”

“... Vâng.” Ta đành cam chịu nói.

Tiết trời hôm nay có chút ẩm hơn, lớp tuyết đọng từ đêm qua cũng đã tan hơn phân nửa, ánh mặt trời ấm áp lúc chính ngọ chiếu lên thân mình, con chim nhỏ đậu trên nhánh mai hót vang.

Tiêu Chính đưa mắt nhìn chăm chú vào con chim nhỏ kia một lúc rồi quay đầu hỏi ta: “Nàng có còn nhớ? Trước đây Phụ hoàng cũng rất thích chim, cũng từng nuôi một con chim nhỏ như vậy.”

Ta nói: “Vật nuôi của tiên đế chắc hẳn phải là loài quý hiếm, một con chim hoang dã thế này sao có thể so sánh.”

Tiêu Chính tỏ vẻ không đồng ý nhưng vẫn cười nói, “Ta còn nhớ rất rõ, con chim nhỏ đó là do đại hoàng tử thả đi, nhưng lại nói là do ta thả, làm phụ hoàng vô cùng tức giận với ta.”

Tiên đế yêu chim đến si mê, xem mạng bọn chúng còn nặng hơn mạng người, vì một con chim yêu thích chết đi mà xử tử mười mấy thái giám. Năm đó Tiêu Chính bị đại hoàng tử vu oan, dường như cũng phải chịu mấy roi của tiên đế.

Sau khi Tiêu Chính đăng cơ, chưa được hai năm, đại hoàng tử liền chết thảm ở đất phong, mấy vị hoàng tử còn lại thì người chết kẻ bị hạ thứ dân, hiện tại chỉ còn hai hoàng tử còn nhỏ là bình yên vô sự sống ở đất phong.

Chẳng trách thế nhân đều nói, hoàng đế dù là minh quân, nhưng vẫn là người lạnh lùng tàn độc, đối với huynh đệ của mình vẫn ra tay độc ác như vậy. Ta nghĩ đến việc này liền hồi tưởng lại cuộc tàn sát đêm qua, không khỏi rung mình một cái.

“Có phải nàng cũng thấy ta là người rất tàn nhẫn?” Tiêu Chính đột nhiên nói, làm ta phải giật mình tỉnh lại.

Ta chỉ cười mà không trả lời thẳng câu hỏi của hắn.

“Bệ hạ, người có nỗi khổ tâm của mình, ta dù không hiểu, nhưng cũng biết một phần. Huống hồ đã làm vua, tất nhiên có được có mất. Ta không phải là người, lại càng không có quyền đánh giá. Còn việc người khác nghĩ người thế nào, người có từng để ý đến sao?”

Tiêu Chính quay mặt nhìn ta, sau đó cúi đầu, như đang nghĩ đến điều gì rồi nói: “Ta hỏi nàng, nếu như lúc trước, ta không có tịch thu cả nhà của nàng, liệu hai chúng ta có thể có cơ hội không?”

Ta kinh ngạc nói: “Đến bây giờ ta chưa từng nghĩ tới.”

Tiêu Chính chợt cười: “Cho đến bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới sao?”

“Bệ hạ,” Ta thẳng thắn nói, “Ta cảm thấy, thay vì nói người yêu thích ta, thì phải nói là hâm mộ ta mới đúng.”

“Ta hâm mộ nàng?” Tiêu Chính nhìn ta thú vị, “Sao lại nói như vậy?”

Ta sang sảng cười nói: “Hâm mộ ta hào hiệp, hâm mộ ta rất chân thật, hâm mộ ta được tự do. Ở trên người của ta có sự tự tại mà người không thể nào có được, cho nên ta càng ngỗ nghịch với người, người lại càng vui vẻ. Người yêu thích sự bướng bỉnh khó quản của ta, người giữ ta ở bên cạnh, nhìn thấy ta cũng giống như người nhìn thấy chính mình được tự do tự tại mà sống, bệ hạ, chẳng lẽ không đúng sao?”

Tiêu Chính yên lặng nhìn ta, một lúc lâu sau cũng không nói.

Con chim nhỏ nghiêng đầu nhìn chúng ta rồi vỗ cánh bay mất.

“Vậy theo như lời nàng nói, tâm ý mà ta đối với nàng đều là do hiểu sai sao?” Tiêu Chính khẽ nở nụ cười dịu dàng mà trước nay ta chưa từng nhìn thấy, hân vờn tay về phía ta. Ta cố chịu đựng nhưng đến cùng vẫn bước lui về phía sau. Tay hắn chỉ chạm vào hư không.

“Trước đây ta tính tình mềm yếu, mỗi khi bị ức hiếp đều chỉ biết tìm nương khóc lóc. Nương ta liền an ủi, nói rằng mỗi người đều có một vị thần hộ mệnh, khi lâm vào nguy hiểm sẽ xuất hiện cứu giúp. Sau đó ta bị hoàng huynh đẩy vào trong hồ nước, khi ta cảm giác sắp không thể thở được, liền thấy một nữ hài từ bờ về phía ta, sau khi cứu ta lên, nàng lại biến mất không thấy tung tích. Khi đó ta thật sự nghĩ nàng chính là vị thần hộ mệnh mà nương nói — mãi cho đến khi ta lại nhìn thấy nàng trong cung, lúc này mới biết nàng chính là nữ nhi của Ngụy vương, là quận chúa của vị Vương gia chuyên quyền độc đoán kia, người mà phụ hoàng luôn luôn phụ thuộc.”

Ta nghe thấy thế, trong lòng có trăm ngàn cảm xúc rối bời.

“Bệ hạ, ta không thể lựa chọn mình sinh ra ở đâu, nhưng cuộc đời của mình thì ta vẫn có thể tự mình quyết định. Ta nghĩ bệ hạ cũng có thể làm được. Nhân sinh không như ý muốn, không thể thập toàn thập mỹ, cho dù ngài là vua của một nước thì cũng không phải ngoại lệ, xin người bỏ đi chấp niệm, như vậy mới có thể vui vẻ mà sống.”

Tiêu Chính thâm tình nhìn ta, đột nhiên vươn tay ôm ta vào lòng. Ta giật mình giãy giụa, Tiêu Chính lại ôm chặt ta thêm một chút.

“Đừng động, ta cũng muốn nói ra suy nghĩ của mình.” Hắn nhỏ giọng nói bên tai của ta, ta cũng dần bình tĩnh lại, không hề vùng vẫy.

“Đường Vũ, ta rất xin lỗi nàng.” Giọng nói của Tiêu Chính trầm thấp dịu dàng, làm cho ta không thể không run lên, “Nàng đã cứu ta, cũng từng giúp ta, ta lại làm nàng tổn thương như vậy. Ngày hôm qua, nàng vì ta, không muốn trở thành gánh nặng cho ta mà muốn tự mình rời đi trước, khi đó ta vừa tức giận vừa vui mừng, nàng vẫn không hề thay đổi, vẫn luôn thiện lương như vậy, trong lòng không hề chất chứa oán hận. Hôm qua ta đã suy nghĩ cẩn thận một đêm, nàng chưa từng hối hận, ta cũng chưa từng hối hận, cho dù thời gian có quay trở lại, ta vẫn không thể tha cho Lục gia các nàng, và ta vẫn sẽ cố gắng có được tình cảm của nàng, nhưng ta biết dù là thân đế vương, cũng có rất nhiều thứ ta không thể có được, cho nên ta sẽ không cố chấp, ta sẽ buông tay.”

Vòng tay đang ôm chặt lấy ta khẽ buông lỏng, ta lập tức lui về phía sau, tức giận nhìn Tiêu Chính.

Đế vương vụt xoay người rời đi, chỉ lưu lại cho ta một bóng lưng cô độc.

Lần này ta và hắn từ biệt, trời cao đất xa, sợ là sẽ không có cơ hội gặp lại, vừa nghĩ như thế, tảng đá đè nặng ở trong lòng bấy lâu cũng được dời đi.

Đúng như những lời Tiêu Chính vừa nói, hắn đối với ta có tốt thế nào, nhưng chuyện hắn hủy hoại cả nhà của ta, cả đời này ta cũng sẽ không thể nào quên đi, mà cũng bởi vì chuyện này mà ta và hắn sẽ mãi chỉ có thể xem nhau là người lạ.

Bước trở về nội viện, ta nhìn thấy Phong Tranh đang tựa người vào cửa đứng chờ, thấy ta trở lại, nét mặt căng thẳng của hắn liền thả lỏng.

Ta bước đến đỡ hắn, nhin không được liền quở trách: “Bên ngoài trời lạnh như vậy, người ra đây làm gì?”

“Ta muốn đợi người trở về.” Phong Tranh ôn hòa nói, “Ta có chút lo lắng thôi.”

Ta khẽ nao lòng, hiểu hẳn đang lo lắng điều gì, trong lòng cũng ám áp hẳn lên, lại có chút đau xót không nói nên lời.

“Đừng nghĩ gì.” Ta ngồi xuống mép giường, nắm lấy bàn tay của Phong Tranh, nhìn hắn nói, “Ta đã nói sẽ ở lại cùng ngươi, thì nhất định sẽ ở lại, ta từ trước đến nay đã nói là làm, không phải là người thất tín.”

Phong Tranh mỉm cười, “Đúng vậy, ngươi luôn hết lòng thực hiện lời hứa của mình, còn ta lại...”

“Chuyện quá khứ đừng nhắc lại.” Ta cắt ngang lời nói của hắn, “Khi đó chúng ta đều còn quá trẻ, đều có tính khí ngang ngược bướng bỉnh nên làm ra những chuyện mà không thể vãn hồi. Hiện tại nếu đã có duyên gặp lại, nên mang hết thảy những chuyện không vui đặt sang một bên, vui vẻ mà sống, được không?”

“Tất cả đều nghe theo ngươi.” Phong Tranh dịu dàng nhìn ta.

Ta vui mừng lắc lắc tay hắn, “Ta nói này, đã sắp đến cuối năm, cũng phải chuẩn bị đón tết, năm nay ta ăn tết ở nơi này của ngươi, chúng ta phải làm náo nhiệt một chút.”

“Đều giao cho ngươi.” Phong Tranh cười nói: “Suốt mấy năm qua ta luôn đón tết ở biên ải, năm mới trôi qua trong vắng vẻ, năm nay tùy vào ngươi, muốn làm sao đều được!”

Sau khi Tiêu Chính rời đi, Khúc Giang liền khôi phục về yên bình trước đây. Gần đến cuối năm, những nông dân ở bên ngoài thành liền tấp nập mang đồ tết vào thành buôn bán, trong thành cũng sôi nổi hẳn lên, quan phủ cũng cố ý muốn mượn không khí rộn ràng này mà che giấu đi cuộc tàn sát trước đó, vì thế mà cả thành càng phồn thịnh hơn ngày xưa rất nhiều.

Văn Tinh cảm thấy Phong phủ quá vắng người, có chút hiu quạnh, cho nên cực lực mời ta và Phong Tranh đến Triệu gia đón tết, tuy rằng ta cũng muốn cùng muội muội ăn tết, nhưng lại sợ nhìn thấy Triệu Lăng thì không vui, đành phải tìm cách cự tuyệt.

Văn Tinh sắp chuyển dạ, lại vì chuyện náo động đêm hôm đó mà có chút sợ hãi, cho nên sức khỏe không được tốt, ta cũng ở lại Triệu phủ hai ngày để làm bạn với nàng.

Văn Tinh luôn cùng ta nhắc lại những chuyện trước đây, từ nhỏ ta đã ngưỡng mộ nàng được cha tự mình làm đồ chơi cho, còn nàng lại hâm mộ ta có thể cưỡi ngựa, đến khi lớn lên, nàng ước ao được ra ngoài du ngoạn như ta, còn ta lại hâm mộ nàng được mọi người yêu quý.

Đến khi chúng ta cùng nhớ lại cảnh tượng xa hoa tráng lệ của vương phủ ngày đó thì đều có chút thôn thức. Mỗi năm đến tết, khi tổ chức tiệc rượu, cha luôn căn dặn hạ nhân mua rất nhiều pháo hoa, đốt sáng từ trong nhà ra ngoài sân, tiệc rượu cũng kéo dài cho đến nửa đêm, khung cảnh đó có thể lấn át cả hào quang của hoàng cung.

Khi đó chỉ nghĩ trong nhà có tài lực hùng hậu, pháo hoa rất đẹp, cũng chưa từng nghĩ đến, như thế là kiêu ngạo là hống hách, chẳng trách mà rước họa vào nhà.

Văn Tinh nói: “Hiện tại mỗi năm nhìn thấy pháo hoa, muội đều nhớ lại trước đây, muội từng cảm thấy nhà của chúng ta tựa như một đóa pháo hoa đẹp nhất lớn nhất, pháo hoa bay vút từ dưới đất lên bầu trời, nổ tung thành một đóa hoa xinh đẹp rực rỡ, nhưng chỉ cần chớp mắt liền tiêu tan, nếu so với hiện tại, cuộc sống bình dị bên trượng phu và con trẻ lại an ổn chân thực hơn nhiều.”

Ta chơi đùa với đứa cháu trai đang rúc vào trong lòng mình, “Nếu nhà chúng ta không bị lụi bại, ta và muội sẽ chẳng thể sống một cuộc sống tùy tâm tùy ý như thế này, vì vậy mới có cái gọi là ‘Có được tất có mất’, có lẽ chính là như vậy.”

Mấy ngày nay, gió nam thổi đến, tiết trời ấm áp, ta để Hoàng tiểu ca đánh xe ngựa trở về trước, tự mình đi xuống chợ xem một chút.

Lúc này đã qua giờ Ngọ, hai bên đường lớn đông nghịt người bán hàng rong, có bán gà do nhà tự nuôi, hoặc bán những con vịt béo mập với bộ lông bóng mượt, còn bán các loại kẹo đường, lạc xường. Ta mua một phần bánh mè mà Phong Tranh thích ăn, lại lấy nửa cân hạt dẻ rang đường, nửa cân hạt dưa, cứ thế mà hào hứng xách đầy tay về nhà.

Không ngờ trong nhà cũng rất náo nhiệt, thì ra Phong gia còn có đất vườn ở Khúc Giang, phần lớn đều để người trong tộc hoặc họ hàng thân thích thuê mướn, mỗi khi tết đến là lại có không ít sản vật địa phương được đưa đến.

Ta bước đến nhìn xem, chỉ riêng gà đất nuôi đã có bảy tám con, còn có con hoẵng, thỏ hoang và cả rắn được nhốt trong giỏ trúc, mà có đến năm sáu cái giỏ như vậy, tất cả đều dùng để Phong Tranh bồi bổ thân mình, lại còn có ếch ruộng béo ú được bắt từ trong hang, bọn chúng bị nhốt trong một cái lồng sắt, đều đang hoảng sợ nhảy loi loi. Ngoài ra còn có thịt khô cùng lạc xường tự làm, cam quýt do nhà trồng, mứt quả hồng, đủ loại bánh trái muốn đầy tràn ra khỏi hai cái sọt lớn.

Ta kinh ngạc nói: “Nhiều như vậy, không biết phải ăn đến ngày tháng năm nào mới hết.”

Vương thẩm vừa bắt lấy con ngỗng mập vừa vui vẻ nói: “Mấy năm nay mưa thuận gió hòa, triều đình lại giảm miễn thuế má, công việc đồng áng cũng tốt hơn rất nhiều. Mà sau khi công tử tiếp quản gia nghiệp, cũng cho giảm tiền thuê đất xuống hai phần, đây đều là do người dân gửi đến biểu công tử.”

Ta giúp con dâu họ Hoàng giết gà, lại băm một con rắn lớn hầm canh, đợi đến bữa tối cho Phong Tranh bồi bổ.

Ta còn muốn nhặt rau, con dâu họ Hoàng liền đuổi ta ra ngoài, “Chút việc chân tay này có tiểu phụ làm là được, cô nương vẫn nên cùng công tử nói

chuyện đi. Hiện tại, công tử chẳng thể rời cô nương được lâu, cô nương vừa ra khỏi cửa, công tử liền đứng ngồi không yên, nghe thấy tiếng động gì cũng nhìn ra ngoài.”

Ta đành phải thay đổi quần áo rồi đi tìm Phong Tranh.

Bởi vì tiết trời dần ấm áp, tinh thần của Phong Tranh cũng tốt hơn trước kia rất nhiều, có thể xuống giường được một lúc, còn chăm sóc hoa cỏ.

Lúc trước ta có mua về vài gốc phong lan từ chợ hoa, nhưng hần lại cười nhạo nói rằng ta bị lừa gạt, đó không phải là phong lan. Lại thêm một lần, rõ ràng là mua về mấy cây hoa thủy tiên, nhưng mãi vẫn không thấy nở hoa, hần lại cười ta mua phải cây tỏi.

Ta hớn hờ ôm gói quà ăn vặt vừa mới mua về chạy đến. Phong Tranh đang đứng dưới cửa sổ tưới nước cho cây thủy tiên, thấy ta đi tới hần liền gọi.

“Mau đến đây xem, rốt cuộc thì thủy tiên cũng ra nụ, xem ra ngươi không có mua phải tỏi nha!”

“Ta đã nói là ta không có mua sai mà!” Ta cảm thức ăn nhét vào trong lồng ngực của hần, “Đây, đều là thứ ngươi thích ăn.”

Phong Tranh cúi đầu lật xem, “Đúng rồi, dưới thôn quê có đưa đồ tết đến, ngươi không đi xem sao.”

“Vừa mới xem về.” Ta diu hần vào nhà, “Không ngờ là tặng nhiều đồ như vậy, xem ra chúng ta không cần phải mua thêm gì. Ta thấy thịt khô kia thật là ngon, mút quả hồng cũng rất ngọt, đáng tiếc ngươi lại không thể ăn.”

Phong Tranh khẽ cười, nhặt hạt dẻ ném cho ta, “Xem thường dạ dày của ta không tốt à? Ngươi cũng không khá hơn chút nào đâu, đừng vì thấy ngon mà không biết kiềm chế, ăn đến hư bụng.”

Ta lột vỏ hạt dẻ, lại lấy bánh vùng ra, đặt vào trong đĩa, “Ăn một chút đi, ta đã dặn con dâu nhà họ Hoàng giết gà với rần nấu canh cho ngươi.”

“Uhm.” Phong Tranh ngồi ở trên giường, sắc mặt có chút mệt mỏi, “Ngươi là đương gia, ngươi nói là được.”

“Ta từ khi nào mà thành đương gia?” Ta đắp kín chăn cho hần, lại đặt nhiều thêm một cái gối mềm ở sau lưng hần.

Phong Tranh áy náy nói: “Chăm sóc cho ta, rất phiền toái, đúng không?”

“Nói cái gì vậy?” Ta cảm hạt dẻ đã lột sạch vỏ nhét vào trong miệng của hần, sau đó xoay người sang hướng khác, vừa tiếp tục lột vỏ hạt dẻ vừa thao thao nói, “Triệu Lăng cùng vài bằng hữu vào núi săn thú, bắt được không ít thú rừng, Văn Tĩnh cứ muốn đưa cho ta hai mảnh da hồ ly cùng da hươu. Ta đành phải ngưng ngưng, da hồ ly có thể dùng làm cô áo, da hươu có thể làm hai đôi giày và bao tay, còn nữa, ta nghĩ mấy người chúng ta có thể thu dọn ngôi nhà một chút, cảnh khô lá rụng đều phải quét sạch, hồ nước cũng phải được nạo vét, người ta nói năm mới phải có không khí mới, ngôi nhà này của chúng ta cũng phải tân trang một chút. Vương thẩm sẽ cắt chữ đỏ, ta cũng muốn dành thời gian đi theo học cắt chữ phúc, tự tay dán lên cửa lớn, ngươi thấy thế nào?”

Phía sau không có tiếng hồi âm.

Ta quay đầu nhìn, Phong Tranh đã nghiêng đầu tựa vào thành giường, mê man ngủ.

Không khí vui vẻ liền bỗng chốc biến mất, ta kéo cao chiếc chăn cho hần, ngón tay nhẹ đặt lên cổ tay của hần, mạch đập ngày càng mỏng manh hơn trước, không hề có dấu hiệu tốt lên một chút nào.

Phong Tranh mỗi khi ngủ mê thì luôn ngủ đến chạng vạng ngày hôm sau mới tỉnh lại.

Sau khi tỉnh lại, câu đầu tiên hần nói chính là: “A Vũ, sao mắt của ngươi lại đỏ như vậy?”

“Ngươi nhìn lầm rồi.” Ta hạ thấp ánh mắt, không dám nhìn thẳng vào hần, “Nhanh uống thuốc đi.”

Phong Tranh nhìn ra sắc trời bên ngoài, “Đã tối thế rồi sao, ta đã ngủ bao lâu?”

“Chưa bao lâu, vừa đúng lúc cơm chiều.” Ta mang bát canh đến trước giường của hần, “Canh được nấu lửa nhỏ cả buổi chiều, rất là thơm.”

Phong Tranh nâng bát canh uống cạn, cười nói: “Hôm nay, ta lại có chút đói bụng.”

“Vay ăn nhiều một chút.” Ta bê bát cơm cùng đồ ăn nóng hổi đến: “Những loại thức ăn mà dưới thôn quê mang đến rất tươi non, chỉ cần xào một chút là đã rất ngon, còn đây là cơm hấp với lạp xưởng, mùi vị rất được đúng không?”

Ngày hôm đó, khó có khi thấy Phong Tranh ăn nhiều thêm một chén cơm, Vương thẩm liền xúc động rơi nước mắt.

“Ta mang bệnh trên người, cũng khiến hai lão nhân gia phải lo lắng cho ta.” Phong Tranh thăm nói với ta, có chút áy náy.

“Đó là vì ngươi đối tốt với hai người, hai lão nhân gia cũng là cảm tạ ngươi.”

Ta lấy thuốc nước bóp lên tay chân cho hần, giúp hần giảm bớt đau đớn trên người. Khi đại tẩu đưa phương thuốc này cho ta cũng có nói qua, chỉ có thể

giảm bớt một phần, không thể nào trị được tận gốc, tuy rằng là vậy nhưng mỗi ngày ta đều thoa thuốc cho hần.

Thuốc nước có chút ấm nóng, đôi tay của ta vì ngâm trong thuốc quá lâu nên có hơi nhẩn nhú, lại ngã sang màu nâu của thuốc.

Phong Tranh vẫn luôn yên lặng nhìn ta, nhưng bất chợt kéo lấy tay ta.

“Bỏ đi.” Hần thần nhiên nói, “Cơ thể của ta, ta tự mình hiểu rõ, những việc này cũng chỉ vô dụng mà thôi. Nhìn xem, mấy ngày nay người vất vả đến chẳng ra hình hài gì nữa.”

“Tay có hơi ngã màu rồi cũng sẽ hết, sao có thể so với bệnh tình của người?” Ta luống cuống thu tay trở lại, lại bẻ chậu nước ra ngoài.

“A Vũ,” Phong Tranh gọi ta lại, giọng nói bình thản tựa như tiếng suối trong, “Sau này mỗi khi ta mê man, có thể gọi ta tỉnh lại không? Thời gian của ta đã không còn nhiều, ta không muốn lại tiếp tục lãng phí trong giấc ngủ.”

Thân thể của ta từng chút từng chút cứng đờ, chậm rãi xoay người sang hướng khác.

“Những lời nói này của người tựa như một mũi dao đâm vào trong lòng ngực của ta.”

Phong Tranh khò sở nói, “Thực xin lỗi, ta biết ta nói như vậy, người sẽ rất khó chịu, nhưng lại không thể không nói.”

Ta lắc đầu, “Ta thấy người mệt mỏi như vậy, không đành lòng đánh thức.”

Phong Tranh nói: “Ý của ta đã quyết, A Vũ, đại tẩu của người đã nói, nếu dùng nhân sâm trăm năm để kéo dài mệnh, ta có thể sống thêm nửa năm, nhưng ta không muốn sống trong đau khổ như vậy, suốt ngày nằm trên giường, giống như người vô dụng. Nếu phải sống qua những ngày như vậy, thì ta tình nguyện chết đi, cũng không muốn phải sống vật vờ như thế.”

Ta buông chậu nước trong tay xuống, nhất thời cũng không biết phải nói gì.

Phong Tranh lại nói tiếp: “Có một câu mà bốn năm trước ta không có dũng khí để nói ra, nghĩ đến nhân lúc này sẽ nói, nhưng lại cảm thấy cũng không còn cần thiết.... Tâm ý của ta...nàng...chắc là hiểu rõ.”

Ta cảm thấy trong miệng đắng chát, chỉ nói: “Ta hiểu, người không cần phải nói...”

Phong Tranh dịu dàng nói: “A Vũ, từ đầu đến cuối, người sai không phải là nàng nhưng trên lưng lại phải mang quá nhiều nỗi đau như vậy. Hoàng đế là người cương ngạnh, ta lại hèn nhát, nên đã hại nàng. Lúc trước, khi ta tỉnh lại sau hôn mê, cha ta nói rằng nàng đã chết, khi đó, ta biết mình đã phạm phải tội lỗi nặng nề thế nào.”

“Người vẫn muốn nhắc lại những chuyện đó sao?” Ta không muốn phải nghe hần nói đến chuyện quá khứ.

Nhưng Phong Tranh lại rất cố chấp, dường như đây là những lời vẫn luôn chất chứa ở trong lòng của hần, cũng chưa một lần nói ra. Hiện giờ ta lại đang thực sự đứng ở trước mặt hần, có lẽ hần đã không thể tiếp tục kìm nén.

“A Vũ, ta nợ nàng một lời xin lỗi, ta thực xin lỗi nàng.”

Ta cười, nước mắt lại lặng lẽ rơi xuống.

“Tiêu Chính trước lúc ra đi cũng xin lỗi ta, hiện tại người cũng lại xin lỗi ta. Một tiếng xin lỗi, nói ra thật dễ dàng, vậy các người muốn ta phải thế nào đây? Ta sẽ không giết Tiêu Chính để báo thù cho cả nhà, ta cũng sẽ không bỏ mặc người, nói xin lỗi với ta là vì muốn ta tha thứ cho các người, hay là vì chính bản thân tìm chút yên lòng?”

Phong Tranh nhìn sâu vào mắt ta nói, “A Vũ, nàng không biết rằng, khi nàng nói muốn ở lại chăm sóc cho ta, ta đã rất vui mừng. Nên cho dù ngày mai có phải chết, ta cũng không có gì tiếc nuối.”

“Đừng nói nữa, Phong Tranh, đừng nói nữa.” Đôi mắt ta đầm lệ nhìn hần, “Ta luôn là người sống trong mơ hồ, lúc này cũng muốn cứ như vậy mà sống, có thể vui vẻ được ngày nào hay ngày đó, không được sao?” Phong Tranh nhắm mắt lại, khóe mắt chợt hiện một chút ánh sáng mờ nhạt.

“Ta đã biết.”

Thời tiết áp áp được mấy ngày lại chuyển lạnh, sáng sớm ta đẩy cửa sổ ra liền thấy một lớp tuyết mỏng phủ lên mặt đất.

Ta bước chân lên mặt tuyết, hít vào buồng phổi luồng không khí lạnh lẽo, trong lòng lại chợt nhớ đến những cơn gió nhẹ dịu của Nam Hải, nhớ đến tia nắng ấm áp của Ly đảo.

Nơi này cách Ly đảo rất xa, không thể nghe thấy tiếng sóng biển, cũng không có hoa tươi nở rộ suốt bốn mùa, không có những dây dưa hầu chất thành núi, cũng không có bãi cát vàng với đầy vỏ ốc cùng những con thuyền ngập đầy cá tôm.

Ta thỉnh thoảng đi ngang qua trà lâu, chợt nghe thấy có người bàn luận: “Nghe nói trận đánh ngày đó vô cùng quyết liệt, quân đội của triều đình liên thủ với thủy binh của Hạ gia cùng Thuyền vương, đánh bọn hải tặc đến tận tận. Gia chủ của Hạ gia quả nhiên tuổi trẻ anh tài, anh dũng đa mưu, còn dẫn

đầu binh lính giết địch, nghe đầu Hoàng đế cũng muốn phong vương cho hần...”

Khi về nhà, ta định sẽ viết thư cho Hạ Đình Thu, nhưng lại không biết phải chuyển đến hần thế nào.

Ta cùng hần, vừa cách biển lại cách trời.

Vì thế ta thường mơ thấy hần, trong mộng hần luôn nắm tay ta đi trên bờ cát phủ ánh trắng, vỏ ốc trắng tinh tựa như những ánh sao nhỏ lấp lánh.

Hạ Đình Thu nâng lòng bàn tay hứng đầy ánh sao trời đưa đến cho ta. Ta vừa muốn nhận lấy, nhưng cả hần và cả những ngôi sao đó đều tan thành mây khói.

Ta muốn hỏi hần vì sao không đến tìm ta, muốn hỏi hần vì sao ngày hôm đó lại không đưa ta đi cùng. Ta nghĩ rằng hần đã hiểu rõ, hiểu rõ tâm ý của ta đối với hần. Nhưng lỡ như hần không hiểu, lỡ như hần hiểu lầm thì sao?

Chẳng lẽ vì ta chưa từng nói ra rõ ràng, nên đã lỡ vụt mất?

Dưới thôn quê gửi lên rất nhiều gà, lúc này đều đang nuôi thả trong sân, làm cho cả một tòa nhà thế này lại trông giống như nông trang, thế nhưng Phong Tranh lại không thấy phiền, còn cảm thấy rất thú vị. Sau đó thì cây thủy tiên mà ta mua về cũng đã nở hoa, mùi hương thơm ngát. Ta còn đi theo Vương thẩm học vài món ăn làm cho Phong Tranh.

Phong Tranh nhìn ta khen ngợi: “Trước kia còn giả làm tiểu tử, bây giờ lại có vài phần dáng vẻ của hiền thê lương mẫu.”

Ta liền đắc ý nói: “Mấy năm nay, ta không có chuyện gì làm, liền học xong những việc quản gia.”

“Có thể tính toán sổ sách sao?”

“Đương nhiên.”

“Vậy thì thật tốt.” Phong Tranh lấy ra một xâu chìa khóa bằng đồng ném về phía ta, “Cuối năm cần phải kiểm tra tính toán sổ sách, như tiền thuê đất vườn, việc kinh doanh cả năm của cửa hàng chẳng hạn, trước kia ta chưa từng quản, hiện tại không biết đã loạn đến thế nào, toàn bộ đều giao cho nàng.”

Ta nhận lấy chìa khóa, “Không sợ ta tham ô tiền của người?”

“Tùy ý nàng muốn tham ô thế nào cũng được, tiền tài vốn là vật ngoài thân, ta cũng không thể mang theo.” Phong Tranh lại nhắm mắt dưỡng thần, hiện tại thời gian hần mê man càng lúc càng nhiều.

Khi ta đang kiểm kê sổ sách được một lúc thì Triệu phủ phái người đến mời ta, báo rằng Văn Tĩnh chuyển dạ.

Thời điểm dự sinh đến sớm hơn mười ngày, lúc này Triệu Lăng sợ hãi đến mức hồn phi phách tán, luôn đứng ngoài phòng sinh đi tới đi lui. Ta thì thăm thò một hơi nhẹ nhõm, trong những thời điểm quan trọng là lúc nhìn thấu lòng người, hần đối với Văn Tĩnh đúng là thật tâm thật ý.

Lần này Văn Tĩnh quả là hữu kinh vô hiểm (*có kinh ngạc sợ hãi nhưng không nguy hiểm), cố gắng cả nửa ngày, cuối cùng cũng thuận lợi sinh ra một nữ nhi.

Triệu Lăng có được nữ nhi thì mừng rỡ cười to.

Đứa bé mới sinh đều có làn da nhăn nheo, có chút không được xinh xắn, nhưng khi ta ôm cháu gái trong lòng thì tay lại không thể nào rời đi, tình cảm ruột thịt mãnh liệt vô cùng.

“Đứa nhỏ này và A tỷ quả là có duyên.” Văn Tĩnh nhìn ta đầy hạnh phúc, “Muội và phu quân đã sớm thương lượng, để A tỷ đặt tên tự cho đứa nhỏ.”

Ta trù mẩn nhìn tiểu khuê nữ đang hép mắt nằm trong lòng, dịu dàng nói: “Ta và nương của con đều phải trải qua cuộc đời trôi nổi, sinh sinh tử tử, hi vọng con cả đời đều bình bình an an, vĩnh viễn hạnh phúc, gọi con là Duyệt Nhiên đi.”

Văn Tĩnh đón lấy nữ nhi, hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt đó: “Sau này Triệu gia chúng ta lại có thêm một tiểu Duyệt Duyệt.”

Vào đêm ba mươi, từ sớm ta đã giúp cả nhà Hoàng bá quét dọn phòng ở, dán câu đối và tranh tết.

Câu đối đều là do Phong Tranh viết mỗi khi tinh thần tốt lên, bút tích vẫn tinh tế sắc sảo như trước, nhưng vì lực đạo không đủ, cho nên những chỗ thu bút đều có chút run tay.

Ta đem bức chữ “Nhất Phàm Phong Thuận” (Thuận buồn xuôi gió) dán lên xà ngang ở cửa lớn, lại chợt nhớ đến Hạ Đình Thu.

Giờ này, hần đang ở Ly đảo, nhất định sẽ trải qua một năm mới vô cùng náo nhiệt. Thân thích của Hạ gia nhiều như vậy, chắc hần sẽ chật ních cả một gian phòng, hần sẽ không cô đơn, có lẽ còn có thể bắn pháo hoa trên bờ biển. Trước đây từng nghe hần nói qua, khi đó ta đã nghĩ nhất định phải xem, không ngờ lại không có cơ hội.

Lần trước trong lễ mừng hạ thuyền, ta và hấn nhảy múa trên bãi biển dưới ánh sáng của pháo hoa, cảnh tượng đó tựa như chỉ mới ngày hôm qua, khi nhắm mắt lại, ta có thể nghe thấy tiếng nhạc cùng tiếng cười vui, Hạ Đình Thu còn nắm chặt lấy tay ta.

Ta nhìn xuống lòng bàn tay trống rỗng, cảm giác cô độc cứ mãi không rời.

Con dâu họ Hoàng đã chuẩn bị bàn com tất niên cho chúng ta, cả nhà họ đã trở về dưới thôn quê đón tết với gia đình, cả tòa nhà to như vậy chỉ còn mỗi ta và Phong Tranh.

Hôm qua Phong Tranh nằm ngủ, nhưng đến giờ vẫn chưa tỉnh lại. Ta mang bàn com đặt lên bếp lò trong phòng Phong Tranh để giữ ấm, lại ngồi ở bên xem sổ sách.

Từ lúc xế chiều, bên ngoài đã rộn ràng tiếng đốt pháo, càng về đêm càng vang dội, pháo hoa bay lên bầu trời, âm thanh vui mừng vượt qua bức tường cao truyền đến, tiếng đốt pháo cùng tiếng nhạc hoan ca càng làm tăng thêm khung cảnh vắng lạnh ở bên trong bức tường.

Bếp lò nóng làm bát canh nhẹ sôi, trong không khí vừa thoảng mùi thuốc pháo vừa mang chút hương thơm nồng của thức ăn. Pháo hoa sáng rực nở rộ trên bầu trời, ánh sáng soi rọi lên khung cửa, ngọn đèn trên bàn cũng lách tách những tia lửa nho nhỏ.

Ta dùng bàn tay đang gầy bàn tính, bước đến đóng chặt cửa sổ, lại nhìn xem Phong Tranh đang ngủ say.

Hơi thở của hấn vẫn mỏng manh như vậy, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể ngừng.

Ta nắm lấy bàn tay không lúc nào ấm áp của hấn, khẽ nói: “Hôm nay là giao thừa, pháo hoa ở bên ngoài thật là đẹp, người không thể nhìn thấy rất là đáng tiếc. Có còn nhớ trước đây, pháo hoa ở trong nhà luôn đẹp nhất lớn nhất kinh thành, khi đó ta hỏi người, pháo hoa sẽ rơi xuống nơi nào? Người nói với ta, đều rơi vào trong đất, chờ đến mùa xuân ấm áp sẽ nở hoa, người còn nhớ không?”

Phong Tranh vẫn yên lặng nằm.

Ta khẽ cười mình nhưng vẫn nói tiếp: “Thật ra, đến tận lúc này ta vẫn không thể chấp nhận sự thật rằng người sẽ rời khỏi ta, có đôi khi ta cảm thấy mình rất tham lam, khó trách Nhị sư huynh lại tức giận rồi đi.”

Ngôi nhà bên cạnh đang đốt pháo, âm thanh huyền ảo che lấp lời nói của ta.

Ồn ào như vậy mà Phong Tranh vẫn ngủ say không tỉnh.

Ta nhìn gương mặt yên bình khi ngủ của hấn, nỗi lo âu trong lòng liền tan biến.

Trước mặt là cuộc sống đau khổ bệnh tật, hấn tình nguyện lựa chọn cái chết, từ nay về sau, hấn sẽ không phải tiếp tục khó xử, tiếp tục tự trách mình. Bởi vì hấn là người cố chấp, nên chỉ có đến lúc đó, hấn mới có thể thực sự bỏ đi mọi vướng mắc trong lòng.

“Phong Tranh, ta nghĩ, sau khi người ra đi, ta nhất định sẽ thấy rất thiếu vắng.”

Nước mắt của ta dùng lên mu bàn tay của hấn, mà hấn vẫn không hề tỉnh lại.

Ta thỏa sức khóc một hồi, lại lau khô nước mắt, yên lặng bê bàn ăn trở lại nhà bếp, sau đó ta châm lửa đốt dây pháo treo trước cửa.

Giữa tiếng đi đùng, giấy đỏ bay đầy trời, ta ôm tay đứng ở cạnh cửa nhìn ngắm, khẽ mỉm cười.

Sáng sớm ngày đầu năm, ta tỉnh lại từ trên chiếc giường nhỏ, tiếng pháo vẫn còn vang lên lác đác, ánh mặt trời soi rọi lên trên người của ta. Ta ngồi dậy, nhìn sang chiếc giường bên kia, Phong Tranh đang nghiêng đầu nhìn ta, mỉm cười ấm áp.

Những ngày đầu năm, thân thích và bằng hữu đến cửa thăm hỏi ngày càng nhiều, sức khỏe của Phong Tranh không tiện ra tiếp, nên ta lấy thân quân sự thay mặt chiêu đãi.

Triệu gia cũng đưa đến một phần lễ long trọng, chính là dựa theo phong tục của địa phương, con rể gửi tặng lễ biếu đến nhà vợ, ta là tỷ tỷ, miễn cưỡng cũng xem như là trường bối, cho nên Triệu gia liền đưa lễ đến cho ta.

Ta đợi cả nhà Hoàng bá trở về lại Phong gia thì ta mới đến Triệu gia một chuyến, cháu gái của ta lúc này đã mũm mĩm lên hấn, vừa chọc lên cười, vô cùng đáng yêu.

Tuy rằng năm mới đã đến, nhưng lập xuân vẫn còn chưa đến, trời vẫn rất lạnh. Thân thể của Phong Tranh càng ngày càng suy yếu, thời gian mê man còn dài hơn so với lúc thanh tỉnh, mỗi khi ngủ mê là hấn liền ngủ suốt một hai ngày, mỗi lần hấn hôn mê bất tỉnh, ta sẽ luôn lo lắng vì sao hấn vẫn chưa tỉnh lại.

Không biết từ lúc nào, ta bắt đầu mất ngủ, mỗi đêm khi Phong Tranh mê man, ta luôn lẳng lặng thức canh bên giường của hấn, nghe tiếng thở mỏng manh của hấn, nhìn ánh nến dần dần yếu đi, trông ánh nắng đầu ngày xuất hiện ở hướng đông. Ta cảm giác thời gian đang dần trôi qua, nhưng bản thân lại không thể làm gì.

Ta lại nhớ về những chuyện cũ. Chúng ta biết nhau hơn mười năm, trong những năm tháng đó đã có nhiều chuyện xảy ra, bây giờ nhớ lại, mỗi một đoạn ký ức đều rất quý báu, cho dù khi thiếu niên hấn luôn xem thường ta, hiện tại hồi tưởng, lại thấy vô cùng đáng yêu.

Thời gian ở trong núi dưỡng thương, Hạ Đình Thu từng hỏi ta, nếu thời gian có thể dừng lại, ta muốn dừng lại vào lúc nào. Ta nói, ta muốn vào lúc chúng ta bị lạc trong sa mạc, ở nơi cách biệt với bên ngoài, mỗi người đều thể hiện bản chất vốn dĩ của mình. Lúc đó, thế giới của ta vô cùng đơn thuần, vui vẻ.

Sau này ta lại lấy vấn đề đó hỏi Phong Tranh, hắn ngẫm nghĩ rồi nói: “Dừng lại ở lần đầu chúng ta gặp mặt đi.”

“Vậy chúng ta cả đời sẽ làm đứa trẻ.”

“Có cái gì không tốt? Hạnh phúc nhất là khi còn là đứa trẻ, không có một chút ưu phiền.” Phong Tranh cười, “Sau này hiểu làm nàng, phụ lòng nàng, cho đến hiện tại, ta bệnh nặng trên giường, lại liên lụy đến nàng. Những năm tháng này đều không thể so với khi chúng ta còn nhỏ.”

“Này! Chỉ bằng một câu liền đem giao tình hơn mười năm của chúng ta hủy bỏ.”

Phong Tranh mỉm cười, “Đúng rồi, ta có vật này đưa cho nàng, nàng mở ngăn tủ thứ hai dưới giá sách bên trái, bên trong có một chiếc hộp bọc lớp lụa màu xanh.”

Ta đi đến lấy rồi mở ra xem, bên trong là một thanh dao uốn cong được khảm đầy châu báu cùng một vòng cổ đính ngọc trai.

“Đây là...”

“Ba năm trước ta đóng quân ở biên ải, giữa Đông Tề và Bắc Liêu có một cuộc hội đàm, ta từng tham dự, Mạc Tang cũng có mặt ở đó. Hắn mang hai vật này đưa cho ta, nhờ ta đặt trước mộ phần của nàng.”

“Mạc Tang?” Cái tên này đã lâu ta không còn nhớ đến, trong lòng có một chút áy náy.

“Hắn nghĩ nàng mất sớm như vậy, chắc hẳn sẽ rất buồn khổ, nhưng vì không thể tự mình đến Đông Tề, nên nhờ ta mang hai vật này đến cho nàng, nói rằng đây là vật mà người thảo nguyên bọn họ đưa cho hồng nhan tri kỷ. Sau khi chúng ta gặp lại, ta đã phái người mang hai vật này từ trong từ đường của nàng về đây, dù sao đây cũng là một phần tâm ý của hắn, cũng phải để nàng biết.”

“Không nghĩ hắn vẫn còn nhớ đến ta.” Ta nhẹ vuốt bảo đao, “Hiện tại, hắn thế nào?”

“Hắn đã thống nhất các bộ lạc ở thảo nguyên, lại lấy công chúa của Bắc Liêu để làm Vương phi, thế lực vô cùng lớn mạnh.”

Ta cầm thanh đao cắt vào trong hộp, “Ta biết chuyện hắn gửi thư khẩn cầu bệ hạ tha cho tính mạng của ta, trong lòng cũng rất cảm kích, lại không có cơ hội cảm tạ.”

“Thật ra, ta cũng chưa tặng cho nàng vật gì.” Nét mặt gầy yếu của Phong Tranh lộ vẻ tiếc nuối.

“Đừng nói như vậy.” Ta mỉm cười nói, “Người đã tặng ta một đoạn thời gian rất đẹp.”

Phong Tranh khẽ cười, lại nói: “Hộp có hai tầng, phía dưới còn có vật khác.”

Ta nhắc tầng thứ nhất lên, nhìn thấy bên dưới có một chiếc khăn tay bằng lụa trắng, ánh mắt liền thoáng bằng hoàng đầu đón.

Đường thêu vụng về, một chút vết máu, còn có hai câu thơ đầy kỷ niệm kia. Bây giờ nhìn lại, tám chữ kia chẳng khác nào lời tiên tri.

“Người vẫn luôn giữ...Ta còn nghĩ chiếc khăn này đã thất lạc từ lâu.”

Phong Tranh nói: “Sau ngày đó, Liêu Tri Viễn có tâm nhặt lại, sau lại giao cho ta. Mấy năm nay ta vẫn thường lấy ra xem, ta đã nghĩ, nếu như năm đó không đưa chiếc khăn này cho nàng, có lẽ nàng cũng sẽ không quay trở lại, cũng sẽ không...”

“Tất cả đều là ‘nếu như’.” Ta cắt đứt lời của hắn, “Bản thân ta lại rất vui khi người đưa chiếc khăn này cho ta, ít nhất trong bốn năm đó, cũng có chút chuyện tốt đẹp để nhớ lại, không phải sao?”

Gương mặt gầy gò của Phong Tranh nhẹ nhàng mỉm cười, “A Vũ, nàng đã trưởng thành hơn rất nhiều.”

Đến lập xuân, mùa xuân tĩnh lặng của phương nam cũng đã đến.

Con mưa đầu xuân vừa đi qua, ngôi viện hoang vắng cũng dần khôi phục lại sắc xanh tươi mới, cỏ non từ trong đất đâm chồi, cành hoa hải đường khô khốc cũng xuất hiện vài nụ hoa màu hồng.

Phong Tranh đã không thể xuống được giường, ta hái một nhánh cây nhỏ cho hắn xem.

“Nhìn xem, mùa xuân đã tới rồi, chưa tới bao lâu là chúng ta sẽ có thể nhìn thấy hoa nở.”

Gió xuân mang đến không khí ẩm ướt của phương nam, mưa xuân cứ hết cơn này đến cơn khác, dần dần cả một ngày đều mưa.

Triều đình hợp lực với hai đại gia tộc trên biển diệt trừ hải tặc, tin tức khai thông con đường hàng hải mới đã lan truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ. Ta đi

ngang qua trà lâu, có thể nghe thấy tiếng người kể chuyện sang sảng thuật lại trận chiến chấn động lòng người lần đó.

Ta mặc quần áo giản dị, tay mang giỏ trúc, che ô bằng giấy dầu, mỗi ngày đều ra ngoài mua thức ăn.

Mỗi khi đi qua con đường lớn náo nhiệt, ta luôn không nhìn được mà quay đầu lại nhìn, lúc nào ta cũng có cảm giác, người đó vẫn như thường ngày luôn ở bên cạnh ta, luôn yên lặng nhìn ta, quan tâm ta. Những lúc ta gặp khó khăn, hẳn luôn là người đầu tiên đứng ra che chở cho ta.

Giữa đường lớn nhộn nhịp, trước mặt đều là gương mặt xa lạ.

Ta ngửa đầu đón lấy cơn mưa bụi, trong lòng nặng trĩu, tựa như đáy lòng đang ngấm đầy nước.

Không biết mùa xuân ở Nam Hải sẽ thế nào. Càng lúc Phong Tranh hôn mê càng lâu, vị đại phu xem bệnh cho hắn lắc đầu liên tục, xoay người nói nhỏ với ta: “Cô nương, chuẩn bị hậu sự đi.”

Thật ra ta đã yên lặng bắt đầu thu xếp, quan tài bằng gỗ lim tốt nhất, đồ tang, cờ trắng, đèn cây trắng, tiền giấy, ta và Hoàng bá đều đã chọn lựa mua về.

Phong Tranh đối với hạ nhân rất tốt, một nhà Hoàng bá đều rơi không ít nước mắt.

Ta viết một phong thư đưa đến Phong gia trong kinh thành, nương của Phong Tranh đã qua đời, hẳn vì chuyện của ta mà bất hòa với phụ thân. Hiện tại nhi tử sắp ra đi, nhưng Phong lão gia cũng có bệnh trong người nên không thể đến, chỉ có Tứ đệ của Phong Tranh là có thể đến.

“Tứ đệ đến cũng tốt, sao có thể để người đầu bạc tiễn người đầu xanh?” Phong Tranh có vẻ thần nhiên nói.

Tiếng nói của hắn lúc này đã rất yếu, ta phải ghé sát tai mới có thể nghe thấy.

Ta hỏi: “Người còn có tâm nguyện gì, nói với ta, ta giúp người đi làm.”

Ánh mắt của Phong Tranh vì đau yếu mà không còn chút thần thái, nhưng vẫn dịu dàng nhìn ta, ta cảm thấy lồng ngực của mình như vỡ nát.

“Ta vốn cảm thấy, chết cô độc sẽ rất thương cảm, hiện tại có nàng ở bên cạnh, đi cùng ta đến giờ phút cuối cùng, ta không hề có gì tiếc nuối.”

“Những lời nói u ám như vậy, ta không muốn nghe.”

Phong Tranh khẽ cười: “A Vũ, hạnh phúc là cơ hội thoáng lướt qua trong giây phút, nếu bỏ lỡ, cả đời hối tiếc không kịp. Khi ở Bắc Liêu, ta đẩy nàng đi, cho nên ta hối hận đến bây giờ, nàng đừng như ta. Hạ Đình Thu tốt hơn ta, bởi vì hắn luôn đứng bên cạnh nàng, không có buông tay nàng ra, nàng cần phải giữ lấy, đây là điều đáng quý đến cỡ nào.”

“Ta sẽ giữ.” Ta bi thương cúi đầu, “Khắp thiên hạ này sẽ không có ai tốt với ta hơn huynh ấy.”

Phong Tranh lẳng lặng nhìn ta một lúc, chợt nói: “Sau khi ta đi, nàng nếu muốn ở lại nơi này thì cứ ở lại, nếu nàng muốn rời đi, để Hoàng bá trông nhà là được.”

Lòng ta liền hoảng sợ, “Sao lại đột nhiên nói những việc này?”

“Hôm nay tinh thần tốt, nên đem mọi chuyện dặn dò vẹn toàn, tránh để sau này không có cơ hội.” Phong Tranh còn nói, “Kiếm của ta sau này nàng hãy giữ, nó là bảo kiếm, không nên lãng phí chôn cùng ta, ta còn chút tranh chữ, ngược lại có thể chôn theo. Nếu ta không thể đợi được Tứ đệ, nàng hãy thay mặt ta nói với đệ ấy, phải hiếu thuận với phụ thân.”

“Ta đều nhớ kỹ.” Ta lặng lẽ đáp.

Đôi mắt của Phong Tranh khẽ khép lại, tiếp tục mê man.

Chẳng mấy chốc lại đến những ngày rét đầu xuân, nhưng thời tiết vẫn đang từng ngày ấm lên.

Hoa cỏ trong sân cũng ngày càng tươi tốt, mưa lại càng lúc càng lớn, hạt mưa dưng trên mái hiên, phát ra âm thanh rào rào.

Ta mở cửa sổ, để hương thơm hoa cỏ bay vào trong nhà.

“Hôm nay là ngày mấy?” Không biết Phong Tranh tỉnh lại từ khi nào.

Ta vội vàng bước đến bên giường, “Hai mươi hai, tháng giêng.”

“Vậy sao? Ta đã ngủ bao lâu?”

“Hơn một ngày.” Ta mang bát cháo đang đặt trên bếp lửa đưa đến, giúp Phong Tranh ăn một chút, “Văn Tĩnh đã qua ngày ở cử, đang ra ngoài thành dâng hương, giúp người cầu một lá xăm bình an. Nàng còn nói, người phải dưỡng bệnh thật tốt, đợi nữ nhi của nàng đầy trăm ngày sẽ mời người đi uống rượu.”

“Trong nhà có một đôi vòng ngọc, nàng có thể thay ta đưa cho đứa nhỏ.”

“Ta đã biết.”

Ta lấy khăn nhẹ lau mặt cho Phong Tranh, sau đó đưa tay tháo dây cột tóc của hắn, lại lấy lược giúp hắn chải tóc, sau khi chải xong, ta lại xoa bóp lên huyệt đạo, cuối cùng mới buộc tóc lại cho hắn, còn cài vào một cây trâm bạch ngọc.

Giương mặt gầy yếu của Phong Tranh vẫn còn giữ lại những nét tuấn tú xưa kia, hơi nóng từ chiếc khăn làm sắc mặt tái nhợt của hắn có chút sắc hồng. Hắn nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt có chút xa xăm.

“A Vũ, sinh thân của nàng sắp đến đúng không?”

“Đúng vậy, là mười hai tháng sau.” Ta nói, “Hằng năm vào sinh thân của ta đều có mưa xuân kéo dài.”

Ánh mắt Phong Tranh hơi rung động, “Ta chưa từng tặng nàng lễ vật mừng thọ.”

“Đã từng tặng nha.” Ta vỗ tay cười to, “Là khi ta mười hai tuổi, cha ta dựa theo truyền thống tổ chức thọ yến, người tặng ta một con ngựa bạch ngọc lớn cỡ bàn tay, người quên rồi à?”

“Đó không thể tính?” Phong Tranh cười nói, “Đó là do người trong nhà chọn, không phải ta tự mình chọn.”

“Nhưng ta lại rất thích con ngựa bạch ngọc đó, lúc nào cũng đặt trên bàn. Tiếc là sau đó đệ đệ của ta cầm đi chơi, không cẩn thận rơi xuống đất vỡ nát.”

“Vậy lần này phải tặng nàng một vật tốt hơn ngựa bạch ngọc mới được.”

Ta cảm thấy rất hứng thú, “Vậy lần này người tặng ta vật gì?”

Phong Tranh đưa mắt nhìn ra bên ngoài, “Tặng nàng một cành hoa, được không?”

“Hoa?”

“Gốc cây Hải đường kia, cuối cùng cũng nở rồi...”

Cây hoa Hải đường cô độc trong viện cuối cùng cũng nở rộ những đóa hoa thưa thớt dưới cơn mưa xuân, từng hạt mưa lướt qua cánh hoa đỏ tươi vô cùng mềm mại xinh đẹp, tựa như đó là đôi má của người thiếu nữ thẹn thùng.

Cũng chính tại lúc này, ta mới thật sự cảm thấy mùa xuân đã đến.

“A Vũ,” Phong Tranh yên bình nhìn ta, nhẹ nói, “Nàng hái giúp ta một nhánh hoa, được không?”

“Được!” Ta lập tức gật đầu đứng dậy, đẩy cửa bước vào mưa, hạt mưa bụi trong vắt dừng lên gò má của ta.

Ta đi vòng hai vòng quanh cây Hải đường, cẩn thận tìm một nhánh có nhiều đóa hoa nhất hái xuống.

Ta lau đi hạt mưa đọng trên gương mặt, nhẹ nhàng chạy về dưới mái hiên.

“Phong Tranh, ta chọn được một nhánh hoa rất đẹp.”

Trong phòng không có người đáp lại.

Phong Tranh an tĩnh tựa vào đầu giường, hơi nghiêng đầu, hai mắt nhắm hờ, dường như đang ngủ say.

Ta chợt lặng người, rồi rào bước tiến vào trong phòng, nhưng vừa đi được vài bước, thân thể lại không thể tiếp tục bước về phía trước.

Trong giây phút đó, trực giác khiến ta hiểu rõ.

Giọt mưa trượt từ trên mặt xuống cằm, đọng lên cổ áo, nhánh hoa trong tay rơi xuống mặt đất.

Vài cánh hoa Hải đường bị nước mưa thấm ướt, nhẹ nhàng rơi xuống, gió nhẹ thổi bay vào giữa cơn mưa xuân.

P/s: Cố gắng hôm nay cho xong chương này, hy vọng chương cuối sẽ làm xong vào một ngày trong tuần sau. Chờ ta nhé!

Thật ra ta đã rất phân vân không biết sau khi Phong Tranh thật sự biểu lộ tâm ý của mình thì có nên đổi cách xưng hô hay là giữ nguyên như cũ, nhưng cuối cùng thì ta cũng quyết định đổi. Hy vọng là mọi người cũng đồng ý với quyết định này.

Haizz, cách đây 4 năm đọc chương này rất xúc động, gần đây đọc lại thì vẫn thế, nhưng đến lúc edit thì không còn nhiều cảm xúc như lúc đọc, chắc do phải suy nghĩ câu văn thế nào. Mong là mọi người đọc qua sẽ cảm nhận được tình cảm và tâm huyết của tác giả trong chương truyện này, mong là ta đã không phá hoại một chương truyện hay như thế.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Lấy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93

Sau khi thương lượng với Tứ đệ của Phong Tranh, chúng ta an táng Phong Tranh ở bên cạnh tổ phụ của hắn, hy vọng ở dưới cửu tuyền hắn có người thân làm bạn, sẽ không cô đơn.

Ngôi mộ tuy rằng gọn gàng khí khái, nhưng lại có chút quạnh quẽ. Ta mang gốc cây Hải Đường từ trong sân dời đến bên mộ phần của Phong Tranh.

Tang sự vừa xong, cũng là lúc hoa nở đẹp nhất, từng đóa Hải Đường kiều diễm lặng lẽ nở rộ bên mộ phần, giữa cơn mưa xuân, cánh hoa theo gió bay đầy trời, cảnh sắc có mấy phần tươi đẹp.

Ngón tay của ta nhẹ vuốt dọc theo tên của Phong Tranh được khắc lên mộ bia, thấp giọng nói: “Phong Tranh, hai người chúng ta luôn để vượt mặt nhau, hiện tại lại là âm dương cách biệt, nhưng cuối cùng cũng đã hiểu rõ. Gốc cây Hải Đường này sẽ thay ta làm bạn với ngươi, trước kia ngươi nói với ta, muốn ta đừng để lỡ mất hạnh phúc. Cho nên, ta quyết định rời đi nơi này, quay về Nam Hải, tìm Nhị sư huynh để bù đắp lại những sai lầm, mong rằng huynh ấy sẽ tha thứ cho sự tùy hứng của ta. Ngươi nếu trên trời có linh, hãy chúc phúc cho ta.”

Ta cúi người dập đầu.

Gió nhẹ thổi qua, cánh hoa Hải Đường chầm chậm rơi xuống mặt đất, giống như lúc chúng ta còn ở tại ngôi nhà nhỏ, nơi giáp ranh với Bắc Liêu quốc, ta đứng dưới gốc cây ngẩng đầu mỉm cười, Phong Tranh vẫn như trước nhìn ta dịu dàng.

Ta vì nóng lòng trở về, nên sau ngày cúng tuần của Phong Tranh, ta liền xuất phát trở về Nam Hải.

Hiện tại đang là thời điểm cấm đánh bắt cá, tất cả thuyền đều buông neo đậu trong cảng, mà thuyền chở khách đi Nam Hải lại đến tháng sau mới xuất cảng, cũng may nhà của Triệu Lăng có thuyền riêng, nên đặc biệt đưa ta đi Ly đảo.

Sau nửa năm, ta lại lần nữa đứng trên boong thuyền, dưới chân thuyền đến cảm giác lay động, tình cảm thân thuộc nhanh chóng tràn ngập trong lòng.

Cánh buồm trắng được giương cao, thuyền rẽ sóng lướt đi, gió biển mang theo hơi ẩm thổi tung mái tóc của ta, con chim hải âu hót mừng bay vút qua mặt biển.

Những ưu sầu phiền muộn chất chứa trong suốt mùa đông vừa qua, liền bị gió biển ấm áp thổi tan.

Thuận gió xuôi dòng, chúng ta chỉ mất bảy ngày để đi từ Khúc Giang đến Nam Hải, dần dần có thể nhìn thấy những hòn đảo rải rác, những con thuyền đánh cá ngược xuôi, ngư dân đều mặc trên người bộ trang phục mà ta từng rất quen thuộc, lại đi thêm một ngày, rốt cuộc Ly đảo cũng xuất hiện trên mặt biển.

Thuyền vừa cập bờ, ta liền nhảy xuống bến tàu.

“Lục cô nương.” Thuyền trưởng hươu hươu tay về phía ta, “Chúng tiểu nhân phải trở về phục lệnh, nên không thể tiễn, cô người người có rãnh nhớ thường trở về thăm phu nhân của chúng ta.”

“Đã phiền mọi người vất vả.” Ta đón lấy tay nải, vẫy vẫy tay, quay đầu chạy về hướng Hạ gia.

Ly đảo vào xuân, còn xinh đẹp ngoài sức tưởng tượng của ta. Những dây dưa hầu trên đồng ruộng ngày trước, giờ đã nở đầy hoa, bên bờ ruộng, bên đường, trên sườn núi, hoa tươi nở rộ thành một vùng. Muôn hoa đang khoe màu đua sắc, yêu kiều tươi đẹp cùng đón gió và ánh nắng, ngay cả trong không khí cũng thơm nồng hương hoa.

Trạch viện của Hạ gia được bao quanh bởi một biển hoa, phía sau chính là trời cao biển xanh.

“Đây có phải... Lục cô nương?” Gia đình đứng thủ môn nhận ra ta, khi nhìn thấy ta đến thì kinh ngạc kêu lên, từ lâu đã không nghe thấy cách xưng hô thế này, thật sự là vô cùng thân thiết.

Ta vui mừng thăm hỏi: “Ta đi vắng mấy ngày nay, tất cả mọi người có khỏe không?”

“Đều rất khỏe!” Người gác cổng hưng phấn nói, “Đương gia lãnh đạo chúng ta đánh thắng trận, hoàng thượng lại ban thưởng rất nhiều đồ vật quý báu!”

“Đúng vậy!” Người gác cổng kia cũng cao giọng nói, “Hiện tại, Hạ gia của Nam Hải cũng có thể nổi danh ngang với Thuyền vương của Bắc Hải!”

Ta nghe thấy bọn họ dùng lời nói thân thiết mà tôn kính với Hạ Đình Thu thì mừng rỡ trong lòng. Xem ra qua trận chiến lần này, uy tín của Hạ Đình Thu ở

Hạ gia đã tăng cao.

“Đương gia của các người có khỏe không? Lúc đánh trận không có bị thương chứ?”

“Đương gia bình an, lúc đánh trận, Tuệ Ý cô nương luôn ở bên cạnh chăm sóc cho người, Lục cô nương yên tâm...” Người gác cổng còn lại đột nhiên đẩy hẳn một cái, cắt ngang những lời này.

Ta tò mò hỏi, “Sao vậy?”

“Không có gì!” Người gác cổng lùn hơn đưa tay gãi gãi đầu rồi nói, “Lần này Lục cô nương về thăm người thân, không ngờ lại đi lâu như vậy, đương gia nhất định cũng rất nhớ cô nương, để tiểu nhân đi thông báo với đương gia rằng Lục cô nương đã trở lại.”

“Không cần làm phiền.” Ta nôn nóng bước chân vào cổng, “Ta tự mình đi, cũng muốn cho huynh ấy một chút...”

Người gác cổng liền vươn tay ra cắt ngang lời ta.

“Lục cô nương... Xin cô nương bỏ qua cho, bởi vì trận hải chiến vừa mới chấm dứt, trong nhà vẫn còn đặt giới nghiêm, tiểu nhân không dám để người vào nhà mà không thông báo, xin cô nương chờ một lát!”

Không đợi ta đáp lại, người gác cổng đó đã vội vàng chạy vào nhà.

Ta sững sờ đứng ở cửa, sau một lúc lâu mới kịp hiểu ra, lên tiếng hỏi người gác cổng còn lại: “Có phải trong nhà đã xảy ra chuyện gì?”

Người gia đình ba hoa khi nãy bối rối vò đầu bứt tai, có vẻ rất khó xử, “Thật ra cũng không có chuyện gì... Chỉ là, đương gia muốn thành thân.”

Ta cảm thấy như có một chậu nước lạnh dội xuống từ trên đỉnh đầu, cả người liền run lên.

“Cái gì?”

“Lục cô nương không biết? Tiểu nhân còn tưởng tin tức này đã sớm truyền khắp tứ hải, dù sao dựa vào uy danh hiện tại của đương gia chúng ta, khi người muốn lấy phu nhân, e là cả tứ phương cũng sẽ đến chúc mừng. Ngay cả Thuyền vương cũng tự mình đến chúc mừng kìa! Mà tân phu nhân của chúng ta chính là——”

“Đủ rồi!” Một tiếng mắng nghiêm khắc vang lên, tổng quản của Hạ gia Trữ bá đang bước ra cửa.

“Gia chủ ra nghiêm lệnh không được phò trương, người lại đứng ở cửa nói huyên thuyên, quy củ học được mất đi đâu rồi?”

“Tiểu nhân biết sai!” Người gác cổng sợ tới mức nhanh chóng lui về một bên.

Trữ bá xoay người lại, tươi cười hòa ái chấp tay chào ta, “Rất cuộc Lục cô nương cũng đã trở lại, thật sự là trùng hợp, vừa khéo đúng vào hỷ sự của đương gia, mời cô nương vào nhà, gia chủ thấy cô nương nhất định là rất vui mừng.”

Ta ngây ngốc gật gật đầu, cũng bước nhanh vào cửa lớn.

Ở trong nhà có nhiều người hơn so với xưa, cũng có rất nhiều khuôn mặt xa lạ. Gia đình bận rộn dọn dẹp hoa cỏ, trang hoàng đình viện, ta nhìn thấy nơi nơi đều treo lụa đỏ mang đầy không khí vui mừng, vách tường và cột trụ trong phòng đều trát một lớp vôi mới. Trông cảnh tượng thế này đúng là sắp cử hành hôn lễ.

Ta càng đi sâu vào trong nhà, trong lòng lại càng hỗn loạn.

Gia đình vừa nhìn thấy ta, nét mặt liền kinh ngạc, giống như tưởng ta vừa từ trong quan tài nhảy ra vậy.

“Trữ bá,” Ta bất an hỏi, “Sao sư huynh của ta lại đột nhiên muốn thành thân?”

Trữ bá cười híp mắt nói: “Nam đại đương hôn, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa, trưởng bối trong nhà cũng đã thúc giục từ lâu, hiện tại gia chủ cũng thuận thế đồng ý.”

“Nhưng quá đột ngột.”

“Lục cô nương hồi hương thăm người thân cũng đã có nửa năm, trong khoảng thời gian này xảy ra rất nhiều chuyện, cô nương có điều không rõ, cũng không có gì lạ. Đợi đến khi gặp gia chủ, để cho gia chủ giải thích với cô nương.”

“Vậy, sư huynh muốn lấy——”

“A Vĩ?”

Một tiếng nói quen thuộc, ta nhanh chóng quay đầu, chợt thấy Hạ Đình Thu đang đứng trên bậc tam cấp của Họa đường, chấp tay sau lưng, đưa mắt nhìn ta.

Dung mạo tuấn tú hơn hẳn so với mấy tháng trước, rõ ràng có thêm mấy phần chín chắn. Chiến trường đã hun đúc ra vẻ thận trọng vững vàng trong ánh mắt của hắn, có thể là vì hơi ngắc cấn, nên giữa sắc mặt kinh ngạc còn có thêm một chút lãnh đạm.

Tiếng gọi sắp thoát ra khỏi môi liền dừng lại.

“Sư huynh...”

Hạ Đình Thu ung dung bước xuống bậc tam cấp, nét mặt vẫn bình tĩnh.

“Trước đó đại tẩu gửi thư cho ta, nói rằng Phong Tranh có lẽ đã qua đời, ta còn tưởng rằng muội sẽ trở về núi thăm sư phụ.”

Giọng điệu lạnh lùng rõ ràng khác với mọi khi làm ta không biết phải làm thế nào.

“Ta là... nhớ tới huynh, cho nên trở lại xem thế nào, rồi lại đi thăm sư phụ.”

“Cũng tốt.” Hạ Đình Thu đi tới trước mặt của ta, cúi đầu nhìn ta, khẽ môi mang theo nụ cười mà ta không hề quen thuộc, “Ta sắp thành thân, muội ở lại uống rượu mừng của ta rồi hãy đi.”

Ta ngơ ngác đứng, chẳng biết phải nên phản ứng thế nào.

Huynh ấy thật sự muốn thành thân?

“Tại sao huynh... khi nào thì?”

“Ngày lành đúng vào ba ngày sau, muội đến thật khéo.” Hạ Đình Thu quay đầu nhìn lại một cái, “Đúng rồi, cũng nên để muội trông thấy Nhị tẩu tương lai của mình, mà thật ra hai người các muội cũng có quen biết, Tuệ Ý———.”

Cả người ta liền kinh hãi.

Vu Tuệ Ý bước ra từ trong Họa đường, nàng vẫn xinh đẹp như trước, nhưng lại có một chút khác biệt so với trước đây, đó là nhiều thêm vài phần trưởng thành nhu mì.

“Ah! Đây không phải là Lục tỷ tỷ sao? Vừa rồi ta còn nói, sao cảm thấy tiếng nói này rất quen thuộc, tỷ đi thăm người thân đã về rồi đấy à!”

Tuệ Ý vẫn nhiệt tình như ngày xưa. Thân thể của ta cứng đờ, tránh không kịp liền bị nàng ôm lấy.

“Tỷ tỷ đi vắng mấy ngày nay, ta rất nhớ tỷ, Đình Thu ca đã nói với tỷ chuyện chung thân của chúng ta sao? Thế này thật tốt, tỷ có thể uống rượu mừng của ta. Đình Thu ca, huynh nói xem có phải không?”

“Ta cũng nói muội ấy trở về thật là đúng dịp.” Hạ Đình Thu mỉm cười dịu dàng với nàng, “Tỷ muội hai người lâu ngày gặp lại, nhất định sẽ có rất nhiều chuyện để nói, ta không quấy rầy các người. Ta cũng có việc phải làm.”

“Sư huynh...” Ta nhìn chằm chằm vào Hạ Đình Thu, muốn nói rồi lại thôi.

Hạ Đình Thu buông thông mi mắt, tránh đi ánh mắt của ta, xoay người mang theo hai gia đình rời đi, chỉ chừa cho ta một bóng lưng đoạn tuyệt.

Bóng dáng này cùng với cái ngày hắn rời đi giữa cánh đao gươm tàn sát đêm đó lại giống nhau đến lạ, bỗng chốc ta lại như quay trở về đêm đông rét lạnh đó.

Ta không kìm được mà rùng mình.

“Lục tỷ,” Tuệ Ý kéo tay của ta, “Đừng để ý đến Đình Thu ca, hải chiến vừa mới kết thúc chưa lâu, con đường hàng hải cũng vừa mới khai thông, huynh ấy có rất nhiều việc phải làm. Tỷ nhanh đến xem hỷ phục của ta, hôm nay vừa mới đưa đến!”

Hỷ phục tân nương đỏ rực làm đôi mắt của ta đau nhói, Tuệ Ý đang đắm chìm trong niềm vui nên chẳng chút nào để ý tới biểu cảm khác thường của ta, nàng vẫn luôn miệng kể lại những chuyện xảy ra trong mấy tháng nay.

Hạ Đình Thu qua một trận chiến mà thành danh, Hạ gia danh chấn tứ hải, thanh danh đạt được đỉnh cao mà trước nay chưa từng có, lại còn nghe theo sự mong đợi của trưởng bối trong nhà là liên hôn với Vu gia, chuyện hôn sự này cũng làm cho thế lực đang có chút rối rạc của Nam Hải lần nữa kết hợp chặt chẽ. Tài tử xứng với giai nhân, là nhân duyên do ông trời tác hợp, đây cũng xem như là một cuộc hôn sự hoàn mỹ.

Tuệ Ý không hề che giấu hạnh phúc của mình. “Mặc dù trưởng bối trong nhà đã có ý, nhưng chỉ khi Đình Thu ca chính miệng hỏi ta có nguyện ý gả cho huynh ấy hay không, lúc đó ta đã vui mừng đến độ không thể thờ ơ nổi. Lục tỷ tỷ, tỷ có tưởng tượng được không?”

Ta im lặng không nói gì.

Thật sự là ta còn không thể tưởng tượng.

Mà căn bản Tuệ Ý cũng không để tâm ta có trả lời hay không, “Trước đây, khi Đình Thu ca trở về từ cuộc mật đàm với hoàng đế thì tâm tình liền không tốt, rất dễ nổi giận, có lẽ là chịu không ít áp lực từ hoàng đế, lúc đánh giặc cũng có chút nóng nảy, may mà hải chiến thắng lợi, huynh ấy còn nói muốn lấy ta. Hiện tại Đình Thu ca lại dịu dàng như thế, cho đến nay ta chưa từng thấy huynh ấy như vậy...”

Tuệ Ý còn nói rất nhiều rất nhiều chuyện, nhưng tai của ta đã dần dần không thể nghe thấy bất kỳ một âm thanh nào.

Đợi cho đến khi xung quanh đã hoàn toàn an tĩnh, ta mới nghe thấy tiếng lòng mình đang nhỏ máu, tí tách tí tách từng giọt, dần dần chảy thành một dòng nước nhỏ.

Ta đã nghĩ rằng mình rất kiên cường, kiên cường đến nỗi sẽ không thể một lần nữa bị thương, nhưng không ngờ trong lúc ta không đề phòng nhất lại phải chịu một đao như vậy, đau đến cả người run rẩy.

Phong Tranh, người muốn ta nắm chặt lấy hạnh phúc, ta liền đi giữ lấy, nhưng con người của ta thật ngốc, động tác lại chậm, e là lại để hạnh phúc chạy thoát khỏi ngón tay.

Làm thế nào mà tắm rửa thay quần áo, làm thế nào mà ăn cơm chiều, ta đều không nhớ rõ, cả người ngây ngốc, cũng không biết đã có bao nhiêu thất lễ.

“Lục tỷ tỷ đi đường khổ cực, đêm nay nên nghỉ ngơi thật tốt đi.” Tuệ Ý đặt chén trà xuống, “Có lẽ Đình Thu ca còn có việc cần làm, ngày mai Lương Ngọc cùng Cẩm Hồng ca cũng sẽ đến, chúng ta phải tụ họp một lần mới được!”

Không đợi ta đáp lại, Tuệ Ý mang theo nụ cười thỏa mãn, nhẹ nhàng rời đi như một cánh bướm.

Ta đợi nàng đi một lúc lâu rồi mới thở ra một hơi thật dài, đầu óc tứ chi cũng dần dần thức tỉnh. Sau đó, ta mới từ từ phục hồi lại tinh thần.

Ta hăng hái chạy trở về, kết quả là nhìn thấy người ta đã muốn bái đường thành thân.

Khó xử hay không khó xử? Buồn bực hay không buồn bực?

Ngay đến một khắc ta cũng không muốn tiếp tục trì hoãn, lập tức vào nhà bắt đầu thu dọn hành lý.

Trong lòng thật sự rất uất nghẹn, Hạ Đình Thu, huynh muốn lấy ai thì cứ lấy, muốn lấy mấy người thì lấy, ta có rời khỏi huynh thì cũng không có chết được, sao phải lưu lại nhìn sắc mặt của người khác? Chỉ là bàn tay đang thu dọn đồ đạc bất chợt dừng lại.

Việc nhỏ thì hồ đồ, gặp phải chuyện lớn thế này lại còn hành động theo cảm tính, trong lòng không rõ, cũng nên hỏi một tiếng rõ ràng.

Ta bỏ lại quần áo trong tay, hùng hổ xông ra ngoài.

Trừ bá đứng lúc đi qua, bị ta ngăn lại, “Sur huynh ở đâu?”

Về mặt của gã sai vặt đứng bên cạnh vô cùng kinh hãi, đúng là chỉ có gừng càng già càng cay, Trừ bá ung dung chỉ vào hướng đông, “Gia chủ còn xử lý công việc trong thư phòng.”

Ta đi thẳng một đường đến trước cửa thư phòng, mạnh tay đẩy cửa ra.

Không biết Hạ Đình Thu đang trộm ăn cái gì, vì ta phá cửa mà vào, nên làm hấn giật mình bị sặc, vỗ ngực ho khan không ngừng.

Ta đen mặt đá cửa đóng lại, bước từng bước về phía hấn.

Hạ Đình Thu chùi miệng, đứng bật dậy, đưa tay về phía trước nói, “Bình tĩnh, bình tĩnh!”

“Làm sao mà huynh biết ta không bình tĩnh?” Lòng mảy của ta nhướng lên.

Hạ Đình Thu vo tròn mảnh giấy dầu gói đồ ăn vặt, ném về phía sau, sau đó mỉm cười với ta, “Sur muội có chuyện gì không?”

Ta hỏi thẳng: “Chuyện hôn sự này, huynh thật sự nghiêm túc?”

Hạ Đình Thu bĩu môi, vẻ cợt nhả liền biến mất, hấn hạ thấp ánh mắt, “Hai nhà liên hôn, tình thế bất buộc.”

Ta vừa hận vừa giận, lòng đau như dao cắt, “Ta tưởng là chúng ta luôn tâm ý tương thông.”

“Nhưng trong lòng muội luôn có Phong Tranh.”

“Hấn đã chết rồi!” Ta kêu lên.

“Vậy thì sao?” Hạ Đình Thu hờ hững nhìn ta, “Người sống lại càng không thể tranh với người chết, hấn còn sống thì ta còn có thể cùng hấn tranh cao thấp, hiện tại hấn đã chết, với muội hấn trở thành vĩnh hằng. Trong lòng muội vĩnh viễn sẽ có một ngôi mộ phần của hấn, thử hỏi còn nơi nào để cho ta đặt chân?”

“Huynh thế này là già mồm át lễ phải.” Ta tức giận vỗ bàn nói, “Tâm ý của ta, ta tự mình hiểu rõ, huynh không cần phải tự nghĩ rồi tự quyết định thay ta, lại còn giảng giải với ta.”

“Vậy tâm ý của muội là gì?” Hạ Đình Thu nhếch môi hỏi.

Ta thu tay về, đứng thẳng người, lại nhìn thẳng vào hai mắt của hắn, “Ta thích huynh, sư huynh. Đúng là ta từng thích Phong Tranh, nhưng trong bốn năm nay, trong lòng ta chỉ có huynh.”

Hạ Đình Thu không nói một lời mà chỉ nhìn ta, trong đôi mắt ánh lên ánh sáng tựa như ngọn nến.

Ta hít sâu một hơi, lại nói: “Ta không phải là người không có tâm, huynh đối với ta thế nào ta đều hiểu rõ. Nếu như không có huynh, hiện tại ta cũng không có cơ hội đứng ở đây, sợ là đã nằm trong ngôi mộ mà Tiêu Chính xây cho ta...”

“Tình cảm do báo ân, ta không cần!” Hạ Đình Thu cứng đờ nói.

“Không phải báo ân!” Ta tức giận đến giậm chân, “Là tình cảm thế nào, ta hiểu rất rõ ràng. Ta không thông minh, nhưng cũng không ngu ngốc! Trong lòng nhớ đến một người, yêu thích một người, đây cũng không phải là lần đầu tiên. Ta biết ta đối với huynh là dạng tình cảm thế nào, cho dù huynh có tin hay là không tin!”

Hạ Đình Thu nhắm mắt lại, sau một lúc lâu mới chậm rãi mở ra, cảm xúc mê loạn trong ánh mắt đã bình ổn hoàn toàn.

“Vũ nhi, những lời này của muội, nói đã muộn.”

Câu nói này tựa như một mũi dao nhọn, khoét một vết thương lớn trong lòng ngực của ta.

Ta run rẩy, nhẹ giọng hỏi: “Thật sự một chút cơ hội cũng không có?”

“Thiếp mời đã phát, thân hữu đều đã tề tựu, tin tức cũng đã sớm truyền khắp giang hồ. Ta là gia chủ một nhà, không thể thất tín.”

“Huynh mở miệng là nói tới chuyện hôn sự, nhưng cái ta muốn biết chính là tâm ý của huynh đối với ta!” Ta bước tới trước, túm lấy vạt áo của Hạ Đình Thu, “Trước kia ta luôn rất tự tin, bởi vì ta tin rằng huynh cũng yêu thích ta, nhưng hiện tại thì sao? Huynh nói đi!”

Hạ Đình Thu hờ hững đưa mắt nhìn ta, “Vũ nhi, muội đúng là rất tự tin.”

Bàn tay của ta buông thõng, Hạ Đình Thu lui về sau nửa bước.

“Muội luôn hưởng thụ sự quan tâm chăm sóc của ta với muội, luôn tiêu xài tình cảm của ta, muội xem đó là chuyện đương nhiên. Nhưng muội nên biết, cho dù có nhiều tình cảm hơn nữa thì cũng đến ngày sẽ cạn.”

Từng con từng con rét run bao phủ cả người của ta, “Sư huynh...”

“Ta đã chán nản.” Hạ Đình Thu nghiêng người nhìn ra ngoài cửa sổ, “Luôn nhìn theo một dáng người, luôn chờ muội quay đầu lại, Lục Đường Vũ, muội là người không có tim không có phổi, thay đổi thất thường, một khắc trước thì nâng ta đến tận trời, một khắc sau lại vùi ta vào trong đất. Ta chịu đủ rồi, chúng ta vẫn nên, gấp gờ vui vẻ, buông tay trong yên bình đi.”

Lúc này, ta giống như bị ai đó nện một gậy vào đầu, muốn lên tiếng nhưng lại không thể nói ra một lời.

“Dù sao chúng ta cũng có hơn mười năm giao tình, những lời này vốn dĩ ta không muốn nói với muội, nhưng thật sự cần phải có người giúp muội thông.” Hạ Đình Thu cúi đầu thờ dài một tiếng, “Ngày một là ngày đại hôn của ta, muội là sư muội đồng môn với ta, ta hy vọng có thể được uống ly rượu do muội kính. Ta biết muội còn muốn rời đi, nhưng có thể đợi đến sau hôn lễ không?”

“Huynh...” Ta mỉm cười khổ sở, ánh mắt dần dần mờ hồ, “Huynh so với ta còn tàn nhẫn hơn.”

Ta đột nhiên xoay người, tông cửa chạy ra ngoài.

Hải đảo về đêm, bầu trời đầy sao, trong không khí còn thoang thoảng hương hoa.

Ta nhắm mắt chạy vào hậu hoa viên, chột đứng lại, cúi đầu rơi nước mắt.

Gió đêm rét lạnh, nhưng cả người ta vẫn còn rất ấm, đó là hơi ấm còn lưu lại khi ở trong thư phòng.

Ta nghe thấy trong lòng có một tiếng vỡ vụn tan nát, vết thương nơi lồng ngực lại như trở đau.

Ta bước nhanh về phía cửa hông của Hạ phủ, đi theo con đường quen thuộc ra chợ đêm ở bờ biển, quán rượu bán thịt nướng vẫn còn mở cửa, ta bước vào, đặt mông ngồi xuống, gọi một vỏ rượu trái cây do người dân tự ủ, mạnh miệng uống một hơi.

Đừng xem việc mượn rượu tiêu sầu là tầm thường, thật ra lại rất hữu hiệu, rượu trái cây này vừa ngọt lại làm say lòng người. Vừa uống cạn mấy chén, ta

đã cảm thấy đau đớn trong người giảm đi rất nhiều.

“Phong Tranh...” Ta ôm vò rượu nỉ non nói, “Người nói xem bây giờ ta phải làm gì đây?”

“A, tìm được rồi!”

Một gương mặt quen thuộc từ đâu xuất hiện.

“Già Dạ... Vương gia?”

Già Dạ mặc trên người một bộ trường bào rộng thùng thình, dáng vẻ tiêu sái tựa như năm đó giả trang làm quốc sư Bắc Liêu, trên khuôn mặt tuấn mỹ mang theo vẻ kiêu ngạo phóng túng mà khiến người khác phải nhớ nhưng.

“Thì ra là chạy đến đây uống rượu, làm cho ta phải đi tìm!” Già Dạ ngồi xuống bên cạnh ta, lớn tiếng gọi thêm hai vò rượu.

“Đã lâu không gặp, Vương gia vẫn tràn đầy tinh thần như trước nha.” Ta nắc một tiếng, lại vui vẻ nói.

Ánh mắt vô tình dừng lại nơi cổ áo của hắn, vô cùng kinh hãi, nơi đó có một vết sẹo đáng sợ.

“Đây là do đâu?”

“Trong lúc đánh giặc, đao kiếm không có mắt, chịu chút vết thương là chuyện không thể tránh.” Già Dạ thờ ơ nói tránh, “Lúc ăn cơm tối nghe nói người trở lại, ta vừa muốn hỏi Hạ Đình Thu, thì thấy sắc mặt của hắn khó coi đến nỗi giống như kẻ thù vừa tìm đến cửa. Nhìn thấy người mặc bạch y thể này, xem ra Phong Tranh đã chết? Cũng không biết cảm giác của ta có sai hay không, mà cảm thấy như Phong Tranh đang ám lên người Hạ Đình Thu, hiện tại họ Hạ kia, bộ dạng âm dương quái quỷ, quả thực giống như Phong Tranh năm xưa.”

“Xin người đừng mang người chết ra nói đùa được không!” Ta kêu lên, “Cúng tuần của Phong Tranh vừa mới qua, người nói những lời này không thấy rất thiếu suy nghĩ sao?”

Già Dạ khẽ hừ một tiếng, lại uống ừng ực mấy chén rượu.

“Quả nhiên, vẫn là không thể nói động một chút đến Phong Tranh, nếu đã như vậy, người quay về đây làm gì? Sao không tiếp tục trông chừng mộ phần của hắn thật tốt?”

Ta thật sự có chút tức giận, quay mặt đi hướng khác, không thèm để ý tới hắn.

“Tức giận sao?” Già Dạ cười nói, “Hôm nay họ Hạ làm mặt lạnh với người, người liền mượn rượu tiêu sầu. Ta nói vài câu động đến Phong Tranh, người lại nổi trận lôi đình. Ta nói này, tim của người chỉ lớn thế này sao có thể chứa nổi hai người đây?”

“Một đại lão gia như người, sao lại thích chuyện bát quái như vậy?” Giọng nói của ta cũng đã dịu đi rất nhiều, “Phong Tranh cũng đã mất, người cũng nên để hắn yên. Khi còn tại thế, Phong Tranh đối với người tôn kính có thừa, cũng chưa từng mạo phạm tới người.”

Khóe miệng của Già Dạ lại tiếp tục hoạt động, “Hạ Đình Thu muốn thành thân, người rất khó chịu sao?”

Tâm sự bị người khác vạch trần chỉ bằng một câu, ta liền cúi thấp đầu.

“Sư huynh nói, ta là người không có tim không có phổi, thay đổi thất thường, huynh ấy không thể tiếp tục kiên nhẫn chờ ta.” Ta vỗ bàn, cười khô khốc hai tiếng, “Người nói xem có buồn cười hay không, ta vất vả lắm mới giải quyết được một đồng chuyện bát quái, còn tận tình tận nghĩa đưa tiền thanh mai trúc mã một đoạn đường cuối cùng, sau đó không ngừng nghĩ vội vàng trở về, chính là muốn cùng huynh ấy tiếp tục sống. Kết quả, huynh ấy nói một lời, nói rằng mình mệt mỏi!”

“Hắn không nhớ người thì quên đi.” Già Dạ lại rót đầy rượu vào chén của ta, “Này, Đường Vũ, nghĩ khác một chút đi, trong thiên hạ này không phải chỉ có một mình hắn là nam nhân, người có muốn cùng ta trở về đảo Thiên Khâm của Bắc Hải không?”

Ta khó hiểu nhìn hắn, “Người đang nói cái gì vậy?”

Già Dạ mỉm cười, kê sát gương mặt hèn hạ tới gần, “Ta nói, Hạ Đình Thu không cần người, nhưng ta lại cần, cùng ta trở về đảo Thiên Khâm, làm Vương phi của ta đi!”

Ta yên lặng nhìn hắn một lúc, tuy rằng đầu óc có chút hồ đồ, nhưng về vấn đề này thì ta lại rất tỉnh táo. Ta xê mông ra xa, tạo khoảng cách với hắn.

“Vương gia rảnh rồi sinh buồn chán, nên tìm ta trêu đùa phải không?” Ta bình tĩnh đưa mắt nhìn hắn, “Ngài nói ra những lời không đầu không đuôi như vậy, ta không thể hiểu được, lúc này chỉ nghĩ là ngài vì đồ kỵ sư huynh ta cười được lão bà, nên cũng muốn nhảy vào góp vui. Nhưng ta khuyên người, chuyện chung thân đại sự không phải là trò đùa, suy nghĩ kỹ càng rồi mở miệng, tránh cho hối hận cả đời.”

“Người không mở miệng, cũng hối hận cả đời đấy thôi!” Già Dạ đáp lễ không chút lưu tình.

Vết thương cũ, tổn thương mới, cứ thế mà lại bị chọc khoét, đau đớn thấu tâm.

“Ngươi nghĩ là Tuệ Ý thật tâm hoan nghênh ngươi trở về?” Già Dạ lại đổ thêm dầu vào lửa, “Nàng lên nói với người khác rằng ngươi già rồi, tham mê hư vinh, nói thân phận của ngươi quá thấp, vọng tưởng bay lên đầu cành, còn nói có nàng ta ở đây, ngay cả cái danh phận thiếp thất cũng sẽ không cho ngươi. Thật ra, ta xưa nay cũng không thích nữ nhân này, không hiểu đường đệ của ta cùng Hạ Đình Thu nhìn trúng nàng ở điểm nào. Nhưng dù thế nào nàng cũng sẽ trở thành nữ chủ nhân của Hạ gia, nàng hiện tại không tỏ thái độ với ngươi, nhưng chắc gì tương lai sẽ không, ngươi cảm thấy sau này còn có thể sống yên ổn ở Hạ gia sao?”

Ta tức giận nói: “Đừng có nhìn ta như thế, ta tự mình hiểu rõ, không cần ngươi ngồi đây thêm mắm thêm muối. Ta dù có rời khỏi Hạ gia thì cũng có nhà để quay về, sẽ không làm con cầu lưu lạc ở chỗ của ngươi!”

Già Dạ nhún mày một chút, sau lại bỗng nhiên giãn ra, hần ngửa đầu cười ha ha.

“Vương gia?”

“Đường Vũ, ngươi vẫn cố chấp như vậy.” Già Dạ thu lại ý cười, “Ta chỉ nói khích ngươi một chút thôi, cũng muốn ngươi hãy sớm suy nghĩ cẩn thận, Hạ gia không phải là nơi ở lâu. Về phần ta, cho dù là ngươi có tin hay không thì ta là thật tâm muốn quan tâm đến ngươi.”

“Sư huynh muốn ta ở lại uống rượu mừng, hôn lễ vừa qua, ta sẽ trở về tìm sư phụ!” Ta xụ mặt nói, “Cùng lắm thì đời này quyết tâm làm đạo cô, không xuất giá cũng không chết được!”

“Vẫn cứng đầu như vậy.” Già Dạ lắc đầu nói, ngửa đầu uống cạn hết chén rượu, lại ôm theo vò rượu đứng lên.

“Sức khỏe của ngươi cũng không được tốt, uống rượu ít một chút đi.” Già Dạ quay lưng lại rồi đi, “Nếu lúc này ngươi lại bệnh, sư huynh của ngươi cũng sẽ không tiếp tục mạo hiểm tính mạng, đi ngăn ngại giá để đưa thuốc cho ngươi.”

“Ngươi nói cái gì?” Ta giật mình hỏi lại.

Già Dạ không đáp, nghênh ngang rời đi.

Gió biển thanh mát làm đầu óc của ta dần dần tỉnh táo trở lại, ta không còn là đứa trẻ không hiểu nhân tình thế thái, cũng không còn một người luôn chờ đợi bên cạnh ta, luôn dung túng cho sự thất thường tùy hứng của ta.

Ta hít lấy một luồng gió biển, lặng lẽ trở về Hạ phủ, không muốn kinh động đến nha hoàn hầu hạ, ta tự mình lấy nước, tự mình lau đi nước mắt trên mặt cùng vết rượu, sau đó nằm xuống giường.

Nhờ vào rượu mà một đêm ngủ yên.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tuệ Ý ngậm nga cười nói đi tới tìm ta, mang đến cho ta rất nhiều điểm tâm cùng y phục. Ta nhìn vào nụ cười thân thiết hiền hòa của nàng, lại nhớ đến những lời nói đêm qua của Già Dạ, cảm giác có chút rét run.

Ta đã sớm biết Tuệ Ý là người có tâm cơ, lại rất biết cách đối nhân xử thế, chỉ là trước kia ta và nàng cũng không có bất hòa gì, cho nên cũng chẳng thực sự để tâm đến, nhưng hiện tại vì có mâu thuẫn xen ngang giữa ta và nàng, bằng không ta cũng không để ý.

Thời điểm dùng điểm tâm vừa qua, hai huynh muội Lâm Cẩm Hồng cùng Lương Ngọc liền tới.

Lâm Cẩm Hồng so với trước đây thì đen hơn, cũng rắn chắc thêm không ít, nét mặt nhẹ nhàng khoan khoái, Lương Ngọc thì hơi gầy.

Tuệ Ý gọi nô sai tỷ chiêu đãi chúng ta, đã ra dáng vẻ nữ chủ nhân của Hạ gia.

Lương Ngọc đối với Tuệ Ý vẫn lạnh nhạt như trước, nhưng lại quay đầu nhìn ta mỉm cười ôn hòa, “Lần này Lục tỷ tỷ trở về sẽ ở lại bao lâu?”

Nhắc đến điều này, ta lại khó chịu, “Dù thế nào cũng phải đợi đến lúc hôn lễ qua đi.”

“Sau này, Lục tỷ tỷ vẫn sẽ ở lại nơi này như trước!” Tuệ Ý lập tức trách ta, “Đợi sau khi thành thân, chúng ta chính là người một nhà, Lục tỷ tỷ còn muốn đi đâu nữa?”

Lâm Cẩm Hồng chen ngang nói: “Sau hôn sự thì phải đổi cách xưng hô rồi. Lục cô nương còn phải gọi muội là Nhị tẩu.”

Tuệ Ý e thẹn nói: “Cẩm Hồng đại ca thật là đáng ghét.”

Gương mặt của ta nóng lên, nhưng trong người lại rét run, cảm giác vô cùng khó xử, vô cùng không được tự nhiên.

Có lẽ nhìn ra vẻ gương gao của ta, Lương Ngọc khẽ ho một tiếng, Lâm Cẩm Hồng hiểu được liền nhanh chóng thay đổi chủ đề, cùng Tuệ Ý thảo luận những chuyện chuẩn bị cho hôn lễ.

Nhân lúc bọn họ nói chuyện không để ý, Lương Ngọc đi đến ngồi xuống bên cạnh ta.

Ta nhìn nàng mỉm cười cảm kích, “Nghe nói trong trận hải chiến, cô nương cũng rất khổ cực, khó trách lại gầy đi không ít.”

“Sắc mặt của Lục tỷ cũng không tốt.” Lương Ngọc có chút ngại ngùng, khẽ cười nói, “Ta cũng không ngờ tỷ lại đi liền cả nửa năm, tỷ đã bỏ lỡ rất nhiều chuyện.”

Tầm mắt của nàng khẽ lướt về phía Tuệ Ý.

Ta không khỏi mỉm cười mỉa mai, “Có rất nhiều việc đều không ngờ được.”

Lương Ngọc nhăn mày, trầm mặc một lát rồi nhẹ nói: “Tỷ cùng ta năm đó rất giống nhau.”

Ta lặng đi một lúc, “Chuyện trước kia, ta có nghe Tuệ Ý nói qua.”

Khóe miệng của Lương Ngọc khẽ vẽ ra một nụ cười châm chọc, “Đề ta đoán thử xem nàng nói thế nào, có phải nàng nói mình hoàn toàn không có sai, tất cả đều do tên Già Tư Viễn kia đứng núi này trông núi nọ, còn liên lụy làm nàng bị chỉ trích?”

Ta khẽ cười hai tiếng gượng gạo.

Lương Ngọc lại nói, “Ta tận mắt nhìn thấy nàng cùng Tư Viễn trên đũa lẫn nhau, nàng còn hỏi, giữa ta và nàng thì ai là người xinh đẹp như hoa. Ta đứng ở phía sau núi giả, bọn họ không biết.”

“Tại sao lúc đó không nói ra?”

“Ta cũng là có lòng tốt.” Lương Ngọc tự giễu nói, “Lão Thuyền vương không đồng ý cho nàng gả vào, nếu ta lại nói ra, thanh danh của nàng liền bị hủy hoàn toàn. Nàng là biểu muội của ta, ta tình nguyện chỉ một mình ta chịu uất ức, cũng không muốn hại nàng, nhưng thật không ngờ, nàng hoàn toàn không biết hối cải! Lục tỷ, lúc đầu nếu ta nhắc nhở tỷ, hiện tại cũng sẽ không...”

“Không sao.” Ta nói, “Tự ta cũng hiểu rõ.”

Lương Ngọc lắc lắc đầu, “Lục tỷ tuy rằng hiểu được nhưng lại quá thiện lương, không phải là người biết lấy lòng người, bằng không hôm nay cũng sẽ không có cơ hội cho nàng ta thừa cơ.”

Ta yên lặng không nói gì.

Lương Ngọc lạnh lùng nói: “Ta đã sớm đoán được nàng vẫn sẽ chứng nào tật nấy, chỉ là không ngờ nàng lại đem chủ ý hướng đến Đình Thu ca. Tỷ cùng Đình Thu ca trước đây luôn gắn bó khăng khít, không ai có thể xen vào, nhưng không ngờ tỷ lại rời đi lâu như vậy.”

“Sự tình rất phức tạp, trong một lúc không thể nói rõ ràng.” Ta cắn môi nói.

Lương Ngọc nhìn thoáng qua Lâm Cẩm Hồng đang hờ hờ cười nói với Tuệ Ý, nghiêng đầu nói nhỏ với ta: “Trận chiến lần này gặp nhiều gian nan mới có thể thắng trận, nghe nói là có nội gián.”

Ta kinh ngạc ngẩng đầu nhìn nàng.

Lương Ngọc nói tiếp: “Kế hoạch tác chiến bị tiết lộ, đội tàu chiến của Thuyền vương bị quân địch tập kích, thiếu chút nữa là toàn quân bị diệt, may có Đình Thu ca mang binh cứu viện kịp lúc.”

Ta lập tức nhớ lại vết sẹo đêm qua nhìn thấy phía trên xương quai xanh của Già Dạ, “Vậy đã tra ra chưa?”

Lương Ngọc lắc đầu, “Ngay từ đầu là có người muốn đưa Thuyền vương vào chỗ chết, nhưng vẫn chưa thể tra ra rõ ràng, cho nên mấy ngày nay không khí trong nhà vẫn rất căng thẳng. Hiện tại tỷ thấy nơi nơi mang không khí vui mừng thế này, cũng chỉ vì cuộc hôn sự lần này mà giả vờ như thế thôi. Đình Thu ca lấy Tuệ Ý, cũng vì nghe theo ý tứ của trường bối. Ta tin rằng trong lòng huynh ấy vẫn có tỷ.”

Nói xong, Lương Ngọc lại thở dài, “Nếu như Lục tỷ có thể trở về sớm thì tốt rồi.”

Ta cười khỏ quay đầu đi hướng khác, “Đời này của ta, có rất nhiều cái ‘Nếu như’.”

Đến buổi trưa, Hạ Đình Thu cử gia đình đến mời chúng ta cùng ăn cơm trưa. Bởi vì ta ở đây với tư cách là khách, nên dù trong lòng có khó chịu thì cũng phải cố gắng mà đi.

Bữa cơm được bố trí trong lương đình ở hoa viên, từ xa ta đã nhìn thấy Già Dạ đang nói chuyện với Hạ Đình Thu.

Cũng không biết là đang nói đến chuyện gì mà nụ cười của Hạ Đình Thu lại có mấy phần gian xảo, ánh mắt cong cong, kia đúng là bộ dạng hồ ly mà ta quen thấy.

“A Vũ tới rồi.” Già Dạ nhìn thấy ta trước tiên.

Ý cười trên mặt của Hạ Đình Thu khi vừa nhìn thấy ta thì liền biến mất vô hình, đổi lại biểu cảm xa cách lạnh nhạt.

Ta nhìn thấy thế thì vừa thất vọng vừa tức giận, tinh thần vốn đang âm ỉ đau thương, thoáng chốc liền chuyển sang nổi giận vô cùng, vì thế cũng ném cho hắn một ánh mắt khinh thường, quay đầu sang chỗ khác.

Già Dạ bất chợt bật cười hai tiếng, ta nhớ đến những lời nói vô vị của hắn vào đêm qua thì cũng ném cho hắn một cái liếc mắt.

Tư Viễn công tử là một tiểu sinh trắng trẻo tuấn tú, trên người mặc y phục hoa lệ, khi đứng giữa đám người thì vô cùng nổi bật. Nhưng trông hắn lại rất kính sợ Già Dạ, lúc nói chuyện với Già Dạ cũng luôn khom người, thái độ cung kính.

Đối với chuyện Tư Viễn tự mình mang theo gia đình đến Ly đảo thì Già Dạ có chút không vừa ý, lên giọng giáo huấn không ngớt, rất ra dáng của người giám hộ, chỉ xem Tư Viễn như một đứa trẻ, mà Tư Viễn cũng dần có chút không nhẫn nhịn được nữa.

“Được rồi, được rồi!” Hạ Đình Thu mỉm cười ngắt lời, “Vương gia cũng đừng khắc khe như vậy, người đến là khách, Hạ gia cũng không phải không thể chiều đãi. Hai chúng ta khi còn trẻ cũng từng có lúc thích phóng túng phô trương, cũng không nên trách cứ vãn bối.”

Lúc này Tuệ Ý mới mỉm cười bước tới nói thêm: “Đúng như vậy, Vương gia. Ta đã căn dặn Trữ bá an bài cho những người đó ở lại ngoại viện, ngài không cần lo lắng.”

Ánh mắt của Già Tư Viễn cùng Tuệ Ý chạm vào nhau, lại không hẹn mà cùng dời như hướng khác. Tuệ Ý nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Hạ Đình Thu, vừa đúng lúc này thì Lương Ngọc cũng bước tới, lại cùng Già Tư Viễn chạm mặt, cả hai người đều ngẩn ra. Sau đó Lương Ngọc cũng định thần lại, lạnh lùng đưa mắt nhìn Già Tư Viễn rồi lập tức tránh đi, Già Tư Viễn chỉ đành lúng túng cúi đầu.

Bữa cơm này hiển nhiên là vô cùng khó nuốt, mọi người đều dăm chiêu không nói, không khí gượng gạo một cách quái lạ.

Chỉ có Hạ Đình Thu là vì có hỷ sự mà tinh thần sáng láng, luôn nói cười vui vẻ, còn cùng Già Dạ mời rượu lẫn nhau, Tuệ Ý ngồi bên cạnh gắp rau rót rượu cho hắn, đáng vẻ rất dịu dàng đức độ.

Tiếp sau đó, bàn trà được bê lên, lúc này không biết sao Hạ Đình Thu lại nói một câu: “Đây là lần đầu Tư Viễn tiểu đệ đến Ly đảo, giờ lại đang đứng vào lúc thu hoạch hoa màu, cảnh sắc rất đẹp, hay là để Tuệ Ý dẫn đệ đi xung quanh du ngoạn xem thế nào?”

“Tạ Hạ đại ca!” Già Tư Viễn hưng phấn nói, nét mặt cũng sáng bừng.

Hạ Đình Thu cười híp mắt nhấp trà, vẻ mặt thân thiết như kiểu hắn chính là ca ca ruột thịt của Già Tư Viễn.

Ăn cơm xong, Tuệ Ý đưa Già Tư Viễn đang vui mừng hớn hở rời đi. Lương Ngọc đợi bọn họ đi khỏi cũng kéo Lâm Cẩm Hồng cáo từ, xem ra bữa cơm này năng cũng ăn không ngon.

Thoáng chốc trong lương đình chỉ còn ta cùng Hạ Đình Thu, Hạ Đình Thu đưa mắt nhìn qua, cũng chạm vào tầm mắt của ta.

Ánh mắt đó vẫn dịu dàng trong suốt như trong trí nhớ của ta, nhưng người thì đã hoàn toàn thay đổi.

Ta thấp thỏm không được tự nhiên, tay cũng bắt giắc vãn về sợi tóc.

“Vẫn còn giận sao?” Hạ Đình Thu bước tới, nụ cười nhẹ nhàng như gió thoảng, “Chúng ta có hơn mười năm giao tình, muội vẫn vì chuyện như vậy mà tiếp tục không quan tâm đến ta sao?”

Chuyện hôn nhân đại sự lại bị hắn hời hợt nói ra một cách nhẹ nhàng như thế, ta tức giận đến nỗi không biết nên khóc hay nên cười lúc này.

“Ta là người rất cố chấp, một khi đã nhìn nhận chuyện gì thì sẽ rất khó thay đổi, không giống như người nào đó, xoay người một cái là có thể rời đi.”

“Đừng nói những lời như một đứa trẻ giận dỗi như thế.” Hạ Đình Thu nhìn ta như đang nhìn vào một đứa trẻ đang cáu kỉnh, “Chúng ta đã cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện, khoảng thời gian đó sẽ không ai có thể thay thế, muội là người mà ta tin nhất.”

“Huynh là đang an ủi ta đấy sao?” Lúc này ta đã chẳng thể kìm được cơn nóng giận, “Ta không cần huynh thương hại.”

“Vũ nhi.” Hạ Đình Thu lên tiếng gọi ta, “Lúc trước, hoàng đế gặp phải tình cảnh khốn đốn khi bị phản quân vây hãm ở Khúc Giang, mà ta tuyệt đối sẽ không để chuyện đó xảy ra với mình.”

Ta nhìn hắn khó hiểu, nhưng Hạ Đình Thu lại chẳng nói thêm lời nào, xoay người rời đi.

Hiện tại, Hạ phủ đã giăng đèn kết hoa ở khắp nơi, chỉ còn chờ ngày mai đón tân phu nhân vào cửa. Ta nhìn thấy thì trong lòng lại ngọt ngào, vì không muốn nghĩ đến nên ra khỏi Hạ phủ tìm tới bờ cát, thu mình ngồi dưới ánh trăng sáng.

Bọn nhỏ đang đốt pháo hoa trên bãi biển, ánh lửa nho nhỏ vụt bay lên không trung, nổ tung thành một đóa hoa màu vàng rực rỡ, tiếng reo hò vui cười của đám trẻ lại càng làm nổi bật cảm giác cô độc trống trải của ta.

Bước chân vô tình hay cố ý lại đi đến bãi đá được ẩn giấu phía sau ngọn núi, trước kia Hạ Đình Thu dẫn ta đến nơi này, hắn công ta đã say khướt ở trên lưng, giẫm lên bãi cát mịn đi đến đây. Khi đó ta nằm trên lưng hắn, hát lên khúc đồng dao lúc bé, cảm nhận hơi thở quen thuộc trên người của hắn, cái hơi thở luôn làm ta rất an tâm.

Khi đó, tại sao ta không nói ra những lời ở trong lòng với huynh ấy? Hiện tại thì đã hối hận không kịp.

Bầu trời dần sáng rõ, tiếng pháo mừng làm ta giật mình tỉnh lại.

Rốt cuộc ngày hôm nay cũng đã tới, thật không biết kiếp trước ta đã gây ra tội lỗi gì, mà hiện tại phải tận mắt nhìn người nam nhân mà ta yêu đi lấy người khác.

Khách của Hạ gia vừa vào cửa, lễ nhạc liền vang dội, chẳng những có thân hữu là thế gia đến cửa chúc mừng, mà triều đình cũng phái quan chức đến đưa quà mừng. Những người dân thân cận hay bách tích bình thường đi ngang qua cũng vào cửa uống một chén rượu mừng, nói một câu chúc mừng.

Ta đại diện cho sự môn của Hạ Đình Thu, nên phải ngồi ghế trên, mà người nhà Hạ gia cũng không thể không giới thiệu ta với khách, cho nên ta đành phải mang mặt đi hành lễ chào hỏi với bọn họ.

Những câu khách sáo cũng là nghìn bài như một.

“Lục cô nương nhìn thấy đại hôn của sư huynh, chắc hẳn là vô cùng vui mừng.”

“Đương nhiên, rốt cuộc thì sư huynh cũng thành gia lập thất, sau này cũng có người chăm sóc, gia sư đã có thể yên tâm.”

Qua mấy phen như vậy, dù rằng náo nhiệt, nhưng lại thấy nhàm chán.

Hạ Đình Thu khoát lên bộ hỷ phục đỏ thắm vừa người, thân cao như ngọc, dung mạo tuấn mỹ, thần thái sáng rõ, cười tươi đến ngây ngô.

Ta không muốn tiếp tục xã giao khách sáo nên tìm một nơi hẻo lánh tránh đi, vừa ăn đậu vừa uống rượu.

Già Dạ không biết luyện đâu ra năng lực đánh hơi mà linh như vậy, lại tìm được ta nhanh thế, hẳn vừa đến liền chiếm lấy chén rượu của ta, rồi nhét vào tay ta một ly trà.

“Ta không phải là đứa trẻ.” Ta nói thầm.

“Giữ lại chút thể lực đi.” Già Dạ lại cười hi hi chạy đi, hôm nay hẳn là khách quý, xã giao cũng không ít.

Dựa theo tập tục của địa phương, trong viện bày ra hơn hai trăm bàn tiệc lưu thủy (kiểu ai đến trước thì ăn trước), lúc này mọi người đã ăn uống linh đình, mặc dù hi nương còn chưa tới nhưng khách thì đã ăn uống no say.

Già Tư Viễn bê chén rượu đến trước mặt Hạ Đình Thu, cười nói: “Hạ đại ca, hôm nay là ngày vui của huynh, tiểu đệ mời huynh một ly.”

“Tư Viễn đệ cũng là người đã có hôn ước, khi nào tổ chức hỷ sự thì cũng đừng quên mời ta uống một chén rượu mừng.” Hạ Đình Thu nhận lấy chén rượu, lại cùng Già Tư Viễn chạm cốc, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Già Tư Viễn lại quay đầu nói với Già Dạ: “Đường huynh, tiểu đệ bất tài, khiến đường huynh phải bận tâm. Tiểu đệ còn muốn kính đường huynh một ly.”

Già Dạ cũng cùng đường đệ của mình chạm cốc.

Ngày lành tháng tốt đã đến, pháo mừng nổ vang.

Tân nương từ chậm chậm tiến vào, Hạ Đình Thu nhìn thấy tân nương, sắc mặt rạng rỡ, ngay cả ta có đứng bên cạnh thì huynh ấy cũng hoàn toàn không nhận ra.

Nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê giao bái, sau đó đưa vào động phòng.

Hạ Đình Thu nắm lấy tay tân nương tử, vui mừng trở về hậu đường.

Ta đặt chén rượu xuống, đứng lên bước về phía Hạ Đình Thu, bỗng nhiên có một thanh đao lao đến.

“Choang——”

Hai thanh đoản đao chạm vào nhau, âm thanh đó làm tay của ta run lên.

Sắc mặt của Già Tư Viễn vô cùng kinh ngạc, “Tại sao ngươi——”

Ngay sau câu nói không trọn vẹn đó của hắn là tiếng bát đĩa vỡ nát, thì ra những khách nhân đang vui mừng uống rượu trong viện vừa nhắc bàn bật dậy, hơn mười mấy nam tử cường tráng rút đao chém về phía gia đình của Hạ gia cùng hộ vệ của Già Dạ, nhưng bên phía chúng ta cũng đã sớm có chuẩn bị, liền rút đao đáp trả. Trong phút chốc, cả sảnh đường liền chuyển thành cảnh tượng đao kiếm va vào nhau, không khí vui mừng vừa đảo mắt đã tràn ngập tiếng chém giết.

Hạ Đình Thu một tay dắt tân nương còn đang phủ khăn che mặt giao cho tỳ nữ, vừa xoay người đón thanh bội kiếm do gia đình ném tới.

Già Tư Viễn tránh thoát một đao của ta, lại đánh về phía Già Dạ vẫn đang ngồi an ổn ở bên cạnh bàn như trước, hộ vệ của Già Dạ xông lên trước, cùng Già Tư Viễn quần chiến với nhau.

Mấy thích khách vừa bỏ đao về phía gia đình, lại hướng đao muốn giết Hạ Đình Thu, Hạ Đình Thu rút kiếm ngăn cản, nhưng lực xuất ra lại không đủ.

Mắt trông thấy có một người đâm lên ở phía sau lưng của hắn, hắn không kịp ngăn cản, ta liền tiến tới nâng đao đỡ giúp hắn.

“Lục tỷ tỷ!” Hạ Đình Thu khẽ nói, giọng nói xa lạ.

“Xong chuyện rồi cảm tạ!” Ta vung đao xuống, máu tươi văng khắp nơi, một tên thích khách kêu thét một tiếng rồi ngã xuống.

Già Tư Viễn quay đầu lại, kinh ngạc nói: “Người là ai?”

“Hạ Đình Thu” không đáp, chỉ chuyên tâm giết địch, hắn vừa mới uống chén rượu do Già Tư Viễn kính, động tác có chút không được nhanh nhẹn, xem ra trong rượu kia có vấn đề. Ta vừa giúp hắn, vừa cùng hắn lui về hậu đường.

Thế cục trong sảnh đường thay đổi không ngừng, hai bên đội ngũ đã thương vong không ít.

Già Dạ vẫn ngồi ngay ngắn như trước, ung dung bình thản, hộ vệ của hắn thân thủ bất phạm, đối mặt với đông đảo thích khách đang vây quanh mà vẫn đối phó bình tĩnh như vậy.

Hai mắt Già Tư Viễn hần đỏ, quả thực thay đổi thành một người khác.

“Tại sao? Rõ ràng ta đã...”

“Nếu chúng ta đã đề phòng, thì chẳng lẽ lại không đề phòng việc người có thể hạ được sao?” Già Dạ lạnh lùng cười, vỗ bàn đứng lên.

Ta còn chưa thấy rõ động tác của hắn thì mấy tên thích khách đang bao vây xung quanh đã đồng loạt ngã bay ra ngoài.

Thực ra, từ đầu ta đã biết công phu của hắn rất tốt, nhưng trước đây chưa từng thấy hắn nghiêm túc ra tay, lúc này được mở rộng tầm mắt thì có chút giật mình.

Già Dạ rút ra nhuyễn kiếm trên thắt lưng, đường kiếm mang đầy sát ý, trong nháy mắt đã dồn ép Già Tư Viễn đến chân tường.

Trong lúc ta đang thất thần nhìn thì một bóng đen từ đầu đánh tới, ta vội vàng tránh thoát, nhưng không ngờ võ công của người này cao hơn hẳn ta, ta lui rồi lại lui, lực trên tay cũng dần yếu đi, qua một hồi thì đao liền bị đánh bay, lưỡi đao của đối phương kê lên cổ của ta.

Ta thầm nghĩ thế này thật không tốt.

Người nọ ép ta lui ra ngoài, mới vừa đi được hai bước, chợt nghe thấy hai tiếng vút ngang qua tai, sau đó là tiếng xương cốt bị gãy vang lên. Người nam nhân kêu một tiếng thảm thiết, hai cánh tay của hắn rũ xuống, không thể cử động.

Ta nâng chân đá hắn ta một cước, lúc này mới nhìn thấy rõ vật vừa cứu ta chính là một nhánh san hô cùng một chiếc trâm ngọc, cây trâm ngọc kia còn cắm thật sâu trong cánh tay của người nam nhân này.

Hạ Đình Thu nặc trên người bộ trường bào màu xanh, từ bên ngoài sảnh đường chạy vào. Trên đầu của hắn chỉ có bảo quan, lại không thấy trâm cài.

Cửa lớn của sảnh đường bị người bên ngoài mở rộng, vô số gia đình hộ vệ của Hạ gia cùng Thuyền vương cầm đao dũng mãnh xông vào, bạo loạn lập tức bị khống chế. Đám thích khách biết đã không thể chống cự nên đành hạ vũ khí chịu trời.

Già Dạ dễ dàng đánh bay thanh đao trong tay của Già Tư Viễn, sau đó đá hắn ngã lên mặt đất.

Ta đứng gần đó, nên nghe thấy rõ ràng tiếng xương sườn của Già Tư Viễn bị gãy.

Già Tư Viễn kêu đau một tiếng, mồ hôi liền túa ra. Già Dạ lạnh lùng cười, dường như dưới chân không phải là đường đệ của mình mà chỉ là một tảng đá.

Ta đã quen nhìn thấy dáng vẻ bất cần đời, cười đùa ngả ngón của Già Dạ, nhưng lại chưa bao giờ thấy hắn tàn bạo tuyệt tình như thế, lòng to trên người của ta liền dựng đứng hết lên.

“Hạ Đình Thu” mặc hỷ bào từ phía sau bước tới, bóc lớp giả trang, để lộ gương mặt vốn dĩ của mình.

Người này vốn là một đường đệ hay cười của Hạ Đình Thu, trong dáng vẻ giống với Hạ Đình Thu vài phần, chỉ cần dịch dung là có thể giả dạng. Già Tư Viễn không mấy quen thuộc với Hạ Đình Thu nên không thể nhận ra. Nhưng ta đã ở cùng huynh ấy hơn mười năm, hôm nay vừa nhìn thấy đã phát hiện có điểm bất thường.

Tiểu đường đệ chấp tay cúi đầu về phía ta, “Vừa rồi tạ Lục tỷ tỷ cứu giúp.”

Ta lại nhìn về phía vị tân nương từ vừa giờ khăn che, đó là một nha hoàn trong nhà.

Hạ Đình Thu đi thẳng về phía ta, nhìn tới nhìn lui một lượt rồi hỏi, “Có bị thương không?”

Ta xoa nhẹ cổ tay phải, người còn có chút sưng sờ, “Không. . .Không sao.”

Hạ Đình Thu nắm chặt lấy tay ta, cũng không nói gì.

Hắn bước vào sảnh đường, cất giọng nói: “Dẫn vào đi!”

Đám người trong sảnh liền lui ra tạo một lối đi, Lâm Cẩm Hồng cùng với mấy gia đình thân thích của Hạ Đình Thu áp giải bảy tám người đang bị trói chặt tiến vào, đi sau cùng không ngờ là Tuệ Ý. Nàng cũng bị trói hai tay, Lương Ngọc giữ lấy nàng, đẩy nàng bước vào, lại đẩy nàng ngã xuống bên cạnh Già Tư Viễn.

“Tuệ Ý, nàng thế nào?” Già Tư Viễn bị đánh đến bầm dập mặt mũi, đã không thể cử động, vậy mà vẫn còn lo lắng cho Tuệ Ý.

Lương Ngọc oán hận nhìn, nhưng lại rất có chừng mực, không hề nói ra một câu châm chọc đối với hai người kia.

Tuệ Ý mặt hỷ phục đỏ thắm, sợi tóc tán loạn, sau khi kinh hoàng hoảng sợ trôi qua, nàng liền nhanh chóng tỉnh lại, cũng không quan tâm đến Già Tư Viễn, mà lê đầu gối đi về phía Hạ Đình Thu, kêu lên:

“Đình Thu ca, muội oan uổng!”

Hạ Đình Thu để lộ nụ cười nhả nhận nhưng mang theo mấy phần đùa cợt, cười hỏi: “Suốt mấy ngày liên tiếp, ngươi hạ được ở trong trà của ta, vậy mà vẫn oan uổng sao?”

“Muội. . .đó là. . .muội không phải. . .” Sắc mặt của Tuệ Ý tái nhợt, sau một lúc lâu lắp bắp không nói nên lời, nàng liền đột nhiên chỉ về phía Già Tư Viễn, “Là, là hấn uy hiếp muội!”

“Tuệ Ý?” Già Tư Viễn kinh hãi kêu to.

Tuệ Ý vội vàng nói: “Hắn nói Đình Thu ca lấy muội là vì muốn thâm độc Vu gia, hấn nói nếu muội không làm vậy, chính là bất hiếu với cha.”

“Tuệ Ý, nàng đang nói mê cái gì vậy!” Già Tư Viễn lại lớn tiếng hét lên.

“Câm mồm!” Tuệ Ý thét to, “Ta là bị người lừa, thiếu chút nữa là hại Đình Thu ca, tất cả là lỗi của người!”

“Đù rồi!” Giọng nói trầm thấp rét lạnh của Già Dạ đủ để áp chế những lời tranh cãi giả dối của bọn họ, “Tư Viễn, ta chỉ hỏi người một câu, trong cuộc hải chiến vào ba tháng trước, hành tung của ta bị tiết lộ, chiến thuyền bị bao vây, có phải do người làm không?”

Gương mặt đã từng tuấn tú kia liền cứng đờ, nét mặt hoảng sợ.

“Đừng vội trả lời, trước tiên hãy nghĩ cho kỹ.” Già Dạ lạnh lùng cười nhìn xuống hắn, “Khi đó có phải người đã cấu kết với Vu Tuệ Ý, cố ý mượn đao giết người, tìm cách giết ta, rồi thuận lợi ngồi vào vương vị này?”

Không đợi Già Tư Viễn lên tiếng, Tuệ Ý liền tranh nói trước, “Vương gia, oan uổng quá! Việc hải chiến, tiểu nữ hoàn toàn không biết gì cả, việc kê đơn hại Đình Thu ca cũng là bị Tư Viễn công tử lừa gạt!”

Ta đứng ở bên cạnh, chán ghét đến độ không thể nhìn tiếp.

Đây không phải là chuyện đùa, Già Dạ là ai, Hạ Đình Thu là người thế nào? Bọn họ là người cơ trí, sao có thể dựa vài câu nói sơ hở như vậy mà có thể lừa được hai người họ.

Ta luôn nghĩ rằng Tuệ Ý là người thông minh, không ngờ hôm nay nhìn thấy, nàng quả thực quá nông cạn quá ngu xuẩn.

Già Tư Viễn bỗng nhiên nở nụ cười.

“Đường huynh, người có tư cách gì mà chất vấn ta? Qua nhiều năm như vậy, người có khi nào xem ta là đệ đệ của người? Người tự cao tự đại, trong mắt của người, ta ngay đến một con cầu cũng không bằng. Ta đối với người ngoan ngoãn phục tùng, nhưng chỉ cần có chút sai lầm, người liền trách mắng nặng nề, cắt giảm mấy phần lợi ích đối với nhà ta. Cha ta mới là trưởng tử! Đáng lẽ ta mới là người kế thừa vương vị Thuyền vương! Nếu không phải nương của người là quốc sư của Bắc Liêu, thì người là cái thứ gì?”

Già Dạ rất kiên nhẫn nghe hết những lời này của Già Tư Viễn, sau đó nhẹ nhàng nói: “Ta là cái gì ư? Ta là trưởng bối trong cả gia tộc, lại là Vương gia được phong hào, người nghĩ rằng mình tài trí, nhưng năng lực cùng với phong thái này liệu có thể so với ta nửa phần không? Ta cho người biết, cho dù người có xuất thân thế nào thì ở trước mặt ta, người vĩnh viễn chỉ là một tên phế vật.”

Già Dạ không hề lưu tình mà thẳng chân đá một cước, Già Tư Viễn văng đi thật xa, ôm bụng học máu.

“Vương gia!” Ta không kiềm được mà nhỏ giọng kêu một tiếng, “Thắng bại đã định, xin hãy hạ thủ lưu tình.”

Ánh mắt Già Dạ sát lạnh, mang theo cái nhìn đầy sát ý. Hắn kéo mạnh cổ áo, để lộ ra vết sẹo dài, “Một đao này, nếu lúc đó ta không tránh được thì đầu đã sớm lìa khỏi cổ, khi đó sao không có ai hạ thủ lưu tình với ta.”

Hạ Đình Thu bước tới, che trước người cho ta, “Vương gia nguôi giận, chuyện liên quan đến Tư Viễn công tử là việc nhà của Vương gia, xin hãy quay về Bắc Hải xử lý. Nếu Tư Viễn công tử xảy ra chuyện gì bất trắc trên Ly đảo, e là Hạ gia cũng không thể trách khỏi miệng lưỡi của người đời, lúc đó Hạ Đình Thu không biết phải ăn nói thế nào với bên ngoài.”

Già Dạ hậm hực đưa mắt rời đi, mấy thị vệ liền trối Già Tư Viễn lại, kéo ra ngoài.

Khi đi ngang qua Tuệ Ý, Già Tư Viễn vùng vẫy thoát khỏi tay của thị vệ, nhào về phía nàng, kêu lên: “Tuệ Ý, Tuệ Ý! Tại sao nàng lại đối xử với ta như vậy?”

Đám người xung quanh liền ồn ào bàn luận, sắc mặt của Tuệ Ý vừa hoảng sợ vừa ra vẻ vô tội, nàng giãy giụa muốn thoát khỏi Già Tư Viễn, lớn tiếng nói to: “Tư Viễn công tử, ngươi có ý gì? Ngươi hại ta như vậy còn chưa đủ sao?”

Già Tư Viễn giữ chặt lấy bả vai của Tuệ Ý, hét khàn cả giọng: “Rõ ràng nàng và ta lưỡng tình tương duyệt! Nàng nói không muốn gả cho Hạ Đình Thu, mà muốn gả cho ta. Đáng tiếc ta bị Già Dạ chèn ép, cha nàng lại xem thường ta, không đồng ý đem nàng gả cho ta, ta làm tất cả những chuyện này cũng là vì nàng! Cũng là vì nàng!”

Màn kịch này đúng là làm cho người xem không nói nên lời.

Tuệ Ý kích động lui về phía sau, “Ngươi, ngươi đừng có đổ tội cho ta! Khi nào thì ta và ngươi lưỡng tình tương duyệt? Ta chưa từng cùng ngươi nói những lời này! Trước đây ngươi hủy hôn cũng đã liên lụy đến ta một lần, chẳng lẽ bây giờ vẫn còn không chịu buông tha cho ta?”

Lương Ngọc đứng ở bên cạnh, cả người run rẩy, sắc mặt tái nhợt, Lâm Cẩm Hồng vội ôm muội muội vào lòng.

Già Tư Viễn vẫn ngây ngốc nghe hết những lời này của Tuệ Ý, cũng phải đến lúc hiểu rõ.

Hắn yên lặng một lúc rồi ngửa mặt lên trời cười lớn.

Tuệ Ý hoảng sợ mắng hắn: “Ngươi cười cái gì? Ngươi điên rồi sao?”

“Hay, hay!” Già Tư Viễn chậm rãi gật đầu, “Ta thật tâm đối đãi với nàng, chỉ một lòng muốn đối với nàng thật tốt, lại bị nàng lợi dụng làm đá lót đường để vào cửa phú quý. Vu Tuệ Ý....ngươi.....hay cho một người độc phụ không biết liêm sỉ như ngươi! Uống cho ta vì ngươi mà phụ Lương Ngọc, lại phản bội đường huynh của ta, ngươi sẽ không được chết từ tế!”

Già Tư Viễn nhào về phía Tuệ Ý, Tuệ Ý sợ tới mức gọi Hạ Đình Thu: “Đình Thu ca! Đình Thu ca cứu muội!”

Hạ Đình Thu vẫn đứng yên phía trước người của ta.

Thị vệ chạy đến giữ chặt lấy Già Tư Viễn, vội vàng lôi hắn ra ngoài. Già Tư Viễn cứ không ngừng gào to, mắng Già Dạ, mắng Tuệ Ý, mắng Hạ Đình Thu. Hắn là một công tử nho nhã, nhưng khi la lối kêu gào thì chẳng khác nào một tên thô kệch ngoài chợ. Sau đó có lẽ là có người thị vệ không thể tiếp tục nghe nổi nên liền điểm huyết cam của hắn, lúc này thế giới mới thanh tĩnh đi nhiều.

Tuệ Ý nhẹ nhàng thở ra, sau lại khóc lóc nỉ non, “Già Tư Viễn, ngươi hại khổ ta! Đình Thu ca, muội sai rồi, xin huynh đừng bỏ mặc muội.”

Tuệ Ý ngày thường xinh đẹp yêu kiều thế nào, lúc khóc lại càng như lê hoa đái vũ, yếu đuối mỏng manh.

Hạ Đình Thu thờ dài một hơi, bước đến trước mặt nàng, ngồi quỳ xuống một gối, sau đó vồn tay lau nước mắt cho nàng.

Tuệ Ý nhìn thấy như vậy, hai mắt sáng ngời, cố sức dụi dụi vào người Hạ Đình Thu, Hạ Đình Thu liền lui về phía sau.

Tuệ Ý vội nói: “Đình Thu ca, muội thật sự có lỗi, trước đây muội ngu dốt, tưởng rằng huynh thật sự sẽ gây bất lợi cho Vu gia, lúc hạ được muội cũng rất khổ sở, muội thật sự không muốn làm hại huynh...”

“Vu cô nương.” Hạ Đình Thu lên tiếng cắt ngang lời của nàng, đứng lên nói, “Vu gia của các người tuy rằng đang dần suy yếu, nhưng vẫn còn vài phần của cái, mà tỷ tỷ của ngươi lại là đại tẩu của ta, về tình về lý, ta đều không tiện xử lý ngươi.”

Tuệ Ý liều mạng gật đầu, lại bày ra một nụ cười.

“Nếu ngươi chỉ gây bất lợi cho ta, chuyện này dù lớn hay nhỏ thì cũng chỉ là việc nhà, nhưng mà,” Lời nói của Hạ Đình Thu liền xoay chuyển, giọng điệu cũng sắc bén hơn, “Thuyền vương là hoàng thân quốc thích, được ngự tứ thiên phong, ngươi cấu kết với Già Tư Viễn, mưu đồ phá hoại việc công, đã phạm vào vương pháp. Tội này của ngươi, ta không thể bao che!”

Tuệ Ý kinh ngạc rồi hoảng sợ, “Sao có thể...Đình Thu ca, huynh đang dọa muội, đúng không? Muội oan uổng mà, muội với Già Tư Viễn là trong sạch. Tất cả chuyện này đều do một mình hắn đơn phương, người muội thích chính là Đình Thu ca, muội là muốn được gả cho huynh!”

“Một nữ nhân như ngươi, ta thật sự không dám lấy về đâu.” Hạ Đình Thu khẽ cười, “Thê tử, ta vẫn thích anh lợi một chút, lại đơn thuần một chút là được.”

Hắn hơi nghiêng đầu, ánh mắt lại dường như liếc về phía ta.

Mặt của ta liền nóng lên một chút.

“Tuệ Ý, ta chỉ là một thứ dân nhỏ bé, không có quyền xử lý ngươi, chỉ có thể một lần nữa nhờ Vương gia.” Hạ Đình Thu lạnh lùng tuyên án.

Tuệ Ý cứng đờ cả người, một chữ cũng không thể nói nên lời.

Hai nữ thị vệ bước tới, nhắc Tuệ Ý lên, kéo ra bên ngoài.

Tuệ Ý vẫn ngơ ngác như cũ, có vẻ như vẫn không thể chấp nhận được hậu quả thế này.

Khi nàng được kéo đi ngang qua Lương Ngọc thì Lương Ngọc hơi lùi về sau nhường đường, lúc này Tuệ Ý mới thoát khỏi tình, nhìn vào Lương Ngọc, oán hận cười nói: “Thế nào, ngươi thấy ta thế này, có vui vẻ không?”

Xem ra Lương Ngọc còn trấn định hơn ta rất nhiều, nàng thân nhiên nói: “Ta có vui vẻ hay không cũng không liên quan đến ngươi, nhưng ta biết, nhất định là ngươi chẳng thể vui vẻ.”

Tuệ Ý hồ thẹn đến giận, “Ngươi có ý gì? Lâm gia các ngươi ý thế lần áp Vu gia, nhưng rốt cuộc người mà Già Tư Viễn yêu nhất vẫn là ta! Ngươi ở trong lòng hẳn chẳng là cái gì!”

Lương Ngọc đứng yên, bình tĩnh nói: “Lâm Lương Ngọc ta vốn là danh môn khuê tú, có phẩm chất có dung mạo, gia thế trong sạch, Già Tư Viễn kia chẳng qua chỉ là một tên dê hèn bỉ ổi, là tiểu nhân thất tín bội nghĩa. Minh châu chẳng thể vùi trong nước bùn, ta sao có thể để tâm đến một tên phế vật như vậy? Ngươi cảm thấy mình xứng với hắn, vậy ngươi cứ đi cùng hắn đi.”

Có lẽ đây lần đầu tiên Tuệ Ý bị Lương Ngọc châm chọc phản bác như vậy, chỉ biết bàng hoàng câm nín, hai nữ thị vệ liền vươn tay đẩy nàng đi.

Lương Ngọc đợi Tuệ Ý đi khỏi thì nhào vào trong lòng Lâm Cẩm Hồng rơi nước mắt.

Những người thuộc hạ bên dưới cũng đã giải quyết nhanh gọn hậu quả, người chết cùng người bị thương đều được khiêng đi, đồng hồ ồn ngoài sân cũng được dọn dẹp. Mấy vị khách bị kinh động được mời đến các gian phòng trong nhà, Hạ Đình Thu đều đi đến từng nơi giải thích, nhận lỗi.

Lương Ngọc cùng Lâm Cẩm Hồng cũng liền cáo từ với ta, sau khi tiễn hai huynh muội Lâm gia, ta chợt nhìn thấy Già Dạ đang đi về phía mình.

Đối với tác phong tàn nhẫn vừa rồi của hắn, ta vẫn còn có chút sợ hãi, nên vô thức lui về phía sau một bước.

Già Dạ nhạy cảm nhận ra, dường như có một chút tổn thương, ta thì thật sự thấy rất có lỗi với hắn.

Người gặp phải chuyện bị thân nhân phản bội là hắn, người thiếu chút nữa mạng rơi hoàng tuyền cũng là hắn, để có thể làm bá chủ một vùng biển, tuyệt đối không thể mềm lòng. Cha ta cũng từng nói với ta, nhất tướng công thành vạn cốt khô. Dưới chân Già Dạ lúc này không biết là đã có bao nhiêu xương cốt được chôn vùi, có lẽ đến chính hắn cũng không rõ.

Già Dạ bước đến trước mặt ta, hỏi: “Vừa rồi có bị thương không?”

Ta lắc lắc đầu, mỉm cười nói: “Người dịch dung cho tân lang là người? Tay nghề của Vương gia vẫn còn xa lạ sao!”

Lúc trước Già Dạ cùng chúng ta quen biết, chẳng phải cũng nhờ vào việc hắn giả trang thành muội muội của mình đấy sao?!

“Dùng dao mổ trâu cắt tiết gà mà thôi.” Già Dạ ra vẻ rất đắc ý, “Nói như vậy, cái gì ngươi cũng đã hiểu rồi? Không phải hôm kia còn mượn rượu tiêu sầu sao?”

Ta không khỏi tức giận nói: “Hôm nay vừa nhìn ta đã biết người nọ không phải là Hạ Đình Thu, ta còn hoảng sợ không biết là đã xảy ra âm mưu gì, còn nghĩ sư huynh của ta bị giam cầm.”

Già Dạ bật cười hả hê.

Ta nói tiếp: “Nhưng sau đó ta thấy khả năng này cũng không lớn, lại thấy Trữ bá vẫn còn trấn tĩnh như vậy, lại nhớ đến Lương Ngọc từng nói với ta bên trong có phản đồ, lúc này mới hiểu rõ.”

“Ngươi muốn trách thì trách sư huynh của ngươi đi.” Già Dạ nói, “Lúc trước khi ngươi trở về, ta đã nói với hắn nên để cho ngươi biết chân tướng.”

Ta hít một hơi Già Dạ, “Vậy những lời ngươi nói ngày đó, là vì muốn thử lòng ta?”

“Oan uổng quá!” Già Dạ cười đùa nói, “Ta lúc nào cũng nghiêm túc, mỗi câu nói ngày đó đều là thật tâm thật ý, Hạ Đình Thu mới là tên xấu xa, cố ý gạt

ngươi, chờ xem phản ứng của ngươi thế nào.”

Ta nghĩ thầm, Vương gia ngài mới thực sự là người có thể làm nổi cơn sóng gió cả trong chén trà, là đệ nhất cao thủ trong gia đấu, khó trách đường đệ của ngươi chẳng thể đẩy ngã được ngươi, bị ngươi trêu đùa dắt mũi như con khỉ trong gánh xiếc.

Già Dạ còn có việc phải xử lý nên phải vội vã trở về, trước khi đi vẫn không quên nói với ta: “Ngày sau nếu không vui vẻ, cứ đến Bắc Hải tìm ta, nhưng đừng quá muộn, muộn quá thì vị trí Vương phi đã để cho người khác làm, ngươi chỉ có thể làm tiểu thiếp.”

“Ngươi nhanh lên đi.” Ta buồn cười mắng, “Chúc ngươi sớm chết mệt.”

Già Dạ phất áo phóng khoáng rời đi.

Ta nhìn thấy Hạ Đình Thu đang bận rộn thu xếp mọi chuyện trong nhà, phui phui tay, quay trở về phòng của mình, vợ lấy hành lý đã chuẩn bị từ trước rồi lên rồi đi từ cửa sau. Trước khi đi còn ghé ngang nhà bếp trộm hai cái mận thảo, suốt cả ngày hôm nay ta còn chưa thực sự ăn cái gì vào bụng.

Khi ra khỏi Hạ phủ, ta mới nhận ra lúc này sắc trời đã ngã sang xế chiều.

Trong Hạ gia xảy ra chuyện lớn như vậy, tin tức đã truyền đi rất nhanh, hiện tại khắp đường to ngõ nhỏ đều thấy có người bàn luận, hơn nữa gia đình của Hạ gia cùng những thị vệ mà Thuyền vương mang theo đều đang tra xét khắp nơi tìm bắt thích khách chạy trốn, náo nhiệt đến gà bay chó chạy.

Ta đi tới bến tàu, lại gặp phải chuyện phiền toái, bởi vì chuyện lũng bắt thích khách mà toàn bộ thuyền bè đều không được rời bến trong hôm nay.

Thuyền viên của Hạ gia tuy rằng nhận ra ta, nhưng vì biết ta muốn quay về đất liền nên đều ra về khó xử.

Khi ta đang cố tìm cách uy hiếp đe dọa bọn họ, thì bỗng nhiên cảm thấy những người này chợt nghiêm túc cung kính hẳn lên. Ta cảm giác có điều không ổn nhưng chưa kịp rời đi thì tay đã bị bắt lấy.

“Muội muốn đi đâu?” Hạ Đình Thu hùng hổ nói, tựa như một trượng phu bất gặp lão bà của mình đang hồng hạnh xuất tường.

Ta cũng ngang nhiên hất tay hắn ra, “Không phải huynh rất chán ghét ta sao? Yên tâm đi, ta trở về Khúc Giang trông giữ mộ phần cho Phong Tranh đây.”

“Muội là đang giận ta, hay là tưởng thật vậy?” Hạ Đình Thu dờ khóc dờ cười nói, “Đó là ta nói dối.”

“Ta là người rất đơn thuần.” Ta học theo giọng điệu của hắn, “Ta không biết thế nào là nói thật, thế nào là nói dối, huynh nói thế nào thì ta tin thế đó, hơn nữa ta thấy những lời nói của huynh cũng rất có đạo lý, ta cũng tự thấy mình có phần quá đáng, cho nên ta quyết định đi khuất mắt huynh, khỏi làm huynh thấy chán ghét. Sau này huynh thích lấy ai thì cứ lấy, muốn lấy mấy người thì mặc huynh, hết thấy đều không liên quan đến ta, ta đi trông giữ mộ phần cho Phong Tranh ba năm, sau đó về núi tìm sư phụ, làm đạo cô tu tiên thôi.”

Ta lưu loát nói ra một hơi, Hạ Đình Thu nghe thấy liền sững sờ nói: “Trước kia mỗi khi ta với muội nói chuyện đằng hoàng chính đáng thì muội chẳng khi nào tin, mới có một lần lừa muội như vậy mà lại tin thật. Thì ra trong đầu của muội đúng là toàn đầu hủ mà.”

Ta lại càng tức giận, quay đầu nhảy lên thuyền, Hạ Đình Thu thở dài ai oán, cũng nhảy theo lên thuyền.

Mấy người đang vây quanh nhìn xem trò vui liền nhón nháo reo hò, vỗ tay, huýt gió, cười vang, giống như bọn họ đang ngồi xem gánh xiếc vậy.

Hạ Đình Thu quay đầu nhìn lướt qua một lượt, ánh mắt như mũi dao, mọi người liền im lặng tản đi, nhưng chỉ rời đi một khoảng rồi lại tiếp tục đứng từ xa xem kịch vui.

Ta đứng ở mũi tàu, sợi tóc bay theo chiều gió, nhếch môi nói, “Đi theo làm gì?”

Hạ Đình Thu đứng cạnh nói, “Chỉ cho phép muội đi trông giữ mộ phần, ta lại không được quyền đi viếng mộ hay sao?”

“Già mù sa mưa.” Ta nói với nhà đồ, “Quay về đất liền!”

Người lái đò ôm mặt than thở: “Cô nương, không phải tiểu nhân không muốn đi, mà là không có chuẩn bị trước nên không thể đi xa như vậy.”

Hạ Đình Thu ném cho nhà đồ một thỏi bạc lớn, lại nói thêm vào tai vài câu. Người lái đò liền chuyển buồn thành vui, liên tục bảo người làm thuê cho thuyền xuất bến.

Ta cảm hành lý đi vào khoang thuyền, Hạ Đình Thu lại bám theo dai như đĩa.

Ta đem hán đuôi ra ngoài, “Đi, đi, đi! Nam nữ thụ thụ bất thân!”

Hạ Đình Thu bấu vúi lấy khung cửa, không chịu rời đi, thăm thiết gọi ta: “Sư muội...”

“Ai là sư muội của huynh? Hạ đương gia là gia chủ của danh môn vọng tộc, tiểu nữ nào dám trèo cao.”

“Ai nha, sư muội...”

“Ta không phải sư muội của huynh, huynh muốn thì ra ngoài đường mà nhận sư muội, ta không biết huynh!” Vừa nhớ đến thì ta lại tức giận, “Huynh không tin tưởng ta, chuyện lớn như vậy mà lại gạt ta, hóa ra huynh xem ta như là người ngoài. Ta cũng rất biết chuyện, sẽ không tiếp tục lớn vồn trước mặt của huynh.”

“Vũ nhi...” Hạ Đình Thu cuống quýt chấp tay hướng về ta, “Ta xin muội để ta đi vào một lúc đi!”

“Muốn làm cái gì đó?”

“Ta muốn đi ngoài!” Sắc mặt của Hạ Đình Thu đều đã tái xanh.

Ta ngó người ra, Hạ Đình Thu đẩy hai tay của ta ra rồi chạy vội về phía đuôi thuyền.

Một lúc sau, Hạ đương gia mang vẻ mặt thoải mái xuất hiện trong khoang thuyền.

Ta yên lặng gặm chân gà, xoay người hướng mặt ra cửa sổ, thưởng thức cảnh biển.

Hạ Đình Thu chầm chậm đi đến trước mặt ta, hươ trái hươ phải, thấy ta không phản ứng gì thì đành ngồi xuống bên cạnh.

“Tức giận nhiều như vậy sao?” Hấn thử thăm dò hỏi.

Ta lại gặm chân gà, không để ý tới hấn.

Hạ Đình Thu liền một mình cười nói: “Muội có biết, lúc này muội càng tức giận, ta lại càng vui vẻ.”

Ta bị những lời nói này của hấn kích thích mà liền mở miệng nói, “Già Dạ nói huynh bị Phong Tranh ám, nhưng ta thấy huynh là bị Tiêu Chính nhập mới đúng.”

Hạ Đình Thu xòe bàn tay ra, bắt đầu đếm tuần tự, “Phong Tranh, Mạc Tang, Già Dạ, Tiêu Chính, ta, à, Lâm Cẩm Hồng cũng có thể miễn cưỡng tính vào. Còn ta thì chỉ có một mình muội, cái người Tuệ Ý kia cũng là bị ép buộc mới dính vào.”

“Bậy bạ!” Ta cá giận nói, “Khi ở trên núi thì dưới chân núi nào là Vương Kim Hoa, Lưu Thủy Hoa, Triệu Hồng Quyên, Lý Lệ Nương, có người nào mà huynh không trêu hả? Huynh còn dám tính toán chuyện này với ta!”

“Muội là đang trách lầm ta.” Đôi mắt Hạ Đình Thu cười đến cong cong, chậm rãi nói, “Hoa đào bên cạnh ta dù có nhiều thế nào thì ta cũng chỉ chủ động trêu một đóa hoa là muội thôi, hơn nữa nhìn suốt mười mấy năm rồi mà còn chưa hái được. Ta bị Tuệ Ý quần lấy cũng là vì tương kế tựu kế mà diễn kịch. Còn những hoa đào này của muội thì ai cũng đều muốn cùng muội bãi đường thành thân.”

Ta giận nói: “Huynh nói ta là người mà ai cũng có thể lấy?”

“Cô nải nải của ta à!” Hạ Đình Thu ai oán kêu lên.

Ta nhin không được liền phì cười một tiếng, rồi lại nhanh chóng kiềm xuống.

Giọng nói của Hạ Đình Thu vừa trầm thấp vừa dịu dàng, “Vũ nhi, muội nghe ta nói này, muội là người mà ta tin tưởng và hiểu nhất, không ai có thể so sánh. Ngay từ đầu ta đã biết, cho dù muội có rời đi xa thế nào thì cuối cùng nhất định vẫn sẽ trở lại bên cạnh ta.”

Trong lòng của ta dần ấm áp, nhưng vẫn không nói gì.

“Chuyện ngày hôm nay, ta không muốn để cho muội biết, không phải vì không tin muội, mà là vì đây là chuyện của nam nhân bọn ta, là trách nhiệm của ta, ta không muốn liên lụy đến muội. Hơn nữa, khi đó ta nghĩ muội sẽ đợi sau khi cúng xong thất tuần cho Phong Tranh thì mới trở về, không ngờ muội lại về trước một tháng, cho nên mới gặp phải chuyện này.”

“Vậy sao huynh không nói rõ ràng với ta?” Ta nói, “Nhìn thấy ta giống như đũa ngọc, nói ra những lời như vậy với huynh, huynh vui lắm sao?”

“Đương nhiên là vui!” Hạ Đình Thu cong môi cười, bộ dạng vô cùng đắc ý, “Được hồng nhan tri kỷ trong lòng chủ động biểu lộ tâm ý với mình, nhân sinh còn có gì phải hối hận đây?”

Mặt của ta liền ửng đỏ, thắm máng một tiếng: “Huynh đứng đắn một chút cho ta!”

“Được, ta đứng đắn.” Hạ Đình Thu khề hắng giọng một tiếng, nghiêm mặt nói, “Sau khi muội bị Tiêu Chính đưa đi không được bao lâu, Vu Tuệ Ý cùng Già Tư Viễn nói lại tình cũ trên đảo Thiên Khâm. Nhưng lúc này Già Tư Viễn đã có hôn ước, thế lực Phương gia vô cùng lớn mạnh, hấn không thể cũng như trước đây mà phá hủy hôn ước với nhà họ, cũng không biết Vu Tuệ Ý xúi giục thế nào mà làm Già Tư Viễn muốn mưu đồ phản bội Già Dạ.”

“Lương Ngọc cũng đã nói với ta, Già Dạ bị phản bội, suýt nữa thì chết.”

Hạ Đình Thu gật đầu, “Sau chuyện xảy ra với Già Dạ, hai người chúng ta đều hoài nghi Vu Tuệ Ý và Già Tư Viễn, nhưng lại không có chứng cứ, mà Vu

bá phụ luôn mong Tuệ Ý được gả cho ta, nên Già Dạ liền cầu ta giúp đỡ, muốn ta đồng ý chuyện hôn sự này, khích Già Tư Viễn ra tay. Quả là Già Tư Viễn không hề phụ sự mong đợi của chúng ta, một bên để Tuệ Ý hạ được với ta, một bên lại âm thầm an bài binh lính vào Hạ gia, ý đồ muốn một mũi tên bắt chết hai con chim, muốn mượn danh những tàn dư hải tặc cố ý làm loạn trong hôn lễ, thừa cơ giết ta cùng Già Dạ.”

“Không đúng, hôm nay là do chính tay Già Tư Viễn ra tay, khi đó ta còn cầm một đường đao của hắn.”

“Đó là vì chúng ta đã sớm diệt trừ những binh lính mà hắn đưa vào trà trộn trong gia đình bình thường, hắn chờ đợi cả nửa ngày mà vẫn không thấy có người hành động, cho nên hắn đã biết âm mưu bị bại lộ, lúc này mới vội vàng ra tay.”

Ta thành thật hỏi, “Kế hoạch thì hoàn hảo, nhưng lúc thực hiện lại quá sơ hở. Ta cảm thấy Già Tư Viễn đáng về không tệ, nhưng đầu óc lại ngu dốt, quả thực cách xa một trời một vực với Già Dạ, người như hắn còn có ý muốn tạo phản tranh quyền, chẳng lẽ vị trí Thuyền vương kia thật sự làm người khác thêm khác?”

Hạ Đình Thu khinh thường nói: “Cho dù Già Dạ có chết, chưa chắc gì Già Tư Viễn có thể kế thừa vương vị. Chỉ có điều, thế lực ở Bắc Hải lại một lần nữa tan rã, nếu ta cũng chết, Vu Tuệ Ý sẽ nắm trong tay quyền lực của Hạ gia, đây sẽ là chỗ dựa vững chắc cho Già Tư Viễn.”

Ta hài hước nói: “Sur huynh thật là đáng thương, vất vả lắm mới cưới được vợ trẻ, ai ngờ cái người ta thích không phải là người của huynh, mà là bài vị của huynh kia.”

Đột nhiên Hạ Đình Thi liền sắc mặt, “Vậy muội thích ta cái gì?”

Ta giật mình, vội vàng tránh đi, “Ai nói là thích!”

“Ồ này? Không phải hôm đó muội luôn miệng nói thích ta sao? Thích ta cái gì vậy?”

“Huynh nghe nhầm rồi.” Ta phát bực nói.

Hạ Đình Thu không hề để ý tới, vẫn trêu đùa như cũ, “Đừng có thẹn thùng nha, ta thích nghe muội nói như vậy, muội nói lại lần nữa cho ta nghe đi.”

Ta kéo lỗ tai của hắn đến gần, hét to hết sức: “Phiền chết được, huynh rút qua một bên cho ta nhờ!”

Hạ Đình Thu ngoái ngoái lỗ tai ngồi xuống, cười nói, “Đúng vậy đúng vậy, đánh là thương, mắng là yêu.”

Ta dứt khoát không tiếp tục để ý tới hắn, bước ra khỏi khoang thuyền, vừa đi ra ngoài liền phát hiện có điểm không ổn, muốn quay về đất liền phải đi về hướng Tây Bắc, nhưng thuyền này rõ ràng đi về hướng Tây Nam

“Muốn đi đâu vậy?” Ta kinh ngạc hỏi nhà dò.

Nhà dò nói: “Hạ đương gia nói, muốn đi Dong đảo.”

Dong đảo là một hòn đảo nhỏ cách Ly đảo nửa ngày đi thuyền, làng chài nhỏ ở trên đảo có khoảng chừng một trăm hộ dân.

Ta giật dỗi chạy về khoang thuyền hỏi Hạ Đình Thu: “Chúng ta đi Dong đảo làm gì?”

“Đương nhiên là chuyện tốt.” Hạ Đình Thu hoàn toàn tự tin nói, “Muội đừng hỏi nhiều như vậy, đi theo ta đến Dong đảo một chuyến, ta có vật này muốn cho muội xem. Nếu như xem xong rồi mà muội vẫn quyết tâm muốn trở về trông giữ mộ phần cho Phong Tranh, ta cũng tuyệt đối không ngăn cản muội.”

Ta liếc xéo hắn, “Ồ đó ngoài có cây dong với chuối tây, thì còn có cái gì chứ?”

“Đi rồi thì biết, cũng đâu có lừa muội đi bán.” Hạ Đình Thu dặn dò nhà dò chuẩn bị cơm trưa, “Nhớ nấu nhiều một chút, má ơi, cả ngày hôm nay phải làm nhiều việc như thế mà ngay đến một hạt đậu ta cũng chưa có ăn.”

Bỗng nhiên ta nhớ đến, “Huynh bỏ lại một cục diện rối rắm như vậy chạy đến đây, trong nhà phải làm sao bây giờ?”

“Trừ bá sẽ lo liệu.” Hạ Đình Thu không hề quan tâm đến điều này, “Dù sao ta cũng không nên việc gì cũng tự tay làm, làm gia chủ phải biết học cách nhàn hạ.”

Ta bĩu môi nói, “Nhàn hạ là bản tính bẩm sinh của huynh, còn phải học sao?”

Không lâu sau, nhà dò liền cho người bê thức ăn nóng hôi hổi, cơm nóng nghi ngút, canh cá thơm nồng, rau xào tươi ngon, lại còn có trái cây trong mùa, ngay lập tức liền làm chúng ta thêm nhỏ dãi.

Ta cùng Hạ Đình Thu ra tay quét sạch tựa như gió cuốn mây tan, ngay cả canh cá cũng uống cạn. Nhà dò đứng bên cạnh nhìn thấy đều tròn mắt cứng họng, có lẽ nghĩ thầm hai người chúng ta đều là quý chết đói đầu thai.

Hôm nay thuận gió, thuyền đến Dong đảo nhanh hơn một canh giờ. Hạ Đình Thu dẫn ta xuống thuyền, nhưng cũng không tìm một nhà người dân để ngủ lại, mà là dùng một chiếc thuyền buồm dưới danh nghĩa của Hạ gia, lại chuẩn bị thức ăn cùng nước uống, đứng trên thuyền chờ ta.

“Lại muốn đi đâu nữa?” Ta tò mò hỏi.

“Nói chung là một nơi rất hay, muội sẽ không hối hận!” Hạ Đình Thu mỉm cười đưa tay về phía ta.

Ta do dự nắm lấy tay hắn, liền nhanh chóng được Hạ Đình Thu kéo lên thuyền.

Trên thuyền chỉ có hai người chúng ta, Hạ Đình Thu để cho ta ngồi, còn hắn thì tự mình giương buồm khởi hành. Trên người Hạ Đình Thu còn mặc trường bào, cũng chẳng màng quan tâm đến hình tượng, đưa tay vắt vạt áo phía trước vào thắt lưng, lại xắn hai tay áo lên, động tác gọn gàng dứt khoát nhưng vẫn không mất đi phong thái anh tuấn.

Thuyền nhỏ tiện lợi, chẳng mấy chốc mà đã rời khỏi bến, nhắm thẳng về hướng đông.

Lúc này đã gần đến hoàng hôn, bầu trời bắt đầu được nhuộm màu ngũ sắc, chim hải âu sai cánh bay lượn lên mặt nước.

Ta đứng ở mũi thuyền, đắm mình trong ánh nắng chiều ấm áp, ý nghĩ dần trôi xa.

Trên hải đảo, bốn mùa trong năm thay đổi không mấy rõ ràng, ánh tà dương giống nhau, con sóng xanh giống nhau, làn gió mát giống nhau. Dường như khoảng thời gian nửa năm mà ta rời khỏi Ly đảo chỉ tựa như một cơn mộng sau giấc ngủ trưa mà thôi.

Ta quay đầu lại nhìn về phía Hạ Đình Thu, huynh ấy mỉm cười tựa người vào cột buồm, tình cảnh này vẫn giống như ngày xưa, từ nhỏ mỗi khi vào núi chơi đùa, khi ta mệt, quay đầu lại nhìn Hạ Đình Thu, thì huynh ấy luôn hiểu ý bước đến công ta.

Con đường nhỏ trong núi đã không biết bao nhiêu lần dẫn lối cho Hạ Đình Thu công ta trở về. Ta vẫn nghĩ rằng mình đã trưởng thành, có thể tự mình bước đi, nhưng vẫn không cẩn thận mà ngã chảy máu, cuối cùng vẫn luôn là huynh ấy công ta trên lưng, từng bước đi xuống núi.

“Ta đã nói rõ ràng với hoàng đế.” Ta nói, “Ta nghĩ dựa vào tính cách của hắn, nhất định sẽ không tiếp tục dây dưa. Văn Tĩnh sống rất tốt, lại có một gia đình của mình, cho nên Phong Tranh vừa mất, ta liền nghĩ ta chỉ còn có nơi này của huynh để trở về, cho nên ta mới trở lại.”

“Lời này của muội chỉ là nghĩ đến cái nhà này của ta sao, thiên hạ to lớn như thế, nơi nào không phải là nhà? Không phải muội nói có thể trở về chỗ của sư phụ sao?” Hạ Đình Thu nói.

Ta chậm chậm bước đến trước mặt hắn, nói: “Ta trở về đây là bởi vì ở đây có huynh, ta chỉ có duy nhất một suy nghĩ trong đầu, chính là trở lại bên cạnh huynh, huynh không tin cũng được.”

Hạ Đình Thu giữ lấy bả vai của ta, rồi nhẹ nhàng ôm ta vào trong lòng, “Ta tin, bởi vì ta đã sớm biết.”

Sắc trời dần tối hẳn, trên thuyền có một chiếc bếp lò nhỏ đang đỏ than, dùng để hâm nóng rượu và nướng bánh mì. Hai người chúng ta vừa cắn bánh mì, vừa uống rượu ngắm trăng, cũng không biết nên gọi là quá buồn xin hay là thơ mộng đây.

Hạ Đình Thu đưa thuyền đến một bãi đá ngầm, sau đó thả neo ngừng lại.

Ta đưa mắt nhìn qua bốn phía, lúc này ngoại trừ ánh trăng trên bầu trời đang bị mây mù che phủ một nửa, thì xung quanh đều không nhìn thấy gì.

Ta lên tiếng hỏi: “Huynh dẫn ta đến đây làm gì?”

“Kiên nhẫn một chút.” Hạ Đình Thu kéo ta ngồi xuống, “Chuẩn bị xong chưa?”

“Chuẩn bị cái gì?” Ta thật sự chẳng hiểu gì cả.

Hạ Đình Thu mỉm cười thần bí, ta trông thấy hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, đợi đến khi tầng mây trên cao đã hoàn toàn che lấp ánh trăng, hắn đưa tay đẩy cửa lò để giấu đi ánh lửa.

Xung quanh liền trở thành một vùng tối đen như mực, nhưng chỉ thoáng một lúc, mặt nước trước mặt liền ánh lên một màu xanh lam, đó là ánh sáng phát ra từ dưới đáy biển, sáng ngời trong trẻo, từng đợt sóng dập dềnh làm khung cảnh lúc sáng lúc tối.

“Đây là...” Ta mở to hai mắt nhìn ngắm, nghiêng mình ra khỏi mạn thuyền để nhìn rõ những tia sáng kỳ lạ mà lại rực rỡ bên dưới đáy biển, “Đây là gì vậy?”

“Là tảo biển mọc trên đá ngầm.” Hạ Đình Thu nhẹ nói, “Tảo biển hấp thu ánh sáng mặt trời, lúc về đêm sẽ phát ra ánh sáng. Khắp Nam Hải, chỉ có nơi này mới có loại tảo biển này sinh trưởng, muội xem này——”

Ta nhìn theo hướng tay của hắn, khắp bốn phía bên dưới chiếc thuyền nhỏ của chúng ta đều lấp lánh phát ra ánh sáng, dường như biển cả đã biến thành Thủy cung, những tia sáng này chính là ánh đuốc trong cung điện đó.

“Vùng biển này có một cái tên rất hay, đó là biển sao, truyền thuyết kể rằng những tảng đá ngầm ở nơi đây đều là ánh sao rơi xuống từ bầu trời, cho nên mỗi khi đêm đến, chúng lại tiếp tục phát sáng dưới mặt biển.”

Giọng nói của Hạ Đình Thu dần mang theo hoài niệm, “Trước đây khi cùng cha và đại ca ra biển, chúng ta đã đến nơi này, đó là lần đầu tiên ta được nhìn

thấy cảnh tượng thế này, đại ca thì nói cho ta biết về câu chuyện xưa đó. Sau này, đây cũng là nơi mà đại ca và đại tẩu gặp nhau, sau khi đại tẩu qua đời, nghe nói đại ca vẫn thường xuyên đến đây để tưởng nhớ đại tẩu.”

“Đại ca của huynh quả là người si tình.” Ta không khỏi cảm thán nói.

Hạ Đình Thu mỉm cười nhìn ta chăm chú, “Ta luôn muốn đưa muội đến đây nhìn xem, nhưng không có cơ hội, sau này lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, cho nên đến hiện tại mới có thể đưa muội đến, mong là vẫn chưa muộn.”

“Vũ nhi,” Hạ Đình Thu nhẹ giọng gọi tên ta, ánh mắt đầy tình cảm, trong đáy mắt dường như còn ánh lên tia sáng màu lam, “Chúng ta biết nhau đã có mười bốn năm, ta đối với muội thế nào, ta nghĩ trong lòng muội đã hiểu rõ. Vốn dĩ muội nên có một cuộc sống mỹ mãn, bình an hạnh phúc đến già, nhưng số phận khiến muội phải chịu nhiều đau khổ như vậy. Ta không thể giống như Phong Tranh, dùng mạng để tuần táng theo muội, cũng không cường đại như Tiêu Chính, dùng quyền lực của cả nước để yêu chiều muội, ta chỉ là một gia chủ an phận trên hải đảo, ta chỉ có thể dùng hết toàn lực cho muội một cuộc sống an bình.”

“Sur huynh...” Ta nghẹn ngào gọi.

“Gọi ta là Đình Thu.” Hạ Đình Thu dịu dàng nói, “Muội gọi ta là sư huynh suốt mười bốn năm, ta muốn nghe muội gọi khác đi. Hơn nữa, ta không chỉ là Nhị sư huynh của muội, mà còn là một nam nhân thật lòng thích muội.”

Lúc này, ta cảm giác như mình trúng phải cổ độc, chỉ biết lên tiếng gọi: “Đình Thu.”

Cái tên này thoát ra miệng ta một cách rất dễ dàng, tựa như ta đã lén thầm gọi vô số lần.

“Đình Thu.” Ta kiềm không được mà lại lặp lại, từ trước đến giờ chưa khi nào cảm thấy hai chữ này lại êm tai như vậy, “Đình Thu...”

Hạ Đình Thu dịu dàng đáp lại, sau đó lấy ra trong ngực áo một chiếc túi gấm đựng thêu hoa sen, rồi từ đó lấy ra một đôi vòng ngọc tinh tế.

Ta liền căng thẳng hẳn lên, mơ hồ hiểu được hẳn định sẽ làm gì.

Hạ Đình Thu nói: “Đây là đôi vòng ngọc gia truyền chỉ giao cho con dâu trưởng, đại tẩu đã qua đời, trước khi lui ẩn, đại ca đã đưa lại cho ta để ta trao cho thế tử tương lai.”

Ta ngơ ngẩn ngẩn nhìn đôi vòng ngọc đang ánh lên màu lam tuyệt sắc, tim đập không ngừng.

Hạ Đình Thu nâng đôi vòng ngọc đến trước mặt ta, cất giọng nói: “Vũ nhi, muội có bằng lòng gả cho ta không?”

Ta chớp mấy môi nhưng chẳng nói nên lời, khóe mắt ngấn ngấn nước rồi dần rơi hai hàng lệ.

Hạ Đình Thu mỉm cười, “Muội dù không muốn thì cũng không cần phải khóc như vậy.”

Ta nín khóc mỉm cười, “Nói bậy cái gì đó?”

Hạ Đình Thu ngửa đầu cười vang, vui mừng nhét đôi vòng ngọc vào trong tay ta, sau đó ôm lấy ta.

Hơi thở của ta hoàn toàn hòa cùng hơi thở của hắn, một cảm giác ấm áp quen thuộc ủa về. Hạ Đình Thu nhẹ hôn lên đỉnh đầu của ta, tiếng tim đập mạnh của hắn cho thấy hắn cũng đang xúc động.

Ta ngẩng đầu mỉm cười với hắn: “Không phải người nhà của huynh đều thấy ta là người không rõ lai lịch, không cho huynh lấy ta sao?”

Hạ Đình Thu nháy mắt nói: “Nếu không đồng ý, vậy chúng ta bỏ trốn đi.”

“Ta sẽ không chạy trốn theo huynh đâu.” Ta cười to nói, “Đang tốt đẹp thế này lại đi theo huynh chịu cảnh màn trời chiếu đất, đầu của ta còn chưa có phát sốt.”

“Muội đã nhận tín vật đính ước của ta, đừng có nghĩ đến chuyện đổi ý!” Hạ Đình Thu nhỏ giọng nói ở bên tai ta, “Ta cho muội thời gian để suy nghĩ, ta có rất nhiều kiên nhẫn.”

Ta nhắm mắt lại, thở một hơi nhẹ nhõm. Cho đến lúc này, ta mới có một loại cảm giác an định, tựa như thuyền cập vào bến.

“Phong Tranh lấy mạng tuần táng theo ta, vì hắn là người ngay thẳng, nên cảm thấy thẹn trong lòng. Tiêu Chính ý mình có cả thiên hạ, dù yêu chiều ta nhưng lại ngang ngạnh độc đoán, yêu thích nhưng lại không hề tôn trọng. Tuy rằng ta là người hồ đồ, nhưng ai tốt với mình, ta lại hiểu rất rõ. Đình Thu, ta sẽ không đi nữa.”

Hạ Đình Thu ôm ta chặt hơn một chút.

Gió biển thổi qua mát lạnh, ta lắng nghe nhịp tim của Hạ Đình Thu, cũng không biết là ngủ mê từ lúc nào.

Ta cảm giác như mình chỉ vừa ngủ là liền tỉnh lại, vừa mở mắt thì trời đã sáng rõ, ánh bình minh như một dải lụa hồng phủ kín cả chân trời. Mặt biển ở

hướng đông mang một màu hồng mềm mại giản dị, một con hải âu đứng thẳng trên cột buồm, cất cao giọng hót, rồi chọt bay mất.

Ta nằm ở trong lòng của Hạ Đình Thu, trên người đắp một chiếc chăn mỏng, cánh tay của hắn vẫn ôm ngang eo của ta.

Không khí mát lạnh của buổi sớm mai làm ta đánh một cái hắt hơi khe khẽ.

“Tỉnh?” Giọng nói của Hạ Đình Thu vẫn còn có chút ngáy ngủ.

Hắn gầy gầy mũi, sau đó cúi đầu nhìn ta cười.

Ta nhòm đầu nhìn hắn, dưới ánh bình minh trong vắt, hai người triển miên ôm hôn.

Sau đó, chúng ta trở về Ly đảo, lại tiếp tục sau đó, từng ngày từng ngày trôi qua, cứ thế mà đến mùa hạ.

Mùa hạ ở Hải đảo có chút nóng hơn bình thường, mưa thì lại rất nhiều. Những lúc trời mưa, cả người của ta liền khó chịu như trước, vì thế chỉ biết thành thật ngồi trong phòng không bước ra ngoài.

Lương Ngọc thường xuyên đến thăm ta, khi thoát khỏi những chuyện u buồn trước đây thì nàng trở nên vui tươi hơn rất nhiều, nét mặt sáng sủa. Nghe nói là có chàng trai không tệ đang theo đuổi nàng, chuyện vui cũng sắp đến gần.

Thi thoảng, hai chúng ta cũng nhắc đến Tuệ Ý, Già Dạ giam giữ Già Tư Viễn, nhưng lại không hề trách phạt Tuệ Ý, chỉ mang nàng đưa trả về Vu gia. Sau khi xảy ra chuyện lớn như vậy, chuyện hôn sự của nàng hiển nhiên cũng chẳng thể nói tiếp. Nàng chỉ giam mình trong nhà, im hơi lặng tiếng, dần dần cũng bị người quên lãng.

Lâm Cẩm Hồng đính ước với một Tam đường muội của Hạ Đình Thu, đầu xuân sang năm sẽ thành thân, Lương Ngọc vẫn thường nói đùa rằng sau này nàng và ta chính là người một nhà.

Chỉ có điều, chuyện giữa ta và Hạ Đình Thu vẫn bị các trưởng bối trong Hạ gia phản đối, tiến triển rất chậm. Dần dần Hạ Đình Thu cũng không còn kiên nhẫn, luôn nói không muốn làm đương gia, lại nghĩ cách cùng ta bỏ trốn.

Nhưng ta thì ngược lại, vẫn chẳng mấy quan tâm đến người khác, cả ngày giúp hắn quản lý sổ sách, hoặc là đi dạo quanh đảo, đến bên này ăn dưa hấu, lại qua bên kia nướng cá, sống những ngày tiêu dao như thần tiên. Chuyện cứ kéo dài như vậy thì Hạ Đình Thu lại xoay qua giận ta không chịu tích cực giải quyết.

Ta cười nói: “Sổ sách của Hạ gia đều nằm trong tay ta, còn sợ gì nữa?”

Trưởng bối của Hạ gia hiển nhiên là vô cùng bất mãn với chuyện để ta quản lý sổ sách, nhưng có Hạ Đình Thu thay ta chống đỡ nên ta chẳng sợ gì. Lão đầu tư, lão thái thái luôn trừng mắt nhướn mày với ta, nhưng vì là người có học nên không nói lời khó nghe, Hạ Đình Thu cũng che chở cho ta rất cẩn thận.

Hắn luôn vờ ra vẻ thần tiên nhằm đoán: “Chuyện tốt trong thiên hạ đều phải trải qua một chút khó khăn mới có thể thành, cho nên mới nói ‘Việc tốt thường gian nan’. Ta cảm thấy chậm nhất là không đến mùa thu, chuyện của chúng ta sẽ có thể giải quyết.”

Ta nói: “Tốt nhất là lần này huynh đoán đúng, nếu không ta chờ không được liền đi làm Vương phi cho Già Dạ.”

“Không thể.” Hạ Đình Thu vô cùng tự tin nói, “Gia tộc của hắn chứa đầy âm mưu, quan hệ dòng tộc phức tạp. Muội ngọc như vậy, đi vào đó sẽ không thể chịu được quá năm ngày.”

Ta đúng là bị hắn làm cho tức chết.

Đảo mất lại một năm trôi qua trên Ly đảo, lại đến mùa dưa chín, mùa thu là mùa thu hoạch dưa hấu, đến dịp này sẽ có một tập tục, người dân trên đảo tụ họp lại một nơi, đầu đội vòng hoa tươi, vui đùa ném dưa hấu vào nhau, cô nương chàng trai còn mượn cơ hội này tìm ý trung nhân.

Ngày ấy khi ta đang chơi đùa vui vẻ, Hạ Đình Thu bị ta ném dưa hấu đầy đầu, bắt chợt một gia đình chạy đến báo rằng triều đình phái đặc sứ đến, muốn truyền chỉ.

Ta lặng đi một lúc, không biết lần này Tiêu Chính lại muốn giờ trò gì.

Gia đình mang sắc mặt hoang mang, nói: “Triều đình truyền một vị Lục Đường Vũ cô nương đến tiếp chỉ, hạ nhân đều không biết rõ đó là người nào, cho nên mới đến hỏi Đương gia, việc này...”

Ta kéo kéo tay áo của Hạ Đình Thu, nhỏ giọng nói: “Hoàng đế điểm ngay danh tính của ta, không biết trong kinh đã xảy ra biến cố gì. Ta đi nghe chỉ, huynh xem có gì bất thường thì ứng phó.”

Hạ Đình Thu bình tĩnh nói, “Nhất định chỉ là việc nhỏ không quan trọng, nếu đã muốn chém đầu của muội thì cần gì phái khâm sai đến truyền chỉ, cứ trực tiếp bắt muội đi là được.”

Ta trừng mắt liếc hắn một cái, rồi cũng vội vàng chạy về thay quần áo, sau đó mới đi nhận chỉ.

Ta cảm thấy công công truyền chỉ có vài phần quen mắt, lúc trước khi Tiêu Chính xuôi nam, ông ta cũng từng đi theo hầu hạ, vừa trong thấy ta, công công liền bước tới trước, mỉm cười khom lưng chào ta.

Ta ngạc nhiên khó hiểu, sau đó lập tức quỳ xuống nhận chỉ.

Đạo thánh chỉ này quả thực như thêu hoa trên gấm, hết lời ca ngợi công lao khi xưa của cha ta vì quốc gia và hoàng thất. Lúc này ta đã đoán được phía sau sẽ nói những gì, quả nhiên, mọi chuyện liền xoay chuyển, thánh chỉ nói rằng, việc mưu phản năm đó của cha ta bị Chu gia khai báo đã được chứng minh rõ ràng, đúng là vu oan hãm hại, cả nhà Lục thị chúng ta vì oan mà chết, thật sự bất công.

Ta nghe đến đâu thì sững sờ đến đó, vị công công tuyên chỉ kia chợt cao giọng nói: “Sau khi điều tra, Lục Thiên Khang hoàn toàn vô tội, rửa sạch tội trạng, hoàn trả quan hàm cáo mệnh, an táng quan phục, giao lại phong hào quận chúa cho Lục thị Đường Vũ...”

Ta kinh ngạc ngẩn đầu.

Công công cười tươi nâng thánh chỉ tới trước, lại cúi người đỡ ta: “Chúc mừng quận chúa, chúc mừng quận chúa!”

Ta ngơ ngác để ông ta đỡ dậy, không nói nên lời.

Không biết Hạ Đình Thu đi đến từ lúc nào, hần thay ta tạ ơn, lại lấy tiền lì xì cho công công.

Công công nhận lấy, nhưng lại từ chối khéo khi Hạ Đình Thu mời cơm, chấp tay nói: “Tiểu nhân còn phải về kinh bẩm báo, bệ hạ nói, ngày thành thân của quận chúa sắp đến, không cần phải trở về kinh tạ ơn. Những lễ nghi hình thức cũng miễn trừ.”

Hạ Đình Thu nhẹ đẩy ta một chút, lúc này ta mới hồi phục lại tinh thần, bước đến nhận chỉ, lại quỳ tạ ơn bệ hạ.

Công công hài lòng rời đi.

Hiện tại, những người trong Hạ gia đều bị kinh động mà đứng đầy ngoài sân, bao vây ba tầng trong ba tầng ngoài, mỗi một người đều ra vẻ đang sẵn sàng đối phó kẻ địch.

Trải qua năm năm làm thường dân, giờ lại bay trở về vị trí quyền quý, ngược lại ta liền cảm thấy không được tự nhiên, xem ra ta thật sự không có mạng phú quý.

“Đình Thu, huynh nói xem, hoàng đế nói ngày thành thân của ta sắp đến, là có ý gì?”

“Còn có thể là ý gì?” Hạ Đình Thu cười đùa nói, “Chẳng phải muội muốn gả cho ta sao?”

Ta vẫn có chút ngây ngốc, “Chu gia sụp đổ, hoàng đế mượn cơ hội này trả lại cho ta một cái nhân tình, quanh đi quẩn lại một vòng tròn lớn, ta vẫn là Thụy Vân quận chúa.” Hạ Đình Thu chỉ cười không nói.

Đầu của ta bất chợt hiểu ra: “Tiêu Chính không phải là kiểu người sẽ thừa nhận sai lầm của mình, không phải lúc trước còn nói muốn phong huynh làm Vương sao, nhưng huynh lại cự tuyệt. Có phải huynh lấy vương vị trao đổi chuyện này với hắn? Nếu không, ngay cả lúc hắn còn yêu thích ta thì vẫn chưa từng có suy nghĩ sẽ sửa lại án oan cho cha ta, tại sao đã lâu như vậy rồi mà nay lại đột nhiên làm ra chuyện thế này?”

“Ta làm sao mà biết?” Hạ Đình Thu nhún nhún vai nói.

Ta bước tới gần hắn, híp mắt đe dọa nói: “Huynh có nói hay là không!”

Hạ Đình Thu cười hi hi nê đi, lại dùng giọng điệu địa phương đáp lại: “Nói gì! Ta cái gì cũng không biết, tiểu nương tử đừng trách oan đương gia như thế!”

Ta tức giận cảm thánh chỉ đuổi theo đánh hắn, thân thủ của hắn linh hoạt hơn ta rất nhiều, tránh trái trốn phải, chỉ một lúc liền nhảy qua cửa sổ chạy ra ngoài. Ta đuổi theo sát phía sau, dù sao phía sau nhà cũng không có ai, ta đuổi theo hắn ra khỏi Hạ phủ, chạy đến bờ biển.

Đến khi chạy mệt thì Hạ Đình Thu liền đứng lại, kéo ta đến, ôm vào trong ngực.

“Vẫn còn muốn bỏ trốn?” Ta cười khanh khách hỏi.

“Còn! Bỏ trốn thôi!” Hạ Đình Thu ra vẻ buồn bực, “Bây giờ muội là quận chúa, ta vẫn chẳng thể lấy muội?”

“Hiểu được là tốt!” Ta đắc ý cười nói, “Bây giờ ta là quận chúa, huynh là thứ dân. Muốn thành thân thì cũng phải là gả cho bốn quận chúa, huynh ra về đương gia như vậy là muốn cho ai xem?”

“Cho chính mình xem” Hạ Đình Thu lập tức hạ giọng, ôm ta thân thiết nói, “Đời này được gả cho quận chúa, tiểu sinh hết sức biết thân biết phận, sau này xem quận chúa là thiên, tận tâm hầu hạ.”

“Cho dù mỗi ngày lấy nước rửa chân cho ta cũng không có một câu oán hận?” Ta liếc xéo nhìn hắn.

“Đương nhiên không có!” Hạ Đình Thu cao giọng nói, “Ngày sau sẽ vì nương tử chài đầu về mi, bưng trà rót nước, làm ấm chăn, hết thảy đều cam tâm tình nguyện!”

“Không đứng đấy!” Ta liền nghe ra ý xấu trong lời nói của hắn.

“Hiện tại muội mới biết ta không đứng đấy thì đã muộn!” Hạ Đình Thu nhẹ hôn lên môi ta một cái rồi bật cười.

Gió biển thổi bay sợi tóc của chúng ta, ngư dân đi qua đều ngạc nhiên quay đầu nhìn chúng ta. Sóng biển ở một bên, thiên không ở trên đầu, đúng là trời cao biển rộng.

Ta cười đùa nhảy lên lưng của Hạ Đình Thu, hắn cõng ta trên lưng, bước chân trên bãi cát trắng, chậm chậm đi dọc theo bờ biển.

Ta ôm lấy cổ của Hạ Đình Thu, ghé vào tai của hắn nói: “Đình Thu, đến lúc ta già, huynh có còn cõng ta thế này không?”

“Cõng.” Hạ Đình Thu chắc chắn nói: “Muội lớn lên ở trên lưng của ta, ta cõng muội cả đời.”

Đường bờ biển uốn lượn, dấu chân cũng quanh co theo.

Con chim biển trắng muốt từ trên nhánh cây bay vút qua người chúng ta, sau đó giương rộng cánh bay giữ biển trời mênh mông.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Phong Ôm Láy Hải Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.